LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

1 SAMUËL

EN

2 SAMUËL

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

CHRONOLOGIE VAN DE

PERIODE VAN SAMUËL / SAUL, 40 JAAR

De periode van Samuël als richter/profeet is een overgangsperiode tussen richters en koningen die 40 jaar duurde, Hand. 13:20,21. "En daarna omtrent vierhonderd en vijftig jaren gaf Hij hun rechters, tot op Samuël, den profeet. En van toen aan begeerden zij een koning; en God gaf hun Saul den zoon van Kis, een man uit den stam van Benjamin, veertig jaren." Zie kanttek.; Dr. Gill. De uitdrukking van Paulus: "God gaf hun Saul, veertig jaar", moet m.i. gelezen worden in de context. God gaf 450 jaar na de Uittocht de richters en daarna een periode van 40 jaar: Samuël de profeet, met inbegrip van Sauls (10 jarige) regering. De periode van Saul wordt niet apart geteld, misschien omdat hij al na een jaar regeren verworpen werd.
Sommigen vatten het zo op dat het 1e boek Samuël vanaf de dood van Eli een periode beslaat van 40 jaar en het 2e boek van Samuël eveneens 40 jaar, nl. de regering van David, [o.a W. Perkins, Al de Werken, deel 3, Chron. (27A)]

Vóór Chr.	**Samuël**	
1078	1	Na Eli's dood, 98 j. 1 Sam. 4:18, wordt Samuël richter, najaar (7 mnd. vóór de tarweoogst, 1 Sam. 6:13). Misschien was hij al minstens 30 jaar. 30 jaar was de leeftijd waarop sommige typen van Christus hun ambt begonnen.
1077	2	De *ark* bleef 7 maanden bij de Filistijnen, komt terug in de tarweoogst, april, 1 Sam. 6:13. De *Tabernakel* blijft te Silo, 1 Sam. 14:3. Volgens Joodse overlevering (Seder Olam Rabba H.13 verliet God de tabernakel te Silo op de dag toen Eli stierf, gebaseerd op Ps. 78:60,61 ***Merk op: 350 jaar nadat de Tabernakel werd opgericht, 350+1077=1427*** Filistijnen brengen de ark terug; te Kirjath Jearim, 1 Kron.13, 15, 16. (De ark blijft daar ongeveer 50 jaar, zie jaar 1027)
1067	12	Ong. deze tijd David geboren. Geen exact jaar bekend. 30 jaar toen hij koning werd en regeerde 40 jaar, 2 Sam. 5:4
1057	22	Vergadering te Mizpa, 20 jaar nadat de ark teruggekomen was, 1 Sam. 7:2,5. Filistijnen verslagen te Betkar 1 Sam. 7:12, Eben - Haezer. Een gedenksteen dat de macht van de Filistijnen voorlopig was gebroken.
	25	Misschien in deze tijd. Samuël wordt oud en stelt zijn zonen tot richters, l Sam. 8:1. Israël begeert een koning omdat Samuëls zonen niet goed bestuurden, 1 Sam. 8:2 - 5. Saul gezalfd. Saul, een jongeling 1 Sam. 9:2, wordt te Mizpa gekozen, 1 Sam. 10:17 - 27 Er is een moeilijk punt. Saul was een 'jongeling', en heeft vanaf deze tijd nog ong. 16 jaar geleefd. Toen hij stierf was Isboseth zijn zoon 40 jaar, 2 Sam. 2:10. Saul moet bij zijn zalving al rond de 40 zijn geweest. Maar hieruit blijkt wel dat Saul geen 40 jaar koning is geweest, want Samuël was al oud toen Saul gezalfd werd, en tussen hun sterven ligt maar 1,5 jaar verschil. Kort na Samuëls dood gaat David naar Gath war hij 1,5 jaar blijft, zie jaar 1039. Misschien dat we 'jongeling' moeten opvatten als tegenstelling tot oud man; zoals jong en oud.

1048 31 Nahas, de Ammoniet, strijdt tegen Jabes, 1 Sam. 11:1
Israël vraagt opnieuw om een koning, 1 Sam. 12:12
Joséfus schrijft: De 2e Tempel werd ingewijd sedert Saul en David:
532 jaar, 6 maanden, 10 dagen, J. Hist. VI, 4, 442. 1048 - 533=515.
EEN MOOI GEGEVEN!
(Bij Joséfus zijn er wel afwijkingen in de regeringsjaren van enkele koningen)

Saul

1047 32 1 Saul verslaat Ammonieten 1 Sam. 11 en wordt te Gilgal koning 1 Sam. 11:15, in de tarweoogst, april, 1 Sam. 12:17.
Uit de duur van Davids omzwervingen moet het ongeveer in deze tijd zijn dat Saul koning werd. Ook is er een aanwijzing voor in de 40 jaar die genoemd worden bij Absaloms opstand? 2 Sam. 15:7; zie jaar 1007.

33 2 Saul was 1 jaar in zijn regering, in het 2e jaar regeerde hij over [geheel] Israël, 1 Sam. 13:1
Jonathan verslaat de Filistijnen bij Geba, 1 Sam. 13:3 en Michmas 1 Sam. 14:1 - 23. Saul offert, 1 Sam. 13:3. Samuël voorzegt dat zijn koninkrijk niet lang zal bestaan 1 Sam. 13:13, 14

34 3 Saul verslaat de Amelekieten;
Samuël zegt dat Saul verworpen is en dat hij hem nooit meer zal zien, 1 Sam. 15:26,34. (Ong. 4 jaar later stierf Samuël)

1044 35 4 Kort na Sauls verwerping wordt David, wordt gezalfd, 1 Sam. 16:1 - 13. David was ong. 23 j. Dit jaar kan alleen globaal berekend worden door terugrekenen vanaf Davids kroning, 30 j.

Merk op: *Vanaf Abrams roeping tot de Uittocht is 430 jaar*
Vanaf de Uittocht tot Davids roeping is 430 jaar. 1473 - 1044
Tussenperiode van 20 jaar
Vanaf koninkrijk van David tot wegvoering naar Babylon, is 430 jaar, 1037 - 607

Sauls knechten sturen om David, hij wordt Sauls wapendrager, 1 Sam. 16:21, waarschijnlijk voor een korte tijd, want toen Goliath kwam was David weer thuis.

36 5 David verslaat Goliath. Saul kent David niet meer? 1 Sam. 17:55 - 58

37 6 David wordt legeraanvoerder en verslaat de Filistijnen 1 Sam. 18:5,6
Saul wil David doden, 1 Sam. 18:8 - 11; David trouwt Michal, vers 27

38 7 Filistijnen strijden tegen David, 1 Sam. 19:8
Saul wil David doden, David vlucht naar Samuël in Najoth, 1 Sam.19:19
David vernieuwt het verbond met Jonathan, 1 Sam. 20
David vlucht naar Nob, 1 Sam. 21:1 en enkele dagen daarna naar Achis te Gad, stelt zich gek aan, 1 Sam. 21:10, Psalm 34; daarop naar Adullam, 1 Sam. 22:1; daarna naar Cheret in Juda, 1 Sam. 22:5, dan naar Kehila, 1 Sam. 23. Saul roeit de priesterstad Nob uit, Abjathar vlucht naar David te Kehila, 1 Sam. 23:6; Saul trekt naar Kehila, David vlucht naar Zif, naar Hachila, 1 Sam. 23:13 - 19

	39	8	Ong. deze tijd - geen exact jaar - Saul trekt naar Zif, David vlucht naar Maon, Saul hem achterna, 1 Sam. 23:24 - 28; David gaat naar Engedi en spaart Saul, 1 Sam. 24 SAMUËL STERFT, 1 Sam. 8:23 en 25:1. Voor zijn Richterperiode, zie het opschrift jaar 1078. David gaat naar Paran en Karmel naar het schaapscheerdersfeest, ong. april, 1 Sam. 25:2. David naar Zif en spaart Saul, 1 Sam. 26. David naar Gath, 1 Sam. 27:1,2,
1039	39, 40 Saul	9	David blijft in Gath 1 jaar en 4 mnd., 1 Sam. 27:7, waaruit blijkt dat nog ong. 1,5 jaar regeert na Samuëls dood.
1038	40	10.	De Filistijnen trekken op tegen Saul, 1 Sam. 28:1 - 4. Saul naar de waarzegster te Endor, 1 Sam. 28:7 en wordt verslagen te Gilboa, 1 Sam. 31

PERIODE KONINGEN VAN JUDA (EN ISRAËL); DAVID 40,5 JAAR

Vermoedelijk vanaf hier begint de periode van 390 + 40 jaar, Ezech. 4:5.
"De dagen van de ongerechtigheid van het huis van Israël," zijn 390 dagen
"De ongerechtigheid van het huis van Juda", zijn 40 dagen
Iedere dag voor één jaar. Dit tijdperk der koningen, 430 jaar is van hoogst belang. Het schijnt dat Ezechiël met 390 jaar de duur aantoont vanaf Salomo's kroning en met 40 jaar de tijd van Davids regering.
De Chr. Enc. en de Bijbelse Enc. en allen die hen volgen dateren Davids kroning ongeveer 30 jaar later. Dat vindt zijn reden hierin, dat ze de Assyrische chronologie volgen die synchroon loopt aan de Israëlische chronologie. Later wordt aangetoond dat de Assyrische chronologie pertinent fout is.

David te Ziklag, 1 Sam. 30 en 1 Kron. 12:19 - 22
David naar Hebron; wordt koning over Juda, ong. nov. 7 jaar en 6 mnd., 2 Sam. 2:11; regeerde 40,5 jaar, 2 Sam. 5:5

	David	
1037	1	Isbóseth, 40 j. oud koning over Israël, regeert 2 volle jaren vlgs. kanttek. 2 Sam. 2:10; oorlog tussen Israël en Juda, 2 Sam. 3:1
1036	2	Isboseth gedood, 2 Sam. 4:5,6, 'toen de dag heet werd', dus in de zomer, die in Israël duurt van april tot oktober. David wordt koning over heel Israël, 2 Sam. 5:1 - 3 April/mei? Residentie Hebron
1034	4	David verovert de burg Sion, 2 Sam. 5:6; 1 Kron. 11:1 - 9, bouwt een paleis, 2 Sam. 5:9. Volgens Joodse bronnen stierf David op het feest der eerstelingen, ong. april mei. Hij was 40 jaar koning, dus kan zijn troonbestijging ook in het voorjaar geweest zijn.

MERK OP: **3000 JAAR LATER WORDT DE OUDE STAD JERUZALEM VEROVERD OP DE ARABIEREN, 6 juni 1967**.
1033½ + 1966½= 3000 jaar.

1033 5 David verslaat de Filistijnen in de buurt van de Burg Sion, 2 Sam. 5:17 - 25
1030 8 David gaat in JERUZALEM wonen, ong. april, 2 Sam. 2:11.

1027 11 David haalt de ark op uit Kirjath –Jearim, na 3 maanden brengt hij ze naar Jeruzalem, 2 Kron. 13:6; hfd 14+15. 40 jaar later wordt de ark in de Tempel geplaatst, 987 v. Chr.
Merk op: 400 jaar nadat de tabernakel opgericht werd te Silo

1024 14 **Het 2950 jaar na de Schepping**
Het 9e Jubeljaar begint 10 Tisri, ong sept/okt.
Ong. deze tijd krijgt David de belofte van eeuwigdurend koningschap door zijn Zoon, de Messias. Het hoogtepunt in zijn leven, 2 Sam. 7 en 1 Kron. 17.
15 David verslaat omliggende volken, 2 Sam. 8
16 Mefibóseth aan het hof, 2 Sam. 9
Hij was 5 jaar toen zijn vader Jonathan stierf, 2 Sam. 4:4; was nu ca 21 en had een kleine zoon Micha, 2 Sam. 9:12
18 David strijdt tegen Ammonieten en Syriërs, 2 Sam. 10
Met het nieuwe jaar, ong. maart gaat Joab naar Rabba, 2 Sam. 11:1
Davids overspel met Bathséba, 2 Sam. 11
Nathan tot David gezonden, ong begin van 't jaar;
Rabba ingenomen, 2 Sam. 12:29
21 Salomo geboren
23 Bloedschande van Amnon met Thamar, 2 Sam. 13, ong. mrt; Absalom wacht 2 volle jaren om zich te wreken, 2 Sam. 13:23
25 Schaapscheerdersfeest van Absalom, ong mrt, Absalom vlucht naar Gesur, 3 jaar,
2 Sam. 13:38
Absalom komt terug in Jeruzalem, komt 2 volle jaren niet bij David, 2 Sam. 14:28
31 Absaloms opstand ten einde van 40 jaar, 2 Sam. 15:7
Misschien wordt bedoeld het 40e jaar vanaf Sauls regering, 1047 voor Chr.
David vlucht in de zomer, als de put droog is, 2 Sam. 17:19
Absalom gedood 2 Sam. 18; oproer van Seba, 2 Sam. 20
34 Omstreeks deze tijd begint de 3 - jarige hongersnood, 2 Sam. 21
Oorlogen tegen reuzen, 2 Sam. 21:15 - 22
Ong. deze tijd de volkstelling, duurt 10 maanden, 2 Sam. 24
Pest in Israël, 2 Sam. 24:11 enz.
998 40 David verzwakt, l Kon. 1:1.
Salomo koning 1 Kon. 1
997 41 David sterft na 33 jaar regering te Jeruzalem, 1 Kon. 2:11. Volgens Joodse overlevering sterft David tijdens het feest van de Eerstelingen, de 3e maand, ong. mei. (1)

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET EERSTE BOEK VAN SAMUËL

Dit boek en het boek, dat er op volgt, dragen de naam van Samuël in het opschrift, niet omdat hij er de schrijver van was (behalve van hetgeen er voorviel in zijn eigen tijd, tot aan het vijf en twintigste hoofdstuk van het eerste boek, waarin wij een bericht hebben van zijn dood) maar omdat het eerste boek begint met een uitvoerig bericht nopens hem, zijne geboorte en kindsheid, zijn leven en zijne regering; en het overige van de twee boeken, die naar hem genoemd zijn, de geschiedenis bevat van de regeringen van Saul en David, die beiden door hem gezalfd zijn geworden. En omdat de geschiedenis van deze twee koningen het grootste gedeelte van deze boeken in beslag neemt, noemt de Vulgata ze het eerste en tweede Boek der Koningen, en de twee, die er op volgen, het derde en vierde.
De Engelse overzetters van de Bijbel hebben daar nota van genomen met een alias, "anders genoemd het eerste Boek der Koningen."
De LXX noemen ze het eerste en tweede Boek der koninkrijken. Het is nutteloos om hierover te twisten; maar het is onnodig om van de Hebreeuwse waarheid af te wijken.

Deze twee boeken bevatten de geschiedenis van de twee laatste der Richteren, Eli en Samuël, die niet zoals de anderen, krijgslieden waren, maar priesters, en als zodanig zijn zij een aanhangsel van het boek der Richteren; en van de eerste twee koningen, en als zodanig zijn zij ene inleiding tot de geschiedenis der koningen. Zij bevatten een aanzienlijk ceel van de gewijde geschiedenis; in het Nieuwe Testament wordt er soms naar verwezen, en ook dikwijls in de titel van Davids Psalmen, die, indien zij naar volgorde geplaatst waren, in deze boeken zouden voorkomen. Het is onzeker wie er de schrijver van is geweest; waarschijnlijk heeft Samuël de geschiedenis van zijn eigen tijd beschreven, terwijl na hem sommigen der profeten, die bij David waren (zeer waarschijnlijk Nathan) haar vervolgd hebben.
Het eerste boek geeft ons een uitvoerig bericht van Eli’s val en van Samuëls verheffing en goede regering, Hoofdstuk 1 - 8. Van Samuëls afstand van de regering en Sauls bevordering en zijn slecht bestuur, Hoofdstuk 9 - 15. De keuze van David, zijne worstelingen met Saul. Sauls verderf ten laatste, en het effenen van de weg tot de troon voor David, Hoofdstuk 16 - 32. En deze dingen zijn ter onzer lering geschreven.

HOOFDSTUK 1

1 Daar was een man van Ramathaim - zofim, van het gebergte van Efraim, wiens naam was Elkana, een zoon van Jerocham, de zoon van Elihu, de zoon van Tochu, de zoon van Zuf, een Efrathiet. 2 En hij had twee vrouwen; de naam van de ene was Hanna, en de naam van de andere was Peninna. Peninna nu had kinderen, maar Hanna had geen kinderen. 3 Deze man nu ging opwaarts uit zijn stad van jaar tot jaar om te aanbidden, en om te offeren de HEERE der heirscharen te Silo; en aldaar waren priesters des HEEREN, Hofni, en Pinehas, de twee zonen van Eli. 4 En het geschiedde op dien dag, als Elkana offerde, zo gaf hij aan Peninna, zijn huisvrouw, en aan al haar zonen en haar dochteren, delen. 5 Maar aan Hanna gaf hij een aanzienlijk deel, want hij had Hanna lief; doch de HEERE had haar baarmoeder toegesloten. 6 En haar tegenpartijdige tergde haar ook met terging, om haar te vergrimmen, omdat de HEERE haar baarmoeder toegesloten had. 7 En alzo deed hij jaar op jaar; van dat zij opging tot het huis des HEEREN, zo tergde zij haar alzo; daarom weende zij en at niet. 8 Toen zeide Elkana, haar man: Hanna, waarom weent gij, en waarom eet gij niet, en waarom is uw hart kwalijk gesteld? Ben ik u niet beter dan tien zonen?

9 Toen stond Hanna op, nadat hij gegeten, en nadat hij gedronken had te Silo. En Eli, de priester, zat op een stoel bij een post van de tempel des HEEREN. 10 Zij dan viel bitterlijk bedroefd zijnde, zo bad zij tot de HEERE, en zij weende zeer. 11 En zij beloofde een gelofte, en zeide: HEERE der heirscharen, zo Gij eenmaal de ellende Uwer dienstmaagd aanziet, en mijner gedenkt, en Uw dienstmaagd niet vergeet, maar geeft aan Uw dienstmaagd een mannelijk zaad, zo zal ik dat de HEERE geven al de dagen zijns levens, en er zal geen scheermes op zijn hoofd komen. 12 Het geschiedde nu, als zij evenzeer bleef biddende voor het aangezicht des HEEREN, zo gaf Eli acht op haar mond. 13 Want Hanna sprak in haar hart; alleenlijk roerden zich haar lippen, maar haar stem werd niet gehoord; daarom hield Eli haar voor dronken. 14 En Eli zeide tot haar: Hoe lang zult gij u dronken aanstellen? Doe uw wijn van u. 15 Doch Hanna antwoordde en zeide: Neen, mijn heer! ik ben een vrouw, bezwaard van geest; ik heb noch wijn, noch sterken drank gedronken; maar ik heb mijn ziel uitgegoten voor het aangezicht des HEEREN. 16 Acht toch uw dienstmaagd niet voor een dochter Belials; want ik heb tot nu toe gesproken uit de veelheid van mijn gedachten en van mijn verdriet. 17 Toen antwoordde Eli en zeide: Ga heen in vrede, en de God Israëls zal uw bede geven, die gij van Hem gebeden hebt. 18 En zij zeide: Laat uw dienstmaagd genade vinden in uw ogen! Alzo ging die vrouw haars weegs; en zij at, en haar aangezicht was haar zodanig niet meer. 19 En zij stonden des morgens vroeg op, en zij aanbaden voor het aangezicht des HEEREN, en zij keerden weder, en kwamen tot hun huis te Rama.

En Elkana bekende zijn huisvrouw Hanna, en de HEERE gedacht aan haar. 20 En het geschiedde, na verloop van dagen, dat Hanna bevrucht werd, en baarde een zoon, en zij noemde zijn naam Samuël: Want, zeide zij, ik heb hem van de HEERE gebeden. 21 En die man, Elkana toog op met zijn ganse huis, om de HEERE te offeren het jaarlijkse offer, en zijn gelofte. 22 Doch Hanna toog niet op; maar zij zeide tot haar man: Als de jongen gespeend is, dan zal ik hem brengen, dat hij voor het aangezicht des HEEREN verschijne, en blijve daar tot in eeuwigheid. 23 En Elkana, haar man, zeide tot haar: Doe, wat goed is in uw ogen; blijf, totdat gij hem zult gespeend hebben; de HEERE bevestige naar Zijn woord! Alzo bleef de vrouw, en zoogde haar zoon, totdat zij hem speende. 24 Daarna, als zij hem gespeend had, bracht zij hem met zich opwaarts, met drie varren, en een efa meels, en een fles met wijn; en zij bracht hem in het huis des HEEREN te Silo; en het jongsken was zeer jong. 25 En zij slachtten een var; alzo brachten zij het kind tot Eli. 26 En zij zeide: Och, mijn heer! zo waarachtig als uw ziel leeft, mijn heer! Ik ben die vrouw, die hier bij u stond, om de HEERE te bidden. 27 Ik bad om dit kind, en de HEERE heeft mij mijn bede gegeven, die ik van Hem gebeden heb. 28 Daarom heb ik hem ook de HEERE overgegeven al de dagen, die hij wezen zal; hij is van en HEERE gebeden. En hij bad aldaar de HEERE aan.

De geschiedenis van Samuël begint hier even vroeg als die van Simson begonnen is, namelijk vóór zijn geboorte, zoals later de geschiedenis van Johannes de Doper en van onze gezegenden Zaligmaker Sommigen van de helden van de Schrift komen als het ware uit de lucht vallen, en bij hun eerste optreden verschijnen zij reeds in volle rijpheid en luister. Maar anderen worden van hun jeugd af aan beschreven, van hun geboorte, hun ontvangenis. Van

allen is het waar wat God zegt van de profeet Jeremia: Eer dat Ik u in de moederschoot formeerde, heb Ik u gekend, Jeremia 1:5. Maar sommige grote mannen zijn bij hun komst in de wereld meer opgemerkt dan anderen, en werden vroeg van gewone mensen onderscheiden, zoals dit met Samuël het geval was. In deze zaak handelt God naar Zijn vrijmacht en welbehagen. De geschiedenis van Simson leidt hem in als een kind van BELOFTE, Richteren 13, maar de geschiedenis van Samuël leidt hem in als een kind van GEBED. Simsons geboorte was aan zijn moeder voorzegd door een engel, Samuël werd door zijn moeder van God gebeden, beide duiden aan welke wonderen gewrocht worden door het woord en het gebed. De moeder van Samuël was Hanna, de voornaamste persoon in de geschiedenis, vervat in dit hoofdstuk

I. Hier is haar beproeving, zij was kinderloos, en de beproeving werd verzwaard door de onbeschaamdheid harer mededingster, maar deze werd enigermate vergoed door de vriendelijkheid van haar echtgenoot, vers 1 - 8.
II. Haar gebed en haar gelofte aan God onder deze beproeving, waarin Eli, de hogepriester haar in het eerst laakte, maar daarna aanmoedigde, vers 9 - 18.
III. De geboorte en het zogen van Samuël, vers 19 - 23.
IV. Zijn voorstelling aan de Heere, vers 24 - 28.

1 Samuël 1:1 - 8
Wij hebben hier een bericht nopens de staat van het gezin, waarin Samuël, de profeet, geboren werd. De naam zijns vaders was Elkana een Leviet van het geslacht van de Kohathieten (het aanzienlijkste van deze stam) zoals blijkt uit 1 Kronieken 6:33, 34. Zijn voorvader Zuf was een Efrathiet, dat is: van Bethlehem - Juda, dat Efratha genoemd werd, Ruth 1:2. Daar was deze familie van Levieten het eerst gevestigd maar in verloop van tijd is een tak er van verhuisd naar het gebergte van Efraïm, en van deze tak is Elkana afgestamd. Micha's Leviet kwam van Bethlehem naar het gebergte van Efraïm, Richteren 17:8. Gezinnen van leraren zijn evengoed als anderen onderhevig aan verplaatst te worden. Misschien wordt er nota van genomen, dat zij oorspronkelijk Efrathieten waren, om hun verwantschap met David aan te tonen. Deze Elkana woonde te Rama, of Ramathaim, hetgeen betekent: het dubbele Rama, de hogere en lagere stad, hetzelfde als Arimathea, waarvan Jozef was, hier genoemd Ramathaïm - Zofim. Zofim betekent wachters, waarschijnlijk was daar een van de profetenscholen, want profeten worden wachters genoemd, de Chaldeeuwse paraphrast noemt Elkana een discipel van de profeten. Het komt mij echter voor dat in Samuël de profetie is herleefd, daar er geruimer tijd vóór hem geen openbaar gezicht was, Hoofdstuk 3:1.
Ook wordt van geen profeet des Heeren melding gemaakt van Mozes tot op Samuël, behalve in Richteren 6:8. Zodat wij geen reden hebben om te denken dat daar een kweekschool van profeten was, voordat Samuël zelf er een gesticht had, Hoofdstuk 19:19, 20. Dit is het bericht van Samuëls afkomst en de plaats van zijn geboorte. Laat ons nu kennis nemen van de toestand van zijn familie.

I. Het was een Godvruchtige familie. Alle families in Israël behoorden dit te zijn, maar wel zeer bijzonder de familie van een Leviet. Leraren moeten voorbeelden zijn voor Godsdienst in het gezin. Bij de plechtige feesten ging Elkana op naar de tabernakel te Silo om te aanbidden en om te offeren de Heere van de heirscharen. Ik meen dat dit de eerste maal is in de Schrift dat God de Heere van de heirscharen Jehovah Zebaoth, wordt genoemd, een naam bij welke Hij later zeer dikwijls genoemd werd en bekend is geweest. Waarschijnlijk is de profeet Samuël de eerste geweest, die deze titel van God gebruikt heeft ter vertroosting van Israël, toen in zijn tijd hun heirscharen weinigen en zwak waren, en die van hun vijanden talrijk en machtig, het zou hun dan tot steun wezen om te denken dat de God die zij dienden, de Heere

is van de heirscharen van al de heirscharen, beide van hemel en aarde, vrijmachtig over hen gebiedt en hen Zijn welbehagen laat doen. Elkana was een Leviet van het land, voor zoveel blijkt had hij geen plaats of ambt, waardoor zijn tegenwoordigheid in de tabernakel werd vereist, maar is hij als gewoon Israëliet derwaarts opgegaan met zijn eigen offeranden, om zijn naburen daartoe aan te moediger en hun een goed voorbeeld te geven. Als hij offerde, aanbad hij, gebeden en dankzeggingen aan zijn offeranden toevoegende. In deze Godsdienstige handeling was hij trouw en standvastig, want hij ging jaarlijks op. En hetgeen dit te meer prijzenswaardig in hem maakte, was:

1. Dat er toen een algemeen verval en veronachtzaming was van de Godsdienst in het volk. Sommigen van hen aanbaden andere goden en de grote meerderheid was nalatig in de dienst van de God Israëls, en toch heeft Elkana vastgehouden aan zijn oprechtheid, wat anderen ook deden, zijn besluit stond vast, dat hij en zijn huis de Heere zouden dienen.

2. Dat Hofni en Pinehas, de zonen van Eli, de mannen waren, die nu voornamelijk gebruik" werden in de dienst van het huis Gods, en zij waren mannen, die zich zeer slecht gedroegen in hun plaats en ambt, zoals wij later zien zullen, en toch ging Elkana op om te offeren. God had toen Zijn volk aan een plaats en een altaar gebonden, en hun verboden om - onder welk voorwendsel ook - elders te gaan aanbidden, en daarom is hij uit zuivere gehoorzaamheid aan dit gebod naar Silo opgegaan, indien de priesters hun plicht niet deden, wilde hij toch de zijn doen.
Gode zij dank, onder het Evangelie zijn wij niet aan een plaats, noch aan een geslacht gebonden, maar de herders en leraars, die de verhoogde Heiland aan Zijn kerk heeft gegeven, zijn die alleen, wier bediening strekt tot de volmaking van de heiligen, en tot opbouwing des lichaams van Christus, Efeziërs 4:11, 12. Zij hebben geen heerschappij over ons geloof, maar onze verplichting is aan hen, die de helpers zijn van onze heiligheid en blijdschap, niet aan hen, die door hun ergerlijke onzedelijkheid, zoals Hofni en Pinehas, maken dat de offeranden des Heeren veracht worden, hoewel toch de kracht en geldigheid van de sacramenten niet afhangen van de reinheid van hem. die ze bedient.

II. Toch was het een verdeeld gezin, een onenige familie, en die verdeeldheid bracht beide schuld en smart teweeg. Waar Godsvrucht is, is het wel jammer dat er niet ook eensgezindheid is. De verenigde Godsvrucht van een gezin behoort de verdeeldheid er in te doen eindigen.

1. De oorzaak van deze verdeeldheid was, dat Elkana twee vrouwen had getrouwd, dat een overtreding was van de oorspronkelijke instelling van het huwelijk, waartoe onze Zaligmaker het terugbracht, Mattheus 19:5, 8. Van de beginne is het alzo niet geweest. Dit heeft kwaad gesticht in het gezin van Abraham, en van Jakob, en nu hier in dat van Elkana. Hoeveel beter voorziet de wet Gods voor ons welzijn in deze wereld, dan wij het zouden doen indien het aan ons ware overgelaten! Waarschijnlijk heeft Elkana Hanna het eerst gehuwd en, omdat hij niet zo spoedig kinderen bij haar had als hij gehoopt heeft, huwde hij Peninna, die hem wel kinderen baarde, maar in andere zaken een kwelling voor hem was. Aldus worden de mensen dikwijls geslagen met roeden, die zij zelf gemaakt hebben.

2. Hetgeen op deze dwaling volgde was, dat de twee vrouwen niet met elkaar overweg konden. Zij hadden verschillende voorrechten. Peninna was, evenals Lea, vruchtbaar, en had veel kinderen, dat haar vreedzaam en dankbaar had moeten maken, hoewel zij slechts een tweede vrouw - een ondervrouw - was en minder bemind werd. Hanna was, evenals Rachel, kinderloos, maar zij was zeer dierbaar aan haar man, en hij nam alle gelegenheden waar, om

dit aan haar en aan anderen te doen weten, en menig aanzienlijk deel gaf hij haar, vers 5, en dit had haar gerust en dankbaar moeten maken. Maar zij waren van verschillenden aard en karakter, Peninna kon de zegen van de vruchtbaarheid niet dragen, zij werd hoogmoedig en beledigend, Hanna kon de beproeving van de onvruchtbaarheid niet dragen, maar werd neerslachtig en ontevreden, en zo had Elkana een moeilijk leven tussen die beide.
A. In weerwil van die ongelukkige verdeeldheid in zijn gezin bleef Elkana het altaar Gods bezoeken, en nam zijn vrouwen en kinderen mede, opdat, zo zij het in andere dingen niet eens konden zijn, zij toch eensgezind zouden wezen in de aanbidding Gods. Als de Godsdienstoefeningen van een gezin de verdeeldheid niet kunnen doen ophouden, zo laat die verdeeldheid dan toch de Godsdienstoefeningen niet doen ophouden.
B. Hij deed alles wat hij kon om Hanna te bemoedigen, en haar te steunen onder haar beproeving, vers 5. Op de feesten offerde hij dankoffers en smeekte om vrede in zijn gezin, en als hij en de leden van zijn gezin hun deel van het offer gingen eten ten teken van hun gemeenschap met God aan Zijn altaar gaf hij aan Peninna en haar kinderen wèl het hun toekomende deel, maar aan Hanna gaf hij een aanzienlijk deel, het keurigste dat op tafel kwam, en dat - waarin het ook bestond - bij zulke gelegenheden gegeven werd aan hen, voor wie men de meeste achting en waardering had. Dit deed hij ten teken van zijn liefde voor haar, en om er haar alle mogelijke bewijzen van te geven.

Merk op:
1. Elkana beminde er zijn vrouw niet minder om dat zij onvruchtbaar was.
a. Christus heeft zijn kerk lief niettegenstaande haar zwakheden, haar onvruchtbaarheid, en zo behoren mannen hun eigen vrouwen lief te hebben, Efeziërs 5:25. Onze rechtmatige liefde jegens iemand van onze betrekkingen te verminderen vanwege een zwakheid, een gebrek, waaraan zij niets kunnen doen, dat hun zonde niet is maar hun beproeving, dat is Gods voorzienigheid in strijd te brengen met Zijn gebod, en - hetgeen zeer onvriendelijk is - aan de beproefden nog meer beproeving toe te voegen.
b. Hij legde er zich op toe om haar nog zoveel te meer zijn liefde te tonen, omdat zij in beproeving was, beledigd werd en er zich ongelukkig onder gevoelde. Het is wijsheid en plicht om de zwaksten te ondersteunen en de nedergebogenen op te richten.
c. Hij toonde zijn grote liefde voor haar door het deel, dat hij haar gaf van de dankoffers. Zo moeten wij onze genegenheid tonen aan onze bloedverwanten en vrienden door veel voor hen te bidden. Hoe meer wij hen liefhebben, des te meer plaats wij hun moeten geven in ons gebed.

2. Peninna was uiterst gemelijk en tergend.
a. Zij verweet Hanna haar beproeving, verachtte haar omdat zij onvruchtbaar was, sprak smalend tot haar als tot iemand aan wie de hemel geen gunst wilde betonen.
b. Zij benijdde haar haar deel in de liefde van haar man, en hoe vriendelijker deze voor haar was, hoe meer zij zich jegens haar verbitterde, hetgeen uiterst laag en wreed was.
c. Zij was het meest aldus hatelijk en tergend, als zij opgingen naar het huis des Heeren, misschien omdat zij dan meer dan op andere tijden in elkanders gezelschap waren, of omdat Elkana dan de meeste genegenheid aan Hanna betoonde. Maar het was zeer zondig om op zulke tijden haar boosheid aan de dag te leggen, wanneer reine handen opgeheven moesten worden bij Gods altaar, zonder toorn en twisting. Het was ook zeer onvriendelijk om op zulke tijden Hanna te tergen, niet alleen omdat zij dan in gezelschap waren en anderen het zouden opmerken, maar omdat Hanna dan begeerde haar Godsdienstplichten waar te nemen, en daarbij kalm en rustig wilde zijn, en niet gestoord wenste te worden. De grote vijand van onze reinheid en onze vrede is het ijverigst in de weer om ons te ontroeren, wanneer wij de meeste behoefte hebben aan kalmte en rust. Als de kinderen Gods komen om zich voor de Heere te

stellen, dan zal Satan niet in gebreke blijven, om in het midden van hen te komen, Job 1:6. Zij bleef dit doen van jaar tot jaar, niet een of twee maal, maar het was haar voortdurende gewoonte, noch eerbied voor haar echtgenoot, noch medelijden met Hanna kon haar van die gewoonte afbrengen, en Eindelijk. Wat zij bedoelde was, haar te vergrimmen, misschien in de hoop van haar het hart te breken, zodat zij dan het hart van haar man onverdeeld zou bezitten. Of wel, omdat zij vermaak schepte in haar droefheid, en Hanna kon haar ook niet meer genoegen doen dan door treurig te zijn. Het is een bewijs van een slechten gemoedsaard om er behagen in te vinden diegenen verdriet aan te doen, die treurig en bezwaard van geest zijn, en diegenen te vergrimmen, die reeds tot onrust en droefgeestigheid gestemd zijn. Wij behoren elkanders lasten te dragen, niet er aan toe te voegen.
d. De arme Hanna kon de terging niet dragen, zij weende en at niet, vers 7. Het maakte haar onrustig voor zichzelve en voor haar betrekkingen. Zij at niet aan het feestmaal, haar verdriet benam haar de eetlust, maakte haar ongeschikt voor het gezelschap, een wanklank in de harmonie van de vreugde van het gezin. Het was van de offermaaltijd, dat zij niet at, want zij mochten in hun leed niet eten van de heilige dingen, Deuteronomium 26:14, Leviticus 10:19. Maar het was haar zwakheid om zich zo toe te geven in droefheid van de wereld, dat zij opgeschikt was voor heilige blijdschap in God. Zij, die droefgeestig van aard zijn en tergingen al te veel ter harte nemen, zijn vijanden van zichzelf en beroven zich veel van de vertroosting des levens en van de Godsvrucht. Wij bevinden dat God nota nam van die slechte uitwerking van ontevredenheid en geschillen in de huwelijken staat, die treurenden en ontevredenen bedekten het altaar des Heeren met tranen, met wening en met zuchting, zodat Hij niet meer het spijsoffer aanschouwen wilde, Maleachi 2:13.
e. Elkana deed wat hij kon om haar te troosten. Zij heeft hem geen onvriendelijkheid verweten in zijn huwen van een andere vrouw, zoals Sara gedaan heeft, ook heeft zij Peninna geen smaad met smaad vergolden, maar nam het verdriet geheel voor haarzelve, waardoor zij een voorwerp werd van veel medelijden. Elkana toonde dat hij smart had van haar smart, vers 8. Hanna, waarom weent gij?

a. Het gaat hem zeer ter harte haar aldus overstelpt te zien van droefheid. Zij, die door het huwelijk tot een vlees geworden zijn, moeten in zoverre ook van een geest zijn, dat zij delen in elkanders leed, zodat de een niet rustig kan zijn als de ander onrustig is.

b. Hij geeft er haar een liefdevolle bestraffing ervoor. Waarom weent gij, en waarom is uw hart kwalijk gesteld? Wie God liefheeft, bestraft Hij, en dat behoren ook wij te doen. Hij brengt haar er toe om eens onderzoek te doen naar de oorzaak van haar droefheid. Hoewel zij reden had voor haar smart, moest zij toch eens bedenken, of er reden was om in die mate bedroefd te zijn, zodat zij zelfs niet van de heilige dingen kon eten. Onze droefheid, waar het ook om zij, is zondig en onmatig, als zij ons afhoudt van onze plicht jegens God en onze vertroosting in Hem verbittert, ons ondankbaar maakt voor de zegeningen en voorrechten, die wij genieten, ons vertrouwen wegneemt voor de verdere goedertierenheden Gods over ons, als zij onze blijdschap in Christus doet afnemen, en ons verhindert om onze plicht te doen jegens onze betrekkingen, en er de vertroosting van te smaken.

c. Hij geeft haar te kennen dat hij alles doen zal wat in zijn vermogen is, om haar vergoeding te bieden voor hetgeen zij mist. "Ben ik u niet beter dan tien zonen? Gij weet dat gij ten volle mijne genegenheid bezit, laat dit u troosten." Wij behoren te letten op onze zegeningen en voorrechten, er kennis van te nemen, opdat wij ons niet overgeven aan bovenmatige smart over onze kruisen, want onze kruisen verdienen wij, maar onze zegeningen zijn verbeurd. Als wij de balans in evenwicht willen houden, dan moeten wij zien op hetgeen voor ons is, zowel als op hetgeen tegen ons is, want anders zijn wij onrechtvaardig jegens Gods voorzienigheid,

en onvriendelijk voor onszelf. God maakt ook de ene tegenover de anderen, Prediker 7:14, en dat moeten ook wij doen.

1 Samuël 1:9 - 18
Elkana had Hanna zwaar bestraft om haar overmatige droefheid, en hier zien wij de goede uitwerking dier bestraffing.

I. Het bracht haar tot haar spijze. Zij at en dronk, vers 9. In haar droefheid heeft zij haar hart niet verhard, zij is ook niet weerstrevend geworden onder de bestraffing, maar toen zij bemerkte dat het haar echtgenoot verdriet deed, dat zij niet kwam om met hem te eten, heeft zij zo goed zij kon zichzelf opgewekt, en is aan tafel gekomen. Er behoort even grote zelfverloochening toe om onze hartstochten te bedwingen als om onze lusten in toom te houden.

II. Het bracht haar tot bidden. Het heeft haar doen nadenken. Doe ik wèl met treurig te zijn, niet toornig te wezen? Zou het niet beter zijn om, in plaats van die last aldus op mijn schouders te binden, er mij van te ontlasten door hem op de Heere te werpen in het gebed?" Elkana had gezegd: Ben ik u niet beter dan tien zonen? Hetgeen haar wellicht bij haarzelf heeft doen denken: "Of hij dit nu al of niet is, God is het, en daarom zal ik mij tot Hem wenden, voor Hem mijn klacht uitstorten, en zien welke vertroosting en verlichting Hij mij zal schenken." Indien zij ooit een plechtiger en vuriger gebed dan gewoonlijk voor deze zaak tot de troon der genade zal opzenden, dan is het nu de tijd hiervoor. Zij zijn te Silo, aan de deur van de tabernakel, waar God beloofd had Zijn volk te zullen ontmoeten, en dat het huis des gebeds was. Zij hadden nu kortelings hun dankoffers geofferd, om de gunst van God te verkrijgen en alle goed, en ten teken van hun gemeenschap met Hem, en de troost voor zich aannemende van Hem hierin welbehaaglijk te zijn geweest, hadden zij het offermaal genuttigd, en nu was het voegzaam om haar gebed op te zenden krachtens dat offer, want de dankoffers stelden Christus' middelaarschap voor evengoed als de zondoffers, want hierdoor werd niet alleen verzoening gedaan voor de zonde, maar er werd ook de verhoring van ons gebed door verkregen en een antwoord des vredes er op, in al onze smekingen moeten wij op dat offer het oog gericht houden.

Betreffende Hanna's gebed kunnen wij opmerken:
1. De warme en levende Godsvrucht, die er in was, welke blijkt in verschillende opzichten ter onzer besturing bij het bidden.
a. Zij wendde de tegenwoordige droefheid van haar hart aan ter opwekking van haar Godvruchtige gedachten in het bidden. Bitter bedroefd zijnde van ziel, zo bad zij, vers 10. Wij behoren dit goede gebruik te maken van onze beproevingen, dat zij ons opwekken in ons spreken tot God. Onze gezegende Heiland zelf, in zware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger,.
b. Zij vermengde tranen met haar gebed. Het was geen droog bidden, zij weende zeer, als een ware Israëlietische vrouw weende en smeekte zij, met het oog op de barmhartigheid van onze God, die de treurige en verslagen ziel kent, het gebed kwam uit haar hart, zoals de tranen uit haar ogen.

c. Zij was zeer nauwkeurig en toch ook zeer bescheiden in haar gebed. Zij bad om een kind, een mannelijk zaad, opdat het bevoegd zou zijn om in de tabernakel te dienen. God vergunt ons om in ons gebed niet slechts te vragen om het goede in het, algemeen, maar om in het bijzonder dat goede te vragen, wat wij het meest behoeven en begeren. Maar zij zegt niet, zoals Rachel: Geef mij kinderen!. Zij zal zeer dankbaar zijn voor één kind.

d. Zij deed een plechtige gelofte, of belofte, dat zij, zo God haar een zoon gaf, hem aan de Heere zal geven, vers 11. Door zijn geboorte zal hij een Leviet zijn, en dus toegewijd aan de dienst van God, maar door haar gelofte zal hij een Nazireeër zijn, en tot zelfs zijn kindsheid zal Gode gewijd zijn. Waarschijnlijk heeft zij Elkana tevoren met haar voornemen bekend gemaakt, en had zij er zijn toestemming en goedkeuring voor. Ouders hebben het recht om hun kinderen aan God te wijden als levende offeranden en geestelijke priesters, en hiermee wordt hun de verplichting opgelegd om God getrouwelijk te dienen al de dagen van hun leven. Het is zeer voegzaam om, als wij enigerlei zegen begeren, onze ziel te verbinden om, als God ons het begeerde goed geeft, het te wijden aan Zijn eer en blijmoedig te gebruiken in Zijn dienst. Niet dat wij er hierdoor aanspraak op kunnen maken de gave te verdienen, maar aldus worden wij bekwaam gemaakt haar te ontvangen en er de lieflijkheid van te smaken. In de hoop op zegen moeten wij plichtsbetrachting beloven.

e. Dit alles sprak zij zachtjes, zodat niemand haar kon horen. Haar lippen bewogen zich, maar haar stem werd niet gehoord, vers 13. Hiermee betuigde zij haar geloof in Gods kennis van het hart en zijn begeerten. Voor Hem zijn gedachten woorden. Hij is niet als de goden, tot welke men met luider stem moet roepen, . Het was ook een blijk van haar ootmoed en heilige beschaamdheid des aangezichts in haar naderen tot God, zij was niet een van degenen, die hun stem doen horen in de hoogte,. Het was een bidden in het verborgen, ofschoon het op een openbare plaats geschiedde, en niet zoals de Farizeeën baden om van de mensen gezien te worden. Het is waar: het gebed is geen zaak, die wij ons behoeven te schamen, maar wij moeten alle schijn vermijden van praalvertoning. Laat ons wat er omgaat tussen God en onze ziel voor onszelf houden.

2. De harde berisping, die zij er om ontving. Eli was nu hogepriester en richter in Israël, hij zat op een stoel in de tempel om het oog te hebben op hetgeen er geschiedde, vers 9. De tabernakel wordt hier de tempel genoemd, omdat hij nu gevestigd was aan een vaste plaats, en aan alle doeleinden van een tempel beantwoordde. Daar zat Eli om verzoeken te ontvangen en orders of aanwijzingen te geven, en nu zag hij, ergens in een hoek waarschijnlijk, Hanna in haar gebed, en misleid door het ongewone van haar doen, dacht hij dat zij dronken was, en in dat denkbeeld sprak hij tot haar, vers 14. Hoelang zult gij u dronken aanstellen? dezelfde beschuldiging, die tegen Petrus en de andere apostelen gericht werd, toen de Heilige Geest hun gaf met vreemde talen te spreken,. Misschien was het in dien ontaarde tijd niets vreemds om een dronken vrouw aan de deur van de tabernakel te zien, want anders zou men denken dat de vuile lusten van Hofni en Pinehas daar niet zo gemakkelijk een prooi zouden gevonden hebben,. Eli hield Hanna voor een van dezen. Het is een der slechte gevolgen van het overvloedig worden der ongerechtigheid, het in zwang komen ervan, dat het dikwijls aanleiding geeft om de onschuldigen te verdenken. Als een krankheid epidemisch wordt, ligt iedereen onder de verdenking van erdoor besmet te zijn.

a. Dit nu was Eli's misslag - en het was een grote misslag - om zo streng een berisping te geven zonder nauwkeuriger waarneming of inlichting. Indien zijn eigen ogen reeds verdonkerd waren, dan zou hij iemand van de hem omringenden hebben moeten opdragen om inlichtingen in te winnen. Dronkaards zijn gewoonlijk luidruchtig en onstuimig, maar deze arme vrouw was stil en bedaard. Zijn fout was er te groter om dat hij een priester des Heeren was, die medelijden moest hebben met de onwetenden,. Weinig voegt het ons om haastig te zijn in ons berispen van anderen, en voortvarend te zijn in ons geloven dat mensen schuldig zijn aan slechtheid, terwijl het feit, waarop de bestraffing gegrond is, òf twijfelachtig en onbewezen is, òf voor een goede uitlegging vatbaar is. De liefde gebiedt ons het beste te hopen van allen, en verbiedt ons berispzuchtig te zijn. Paulus had zeer goede inlichtingen,

toen hij toch nog maar ten dele geloofde, o, hopende dat het niet zo was. Inzonderheid moeten wij voorzichtig zijn in het beoordelen en bestraffen van het gebed van anderen, opdat wij niet datgene met de naam van geveinsdheid, dweperij of bijgelovigheid bestempelen, hetwelk in waarheid de vrucht is van oprechte ijver en welbehaaglijk is aan God.
b. Het was Hanna's beproeving, en het was een grote beproeving, die nog toegevoegd werd aan al het andere, edik in de wonden van haar ziel. Zij was door Elkana bestraft, omdat zij niet wilde eten en drinken, en nu door Eli gesmaad te worden, alsof zij te veel gegeten en gedronken had, was zeer hard. Het is niets nieuws, dat van hen die wèl doen slecht gedacht wordt, en wij moeten het niet vreemd achten, indien het te eniger tijd ons lot wordt.

3. Hanna's nederige verdediging van zichzelf tegen deze beschuldiging. Zij heeft er zich bewonderenswaardig onder gedragen, zij heeft de beschuldiging niet teruggeworpen op hem, hem de losbandigheid zijner zonen niet verweten, hem niet gezegd de hand in eigen boezem te steken, hem niet gezegd hoe weinig het iemand in zijn plaats voegde om een arme bedroefde smekelinge voor de troon der genade aldus met woorden te mishandelen. Als wij te eniger tijd onrechtvaardig bestraft worden dan is het ons nodig om een dubbele wacht te zetten voor onze lippen, opdat wij niet met een wederbeschuldiging komen, en bestraffing met bestraffing vergelden. Hanna dacht dat het genoeg was zichzelf te rechtvaardigen, en dat moeten ook wij denken, vers 15, 16.
a. In gerechtigheid jegens zichzelf, ontkent zij uitdrukkelijk de beschuldiging, spreekt tot hem met alle mogelijke eerbied, noemt hem mijn heer, geeft te kennen hoe gaarne zij zou willen dat hij een goede mening van haar heeft, en hoe het haar smart onder zijn afkeuring te liggen. "Neen, mijn heer, het is niet zoals gij vermoedt, ik heb noch wijn noch sterke drank gedronken, (ofschoon het wel voegzaam zou zijn om wijn te geven aan een, die zo bitterlijk bedroefd van ziel is als zij was,) en nog veel minder heb ik te veel gedronken, en daarom: acht toch uwe dienstmaagd niet voor een dochter Belials." Dronkaards zijn kinderen Belials, inzonderheid vrouwen, die dronkaards zijn, kinderen van de boze, kinderen der ongehoorzaamheid, kinderen die het juk niet willen dragen, (want anders zouden zij niet dronken zijn), zij, die zichzelf niet kunnen besturen, kunnen het niet dragen dat een ander hen bestuurt. Hanna erkent dat de misdaad inderdaad zeer groot zou geweest zijn, indien zij er zich schuldig aan had gemaakt, en hij zou haar dan met recht uit de voorhoven Gods hebben kunnen bannen -, maar zelfs de manier waarop zij sprak ter verdediging, volstond om te tonen dat zij niet dronken was.
b. In gerechtigheid jegens hem geeft zij een verklaring van haar wijze van doen, die aanleiding had gegeven tot de verdenking. Ik ben een vrouw bezwaard van geest, ternedergeslagen, ontroerd, en dat is de reden, waarom ik er niet uitzie als andere mensen, mijn ogen zijn rood, niet van wijn maar van wenen. En nu heb ik niet tot mijzelf gesproken, zoals dronkaards en dwazen doen, maar ik heb mijn ziel uitgegoten voor het aangezicht des Heeren, die de taal des harten hoort en verstaat, en dat wel uit de veelheid van mijn gedachten en van mijn verdriet!' Zij was meer dan gewoon vurig geweest in haar gebed tot God, en dat, zegt zij hem, was de ware reden van de wanorde, waarin zij scheen te zijn. Als wij onrechtvaardig berispt worden, moeten wij trachten niet slechts ons te zuiveren, maar ook onze broeders te overtuigen door hun een juiste verklaring te geven van hetgeen zij verkeerd hebben begrepen.

4. De vergoeding, die Eli deed voor zijn haastige, onvriendelijke berisping door haar vriendelijk en vaderlijk te zegenen, vers 17. Hij heeft het niet als een belediging genomen (zoals velen maar al te licht doen) dat hem aangetoond werd dat hij zich vergist had, en er van overtuigd te worden, en hij geraakte er ook niet uit zijn humeur om, integendeel, nu moedigde hij Hanna aan in haar gebed, even sterk als hij er haar tevoren in had willen hinderen. En door

deze woorden: Ga heen in vrede, heeft hij niet slechts te kennen gegeven, dat hij overtuigd was van haar onschuld, maar als gezaghebbende, daar hij hogepriester was, zegende bij haar in de naam des Heeren. En hoewel bij niet wist om welke bijzondere, zegen zij gebeden had, voegt hij er toch zijn Amen aan toe, zo goed een mening had hij nu opgevat van haar wijsheid en Godsvrucht. De God Israëls zal uw bede waarin die dan ook bestaan moge - geven, die gij van Hem gebeden hebt. Door onze zachtmoedige en nederige houding tegenover hen, die ons gesmaad hebben, omdat zij ons niet kenden, kunnen wij hen misschien tot onze vrienden maken, en hun berispingen in gebeden voor ons verkeren.

5. De grote voldoening des harten waarin Hanna nu heenging, vers 18. Zij verzocht om de voortduring van Eli's goede mening over haar, en toen ging zij haars weegs, en heeft gegeten van wat er over was van de dankoffers (waarvan niets tot aan de volgende morgen mocht overblijven) en haar aangezicht was haar zodanig niet meer, niet meer zoals het geweest is, tekenen gevende van innerlijke beroering, neen, zij zag er nu aangenaam en blijmoedig uit, en alles was wèl. Vanwaar kwam zo plotseling die gelukkige verandering? In het gebed had zij haar zaak Gode bevolen, haar aan Hem overgegeven, en nu was zij niet meer in onrust en droefheid er over. Zij had voor zichzelf gebeden, en Eli had voor haar gebeden, en zij geloofde dat God haar òf de zegen zou geven, waar zij om gebeden had, òf haar het gemis, er van op een andere wijze zou vergoeden. Voor een Godvruchtige ziel is het gebed een verlichting des harten, het zaad Jakobs heeft dit dikwijls aldus bevonden, daar zij weten dat God nooit tot hen zeggen zal: Zoekt Mij tevergeefs. Zie. Het gebed zal het gelaat verhelderen en vervrolijken, het behoort dit te doen.

1 Samuël 1:19 - 28

I. Hier is de terugkeer van Elkana en zijn gezin naar hun eigen woning, toen de bepaalde dagen van het feest voorbij waren, vers 19. Merk op hoe zij van hun tijd gebruik maakten in de tabernakel. Iedere dag, die zij daar waren, zelfs de dag, die voor hun thuisreis bestemd was, aanbaden zij God, en zij stonden vroeg op om dit te doen. Het is goed om de dag met God te beginnen. Laat Hem, die de eerste is, het eerste hebben. Zij hadden een reis voor zich, en zij hadden kinderen bij zich, en toch wilden zij niet vertrekken voordat zij tezamen hadden aangebeden. Zij hadden nu verscheidene dagen met Godsdienstoefeningen doorgebracht, en toch woonden zij er nog een bij. Wij moeten niet vertragen In goeddoen.

II. De geboorte en de naam van die begeerden zoon. Eindelijk gedacht de Heere aan Hanna, dat was het wat zij had begeerd, vers 11, en meer behoefde zij niet te begeren, dat was genoeg, want toen werd zij bevrucht en baarde een zoon. Of schoon God lang de lasten het verdriet, de zorgen en de gebeden Zijns volks schijnt te vergeten, zal Hij toch eindelijk doen blijken, dat zij niet uit Zijn gedachten waren. Dezen zoon noemde de moeder Samuël vers 20. Sommigen achten dat de woordafleiding daarvan tamelijk gelijk is aan Ismaël gehoord door God, omdat de gebeden van de moeder op merkwaardige wijze verhoord zijn, en hij de verhoring er van was. Om de reden, die zij opgeeft voor de naam, denken anderen dat de betekenis er van is: van God gevraagd, het komt tamelijk op hetzelfde neer. Zij bedoelde er mee de gedachtenis te bewaren van Gods gunst jegens haar in de verhoring van haar gebed. Zij bedoelde om telkenmale als zijn naam genoemd werd er de vertroosting van te smaken, en Gode de eer te geven voor Zijn genade en goedheid. Zegeningen, verkregen op het gebed, moeten herdacht worden met bijzondere uitdrukkingen van dankbaarheid, zoals in Psalm 116:1, 2.

Hoeveel tijdige uitreddingen en voorzieningen in nood en behoeften kunnen wij Samuël noemen, gevraagd van God en al wat aldus verkregen is, moeten wij zeer bijzonder Hem toewijden. Hanna bedoelde met deze naam haar zoon te herinneren aan de verplichtingen

jegens God, die op hem rustten uit aanmerking dat hij van God gevraagd was en Hem terzelfder tijd was toegewijd. Een kind des gebeds is op zeer bijzondere wijze verplicht een goed kind te zijn. Lemuëls moeder herinnert hem er aan, dat hij de zoon is "harer geloften", Spreuken 31:2.

III. Hanna's nauwgezetheid in haar zogen van hem, niet slechts omdat hij haar dierbaar was, maar omdat hij toegewijd was aan God en voor Hem voedde zij hem op. Daarom heeft zij hem ook zelf gezoogd en hem niet aan de borst van een andere vrouw gegeven. Wij behoren zorg te dragen voor onze kinderen, niet slechts met het oog op de wet de natuur als onze kinderen, maar met het oog op het verbond van de genade, als kinderen, die aan God zijn gegeven. Zie Ezechiel 16:20,21. Het heiligt het zogen van hen, als het voor de Heere geschiedt. Elkana ging ieder jaar op om te aanbidden in de tabernakel, en nu inzonderheid om zijn gelofte te betalen, misschien had hij een gelofte gedaan, onderscheiden van die van Hanna, zo God hem een zoon uit haar zou geven, vers 21. Maar hoewel Hanna een warme liefde had voor de voorhoven van Gods huis, vroeg zij haar man om verlof om tehuis te mogen blijven, want de vrouwen waren niet verplicht om voor de drie jaarlijkse feesten op te gaan, zoals de mannen dit waren. Hanna was wel gewoon op te gaan, maar nu wenste zij er zich van te verontschuldigen:

1. Omdat zij niet zolang van haar zoogkind afwezig kon zijn. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten? Wij kunnen onderstellen dat zij gestadig tehuis bleef, want als zij ergens heengegaan waren, het zou naar Silo geweest zijn. God wil barmhartigheid en geen offerande. Zij, die door het zogen en verzorgen van kleine kinderen van de openbare Godsdienstoefeningen teruggehouden worden, kunnen uit dit voorbeeld troost erlangen en geloven dat, zo zij dit doen met het oog op God, zij er Hem welbehagelijk in zijn zullen, en dat zij, hoewel zij tehuis blijven, toch de roof zullen delen.

2. Omdat zij niet naar Silo wilde opgaan, voordat haar zoon groot genoeg was, niet alleen om derwaarts medegenomen te worden, maar om hem er te laten, want, als zij hem daar eens had medegenomen, dan zou zij het niet van zich kunnen verkrijgen, dacht zij, om hem weer terug te brengen. Zij, die vast besloten zijn hun geloften te betalen, kunnen toch goede redenen hebben om de betaling er van uit te stellen. Alles is schoon op zijn tijd. Geen dier werd als offerande aangenomen, voor het enigen tijd onder zijn moeder geweest is, Leviticus 22:27. Vruchten zijn het best als zij rijp zijn. Elkana stemt in met haar voorstel, vers 23. Doe wat goed is in uw ogen. Zover was het van hem om er behagen in te scheppen haar tegen te staan, dat hij de zaak geheel en al aan haar overliet. Zie, hoe goed en lieflijk het is als echtgenoten eensgezind zijn, zich schikken naar elkaar, ieder denkende dat wat de andere doet, goed is, inzonderheid in werken van Godsvrucht en liefdadigheid. Hij voegt er een gebed bij: De Heere bevestige maar Zijn woord, dat is: "God behoede het kind in de gevaren van zijn kindsheid, opdat de plechtige gelofte, waarvan God Zijn aanneming heeft doen blijken door ons het kind te geven, ter bestemder tijd vervuld zal kunnen worden, en dus ook de gehele zaak vervuld zal worden." Zij, die in oprechtheid hun kinderen aan God gewijd hebben, kunnen goedsmoeds en getroost voor hen bidden, dat God het aan hen verzegelde woord zal bevestigen, dat bij hun opdracht aan Hem gesproken werd.

IV. De plechtige intrede van dit kind in de dienst van het heiligdom. Wij kunnen aannemen, als iets dat vanzelf sprak, dat hij, toen hij veertig dagen oud was, de Heere werd voorgesteld, zoals dit met alle eerstgeborenen geschiedde, Lukas 2:22, 23, maar dit wordt niet vermeld, omdat daar niets bijzonders in was, doch nu hij gespeend was, werd hij niet om gelost te worden voorgesteld. Sommigen denken dat het geschiedde terstond nadat hij van de borst

gespeend was, hetgeen, zeggen de Joden, niet gebeurde vóór hij drie jaar oud was. Er is gezegd: de vrouw zoogde hem totdat zij hem speende, vers 23. Anderen denken dat het niet was voordat hij van kinderachtigheid gespeend was, toen hij acht of tien jaar oud was. Maar ik zie er geen bezwaar in te geloven, dat zo buitengewoon een kind reeds op driejarigen leeftijd in de tabernakel werd toegelaten, om onder de kinderen van de priesters te worden opgevoed. In vers 24 wordt gezegd: het jongsken was zeer jong, maar verstandig zijnde boven zijn jaren, was hij niet tot last. Niemand kan te vroeg beginnen Godsdienstig te zijn. Het kind was een kind, luidt de uitdrukking in het Hebreeuws, in zijn leerjaren. Want wie zou Hij dan de kennis leren, en wie zou Hij het gehoorde te verstaan geven? De gespeenden van de melk, de afgetrokkenen van de borsten, Jesaja 28:9. Merk op hoe zij haar kind voorstelde.

1. Met offerande, niet minder dan drie varren, en bij ieder een spijsoffer, vers 24, een var misschien voor elk jaar van het leven des kinds, of een ten brandoffer, een ten zondoffer, en de derde ten dankoffer. Zover was het van haar te denken dat zij door haar zoon aan God te wijden, God tot haar schuldenaar had gemaakt, dat zij het nodig vond om door deze geslachte offers Gods aanneming te verkrijgen van haar levende offerande. Al onze verbonden met God voor onszelf en voor de onze moeten gemaakt worden door offerande, het grote offer.

2. Met een dankerkentenis van Gods goedheid in de verhoring van haar gebed. Die dankerkentenis spreekt zij uit voor Eli, omdat hij haar aangemoedigd had te hopen op een antwoord des vredes, vers 26, 27. Ik bad om dit kind. (Hier is het verkregen op het gebed en hier wordt het afgestaan aan God, die het gebed verhoort.) "Gij hebt mij vergeten, mijn heer, maar ik, die nu zo goedsmoeds ben, ik ben dezelfde vrouw, die drie jaren geleden hier bij u stond, wenende en biddende, en dit is het kind om hetwelk ik gebeden heb." Aldus mag ter ere Gods ootmoedig gejuicht en geroemd worden in gebedsverhoring. Hier is een levend getuigenis voor God: "Ik ben Zijn getuige dat Hij genadig en goedertieren is." Zie Psalm 66:16 19. "Om deze zegen, die vertroosting, heb ik gebeden, en Hij heeft mij geantwoord." Zie Psalm 34 3, 5, 7. Hanna herinnert Eli er niet aan door te doelen op de verdenking, die hij van haar gehad heeft en haar te kennen heeft gegeven, zij zegt niet: Ik ben de vrouw, aan wie gij deze strenge bestraffing hebt toegediend, wat is nu uw mening van mij? Godvruchtige mensen behoort men hun zwakheden en vergissingen niet te verwijten, niet telkens voor de voeten te werpen, zij hebben er berouw van gehad, en nu moeten zij er niet meer van horen.

3. Met een volkomen overgave van haar deel in dit kind aan de Heere, vers 28. Ik heb hem de Heere geleend al de dagen, die hij wezen zal, en zij herhaalt het, omdat zij het nooit zal herroepen, hij zal een *"deodand"* wezen geleend of gegeven aan de Heere. Niet dat zij voornemens was hem terug te roepen, zoals wij doen met wat wij geleend hebben, maar zij gebruikt dit woord: *shaol*, hij leende, omdat het hetzelfde woord is dat zij tevoren gebruikt heeft (in vers 20, ik vroeg hem van de Heere), maar in een andere vervoeging. En in vers 27, de Heere heeft mij mijn bede gegeven die ik van Hem gebeden heb (shaalti in kal), daarom heb ik hem geleend, (hishilti, hetzelfde woord in hiphil) en zo geeft het een andere woordafleiding aan zijn naam, Samuël, niet alleen van God gevraagd, maar aan God geleend. En merk op:
a. Alles wat wij aan God geven is wat wij eerst van Hem gevraagd en ontvangen hebben. Al onze gaven aan Hem waren eerst Zijn gaven aan ons. Het is alles van U en wij geven het U uit Uwe hand, 1 Kronieken 29:14, 16.
b. Al wat wij aan God geven, kan daarom gezegd worden Hem geleend te zijn, dat hoewel wij het niet mogen terug vragen als iets dat geleend is, Hij toch met interest terug zal geven tot ons onuitsprekelijk voordeel, inzonderheid wat gegeven is aan zijn armen, Spreuken 19:17. Als wij onze kinderen in de doop toewijden aan God, zo laat ons gedenken dat zij door een

souverein recht tevoren reeds de Zijnen waren, en dat zij tot onze meerdere vertroosting nog de onze zijn. Hanna staat hem af aan de Heere niet voor een zeker aantal jaren, zoals kinderen, die ergens in de leer gedaan worden maar "durante vita - zolang als hij leeft zal hij de Heere geleend zijn, een levenslange Nazireeër. Zo moet ons verbond zijn met God, een huwelijksverbond, zolang als wij leven moeten wij de Zijnen wezen, moeten wij Hem nooit verlaten. Eindelijk. Het kind Samuël gedroeg zich van zijn kant boven hetgeen van iemand van zijn jaren verwacht kon worden, want het schijnt van hem gezegd: Hij bad aldaar de Heere aan, dat is: hij deed zijn gebeden. Hij was ongetwijfeld vroeg gevorderd in Godsvrucht, (wij hebben kinderen gekend, die reeds zeer jong een besef van Godsdienst hebben aan de dag gelegd) en daar zijn moeder hem bestemd had voor het heiligdom, heeft zij bijzonder zorg gedragen om hem op te voeden voor hetgeen in het heiligdom zijn werk zal wezen. Kleine kinderen moeten reeds vroeg leren God te aanbidden. Hun ouders moeten hen daarin onderwijzen en er hen toe brengen, en hen aansporen om het zo goed te doen als zij kunnen, en God zal hen genadiglijk aannemen, en leren om het al beter en beter te doen.

HOOFDSTUK 2

1 Toen bad Hanna en zeide: Mijn hart springt van vreugde op in de HEERE; mijn hoorn is verhoogd in de HEERE; mijn mond is wijd opengedaan over mijn vijanden; want ik verheug mij in Uw heil. 2 Er is niemand heilig, gelijk de HEERE; want er is niemand dan Gij, en er is geen rotssteen, gelijk onze God! 3 Maakt het niet te veel, dat gij hoog, hoog zoudt spreken, dat iets hards uit uw mond zou gaan; want de HEERE is een God der wetenschappen, en Zijn daden zijn recht gedaan. 4 De boog der sterken is gebroken; en die struikelden, zijn met sterkte omgord. 5 Die verzadigd waren, hebben zich verhuurd om brood, en die hongerig waren, zijn het niet meer; totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard, en die vele kinderen had, krachteloos is geworden. 6 De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. 7 De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij. 8 Hij verheft de geringe uit het stof, en de nooddruftige verhoogt Hij uit de drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen de stoel der ere doe beërven; want de grondvesten des aardrijks zijn des HEEREN, en Hij heeft de wereld daarop gezet. 9 Hij zal de voeten Zijner gunstgenoten bewaren; maar de goddelozen zullen zwijgen in duisternis; want een man vermag niet door kracht. 10 Die met de HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in de hemel over hen donderen; de HEERE zal de einden der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven, en de hoorn Zijns Gezalfden verhogen.

11 Daarna ging Elkana naar Rama in zijn huis; maar de jongeling was de HEERE dienende voor het aangezicht van de priester Eli. 12 Doch de zonen van Eli waren kinderen Belials; zij kenden de HEERE niet. 13 Want de wijze dier priesters met het volk was, dat, wanneer iemand een offerande offerde, des priesters jongen kwam, terwijl het vlees kookte, met een drietandigen krauwel in zijn hand; 14 En sloeg in de teile, of in de ketel, of in de pan, of in de pot; al wat de krauwel optrok, dat nam de priester voor zich. Alzo deden zij aan al de Israëlieten, die te Silo kwamen. 15 Ook eer zij het vet aanstaken, kwam des priesters jongen, en zeide tot de man, die offerde: Geef dat vlees om te braden voor de priester; want hij zal geen gekookt vlees van u nemen, maar rauw. 16 Wanneer nu die man tot hem zeide: Zij zullen dat vet als heden ganselijk aansteken, zo neem dan voor u, gelijk als het uw ziel lusten zal; zo zeide hij tot hem: Nu zult gij het immers geven, en zo niet, ik zal het met geweld nemen. 17 Alzo was de zonde dezer jongelingen zeer groot voor het aangezicht des HEEREN; want de lieden verachtten het spijsoffer des HEEREN.

18 Doch Samuël diende voor het aangezicht des HEEREN, zijnde een jongeling, omgord met de linnen lijfrok. 19 En zijn moeder maakte hem een kleinen rok, en bracht hem dien van jaar tot jaar, als zij opkwam met haar man, om het jaarlijkse offer te offeren. 20 En Eli zegende Elkana, en zijn huisvrouw, en zeide: De HEERE geve u zaad uit deze vrouw voor de bede, die zij de HEERE afgebeden heeft. En zij gingen naar zijn plaats. 21 Want de HEERE bezocht Hanna, en zij werd bevrucht, en baarde drie zonen en twee dochters; en de jongeling Samuël werd groot bij de HEERE. 22 Doch Eli was zeer oud, en hoorde al, wat zijn zonen aan gans Israël deden, en dat zij sliepen bij de vrouwen, die met hopen samenkwamen aan de deur van de tent der samenkomst. 23 En hij zeide tot hen: Waarom doet gij al zulke dingen, dat ik deze uw boze stukken hore van dit ganse volk? 24 Niet, mijn zonen; want dit is geen goed gerucht, dat ik hoor; gij maakt, dat het volk des HEEREN overtreedt. 25 Wanneer een mens tegen een mens zondigt, zo zullen de goden hem oordelen; maar wanneer een mens tegen de HEERE zondigt, wie zal voor hem bidden? Doch zij hoorden de stem huns vaders niet, want de HEERE wilde hen doden.

26 En de jongeling Samuël nam toe, en werd groot en aangenaam beide bij de HEERE en ook bij de mensen. 27 En er kwam een man Gods tot Eli, en zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Heb Ik Mij klaarlijk geopenbaard aan het huis uws vaders, toen zij in Egypte waren, in het huis van Farao? 28 En Ik heb hem uit alle stammen van Israël Mij ten priester verkoren, om te offeren op Mijn altaar, om het reukwerk aan te steken, om de efod voor Mijn aangezicht te dragen; en heb aan het huis uws vaders gegeven al de vuurofferen van de kinderen Israëls. 29 Waarom slaat gijlieden achteruit tegen Mijn slachtoffer, en tegen Mijn spijsoffer, hetwelk Ik geboden heb in de woning; en eert uw zonen meer dan Mij, dat gijlieden u mest van het voornaamste van alle spijsoffers van Mijn volk Israël? 30 Daarom spreekt de HEERE, de God Israëls: Ik had wel klaarlijk gezegd: Uw huis en uws vaders huis zouden voor Mijn aangezicht wandelen tot in eeuwigheid; maar nu spreekt de HEERE: Dat zij verre van Mij; want die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden. 31 Zie, de dagen komen, dat Ik uw arm zal afhouwen, en de arm van uws vaders huis, dat er geen oud man in uw huis wezen zal. 32 En gij zult aanschouwen de benauwdheid der woning Gods, in plaats van al het goede,

dat Hij Israël zou gedaan hebben; en er zal te genen dage een oud man in uw huis zijn. 33 Doch de man, dien Ik u niet zal uitroeien van Mijn altaar, zou zijn om uw ogen te verteren, en om uw ziel te bedroeven; en al de menigte uws huizes zal sterven, mannen geworden zijnde. 34 Dit nu zal u een teken zijn, hetwelk over uw beide zonen, over Hofni en Pinehas, komen zal: op een dag zullen zij beiden sterven. 35 En Ik zal Mij een getrouwen priester verwekken; die zal doen, gelijk als in Mijn hart en in Mijn ziel zijn zal; dien zal Ik een bestendig huis bouwen, en hij zal altijd voor het aangezicht Mijns Gezalfden wandelen. 36 En het zal geschieden, dat al wie van uw huis zal overig zijn, zal komen, om zich voor hem neder te buigen voor een stukje gelds, en een bolle broods, en zal zeggen: Neem mij toch aan tot enige priesterlijke bediening, dat ik een bete broods moge eten.

In dit hoofdstuk hebben wij:
I. Hanna's lied van de dankzegging aan God voor Zijn gunst jegens haar om haar Samuël te geven, vers 1 - 10.
II. Hun terugkeer naar hun huis met Eli's zegen, vers 11, 20. De toeneming van hun gezin, vers 21. Samuëls wasdom en vordering, vers 11, 18, 21 - 26, en Hanna's zorg om hem te kleden, vers 19.
III. De grote goddeloosheid van Eli's zonen, vers 12 - 17, 22.
IV. De al te zachte bestraffing, die Eli hun er voor gaf, vers 23 - 25.
V. De ontzettende, maar rechtvaardige boodschap, die God hem zond door een profeet, het verderf dreigende van zijn geslacht wegens de goddeloosheid van zijn zonen, vers 21 - 36.

1 Samuël 2:1 - 10
Wij hebben hier Hanna's dankzegging, ingegeven, niet alleen door de geest des gebeds, maar door de geest van de profetie. Haar bede om de zegen, die zij begeerde, hadden wij tevoren, Hoofdstuk 1:11, en hier haar dankzegging er voor. In beide heeft uit de overvloed des harten, diep aangedaan, (in de eerste door hetgeen zij begeerde, maar miste, in de laatste door Gods goedheid) haar mond gesproken. Merk op, in het algemeen:

1. Toen zij een zegen van God had ontvangen, erkende zij het met dankbaarheid tot Zijn lof. Niet gelijk de negen melaatsen, Lukas 17:17. Lof is onze rente, onze schatting, wij zijn onrechtvaardig als wij die rente, deze schatting, niet betalen.

2. De zegen, die zij had ontvangen, was in verhoring van haar gebed, en daarom achtte zij zich inzonderheid verplicht er dankzegging voor te doen. Wat wij winnen door het gebed, mogen wij gebruiken met genot, en moeten wij gebruiken met dankzegging.

3. Haar dankzegging wordt hier een gebed genoemd. Hanna bad, want dankzegging maakt een wezenlijk deel uit van gebed. In al ons bidden tot God moeten wij met dankbaarheid tot Hem opzien als onze weldoener. En dankzegging voor ontvangen zegeningen zal aangenomen worden als een bede om nog verdere zegeningen te ontvangen.

4. De bijzondere zegen, die zij van God had ontvangen, geeft haar aanleiding om met verheffing en verruiming des harten heerlijke dingen te spreken van God en van Zijn bestuur van de wereld tot welzijn van Zijn kerk. Alles wat ons te eniger tijd reden geeft tot lof en dankzegging, behoort ons op die wijze daartoe aan te sporen.

5. Haar gebed was innerlijk, haar stem werd niet gehoord, maar in haar dankzegging sprak zij, opdat allen haar zouden horen. Zij deed haar smeking met onuitsprekelijke zuchtingen, maar nu waren haar lippen geopend om Gods lof te verkondigen.

6. Deze dankzegging staat hier in de geschiedenis opgetekend tot bemoediging van haar, die tot de zwakkere kunne behoren, om tot de troon van de genade te gaan, God zal acht slaan op haar gebed en haar dankzegging. De lofzang van de maagd Maria heeft zeer veel overeenkomst met dit lied van Hanna, Lukas 1:46. In deze dankzegging hebben wij te letten op drie dingen.

I. Hanna's juichen en roemen in God, in Zijn heerlijke volmaaktheden, en de grote dingen, die Hij voor haar gedaan had, vers 1 - 3. Merk op:

1. Welke grote dingen zij van God zegt. Zij neemt weinig nota van de bijzonderen zegen, waarin zij zich nu verblijdde, prijst Samuël niet als het schoonste kind, het meest ontwikkelde en verstandige kind voor zijn leeftijd, of dat zij ooit gezien had, hetgeen liefhebbende ouders zo licht geneigd zijn te doen, neen, zij ziet de gave voorbij, en looft slechts de Gever terwijl de meesten de Gever vergeten en slechts op de gave zien. Elke rivier moet ons heenleiden naar de bron, en de gunsten, die wij van God ontvangen, moeten onze bewondering opwekken van de oneindige volmaaktheden die er in God zijn. Er kunnen andere Samuëls wezen, maar geen andere Jehovah. Er is niemand gelijk Gij. God moet geprezen worden als een weergaloos wezen, van ongeëvenaarde volkomenheid, die eer zijn wij verschuldigd aan Zijn naam, dat wij erkennen, niet slechts dat er niemand Hem gelijk is, maar dat er buiten Hem geen God is, alle anderen zijn leugen en bedrog, Psalm 18:32.
Vier van Gods heerlijke eigenschappen worden hier bezongen.
a. Zijn onbevlekte reinheid Dat is de eigenschap, die het meest geprezen en geloofd wordt in de bovenwereld door hen die altijd Zijn aangezicht aanschouwen, Jesaja 6:3, Openbaring 4:8. Toen Israël triomfeerde over de Egyptenaren, werd God geloofd als verheerlijkt in eeuwigheid, Exodus 15:11. Zo ook hier in Hanna's loflied: Daar is niemand heilig gelijk de Heere. Het is de rechtheid van Zijn natuur, Zijn oneindige overeenstemming met zichzelf, en de billijkheid van Zijn regering en Zijn oordeel in alle bedelingen van die beide. Bij de herinnering daaraan moeten wij dankzegging doen.
b. Zijn almachtige kracht, daar is geen rotssteen (of generlei kracht want aldus wordt het woord soms overgezet: Gelijk onze God. Hanna had een machtigen steun ervaren door zich op Hem te verlaten, en daarom spreekt zij naar haar ervaring, en zij schijnt te verwijzen naar het woord van Mozes Deuteronomium 32:31.
c. Zijn ondoorgrondelijke wijsheid. De Heere, de Rechter van allen, is een God van wetenschap, duidelijk en volkomen ziet Hij in het karakter van ieder mens, in het goede of slechte van iedere zaak, en Hij geeft kennis en verstand aan hen, die ze van Hem begeren.
d. Zijn onfeilbare gerechtigheid, door Hem worden daden gewagen. Zijn eigene zijn het in Zijn eeuwige raadsbesluiten, de daden van de kinderen van de mensen zijn het in de balans van Zijn oordeel, zodat Hij een ieder vergeldt naar zijn werk, en zich niet vergist in hetgeen een ieder is of doet.

2. Hoe zij zich vertroost met deze dingen. Van hetgeen, waarvan wij God de eer geven, kunnen wij voor onszelf de vertroosting van nemen. Hanna doet dit, a. In heilige blijdschap. Mijn hart springt op van vreugde in de Heere, niet in haar zoon, maar in haar God, Hij moet de blijdschap wezen van onze verheuging, Psalm 43:4, en onze blijdschap moet in niets minder zijn dan in Hem. Ik verheug mij in Uw heil, niet slechts in deze bijzondere gunst over mij, maar in het heil van Uw volk Israël, het heil, de verlossing inzonderheid, waarvoor dit kind het middel zal wezen, en bovenal het heil door Christus, waarvan dit heil of die verlossing, de afschaduwing is.
b. In heilige triomf. "Mijn hoorn is verhoogd, niet alleen is mijne eer gered door dat ik een zoon heb, maar nog zeer verhoogd door zo'n zoon te hebben." Wij lezen van sommigen van

de zangers, die David aangesteld heeft "om de hoorn te verheffen," 1 Kronieken 25:5, een muziekinstrument om God te loven, zodat: Mijn hoorn is verhoogd, dit betekent: "Mijn lof is opgeheven tot een ongewoon hogen toon." Verhoogd in de Heere, God moet de eer ontvangen van al onze verhogingen, en in Hem moeten wij roemen en juichen. Mijn mond is wijd opengedaan, dat is: "Nu heb ik iets te antwoorder aan hen, die mij gesmaad hebben", hij, die zijn pijlkoker vol pijlen heeft, zijn huls vol heeft van kinderen, zal niet beschaamd worden, als hij met de vijanden zal spreken in de poort, Psalm 127:5.

3. Hoe zij hiermede hen tot zwijgen brengt, die zich hebben opgeworpen als mededingers van God en rebellen tegen Hem, vers 3. Maakt het niet te veel, dat gij hoog, hoog zoudt spreken. Laat Peninna en haar kinderen haar niet langer smaden om haar vertrouwen in God en haar bidden tot Hem, zij heeft ten laatste bevonden dat dit vertrouwen niet ijdel was, en dat bidden niet tevergeefs is geschied. Zie Micha 7:10. Mijn vijandin zal het zien, en schaamte zal haar bedekken, die tot mij zegt: Waar is de Heere uw God. Of misschien was het beneden haar om in dit lied zoveel notitie te nemen van Peninna en haar boosaardigheid, maar is dit bedoeld als een bestraffing van de schaamteloosheid van de Filistijnen en andere vijanden van God en Israël, die hun mond gezet hebben tegen de hemel, Psalm 73:9. "Laat dit hen doen zwijgen en beschaamd maken, Hij, die aldus geoordeeld heeft voor mij en tegen mijne tegenpartijders, zal ook voor Zijn volk oordelen tegen al hun tegenpartijders."

II. Hoe zij nota neemt van de wijsheid en vrijmacht van de Goddelijke voorzienigheid in het beschikken van de zaken van de kinderen van de mensen, zij zijn zó wisselvallig en er komen zovele en plotselinge wendingen in voor, dat er dikwijls slechts een kleine stap is tussen de hoogte van voorspoed en de diepte van tegenspoed. God maakt niet slechts de een tegenover de ander, Prediker 7:14, maar Hij stelt de een zeer dicht bij de ander, zonder dat er een kloof tussen gevestigd is, opdat wij blijde zijn als niet blijde zijnde, en wenen als niet wenende.

1. De sterken worden spoedig verzwakt, en de zwakken worden spoedig bekrachtigd, als het Gode behaagt, vers 4. Van de ene kant: als Hij spreekt wordt de boog van de sterken verbroken, zij worden ontwapend, ongeschikt gemaakt om te doen zoals zij gedaan hebben en zoals zij voornemens waren te doen. In de krijg zijn zij verslagen geworden, die voor alles het voordeel aan hun zijde schenen te hebben, en zich zeker waanden van de overwinning, zie Psalm 46:10, 37:15, 17. Particuliere personen worden spoedig verzwakt door ziekte en ouderdom, en zij bevinden dat de boog niet lang in stevigheid blijft, menig krachtig man, die geroemd heeft in zijn sterkte, heeft haar een bedrieglijke boog bevonden, die hem begaf als hij er op steunde of betrouwde. En van de anderen kant: als de Heere het woord spreekt, zullen zij, die struikelden door zwakheid, die zó zwak waren dat zij niet rechtop konden gaan, met sterkte omgord worden, naar lichaam en ziel, en instaat zijn om grote dingen tot stand te brengen. Zij, die verzwakt zijn door ziekte, zullen tot hun kracht wederkeren, Job 33. 25, door smart zullen hun vertroosting terugvinden die "de slappe handen versterkt en de struikelende knieën vaststelt", Jesaja 35:3. De overwinning keert zich naar die zijde, welke als verloren werd beschouwd, en "zelfs de lammen zullen de roof roven", Jesaja 33:23.

2. De rijken worden spoedig verarmd, en de armen op wonderlijke wijze plotseling verrijkt, vers 5. Soms blaast God zó in van de mensen bezittingen, weerstaat hun pogingen, en verteert door een vuur, dat niet aangeblazen is hun bezittingen, dat zij, die vol waren (hun schuren waren vol en hun zakken waren vol, "hun huizen met goed vervuld", Job 22:18, en hun buik vervuld met deze verborgen schatten, Psalm 17:14,) tot zo'n armoede zijn vervallen, dat zij gebrek hadden aan het gewone levensonderhoud, zich moesten verhuren om brood, en, daar zij zich schaamden te bedelen, moesten zij graven. "Rijkdom maakt zich vleugelen",

Spreuken 23:5, en laat hen diep ongelukkig, die, toen zij hem hadden, er hun geluk in vonden, voor hen, die vol en vrij zijn geweest, moet armoede en slavernij wel dubbel smartelijk zijn. Maar van de anderen kant beschikt Gods voorzienigheid het soms zo dat zij, die hongerig waren, het niet meer zijn, dat is: zij hielden op van zich te verhuren om brood, zoals zij gedaan hadden, daar zij, door Gods zegen op hun vlijt, vooruit zijn gegaan in de wereld, genoeg hebben om van te leven, en zo zullen zij niet meer hongeren en niet meer dorsten. Dit moet niet toegeschreven worden aan het geluk, de fortuin, noch bloot aan van de mensen wijsheid of dwaasheid, "de rijkdom is niet van de verstandigen, noch gunst van de welwetenden", Prediker 9:11, ook is het niet altijd van de mensen schuld, dat zij arm worden, maar, vers 7.
De Heere maakt sommigen arm, en maakt anderen rijk. De verarming van de een is de verrijking van de ander, en het is Gods doen. Aan sommigen geeft Hij het vermogen om rijk te worden, aan anderen ontneemt Hij het vermogen om de rijkdom, die zij verkregen hebben, te behouden. Zijn wij arm? God heeft ons arm gemaakt, dat een goede reden is, waarom wij tevreden moeten zijn en ons moeten verzoenen met onze staat. Zijn wij rijk? God heeft ons rijk gemaakt, dat een goede reden is, waarom wij dankbaar moeten wezen, en Hem blijmoedig moeten dienen, in de overvloed van de goede dingen, die Hij ons geeft. Het kan verstaan worden van dezelfde persoon, zij, die rijk waren, maakt God arm, en na een wijle, maakt Hij hen weer rijk, zoals Job, Hij heeft gegeven, Hij heeft genomen, en dan geeft Hij weer. Laat de rijken niet hoogmoedig zijn, hun rijkdom niet veilig wanen, want God kan hen spoedig arm maken, laat de armen niet wanhopen, want God kan hen op Zijn bestemden tijd weer verrijken.

3. Gezinnen, die ledig waren, heeft Hij vervuld, en talrijke gezinnen heeft Hij verminderd tot op slechts weinigen. Dat is het geval, dat dicht nadert tot de aanleiding van de dankzegging. De onvruchtbare heeft zeven gebaard, met wie zij zichzelf bedoelde, want, hoewel zij voor het ogenblik maar een zoon had, was hij haar, daar hij een Gode gewijde nazireër was, gebruikt in Zijn onmiddellijke dienst, even goed als zeven. Of wel: het is de taal van haar geloof, nu zij er een heeft, hoopt zij op meer en zij werd niet teleurgesteld in die hoop, zij had er nog vijf meer, vers 21, zodat, als wij Samuël slechts voor twee rekenen, wat wij wel kunnen doen, dan heeft zij het aantal dat zij zich beloofd had, de onvruchtbare heeft zeven gebaard, terwijl van de anderen kant zij, die veel kinderen had, krachteloos is geworden, opgehouden heeft te baren zij zegt niets meer Peninna is nu getuchtigd en moedeloos. De overlevering van de Joden zegt dat Peninna, als Hanna een kind baarde, er twee begroef. Er zijn veel voorbeelden beide van de toeneming van gezinnen, die gering waren in aantal, en van het uitsterven van gezinnen, die zeer aanzienlijk waren, Job 22:23, Psalm 107:38 en verv.

4. God is de vrijmachtige Heere van leven en dood, vers 6. De Heere doodt en maakt levend. Versta dit:
a. Van Gods vrijmachtige heerschappij en algemene werking in het leven en de dood van de kinderen van de mensen. Hij bestuurt geboorten en begrafenissen. Wanneer het ook is dat wij sterven, het is God, die de pijl des doods richt, de Heere doodt, de dood is Zijn bode, treft wie en wanneer Hij gebiedt, niemand wordt in het stof gelegd, of Hij is het, die er hem toe doet wederkeren, want "Hij heeft de sleutelen van de hel en des doods" Openbaring 1:18. Als iemand geboren wordt, is Hij het "die levend maakt, niemand weet welke de weg des geestes is", Prediker 11:5, maar dit weten wij, dat hij komt van de Vader van de geesten. Is iemand hersteld uit ziekte, gered uit dreigend gevaar, het is God, die doet opkomen, want bij Hem zijn uitkomsten tegen de dood.
b. Van het verschil, dat Hij maakt tussen sommigen en anderen. sommigen doodt Hij, en anderen maakt Hij levend, dat is: behoudt Hij in het leven, terwijl zij zich in dezelfde gevaren

bevonden, in de oorlog bijvoorbeeld, of in pestilentie. Twee kunnen tezamen in een bed zijn, de een wordt door de dood weggenomen, en de ander blijft in het leven, ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U. Sommigen, van wie men met alle waarschijnlijkheid dacht dat zij in het leven zouden blijven, zijn naar het graf gebracht, en anderen, van wie men met evenveel waarschijnlijkheid dacht dat zij zouden sterven, heeft God doen opkomen, want leven en sterven gaan niet naar waarschijnlijkheid. Gods voorzienigheid strekt zich naar het doden van sommigen, naar hun verderf, het wegnemen van hun genietingen en vertroostingen, en terzelfder tijd richt zij zich tot de levendmaking van anderen.
c. Van de verandering, die Hij doet plaatshebben in een en dezelfde persoon. Hij doodt en doet ter helle, of in het graf, nederdalen. Dat is: Hij brengt tot aan de rand van het graf, en dan verlevendigt en wekt Hij weer op, zelfs als er aan het leven gewanhoopt werd, en het vonnis des doods ontvangen was, 2 Corinthiers 1:8, 9. Hij "doet de mens wederkeren tot verbrijzeling", en dan zegt Hij: "Keert weer, gij mensenkinderen!" Psalm 90:3. Niets is voor God te moeilijk om te doen, neen zelfs niet het doen herleven van de doden, leven te brengen in dorre doodsbeenderen.

5. Verhoging en vernedering zijn van Hem. Sommigen vernedert Hij, anderen verhoogt Hij, vers 7, vernedert de hoogmoedige, geeft genade en eer aan de nederige, werpt in het stof, die willen wedijveren met God, die boven hen is, en allen, die rondom hen zijn, zouden willen vertreden, Job 40:6, 7, maar verhoogt hen, die zich voor Hem vernederen, Jakobus 4:10. Of het kan verstaan worden van dezelfde personen: hen, die door Hem naar beneden gebracht werden, zal Hij, als zij genoegzaam verootmoedigd zijn, weer oprichter. Dit wordt nog verder uitgebreid, vers 8. Hij verheft de geringe uit het stof, van een lage en geringe staat, ja uit de drek, een lage en slaafse staat, verfoeid en veracht, om te doen zitten bij de vorsten. Zie Psalm 113:7, 8. Bevordering komt niet bij geval, maar van het raadsbesluit Gods, waardoor diegenen verhoogd werden, van wie men dit niet zou hebben gedacht, en die door de mensen er onwaardig voor gekeurd werden. Jozef en Daniël, Mozes en David zijn aldus verwonderlijk verhoogd, uit een gevangenis naar een paleis, van de herdersstaf tot de scepter. De vorsten, onder wie zij gezet zijn, kunnen in verzoeking wezen hen te minachten, maar God kan de eer bevestigen, die Hij op zo verrassende wijze geeft, en hen zelfs de stoel van de ere doen beërven. Laat aan hen, die door Gods voorzienigheid aldus verhoogd zijn, het stof en de drek niet verweten worden, waaruit zij opgeheven zijn want hoe geringer hun begin was, zoveel groter was de gunst, die hun geschonken werd, en God werd verheerlijkt in hun bevordering, indien zij door wettige en eerbare middelen verkregen werd.

6. Eindelijk. Er wordt een reden gegeven voor al deze beschikkingen, die ons verplicht er in te berusten, hoe verrassend en vreemd zij ook zijn, want de grondvesten des aardrijks zijn des Heeren.
a. Indien wij dit in letterlijken zin verstaan, dan geeft het Gods almachtige kracht te kennen, welke niet weerstaan kan worden. Hij houdt de gehele schepping op. Hij fundeerde de aarde, en onderhoudt haar nog door het woord van Zijn kracht. Wat kan Hij niet, ver boven onze bevatting of verwachting, doen in de zaken van geslachten en koninkrijken, die de aarde hangt aan een niet? Job 26:7. Maar:
b. Indien wij het in overdrachtelijke zin verstaan, dan betekent het Zijn onbetwistbare vrijmacht, waartegen zich niemand kan verzetten. De vorsten en groten van de aarde, de bestuurders van staten en regeringen, zijn de pilaren van de aarde, Psalm 75:4. Op deze scharnieren schijnen de zaken van de wereld te draaien, maar zij zijn des Heeren, Psalm 47:10. Van Hem hebben zij hun macht, en daarom kan Hij bevorderen wie het Hem behaagt, en wie kan zeggen: Wat doet Gij?

III. Een voorzegging van de bewaring en verhoging van al de getrouwe vrienden Gods, en de ondergang van al Zijn vijanden. Haar blijdschap betuigd hebbende in hetgeen God gedaan heeft, en nog doet, besluit zij met het uitspreken van de blijde hoop van hetgeen Hij doen zal, vers 9, 10. Godvruchtige gemoedsbewegingen, zegt bisschop Patrick, zijn in die dagen dikwijls opgeheven tot de hoogte van profetie, waardoor God onder dat volk Zijn ware aanbidding heeft doen voortduren te midden van hun neigingen tot afgoderij. Deze profetie kan betrekking hebben:

1. Meer onmiddellijk op de regering van Israël door Samuël en David, die hij zal zalven. De Israëlieten, Gods gunstgenoten, zullen beschermd en verlost worden, de Filistijnen. hun vijanden, zullen overwonnen en ten onder gebracht worden, en wel inzonderheid door donder, Hoofdstuk 7:10. Hun heerschappij zal uitgebreid worden, koning David zal versterkt, bekrachtigd, en grotelijks verheven worden, en Israël (dat in de tijd van de Richters zo weinig aanzien had, zeer veel moeite had om te blijven bestaan) zal nu weldra groot en aanzienlijk worden, en aan al zijn naburen de wet stellen. Dat was wel een buitengewone verandering, en de geboorte van Samuël was, als het ware, de dageraad van die dag. Maar:

2. Wij hebben reden te geloven dat deze profetie verder ziet. en wel naar het koninkrijk van Christus, en van het bestuur van dat koninkrijk van de genade, waarvan zij nu zal spreken, na zo uitvoerig gesproken te hebben van het rijk van de voorzienigheid. En hier ontmoeten wij voor de eerste maal de naam Messias, of Zijn Gezalfde. De aloude Schriftverklaarders, Joodse zowel als Christelijke, houden het er voor, dat het verder ziet dan David, namelijk naar de Zone Davids. Heerlijke dingen worden hier gesproken van het koninkrijk van de Middelaar zowel voor als na Zijn menswording, want de bestuursmethode er van, beide door het eeuwige Woord en door dat Woord, vlees geworden ziende, is tamelijk gelijk.

Van dat koninkrijk wordt ons hier verzekerd:
a. Dat alle getrouwe onderdanen er van zorgvuldig en krachtig beschermd zullen worden vers 9. Hij zal de voeten van Zijn gunstgenoten bewaren. Er zijn mensen in de wereld die Gods gunstgenoten zijn, Zijn uitverkorenen en geheiligden, en Hij zal hun voeten bewaren, dat is: allen, die tot hen behoren, zullen onder Zijn bescherming zijn, geheel en al, tot aan hun voeten, het laagste deel huns lichaams toe. Indien Hij hun voeten zal bewaren, dan zal Hij nog veel meer hun hoofd bewaren, en hun hart. Of: Hij zal hun voeten bewaren dat is: Hij zal de grond beveiligen, waar zij op staan, en hun gangen vastmaken. Hij zal een wacht van de genade zetten voor hun genegenheden en hun daden, opdat hun voeten niet afdwalen van de weg, of struikelen op de weg. Als hun voeten op het punt zijn van uit te wijken, Psalm 73:2, zal "Zijn goedertierenheid hen ondersteunen," Psalm 94:18, en "hen van struikelen bewaren", Judas: 24. Zolang wij Gods wegen bewaren, zal Hij onze voeten bewaren. Zie Psalm 37:23, 24.
b. Dat al de machten, die er tegen aankomen, niet in staat zullen zijn het te verderven, een man vermag niet door kracht. Gods kracht is ten diepste van de kerk, en zo zal geen kracht des mensen er tegen vermogen. De kerk schijnt ontbloot van kracht, haar vrienden zijn weinig talrijk en zwak, maar het overmogen ligt niet in menselijke kracht, Psalm 33:16. God behoeft haar niet voor zich, Psalm 147, 10, noch vreest Hij haar tegen zich.
c. Dat al zijn vijanden gewis verbroken zullen worden en ten ondergebracht, de goddelozen zullen zwijgen in duisternis, vers 9. Zij zullen beide met blindheid en stomheid worden geslagen, niet instaat zijn om hun weg te zien, noch om iets tot hun verdediging te zeggen. Verdoemde zondaren zijn veroordeeld tot de buitenste duisternis, en daar zullen zij voor eeuwig sprakeloos zijn, Mattheus 22:12,13. De goddelozen worden gezegd met de Heere te twisten en er is voorzegd, vers 10, dat zij verpletterd zullen worden. Hun raadslagen tegen

Zijn koninkrijk onder de mensen, zullen allen teniet worden, en zij zelf vernietigd, hoe zou het hun beter kunnen gaan die de wapenen hebben opgevat tegen de Almacht? Zie Lukas 19:27. God heeft vele en velerlei middelen om het te doen, en eerder dan er in te falen, zal Hij in de hemel over hen donderen, en hen aldus niet alleen in angst en verschrikking, maar tot verderf en verwoesting brengen. Wie is tegen Gods bliksemschichten bestand?
d. Dat de overwinningen en bevelen van dit koninkrijk zich naar ver verwijderde landen zullen uitstrekken. De Heere zal de einden van de aarde richten. Davids overwinning en heerschappij reikten ver, maar de uiterste einden van de aarde zijn beloofd aan de Messias tot Zijn bezitting, Psalm 2:8, om of ten onder gebracht te worden door Zijn gouden scepter, of verpletterd te worden door Zijn ijzeren scepter. God is Rechter van allen, en zal recht doen voor Zijn volk tegen Zijn en hun vijanden, Psalm 110:5, 6.
e. Dat de macht en de eer van de Messias, de Vorst, al meer en meer zullen toenemen. Hij zal Zijn Koning sterkte geven voor de volbrenging van Zijn grote onderneming, Psalm 89:22, zie Lukas 22:43, en Hem sterkte geven om door de moeilijkheden heen te gaan van Zijn vernedering, en in Zijn verhoging zal Hij "het hoofd omhoog verheffen," Psalm 110:7, de hoorn verhogen, de macht en de eer verhogen van Zijn Gezalfde, en Hem ten hoogste stellen over de koningen van de aarde, Psalm 89:28.
Dit kroont de triomf, en is meer dan enig ander ding de stof van haar juichen. Haar hoorn is verhoogd, vers 1, omdat zij voorziet dat de hoorn van de Messias verhoogd zal zijn. Dit verzekert de hoop, de onderdanen van Christus' koninkrijk zullen veilig zijn, en de vijanden er van zullen ten onder worden gebracht, want de Gezalfde, de Heere Christus, is omgord met kracht, en kan volkomen zalig maken en volkomen verderven.

1 Samuël 2:11 - 26
In deze verzen hebben wij het goede karakter en gedrag van Elkana's gezin, en het slechte karakter en gedrag van Eli's gezin, het bericht van die beide is opmerkelijk met geheel deze paragraaf als ineengevlochten, alsof het de bedoeling was van de geschiedschrijver om ze tegenover elkaar te plaatsen als tegenhangers van elkaar. De Godsvrucht en goede orde in het gezin van Elkana verzwaarde de ongerechtigheid van Eli's huis, terwijl de goddeloosheid van Eli's zonen Samuëls vroege Godsvrucht zoveel helderder deed uitblinken.

I. Laat ons zien hoe goed het ging in Elkana's gezin, en hoeveel beter dan tevoren.

1. Nadat zij hun zoontje tot het huis des Heeren hadden gebracht, zond Eli hen weg met een zegen, vers 20. Hij zegende als gezaghebbende. De Heere geve u meer zaad uit deze vrouw voor de bede, die zij de Heere afgebeden heeft. Indien Hanna toen vele kinderen had gehad, het zou niet zo'n grootmoedige daad van Godsvrucht zijn geweest, om uit die velen een af te staan voor de dienst in de tabernakel, maar toen zij er slechts een had, een enige, die zij liefhad, haar Izak, en hem de Heere gaf, was dit een daad van heldhaftige Godsvrucht, die haar loon geenszins zal verliezen. Evenals Abraham, toen hij Izak had geofferd, de belofte ontving van een talrijk zaad, Genesis 22:16, 17, zo heeft ook Hanna, toen zij Samuël als een levende offerande de Heere had voorgesteld, die belofte ontvangen. Wat de Heere gegeven, of geleend, is, zal voorzeker met interest teruggegeven worden tot ons onuitsprekelijk gewin, en dikwijls in natura. Hanna staat een kind af aan God, en wordt beloond met vijf, want Eli's zegening had kracht van uitwerking, vers 21, zij baarde drie zonen en twee dochteren. Men verliest er niets bij door aan God te lenen, of voor Hem te verliezen, men zal er honderdvoud voor ontvangen, Mattheus 19:29.

2. Zij gingen terug naar hun eigen woning, dit wordt tweemaal vermeld, vers 11, en nogmaals in vers 20. Het was zeer lieflijk in Gods huis te zijn, God te loven, en door Hem gezegend te

worden. Maar zij hebben tehuis een gezin, dat verzorgd moet worden, en daar keren zij toe terug, de kleine goedsmoeds achterlatende, wetende dat zij hem in een goede plaats achterlieten. En het blijkt niet dat hij weende bij hun vertrek, hij was even gewillig om te blijven als zij om er hem te laten, zo spoedig reeds heeft hij teniet gedaan hetgeen eens kinds was, en zich gedragen als een man.

3. Zij bleven hun opgaan naar het huis Gods aanhouden, om het jaarlijkse offer te offeren, vers 19. Zij hebben niet gedacht dat de bediening huns zoons aldaar hen er van verontschuldigde, of dat dat offer in de plaats kon komen van andere offeranden, maar het voordeel, het weldadige ervaren hebbende van tot God te naderen, wilden zij er geen voorgeschreven tijd van verzuimen, en nu hadden zij nog een magneet in Silo om hen derwaarts heen te trekken. Wij kunnen onderstellen dat zij meer dan eens in het jaar daarheen gingen, om hun kind te zien, want het was op nog geen vier uren afstand van Rama, maar van hun jaarlijks bezoek wordt nota genomen, omdat zij dan hun jaarlijks offer brachten, en dan voorzag Hanna haar zoon (sommigen denken dat zij het vaker deed dan eenmaal per jaar) van een nieuw stel klederen, een kleinen rok, vers 19, met alles wat er bij behoorde. Zij nam op zich om hem, gedurende zijn leerjaren in de tabernakel van klederen te voorzien, en droeg zorg dat hij er goed van voorzien was opdat hij er netjes en aangenaam zou uitzien bij zijn bediening, en om hem aan te moediger in zijn goed begin. Ouders moeten zorg dragen dat hun kinderen geen gebrek hebben aan hetgeen passend voor hen is, hetzij zij bij hen zijn of niet bij hen zijn, maar kinderen, die hun plicht doen en goede hoop van zich geven, moeten een dubbel deel van zorg en vriendelijkheid waardig geacht worden.

4. Het kind Samuël gedroeg zich zeer goed. Viermaal wordt hij in deze verzen genoemd en twee dingen worden ons van hem meegedeeld.
a. De dienst, die hij deed voor de Heere. Hij gedroeg zich wèl, want hij diende voor het aangezicht des Heeren, vers 18, naar zijn bekwaamheid was, hij leerde de beginselen van de Godsdienst, was trouw en ijverig in zijn gebeden, leerde spoedig lezen, en vond vermaak in het boek van de wet, en aldus diende hij de Heere. Hij diende voor het aanschijn van de priester Eli, vers 11, dat is: onder zijn toezicht, en zoals hij hem gebood, niet voor het aanschijn van zijn zonen, allen waren er van overtuigd, dat zij ongeschikt waren om zijn onderwijzers te zijn. Misschien verrichtte hij ook de dienst bij Eli's persoon, was hij bereid om om voor hem te gaan en te komen, naar hij hem nodig had, en dat wordt genoemd de Heere dienen. Misschien werd hij ook gebruikt voor kleine diensten aan het altaar, hoewel hij nog ver onder de leeftijd was, door de wet bepaald voor de dienst van de Levieten. Hij kon een kaars aansteken, of een schotel vasthouden, of een boodschap doen, of een deur sluiten, en omdat hij dit deed met een Godvruchtig gemoed, wordt het een dienen van de Heere genoemd, en wordt er veel nota van genomen. Na een wijle deed hij zijn werk zo goed, dat Eli bepaalde dat hij moest dienen omgord zijnde met de linnen lijfrok, zoals de priesters, (hoewel hij geen priester was) omdat hij zag dat God met hem was. Kleine kinderen moeten intijds leren de Heere te dienen, ouders moeten hen daartoe opleiden, en God zal hen aannemen. Laat hen inzonderheid leren eerbied te betonen aan hun onderwijzers, zoals Samuël aan Eli. Niemand kan te spoedig beginnen Godsdienstig te zijn. Zie Psalm 8:3, Mattheus 21:15, 16.
b. De zegen, die hij van de Heere ontving. Hij werd groot bij de Heere, als een tedere plant, vers 21, werd groot, vers 26, nam toe, en werd groot en aangenaam beide bij de HEERE. De jonge lieden, die God dienen zo goed als zij kunnen, zal Hij instaat stellen om Hem nog beter te dienen. Zij, die in Gods huis geplant zijn, zullen groeien Psalm 92:14. Hij was aangenaam, beide bij de Heere en bij de mensen. Het is voor kinderen een grote aanmoediging om intijds volgzaam en deugdzaam en Godvruchtig te wezen, dat, zo zij het zijn, beide God en de mensen hen zullen liefhebben. Zulke kinderen zijn de lievelingen beide van de hemel en de

aarde. Wat hier gezegd is van Samuël, wordt van onze gezegenden Heiland, het grote voorbeeld, gezegd, Lukas 2:52.

II. Laat ons nu zien hoe slecht het ging in Eli's gezin, hoewel het aan de eigen deur van de tabernakel gevestigd was. Hoe dichter bij de kerk, hoe verder van God.

1. De verfoeilijke slechtheid van Eli's zonen vers 12. De zonen van Eli waren kinderen Belials. Het is krachtig uitgedrukt. Eli zelf was een zeer Godvruchtig man - tenminste, uit niets blijkt het tegendeel. Ongetwijfeld heeft hij zijn zonen een goede opvoeding gegeven, hen goed onderwezen, is hij hun tot een goed voorbeeld geweest, en heeft hij vele gebeden voor hen tot God opgezonden. En toch, toen zij opgroeiden, bleken zij kinderen Belials te zijn, onheilige, goddeloze mannen, beruchte lichtmissen, zij kenden de Heere niet. Het kon niet anders of zij moesten een uitwendige kennis van God hebben en van Zijn wet, een gedaante van de kennis, Romeinen 2:20. Omdat echter hun leven er niet mee in overeenstemming was, wordt van hen gesproken als zijnde geheel en al onbekend met God, zij leefden alsof zij volstrekt niets van God wisten. Ouders kunnen hun kinderen geen genade geven, ook is genade niet in het bloed, het is geen erfgoed. Velen die zelf oprecht Godvrezend zijn, beleven het om hen, die uit hen zijn voortgekomen, berucht goddeloos en onheilig te zien, want de loop is niet van de snellen. Eli was hogepriester en richter in Israël, zijn zonen waren priesters van geboorte, hun heilig ambt en hun eervolle geboorte verplichtten hen om de wille van hun goede naam, om zich achtbaar te gedragen. Zij woonden bij de bron, zowel van de magistratuur als van de bediening van de Godsdienst, en toch waren zij kinderen Belials, en hun eervolle positie, hun macht en hun kennis maakten hen zoveel te slechter. Zij zijn niet andere goden gaan dienen, zoals zij, die op enige afstand van het altaar woonden, want aan het huis Gods ontleenden zij hun inkomsten en hun waardigheid, maar, wat erger was, zij handelden in de dienst van God alsof zij in dienst waren van een van de drekgoden van de heidenen. Het is moeilijk te zeggen wat God meer onteert, afgoderij of onheiligheid, inzonderheid de onheiligheid van priesters.

Beschouwen wij de goddeloosheid van Eli's zonen, het is een treurig gezicht!
A. Zij ontheiligden de offeranden des Heeren, en maakten er een gewin van voor henzelf, of liever een bevrediging van hun eigen weelderigheid. God had een genoegzame voorziening voor hen gemaakt uit de offers, de vuuroffers des HEEREN vormden een aanzienlijk deel van hun inkomsten, maar dat behaagde hen niet, zij dienden niet Israël, maar hun buik, Romeinen 16:18. Ze waren zulken als die door de profeet genoemd worden: honden, sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden, Jesaja 56:11.
a. Zij bestalen de offeraars, en namen voor zich van hun deel van de dankoffers. De priesters hadden voor zich de beweegborst en de hefschouder, Leviticus 7:34, maar dit stelde hen niet tevreden, als het vlees aan het koken was, om de offeraar en zijn vrienden tot Godsdienstig feestmaal te dienen, dan zonden zij hun dienaar met een drietandige krauwel, om hem in de pot te slaan, en wat die krauwel ophaalde uit de pot moest de priester hebben, vers 13, 14, en uit grote eerbied liet het volk dit toe, en zo werd het tot een gewoonte, zodat na een wijle het recht van prescriptie of van ingevoerd gebruik ingeroepen werd om dit blijkbare onrecht te dekken.

b. Zij traden voor God zelf, en maakten ook inbreuk op Zijn recht, alsof het hun te weinig was dat zij de mensen moede maakten, moesten zij ook God moede maken, Jesaja 7:13. Zij het opgemerkt tot eer van Israël dat, hoewel het volk gedwee toegaf aan hun onwettige eisen, zij toch zeer bezorgd waren om God niet te laten beroven zij zullen dat vet heden ganselijk aansteken, vers 16. Laat het altaar het zijne hebben, want dat is het voornaamste, tenzij God

het vet hebbe, kunnen zij met weinig genoegen het vlees eten. Het was schande, dat de priesters aldus door het volk tot hun plicht vermaand moesten worden, maar zij sloegen geen acht op de vermaning, de priester wil het eerst bediend zijn en nemen wat hem goeddunkt, ook van het vet, want gekookt vlees is hij moede, hij moet gebraden vlees hebben, en hierom moeten zij het hem rauw geven, en zo de offeraar zich hiertegen verzet, hoewel niet in zijn eigen voordeel, (neem voor u gelijk als het uw ziel lusten zal) maar ten voordele van het altaar, (zij zullen dat vet heden ganselijk aansteken) dan was zelfs de dienaar des priesters zo gebiedend, dat hij het of dadelijk moest hebben, of het met geweld zou nemen, geen grotere belediging kon Gode aangedaan worden, en geen groter onrecht aan het volk.
Het gevolg hiervan was:
Ten eerste. Dat God misnoegd was: Alzo was de zonde van deze jongelingen zeer groot voor het aangezicht des Heeren vers 17. Niets is meer Godtergend dan de ontheiliging van de heilige dingen en het dienen van der mensen lusten met de offeranden des Heeren
Ten tweede. Dat de Godsdienst er door leed: de lieden verachtten het spijsoffer des Heeren. Alle Godvruchtige mensen verafschuwden hun doen met de offeranden, en maar al te velen kwamen er ongemerkt toe om hunnentwil de offeranden zelf te verachten. Het was de zonde des volks, kwaad te denken van Gods inzettingen, maar het was de veel grotere zonde van de priesters, dat zij er hun de aanleiding toe gaven. Niets brengt groter smaad over de Godsdienst, dan gierigheid, zinnelijkheid en heerszucht van de leraren.
Te midden van dit treurig verhaal wordt nog eens melding gemaakt van Samuëls Godsvrucht, doch Samuël diende voor het aangezicht des HEEREN, als een voorbeeld van de kracht van Gods genade in hem rein en Godvruchtig te bewaren, te midden van dit goddeloos gespuis, en dat droeg ertoe bij om de tanende eer van het heiligdom bij het volk op te houden, want, als zij alles wat zij konden tegen Eli's zonen gezegd hadden, konden zij toch niet anders dan de ernst bewonderen van Samuël, en om zijnentwil een goede mening hebben van de Godsdienst.

B. Zij verleidden de vrouwen, die ter Godsverering aan de deur van de tabernakel kwamen, vers 22, zij hadden zelf vrouwen, maar zij waren als welgevoederde hengsten, Jeremia 5:8. Naar de hoerenhuizen te gaan de gewone hoeren, zou afschuwelijke goddeloosheid geweest zijn, maar de invloed te gebruiken, die zij als priesters hadden op vrouwen, die van een vrome gemoedsaard waren en geneigd waren tot de Godsdienst, en deze er toe te brengen om deze goddeloosheid te bedrijven, was zo'n verfoeilijke goddeloosheid, dat men het nauwelijks mogelijk acht, dat mannen, die zich priesters noemden, er zich schuldig aan konden maken. Ontzet u hierover, gij hemelen, en beef, gij aarde! Geen woorden kunnen de eerloosheid uitdrukken van zulke handelingen.

2. De bestraffing, die Eli zijn zonen gaf wegens hun goddeloosheid. Eli was zeer oud, vers 22, en kon niet zelf toezicht houden over de dienst in de tabernakel, zoals hij vroeger gedaan had, maar liet het alles over aan zijn zonen, die vanwege de zwakheden van zijn ouderdom geen acht op hem sloegen, en deden wat zij wilden. Er werd hem echter mededeling gedaan van de goddeloosheid van zijn zonen, en wèl kunnen wij ons voorstellen welk een hartzeer dit voor hem was, en hoe dit de last van zijn ouderdom nog verzwaarde. Maar het schijnt dat hij hen niet eens bestrafte, voordat hij hoorde van hun verleiden van de vrouwen, en toen achtte hij het gepast om hun een verwijt te toen. Indien hij hen bestraft had om hun gulzigheid en weelderigheid, dan zou dit misschien voorkomen zijn. Aan jonge lieden moeten hun fouten en gebreken onder de ogen gebracht worden, zodra men bemerkt dat zij buitensporig beginnen te worden, opdat hun hart niet verhard wordt. Betreffende de bestraffing, die hij hun aar, valt op te merken:
A. Dat zij zeer rechtvaardig en billijk was. Wat hij zei was zeer gepast.

a. Hij zegt hun dat het feit te duidelijk was om ontkend te kunnen worden, en te openbaar om verborgen te kunnen blijven: "Ik hoor deze uw boze stukken van dit ganse volk, vers 23. Het is niet maar het vermoeden van een of twee, maar het openlijk getuigenis van velen, al uw naburen roepen schande over u, en komen met hun klachten tot mij, daar zij herstel van grieven van mij verwachten."
b. Hij toont hun de slechte gevolgen er van, dat zij niet slechts zondigden, maar Israël deden zondigen, en dat zij zich voor de zonde des volks te verantwoorden zullen hebben, zowel als voor hun eigen zonde. "Gij, die de mensen bekeren moest van hun ongerechtigheid, Maleachi 2:6, gij maakt dat het volk des Heeren overtreedt, gij verderft de natie, instede van haar te hervormen, gij brengt de lieden in verzoeking om andere goden te gaan dienen, als zij zien dat de God Israëls zo slecht gediend wordt."
c. Hij waarschuwt hen voor het gevaar, waarin zij zichzelf er door brengen, vers 25, hij duidt aan wat God hem later zei, namelijk dat de ongerechtigheid door geen slachtoffer of spijsoffer verzoend zal worden, Hoofdstuk 3:14. Wanneer een mens tegen een mens zondigt, dan zal de rechter, dat is: de priester, die in vele gevallen als rechter was aangewezen, Deuteronomium 17:9, hem oordelen, zijn zaak op zich nemen, uitspraak doen, en verzoening doen voor de schuldige, maar wanneer een mens tegen de Heere zondigt, dat is: wanneer een priester de heilige dingen ontwijdt, wanneer een man, die met God handelt voor anderen, zelf Hem beledigt, wie zal voor hem bidden? Eli was zelf een rechter, en heeft dikwijls voorbede gedaan voor overtreders, maar, zegt hij: "Gij, die zondigt tegen de Heere," dat is: "tegen de wet en de eer van God in de dingen, die Hem onmiddellijk aangaan, en waarvoor verzoening gedaan moet worden, hoe kan ik voor u bidden? Hun toestand was in waarheid aller-treurigst, als hun eigen vader geen goed woord voor hen kon spreken, het niet kon wagen om als hun voorspraak op te treden. Zonden tegen het geneesmiddel, de verzoening zelf, zijn hoogst gevaarlijk, het bloed des verbonds vertredende, blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden. Hebreeën 10:26.

B. Maar zij was te zacht. Hij had hen scherp behoren te bestraffen, hun misdaden verdienden dit, hun gemoedsgesteldheid had het nodig, zijn zachtheid heeft hun hart slechts te meer verhard. De afkeuring was te licht, toen hij zei: dit is geen goed gerucht, dat ik hoor, had hij moeten zeggen: "Het is een schandelijke ergerlijke zaak, en die niet geduld mag worden!" Of het nu was omdat hij hen liefhad, of omdat hij hen vreesde, dat hij zo zachtkens met hen handelde, zeker was het een bewijs van zijn gebrek aan ijver voor de eer van God en van Zijn heiligdom. Hij dagvaardde hen voor Gods gericht, maar als hogepriester en rechter had hij zelf kennis behoren te nemen van hun misdaden, hen moeten straffen en in bedwang houden. Wat hij zei was goed, maar het was niet genoeg. Het is soms nodig scherp te zijn in onze bestraffingen. Er zijn van de zodanigen, die door vrees moeten behouden worden, Judas: 23.

3. Hun hardnekkigheid onder deze bestraffing, zijn zachtmoedigheid had volstrekt geen uitwerking op hen, Doch zij hoorden de stem huns vaders niet, hoewel hij ook een richter was, zij sloegen geen acht op zijn gezag of op zijn liefde, hetgeen hun een bewijs was des verderfs, het was: want de HEERE hen wilde doden. Zij hadden lange tijd hun hart verhard, en nu heeft God in de weg van een rechtvaardig oordeel hun hart verhard, hun geweten toegeschroeid, en hun de genade onthouden, die zij weerstaan en verbeurd hebben. Zij, die doof zijn voor de bestraffingen van de wijsheid zijn blijkbaar voor het verderf getekend. De Heere "heeft besloten hen te verderven," 2 Kronieken 25:16. Zie Spreuken 29:1. Terstond hierop wordt wederom Samuëls volgzaamheid vermeld, vers 26, om hun hardnekkigheid te beschamen: de jongeling Samuël nam toe. Gods genade is het Zijne, Hij onthield haar aan de zonen van de hogepriester, en gaf haar aan het kind van een onbekenden Leviet, die op het land woonde.

1 Samuël 2:27 - 36
Eli heeft zijn zonen te zacht bestraft, hen niet gedreigd, zoals hij had behoren te doen, en daarom zond God hem een profeet, om hem scherp te bestraffen en hem te dreigen, omdat hij door zijn toegevendheid hun handen gesterkt had in hun goddeloosheid. Indien Godvruchtige mensen tekortkomen in hun plicht, door hun onverschilligheid en nalatigheid bijdragen tot de zonde van de zondaren, dan moeten zij verwachten er van te zullen horen en er voor te zullen boeten. Eli's geslacht was toen nader bij God dan al de geslachten van de aarde, daarom zal Hij al hun ongerechtigheden over hen bezoeken, Amos 3:2. De boodschap wordt aan Eli zelf gezonden, omdat God hem tot berouw wilde brengen en hem wilde behouden, niet aan zijn zonen, die Hij besloten had te verderven. En het zou een middel hebben kunnen zijn om hem op te wekken om eindelijk zijn plicht te doen, en aldus het oordeel te voorkomen, maar wij bevinden niet dat het een grote uitwerking op hem had. De boodschap, die deze profeet brengt van God, is zeer ernstig.

I. Hij herinnert hem aan de grote dingen, die God gedaan had voor het huis van zijn vaderen, en voor zijn geslacht. Hij is aan Aaron verschenen in Egypte, Exodus 4:27, in het diensthuis, als een teken van verdere gunsten die Hij voor hem bestemd heeft, vers 28. Hij bevorderde hem tot het priesterschap, maakte dit erfelijk in zijn geslacht, en eerde dat hierdoor boven al de geslachten Israëls. Hij heeft hem eervol werk toevertrouwd, op Gods altaar te offeren, reukwerk aan te steken, en de efod te dragen, waarop de borstlap des gerichte was bevestigd. Hij heeft hem een goed en eervol onderhoud toegekend, een deel van al de vuurofferen, vers 28. Wat had Hij meer voor hen hebben kunnen doen om hen tot getrouwheid aan Hem op te wekken? Door de onderscheidende gunsten, die wij van God ontvangen hebben, inzonderheid die van het geestelijk priesterschap, wordt onze zonde grotelijks verzwaard, en zij zullen tegen ons gedacht worden ten dage van de verantwoording, als wij onze kroon ontheiligen en het in ons gestelde vertrouwen verraden, Deuter. 32:6, 2 Samuël 12:7, 8.

II. Hij brengt een zware beschuldiging in tegen hem en zijn geslacht, zijn kinderen handelden goddeloos, en hij liet het oogluikend toe, zodat hij medeplichtig werd aan hun zonde, de beschuldiging wordt derhalve tegen hen ingebracht, vers 29.

1. Zijn zonen hadden goddeloos de heilige dingen Gods ontwijd: "gijlieden slaat achteruit tegen Mijn slachtoffer en tegen Mijn spijsoffer, hetwelk Ik geboden heb, gij vertreedt de inzetting niet slechts als iets gemeens, maar gij slaat er tegen achteruit als het hatende om er aan gebonden te zijn." Zij deden de offeranden des Heeren de grootst - mogelijke smaadheid aan, toen zij al dat geweld en die roof er aan pleegden, waarvan wij lezen, de potten en pannen plunderden, waarop zo goed als "heiligheid des HEEREN" geschreven stond, Zacharia 14:20, en het vet voor zich namen, dat God geboden had op Zijn altaar te verbranden.

2. Eli had hen hierin geschraagd door hun onbeschaamdheid en goddeloosheid niet te straffen. "Wat u betreft, gij eert uw zonen meer dan Mij", dat is: gij wilt veeleer Mijne offeranden onteerd zien door hun ontwijding er van, dan uw zonen onteerd te zien door een wettelijke censuur over hen wegens dit hun doen, en die censuur had op hen toegepast moeten worden zelfs met schorsing en ontzetting "ab officio et beneficio uit hun ambt en bezoldiging." Zij, die hun kinderen steunen in een bozen weg, en hun gezag niet aanwenden om hen te beteugelen en te straffen, eren hen meer dan God, daar zij meer zorgzaam zijn voor hun goede naam dan voor Zijn eer, en meer begerig om hun toe te geven in hun luimen dan om Hem te eren.

3. Zij hadden allen gedeeld in het gewin van de heiligschennis. Het is te vrezen dat Eli zelf, hoewel hem de misbruiken waaraan zij zich schuldig maakten, mishaagden en hij ze bestrafte, toch niet nagelaten heeft om van het gebraad te eten, dat zij op zo heiligschennende wijze verkregen hebben, vers 15, hij was een zwaar - of vet - man, Hoofdstuk 4:18, en daarom wordt dit aan de gehele familie ten laste gelegd, (ofschoon Hofni en Pinehas de voornaamste schuldigen waren) gijlieden mest u van het voornaamste aller spijsofferen. God heeft hun genoeg gegeven om van te leven, maar dat voldeed hen niet, zij mestten zich en dienden hun lusten met hetgeen, waarmee God gediend moest worden. Zie Hosea 4:8.

III. Hij kondigt aan dat het erfrecht van het hogepriesterschap aan zijn geslacht ontnomen zal worden, vers 30. "De Heere de God Israëls, die ijvert voor Zijn en Israëls eer, zegt en doet het u weten, dat het ambt ulieden ontnomen wordt." Ik had wel klaarlijk gezegd: Uw huis en uws vaders (Ithamars) huis, (want van die jongere zoon van Aaron is Eli afgestamd) zouden voor Mijn aangezicht wandelen tot in eeuwigheid. Bij welke gelegenheid de waardigheid van het hogepriesterschap is overgegaan van het geslacht van Eleazar in dat van Ithamar blijkt niet, maar dit schijnt geschied te zijn, en Eli had het vooruitzicht dat die eer bestendigd zou worden in zijn geslacht. Doch merk op: de belofte ging vergezeld van haar voorwaarde: zij zouden voor Mijn aangezicht wandelen tot in eeuwigheid, dat is: Zij zullen die eer hebben, mits zij getrouwelijk de dienst doen, wandelen voor Gods aangezicht is de grote voorwaarde van het verbond, Genesis 17:1. Laat hen Mij voor hun aangezicht stellen, dan zal Ik hen voor Mijn aangezicht stellen in eeuwigheid, Psalm 41:13, maar anders niet. Maar nu spreekt de Heere: Dat zij verre van Mij. "Nu gij Mij verlaat, kunt gij niets anders verwachten, dan dat Ik u zal verstoten, gij wilt niet voor Mijn aangezicht wandelen, zoals het behoort, en daarom zult gij het niet." Zulke boze en beledigende dienstknechten zal God afdanken en uit Zijn dienst wegzenden. Sommigen denken dat er in deze herroeping van de schenking nog een verdere strekking is, en dat zij niet slechts binnenkort ten uitvoer zal gebracht worden in het ontzetten van Eli's nakomelingen, toen Zadok, die van Eleazar afstamde, in Abjathar plaats gesteld werd, maar ten laatste volkomen ten uitvoer gelegd zou worden in de algehele afschaffing van het Levietische priesterschap door Christus.

IV. Hij geeft een goede reden voor deze herroeping, ontleend aan een vastgestelden regel voor Gods regering, naar welke allen moeten verwachten behandeld te zullen worden (zoals die, naar welke ook met Kaïn gehandeld werd, Genesis 4:7), "Die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden." Merk op, in het algemeen:

1. Dat God de bron is van eer en van oneer, Hij kan de geringste verhogen, en verachting brengen over de grootsten.

2. Naar wij met God handelen, moeten wij verwachten dat Hij met ons zal handelen, maar toch nog altijd meer gunstig dan wij verdienen, Psalm 18:26, 27. Laat dit inzonderheid gesproken worden:
a. Tot eeuwige eer van de Godsdienst en van ernstige Godsvrucht, namelijk dat God er door geëerd wordt en eer gelegd wordt op de mensen. Daardoor zoeken en dienen wij de heerlijkheid Gods, en Hij zal bij niemand van hen, die dit doen, achterblijven, maar hier en hiernamaals hem eren. Zie Johannes 12:26.
b. Zij het gezegd tot eeuwige versmaadheid van goddeloosheid en onheiligheid, dat dit God onteert (het grootste en beste wezen veracht, dat door engelen wordt aangebeden) en schande zal brengen over de mensen, want die dit doen zullen licht geacht worden, niet alleen zullen zij licht geacht worden door God (daar zullen zij wellicht niet zoveel om geven, als zij er om

geven, die Hem eren, Zijn eer waarderen, en van wie daarom gezegd wordt: zal hen eren), maar zij zullen ook licht geacht worden door geheel de wereld, die eer waarop zij zo hovaardig zijn, zal in het stof worden gelegd, zij zullen zich door geheel het mensdom veracht zien, hun naam zal een smaad wezen, als zij heengegaan zijn zal hun gedachtenis vergaan, en als zij wederopstaan, zal het wezen tot versmaadheden en eeuwige afgrijzing. De smaad, die hun machteloze boosheid God en Zijn almachtige gerechtigheid aandoen, zal op hun eigen hoofd wederkeren, Psalm 79:12.

V. Hij voorzegt de bijzondere oordelen, die tot haar eeuwige schande over zijn familie komen zullen. Een vloek zal rusten op zijn nageslacht, en het is een ontzettende vloek, en toont hoe God een ijverig God is in de zaken van Zijn aanbidding, en hoe euvel Hij het opneemt als zij, die door hun ambt en belijdenis verplicht zijn de belangen van Zijn heerlijkheid te bevorderen, hun roeping ontrouw zijn en die belangen verraden. Als Gods dienstknechten slecht en onheilig zijn, hoeveel te zwaarder straf zullen zij waardig geacht worden, hier en voor eeuwig, dan andere zondaren! Laat dezulken hier het oordeel lezen over Eli's huis, en beven. Zij worden er mee bedreigd:

1. Dat hun macht zal verbroken worden, vers 31, Ik zal uw arm afhouwen, en de arm van uws vaders huis. Zij zullen van al hun gezag worden beroofd, ontzet worden uit hun ambt, en geen invloed meer hebben op het volk: zij zullen 'verachtelijk en onwaardig gemaakt worden." Zie Maleachi 2:8, 9. De zonen hadden hun macht misbruikt om het volk te verdrukken en inbreuk te maken op zijn rechten, en de vader had geen gebruik gemaakt van zijn macht, zoals hij had behoren te doen, om hen in bedwang te houden en te straffen, en daarom wordt rechtvaardig gedreigd dat de arm afgehouwen zal worden, die niet uitgestrekt was zoals hij uitgestrekt had moeten wezen.

2. Dat hun leven verkort zal worden. Hij was zelf een oud man, maar instede van de wijsheid, de ernst, de ervaring en het gezag van zijn leeftijd te gebruiken voor de dienst van God en tot steun van de Godsdienst, had hij zich door de gebreken en zwakheden van zijn leeftijd laten beheersen, zodat hij koel en nalatig is geworden in de vervulling van zijn plicht, en daarom wordt hier gedreigd dat geen van zijn nakomelingen oud zon worden, vers 31, 32. Tweemaal wordt het gezegd: er zal geen oud man in uw huis wezen, en wederom vers 33. Al de menigte uws huizes, van geslacht tot geslacht, zal sterven, mannen geworden zijnde, als zij in het midden van de jaren zijn van hun dienst, zodat het geslacht wel niet uitgeroeid zal zijn, maar het zal onaanzienlijk wezen, en niemand van hen zal zich onderscheiden.
Bisschop Patrick deelt ons een verhaal mee, dat hij bij een van de Joodse schrijvers gevonden heeft, volgens hetwelk er lang daarna een familie te Jeruzalem woonde, waarvan geen lid ouder werd dan achttien jaren, en dat, na gedaan onderzoek is gebleken, dat zij van het huis van Eli afstamde, waarover dit oordeel is uitgesproken.

3. Dat al hun genot en lieflijkheid in bitterheid zal verkeerd worden.
a. Hun genot in het heiligdom, in zijn rijkdom en voorspoed: gij zult een vijand in Mijne woning zijn, vers 32. Dit werd vervuld bij de invallen van de Filistijnen en het kwaad, dat zij aan Israël deden, waardoor het land verarmd werd, Hoofdst 13:19, en ongetwijfeld werd het inkomen van de priesters hierdoor zeer verminderd. De wegvoering van de ark was zo'n daad van vijandschap, gepleegd tegen Gods woning, dat Eli's hart er van brak. Gelijk het een zegen is voor een gezin om vrede te zien over Israël, Psalm 128:5, 6, zo is het tegenovergestelde hiervan een zwaar oordeel over een gezin, inzonderheid over een gezin van priesters.
b. De vertroosting, het lieflijke van hun kinderen. "Doch de man dien Ik u niet zal uitroeien van Mijn altaar, zou zijn om uw ogen te verteren, en om uw ziel te bedroeven, en al de

menigte uws huizes zal sterven, mannen geworden zijnde ." Door een ontijdige dood, zal leven om een blaam en een last te zijn voor de familie, een ergernis en kwelling voor zijn bloedverwanten, hij zal zijn om uw ogen te verleren en uw ziel te bedroeven, hetzij om zijn dwaasheid, of zijn slechtheid, of zijn armoede." Droefheid om een gestorven kind is groot, maar om een slecht kind dikwijls veel groter.

4. Dat hun goed, hun bezitting verteerd zal worden, en zij tot de uiterste armoede zullen vervallen, vers 36. wie van uw huis zal overig zijn, zal weinig genot hebben in zijn leven, vanwege gebrek aan het levensonderhoud, hij zal onderdanig tot de opvolgende familie komen om een bestaan te verlangen.
a. Hij zal om de kleinste aalmoes bedelen, een beetje geld en een bolle broods. Zie hoe dit beantwoordt aan de zonde. Eli's zonen moesten de beste stukken hebben, maar hun zonen zullen blij zijn met een bolle broods. Gebrek is de rechtvaardige straf voor overdaad en brooddronkenheid. Zij, die niet tevreden konden zijn zonder lekkernijen en afwisseling in hun spijzen, zullen - zij zelf of de hunnen - er toe gebracht worden om gebrek te hebben aan het nodige, en de Heere is er rechtvaardig in.
b. Hij zal om het geringste ambt vragen: Neem mij toch aan tot enige priesterlijke bediening, maak mij als een van de huurlingen, de meest gepaste, de voegzaamste plaats voor de doorbrengen Overvloed en macht worden verbeurd als zij misbruikt worden. Zij zullen naar generlei bevordering kunnen staan, naar geen plaats aan het altaar, maar zullen dingen naar een lage plaats, al is het werk ook nog zo zwaar, en het loon ook nog zo klein, zo zij slechts brood krijgen. Waarschijnlijk is dit vervuld geworden, toen Abjathar, die van Eli's geslacht was, door Salomo wegens verraad uit zijn ambt ontzet werd, en uit de tempel verdreven, 1 Koningen 2:26, 27, waardoor men gemakkelijk denken kan, dat zijn nakomelingen tot die uiterste armoede zijn vervallen, welke hier beschreven wordt.

5. Dat God weldra beginnen zal deze oordelen uit te voeren in de dood van Hofni en Pinehas, Eli zelf zal het nog beleven, dat de treurige tijding daarvan komen zal: dit zal u een teken zijn, vers 34 Als gij haar hoort, zult gij zeggen: "Nu begint het woord des Heeren te werken, hier is een bedreiging vervuld, waaruit ik afleid dat alle anderen naar haar orde ook vervuld zullen worden." Hofni en Pinehas hadden menigmaal tezamen gezondigd, en hier wordt voorzegd, dat beide tezamen op een dag zullen sterven. Het werd vervuld, Hoofdstuk 4:11.

Eindelijk. In het midden van al deze bedreigingen tegen het huis van Eli wordt hier genade beloofd aan Israël, vers 35. Ik zal Mij een getrouwe priester verwekken.
1. Dit werd vervuld in Zadok, van het geslacht van Eleazar, die in de plaats kwam van Abjathar in het begin van de regering van Salomo, en getrouw was aan zijn roeping, en zolang het Levietische priesterschap duurde waren de hogepriesters uit zijn geslacht. De goddeloosheid van de bedienaren van de Godsdienst zal wel henzelf ten verderve brengen maar de bediening zal er niet door tenietgaan. Hoe slecht de dienaren ook zijn, de dienst zal in stand blijven tot aan het einde van de wereld. Indien sommigen ontrouw zijn aan hun roeping, anderen zullen verwekt worden, die er getrouw aan zullen wezen. Gods werk zal nooit ter aarde vallen uit gebrek aan handen om het voort te zetten. De hogepriester wordt hier gezegd te wandelen voor het aangezicht van Gods gezalfde, dat is: David en zijn zaad omdat hij de borstlap des gerichts droeg, die hij moest raadplegen, niet in gewone gevallen, maar voor de koning in staatszaken. In weerwil van de ontaarding, die wij in vele geslachten zien en betreuren, zal God toch voor een opvolging voor zich zorgen. Indien sommigen erger worden dan hun voorouders, staat hier tegenover dat anderen beter zullen worden.

2. Het werd volkomen vervuld in het priesterschap van Christus, de barmhartigen en getrouwen Hogepriester, die God verwekt heeft, toen het Levietische priesterschap weggedaan werd, die in alles Zijns Vaders welbehagen heeft gedaan, en wie God een bestendig huis zal bouwen, gebouwd op een rots zodat de poorten van de hel niet tegen hetzelve zullen overmogen.

HOOFDSTUK 3

1 En de jongeling Samuël diende de HEERE voor het aangezicht van Eli; en het woord des HEEREN was dierbaar in die dagen; er was geen openbaar gezicht. 2 En het geschiedde te dien dage, als Eli op zijn plaats nederlag (en zijn ogen begonnen donker te worden, dat hij niet zien kon), 3 En Samuël zich ook nedergelegd had, eer de lampe Gods uitgedaan werd, in de tempel des HEEREN, waar de ark Gods was, 4 Dat de HEERE, Samuël riep; en hij zeide: Zie, hier ben ik. 5 En hij liep tot Eli en zeide: Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen. Doch hij zeide: Ik heb niet geroepen, keer weder, leide u neder. En hij ging heen en legde zich neder. 6 Toen riep de HEERE Samuël wederom; en Samuël stond op; en ging tot Eli, en zeide: Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen. Hij dan zeide: Ik heb u niet geroepen, mijn zoon; keer weder, leg u neder. 7 Doch Samuël kende de HEERE nog niet; en het woord des HEEREN was aan hem nog niet geopenbaard. 8 Toen riep de HEERE Samuël wederom, ten derden maal; en hij stond op, en ging tot Eli, en zeide: Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen. Toen verstond Eli, dat de HEERE de jongeling riep. 9 Daarom zeide Eli tot Samuël: Ga heen, leg u neder, en het zal geschieden, zo Hij u roept, zo zult gij zeggen: Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort. Toen ging Samuël heen en leide zich aan zijn plaats.
10 Toen kwam de HEERE, en stelde Zich daar, en riep gelijk de andere malen: Samuël, Samuël! En Samuël zeide: Spreek, want Uw knecht hoort. 11 En de HEERE zeide tot Samuël: Zie, Ik doe een ding in Israël, dat al wie het horen zal, dien zullen zijn beide oren klinken. 12 Te dienzelven dage zal Ik verwekken over Eli alles, wat Ik tegen zijn huis gesproken heb; Ik zal het beginnen en voleinden. 13 Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik zijn huis rechten zal tot in eeuwigheid, om der ongerechtigheids wil, die hij geweten heeft; want als zijn zonen zich hebben vervloekt gemaakt, zo heeft hij hen niet eens zuur aangezien. 14 Daarom dan heb Ik het huis van Eli gezworen: Zo de ongerechtigheid van het huis van Eli tot in eeuwigheid zal verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer! 15 Samuël nu lag tot aan de morgen; toen deed hij de deuren van het huis des HEEREN open; doch Samuël vreesde dit gezicht aan Eli te kennen te geven. 16 Toen riep Eli Samuël, en zeide: Mijn zoon Samuël! Hij dan zeide: Zie, hier ben ik. 17 En hij zeide: Wat is het woord, dat Hij tot u gesproken heeft? Verberg het toch niet voor mij; God doe u zo, en zo doe Hij daartoe, indien gij een woord voor mij verbergt van al de woorden, die Hij tot u gesproken heeft! 18 Toen gaf hem Samuël te kennen al die woorden, en verborg ze voor hem niet. En hij zeide: Hij is de HEERE; Hij doe, wat goed is in Zijn ogen! 19 Samuël nu werd groot; en de HEERE was met hem, en liet niet een van al Zijn woorden op de aarde vallen. 20 En gans Israël, van Dan tot Berseba toe, bekende, dat Samuël bevestigd was tot een profeet des HEEREN. 21 En de HEERE voer voort te verschijnen te Silo; want de HEERE openbaarde Zich aan Samuël te Silo, door het woord des HEEREN.

In het vorige hoofdstuk zagen wij Samuël als een jongen priester, hoewel hij van geboorte slechts een Leviet was, want hij diende voor het aangezicht des Heeren, omgord zijnde met de linnen lijfrok, in dit hoofdstuk zien wij hem als een jong profeet, hetgeen meer was. Op buitengewone wijze heeft God zich aan hem geopenbaard, en in hem heeft Hij de profetie in Israël doen herleven, zo niet doen beginnen.
Hier is:
I. Gods eerste openbaring van zichzelf op buitengewone wijze aan Samuël. vers 1 - 10.
II. De boodschap, die Hij door hem zond aan Eli, vers 11 - 14.
III. De getrouwe overbrenging van die boodschap aan Eli, en diens onderwerping aan de gerechtigheid Gods, vers 15 - 18.
IV. Samuël bevestigd tot een profeet des Heeren in Israël, vers 19 - 21.

1 Samuël 3:1 - 10
Om de weg te bereiden voor het bericht dat God zich voor de eerste maal aan Samuël heeft geopenbaard, wordt ons hier gezegd in vers 1 :

1. Hoe naarstig Samuël was in het dienen van God naar zijn plaats en bekwaamheid, hoewel hij nog slechts een jongeling was, diende hij de HEERE voor het aangezicht van Eli . Het was een verzwaring van de goddeloosheid van Eli's zonen, dat het kind Samuël hen beschaamde. Zij rebelleerden tegen de HEERE, maar Samuël diende Hem, zij sloegen de vermaningen huns vaders in de wied, maar Samuël gaf er acht op, hij diende voor het aangezicht van Eli, onder zijn oog en zijn leiding. Het was tot lof van Samuël, dat hij wel verre van onder de invloed te komen van hun slecht voorbeeld, niet in het minst achteruitging, maar gestadig toenam. En het was een toebereiding voor de eer, die God voor hem bestemd had, hem, die als getrouw was in het minste, werd later veel meer toevertrouwd. Laat de jonge lieden ootmoedig en naarstig wezen, zij zullen het de zekerste weg bevinden tot bevordering. Diegenen zijn het meest geschikt om te regeren, die geleerd hebben te gehoorzamen.

2. Hoe schaars de profetie in die tijd was hetgeen de roeping van Samuël een zoveel grotere verrassing voor hem deed zijn, en een zoveel grotere gunst voor Israël. Het woord des HEEREN was schaars in die dagen. Nu en dan werd bij een buitengewone gelegenheid een man Gods als bode gebruikt, zoals in Hoofdstuk 2:27, maar dit waren geen gevestigde profeten, tot wie het volk zich kon wenden om raad, of van wie men de openbaring van Gods wil kon verwachten. En deze schaarsheid van de profetie maakte haar des te meer kostelijk in de schatting van allen, die haar op de rechte wijze wisten te waarderen Zij was schaars, want wat er was schijnt particulier geweest te zijn, ter leiding en bestiering van enkele personen, maar er was geen openbaar gezicht, dat is: er waren geen mannen, die openlijk bekend stonden als visioenen te hebben. Misschien hadden de goddeloosheid en onreinheid, die in de tabernakel overheersend waren en ongetwijfeld het gehele volk hadden verdorven, God er toe gebracht om als een teken van Zijn misnoegen, de geest van de profetie te onthouden, totdat het raadsbesluit was uitgegaan voor het verwekken van een getrouwen priester, en toen is, als onderpand daarvan, deze getrouwe profeet verwekt. De wijze, waarop God zich aan Samuël openbaarde, wordt hier omstandig verhaald, want zij was buitengewoon.

I. Eli had zich ter ruste begeven, Samuël was hem hierbij behulpzaam geweest en de overigen, die bij de dienst van het heiligdom gebruikt werden, hadden zich, naar wij kunnen onderstellen, naar hun onderscheiden vertrekken begeven, vers 2. Eli lag neer op zijn plaats, hij ging vroeg naar bed, ongeschikt zijnde voor de zaken, en er spoedig moede van wordende, misschien hield hij ook al te veel van zijn gemak. Waarschijnlijk bleef hij veel in zijn kamer, hetgeen aan zijn zonen zoveel te meer vrijheid gaf. En te meer zocht hij de afzondering, omdat zijn ogen duister begonnen te worden, een beproeving, die rechtvaardig over hem kwam, omdat hij zijn ogen voor de gebreken van zijn zonen had gesloten.

II. Samuël had zich in het een of ander vertrekje dicht bij Eli's kamer te slapen gelegd, gereed om op zijn roepen tot hem te komen, indien de oude man soms in de nacht iets nodig mocht hebben misschien wel om hem iets voor te lezen als hij niet kon slapen. Hij stelde Samuël liever aan tot deze dienst dan iemand van zijn eigen familie vanwege de gewilliger aard, die hij in hem bespeurde. Toen zijn eigen zonen een verdriet voor hem waren, was deze jeugdige dienaar zijn vreugde. Laat hen, die smart hebben van hun kinderen, God danken, als zij iemand bij zich hebben, die hun tot troost kan wezen. Samuël had zich ook neergelegd eer de lamp Gods uitgedaan werd, vers 3. Het schijnt dat hij ergens neerlag, zo dicht bij de heilige plaats, dat hij bij dat licht naar bed ging, eer sommige lampen in de armen van de kandelaar

uitgingen (want de voornaamste lamp ging nooit uit) hetgeen waarschijnlijk tegen middernacht was. Tot aan dat uur had Samuël zich bezig gehouden met de een of andere goede oefening met lezen of met gebed, of misschien met het reinigen en bereiden van de heilige plaats, en toen ging hij zachtjes naar bed. Wij kunnen Gods genaderijke bezoeken verwachten als wij standvastig en naarstig zijn in het vervullen van onze plicht.

III. God riep hem bij zijn naam, en hij hield het voor een roepen van Eli, en liep tot hem vers 4, 5. Samuël lag wakker in zijn bed, ongetwijfeld vervuld van goede gedachten, zoals David, Psalm 63:7 toen de HEERE hem riep uit het heilige van de heiligen, denkt bisschop Patrick, en dat is ook de lezing van de Chaldeeuwse Paraphrast, een stem werd gehoord uit de tempel des Heeren, maar Eli hoorde haar niet, hoewel hij waarschijnlijk dichterbij lag, maar zij kan mogelijk ook van elders gekomen zijn. Hierop hebben wij een voorbeeld van:

1. Samuëls naarstigheid en bereidwilligheid om Eli te dienen. Onderstellende dat hij het was die hem riep, haastte hij zich, stond op uit zijn warm bed, en liep tot hem, om te zien of hij iets nodig had, en misschien vrezende dat hij niet wèl was. "Hier ben ik," zei hij. Een goed voorbeeld voor dienstboden, om te komen als zij geroepen worden, en voor de jongeren in jaren, om zich niet slechts aan de ouderen te onderwerpen, maar om teder en zorgzaam voor hen te zijn.

2. Van zijn zwakheid en onbekendheid met de gezichten des Almachtigen, dat hij voor Eli's roepen hield hetgeen in werkelijkheid de roepstem Gods was. Zulke vergissingen begaan wij vaker dan wij denken. God roept ons door Zijn Woord, en wij houden dit voor slechts het roepen van de leraar, en dienovereenkomstig antwoorden wij er op, Hij roept ons door de leidingen van Zijn voorzienigheid, en wij zien slechts op de middelen, de werktuigen. Zijn stem roept, en het is slechts hier en daar dat een man van wijsheid haar erkent als Zijn stem. Eli verzekert hem dat hij hem niet geroepen had, maar heeft hem toch niet berispt wijl hij hem door al te grove gedienstigheid gestoord had, hij noemde hem niet dwaas, zei hem niet dat hij droomde, maar beval hem met zachtmoedigheid zich weer neer te leggen, hij had niets voor hem te doen. Als dienstknechten gereed moeten zijn om te komen als hun meesters hen roepen, dan moeten meesters ook zorgzaam zijn voor het welzijn hunner dienstknechten, opdat uw dienstknecht en uw dienstmaagd rusten, zowel als gij. Zo ging Samuël heen en legde zich neer. God roept velen door de bediening des Woords, en, evenals Samuël, zeggen zij: "zie hier ben ik" maar niet opziende tot God, en Zijn stem niet onderkennende in de roeping, gaat de indruk er van spoedig voorbij, zij leggen zich weer neer, en hun overtuigingen lopen op niets uit.

IV. Hetzelfde roepen werd herhaald, en dezelfde vergissing begaan, een tweede en een derde maal, vers 6 - 9.
1. God bleef het kind roepen, vers 6, wederom ten derden maal, vers 8. De roeping, die de Goddelijke genade van kracht en uitwerking wil maken, zal herhaald worden. totdat zij het is, dat wil zeggen, totdat wij de roepstem volgen, want Gods raad, naar welke wij geroepen zijn, zal zeker bestaan.

2. Samuël wist nog niet dat het de HEERE was, die hem riep, vers 7, Samuël kende de HEERE nog niet. Hij kende het geschreven Woord, en was bekend met Gods wil daarin, maar hij had nog geen begrip van de wijze, waarop God zich openbaart aan Zijn dienstknechten, de profeten, inzonderheid door het suizen van een zachte stilte, dus was het hem nog geheel en al vreemd, misschien zou hij spoediger besef hebben gehad van een Goddelijke openbaring, indien zij in een droom of visioen gekomen ware maar deze wijze van Goddelijke openbaring

had hij niet alleen zelf niet gekend, maar er ook nooit van gehoord. Zij, die de meeste kennis hebben van Goddelijke dingen, moeten zich de tijd herinneren toen zij nog kinderen waren, onervaren in het woord van de gerechtigheid. Toen ik een kind was, verstond ik als een kind. Doch laat ons de dag van de kleine dingen niet verachten. Zo deed Samuël (lezen wij in de kanttekening) eer hij de HEERE kende, en eer hem het woord des Heeren was geopenbaard, aldus vergiste hij zich eenmaal en andermaal maar later verstond hij het beter. Het getuigenis des Geestes in het hart van de gelovigen is dikwijls aldus verkeerd begrepen, waardoor wij er de vertroosting van verliezen. Ook het twisten des Geestes met het geweten van de zondaren wordt dikwijls verkeerd begrepen, en zo gaat dan het voordeel teloor van hun overtuiging van zonde. "God spreekt eens of tweemaal, doch men let daar niet op", Job 33:14.

3. Deze tweede en derde maal ging Samuël tot Eli, daar de stem misschien op Eli's stem geleek, en het kind zeer dicht bij hem was, en hij zegt hem met stellige zekerheid: "Gij hebt mij geroepen, vers 6 - 8, het kon niemand anders wezen." Samuëls bereidwilligheid om te komen als hij geroepen was, al was het slechts door Eli, toonde dat hij gehoorzaam en ijverig was, en dit maakte hem bekwaam voor de gunst die hem nu bewezen zal worden, God wil de zodanigen gebruiken. Maar het was een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid, dat hij zo dikwijls tot Eli ging, want hierdoor verstond Eli ten laatste dat de HEERE de jongeling riep, vers 8. En:
a. Dit zal hem een verootmoediging zijn, hij zal begrijpen dat het een schrede is tot de vernedering van zijn geslacht, als God, wanneer Hij iets te zeggen heeft, verkiest om het aan de jongeling Samuël te zeggen, aan zijn dienaar en niet aan hemzelf. En het zal hem temeer verootmoedigen, als hij later bevindt dat de boodschap hem gold, maar hem gezonden werd door een kind. Hij had reden om dit als een verder bewijs te beschouwen van Gods misnoegen.
b. Dit zal hem doen vragen wat het was dat God aan Samuël heeft gezegd, en hem volkomen overtuigd doen zijn van de waarheid en gewisheid van hetgeen hem bekend gemaakt zal worden, er zal hem geen mogelijkheid worden gelaten om te zeggen dat het slechts verbeelding was van Samuël, want eer hem de boodschap gegeven werd, heeft hijzelf bemerkt dat God tot hem ging spreken, en toch moet hij niet weten wat, vóór hij het van Samuël hoorde. Zo zijn zelfs de zwakheden en vergissingen van hen die God in Zijn dienst gebruikt, door de oneindige wijsheid bestuurd en dienstbaar gemaakt aan Zijn doeleinden.

V. Samuël was eindelijk in de houding gebracht, om een boodschap van God te ontvangen, die hij niet voor zich moest houden, maar die hij als volkomen profeet bekend moest maken als een openbaar gezicht.

1. Toen Eli bemerkte dat het de stem van God was, die Samuël had gehoord, onderrichtte hij hem voor hetgeen hij zeggen moest, verse. Het was eerlijk van hem, dat hij, hoewel het een smaad voor hem was, dat Gods roeping hem voorbijging en tot Samuël gericht was, hem toch de weg aanwees om haar te ontvangen. Indien hij Samuël deze eer had benijd, hij zou gedaan hebben wat hij kon om er hem van te beroven, en, haar zelf niet gehoord hebbende zou hij hem gezegd hebben zich neer te leggen en te gaan slapen, en er verder geen acht op te slaan, daar het slechts een droom was, maar hij was van een beteren geest dan om op die wijze te handelen, hij gaf hem de besten raad, die hij hem geven kon, om zijn bevordering te bespoedigen. Zo moeten de ouderen zonder nijd of misgunning alles doen wat zij kunnen om de jongeren die opstaan voort te helpen en bij te staan, hoewel zij zich waarschijnlijk door hen in de schaduw gesteld zullen zien. Laat ons nooit in gebreke blijven om hen te onderrichten, die na ons zullen komen, zelfs hen aan wie weldra boven ons de voorkeur zal gegeven worden, Johannes 1:30. Het onderricht, dat Eli hem gaf, was dat hij, als God wederom zou

roepen, zou zeggen: Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort. Hij moet zich Gods knecht noemen, moet de wil Gods begeren te kennen. "Spreek, HEERE, spreek tot mij, spreek thans", en hij moet zich bereiden om te horen, en beloven acht te zullen geven. Uw knecht hoort. Wij kunnen verwachten dat God tot ons zal spreken, als wij ons er toe zetten om te horen, Psalm 85:9. Hábakuk 2:1. Als wij komen om het Woord Gods te lezen en naar de prediking er van te horen, dan behoren wij in die gezindheid te komen, onze ziel onderwerpende aan het licht en de kracht er van: Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort.

2. Het schijnt dat God de vierde maal op enigszins andere wijze gesproken heeft dan de vorige malen. Hoewel Hij hem evenals tevoren bij name geroepen heeft, stelde Hij zich daar en riep, wat te kennen geeft, dat er nu enigerlei zichtbare verschijning van de Goddelijke heerlijkheid was aan Samuël, een visioen, dat voor hem stond, zoals voor Elifaz hoewel hij zijn gedaante niet kende, Job 4:16. Dit gaf hem de overtuiging dat het Eli niet was, die riep, want hij zag nu de stem, die tot hem sprak, zoals het is uitgedrukt in Openbaring 1:12. Nu werd de roeping ook verdubbeld. Samuël, Samuël!, alsof God er zich in verlustigde om zijn naam te noemen, of om te kennen te geven dat Hij hem nu zal doen verstaan wie het is, die tot hem spreekt. "God heeft een ding gesproken, ik heb dit tweemaal gehoord", Psalm 62:12. Het was een eer voor hem, dat het Gode behaagde "hem bij name te kennen", Exodus 33:12, en Zijn roeping was krachtdadig en van uitwerking, toe Hij hem bij name riep, de roepstem bijzonder tot hem kwam zoals "Saul, Saul." Zo heeft God Abraham bij name geroepen, Genesis 22:1.

3. Samuël zei wat hem geleerd was te zeggen: Spreek, want Uw knecht hoort. Goede woorden behoren intijds aan de kinderen in de mond gelegd te worden, en gepaste uitdrukkingen van Godsvrucht, opdat zij er door toebereid worden voor een betere kennis van Goddelijke dingen, gewend worden om er mee vertrouwd te zijn. Onderricht de jongelieden wat zij zullen zeggen, want zij zullen niets ordelijk kunnen voorstellen vanwege de duisternis. Samuël is niet, zoals tevoren, opgestaan toen hij dacht dat Eli hem riep, maar lag stil en luisterde. Hoe meer kalm en bedaard ons gemoed is, hoe beter wij toebereid zijn voor hetgeen God ons zal openbaren. Laat alle onstuimige gedachten en hartstochten in bedwang worden gehouden, laat alles rustig en vredig zijn in onze ziel, dan zijn wij geschikt om van God te horen. Alles moet zwijgen als Hij spreekt.
Doch merk op: Samuël heeft een woord uitgelaten, hij zei niet: Spreek HEERE, maar alleen: Spreek, want Uw knecht hoort, misschien, zoals bisschop Patrick vermoedt, uit onzekerheid of het al of niet God was, die sprak. Door dit antwoord: Spreek want Uw knecht hoort, was echter de weg voor hem bereid om de boodschap te ontvangen, en Samuël werd bekend gemaakt met de woorden Gods en de gezichten van de Almachtige, en wel voordat de lamp Gods werd uitgedaan, vers 3, in de tempel des Heeren; waarin sommige Joodse schrijvers een verborgenheid zien voor de val van Eli en het verduisteren van de Urim en Thummim hierdoor voor een tijd, riep God Samuël en maakte hem tot een orakel, vanwaar zij onder hun leraars zeggen: "De zon rijst op, en de zon gaat onder", Prediker 1:5, dat is: Eer God de zon van een rechtvaardige doet ondergaan, doet Hij de zon van een anderen rechtvaardige opgaan.

1 Samuël 3:11 - 18
I. Hier is, na al deze voorbereiding, de boodschap, die God aan Samuël gegeven heeft betreffende Eli's huis. God kwam nu niet tot hem om hem te zeggen hoe groot een man hij zal worden, hoe hij zich zal onderscheiden, en hoe groot een zegen hij zal wezen in Israël. Jonge lieden wensen gewoonlijk zeer gaarne te weten wat hun in de toekomst wedervaren zal, maar God kwam tot Samuël, niet om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen, maar om hem te gebruiken in Zijn dienst, en hem met een boodschap naar een ander te zenden, wat veel beter

was. Toch zal deze eerste boodschap, die ongetwijfeld een diepe indruk bij hem heeft teweeggebracht, later van groot nut voor hem wezen, als zijn eigen zonen zullen blijven wel niet zo slecht te zijn als Eli's zonen, maar toch ook niet zo goed als zij behoorden te wezen, Hoofdstuk 8:3. De boodschap is kort, volstrekt niet zo lang als die, welke de man Gods gebracht heeft, Hoofdstuk 2:27, want daar Samuël nog een kind was, was het niet te verwachten dat hij een lange boodschap zou kunnen onthouden, en God nam zijn jeugd en vatbaarheid in aanmerking. Het geheugen van kinderen moet niet overladen worden, neen, zelfs niet met Goddelijke dingen. Maar het is een treurige boodschap, een boodschap des toorns, om de vroegere boodschap te bevestigen, en het vonnis van kracht te maken, dat daarin werd uitgesproken, omdat Eli er misschien niet zoveel acht op heeft geslagen, als hij had moeten doen. Hoe minder op de bedreigingen Gods acht wordt geslagen, hoe zekerder zij ten uitvoer gelegd zullen worden, en hoe zwaarder zij zullen treffen. Er wordt hier verwezen naar hetgeen daar gezegd is beide nopens de zonde en de straf.

1. Nopens de zonde, het is de ongerechtigheid, die hij geweten heeft, vers 13. De man Gods heeft er hem van gesproken, en menigmaal heeft zijn eigen geweten er hem van gesproken. O hoeveel schuld en bederf is er in ons, waarvan wij kunnen zeggen: "Het is de ongerechtigheid, die ons eigen hart weet, wij zijn er ons van bewust! Kortom, dit was de ongerechtigheid: zijn zonen hebben zich vervloekt gemaakt, zo heeft hij hen niet eens zuur aangezien. Als hij zijn misnoegen over hun slechte daden heeft getoond, dan was het toch niet in die mate waarin hij het had behoren aan de dag te leggen, hij heeft hen bestraft, maar hij heeft hen niet gestraft voor het kwaad dat zij deden, noch hun de macht ontnomen om kwaad te kunnen doen, hetgeen hij als vader, hogepriester en richter gekund had. Zondaars maken zich door hun boosheid veracht. Zij verleiden zichzelf, want een ieder wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt, Jakobus 1:14, en hierdoor verlagen zij zich, maken zich niet slechts gering, maar hatelijk voor de heilige God, de heilige mensen en de engelen. Zonde is iets laags en maakt de mensen, meer dan iets anders, verachtelijk, Psalm 15:4. Eli's zonen hebben God licht geacht en Zijn offeranden verachtelijk gemaakt in de ogen des volks, maar de smaadheid is wedergekeerd in hun eigen boezem, zij hebben zich verachtelijk gemaakt. Zij, die de zonde van anderen niet tegengaan als zij er de macht toe hebben maken zich tot deelgenoten van hun schuld en zullen als hun medeplichtigen beschouwd en behandeld worden. Die met gezag bekleed zijn, zullen veel te verantwoorden hebben, indien zij het zwaard, dat zij dragen, niet tot een schrik doen zijn voor de boosdoeners.

2. Nopens de straf, het is wat Ik tegen zijn huis gesproken heb, vers 12, 13. Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik zijn huis rechten zal tot in eeuwigheid, dat is, dat er een vloek op zal rusten van geslacht tot geslacht. De bijzonderheden van deze vloek hadden wij tevoren, zij worden hier niet herhaald, maar er wordt bij gevoegd:
a. Dat, wanneer dit vonnis zal beginnen ten uitvoer gelegd te worden, het een ontzetting zal wezen voor geheel Israël, vers 11. Al wie het horen zal, dien zullen zijn beide oren klinken . Iedere Israëliet zal door schrik en verbazing worden bevangen, als hij horen zal dat Eli's zonen gedood zijn, Eli zijn nek gebroken heeft, en het geslacht van Eli verstrooid werd. Heere, hoe vreeslijk zijt Gij in Uwe oordelen! Indien dit aan het groene hout gedaan wordt, wat zal aan het dorre geschieden? Gods oordelen over anderen moeten heilige vrees en ontzag in ons wekken, Psalm 119:120.
b. Dat dit ontzettend begin van de strafvoltrekking een zeker onderpand zal zijn van de voortgang en de voleinding er van. "Ik zal het beginnen, en zal er mee voortgaan, en voleinden alles wat Ik gesproken heb" vers 12. Er wordt te kennen gegeven, dat het mogelijk nog enige tijd duren zal, eer Hij zal beginnen, maar laat hen dat voor geen kwijtschelden

houden, noch dit uitstel voor een begenadiging, want als Hij ten laatste zal beginnen, dan zal Hij ook voleinden.
c. Dat er geen hoop zal zijn op herroeping van dit vonnis, of dat de voltrekking er van verzacht zal worden, vers 14.
(1). God zal het vonnis niet herroepen, want Hij heeft het bevestigd met een eed: Ik heb de huize van Eli gezworen, en wat God gezworen heeft, zal Hij niet terugtrekken, hetzij in genade of in oordeel.
(2). Dat Hij nooit tot een schikking of bemiddeling zal komen voor het verbeurde. De ongerechtigheid des huizes Eli zal tot in van de eeuwigheid niet verzoend worden doorslachtoffer of spijsoffer. Geen verzoening zal gedaan worden voor de zonde, geen verzachting toegestaan worden van de straf. Dit was de onvolkomenheid van de offeranden van de wet, dat er ongerechtigheden waren die er niet door bereikt werden, die zij mei konden uitzuiveren, maar het bloed van Christus reinigt van alle zonden en beveiligt allen, die door geloof er in delen, tegen de eeuwigen dood, die de bezoldiging is van de zonde.

II. De overgave van deze boodschap aan Eli. Merk op:

1. Samuëls bescheiden verbergen er van, vers 15.
a. Hij lag tot aan de morgen, en wij kunnen onderstellen dat hij wakker lag, peinzende over hetgeen hij gehoord had en het bij zichzelf herhalende, en overwegende welk gebruik hij er van moest maken. Als wij het geestelijk voedsel van Gods Woord hebben ontvangen, dan is het goed om kalm en rustig te zijn, en er tijd aan te geven om zijn werking te doen.
b. Hij deed de deuren van het huis des Heeren open in de morgen, zoals hij gewoon was te doen, daar hij het eerst op was in de tabernakel. Dat hij dit op andere tijden deed, was een voorbeeld van buitengewone gewilligheid in een kind, maar dat hij het deze morgen deed, was een voorbeeld van grote nederigheid. God had hem hoog bevoorrecht en geëerd boven al de kinderen zijns volks, toch was hij niet trots op de eer, noch er door opgeblazen, hij vond zich niet te "root en te goed om in deze geringe diensten gebruikt te worden, maar even goedsmoeds als altijd ging hij de deuren van de tabernakel opendoen. Hen, aan wie God zich openbaart, maakt en houdt Hij klein in hun eigen ogen, en gewillig om zich neer te buigen tot alles wat dienstbaar kan wezen aan Zijn heerlijkheid, al is het ook als dorpelwachters in Zijn huis. Men zou gedacht hebben dat Samuël zó vervuld was van zijn visioen, dat hij er zijn gewonen dienst door vergat, dat hij als in verrukking tot zijn metgezellen zou zijn gegaan, om hun mee te delen welk gesprek hij die nacht met God gehad heeft, maar hij houdt het bescheiden voor zich, verhaalt het visioen aan niemand, maar gaat stil aan zijn werk. Onze verborgen gemeenschap met God moet niet van de daken verkondigd worden.
c. Hij vreesde dit gezicht aan Eli te kennen te geven. Indien hij vreesde dat Eli vertoornd op hem zou zijn en hem zou berispen, dan zou ons dit reden geven te denken dat Eli even streng placht te wezen voor dit gewillige, volgzame kind, als hij toegevend was voor zijn eigen slechte zonen, en dat zou zeer hard voor hem geweest zijn. Maar wij willen onderstellen dat hij veeleer vreesde de goeden grijsaard smart te veroorzaken. Indien hij terstond met deze tijding tot Eli ware gegaan het zou de schijn hebben gehad alsof hij die vreeslijken dag begeerde, en hoopte zijn eigen geslacht op te bouwen op de puinhopen van Eli's geslacht, daarom betaamde het hem niet om er ijverig mee te zijn. Geen goed man kan genoegen vinden in het brengen van slechte tijdingen, inzonderheid Samuël niet aan Eli, de leerling aan de leermeester, die hij liefheeft en eert.

2. Eli's zorgvuldig vragen er naar, vers 16. Zodra hij Samuël hoorde, riep hij hem, waarschijnlijk aan zijn legerstede, en tevoren bespeurd hebbende, dat God tot hem had gesproken, noodzaakte hij hem, niet slechts door aandringen: Verberg het toch niet voor mij,

maar, hem vreesachtig en terughoudend ziende, ook door een bezwering: God doe u zo, en zo doe Hij daartoe, indien gij een woord voor mij verbergt! Hij had reden genoeg om te vrezen dat de boodschap geen goeds voor hem inhield, maar kwaad, en toch kon hij, daar het een boodschap van God was, niet tevreden wezen om er onbekend mee te blijven. Een Godvruchtig man begeert bekend te zijn met el de wil van God, hetzij die gunstig of ongunstig voor hem is. Zijn bezwering: God doe u zo, en zo doe Hij daartoe indien gij een woord voor mij verbergt kan het schrikkelijk oordeel aanduiden, dat over ontrouwe wachters komen zal, indien zij de zondaren niet waarschuwen, zij brengen de toorn en de vloek over zich, die zij in de naam van God hadden moeten aankondigen aan hen, die in hun schulden wandelen.

3. Samuëls getrouw overbrengen van de boodschap ten laatste, vers 18. Hij gaf hem te kennen al die woorden, en verborg ze voor hem niet. Toen hij zag dat hij het hem zeggen moest, heeft hij de zaak niet bewimpeld, noch gepoogd haar beter te doen schijnen dan zij was, of hetgeen scherp was af te stompen, of de bittere pil te vergulden, maar gaf de boodschap zo duidelijk en volledig over als hij haar had ontvangen, niet achterhoudende, dat hij hem niet zou verkondigd hebben al de woorden Gods. Zo getrouw moeten ook Christus' dienaren handelen.

4. Eli's vrome berusting er in. Hij heeft niet aan Samuëls oprechtheid getwijfeld, was niet boos op hem, noch had hij iets in te brengen tegen de billijkheid van het vonnist Hij heeft niet, zoals Kam, geklaagd dat de straf zwaarder was dan hij verdiende of kon dragen, maar heeft zich geduldig onderworpen en de straf van zijn ongerechtigheid aangenomen. Hij is de Heere, Hij doe wat goed is in Zijn ogen. Hij begreep dat het vonnis slechts een tijdelijke straf bedoelde met de erfelijke vloek van oneer en armoede op zijn nakomelingen, maar niet hun eeuwige uitsluiting van Gods gunst, en daarom heeft hij zich blijmoedig onderworpen, hij heeft niet gemord, omdat hij het wangedrag kende van zijn familie, ook heeft hij nu geen voorbede gedaan om de herroeping van het vonnis, omdat God het door een plechtige eed had bevestigd, die Hem niet zou kunnen berouwen. daarom bereidt hij zich tot een ootmoedige onderworpenheid aan Gods wil, evenals Aaron in een geval, dat er niet zeer ongelijk aan was, Leviticus 10:3, hij zweeg stil.

In enkele woorden.
a. Spreekt hij de rustgevende waarheid uit: "Hij is de HEERE, Hij is het, die het oordeel uitspreekt, en van wiens gericht geen hoger beroep is, en tegen wiens uitspraak niets ingebracht kan worden. Hij is het, die het vonnis zal uitvoeren, wiens macht niet weerstaan kan worden, noch wiens vrijmacht kan worden betwist. Hij is de HEERE, die zich aldus zal heiligen en verheerlijken. Hij is de HEERE, bij wie geen ongerechtigheid is, die geen van Zijn schepselen ooit onrecht gedaan heeft, noch ooit doen zal, en niet meer eist dan hun ongerechtigheid verdient."
b. Hieruit komt hij tot de rustgevende gevolgtrekking: Hij doe wat goed is in Zijn ogen, ik heb niets te zeggen tegen Zijn handelingen, Hij is rechtvaardig in al Zijn wegen, en heilig in al Zijn werken, en daarom: "Zijn wil geschiede, ik zal des HEEREN gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd." Aldus behoren wij stil te zijn onder Gods bestraffingen en nooit met onze Maker te twisten.

1 Samuël 3:19 - 21
1 Samuël aldus bekend geworden zijnde met de gezichten Gods, hebben wij nu een nader bericht van de eer, die hem aangedaan werd als profeet.

1. God heeft hem eer aangedaan. Begonnen zijnde hem te begunstigen, heeft Hij Zijn eigen werk in hem voortgezet en gekroond, vers 19. Samuël nu werd groot en de Heere was met hem. Al ons toenemen in wijsheid en genade zijn wij hieraan verschuldigd, dat God met ons is, dat is alles in alles voor onze wasdom. God eerde Samuël:
a. Door zich nog verder aan hem te openbaren. Samuël had de boodschap, die hem was toevertrouwd, getrouw overgebracht, en daarom gebruikte God hem nog verder in Zijn dienst, vers 21. De Heere openbaarde zich aan Samuël te Silo. God zal Zijn bezoeken genadiglijk herhalen bij hen die ze op de rechte wijze ontvangen.
b. Door te vervullen wat Hij door hem had gesproken vers 19, God liet niet een van Zijn woorden op de aarde vallen. Al wat Samuël zei als profeet bleek waar te zijn, en werd ter bestemder tijd vervuld. Waarschijnlijk waren er merkwaardige voorbeelden van de waarheid van Samuëls voorzeggingen, die spoedig daarna plaatshadden, en die bevestigden, welke later vervuld moesten worden en dus algemeen de overtuiging gaven van zijn zending. God zal het woord van Zijn knechten bevestigen, en de raad van Zijn boden volbrengen, Jesaja 44:26, en doen wat Hij gesproken heeft.

2. Israël heeft hem eer aangedaan. Zij allen wisten en erkenden dat Samuël bevestigd was tot een profeet des HEEREN vers 20. Hij werd vermaard, allen die te Silo kwamen om te aanbidden, namen acht op hem, bewonderden hem, en spraken van hem, al zij weer tehuis kwamen. Vroege Godsvrucht zal de grootste eer zijn voor jonge lieden, en hen even veel en even spoedig vermaard maken als wat het ook zij. Die God eren, zal Hij eren.
b. Hij werd nuttig en zeer dienstbaar aan zijn geslacht. Hij, die intijds begonnen is goed te zijn, is er spoedig toe gekomen om goed te doen. Zijn bevestigde opdracht van God en zijn bevestigde roem bij het volk gaven hem overvloedige gelegenheid om als een licht te schijnen in Israël. Toen de oude Eli was verworpen, werd de jonge Samuël bevestigd, want God zal zich nooit zonder getuigen laten blijven, noch Zijn kerk zonder gids.

HOOFDSTUK 4

1 En het woord van Samuël geschiedde aan gans Israël. En Israël toog uit, de Filistijnen tegemoet, ten strijde, en legerde zich bij Eben - Haezer, maar de Filistijnen legerden zich bij Afek. 2 En de Filistijnen stelden zich in slagorden, om Israël te ontmoeten; en als zich de strijd uitspreidde, zo werd Israël voor der Filistijnen aangezicht geslagen; want zij sloegen in de slagorden in het veld omtrent vier duizend man. 3 Als het volk wederom in het leger gekomen was, zo zeiden de oudsten van Israël: Waarom heeft ons de HEERE heden geslagen voor het aangezicht der Filistijnen? Laat ons van Silo tot ons nemen de ark des verbonds des HEEREN, en laat die in het midden van ons komen, opdat zij ons verlosse van de hand onzer vijanden. 4 Het volk dan zond naar Silo, en men bracht van daar de ark des verbonds des HEEREN der heirscharen, die tussen de cherubim woont; en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, waren daar met de ark des verbonds van God. 5 En het geschiedde, als de ark des verbonds des HEEREN in het leger kwam, zo juichte gans Israël met een groot gejuich, alzo dat de aarde dreunde. 6 Als nu de Filistijnen de stem van het juichen hoorden, zo zeiden zij: Wat is de stem van dit grote juichen in het leger der Hebreen? Toen vernamen zij, dat de ark des HEEREN in het leger gekomen was. 7 Daarom vreesden de Filistijnen, want zij zeiden: God is in het leger gekomen. En zij zeiden: Wee ons, want diergelijke is gisteren en eergisteren niet geschied! 8 Wee ons, wie zal ons redden uit de hand van deze heerlijke goden? Dit zijn dezelfde goden, die de Egyptenaars met alle plagen geplaagd hebben, bij de woestijn. 9 Zijt sterk, en wees mannen, gij Filistijnen, opdat gij de Hebreen niet misschien dient, gelijk als zij ulieden gediend hebben; zo zijt mannen, en strijdt.
10 Toen streden de Filistijnen, en Israël werd geslagen, en zij vloden een iegelijk in zijn tenten; en er geschiedde een zeer grote nederlaag, zodat er van Israël vielen dertig duizend voetvolks. 11 En de ark Gods werd genomen, en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, stierven. 12 Toen liep er een Benjaminiet uit de slagorden, en kwam te Silo denzelfden dag; en zijn klederen waren gescheurd, en er was aarde op zijn hoofd. 13 En als hij kwam, ziet, zo zat Eli op een stoel aan de zijde van de weg, uitziende; want zijn hart was sidderende vanwege de ark Gods. Als die man kwam, om zulks te verkondigen in de stad, toen schreeuwde de ganse stad. 14 En als Eli de stem des geroeps hoorde, zo zeide hij: Wat is de stem dezer beroerte? Toen haastte zich die man, en hij kwam en boodschapte het aan Eli. 15 (Eli nu was een man van acht en negentig jaren, en zijn ogen stonden stijf, dat hij niet zien kon.) 16 En die man zeide tot Eli: Ik ben het, die uit de slagorden kom, en ik ben heden uit de slagorden gevloden. Hij dan zeide: Wat is er geschied, mijn zoon? 17 Toen antwoordde hij, die de boodschap bracht, en zeide: Israël is gevloden voor het aangezicht der Filistijnen, en er is ook een grote nederlaag onder het volk geschied; daarenboven zijn uw twee zonen, Hofni en Pinehas, gestorven, en de ark Gods is genomen. 18 En het geschiedde, als hij van de ark Gods vermeldde, zo viel hij achterwaarts van de stoel af, aan de zijde der poort, en brak de nek, en stierf; want de man was oud en zwaar; en hij richtte Israël veertig jaren. 19 En zijn schoondochter, de huisvrouw van Pinehas, was bevrucht, zij zou baren; als deze de tijding hoorde, dat de ark Gods genomen was, en haar schoonvader gestorven was, en haar man, zo kromde zij zich, en baarde; want haar weeen overvielen haar. 20 En omtrent de tijd van haar sterven, zo spraken de vrouwen, die bij haar stonden: Vrees niet, want gij hebt een zoon gebaard. Doch zij antwoordde niet, en nam het niet ter harte. 21 En zij noemde het jongsken Ikabod, zeggende: De eer is weggevoerd uit Israël! Omdat de ark Gods gevankelijk weggevoerd was, en om haars schoonvaders en haars mans wil. 22 En zij zeide: De eer is gevankelijk weggevoerd uit Israël, want de ark Gods is genomen.

De voorzeggingen vervat in het vorige hoofdstuk, betreffende het verderf over het huis van Eli, beginnen hier vervuld te worden hoe lang het was daarna blijkt niet, maar het was niet lang. Met zulke zondaren gaat God dikwijls spoedig te werk. Hier is:

I. De smaad en het verlies door Israël geleden in een gevecht tegen de Filistijnen, vers 1, en 2.
II. Hun dwaas plan om zich te versterken door de ark Gods op de schouders van Hofni en Pinehas in hun leger te brengen, vers 3, 4 dat hen gerust maakte, vers 5 en schrik verwekte onder de Filistijnen, maar het was een schrik, die hen tot handelen aanspoorde, vers 6 - 9.
III. De noodlottige gevolgen er van: Israël werd geslagen, en de ark genomen, vers 10, 11.
IV. De tijding hiervan naar Silo gehecht, en de treurige ontvangst van die tijding.
    1. De stad werd in verwarring gebracht, vers 12, 13.

2. Eli viel in onmacht van zijn stoel en brak zijn nek, vers 14 - 18.
3. Zijn schoondochter kwam op het horen van die tijding in barensnood, beviel van een zoon, maar is terstond daarna gestorven, vers 19 - 22. Dat waren de dingen, die aan hen die ze hoorden, de oren deden klinken.

1 Samuël 4:1 - 9
De eerste woorden, die betrekking hebben op Samuël, dat zijn woord geschiedde aan geheel Israël, schijnen in generlei verband te staan tot de volgende geschiedenis, alsof het door zijn bestuur of aanwijzing was dat de Israëlieten uittrokken tegen de Filistijnen. Hadden zij hem geraadpleegd, het zou hun, hoewel hij pas als profeet was opgetreden, van meer nut zijn geweest dan de ark, maar wellicht hebben de oversten van Israël zijn jonkheid veracht, en wilden zij hem niet als een Godsspraak raadplegen, en in openbare zaken mengde hij zich toen nog niet. Wij vinden van nu aan ook geen vermelding van zijn naam tot enige jaren later, Hoofdstuk 7:3. Alleen: zijn woord geschiedde tot Israël, dat is: van alle delen des lands kwamen Godvruchtig-gezinde lieden tot hem als profeet om hem te raadplegen. Misschien is het bedoeld van zijn profetie tegen het huls van Eli, dat die algemeen bekend was en besproken werd, en allen, die ernstig en opmerkzaam waren, vergeleken de gebeurtenissen, die hier verhaald zijn, toen zij geschied waren, met die profetie, en zagen dat zij er de vervulling van waren.

1. Wij hebben hier een oorlog met de Filistijnen, vers 1. Het was een poging om het juk hunner verdrukking af te werpen, en zou beter geslaagd zijn, indien zij eerst berouw hadden gehad van hun zonden, zich bekeerd en verbeterd hadden, en aldus het werk van de rechte zijde hadden aangevat.
Men heeft berekend dat dit ongeveer in het midden was van de veertigjarige heerschappij van de Filistijnen over Israël, Richteren 13:1, en spoedig na de dood van Simson aldus bisschop Patrick, die denkt dat de slachting, door Simson onder hen aangericht bij zijn dood, hen tot deze poging aangemoedigd kon hebben - maar Dr. Lightfoot acht dat het veertig jaren was na de dood van Simson, omdat Eli zolang Israël gericht heeft, vers 1 - 3.

II. Israëls nederlaag in die krijg, vers 2. De Israëlieten, die de aanvallers waren, werden geslagen, en vier duizend man van hen werden gedood. God had beloofd dat een enige van hen er duizend zou jagen, maar nu had het tegendeel plaats. Israël is geslagen voor het aangezicht van de Filistijnen. Zonde, de gevloekte zaak, was in het leger, en gaf hun vijanden al het voordeel tegen hen, dat zij slechts konden wensen.

III. De maatregelen, die zij beraamden voor een tweeden veldslag. Er werd een krijgsraad belegd, en, in plaats van het besluit te nemen om te vasten en te bidden, en hun leven te verbeteren, waren zij zo slecht onderwezen - en geen wonder, aangezien zij zulke slechte onderwijzers hadden - dat zij:

1. Met God twistten, omdat Hij niet voor hen verscheen, vers 3. Waarom heeft ons de Heere heden geslagen voor het aangezicht van de Filistijnen? Als zij dit bedoelden als een vraag naar de oorzaak van Gods misnoegen, dan behoefden zij niet ver te gaan om haar te ontdekken, het was duidelijk genoeg dat Israël had gezondigd, hoewel zij het niet wilden zien en erkennen. Maar het schijnt veeleer bedoeld als een klacht tegen God, zij zijn misnoegd over hetgeen God gedaan heeft, en twistten er over met Hem. Zij erkenden de hand Gods in hun tegenspoed (en dat was in zoverre recht) "Het is de Heere die ons geslagen heeft", maar in plaats van er zich aan te onderwerpen, twistten zij er mede, en spreken als degenen,. die

vertoornd op Hem zijn, op Hem en op de leiding van Zijn voorzienigheid, en zijn zich niet bewust dat zij er God reden toe hadden gegeven. "Waarom moeten wij, die Israëlieten zijn, geslagen worden voor het aangezicht van de Filistijnen? Hoe ongerijmd en onrechtvaardig!" De dwaasheid des mensen verkeert zijn weg en dan "gaat zijn hart zich tegen de Heere vergrammen," Spreuken 19:3, en keurt Zijn doen af.

2. Zij beeldden zich in dat zij Hem kunnen noodzaken om in de volgende veldslag voor hen te verschijnen, door de ark in hun leger te brengen. De oudsten van Israël waren onwetend en dwaas genoeg om dit voor te stellen, vers 3 en het volk heeft dit voorstel spoedig ten uitvoer gebracht, vers 4. Zij zonden naar Silo om de ark, en Eli had de moed niet om er zich tegen te verzetten, maar zond zijn goddeloze zonen Hofni en Pinehas er mede, of vergunde hun tenminste om mee te gaan, hoewel hij wist dat, waar zij ook heengingen, de vloek Gods hen vergezelde. Nu zien wij hier:
A. De diepe eerbied, die zij hadden voor de ark. "O zendt om de ark, zij zal wonderen voor ons doen." De ark was, als inzetting, een zichtbaar teken van Gods tegenwoordigheid. God had gezegd dat Hij tussen de cherubim zou wonen, die boven aan de ark waren en met de ark gedragen werden, nu dachten zij dat zij door deze groten eerbied te betonen voor deze heilige ark, zich als ware Israëlieten zullen bewijzen, en hierdoor God zouden nopen tot hun gunste te verschijnen. Het is iets geheel gewoons, dat zij, die vreemdelingen zijn geworden voor de innerlijke kracht van de Godsdienst, veel ophebben met de uiterlijke waarneming er van, dat zij zelfs, die de kracht van de Godzaligheid verloochenen, er de gedaante niet alleen van hebben, maar haar ook bewonderen. De tempel des Heeren wordt geroemd, voor de ark des Heeren wordt geijverd, schijnbaar met veel vuur, door velen die volstrekt geen liefde hebben voor de tempel des Heeren en voor de God van de ark, alsof een vurige zorg voor de naam des Christendoms een vergoeding kon zijn voor een onheilig verachten van de zaak, het wezen. En inderdaad hebben zij slechts een afgod gemaakt van de ark en zo beschouwden Zij haar evenzeer als een beeld van de God Israëls, als de dingen, die de heidenen aanbaden, voor hen beelden waren van hun goden. De waren God te aanbidden en Hem niet als God te aanbidden, dat is eigenlijk Hem in het geheel niet te aanbidden.
B. Hun grote dwaasheid in te denken dat, zo zij de ark in hun leger hadden, zij hen zeker zou verlossen uit de hand hunner vijanden, en de overwinning naar hun zijde zou doen overslaan.

Want:
a. Als de ark optoog, bad Mozes: "Sta op, Heere, en laat Uwe vijanden verstrooid worden", wel wetende dat het niet de ark was, die met hen optrok, maar God, voor hen verschijnende, die hun voorspoed moest geven, en hier waren geen goede middelen gebruikt om God er toe te brengen hen met Zijn tegenwoordigheid te begunstigen, welk goed kon de ark hun dan doen, de schaal zonder de kern?
b. Het was er zo ver af, dat zij Gods vergunning hadden om de ark te verplaatsen dat Hij hun duidelijk genoeg in Zijn wet te kennen had gegeven dat de ark, wanneer zij in Kanaän gevestigd zouden zijn, gevestigd zou wezen aan de plaats, die Hij zou verkiezen, Deuteronomium 12:5, 11, en dat zij tot de ark moeten komen, maar de ark niet tot hen. Hoe konden zij er dan een voordeel van verwachten, als zij niet in het wettig bezit er van waren, noch enigerlei volmacht hadden om haar van haar plaats te verwijderen? In plaats van God te eren door hetgeen zij deden, hebben zij er Hem in werkelijkheid mee beledigd. Ja meer:
c. Indien er al niets anders ware om hun verwachtingen van de ark ijdel te maken, hoe konden zij dan toch nog denken dat zij hun een zegen zou aanbrengen, als Hofni en Pinehas de mannen waren, die haar in het leger hadden gebracht? Het zou hun slechtheid te veel tot steun zijn geweest, als de ark goed had gedaan aan Israël, terwijl zij in de handen van deze eerloze priesters was.

IV. De grote vreugde in het leger van Israël, toen de ark er aankwam, vers 5, zij juichten, alzo dat de aarde dreunde. Nu dachten zij zich zeker van de overwinning, en daarom hieven zij juichkreten aan nog vóór de strijd, alsof hunner onfeilbaar de overwinning moest wezen bedoelende om door dit groot gejuich zichzelf en hun krijgsmacht te bezielen met moed en hun vijanden vrees aan te jagen. Vleselijk gezinde mensen juichen en roemen in de uitwendige voorrechten en verrichtingen van de Godsdienst en betrouwen erop alsof die hen zonder feil zullen behouden, en alsof de ark, Gods troon in het leger, hen naar de hemel zal brengen, ofschoon de wereld en het vlees op de troon zijn in hun hart.

V. De ontsteltenis van de Filistijnen toen de ark in het leger gebracht was. De twee heiren waren dicht bij elkaar gelegerd, dat van de Filistijnen hoorde het gejuich van de Israëlieten bij deze gelegenheid. Weldra vernamen zij er de oorzaak van, vers 6, en waren bevreesd voor de gevolgen. Want:

1. Dat was in hun tijd nooit tevoren geschied. God is in het leger gekomen, en daarom: wee ons, vers 7, en wederom: wee ons, vers 8. De naam van de God Israëls was geducht zelfs voor hen, die andere goden aanbaden, en zelfs ongelovigen hadden nog wel enig besef van het gevaarlijke om met Hem te strijden. Het natuurlijk geweten fluistert, dat diegenen zich in een treurige toestand bevinden, die God tot hun tegenstander hebben. Maar zie welke domme denkbeelden zij hadden van de Goddelijke tegenwoordigheid, alsof de God Israëls niet evenzeer in het leger was, voordat de ark er kwam, hetgeen in hen wel verontschuldigd kan worden, daar van de Israëlieten denkbeelden van die tegenwoordigheid niet beter waren. "O!" zeggen zij, "dit is een nieuw plan, dat zij tegen ons beraamd hebben, verschrikkelijker dan al hun krijgslisten, want dergelijke is gisteren en eergisteren niet geschied, dit was de krachtigste maatregel, die zij konden nemen om onze mannen te ontmoedigen en hun handen te verslappen."

2. Toen dit vanouds geschied was, had het wonderen gedaan, vers 8. Dit zijn de goden die de Egyptenaars met alle plagen geplaagd hebben bij de woestijn. Hier hadden zij het even mis in de geschiedenis als in hun kennis van Goddelijke dingen, de plagen van Egypte waren gekomen voordat de ark gemaakt was, en voordat Israël in de woestijn kwam, maar er weren enige vage, verwarde overleveringen tot hen gekomen van wonderen door of voor Israël gewrocht, toen deze ark voor hen uit werd gedragen, die zij toeschreven niet aan Jehovah, maar aan de ark. Nu zeggen zij: Wie zal ons redden uit de hand van deze heerlijke goden? de ark voor God aanziende, dat ze wel konden doen, als Israël zelf haar vergoodde. Toch is het, alsof zij niet in ernst waren, toen zij met zoveel vrees en ontzag van deze heerlijke of machtige goden spraken, maar dat zij zich slechts schertsenderwijs of in sarcasme aldus uitlieten, want in plaats van de aftocht te blazen of vredesvoorstellen te doen, dat zij gedaan zouden hebben indien zij wezenlijk overtuigd waren van de macht van Israëls God, wekten zij elkaar op om met te meer kloekmoedigheid te strijden, deze onverwachte moeilijkheid heeft hen slechts te meer vastberaden gemaakt, vers 9. Zijt sterk, en wees mannen. De bevelhebbers bezielden de soldaten met moed en vastberadenheid door hen er aan te herinneren dat zij over Israël geheerst hebben, en welk een ondraaglijke smart en schande het zou zijn, als zij nu terugdeinsden, en Israël over zich lieten heersen.

1 Samuël 4:10 - 11
Hier is een kort bericht van de uitslag van deze strijd.

I. Israël werd geslagen, het leger verstrooid en op de vlucht gedreven, zich niet, zoals tevoren, terugtrekkende in het kamp, vers 2, toen zij hoopten zich weer te herstellen, maar ieder keerde terug naar zijn tent, zocht zo goed mogelijk naar zijn eigen huis te komen, er aan wanhopende om nog weerstand te kunnen bieden, en dertig duizend man waren gesneuveld, vers 10. Israël moest het onderspit delven.

1. Hoewel zij voor een goede zaak streden, het volk van God waren, en de Filistijnen onbesneden waren, zij waren opgestaan ter noodzakelijke verdediging van hun rechten en vrijheden tegen de aanvallers er van, hadden zij toch geen voorspoed, want hun Rotssteen had hen verkocht. Dikwijls lijdt een goede zaak om de wille van de slechte mensen, die haar voorstaan.

2. Hoewel zij meer vertrouwen hadden. Zij juichten, terwijl de Filistijnen beefden, en toch zal, als het Gode behaagt het aldus te verordineren, van de Filistijnen vrees in gejuich verkeren, en Israëls juichtoon in klaagzangen.

3. Hoewel zij de ark Gods bij zich hadden. Uitwendige voorrechten zullen hen niet beveiligen, die er misbruik van maken en er niet naar leven. De ark in het leger zal niets aan zijn sterkte toevoegen, als er een Achan in is.

II. De ark zelf werd door de Filistijnen genomen en Hofni en Pinehas, die er zich waarschijnlijk dichtbij hielden, en toen zij in gevaar was, zich ver gewaagd hebben ter harer verdediging, omdat zij er hun inkomsten door hadden, werden beide gedood, vers 11. Naar deze treurige gebeurtenis verwijst de Psalmist Psalm 78:61, 64. "Hij gaf Zijn sterkte in de gevangenis, en Zijn heerlijkheid in de hand des wederpartijders. Hun priesters vielen door het zwaard."

1. De dood van de priesters was, hun slecht karakter in aanmerking genomen, geen groot verlies voor Israël, maar hij was een schrikkelijk oordeel over het huis van Eli. Het woord, dat God had gesproken, werd er in vervuld, Hoofdstuk 2:34. Dit zal u een teken zijn, een voorproef van de bedreigde oordelen, uw beide zonen zullen op een dag sterven, en zo zal al de menigte uws huizes sterven, mannen geworden zijnde, vers 33. Indien Eli zijn plicht gedaan had, en hen "als onreinen van het priesterdom geweerd had", Nehemia 7:64, zij zouden wellicht in het leven gebleven zijn, al was het de ook in oneer, maar nu neemt God zelf het werk in handen, en jaagt hen door het zwaard van de onbesnedenen de wereld uit, de Heere is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan. Het is waar, het zwaard verteert de een zowel als de ander, maar deze werden door het zwaard opgewacht, getekend zijnde voor de wraak. Zij waren buiten hun plaats, wat hadden zij in het leger te doen? Als de mensen de weg van hun plicht verlaten, dan sluiten zij zich buiten Gods bescherming. Maar dit was niet alles, zij hadden de ark verraden door haar in gevaar te brengen zonder daar volmacht van God toe te hebben, en dit heeft de maat hunner ongerechtigheid vol doen worden. Maar:

2. Het nemen van de ark was een zeer zwaar oordeel over Israël, en een onmiskenbaar teken van Gods ongenoegen tegen hen. Nu wordt hen hun dwaasheid getoond van op hun uitwendige voorrechten te vertrouwen, als zij ze door hun goddeloosheid verbeurd hebben, en zich in re beelden dat de ark hen zou redden, als God hen had verlaten. Nu kunnen zij met groot leedwezen nadenken over hun roekeloosheid en vermetelheid in het brengen van de ark in het leger en haar aldus aan gevaar bloot te stellen, en vurig wensen, dat zij haar gelaten hadden, waar God haar had gevestigd. Nu zijn wij er van overtuigd, dat God zich door geen ijdele, dwaze mensen de wet laat stellen, en dat Hij ons wel aan de ark gebonden heeft, maar

er zichzelf niet aan heeft gebonden, doch haar veeleer in de handen van Zijn gezworen vijanden zal overgeven, dan haar te laten ontheiligen door Zijn valse vrienden en hun bijgeloof te steunen. Laat niemand denken zich tegen de toorn Gods te kunnen beschutten onder de dekmantel van een uitwendige belijdenis, want er zullen in de buitenste duisternis uitgeworpen worden, die "in Christus' tegenwoordigheid hebben gegeten en gedronken."

1 Samuël 4:12 - 18
Hier wordt de tijding te Silo gebracht van de noodlottige afloop van de veldslag tegen de Filistijnen. Slechte tijdingen verspreiden zich snel. Deze verspreidde zich spoedig door heel Israël, iedere man, die naar zijn tent was gegaan, bracht haar mee, maar geen plaats had er zo groot belang bij als Silo, daarheen was dus terstond een expresse afgezonden. Het was een Benjaminiet, de Joden menen dat het Saul was. Zijn klederen waren gescheurd, en er was aarde op zijn hoofd, door deze tekenen werd aan allen, die hem zagen als hij voorbijliep, de treurige tijding bekend gemaakt, alsmede de smart, die hij er om leed vers 12. Hij ging er regelrecht mee naar Silo, en hier wordt ons gezegd:

I. Hoe de stad die tijding ontving. Eli zat aan de zijde van de poort, vers 18, maar de bode wilde hem niet gaarne het eerst die tijding mededelen, en daarom ging hij hem voorbij, en bracht haar naar de stad met al de verzwarende omstandigheden er van, en nu was het dat aan allen, die haar hoorden, de beide oren klonken, gelijk voorzegd was, Hoofdstuk 3:11 hun hart sidderde, hun aangezicht was bleek en somber. De gehele stad schreeuwde, vers 13, en wèl mochten zij schreeuwen, want behalve nog dat dit een ramp was voor geheel Israël, was het ook een bijzonder verlies voor Silo, de ondergang dier plaats. Want hoewel de ark spoedig uit de hand van de Filistijnen verlost werd, is zij toch nooit weer te Silo gekomen, hun kandelaar werd van zijn plaats geweerd, omdat zij hun eerste liefde hadden verlaten, hun stad nam al meer en meer af in aanzien en ging eindelijk teniet. Nu verliet God de tabernakel te Silo, daar zij Hem er uit verdreven hadden, en de stam van Efraïm, die gedurende drie honderd en veertig jaren met de tegenwoordigheid van de ark gezegend was, verloor die eer, Psalm 78:60, 67, en enige tijd daarna werd zij overgebracht naar de stam van Juda, naar de berg Sion, die Hij liefhad, zoals daar volgt in vers 68, omdat de mannen van Silo de dag hunner bezoeking niet hebben bekend. Lang daarna wordt Jeruzalem aan dit verlaten van Silo herinnerd, om er zich door te laten waarschuwen, Jeremia 7:12. "Gaat nu heen naar Mijne plaats, die te Silo was, en ziet wat Ik daaraan gedaan heb." Laat van die dag die noodlottige dag, de verwoesting van Silo gedateerd worden. Zij hadden dus reden genoeg om te schreeuwen, toen zij hoorden dat de ark was genomen.

II. Welk een noodlottige slag het was voor de bejaarden Eli. Laat ons zien:

1. Met welke vrees hij de tijding verwachtte. Hoewel hij oud, blind en zwaar was, kon hij toch niet zijn kamer houden, wetende dat Israëls eer in gevaar was, maar plaatste hij zich aan de zijde van de weg, om het eerste bericht te ontvangen, want zijn hart was sidderende vanwege de ark Gods, vers 13. Zijn zorg en kommer stelden hem voor: welk een oneer het zou wezen voor God, en welk een onherstelbaar verlies voor Israël, als de ark de Filistijnen in handen zou vallen, met welk een Godslasterlijk gejuich dit verteld zou worden te Gath en verkondigd in de straten van Askelon. Hij begreep ook in hoe onmiddellijk een gevaar de ark was, Israël had haar verbeurd (inzonderheid zijn eigen zonen) en de Filistijnen zullen het op haar gemunt hebben, en nu komt hem de bedreiging voor de geest, dat hij een vijand in Gods woning zou aanschouwen, Hoofdstuk 2:32, en misschien heeft zijn eigen hart hem verweten dat hij zijn gezag niet heeft gebruikt om te beletten, dat de ark naar het leger gebracht werd, dit alles deed hem sidderen. Aan alle Godvruchtige mensen gaan de belangen van Gods kerk meer ter harte

dan hun eigen wereldlijke belangen, en zij kunnen niet anders dan er in zorg over zijn. Hoe kunnen wij rust hebben, als de ark in gevaar is?

2. Met welke smart hij de tijding ontving. Hij kon wel niet zien, maar hij hoorde de stem des geroeps en van de beroerte, en bemerkte dat het de stem was van droefheid, en rouwklage en geweer. Als een zorgzaam magistraat vraagt hij: Wat is de stem van deze beroerte? vers 14. Men zegt hem dat er een expresse uit het leger is aangekomen, die zelf hem zeer duidelijk en omstandig de zaak verhaalt, waarvan hij zelf ooggetuige is geweest, vers 16, 17.
Het bericht van de nederlaag van het leger en van het sneuvelen van een zeer "root aantal krijgslieden was hem, als richter, zeer smartelijk, de tijding van de dood van zijn twee zonen, voor wie hij zo toegevend was geweest, en die, naar hij reden had te vrezen, onboetvaardig gestorven zijn, trof hem, als vader, in een zeer gevoelige plaats, toch was het niet daarom, dat zijn hart sidderde, zijn gemoed wordt door een grotere zorg gedrukt, waardoor de kleinere als het ware verslonden worden. Hij onderbreekt het verhaal niet door hartstochtelijke weeklachten over zijn zonen, zoals David over Absalom maar wacht tot aan het einde van het verhaal, niet twijfelende of de bode, een Israëliet zijnde, zou, zonder dat men hem er naar vroeg, wel iets van de ark zeggen. En zo hij slechts had kunnen zeggen: "Maar de ark Gods is in veiligheid, wij brengen haar terug", dan zou zijn vreugde daarom de overhand gehad hebben over zijn smart wegens al de andere rampen, en hem gerust hebben gesteld, maar als de bode zijn verhaal besluit met: de ark Gods is genomen, wordt hij in het hart getroffen, zijn moed begeeft hem, en in onmacht valt hij van zijn zetel, en, deels tengevolge dier onmacht, deels tengevolge van de val, sterft hij, zonder een woord meer te hebben kunnen spreken. Eerst brak zijn hart, en toen brak zijn nek. Aldus viel de hogepriester en richter Israëls, aldus viel zijn zwaar hoofd, nadat hij op twee jaar na honderd jaar had geleefd, aldus viel hem de kroon van het hoofd, nadat hij Israël omstreeks veertig jaren had gericht, aldus ging zijn zon onder achter een wolk, aldus waren de dwaasheid en de goddeloosheid van deze zijn zonen, voor wie hij zo toegeeflijk was geweest, ten laatste zijn verderf. Aldus plaatst God soms in dit leven tekenen van Zijn misnoegen op Godvruchtige mensen, die zich misdragen hebben, opdat anderen het zullen horen en vrezen, en er zich door zullen laten waarschuwen. Een mens kan op ellendige wijze sterven, en toch de eeuwigen dood niet sterven, tot een ontijdig einde komen, terwijl toch zijn einde vrede is.
Dr. Lightfoot zegt dat Eli de dood stierf van een niet geloste ezel, waaraan de nek gebroken moest worden, Exodus 13:13. Hier moeten wij opmerken tot Eli's lof, dat het het verlies van de ark was, dat hem deed sterven, niet de dood van zijn zonen. Het was alsof hij zei: "Laat mij vallen met de ark", immers, welk Godvruchtig Israëliet kan getroost en welgemoed leven, als Gods inzettingen worden weggenomen? Als de ark weg is, vaarwel dan alles in deze wereld, ja het leven zelf.

1 Samuël 4:19 - 22
Wij hebben hier nog een treurig verhaal, waarin de verwoesting van Eli's huls nog verder wordt meegedeeld, en de smart, die door de tijding van het gevankelijk wegvoeren van de ark werd veroorzaakt. Het betreft de huisvrouw van Pinehas, een van de goddeloze zonen van Eli, die al dit kwaad over Israël hadden gebracht. Het kostte haar het leven, hoewel zij jong was, even goed als aan haar schoonvader die oud was, want menig nog jeugdig hoofdig, evenzeer als menig hoofd met grauwe haren, met droefenis ten grave gedaald. Uit hetgeen hier verhaald wordt blijkt:

1. Dat zij een vrouw was van een zeer teder gemoed. Gods voorzienigheid had het zo beschikt, dat juist toen het einde van haar zwangerschap nabij was, en onze Heiland heeft gezegd: 'Wee de bevruchte en de zogende vrouwen in zulke dagen", Mattheus 24:19. Zo

weinig blijdschap zal er dan zijn in de geboorte, zelfs van een zoon, dat er gezegd zal worden: "Zalig zijn de onvruchtbaren en de buiken, die niet gebaard hebben", Lukas 23:29. De verpletterende tijding, juist in dat ogenblik gebracht, deed haar in barensnood komen, zoals dit soms door een groten schrik of andere sterk opgewekte hartstochten geschiedt. Toen zij hoorde van de dood van haar schoonvader die zij eerbiedigde, en van haar echtgenote, die zij, slecht als hij was, liefhad, maar inzonderheid van het verlies van de ark, zo kromde zij zich en baarde, want haar weeën overvielen haar, vers 19, en op een tijd, toen zij allen mogelijke steun behoefde, grepen die tijdingen haar zo aan, dat zij, hoewel nog de kracht hebbende om het kind te baren, spoedig daarna bezweek en stierf, zeer gewillig zijnde om het leven te verlaten nu zij de grootste vertroosting van het leven had verloren. Zij, die tot deze ure naderen, hebben het zeer nodig, om zich schatten van vertroosting te vergaderen uit het verbond van de genade, als tegenwicht niet slechts van de gewone smarten, die er van vergezeld gaan, maar ook van het buitengewone, dat die smart nog kan vermeerderen en dat zij niet voorzien hebben. In zo'n tijd zal geloof ons voor bezwijken behoeden, Psalm 27:13.

II. Dat zij een vrouw was van een zeer Godvruchtig gemoed, hoewel zij aan een goddeloos man was gehuwd. Haar smart over de dood van haar echtgenoot en haar schoonvader was een blijk van haar natuurlijke genegenheid, maar haar nog veel diepere smart wegens het verlies van de ark was een blijk van haar oprechte, innige liefde tot God en de heilige zaken. Het eerste droeg er toe bij om de ure van haar barensnood te verhaasten, maar uit de woorden die zij stervende gesproken heeft, blijkt dat het laatste haar nader aan het hart lag, vers 22. Zij zei: de eer is gevankelijk weggevoerd van Israël, niet zozeer weeklagende over het tenietgaan van het bijzondere geslacht, waartoe zij behoorde, als wel over de algemene ramp, waardoor Israël was getroffen door het gevankelijk wegvoeren van de ark. Dat, dat was het, dat was haar smart, dat was haar dood!

1. Dat was het waarom zij het niet ter harte nam dat zij een zoon had gebaard, geen acht sloeg, als het ware, op haar kind. De vrouwen die bij haar waren, en waarschijnlijk tot de voornaamsten van de stad behoorden, spraken haar moed in en, denkende dat zij voornamelijk in zorg was nopens de gevolgen van haar smarten, zeiden zij, toen het kind geboren was, tot haar: Vrees niet, het ergste is nu voorbij, want gij hebt een zoon gebaard, - het was misschien haar eerstgeborene doch zij antwoordde niet en nam het niet ter harte. De smarten van haar barensnood zouden, als zij geen andere smarten had gehad, vergeten zijn, "om de blijdschap dat een mens ter wereld is gekomen", Johannes 16:21. Maar wat is deze blijdschap:
a. Voor een vrouw, die zich voelt sterven? Geen andere blijdschap dan die, welke geestelijk en Goddelijk is, zal ons dan te stade komen, de dood is een te ernstige zaak om toe te laten dat men nog aardse vreugde smaakt, die is dan geheel en al zonder geur of kleur. Wat is zij voor een vrouw, die treurt om het verlies van de ark? Weinig troost kan zij hebben van een kind geboren in Israël, geboren in Silo, als de ark weg is, gevankelijk weggevoerd naar het land van de Filistijnen.
Welk genoegen kunnen wij smaken in de genietingen van de aarde, als wij Gods Woord en inzettingen ontberen, inzonderheid als wij de vertroosting missen van Zijn genaderijke tegenwoordigheid, het licht van Zijn aangezicht? "Als edik op salpeter, zo is hij, die liedekens zingt bij een treurig hart."

2. Dit deed haar een naam geven aan het kind, die de herinnering aan de ramp en de smart, die zij er van had, zou bestendigen. Zij heeft niets te zeggen aan het kind, maar wijl, nu haar man dood is, op haar de verplichting rust, om hem een naam te geven, beveelt zij, dat hij Ikabod genoemd zal worden, Ikabod dat is: Waar is de eer? Of: helaas! de eer, of wel: Er is geen eer, vers 21, wat zij aldus met haar stervende lippen verklaart: De eer is gevankelijk weggevoerd

uit Israël, want de ark Gods is genomen. Noem het kind: roemloos, of zonder eer, want dat is hij, de schoonheid van Israël is weg, en er schijnt geen hoop haar te zullen herkrijgen, laat er nooit meer eer zijn in de naam van een Israëliet, en nog veel minder in die van een priester, nu de ark genomen is. De reinheid en het overvloedige van Gods inzettingen, en de tekenen van Zijn tegenwoordigheid er in, zijn de roem en eer van een volk, veel meer dan zijn rijkdom, zijn handel, of zijn invloed op andere volken. Niets is voor een getrouw Israëliet meer hartbrekend dan het gebrek daaraan, of het verlies er van. Als God heengaat, is de eer weg, en daarmee alle goed. Wee ons, zo Hij van ons wijkt!

HOOFDSTUK 5

1 De Filistijnen nu namen de ark Gods, en zij brachten ze van Eben - haezer tot Asdod. 2 En de Filistijnen namen de ark Gods, en zij brachten ze in het huis van Dagon, en stelden ze bij Dagon. 3 Maar als die van Asdod des anderen daags vroeg opstonden, ziet, zo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN. En zij namen Dagon en zetten hem weder op zijn plaats. 4 Toen zij nu des anderen daags des morgens vroeg opstonden, ziet, Dagon lag op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN; maar het hoofd van Dagon, en de beide palmen zijner handen afgehouwen, aan de dorpel; alleenlijk was Dagon daarop overgebleven. 5 Daarom treden de priesters van Dagon, en allen, die in het huis van Dagon komen, niet op de dorpel van Dagon te Asdod, tot op dezen dag. 6 Doch de hand des HEEREN was zwaar over die van Asdod, en verwoestte hen; en Hij sloeg ze met spenen, Asdod en haar landpalen. 7 Toen nu de mannen te Asdod zagen, dat het alzo toeging, zo zeiden zij: Dat de ark des Gods van Israël bij ons niet blijve; want Zijn hand is hard over ons, en over Dagon, onzen god. 8 Daarom zonden zij heen, en verzamelden tot zich al de vorsten der Filistijnen, en zij zeiden: Wat zullen wij met de ark des Gods van Israël doen? En die zeiden: Dat de ark des Gods van Israël rondom Gath ga. Alzo droegen zij de ark des Gods van Israël rondom. 9 En het geschiedde, nadat zij die hadden rondom gedragen, zo was de hand des HEEREN tegen die stad met een zeer grote kwelling; want Hij sloeg de lieden dier stad van de kleine tot de grote, en zij hadden spenen in de verborgene plaatsen. 10 Toen zonden zij de ark Gods naar Ekron; maar het geschiedde, als de ark Gods te Ekron kwam, zo riepen die van Ekron, zeggende: Zij hebben de ark des Gods van Israël tot mij rondom gebracht, om mij en mijn volk te doden.
11 En zij zonden heen, en vergaderden al de vorsten der Filistijnen, en zeiden: Zendt de ark des Gods van Israël heen, dat zij wederkere tot haar plaats, opdat zij mij en mijn volk niet dode; want er was een dodelijke kwelling in de ganse stad, en de hand Gods was er zeer zwaar. 12 En de mensen, die niet stierven, werden geslagen met spenen, zodat het geschrei der stad opklom naar de hemel.

Het is nu tijd om te vragen wat er van de ark geworden is, wij kunnen niet anders dan denken, dat wij nog van die heilige schat zullen horen. Ik zou gedacht hebben, dat het volgende bericht zou wezen, dat geheel Israël, van Dan tot Berseba zich als een man bijeenvergaderd zou hebben met het besluit haar terug te brengen, of in de poging er toe te sterven. Maar wij bevinden niet dat een dergelijk voorstel gedaan werd, zo weinig ijver of moed was er In hen overgebleven. Ja wij bevinden niet eens dat zij met de Filistijnen wilden onderhandelen over het rantsoen er van, of dat zij hun iets in de plaats er van hebben aangeboden, "Zij is weg, en zo zij zij dan weg." Velen hebben genoeg tederheid om het verlies van de ark te bewenen, die toch geen stoutmoedigheid genoeg hebben om een enkelen stap te doen, die zou kunnen leiden om haar terug te krijgen, evenmin als Israël hier die moed had. Kan de ark zichzelf helpen, zo laat haar het doen, want zij zullen haar niet helpen. Zij waren de naam van Israëlieten onwaardig, die zo gedwee van de ere Israëls konden scheiden. Daarom zal God zelf het werk in handen nemen, voor Zijn eigen zaak opkomen, daar de mensen er niet voor willen opkomen. In dit hoofdstuk wordt ons meegedeeld: Hoe de Filistijnen zegevierden over de ark, vers 1, 2, en 11. Hoe de ark zegevierde over de Filistijnen. Over Dagon, hun god, vers 3 - 5.

2. Over de Filistijnen zelf, die zwaar geplaagd werden met spenen zodat zij de ark moede werden, eerst de mannen van Asdod, vers 6, 7, daarna die van Gath, vers 8, 9 en eindelijk die van Ekron, waardoor zij ten laatste genoodzaakt werden het besluit te nemen om de ark terug te zenden naar het land Israëls, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen.

1 Samuël 5:1 - 5

I. Hier is de triomf van de Filistijnen over de ark, en zij waren er temeer verheugd om, en er trots op, haar in hun bezit te hebben, wijl zij hun voor de veldslag zoveel schrik en ontsteltenis had veroorzaakt, Hoofdstuk 4:7. Toen zij haar in handen hadden, heeft God hen in bedwang gehouden, zodat zij er geen geweld aan pleegden, haar niet in stukken braken, zoals

aan de Israëlieten bevolen was te doen met de afgoden van de heidenen, zij betoonden er zelfs enige eerbied voor en brachten haar met zorg naar een plaats van veiligheid. Of zij de nieuwsgierigheid hadden om haar te openen en te lezen wat met de vinger Gods op de twee stenen tafelen, die er in waren, geschreven was, wordt ons niet gezegd, misschien zagen zij niet verder dan op de gouden buitenzijde er van en op de cherubim, die haar bedekten, zoals kinderen, die meer ingenomen zijn met de fraaie band van hun Bijbel, dan met de kostelijke inhoud ervan. Zij brachten haar naar Asdod, een van hun vijf steden, in welke de tempel van Dagon stond, daar stelden zij de ark Gods bij Dagon, vers 2. Hetzij:

1. Als een heilige zaak, waaraan zij Godsdienstigen eerbied wilden bewijzen in samenvoeging met Dagon, want de goden van de heidenen werden nooit beschouwd als afkerig te zijn van deelgenoten. De volken wilden hun goden niet veranderen, maar zij wilden ze wel vermenigvuldigen, en er nog aan toevoegen. Maar zij vergisten zich in de God Israëls, toen zij door de ark bij het beeld Dagon te stellen bedoelden Hem te eren, want Hij wordt in het geheel niet aangebeden, zo men Hem niet alleen aanbidt. De HEERE, onze God, is een enig HEERE. Of liever:

2. Zij plaatsten haar daar als een trofee van overwinning, ter ere van Dagon, hun god, aan wie zij zeker een groot offer gingen brengen, zoals toen zij Simson gevangen hebben genomen. Richteren 16:23, 24, er in roemende dat zij thans over Israëls God hadden gezegevierd, gelijk toen over Israëls kampioen. Welk een smaad was dit voor Gods grote naam! Welk een neerwerping van de troon van Zijn heerlijkheid! Zal de ark, het symbool van Gods tegenwoordigheid, de gevangene zijn van de drekgod Dagon? Zo is het omdat God wil tonen van hoe weinig betekenis of waarde de ark des verbonds is, als het verbond zelf verbroken en veronachtzaamd is, zelfs heilige zaken zijn geen zaken, waaraan Hij gebonden is of waarop wij kunnen vertrouwen. Zo is het, voor een tijd, opdat God des te meer verheerlijkt zal worden bij het afrekenen met hen die Hem aldus beledigen. Israël gestraft hebbende, dat de ark heeft verraden door haar in de handen van de Filistijnen over te leveren, zal Hij nu handelen met hen, die haar beledigden en haar uit hun handen wegnemen. Aldus zal zelfs de grimmigheid des mensen Hem loffelijk maken, en bevordert Hij Zijn eer, zelfs als Hij haar schijnt te veronachtzamen, Psalm 76:11. Spijze zal uitgaan van de eter.

II. Het triomferen van de ark over Dagon. Eenmaal en andermaal moest Dagon voor haar vallen. Indien zij bedoelden de ark eer aan te doen, dan heeft God hiermee getoond dat Hij geen prijs stelde op hun eerbewijzing, en haar niet wilde aannemen, want Hij wil geëerd worden, niet met enige god, maar boven alle goden. Hij zal schande aandoen, zegt bisschop Hall, aan hen, die samenstemming willen maken tussen Hem en Belial. Maar in werkelijkheid bedoelden zij de ark te smaden, en hoewel Dagon gedurende enige uren bij de ark stond, waarschijnlijk wel boven haar (de ark aan de voetbank van zijn voeten) bevonden toch zijn aanbidders, toen zij de volgende morgen kwamen om hem eer te bewijzen in zijn tempel, dat hun triomf van korte duur was, Job 20:5.

1. Dagon, dat is: het beeld, want dat was geheel de god, was op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des Heeren, vers 3. Het scheen alsof God Zijn ark had vergeten, maar zie, hoe de Psalmist spreekt van Zijn verschijnen ten laatste, om Zijn eer hoog te houden. Toen Hij Zijn sterkte in de gevangenis had gegeven, en alles teniet scheen te gaan, "toen ontwaakte de Heere, als een slapende, als een held, die juicht van de wijn", Psalm 78:65. En Hij voorkwam de algehele verwoesting van de Joodse kerk, omdat Hij "de toorn des vijands schroomde", Deuteronomium 32:26, 27. Er werd grote zorg gedragen om de beelden hunner goden op te richten, ze vast te stellen (de profeet merkt dit op, Jesaja 41:7, "hij maakt het vast

met nagelen, dat het niet wankele", en wederom in Hoofdstuk 46:7) en toch heeft dit vaststellen en vastmaken aan Dagon niet gebaat, de ark Gods triomfeert over hem op zijn eigen mesthoop, in zijn eigen tempel, hij valt neer voor de ark, regelrecht naar haar toe (hoewel de ark aan zijn zijde was gesteld) heenwijzende, als het ware, naar de overwinnaar, voor wie hij genoodzaakt is zich te buigen. Het rijk van Satan zal gewis vallen voor het rijk van Christus, de dwaling voor de waarheid, onheiligheid voor Godsvrucht, en bederf voor genade in het hart van de gelovigen. Als de belangen van de Godsdienst neergeworpen schijnen, kunnen wij ook dan nog vertrouwen dat de dag van hun triomf zal aanbreken? Groot is de waarheid, en zij zal zegevieren. Door op zijn aangezicht ter aarde te vallen voor de ark Gods - hetgeen de houding was van de aanbidding - heeft Dagon, als het ware, zijn aanbidders heengewezen naar de God Israëls om Hem hun hulde te brengen, als zijnde "groter dan alle goden", Exodus 18:11.

2. De priesters, die hun afgod op de grond vonden liggen, spoedden zich zoveel zij kunnen om hem weer op zijn plaats te stellen, eer het bekend werd dat hij gevallen was. Een armzalig ding, om er een god van te maken, dat, toen het gevallen was, hulp nodig had om weer op te staan, en verdwaasde ellendelingen waren zij, die om hulp konden bidden tot de afgod, die zelf hulp nodig had, ja eigenlijk hun hulp afsmeekte. Hoe konden zij hun overwinning toeschrijven aan Dagon als Dagon zelf niet bestand is voor de ark? Maar zij zijn besloten dat Dagon nog hun god zal zijn, en daarom stelden zij hem weer in zijn plaats.
Bisschop Hall merkt hierbij op: Het is rechtvaardig in God dat zij, die geen genade hebben, ook geen vernuft hebben, en het is het werk van het bijgeloof, om de mensen in de stokken en stenen te veranderen die zij aanbidden. Die ze maken worden hen gelijk. En wat doen de hedendaagse voorstanders van het anti - Christendom anders dan Dagon opheffen, en zich moeite geven om hem weer op zijn plaats te stellen, en de dodelijke wonde te genezen, die aan het beest is toegebracht? Maar als de reformatie de zaak Gods is, voor welke het is begonnen te vallen, dan zal het niet overmogen, maar gewis voor haar ter aarde vallen.

3. In de volgende nacht is Dagon ten tweeden male gevallen, vers 4. Zij stonden vroeg op, hetzij om als gewoonlijk hun gebeden te richten tot hun god, of vroeger dan gewoonlijk, daar zij wensten te weten of Dagon in de nacht is blijven staan, en tot hun grote verbazing bevinden zij dat het nu nog erger met hem is dan tevoren. Hetzij nu de stof waarvan het beeld gemaakt was al of niet breekbaar was, het feit lag er toe: het hoofd en de handen waren afgehouwen, en lagen aan de dorpel. Zodat er niets van hem overbleef dan de romp, of zoals de lezing is in de kanttekening het visachtige deel, want (zoals de gissing is van vele geleerden) het bovenste deel van dit beeld was in menselijke gedaante, het benedenste deel in die van een vis, zoals de meerminnen voorgesteld worden. Aan zo'n kracht van de dwaling waren de afgodendienaars overgegeven, zo verijdeld zijn zij geworden in hun overleggingen, en zo ellendig verduisterd was hun dwaas hart, dat zij beelden aanbaden, niet slechts van schepselen, maar van onbestaanbare dingen, het blote verdichtsel van hun verbeelding.
Wel door zijn val is nu het wanstaltig monster:
a. zeer bespottelijk en verachtelijk. Een prachtige figuur maakt Dagon thans, nu de val hem ontleed heeft, en aangetoond, hoe het menselijk deel en het visachtige deel kunstmatig aan elkaar gevoegd zijn, terwijl men aan zijn onwetende aanbidders misschien had doen geloven, dat het door een wonder was geschied.
b. Gebleken zeer machteloos te zijn, onwaardig om te worden aangebeden of om er op te vertrouwen, want hoofd en handen verloren hebbende bleek hij even ontbloot te zijn van wijsheid als van macht, voor altijd onbekwaam om hun te raden of hen te helpen, of voor hen te handelen. Dit hadden zij er nu van, dat zij hem weer op zijn plaats gesteld hadden, het zou beter geweest zijn hem, toen hij gevallen was, maar te laten liggen. Maar hun, die met God

strijden en willen oprichten hetgeen Hij heeft nedergeworpen, kan het niet beter vergaan, Maleachi 1:4. Hierdoor heeft Hij de ark "root gemaakt en haar heerlijk gemaakt, toen zij haar gehoond en verachtelijk hadden gemaakt. Tevens heeft Hij getoond wat het einde zal wezen van al hetgeen in tegenstand met Hem wordt opgericht, "omgordt u, doch wordt verbroken", Jesaja 8:9.

4. De dorpel van Dagons tempel werd altijd daarna als heilig beschouwd, en mocht niet betreden worden, vers 5. Sommigen denken dat op dit bijgelovig gebruik van de aanbidders van Dagon gewezen wordt in Zefánja 1:9, waar God dreigt hen te zullen straffen die, in navolging van deze Dagon aanbidders, over de dorpel springen. Men zou nu gedacht hebben dat dit onbetwistbaar bewijs van de zegepraal van de ark over Dagon de Filistijnen overtuigd zou hebben van hun dwaasheid, om zo'n onzinnig ding te aanbidden, en dat zij van nu voortaan hun hulde gebracht zouden hebben aan zijn overwinnaar, maar in plaats van bekeerd te worden van hun afgoderij werden zij er in verhard en, zoals het gewoonlijk gaat met boze mensen en bedriegers, vervielen zij van kwaad tot erger, 2 Timotheus 3:13. In plaats van Dagon te verachten om de wille van de dorpel, die hem onthoofd had, zijn zij schier bereid de dorpel te aanbidden, omdat hij het blok was waarop Dagon onthoofd was, en zullen zij nooit de voet zetten op hetgeen waar Dagon zijn hoofd op had verloren, hen beschaamd makende, die de Zoon van God vertreden en het bloed van het testament onrein achten. Maar deze hun bijgelovige handeling zal er toe bijdragen om Dagons schande te vereeuwigen, want met de gewoonte zal ook de reden er van aan het nageslacht worden overgeleverd, en als de kinderen, die geboren worden, zullen vragen waarom op de dorpel van Dagons tempel niet getreden mag worden dan zal hun gezegd worden, dat Dagon voor de ark des Heeren op zijn aangezicht ter aarde is gevallen. Aldus zal zelfs uit hun bijgeloof Gode eer worden toegebracht. Er wordt ons niet gezegd dat zij het gebroken beeld hebben gerepareerd, waarschijnlijk hebben zij eerst gemaakt dat de ark Gods wegkwam, en toen hebben zij hem saamgeflanst en weer op zijn plaats gesteld, want het schijnt dat zij "hun ziel niet konden redden, noch zeggen: Is er niet een leugen in onze rechterhand?" Jesaja 44:20.

1 Samuël 5:6 - 12

De val van Dagon zou (indien het volk er een goed gebruik van had gemaakt, er door tot bekering was gekomen van hun afgoderij, en tot verootmoediging voor de God Israëls, ten einde Zijn aangezicht te zoeken) de wraak hebben kunnen voorkomen, die God hier aan hen oefent wegens de hoon, die zij Zijn ark hebben aangedaan, en hun hardnekkig aankleven aan hun afgod, in weerwil van de duidelijkste en krachtigste overtuiging, "Heere, is Uwe hand verhoogd, zij zien het niet, maar zij zullen het zien", Jesaja 26:11. En indien zij de heerlijkheid niet willen zien, dan zullen zij de zwaarte gevoelen van Gods hand, want die hebben de Filistijnen gevoeld: de hand des Heeren was zwaar over die van Asdod, vers 6, en Hij heeft hen niet slechts overtuigd van hun dwaasheid, maar hun onbeschaamdheid streng gekastijd.

1. Hij verwoestte hen, dat is: heeft velen plotseling doen sterven, het waren, naar wij kunnen onderstellen, degenen, die het meest gejuicht hadden in de gevangenschap van de ark. Dit wordt onderscheiden van de ziekte, waarmee anderen bezocht werden. Te Gath wordt het een zeer grote kwelling genoemd, vers 9, en in vers 11 een dodelijke kwelling. En in vers 12 wordt uitdrukkelijk gezegd dat zij, die met spenen geslagen werden, de mensen waren, die niet stierven door de andere verwoesting, welke waarschijnlijk de pest was. Zij roemden op de grote slachting, die hun zwaard onder de Israëlieten had aangericht.

HOOFDSTUK 4:10.
Maar God doet hun weten dat, hoewel Hij niet goed vond Israëls zwaard tegen hen te trekken, (zij waren het niet waardig om door Hem gebruikt te worden) God toch een eigen zwaard had, waarmee Hij geen mindere slachting onder hen kon aanrichten, en dat, zo Hij het wet, "en Zijn hand ten gerichte grijpt, de wraak op Zijn tegenpartijen zal doen wederkeren, en Zijn hateren zal vergelden", Deuteronomium 32:41, 42. Zij, die strijden met God, met Zijn ark en met Zijn Israël, zullen er ten laatste onfeilbaar door ten verderve gaan. Als de overtuiging niet overwint, dan zal de verwoesting overwinnen.

2. Hen, die niet verwoest werden, sloeg Hij met spenen, vers 6, in de verborgen plaatsen, zo zwaar, dat het geschrei van de stad opklom naar de hemel, dat is: van zeer ver gehoord kon worden, en misschien hebben zij in het uiterste van hun pijn en ellende niet tot Dagon, maar tot de God des hemels geroepen. Dit zware oordeel over de Filistijnen wordt door de Psalmist aldus beschreven: "God sloeg Zijn wederpartijders aan het achterste, Hij deed hun eeuwige smaadheid aan", Psalm 78:66. God dreigt met spenen onder de oordelen, die de vrucht zouden zijn van de vloek, Deuteronomium 28:27. Het was beide een pijnlijke en een smadelijke ziekte, een vuile ziekte voor vuile daden daarmee wilde God hun hoogmoed vernederen, hun smaadheid aandoen, zoals zij van de ark smaadheid hadden aangedaan. De ziekte was epidemisch, en onder hen misschien onbekend. Hij sloeg Asdod en zijn landpalen, dat is: het omliggende land. Wegens minachting van Gods inzettingen zijn "velen ziek, en velen slapen", 1 Corinthiers 11:30.

3. De mannen van Asdod werden er zich spoedig van bewust, dat het de hand des HEEREN, des Gods van Israël, was, vers 7. Aldus werden zij genoodzaakt Zijn macht en heerschappij te erkennen, en toch wilden zij Dagon niet verzaken, zich aan Hem niet onderwerpen, veeleer waren zij geneigd, nu Hij hun vlees en hun gebeente aanraakte, hen trof in hun gevoeligste plaatsen, Hem in het aangezicht te zegenen, dat is: te vloeken, en in plaats van zich met Hem te verzoenen en aanzoek te doen om de ark op betere voorwaarden onder hen te behouden, wensen zij haar kwijt te raken, zoals de Gadarenen, die toen zij hun zwijnen hadden verloren, begeerden dat "Christus van hen zou weggaan." Vleselijke mensen zullen als zij onder de oordelen Gods lijden, Hem liever - zo dit mogelijk ware - ver van hen weg doen, dan in verbond en gemeenschap met Hem komen en Hem tot hun vriend maken. Zo besluiten dan de mannen van Asdod, dat de ark des Gods van Israël niet bij hen zal blijven.

4. Er wordt besloten de plaats harer gevangenschap te veranderen. Er werd een grote raad bijeengeroepen, en de vraag werd aan al de vorsten gesteld: "Wat zullen wij doen met de ark?" Eindelijk kwamen zij overeen haar naar Gath te brengen, vers 8. Zij hadden de bijgelovigen waan, dat het aan de plaats lag, en dat de ark beter tevreden zou zijn in een ander verblijf, verder weg van Dagons tempel, in stede dus van haar naar haar eigen plaats terug te brengen, gelijk zij hadden behoren te doen, verzinnen zij om haar naar een andere plaats te voeren. Daartoe wordt Gath gekozen, een plaats, vermaard om een reuzengeslacht, dat er woonde, maar hun kracht en statuur zijn geen beschutting tegen spenen en pestilentie. God sloeg de lieden van deze stad van de kleine tot de grote, vers 9, dwergen zowel als reuzen, voor Gods oordelen allen gelijk, niemand zo groot dat hij er te groot voor is, niemand zo klein om er door over het hoofd gezien te worden.

5. Allen waren zij eindelijk de ark moede, en wilden er zeer gaarne van ontslagen zijn. Van Gath werd zij naar Ekron gezonden, en, daar zij op order van de raad kwam, konden de Ekronieten haar niet weigeren, maar zij waren zeer verbitterd tegen hun oversten, wijl zij hun zo noodlottig een geschenk zonden vers 10. Zij hebben de ark des Gods van Israël tot mij

rondom gebracht, om mij en mijn volk te doden. In de ark waren de tafelen van de wet, en niets is aan getrouwe Israëlieten meer welkom dan het Woord Gods, hun is het een reuk des levens ten leven, maar aan onbesneden Filistijnen, die volharden in vijandschap tegen God, is niets meer schrikkelijk of onwelkom hun is het een reuk des doods ten dode. Terstond wordt een algemene vergadering belegd, om te beraadslagen over het terugzenden van de ark naar haar plaats, vers 11. Terwijl zij er over beraadslagen, houdt de hand Gods executie, en hun kunstgrepen om aan het oordeel te ontkomen, werken slechts mee om het te verspreiden, velen sterven onder hen, nog meerderen lijden door de ziekte van de speren, vers 12. Wat zullen zij doen? Hun juichtonen over de gevangenschap van de ark zijn spoedig verkeerd in weeklachten, en zij zijn nu even begerig om er zich van te ontdoen, als zij eerst geweest zijn om haar te nemen. God kan Jeruzalem gemakkelijk stellen tot een lastige steen voor allen, die zich daarmee beladen, Zacharia 12:3. Die tegen God strijden, zullen er spoedig genoeg van hebben, en vroeg of laat zullen zij te weten komen, dat nooit iemand zijn hart tegen ‘Hem verhard heeft, en voorspoedig is geweest. De rijkdom, die verkregen is door bedrog en onrechtvaardigheid, inzonderheid door heiligschennis, dat is: door God te beroven, zal, hoewel gulzig verslonden en als een lieflijke bete gegeten, weer uitgespuwd worden, want eerder zal de zondaar geen rust in zijn buik kennen, Job 20:15 - 20.

HOOFDSTUK 6

1 Als nu de ark des HEEREN zeven maanden in het land der Filistijnen geweest was, 2 Zo riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeggers, zeggende: Wat zullen wij met de ark des HEEREN doen? Laat ons weten, waarmede wij ze aan haar plaats zenden zullen. 3 Zij dan zeiden: Indien gij de ark des Gods van Israël wegzendt, zendt haar niet ledig weg, maar vergeldt Hem ganselijk een schuldoffer; dan zult gij genezen worden, en ulieden zal bekend worden, waarom Zijn hand van u niet afwijkt. 4 Toen zeiden zij: Welk is dat schuldoffer, dat wij Hem vergelden zullen? En zij zeiden: Vijf gouden spenen, en vijf gouden muizen, naar het getal van de vorsten der Filistijnen; want het is enerlei plaag over u allen, en over uw vorsten. 5 Zo maakt dan beelden uwer spenen, en beelden uwer muizen, die het land verderven, en geeft de God van Israël de eer; misschien zal Hij Zijn hand verlichten van over ulieden, en van over uw god, en van over uw land. 6 Waarom toch zoudt gijlieden uw hart verzwaren, gelijk de Egyptenaars en Farao hun hart verzwaard hebben? Hebben zij niet, toen Hij wonderlijk met hen gehandeld had, hen laten trekken, dat zij heengingen? 7 Nu dan, neemt en maakt een nieuwen wagen, en twee zogende koeien, op dewelke geen juk gekomen is; spant de koeien aan de wagen, en brengt haar kalveren van achter haar weder naar huis. 8 Neemt dan de ark des HEEREN, en zet ze op de wagen, en legt de gouden kleinoden, die gij Hem ten schuldoffer vergelden zult, in een koffertje aan haar zijde; en zendt ze weg, dat zij heenga. 9 Ziet dan toe, indien zij de weg van haar landpale opgaat naar Bethsemes, zo heeft Hij ons dit groot kwaad gedaan; maar zo niet, zo zullen wij weten, dat Zijn hand ons niet geraakt heeft; het is ons een toeval geweest.

10 En die lieden deden alzo, en namen twee zogende koeien, en spanden ze aan de wagen, en haar kalveren sloten zij in huis. 11 En zij zetten de ark des HEEREN op de wagen, en het koffertje met de gouden muizen, en de beelden hunner spenen. 12 De koeien nu gingen recht in dien weg, op de weg naar Beth-Semes op een straat; zij gingen steeds voort, al loeiende, en weken noch ter rechter hand noch ter linkerhand; en de vorsten der Filistijnen gingen achter dezelve tot aan de landpaal van Bethsemes. 13 En die van Bethsemes maaiden de tarweoogst in het dal, en als zij hun ogen ophieven, zagen zij de ark en verblijdden zich, als zij die zagen. 14 En de wagen kwam op de akker van Jozua, de Bethsemiet, en bleef daar staande; en daar was een grote steen, en zij kloofden het hout van de wagen, en offerden de koeien de HEERE ten brandoffer. 15 En de Levieten namen de ark des HEEREN af en het koffertje, dat daarbij was, waarin de gouden kleinoden waren, en zetten ze op dien groten steen; en die lieden van Bethsemes offerden brandofferen, en slachtten slachtofferen de HEERE, op denzelven dag. 16 En als de vijf vorsten der Filistijnen zulks gezien hadden, zo keerden zij weder op denzelven dag naar Ekron. 17 Dit nu zijn de gouden spenen, die de Filistijnen aan de HEERE ten schuldoffer vergolden hebben: Voor Asdod een voor Gaza een, voor Askelon een, voor Gath een, voor Ekron een. 18 Ook gouden muizen, naar het getal van alle steden der Filistijnen, onder de vijf vorsten, van de vaste steden af tot aan de landvlekken; en tot aan Abel, de groten steen, op denwelken zij de ark des HEEREN nedergesteld hadden, die tot op dezen dag is op de akker van Jozua, de Bethsemiet.

19 En de Heere sloeg onder die lieden van Bethsemes, omdat zij in de ark des HEEREN gezien hadden; ja, Hij sloeg van het volk zeventig mannen, en vijftig duizend mannen. Toen bedreef het volk rouw, omdat de HEERE een groten slag onder het volk geslagen had. 20 Toen zeiden de lieden van Bethsemes: Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht van de HEERE, dezen heiligen God? En tot wien van ons zal Hij optrekken? 21 Zo zonden zij boden tot de inwoners van Kirjath-Jearim, zeggende: De Filistijnen hebben de ark des HEEREN wedergebracht; komt af, haalt ze opwaarts tot u.

In dit hoofdstuk hebben wij de terugkomst van de ark in het land Israëls, waarheen wij haar gaarne vergezellen, en opmerken:

I. Hoe de Filistijnen haar op raad hunner priesters wegzonden, vers 1 - 11, met rijke geschenken aan de God Israëls, om verzoening te doen voor hun zonde, vers 5, en toch met een plan om haar terug te brengen, tenzij Gods voorzienigheid de koeien, tegen haar neiging, naar het land Israëls zou leiden, vers 8, 9.

II. Hoe de Israëlieten haar ontvingen.

1. Met grote vreugde en offeranden van de dankzegging, vers 12 - 18.

2. Met al te stoutmoedige nieuwsgierigheid om er in te zien, weshalve velen van hen gedood werden. De ontsteltenis hierover bewoog hen, om haar naar een andere stad te zenden, vers 19 - 21.

1 Samuël 6:1 - 9

De eerste woorden van dit hoofdstuk zeggen ons hoelang de gevangenschap van de ark heeft geduurd - zij was zeven maanden in het land van de Filistijnen, in het veld van de Filistijnen luidt het oorspronkelijke, waaruit sommigen afleiden dat zij, na het met haar in al hun steden beproefd te hebben, en haar overal een plaag te hebben bevonden voor de inwoners, haar eindelijk in het open veld zonden, waarop muizen in groten getale uit de grond kwamen, het koren, dat nu bijna rijp was, vernielden en het land verdierven. Met dat oordeel werden zij geplaagd, vers 5, en toch wordt dit niet in het vorige hoofdstuk vermeld, en zo heeft God hun doen weten, dat waar zij ook de ark heenvoerden, zij haar een vloek voor zich zouden bevinden, zolang zij gevangen was. "Vervloekt zult gij zijn in de stad, en vervloekt zult gij zijn in het veld", Deuteronomium 28:16. Maar de meesten achten dat de betekenis is, zoals wij het overzetten: het land van de Filistijnen.

1. Zeven maanden was Israël gestraft met de afwezigheid de. ark, het bijzonder teken van Gods tegenwoordigheid. Hoe kaal en ledig was de tabernakel zonder haar! Hoe was de heilige stad nu een verwoesting, en het heilige land een wildernis! Een treurige tijd was het ongetwijfeld voor de Godvruchtigen onder hen, inzonderheid voor Samuël, maar zij konden zich hiermede troosten, gelijk wij er ons in dezelfde benauwdheid, als wij beroofd zijn van het genot van de openbare inzettingen, mee kunnen troosten dat, waar de ark ook moge wezen, de Heere in het paleis van Zijn heiligheid is, des Heeren troon in de hemel is, en door geloof en gebed kunnen wij daar met vrijmoedigheid tot Hem gaan. Wij kunnen God nabij ons hebben, al is de ark ook ver van ons.

2. Zeven maanden waren de Filistijnen gestraft met de tegenwoordigheid van de ark, zolang was zij hun een plaag, omdat zij haar niet eerder terugzonden. De zondaren verlengen zelf hun ellende door hardnekkig te weigeren om van hun zonden te scheiden. De plagen van Egypte zouden niet tot tien zijn opgeklommen, indien Farao zijn hart niet had verhard, dat hij het volk niet liet trekken. Eindelijk wordt nu echter bepaald, dat de ark teruggezonden zou worden, het is niet te verhelpen, het is met hen gedaan zo zij haar terughouden. De priesters en de waarzeggers worden er over geraadpleegd, vers 2. Zij werden ondersteld het best bekend te zijn zowel met de regelen van de wijsheid, als met de plechtigheden van aanbidding en verzoening. En daar de Israëlieten hun naburen waren en boven alle andere volken vermaard waren om de inzettingen van hun Godsdienst, hebben zij ongetwijfeld de nieuwsgierigheid gehad, om zich bekend te maken met hun wetten en gebruiken en daarom was het gepast hun te vragen. Wat zullen wij met de ark van Jehovah doen? Alle volken hebben acht geslagen op hun priesters, als de mannen, wier lippen wetenschap bewaren. Hadden de Filistijnen waarzeggers? Wij hebben leraren, aan wie wij behoren te vragen: Waarmee zullen wij de HEERE tegenkomen en ons buigen voor de hoge God? II. Zij geven hun raad zeer uitvoerig en volledig, en schijnen er eenstemmig van gevoelen in geweest te zijn. Het was vreemd dat zij, als vrienden van hun vaderland, die raad niet "ex officio, officieel", hebben gegeven eer hun er nog om gevraagd was.

1. Zij zeggen zo beslist mogelijk, dat het volstrekt noodzakelijk is de ark terug te zender, en voeren er het voorbeeld voor aan van Farao en de Egyptenaren, vers 6. Sommigen waren er misschien afkerig van om toe te geven, zich te onderwerpen, zullen het liever nog wat willen uithouden met de ark, en het is tot deze dat zij zich wenden: Waarom toch zoudt gijlieden uw

hart verzwaren gelijk de Egyptenaars en Farao hun hart verzwaard hebben? Zij schijnen zo wèl bekend te zijn geweest met de Mozaïsche geschiedenis, dat zij er voorbeelden uit konden aanhalen. Dit goede gebruik behoren wij te maken van hetgeen in de geschiedenis vermeld is van Gods oordelen over verharde zondaars, wij moeten er ons door laten waarschuwen om ons hart niet te verharden, zoals zij het hun verhard hebben. Het is veel goedkoper om uit anderer ervaring te leren dan uit onze eigene. De Egyptenaren waren ten laatste gedwongen Israël te laten gaan, zo laat dan de Filistijnen bijtijds toegeven en de ark laten gaan.

2. Hun raad, om als zij haar terugzonden er een schuldoffer mee te zenden, vers 3. Wat de goden van andere volken ook mochten zijn, zij wisten dat de God Israëls een ijverig God is, en hoe streng Hij is in Zijn eis van schuldoffers en zondoffers van Zijn eigen volk, en bevindende hoe euvel Hij de belediging opnam van Zijn ark gevangen te houden, moeten zij, met wie Hij deze twist had, Hem ganselijk een schuldoffer vergelden, op geen andere voorwaarde moeten zij genezing verwachten. De beledigde gerechtigheid eist voldoening, in zover heeft het natuurlijke licht de mensen onderwezen, maar toen zij begonnen te bedenken, waarin die voldoening moest bestaan, zijn zij aller-ongelukkigst verijdeld geworden in hun overleggingen. "Maar zij, die door moedwillige zonde de waarheid in ongerechtigheid te onderhouden, dat is gevangen houden" - zo als de Filistijnen de ark Romeinen 1:18, kunnen tot het besluit komen dat er geen vrede kan zijn met Hem, die zij aldus beledigd hebben, dan door een schuldoffer, en wij kennen er slechts een, dat de zonde wegneemt.

3. Zij verklaren dat dit schuldoffer de erkenning moet wezen van de straf hunner ongerechtigheid, waarover zij zich schamen als overwonnen, en dat zij schuldig zijn voor God, dat zij de God Israëls de eer moeten geven als hun machtige overwinnaar en rechtvaardige wreker, vers 5. Zij moeten beeltenissen maken van de spenen, dat is van de gezwellen en zweren waarmee zij geplaagd waren, zodat zij door hun eigen daad de schande van deze smadelijke ziekte hebben vereeuwigd, Psalm 78:66, en ook beelden van de muizen, die het land verdierven, hiermede de almachtige kracht erkennende van de God Israëls, die hen kon kastijden en vernederen, zelfs ten dage van hun triomf en zelfs door zulke kleine verachtelijke dieren. Deze beelden moeten gemaakt worden van goud, het kostbaarste van de metalen, om te kennen te geven dat zij tot elke prijs vrede wensten te hebben met de God Israëls, en die niet te duur gekocht zouden achten met goud, ja met veel fijn goud. De gouden spenen moeten vijf in getal zijn, naar het getal hunner vorsten, die er waarschijnlijk allen mee bezocht waren, en het aldus wilden erkennen. Ook de gouden muizen moesten vijf in getal zijn, daar echter het gehele land er mee geplaagd was, schijnt het dat zij bij nader bedenken er meer van gezonden hebben, en wel naar het getal aller steden van de Filistijnen, van de vaste steden af tot aan de landvlekken, vers 18. Hun priesters herinneren hun dat enerlei plaag over hen allen was, zij konden elkaar niet laken of beschuldigen, want allen waren zij schuldig, hetgeen hun duidelijk aangezegd was doordat zij allen geplaagd waren. Hun voorstel om een schuldoffer te brengen voor hun zonde, was genoegzaam in overeenstemming met de Goddelijke openbaring in die tijd, maar zulke dingen als schuldoffers te zenden was er zeer vreemd aan, en toonde hoe grof onwetend zij waren omtrent de methode van verzoening in de wet van Mozes, want daarin blijkt steeds dat het bloed is, en geen goud, waardoor verzoening geschiedt voor de ziel.

4. Zij moedigen hen aan om te hopen dat dit een krachtig en afdoend middel zal wezen om van de plaag te worden verlost, dan zult gij genezen worden, vers 3. Want het schijnt dat de ziekte hardnekkig weerstand bood aan alle methodes van genezing, die door hun artsen waren voorgeschreven. "Laat hen daarom de ark terugzenden, en dan", zeggen zij, "zal ulieden bekend worden waarom Zijn hand niet van u afwijkt, dat is: hieruit zal blijken of het is

wegens uw terughouden van de ark, dat gij aldus geplaagd wordt, want indien dit zo is, dan zal na uw teruggave er van de plaag ophouden." God heeft soms Zijn volk zo'n proef doen nemen, of hun bekering niet hun verlichting zal zijn: "Beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere van de heirscharen", Maleachi 3:10, Haggaï 2:19. Maar zij spreken twijfelachtig, vers 5, misschien zal Hij Zijn hand verlichten van over ulieden, alsof zij nu begonnen te denken dat het oordeel van de hand Gods kon komen, maar toch niet onmiddellijk na de teruggave van de ark opgeheven zou kunnen worden, maar dat dit toch de beste manier was om genade te verkrijgen. Neem de oorzaak weg, en het gevolg, de uitwerking, zal ophouden.

5. Maar zij geven hun nog een ander middel aan de hand om de proef te doen, of het al of niet de hand was van de God Israëls, die hen met deze plagen had geslagen. Zij moeten, ter ere van de ark, haar op een nieuwen wagen zetten, welke getrokken moet worden door twee zogende koeien, welke kalveren hadden, nog dagelijks aan ze zuigende, de koeien moesten aan geen juk gewoon zijn, vers 7, geneigd om naar huis terug te gaan, beide om de wille van de kribbe, waaraan zij gevoederd werden, en van de kalveren, die zij zoogden. Zij moeten daarenboven geheel onbekend zijn met de weg die naar het land Israëls voert, er moet niemand wezen die ze leidt of bestuurt, maar zij moeten zelf de weg kiezen die, naar men alle reden had te verwachten, de weg zou wezen die naar huis leidt. Tenzij nu de God Israëls, na al de wonderen die Hij heeft gewrocht, ook nog dit wonder doet, en door een onzichtbare macht deze koeien, tegen haar natuurlijk instinct en neiging, naar het land Israëls, en inzonderheid naar Beth-Semes, leidt, zullen zij hun eerste mening opgeven, en geloven dat het niet de hand Gods was die hen sloeg, maar dat het hun een toeval is geweest, vers 8, 9. Aldus heeft God zich, na op andere wijze door deze onbesneden Filistijnen beledigd te zijn, zich door hen laten verzoeken en de wet voorschrijven. Zouden zij er genoegen mee genomen hebben dat de eer van Dagon, hun god, van zo iets afhankelijk gesteld zou worden? Zie hoe gaarne slechte mensen hun overtuiging, dat de hand Gods over hen is, van zich af willen schuiven, en geloven als zij in benauwdheid zijn, dat het hun een toeval is, en dan heeft de roede ook geen stem, waarop zij acht behoeven te geven.

1 Samuël 6:10 - 18
Hier wordt ons meegedeeld:
I. Hoe de Filistijnen de ark wegzonden, vers 10, 11. Zij waren even verheugd om er van te scheiden, als zij ooit geweest zijn om haar te nemen, gelijk God Israël uit het diensthuis heeft gevoerd, zo heeft Hij nu de ark uit haar gevangenschap verlost, op zo'n wijze dat Egypte blijde was, als zij uittrokken, Psalm 105:38.

1. Zij ontvingen geen geld of prijs tot haar rantsoen, zoals zij gehoopt hadden, ja meer dan een koningsrantsoen voor haar te zullen ontvangen. Aldus is geprofeteerd van Cyrus Jesaja 45:13, hij "zal Mijne gevangenen loslaten, niet voor prijs noch voor geschenk." Ja, meer.

2. Zij gaven gouden kleinodiën, zoals de Egyptenaren aan de Israëlieten, om haar maar kwijt te zijn. Zo is de ark, die in het land van de Filistijnen gebracht werd als een trofee van hun overwinning, teruggebracht met haar eigen trofeeën, als eeuwige gedenktekenen van de schande van de Filistijnen. God zal tenslotte door de voorspoed van de vijanden van de kerk tegen Zijn ark niets verliezen van Zijn eer maar zich eer en heerlijkheid verwerven van hen, die Hem zoeken te onteren.

II. Hoe de koeien haar naar het land Israëls brachten, vers 12. Zij gingen recht in die weg, op de weg naar Beth-Semes, de naast bijliggende stad van het land Israëls, en een priesterstad, zij weken noch ter rechter noch ter linkerhand. Dit was een bewonderenswaardig voorbeeld van

Gods macht over het redeloze vee en, alles in aanmerking genomen, niets minder dan een wonder. Dat vee, hetwelk nog niet aan het juk gewend was, zo gelijkmatig voortging, dat het zonder een voerman naar huis zou gaan, voor hetwelk tam vee steeds een neiging heeft, dat koeien zich verwijderen zouden van de kalveren, waarvoor zij een natuurlijke genegenheid hebben, dat zij zonder voerman regelrecht naar Bethsemes zouden gaan, een stad op drie of vier uren afstand, nooit van de weg zouden afdwalen, nooit zich ter zijde zouden afwenden naar het veld om er te grazen, noch terug zouden gaan om er de kalveren te zogen, de koeien gingen voort al loeiende om haar jongen, waaruit bleek dat zij ze niet hadden vergeten, maar dat de natuur het verdriet gevoelde van van ze weg te gaan, dus bleek de macht van de God van de natuur zoveel sterker in het beheersen van dit zo krachtig instinct van de natuur.
Deze twee koeien, zegt Dr. Lightfoot, kenden haar bezitter, haar grote Bezitter, Jesaja 1, 3, die Hofni en Pinehas niet kenden, waar ik kan bijvoegen: zij brachten de ark terug, om de stompzinnigheid te beschamen van Israël, dat geen poging deed om haar terug te halen. Gods voorzienigheid is bekend met de bewegingen zelfs van redeloze dieren en doet ze dienen tot haar doeleinden. De vorsten van de Filistijnen - met een gepast gevolg ongetwijfeld gingen haar na, zich verwonderende over de macht van de God Israëls, en zo zijn zij, die over de ark dachten te triomferen, haar als dienaren achterna gegaan.

III. Hoe zij in het land Israëls verwelkomd werd. Die van Beth-Semes maaiden de tarweoogst, vers 13. Zij gingen voort met hun wereldlijke zaken, en waren in geen zorg over de ark, vroegen niet wat er van haar was geworden. Indien zij er wèl naar gevraagd hadden, zij zouden bericht gehad kunnen hebben van haar komst en haar tegemoet zijn gegaan om haar naar hun land te voeren. Maar zij waren even onverschillig als de lieden, die in hun gewelfde huizen woonden en het huis des Heeren woest lieten liggen. God zal op Zijn eigen tijd de verlossing van Zijn kerk werken, niet slechts hoewel zij bestreden wordt door haar vijanden, maar ook hoewel zij veronachtzaamd wordt door haar vrienden. Sommigen merken op dat de terugkerende ark de mannen van Beth-Semes niet lui of ledig vond in de straten van de stad, maar druk aan de arbeid, maaiende hun koren in het veld, aldus werd de tijding van Christus' geboorte gebracht aan de herders in het veld, die de nachtwacht hielden over hun kudde. De duivel bezoekt luie mensen met zijn verzoekingen, God bezoekt arbeidzame mensen met Zijn gunsten. Dezelfde onzichtbare hand, die de koeien leidde naar het land Israëls, bracht ze op de akker van Jozua, en op die akker bleven zij staan, sommigen denken, om de wille van de eigenaar, aan wien, daar hij een zeer Godvruchtig man was, God - naar zij onderstellen, deze eer wilde bewijzen. Ik geloof veeleer, dat het was om de wille van de groten steen die op die akker lag, waarop de ark gerieflijk geplaatst kon worden, en waarvan gesproken wordt in vers 14, 15, 18.

1. Toen de maaiers de ark zagen, verblijdden zij zich, vers 13, hun vreugde daarover was groter dan die over hun oogst, en daarom lieten zij hun arbeid staan, om haar welkom te heten. Toen de Heere de gevangenschap van zijn ark wendde, toen waren zij "gelijk degenen, die dromen, toen werd hun mond vervuld met lachen", Psalm 126:1, 2. Zij hadden geen ijver genoeg om een poging te doen ten einde haar uit de gevangenschap te bevrijden, of om haar te lossen, maar toen zij kwam, hebben zij haar welkom geheten. De terugkomst van de ark en de herstelling van de heilige inzettingen na dagen van belemmering en benauwdheid kan niet anders dan stof van grote blijdschap bieden aan ieder waar Israëliet.

2. Zij offerden de koeien ten brandoffer tot eer van God, en gebruikten daarvoor het hout van de wagen tot brandstof, vers 14, waarschijnlijk hebben de Filistijnen ze gezonden met de bedoeling, dat zij een deel zouden uitmaken van hun schuldoffer, om verzoening voor hen te doen, vers 3, 7. De mannen van Beth-Semes achtten dat dit een goed gebruik er van was daar

het niet geoorloofd zou zijn ze ooit tot een ander doel te gebruiken, nooit zal die wagen iets gewoons vervoeren, die eenmaal het heilig symbool van de Goddelijke tegenwoordigheid vervoerd heeft, en de koeien waren onder zo onmiddellijke leiding des hemels geweest, dat God ze, als het ware, reeds voor zich had opgeëist, zij waren Zijn dienaressen, en daarom moeten zij Hem geofferd worden, en ongetwijfeld waren zij Hem als offer welbehaaglijk, of schoon zij wijfjes waren, daar strikt genomen, voor alle brandoffers mannetjes gebruikt moesten worden.

3. Zij zetten de ark en het koffertje met de kleinodiën, dat de Filistijnen hadden gezonden op de groten steen in het open veld, een koud verblijf voor de ark des Heeren, en ook een zeer gering, zeer nederig verblijf, maar toch was zij beter daar dan in Dagons tempel of in de handen van de Filistijnen. Het is wenselijk de ark in haar woning te zien, omgeven van alle pracht en plechtigheid, maar het is beter haar te hebben op een steen en in het open veld, dan haar in het geheel niet te hebben. De eigene innerlijke majesteit van de verordineerde inzettingen moeten niet verkleind of verminderd worden in onze ogen door de geringheid, het armelijke, van de plaats waar zij bediend worden. Gelijk men in het verbranden van de wagen en de koeien, die haar terugbrachten, de betekenis kan zien van hun hoop, dat zij nooit weer weggevoerd zal worden uit het land Israëls, zo kan het stellen van haar op een groten steen hun hoop aanduiden, dat zij weer op een vast fondament gevestigd zal worden. De kerk is gebouwd op een Rotssteen.

4. Zij offerden de offeranden van de dankzegging aan God, sommigen denken dat zij het deden op de grote steen, maar het is meer waarschijnlijk, dat zij het deden op een aarden altaar dat voor dit doel werd opgericht, vers 15. En daar dit een buitengewoon geval was, achtte men er zich vrijgesteld voor van de wet, die het offeren voorschreef op het altaar in de voorhof van de tabernakel, te meer wijl Silo nu toch ontbloot was, God zelf had die plaats verlaten, en de ark, die haar voornaamste roem en heerlijkheid was, hadden zij nu hierbij zich. Hoewel Beth-Semes in het erfdeel van Dan lag, behoorde het toch aan Juda, zodat dit komen van de ark daar ter plaatse, schijnbaar toevallig, een aanduiding was, dat zij naar de bedoeling Gods in die stam na verloop van tijd gevestigd zou blijven, want toen God "de tent van Jozef verwierp, verkoos Hij de stam van Juda", Psalm 78:67, 68. Het was een van de steden, die uit het erfdeel van Juda aan de kinderen Aärons waren toegewezen, Jozua 21:16. Waar zou de ark anders heengaan dan naar een priesterstad? En het was goed dat zij sommigen van die gewijde orde gereed hadden, (want hoewel zij hier Levieten genoemd worden, vers 15, schijnen zij toch priesters geweest te zijn) zowel om de ark van de wagen af te nemen, als om offeranden te offeren.

5. De vorsten van de Filistijnen keerden terug naar Ekron, zeer getroffen naar wij kunnen denken - door hetgeen zij van de heerlijkheid Gods hadden gezien en van de ijver van de Israëlieten zonder daarom van hun aanbidding van begon terug te komen, want zelden "heeft een volk de goden veranderd, hoewel dezelve geen goden zijn", Jeremia 2:11. Hoewel zij niet anders kunnen dan de God Israëls verheerlijkt te achten in heiligheid, en vreeslijk in lofzangen, zijn zij toch besloten om Baäl - Zebub, de god van Ekron, tenminste even groot te achten als Hem, en hem zullen zij aankleven, omdat hij de hun is.

6. Eindelijk, er wordt nota genomen van het bestaan blijven van de grote steen aan dezelfde plaats, hij is daar tot op deze dag, vers 18, omdat hij er was als een blijvend gedenkteken van deze grote gebeurtenis, en tot bevestiging diende van de overgeleverde geschiedenis, die tot het nageslacht is gekomen. "Dit is de steen", zullen de vaders zeggen aan de kinderen, "op

welke de ark Gods gezet werd, toen zij uit de handen van de Filistijnen is gekomen, een zaak om nooit te worden vergeten."

1 Samuël 6:19 - 21

1. Hier is de zonde van de lieden van Bethsemes, zij hadden in de ark des HEEREN gezien vers 19. Iedere Israëliet had grote dingen van de ark gehoord, waardoor hij met diepere eerbied er voor was vervuld, maar hun was gezegd dat zij binnen een voorhang was geplaatst en dat zelfs de hogepriester haar slechts eenmaal in het jaar mocht zien, en dan nog slechts door een wolk van wierook. Dit heeft misschien velen doen zeggen, (daar wij geneigd zijn het verbodene te begeren) dat zij er zeer veel voor zouden geven om haar te zien. Wij kunnen veronderstellen dat sommige van deze lieden van Beth-Semes zich meer om die reden hebben verblijd haar te zien, vers 13, dan vanwege het publiek belang. Hiermee waren zij echter nog niet tevreden, zij konden haar nu zien, maar zij gingen verder zij namen er het deksel af, dat er waarschijnlijk op vastgenageld of geschroefd was, en zagen er in, ondervoorwendsel van te willen zien, of de Filistijnen er de twee stenen tafelen niet uitgenomen hadden, of haar op de een of andere wijze hadden beschadigd, maar in werkelijkheid, om hun nieuwsgierigheid te bevredigen, waardoor zij zich indrongen in dingen, die God goedvond voor hen verborgen te houden. Het is een grote belediging van God als de ijdele mens zich bemoeien wil met de verborgen dingen, die niet voor hem zijn, Deuteronomium 29:29, Coloss. 2:18. Allen zijn wij in het verderf gestort door eerzucht naar verboden kennis. Hetgeen dit zien in de ark tot een grote zonde maakte, was dat het voortkwam uit een zeer laag denkbeeld van de ark. De gemeenzaamheid, die zij toen met haar hadden, heeft minachting teweeggebracht en oneerbiedigheid. Misschien vertrouwden zij er op, dat zij priesters waren, maar de waardigheid van het ambt zal geen onachtzaam of oneerbiedig behandelen van heilige dingen verontschuldigen, maar wel de zonde er van verzwaren. Door hun voorbeeld hadden zij anderen moeten leren om zich bescheiden op een afstand te houden, en met heilig ontzag op de ark te zien. Misschien hebben zij vertrouwd op hun vriendelijk ontvangen van de ark en de offeranden, die zij geofferd hadden om haar te verwelkomen, hiervoor, dachten zij, was de ark hun verplicht, en nu kon het hun voorzeker wel vergund worden zichzelf te belonen met de voldoening van er in te zien.
Niemand denke echter dat de dienst, die hij voor God doet, oneerbiedigheid jegens de dingen Gods kan rechtvaardigen. Of misschien hebben zij dit nu durven bestaan wegens de nederige, geringe omstandigheden, waarin de ark nu was, zij kwam zo-even pas uit de gevangenschap en was nog ongevestigd, zij stond daar op die koude steen, en nu dachten zij, dat zij er wel wat gemeenzaam mee mochten zijn, waartoe zij laser noodt weer de gelegenheid zouden hebben. Het is een belediging van God als wij gering denken over Zijn inzettingen vanwege de geringheid in de wijze waarop zij bediend worden. Hadden zij met een verstandig oog op de ark gezien, niet zuiver en alleen naar de uiterlijke schijn geoordeeld, zij zouden gedacht hebben, dat de ark nooit met groter luister heeft geschitterd dan nu. Zij had getriomfeerd over de Filistijnen, was uit haar gevangenis gekomen (zoals Christus uit het graf) door haar eigen macht, hadden zij dit in aanmerking genomen, zij zouden er nooit in gezien hebben, alsof het een gewone kist was.

2. Hun straf voor deze zonde. De Heere sloeg onder die lieden van Beth-Semes een groten slag. Hoe ijvert God voor de eer van Zijn ark! Hij wil haar niet laten ontwijden, dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Zij, die Zijn goedheid niet willen vrezen, de tekenen van Zijn genade niet met eerbied willen gebruiken, zullen Zijn gerechtigheid gevoelen en wegzinken onder de tekenen van Zijn misnoegen. Zij, die gluren in hetgeen verboden is, al te dicht naderen tot het heilige vuur, zullen bevinden dat zij het doen op hun gevaar. Hij sloeg van het volk zeventig mannen en vijftig duizend mannen. Dit bericht van het getal van de geslagenen

is in het oorspronkelijke op zeer ongewone wijze uitgedrukt, hetgeen, behalve nog de onwaarschijnlijkheid, dat er zovelen schuldig waren en zovelen geslagen werden, vele geleerden doet twijfelen, of wij de zaak wel recht opvatten. In het oorspronkelijke is het: Hij sloeg in (of onder) het volk zeventig mannen, vijftig duizend mannen.
In het Syrisch en Arabisch vinden wij de lezing vijf duizend en zeventig mannen. De Chaldeeër geeft de lezing: Zeventig mannen van de oudsten, en vijftig duizend van het gewone volk. Zeventig mannen, die vijftig duizend waard waren, omdat zij priesters waren, zo wordt het door sommigen opgevat. Sommigen denken dat de zeventig mannen de mannen waren van Beth-Semes, die geslagen waren, omdat zij in de ark hadden gezien, en de vijftig duizend die waren, door de ark geslagen in het land van de Filistijnen. Hij sloeg zeventig mannen, dat is: vijftig uit duizend wat een was in twintig, een halve decimering, zo verstaan het anderen. De lezing van de Septuaginta is tamelijk gelijk aan de onze. Hij sloeg zeventig mannen en vijftig duizend mannen. Josephus zegt dat slechts zeventig geslagen werden.

3. De verschrikking, die over de lieden van Beth-Semes kwam vanwege deze zware slag. Zij zeiden - en wèl mochten zij dit zeggen - Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht des HEEREN, dezes heiligen Gods? vers 20. Sommigen denken dat dit hun murmureren tegen God aanduidt, alsof Hij hard en onrechtvaardig met hen had gehandeld. In plaats van te twisten met zichzelf en met hun zonde, twistten zij met God en Zijn oordelen, zoals David in een soortgelijk geval misnoegd was, 2 Samuël 6:8, 9. Ik geloof veeleer dat er hun ontzag en hun eerbiedige aanbidding van God mee te kennen wordt gegeven, als de Heere God als de heiligen Heere God, en als een God, voor wiens aangezicht niemand bestaan kan. Het ontzettend oordeel heeft hen tot die gevolgtrekking doen komen: "Wie kan bestaan voor de God van de ark?" Voor God te staan om Hem te aanbidden, is - geloofd zij Zijn naam - niet onmogelijk, in en door Christus worden wij hiertoe uitgenodigd, aangemoedigd en bekwaam gemaakt, maar voor God te staan om met Hem te twisten, daartoe zijn wij niet instaat. Wie kan staan voor de troon van Zijn onmiddellijke heerlijkheid en is instaat om erop te zien? 1 Timotheüs 6:16. Wie kan beslaan voor de rechterstoel van Zijn onwrikbare gerechtigheid, Psalm 140:8, 143:2. Wie kan bestaan voor de arm van Zijn getergde macht, en er de slagen van weerstaan of dragen? Psalm 76:8.

4. Hun wens om van de ark bevrijd te worden. Tot wie van ons zal Hij optrekken? vroegen zij, vers 20. Zij hadden veeleer moeten vragen: "Hoe zullen wij met Hem verzoend worden, en Zijn gunst herwinnen?" Micha 6:6, 7. Maar zij beginnen de ark even moede te worden als de Filistijnen haar moede waren, terwijl zij, indien zij haar met juiste eerbied hadden behandeld, misschien voor altijd bij hen gevestigd zou zijn, en dan zouden zij om de wille van de ark gezegend zijn geworden. Maar zo is het, dat de zondaren, wanneer het Woord Gods hun geweten verschrikt, in plaats van zichzelf te beschuldigen, en te beseffen dat hunner de beschaamdheid des aangezichts is, twisten met het Woord en het van zich weg doen, Jeremia 6:10. Zij zonden boden naar de oudsten van Kirjath-Jearim, een versterkte stad, verder landwaarts in, met de bede dat zij zouden komen om de ark te halen, vers 21. Zij durfden haar niet aanraken, om haar zelf derwaarts heen te brengen, maar bleven van verre, alsof zij iets gevaarlijks was. Zo gaan dwaze mensen van het een uiterste naar het andere, van vermetele stoutmoedigheid naar slaafse vrees. Kirjath-Jearim, dat is: de stad van de bossen behoorde aan Juda, Jozua 15:9, 60, zij leg op de weg van Beth-Semes naar Silo, zodat zij, toen zij tot hen zonden om haar te halen misschien bedoelden, dat de oudsten van Silo haar dan van daar zouden halen. Maar God had er andere bedoelingen mede. Aldus werd zij van stad tot stad gezonden, en geen zorg werd door het publiek voor haar gedragen, een teken dat er geen koning is Israël was.

HOOFDSTUK 7

1 Toen kwamen de mannen van Kirjath-Jearim, en haalden de ark des HEEREN op, en zij brachten ze in het huis van Abinadab, op de heuvel; en zij heiligden zijn zoon Eleazar, dat hij de ark des HEEREN bewaarde. 2 En het geschiedde, van dien dag af, dat de ark des Heeren te Kirjath-Jearim bleef, en de dagen werden twintig jaren; en het ganse huis van Israël klaagde de HEERE achterna. 3 Toen sprak Samuël tot het ganse huis van Israël, zeggende: Indien gijlieden u met uw ganse hart tot de HEERE bekeert, zo doet de vreemde goden uit het midden van u weg, ook de Astharoths; en richt uw hart tot de HEERE, en dient Hem alleen, zo zal Hij u uit de hand der Filistijnen rukken. 4 De kinderen Israëls nu deden de Baals en de Astharoths weg, en zij dienden de HEERE alleen. 5 Verder zeide Samuël: Vergadert het ganse Israël naar Mizpa, en ik zal de HEERE voor u bidden. 6 En zij werden vergaderd te Mizpa, en zij schepten water, en goten het uit voor het aangezicht des HEEREN; en zij vastten te dien dage, en zeiden aldaar: Wij hebben tegen de HEERE gezondigd. Alzo richtte Samuël de kinderen Israëls te Mizpa.

7 Toen de Filistijnen hoorden, dat de kinderen Israëls zich vergaderd hadden te Mizpa, zo kwamen de oversten der Filistijnen op tegen Israël. Als de kinderen Israëls dat hoorden, zo vreesden zij voor het aangezicht der Filistijnen. 8 En de kinderen Israëls zeiden tot Samuël: Zwijg niet van onzentwege, dat gij niet zoudt roepen tot de HEERE, onzen God, opdat Hij ons verlosse uit de hand der Filistijnen. 9 Toen nam Samuël een melklam, en hij offerde het geheel de HEERE ten brandoffer; en Samuël riep tot de HEERE voor Israël; en de HEERE verhoorde hem. 10 En het geschiedde, toen Samuël dat brandoffer offerde, zo kwamen de Filistijnen aan ten strijde tegen Israël; en de HEERE donderde te dien dage met een groten donder over de Filistijnen, en Hij verschrikte hen, zodat zij verslagen werden voor het aangezicht van Israël. 11 En de mannen van Israël togen uit van Mizpa, en vervolgden de Filistijnen, en zij sloegen hen tot onder Beth - kar. 12 Samuël nu nam een steen, en stelde dien tussen Mizpa en tussen Sen, en hij noemde diens naam Eben - haezer; en hij zeide: Tot hiertoe heeft de HEERE ons geholpen. 13 Alzo werden de Filistijnen vernederd, en kwamen niet meer in de landpalen van Israël; want de hand des HEEREN was tegen de Filistijnen al de dagen van Samuël. 14 En de steden, welke de Filistijnen van Israël genomen hadden kwamen weder aan Israël, van Ekron tot Gath toe; ook rukte Israël derzelver landpale uit de hand der Filistijnen; en er was vrede tussen Israël en tussen de Amorieten. 15 Samuël nu richtte Israël al de dagen zijns levens. 16 En hij toog van jaar tot jaar, en ging rondom naar Beth - el, en Gilgal, en Mizpa; en hij richtte Israël in al die plaatsen. 17 Doch hij keerde weder naar Rama; want daar was zijn huis, en daar richtte hij Israël; en hij bouwde aldaar de HEERE een altaar.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Het verduisteren van de heerlijkheid van de ark, door haar verblijf gedurende vele jaren te Kirjath-Jearim, vers 1, 2.

II. Het openbaren van de heerlijkheid van Samuël in zijn openbare diensten ten goede van Israël, voor hetwelk hij verwekt was als richter - hij was de laatste, die met dat ambt was bekleed. Dit hoofdstuk geeft ons al het bericht dat wij van hem hebben toen hij nog in de bloei van zijn jaren was, want wat wij tevoren van hem vernomen hebben, betrof zijn kindsheid, Hoofdstuk 2 en 3, en wat wij later van hem zullen horen betreft zijn ouderdom Hoofdstuk 8:1.

Wij hebben hem hier werkzaam:

1. in Israëls bekering van de afgoderij, vers 3, 4.
2. In het opleven van de Godsdienst onder hen, vers 5, 6.
3. In het gebed voor hen tegen de invallen van de Filistijnen, vers 7 - 9, over wie God in antwoord op zijn gebed, hun een heerlijke overwinning gaf, vers 10, 11.
4. In het oprichten van een gedenkteken van die overwinning, vers 12.
5. In het gebruik maken van die overwinning, vers 13, 14.
6. In de bedeling van het recht, vers 15 - 17.

En dit zijn de dingen voor welke God hem bereid en bestemd heeft in de vroege betoningen van Zijn genade aan hem.

1 Samuël 7:1 - 2
Wij moeten nu de ark vergezellen naar Kirjath-Jearim en haar daar dan laten, om er geen woord meer van te horen, totdat David haar meer dan veertig jaren later vandaar gehaald heeft, 1 Kronieken 13:6 behalve nog eenmaal.

I. Zeer gaarne wijlen wij haar derwaarts vergezellen, want de lieden van Beth-Semes hebben door hun eigen dwaasheid datgene tot een last voor zich gemaakt, dat een zegen voor hen had kunnen wezen, en wij zouden haar gaarne willen zien onder degenen voor wie zij een reuk des levens ten leven zal zijn, want in elke plaats waar zij nu onlangs geweest is, is zij een reuk des doods ten dode geweest.

1. De mannen van Kirjath-Jearim brachten haar met blijdschap in hun stad, vers 1. Op het eerste woord kwamen zij en haalden de ark des HEEREN op. Hun naburen, de lieden van Beth - Semes, waren niet meer blij haar kwijt te wezen, dan zij om haar te ontvangen, wel wetende dat de slachting, die de ark te Beth-Semes had aangericht, geen willekeurige daad van macht was maar van noodzakelijke gerechtigheid, en die er onder geleden hadden, hadden het zichzelf te wijten, niet aan de ark, wij kunnen staat maken op het woord, dat God gezegd heeft, "Vertoornt Mij niet en Ik zal u geen kwaad doen', Jeremia 25:6. De oordelen Gods over hen, die Zijn inzettingen ontheiligen, moeten ons niet bevreesd maken voor de inzettingen, maar bevreesd maken ze te ontheiligen, of er een slecht gebruik van te maken.

2. Zorgvuldig voorzien zij er in, dat zij behoorlijk onder hen ontvangen wordt, met oprechte liefde, en als een geëerde gast, met achting en eerbied.
a. Zij zorgen voor een geschikte plaats om haar te huisvesten. Zij hadden geen openbaar gebouw dat zij er mee konden versieren, maar zij brachten haar in het huis van Abinadab, dat op de hoogste grond stond, en waarschijnlijk het beste huis was in hun stad. Of wellicht was de heer van dit huis de uitnemendste onder hen door Godsvrucht, en de ark het best gezind. De mannen van Beth-Semes lieten haar blootgesteld aan weer en wind op een steen in het open veld, en hoewel het een stad was van priesters ontving haar niemand van hen in zijn huis, maar de mannen van Kirjath-Jearim hebben, hoewel zij slechts gewone Israëlieten waren haar logies gegeven, ongetwijfeld in het beste vertrek van het huis, waarin zij gebracht werd. God zal een rustplaats vinden voor Zijn ark, indien sommigen haar van zich werpen, zal toch het hart van anderen geneigd worden om haar te ontvangen. Het is iets nieuws dat Gods ark in een particulier woonhuis komt. Christus en Zijn apostelen predikten van huis tot huis, toen zij geen openbare gebouwen tot hun beschikking konden krijgen. Priesters worden soms in Godsdienstige dingen beschaamd gemaakt en overtroffen door gewone Israëlieten.

b. Zij stelden een geschikt persoon aan om haar te verzorgen. Zij heiligden zijn zoon Eleazar, dat hij de ark des HEEREN bewaarde, niet de vader, misschien omdat hij oud en zwak was, of omdat hij de zaken van zijn huis en gezin had te verzorgen, waaraan zij hem niet wilden onttrekken, maar de zoon, die waarschijnlijk een zeer vroom, Godvruchtig jongeling was, vol van ijver voor het goede, werd opgedragen de ark te bewaren, niet slechts voor geroofd te worden door boosaardige Filistijnen, maar voor aangeraakt te worden door nieuwsgierige Israëlieten, die er zouden willen inzien. Hij moest het vertrek rein en in goede orde houden, waarin de ark was, opdat zij, hoewel in een nederig verblijf gehuisvest, er toch niet als een verwaarloosd ding zou uitzien, waar niemand iets om gaf. Het blijkt niet dat deze Eleazar van de stam van Levi was, en nog veel minder dat hij van Aaron was. Dit was ook niet nodig, want hier was geen altaar, hetzij voor brandoffer of voor reukwerk, maar wel kunnen wij onderstellen dat vrome Israëlieten voor de ark kwamen om te bidden en hij was daar, om hen, die daarvoor kwamen, te ontvangen en te helpen. Tot dit doel hebben zij hem geheiligd, dat is,

met zijn eigen toestemming hebben zij hem de plicht opgelegd om zich aan dit werk te geven, er voortdurend mee bezig te zijn, in de naam van al hun medeburgers hebben zij hem hiertoe afgezonderd. Dit was niet naar de regel, maar wegens de moeilijke omstandigheden, waarin men was kon dit wel verschoond worden. Als de ark pas uit de gevangenschap is wedergekeerd, kunnen wij niet verwachten dat zij zo opeens weer van de gewone plechtigheden omgeven is, maar moeten de dingen nemen zoals zij zijn.

II. Maar wij willen haar niet gaarne daar laten blijven. Wij wensen haar weer te Silo te zien, maar dit is verwoest, Jeremia 7:14, wij zouden haar te Nob wensen, of te Gibeon, of waar ook de tabernakel en de altaren zijn, maar zij schijnt daar aan de weg te moeten liggen, omdat er geen mannen waren, die genoeg ijver hadden voor de algemene zaak om haar naar haar eigen plaats te brengen.

1. De tijd van haar verblijf aldaar was lang zeer lang, meer dan veertig jaren lag zij daar in de velden van het woud, een onbekende, afgezonderde plaats, onbezocht en schier vergeten, vers 2. Het geschiedde van die dag af. dat de ark des Heeren te Kirjath-Jearim bleef en de dagen werden vermenigvuldigd, en het werden twintig jaren, het was lang totdat David haar vandaar haalde. Het was zeer vreemd, dat gedurende al de tijd van Samuëls regering de ark niet naar haar plaats in het heilige van de heiligen werd gebracht, een bewijs van het afnemen van heiligen ijver onder hen. God heeft dit toegelaten om hen te straffen voor hun veronachtzaming van de ark, toen zij in haar plaats was, en om te tonen dat de grote nadruk, die door de inzetting op de ark gelegd was, slechts typisch was van Christus, en de toekomstige goederen, die niet bewogen kunnen worden, Hebreeën 9:23, 12:27. Het was een rechtvaardige smaad voor de priesters, dat niemand van hun orde geheiligd was om de ark te bewaren.

2. Twintig jaren van die tijd gingen voorbij eer het huis Israëls de afwezigheid van de ark begon te gevoelen. De Septuaginta geven hier een enigszins duidelijker lezing van de tekst dan wij: En het was twintig jaren, eer (dat is: toen) het gehele huis Israëls weer omzag naar de HEERE. Zolang bleef de ark in afzondering, zonder dat de Israëlieten haar gemis gevoelden of er een onderzoek naar instelden, hoewel, zolang zij afwezig was van de tabernakel, het teken van Gods bijzondere tegenwoordigheid ontbrak, en zij ook de verzoendag niet konden houden, zoals zij gehouden moest worden. Zij waren tevreden met de altaren zonder de ark, zo gemakkelijk kunnen uitwendige belijders zich tevreden stellen met uitwendige ceremoniën zonder enig teken van Gods tegenwoordigheid en welbehagen. Eindelijk begonnen zij echter na te denken, begonnen zij de Heere achterna te klagen, hiertoe opgewekt waarschijnlijk door de prediking van Samuël, waarmee Gods Geest op buitengewone wijze werking heeft geoefend. Nu wordt in geheel Israël een gezindheid openbaar tot berouw en bekering, nu beginnen zij te zien op Hem, die zij veronachtzaamd hebben, en te rouwklagen, Zacharia 12:10.

Dr. Lightfoot denkt dat deze gebeurtenis en die tijd schier even merkwaardig waren als enigerlei gebeurtenis of tijd, waarvan wij in de Schrift melding vinden gemaakt, en dat de grote bekering, verhaald in Handelingen 2 en 3 er de enige parallel van is. Zij, die Gods inzettingen weten te waarderen kunnen niet anders dan het zeer betreurenswaardig vinden ze te ontberen. Waar berouw en oprechte bekering beginnen met de Heere achterna te klagen, wij moeten er ons van bewustzijn, dat wij Hem door onze zonde er toe gebracht hebben zich van ons terug te trekken, en dat het ons verderf zal wezen, indien wij in die toestand van verwijdering van Hem blijven, en niet rusten vóór wij Zijn gunst weer deelachtig zijn geworden, en Hij in genade tot ons is wedergekeerd. Het stond beter met de Israëlieten toen zij de ark misten en er om treurden dan toen zij de ark hadden en er nieuwsgierig in zagen, of

er zich op verhovaardigden. Het is beter de mensen verlangend te zien in de schaarsheid van de genademiddelen, dan hen er van te zien walgen als zij overvloedig zijn.

1 Samuël 7:3 - 5
Wij kunnen wel met verwondering vragen waar Samuël was, en wat hij gedurende al die tijd gedaan heeft, want wij zagen niet eens zijn naam vermeld sedert Hoofdstuk 4:1. Niet, alsof hem de dingen niet aangingen, maar van zijn arbeid onder het volk wordt geen melding gemaakt voordat de vruchten er van gezien werden. Toen hij bemerkte dat zij begonnen de HEERE achterna te klagen, smeedde hij het ijzer terwijl het heet was en als een getrouw dienstknecht Gods en een trouw vriend van het Israël Gods, trachtte hij twee dingen voor hen te doen.

I. Hij poogde scheiding te maken tussen hen en hun afgoden, want daarmee moet de hervorming, de bekering, beginnen. Hij sprak tot het gehele huis Israëls, vers 3, gaande, naar het schijnt, van plaats tot plaats als een reizend prediker, (want wij bevinden niet dat zij bijeenvergaderd werden tot aan vers 5) en overal waar hij kwam, luidde zijn vermaning: Indien gij ulieden met uw gehele hart tot de Heere bekeert, waartoe gij geneigd schijnt door uw treuren wegens uw afwijken van Hem, en Zijn afwijken van u, zo weet":

1. Dat gij uw afgoden moet verzaken en verlaten, de vreemde goden uit het midden van u moet wegdoen, want uw God duldt geen mededinger, doet ze van u weg, ieder van zich ja doet ze weg uit het midden van u, doet wat gij kunt in uw plaatsen om ze het land uit te krijgen. Doet de Baäls weg, de vreemde goden, en Astaroth, de vreemde godin", want ook deze hadden zij. Of, Astaroth wordt inzonderheid genoemd, omdat zij de meest beminde afgod was, waaraan zij het meest gehecht waren. Ware bekering treft de boezemzonde, en zal met bijzondere ijver en vastberadenheid deze wegdoen, de zonde, die het meest lichtelijk omringt.
2. "Dat gij er heilig werk van moet maken om weer te keren tot God, dit moeten doen met ernstig nadenken en een standvastig besluit, want dit is begrepen in het hart te richten tot de HEERE. "
3. "Dat gij geheel en al voor God moet zijn voor Hem, en voor geen ander, dient Hem alleen, want anders dient gij Hem in het geheel niet, dient gij Hem niet op welbehaaglijke wijze."
4. "Dat dit de enige en zekere weg is om voorspoed en verlossing te verkrijgen. Neemt die maatregel, en Hij zal u uit de hand van de Filistijnen rukken, want het was omdat gij Hem hebt verlaten en andere goden zijt gaan dienen dat Hij u in hun handen heeft overgeleverd. Dit was de strekking van de prediking van Samuël, en zij had een verwonderlijk goede uitwerking, vers 4, zij deden de Baäls en de Astaroth weg, verlieten er niet slechts de aanbidding van, maar vernielden er de beelden van braken hun altaren af, en gaven ze geheel op. Wat hebben wij meer met de afgoden te doen? Hosea 14:9.

II. Hij poogde hen voor altijd aan God en Zijn dienst te verbinden. Nu hij hen in een goede gezindheid zag, deed hij al wat hij kon om er hen in te houden.

1. Hij roept geheel Israël op, tenminste door hun oudsten, als hun vertegenwoordigers om met hem samen te komen te Mizpa, vers 5, en hij beloofde daar voor hen te zullen bidden. En wel was het voor hen van de moeite waard om zelfs van de verstverwijderde delen des lands te komen, om zich met Samuël te verenigen in het zoeken van Gods gunst. Leraren moeten bidden voor hen, voor wie zij prediken dat God door Zijn genade de prediking van kracht en uitwerking zal maken. En als wij in onze vergaderingen ter Godsverering bijeenkomen, dan moeten wij bedenken dat wij er evengoed samenkomen om ons te verenigen in het gebed tot

God, als om de leerrede aan te horen. Hij wilde voor hen bidden dat zij door Gods genade van hun afgoden gescheiden zullen worden, en dat zij dan door Gods voorzienigheid verlost zullen worden van de Filistijnen. Leraren zouden hun gemeenten meer goed doen, als zij meer voor haar baden.

2. Zij gehoorzamen aan zijn oproeping, en komen niet slechts ter vergadering, maar komen er naar de bedoeling er van, en zij schijnen zeer welgezind te zijn, vers 6.
A. Zij schepten water, en goten het uit voor het aangezicht des HEEREN, hiermede te kennen gevende:
a. Hun verootmoediging en hun berouw over de zonde, erkennende als water te zijn, dat op de grond is uitgestort, en niet weer verzameld wordt, 2 Samuël 14:14. Zo gering, zo ellendig voor God, Psalm 22:15. De Chaldeër geeft hier de lezing: Zij stortten hun hart uit in berouw voor het aangezicht des HEEREN. Zij weenden stromen van tranen, en hadden droefheid naar God, want het was voor het aangezicht des Heeren, met het oog op Hem.
b. Hun vurige gebeden en smekingen tot God om genade. In het gebed wordt de ziel voor God uitgestort, Psalm 62:9.
c. Hun algemene bekering, aldus drukten zij hun bereidwilligheid uit om van al hun zonden te scheiden, en niets meer van de smaak of geur er van te behouden dan het vat behoudt van het water nadat dit er uit gestort is. Zij waren volledig in hun belijdenis van schuld en vastberaden in hun besluit om al hun overtredingen van zich te werpen. Israël werd hier als het ware door een doop van afgoderij gereinigd, zegt Dr. Lightfoot.
d. Sommigen denken dat het hun vreugde te kennen geeft in de hoop van Gods genade, waarvan Samuël hun had verzekerd. Deze plechtigheid werd in die betekenis verricht op het Loofhuttenfeest Johannes 7:37, 38, zie ook Jesaja 12:3. Als het in die betekenis wordt genomen, dan moet het aldus gelezen worden: Zij schepten water nadat zij hadden gevast. Aan het einde hunner verootmoediging hebben zij aldus hun hoop uitgedrukt op vergeving en verzoening.

B. Zij vastten, onthielden zich van spijs drank, zij verootmoedigden hun ziel, ten einde hun vromen ijver te meer op te wekken. Zij deden een openbare belijdenis van hun zonde: wij hebben tegen de HEERE gezondigd, gevende de eer aan God en erkennende, dat hunner de beschaamdheid des aangezichts is. En indien wij aldus onze zonden belijden, dan zullen wij God getrouw en rechtvaardig bevinden om ons onze zonden te vergeven.

3. Samuël richtte hen te dier tijd te Mizpa dat is: hij verzekerde hun in de Naam van God van de vergeving hunner zonden op hun berouw, en dat God met hen verzoend was. Het was een richten of oordelen van kwijtschelding. Of, hij ontving berichten nopens hen, die hun afgoden niet verlieten, en handelde met hen naar de wet. Hen, die zichzelf niet wilden richten, heeft hij gericht. Of, nu vestigde hij gerechtshoven onder hen, en bepaalde de ommegangen, ter bedeling van het recht, die hij later volbracht, vers 16. Thans bracht hij die raderen in beweging, en, terwijl hij tevoren slechts als profeet heeft gehandeld, begon hij nu als magistraat te handelen, om te voorkomen dat zij terugvielen in de zonden, die zij nu schenen verzaakt te hebben.

1 Samuël 7:7 - 12
I. Hier vielen de Filistijnen Israël aan, vers 7, daar deze algemene vergadering tot boetedoening en gebed hun achterdocht had gaande gemaakt, alsof het een bijeenkomst was om zich ten strijde toe te rusten, en mocht dit zo zijn, dan achtten zij het verstandig om het toneel des oorlogs buiten hun land te houden. Zij hadden geen reden voor deze verdenking,

maar zij, die anderen kwaad willen doen, zullen zeer spoedig geneigd zijn te denken, dat anderen kwade bedoelingen tegen hen hebben. Zie nu hier:

1. Hoe soms goed uit kwaad schijnt voort te komen. De Godsdienstige bijeenkomst van de Israëlieten te Mizpa bracht hen in moeilijkheid met de Filistijnen, hetgeen hen wellicht in verzoeking bracht om te wensen, dat zij maar tehuis gebleven waren, en Samuël te laken omdat hij hen bijeengeroepen had. Maar wij kunnen in Gods weg zijn, en toch leed en benauwdheid hebben, ja meer, als zondaars beginnen berouw te hebben en zich te bekeren, dan moeten zij verwachten, dat Satan al zijn strijdkrachten tegen hen op de been zal brengen, en zijn werktuigen ten uiterste tegen hen zal gebruiken, ten einde hen tegen te staan en te ontmoedigen. Maar,

2. Zie ook, hoe ten laatste uit dit kwaad goed voortkomt. Nooit kon Israël meer ter rechter tijd bedreigd worden dan toen zij tot berouw en bekering zijn gekomen en tot God baden, en nooit konden zij beter toebereid zijn om de vijand te ontvangen, en de Filistijnen konden niet met meer onverstand voor zichzelf gehandeld hebben, dan op allen tijd krijg te gaan voeren tegen Israël, toen zij vrede sloten met God, maar God liet hun toe dit te doen, ten einde terstond een gelegenheid te hebben om de bekering Zijns volks te kronen met tekenen van Zijn gunst, en de woorden te bevestigen van Zijn bode, die hun verzekerd had dat, zo zij zich bekeerden, God hen uit de handen van de Filistijnen zou verlossen. Aldus zal de toorn des mensen Hem loffelijk maken, en de doeleinden van Zijn genade jegens Zijn volk zullen zelfs door de boze bedoelingen hunner vijanden tegen hen gediend en bevorderd worden, Micha 4:11, 12.

II. In deze benauwdheid houdt Israël zich aan Samuël als aan hun beste vriend onder God, hoewel hij geen krijgsman was, nooit als een strijdbaar held vermaard geweest is, maar bevreesd zijnde voor de Filistijnen tegen wie zij dachten niet opgewassen te zijn, verzoeken zij Samuël voor hen te blijven bidden, vers 8. Zwijg niet van onzentwege, dat gij niet zoudt roepen tot de HEERE, onze God. Zij waren daar ongewapend, onbereid voor de krijg, samengekomen om te vasten en te bidden, niet om te strijden, gebeden en tranen waren dus nu al de wapenen, waarvan velen hunner voorzien waren, en daartoe nemen zij dan nu hun toevlucht. En wetende dat Samuël grote invloed heeft in de hemel, verzoeken zij hem dringend en ernstig die tot hun behoeve aan te wenden. Zij hadden reden dit van hem te verwachten, want hij had hun beloofd voor hen te zullen bidden, vers 5, hun verlossing beloofd van de Filistijnen, vers 3, en zij hadden naar hem gehoord, acht op hem gegeven in alles wat hij van de Heere tot hen gezegd had. Zo behoeven zij, die zich in oprechtheid onderwerpen aan Christus als hun Wetgever en Rechter, niet te twijfelen aan hun deel in Zijn voorbede. Zij drongen er sterk op aan, dat Samuël niet zou ophouden voor hen te bidden, de militaire maatregelen en toebereidselen, die genomen en gemaakt moeten worden, zullen zij op zich nemen, doch laat hem volharden in de gebede voor hen, er aan denkende misschien, dat wanneer Mozes nog zo weinig zijn hand nederliet, Amalek de overhand had. O welk een troost is het voor alle gelovigen, dat onze grote Voorbidder hier boven nooit ophoudt voor ons te bidden, nooit zwijgt, maar altijd verschijnt voor het aangezicht van God voor ons!

III. Samuël treedt voor hen tussenbeide bij God, en hij doet het door offerande, vers 9, Hij nam een melklam en offerde het geheel de Heere ten brandoffer, en terwijl het offer brandde gingen met de rook er van zijn gebeden op ten hemel voor Israël. Merk op:

1. Hij deed voorbede met een offer. Christus doet voorbede krachtens Zijn genoegdoening, en in al onze gebeden moeten wij het oog hebben op Zijn grote offerande, daarop steunende voor verhoring en voor welbehaaglijkheid van onze gebeden. Samuëls offer zonder zijn gebed zou

een lege schaduw zijn geweest, zijn gebed zonder het offer zou niet zo overmocht hebben, maar uit beide tezamen kunnen wij leren wat grote dingen wij van God kunnen verwachten in antwoord op de gebeden die gedaan worden met geloof in Christus' offerande. "Heere, help thans Uw volk, om Uws Naams wil." Als wij trachten eer te geven aan God, dan kunnen wij hopen dat Hij in antwoord op ons gebed, tot Zijn eigen eer zal werken.

2. Het was slechts een melklam dat hij offerde, want het is de oprechtheid en de bedoeling des harten waar God op ziet, meer de de grootte of de hoeveelheid van de offers. Het een lam (dat een type was van het Lam Gods) was Hem meer welbehaaglijk dan duizenden van rammen en stieren geweest zouden zijn zonder gebed en geloof.

1 Samuël was geen priester, maar hij was een Leviet en een profeet, het was een buitengewoon geval, en wat hij deed, deed hij onder de bijzondere leiding van God, en was dus Gode welbehaaglijk. En rechtvaardig werd deze smaad op de priesters gelegd, omdat zij zich verdorven hadden.

IV. God gaf een genadig antwoord op Samuëls gebed, vers 9, de HEERE verhoorde hem. Hij was zelf een Samuël, gevraagd van God, en menige Samuël, menige zegen, heeft God hem gegeven in antwoord op zijn gebed. Kinderen des gebeds moeten vermaard wezen voor hun bidden, zoals "Samuël was onder de aanroepers Zijns Naams", Psalm 99:6. Het antwoord was een werkelijk antwoord. De Filistijnen werden verslagen, vers 10, 11, geheel verslagen en op de vlucht gedreven, en wel op zo'n wijze, dat Samuëls gebed, de macht van God, en de kloekmoedigheid van Israël er groots door werden verheerlijkt.

1. Het gebed van Samuël werd geëerd, want op het eigen ogenblik, dat hij zijn offer offerde, begon de strijd, en heeft zich onmiddellijk tegen de Filistijnen gekeerd, zo heeft God, "terwijl hij nog sprak, gehoord en geantwoord in donder", Jesaja 65:24. God toonde dat Hij acht sloeg op Samuëls gebed en offerande, en hiermede heeft Hij Israël doen weten dat, gelijk Hij in een vorige strijd met de Filistijnen rechtvaardig hun verwaand, laatdunkend vertrouwen op de tegenwoordigheid van de ark op de schouders van twee onheilige priesters had gekastijd, thans hun nederig vertrouwen in het gebed des geloofs uit de mond en het hart van een Godvruchtig profeet in genade aanzag en er een welbehagen in had.

2. De macht van God werd grotelijks geëerd want Hij nam het werk in Zijn eigen handen en versloeg hen, niet met grote hagelstenen, die hen zouden gedood hebben (zoals vermeld is in Jozua 10:1 maar met een grote donder, die hen verschrikte, zo'n angst en ontsteltenis onder hen teweegbracht, dat zij in onmacht vielen, en een gemakkelijke prooi werden voor het zwaard van Israël, voor wiens aangezicht zij geslagen werden. Josephus voegt er bij, dat de aarde onder hen beefde, toen zij de eersten aanval deden, en zich op verscheiden plaatsen opende en hen verzwolg, en dat, behalve nog de verschrikking van de donder, hun handen geschroeid werden door de bliksem zodat zij genoodzaakt waren zich te redden door de vlucht. En toen zij aldus door de hand van God (dien zij minder vreesden dan zij Zijn ark gevreesd hebben, Hoofdstuk 4:7) op de vlucht waren gedreven. Toen

3. Werd eer aangedaan aan de heirscharen Israëls, zij werden gebruikt om de overwinning te voltooien, en zij hadden de vreugde van over hun verdrukkers te zegevieren, zij vervolgden de Filistijnen en sloegen hen. Hoe spoedig ondervonden ze het nut van hun berouw en hun bekering, hun wederkeren tot God! Nu zij zich aldus aan Hem verbonden hebben kan geen hunner vijanden voor hen bestaan.

V. Samuël richtte dankbaar een gedenkteken op van deze overwinning tot eer van God en tot bemoediging van Israël, vers 12. Hij richtte een Eben - Haezer, een Steen van de hulp op. Als ooit het harde hart des volks de indruk zou verliezen van deze leiding van de voorzienigheid Gods, dan zal deze steen of hun herinnering er aan opwekken en hen dankbaar maken, òf een blijvend getuigenis tegen hen zijn wegens hun ondankbaarheid.

1. De plaats, waar dit gedenkteken werd opgericht, was dezelfde waar twintig jaren tevoren de Israëlieten geslagen werden voor het aangezicht van de Filistijnen want dat was bij Eben - Haëzer, Hoofdstuk 1:

2. De zonde, die vroeger deze nederlaag had teweeggebracht, vergeven zijnde op hun berouw, werd die vergeving nu bezegeld door deze glorierijke overwinning op de eigen plaats waar zij toen dat verlies hebben geleden, zie Hosea 1:10.

3. Samuël zelf droeg zorg om dit gedenkteken op te richten. Hij was het middel geweest door zijn gebed om die zegen te verkrijgen, en daarom achtte hij zich inzonderheid verplicht om deze dankerkentenis tot stand te brengen.

4. De reden, die hij geeft voor de naam is: Tot hiertoe heeft ons de HEERE geholpen, waarin hij met dankbaarheid spreekt van wat geschied is, aan God alleen de eer gevende van de overwinning, die dit bij al Zijn vorige gunstbewijzen had gevoegd, en toch spreekt hij ietwat weifelend van de toekomst: "Tot hiertoe zijn de zaken goed gegaan, maar wat God nu verder met ons doen zal weten wij niet, dat laten wij aan Hem over, maar laat ons Hem loven voor wat Hij gedaan heeft." Het begin van zegen en uitredding moet met dankbaarheid door ons erkend worden, voor zover zij gaan, hoewel zij nog niet voltooid zijn, ja, al is zelfs het einde er van onzeker. "Hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op deze dag", zegt Paulus, Handelingen 26:22.

1 Samuël 7:13 - 17 Wij hebben hier een kort bericht van de verdere goede diensten, die Samuël aan Israël heeft bewezen. Hen van hun afgoden gescheiden en tot God teruggebracht hebbende. heeft hij hen instaat gesteld verder weldaden door zijn bediening te ontvangen. Hierin overmocht hebbende, wordt hij ook in andere opzichten een grote zegen voor hen. Daar hij dit echter zelf schreef, is hij kort in zijn verhaal er van. Het wordt ons hier niet gezegd, maar uit 2 Kronieken 35:18 blijkt dat in de dagen van Samuël de profeet het volk van Israël de inzetting van het pascha met meer dan gewone ijver en Godsvrucht gevierd heeft, in weerwil van de afwezigheid van de ark en de verwoestingen van Silo. Ongetwijfeld heeft hij veel goede diensten voor Israël gedaan, maar hier wordt ons alleen meegedeeld hoe hij het middel was:

1. Om de vrede te verzekeren, vers 13. In zijn dagen kwamen de Filistijnen niet meer in de landpalen Israëls, deden geen invallen of strooptochten meer bij hen, daar zij bemerkten dat God nu voor Israël streed, en dat Zijn hand tegen de Filistijnen was. Dit hield hen in ontzag, dit heeft het overblijfsel van hun toorn opgebonden. Samuël was Israëls beschermer en verlosser, niet door het zwaard zoals Gideon, niet door sterkte van arm zoals Simson, maar door de macht des gebede tot God, en door een werk van reformatie in Israël tot stand te brengen. Godsdienst en vroomheid zijn de beste veiligheid voor een volk.

2. Om de openbare rechten te herwinnen, vers 14. Door zijn invloed had Israël de moed om de steden terug te eisen, die de Filistijnen hun wederrechtelijk ontnomen hadden en lang van hen hadden teruggehouden, en de Filistijnen, die geen strijd durfden beginnen met een man, die zo

groot een invloed had in de hemel hebben gedwee aan de eis voldaan, en - naar sommigen denken - zelfs Ekron en Gath teruggegeven, twee van hun voornaamste steden, hoewel zij die later hernomen hebben. Anderen denken dat het enige kleine steden waren, tussen Ekron en Gath gelegen, die aan van de Filistijnen handen ontrukt werden. Dit verkregen zij door reformatie en Godsdienst, zij wonnen veld op hun vijanden en gingen vooruit in hun zaken. Er wordt nog bijgevoegd: Er was vrede tussen Israël en de Amorieten, dat is de Kanaänieten, het overblijfsel van de inboorlingen. Niet dat Israël enig verbond met hen sloot, maar zij hielden zich rustig, en waren niet zo kwaadwillig en schadelijk voor Israël als zij geweest waren. Aldus zal "als iemands wegen de HEERE behagen, Hij ook zijn vijanden met hem bevredigen", zodat zij hem niet verontrusten, Spreuken 16:7.

3. In zijn bedeling van het openbare recht, vers 15, 16. Hij richtte Israël als profeet, hij leerde hen hun plicht, en bestrafte hen om hun zonden, want dat wordt richten of "recht geven" genoemd, Ezechiël 20:4, 22:2. Mozes richtte Israël, toen hij hun "Gods instellingen en Zijn wetten bekendmaakte", Exodus 18:16, en zo richtte Samuël hen ten einde toe, zelfs nadat Saul tot koning was gemaakt, gelijk hij hun beloofde toen Saul als koning werd gehuldigd, Hoofdstuk 12:23. "Ik zal u de goeden en rechten weg leren." Als magistraat werd op hem beroep gedaan van de lagere gerechtshoven, en deed hij er uitspraak in. Hij onderzocht rechtszaken en besliste ze, verhoorde gevangenen en ontsloeg of veroordeelde hen overeenkomstig de wet. Dit deed hij al de dagen van zijn leven totdat hij oud en buiten dienst was en afstand had gedaan van de regering ten behoeve van Saul, later oefende hij nog gezag uit, als men zich tot hem wendde, ja hij richtte zelfs Agag en Saul zelf. Maar toen hij in de bloei van zijn jaren was, reed hij het land door als rondgaand rechter, hetzij ten gerieve van het land of tenminste van dat deel ervan dat het meest onder zijn invloed was. Hij hield gerechtshoven te Bethel, Gilgal en Mizpa, allen in de stam van Benjamin, maar zijn woonplaats was Rama, de stad van zijn vader, en daar richtte hij Israël, waar zij van alle kanten met hun klachten tot hem kwamen, vers 17.

4. In het instandhouden van de openbare Godsdienstoefeningen, want daar, waar hij woonde, bouwde hij een altaar voor de Heere, niet uit minachting voor het altaar te Nob, of te Gibeon, of waar elders de tabernakel was, maar wijl de Goddelijke gerechtigheid Silo had verwoest, en er nog geen andere plaats was verkoren, waarheen de offers gebracht moesten worden, Deuteronomium 12:11, beschouwde hij de wet, die hen tot een plaats beperkte, als voor het tegenwoordige opgeheven of opgeschort, en een profeet zijnde en zich onder Goddelijke leiding bevindende, deed hij wat de aartsvaders gedaan hebben, en bouwde een altaar waar hij woonde, beide tot gebruik van zijn eigen gezin en ten goede van het volk, dat er zich heen begaf. Aanzienlijke personen moeten hun rijkdom, hun macht en invloed gebruiken tot instandhouding van de Godsdienst in de plaats waar zij wonen.

HOOFDSTUK 8

1 Het geschiedde nu, toen Samuël oud geworden was, zo stelde hij zijn zonen tot richters over Israël. 2 De naam van zijn eerstgeborenen zoon nu was Joel, en de naam van zijn tweeden was Abia; zij waren richters te Ber - seba. 3 Doch zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; maar zij neigden zich tot de gierigheid, en namen geschenken, en bogen het recht. 4 Toen vergaderden zich alle oudsten van Israël, en zij kwamen tot Samuël te Rama; 5 En zij zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud geworden, en uw zonen wandelen niet in uw wegen; zo zet nu een koning over ons, om ons te richten, gelijk al de volken hebben. 6 Maar dit woord was kwaad in de ogen van Samuël, als zij zeiden: Geef ons een koning, om ons te richten. En Samuël bad de HEERE aan.
7 Doch de HEERE zeide tot Samuël: Hoor naar de stem des volks in alles, wat zij tot u zeggen zullen; want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zal zijn. 8 Naar de werken, die zij gedaan hebben, van dien dag af, toen Ik hen uit Egypte geleid heb, tot op dezen dag toe, en hebben Mij verlaten en andere goden gediend; alzo doen zij u ook. 9 Hoor dan nu naar hun stem; doch als gij hen op het hoogste zult betuigd hebben, zo zult gij hen te kennen geven de wijze des konings, die over hen regeren zal. 10 Samuël nu zeide al de woorden des HEEREN het volk aan, hetwelk een koning van hem begeerde. 11 En zeide: Dit zal des konings wijze zijn, die over u regeren zal: hij zal uw zonen nemen, dat hij hen zich stelle tot zijn wagen, en tot zijn ruiteren, dat zij voor zijn wagen henen lopen; 12 En dat hij hen zich stelle tot oversten der duizenden, en tot oversten der vijftigen; en dat zij zijn akker ploegen, en dat zij zijn oogst oogsten, en dat zij zijn krijgswapenen maken, mitsgaders zijn wagentuig. 13 En uw dochteren zal hij nemen tot apothekeressen, en tot keukenmaagden, en tot baksters. 14 En uw akkers, en uw wijngaarden, en uw olijfgaarden, die de beste zijn, zal hij nemen, en zal ze aan zijn knechten geven. 15 En uw zaad, en uw wijngaarden zal hij vertienen, en hij zal ze aan zijn hovelingen, en aan zijn knechten geven. 16 En hij zal uw knechten, en uw dienstmaagden, en uw beste jongelingen, en uw ezelen nemen, en hij zal zijn werk daarmede doen. 17 Hij zal uw kudden vertienen; en gij zult hem tot knechten zijn. 18 Gij zult wel te dien dage roepen, vanwege uw koning, dien gij u zult verkoren hebben, maar de HEERE zal u te dien dage niet verhoren. 19 Doch het volk weigerde Samuëls stem te horen; en zij zeiden: Neen, maar er zal een koning over ons zijn. 20 En wij zullen ook zijn gelijk al de volken; en onze koning zal ons richten, en hij zal voor onze aangezichten uitgaan, en hij zal onze krijgen voeren.
21 Als Samuël al de woorden des volks gehoord had, zo sprak hij dezelve voor de oren des HEEREN. 22 De HEERE nu zeide tot Samuël: Hoor naar hun stem, en stel hun een koning. Toen zeide Samuël tot de mannen van Israël: Gaat heen, een iegelijk naar zijn stad. De zaken gingen zo goed met Israël onder Samuëls bestuur, gelijk wij in het vorige hoofdstuk gezien hebben, dat het, dunkt mij, jammer is, om hem zo spoedig oud te vinden in dit hoofdstuk oud en van de zaken afgaande. terwijl de dingen zich strekken naar een omwenteling. Maar zo is het: Israëls goede dagen zijn zelden van langen duur. Wij hebben hier:

I. Samuëls verval vers 1.
II. De ontaarding van zijn zonen, vers 2, 3.
III. Israël ontevreden met de tegenwoordige regering en zeer verlangende naar een verandering. Want,

1. Zij verzoeken Samuël een koning over hen aan te stellen, vers 4, 5.
2. Samuël brengt de zaak tot God, vers 6
3. God zegt hem wat hun te antwoorden bij wijze van bestraffing, vers 7, 8, en bij wijze van vermaning en vertoog, door hun de gevolgen voor ogen te houden van een verandering in de regering, en hoe bezwaard zij er zich weldra onder zullen gevoelen, vers 9 - 18.
4. Zij blijven bij hun verzoek, vers 19, 20.
5. Samuël belooft hun van Gods wege dat hun verzoek hun spoedig toegestaan zal worden, vers 21, 22. Zo moeilijk is het voor een volk om te weten wanneer het wel met hen is.

1 Samuël 8:1 - 3
Twee treurige dingen vinden wij hier, maar het zijn geen vreemde dingen.

1. Een Godvruchtig en nuttig man oud wordende en ongeschikt voor de dienst, vers 1. Samuël was oud geworden, en kon Israël niet meer richten zoals hij placht. Hij wordt geacht nu niet ouder te zijn geweest dan zestig jaren, misschien was hij nog niet eens zo oud, maar hij is spoedig een man geweest, hij was vol van gedachten en van zorgen toen hij nog een kind was, wat wellicht de zwakheden en gebreken van de ouderdom bij hem heeft verhaast, de vruchten die het eerst rijp zijn, kunnen het minst lang goed gehouden worden. Hij had zijn kracht en zijn verstand gebruikt en verteerd in de vermoeienis van de openbare dienst, en als hij nu denkt zich uit te schudden als op andere keren, bemerkt hij dat hij zich vergist, de ouderdom heeft zijn haar afgesneden. Zij, die in de bloei hunner jaren zijn, behoren ijverig bezig te zijn in het levenswerk want als zij vorderen in jaren, zullen zij er zich minder geneigd en geschikt toe bevinden, en minder instaat om het te doen.

2. De kinderen van een Godvruchtig man, die ten verderve gaan, niet wandelen in de voetstappen huns vaders. Samuël had zijn zonen een goede opvoeding gegeven, en zij hadden hem zo goede hoop gegeven van zich wèl te gedragen, en hadden zich zo'n goeden naam in Israël verworven, dat hij hen tot rechters aanstelde, voor een tijd als zijn helpers, en later als zijn plaatsvervangers onder hem te Ber - Seba, dat ver van Rama lag, vers 2. Waarschijnlijk hebben de zuidelijke landstreken verzocht dat zij daar hun verblijf zouden vestigen, opdat zij voor hun rechtszaken niet ver zouden behoeven te reizen. Wij hebben reden te denken dat Samuël hen hun aanstelling gaf, niet omdat zij zijn zonen waren (hij had evenmin als Gideon de eerzucht om de regering erfelijk te maken in zijn geslacht) maar omdat zij, voor zoveel bleek, mannen waren, geschikt voor dit ambt, en als zijn eigen zonen, die om de wille van hun vrome vader achting genoten bij het volk, beter dan iemand instaat waren de last van de bejaarde richter te verlichten, en daar zij nu reeds bij het begin zo'n gunstige positie innamen, zouden zij ook spoedig groot zijn geworden, indien zij slechts goed waren geweest.
Maar helaas, zijn zonen wandelden niet in zijn wegen, vers 3, en toen hun karakter en gedrag het tegenovergestelde bleken van het zijne, was hun betrekking tot zo goed een man, die hun anders tot eer zou zijn geweest nu in werkelijkheid hun schande. "Degeneranti genus opprobrium - een goede afkomst is een smaad voor hem, die er van ontaard is." Zij, die zelf de meeste genade hebben, kunnen geen genade geven aan hun kinderen. Het is dikwijls het verdriet geweest van Godvruchtige mensen, om te zien dat hun nakomelingen in plaats van in hun voetstappen te treden, die vertreden, en, gelijk Job zegt, "hun paden afbreken." Ja, velen die goed begonnen zijn, goede hoop van zich gaven, en de rechten weg opgingen, zodat hun ouders en vrienden zich in hen hebben verblijd, zijn later afgedwaald op bijwegen, en het verdriet geworden van hen, voor wie zij de blijdschap hadden moeten wezen.
Toen Samuëls zonen tot rechters waren aangesteld, en ver van hem gevestigd waren, toen hebben zij zich in hun ware gedaante getoond. Zo zijn velen, die goed opgevoed waren, zich goed hebben gedragen zolang zij onder het oog waren van hun ouders, gebleken slecht te zijn toen zij de wereld ingingen en zelfstandig werden. Laat dan niemand zeker zijn, noch van zichzelf, noch van de zijnen maar steunen op Gods genade. Velen, die zich goed hebben gedragen in een staat van geringheid, zijn bedorven door bevordering en verhoging en macht. Eerambten veranderen van de mensen karakter en gezindheid, en maar al te dikwijls ten kwade. Het blijkt niet dat Samuëls zonen zo goddeloos en slecht waren als de zonen van Eli, maar wat zij ook in andere opzichten geweest zijn, als rechters waren zij verdorven, zij neigden zich tot de gierigheid, naar de mammon van de ongerechtigheid, zoals de lezing is van de Chaldeeër. Geldgierigheid is de wortel van alle kwaad, zij is verderfelijk in iedereen, maar inzonderheid in rechters. Samuël heeft geen geschenken aangenomen, Hoofdstuk 12:3,

maar zijn zonen namen ze wel aan, hoewel hij er hen ongetwijfeld tegen gewaarschuwd heeft, toen hij hen tot rechters heeft aangesteld. En toen hebben zij het recht gebogen, als zij geschillen moesten beslechten hadden zij het oog, niet op de wet, maar op het geschenk, vroegen zij wie het hoogste bod deed, niet wie het recht aan zijn zijde had. Het is droevig als de openbare gerechtigheid, die recht behoort te doen, verdorven zijnde, het grootste onrecht doet.

1 Samuël 8:4 - 22
Wij hebben hier het opperen van een volkomen nieuwe en verrassende zaak, namelijk de invoering van een koninklijke regering in Israël. Misschien was die zaak dikwijls onder hen besproken door degenen, die naar verandering haakten, en een neiging hadden voor wat een groots aanzien had, maar wij bevinden niet dat het ooit tevoren in het openbaar besproken werd. Abimelech was weinig meer dan een titulaire koning, hoewel hij gezegd wordt over Israël geheerst te hebben, Richteren 9:22, en misschien is door zijn val de titel van koning gedurende lange tijd hatelijk geworden in Israël, zoals die van Tarquinius onder de Romeinen, maar indien dit zo was dan was het hatelijke er nu wel af, en er worden hier stoute stappen gedaan om tot zo groot een revolutie te komen, als in dit voorstel om een koning te hebben, lag opgesloten. Hier is:

I. Het verzoek door de oudsten gericht tot Samuël voor deze zaak, vers 4, 5. Zij vergaderden zich met onderling goedvinden, niet op een onstuimige, oproerige wijze, maar met de eerbied, verschuldigd aan zijn waardigheid. Zij kwamen tot hem in zijn huis te Rama om hem hun verzoek te doen, hetwelk inhield:

1. Een blootlegging van hun grieven, in korte woorden: Gij zijt oud geworden, en uw zonen wandelen niet in uw wegen. Dit volk had menigmaal een betere reden gehad om een koning vragen, als zij verdrukt waren door hun naburen, of binnenlandse verwikkelingen hadden, omdat er geen koning was in Israël, maar de nietigste zaak zal aan onrustige, partijzuchtige lieden tot voorwendsel dienen voor hun begeerte naar verandering.
a. Het was waar, Samuël was oud, maar indien dit hem minder geschikt maakte om zijn rondreizen te doen of zeer langdurige rechtszittingen te houden, maakte het hem, van de anderen kant, meer ervaren in de zaken, en dus ook geschikter om te regeren. Hij was oud, maar was hij niet oud geworden in hun dienst? En het was zeer onvriendelijk, ondankbaar, ja onrechtvaardig, om hem te verwerpen nu hij oud was, daar hij toch zijn dagen besteed had om hun goed te doen. God had zijn jeugd behoed voor verachtelijk te zijn, Hoofdstuk 3:20, maar zij maken zijn ouderdom verachtelijk, terwijl hij dubbele eer waardig geacht had moeten worden. Als aan oude lieden hun zwakheid wordt verweten, en zij er om terzijde worden geschoven dan moeten zij dit niet vreemd achten, zelfs aan Samuël is dit gebeurd.
b. Het was waar, dat zijn zonen niet wandelden in zijn wegen' zoveel groter smart voor hem! maar zij konden niet zeggen dat het zijne schuld was. Hij had hun niet, zoals Eli, toegegeven in hun slechtheid, maar was bereid klachten over hen te ontvangen. En indien dit verlangd werd, dan kunnen wij wel onderstellen dat hij, op een bewezen aanklacht tegen hen van zich te laten omkopen, hen vervangen en gestraft zou hebben. Maar dit stelde de oudsten van Israël niet tevreden, zij hadden een ander plan in hun hoofd.

2. Een verzoek om herstel hunner grieven door een koning over hen aan te stellen. Zet een koning over ons om ons te lichten, gelijk als de volkeren hebben. Het was in zoverre goed, dat zij niet in opstand kwamen tegen Samuël, en niet zelf een koning over zich hebben aangesteld, "vi et armis - met geweld," maar zij wendden zich tot Samuël, Gods profeet, en hebben hem nederig verzocht het te doen. Maar uit wat volgt blijkt dat het een slecht voorstel

was, dat slecht gedaan werd en Gode heeft mishaagd. God had een koning voor hen bestemd, een man naar Zijn hart, toen Samuël was gestorven, maar zij wilden vooruitlopen op Gods raad, en wilden er een hebben nu Samuël oud was. Zij hadden een profeet om hen te richten, die onmiddellijke gemeenschap had met de hemel, en daarin waren zij groot en gelukkig boven ieder ander volk, daar geen hunner God zo nabij had als zij, Deuteronomium 4:7. Maar dit was hun niet genoeg, zij moeten een koning hebben om hen te richten in uitwendige pracht en praal, zoals al de volken. Een arme profeet, in een mantel gehuld, was, ofschoon hij bekend was met de gezichten des Almachtigen, gering in de ogen van hen, die naar de uiterlijke schijn oordeelden, terwijl een koning in een purperen gewaad met zijn lijfwacht en staatsdienaren een groots en majestueus aanzien had, en zo een moeten zij hebben.
Zij wisten dat het tevergeefs zou zijn om Samuël aan te zoeken zelf de koninklijke waardigheid aan te nemen en er de titel van te voeren maar dan moet hij er tenminste een aanstellen. Zij zeggen niet: "Geef ons een koning, die wijs en Godvruchtig is, en ons beter zal richten dan uw zonen ons richten," maar: "Geef ons een koning," wie het ook zij, die slechts een groot aanzien heeft. Aldus verlaten zij dwaselijk hun eigen zegeningen en voorrechten, en onder voorwendsel van de waardigheid van hun volk te willen verheffen tot die hunner naburen hebben zij zich in werkelijkheid neergeworpen van de hoogte hunner eigen voortreffelijkheid, hun kroon ontheiligd door haar ter aarde te werpen.

II. Samuëls misnoegen over dit verzoek, vers 6. Laat ons zien hoe hij het opnam.

1. Het heeft hem diep gekrenkt. Waarschijnlijk was het hem een verrassing, was hem niets van hun voornemen bekend geworden, wat het nog te smartelijker voor hem maakte. De zaak mishaagde aan Samuël, niet dat zij hem zijn zwakheid verweten en het onregelmatige in het gedrag van zijn zonen, hij kon het geduldig aanhoren als zij zich ongunstig uitlieten over hem en zijn gezin, maar het was kwaad in. zijn ogen als zij zeiden: Geef ons een koning om ons te richten, omdat zij hiermede een blaam wierpen op God en Zijn eer.

2. Het bracht hem op de knieën, voor het ogenblik gaf hij hun geen antwoord, maar nam tijd om hun voorstel in beraad te nemen en bad de HEERE om leiding in wat hij doen moest, de zaak Hem voorleggende, en haar nu verder in Zijn handen overgevende, en dit gaf hem rust. Samuël was een man, die veel in het gebed was, en wij worden aangemoedigd om "onze begeerten in alles door bidden en smeken met dankzegging bekend te laten worden bij God" Filipp. 4:6. Als iets ons ontroert, dan is het ons belang zowel als onze plicht, om met onze moeilijkheid tot God te gaan, en Hij veroorlooft ons om in ootmoed vrijmoedig met Hem te zijn.

III. De instructie, die God hem gaf voor deze zaak. Zij, die in de benauwdheid God zoeken zullen bevinden dat Hij hun nabij is, bereid om hen te leiden en te besturen. Hij zegt hem:
1. Wat zijn misnoegen zal verzachten. Samuël was zeer ontroerd over dit voorstel het smartte hem grotelijks zijn profetisch ambt aldus geminacht te zien, en al zijn goede diensten aan Israël aldus met ondank te zien beloond, maar God zegt hem dat hij het noch hard noch vreemd moet vinden, dat zij hem die minachting betonen, want hiermede hebben zij die minachting betoond aan God zelf: Zij hebben niet alleen u verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, Ik deel met u in de belediging," vers 7. Als God met ons deelt in de smaadheden, die ons worden aangedaan, de minachting, die ons betoond wordt, dan zijn wij wel instaat om ze met geduld te dragen, en wij behoeven er dan ook niet te erger om te denken van onszelf, als het om "Zijnentwil is, dat wij versmaadheid dragen," Psalm 69:8, veeleer moeten wij ons dan verblijden en het een eer achten, Coloss. 1:24. Samuël moet niet klagen dat zij zijn regering moede zijn al was zij ook rechtvaardig en zacht, want in werkelijkheid waren zij

Gods regering moede, deze was het, die hun mishaagde: Zij hebben Mij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zal zijn, niet over hen zal regeren. God "regeert over de heidenen," Psalm 47:9, over geheel de wereld, maar de regering over Israël was tot nu toe op meer bijzondere wijze geschied de iedere andere regering, het was een theocratie een Goddelijke regering, hun richters hadden hun roeping en opdracht onmiddellijk van God, de zaken van het volk stonden onder Zijn bijzondere leiding. Evenals de inrichting, zo was ook de administratie van hun regering door: Aldus spreekt de HEERE. Deze methode waren zij nu moe, hoewel zij hun eer en hun veiligheid was, zolang zij zich aan God hielden, maar zij waren zoveel te meer blootgesteld aan rampen, als zij God tot toorn verwekten door hun zonde, en zij bevonden dat zij zwaarder dan andere volken gestraft werden als zij tegen Hem overtraden, en dit was misschien de ware reden, waarom zij in dezelfde verhouding tot God wilden staan als andere volken. Hij moet het niet vreemd achten, noch er zich over verwonderen, want zij doen slechts wat zij altijd gedaan hebben, vers 8.
Naar al de werken, die zij gedaan hebben, van die dag af toen Ik hen uit Egypte geleid heb, tot op deze dag toe, - alzo doen zij u ook. Zij waren in het begin zo eerbiedigen onderdanig jegens Samuël geweest, dat hij begon te hopen dat zij van hun oude weerstrevigheid genezen waren, maar nu vond hij zich in hen bedrogen en daar moet hij zich niet over verwonderen. Zij waren altijd ruw en lomp geweest tegenover hun regeerders, getuigen Mozes en Aaron, ja meer, zij hebben Mij verlaten en andere goden gediend, de grootte van hun misdaad in het streven naar andere goden, kan deze misdaad van te streven naar andere regeerders klein doen schijnen. Samuël kon verwacht hebben dat zij trouweloos zullen handelen, want zij zijn "van de moederschoot af een overtreder genaamd geweest," Jesaja 48:8. "Dit was hun weg van hun jeugd af," Jeremia 22:21.

2. Hij zegt hem wat het antwoord zal zijn op hun eis. Samuël zou niet geweten hebben wat te zeggen, indien God hem niet onderricht had. Stond hij het voorstel tegen, dan zou dit een grotere gehechtheid aan macht en heerschappij aangeduid hebben dan betaamde aan een profeet, en ook toegevendheid voor zijn zonen. Gaf hij toe aan het voorstel, het zou de schijn hebben dat hij ontrouw was aan zijn opdracht, en dan zou hij mee schuldig zijn aan al de slechte gevolgen van de verandering. Aaron heeft gezondigd door het volk ter wille te zijn toen zij zeiden: Maak ons goden, hij durft dus hun eis niet inwilligen als zij zeggen: Maak ons een koning, maar hij geeft hun het antwoord, dat God hun zond.
A. Hij moet hun zeggen dat zij een koning zullen hebben. Hoor naar de stem des volks vers 7. Niet dat hun verzoek God behaagde, maar gelijk Hij ons soms tegenstaat in liefde, zo geeft Hij soms wat wij wensen in toorn en zo deed Hij ook hier. Toen zij zeiden. "Geef ons een koning, en vorsten, gaf Hij hun een koning in Zijn toorn," zie Hosea 13:10,11, zoals Hij hun kwakkelen had gegeven, Psalm 106:15, 78:29. God gebood aan Samuël hun toe te geven in deze zaak:
a. Opdat zij met hun eigen roede geslagen zouden worden, en tot hun schade het verschil zouden gevoelen tussen zijn regering en de regering van een koning. Zie 2 Kronieken 12:8. Spoedig bleek hoeveel erger hun toestand was in alle opzichten onder Saul, dan hij onder Samuël geweest is. Om iets ergers te voorkomen.
b. Indien hun eis niet werd ingewilligd, dan zouden zij of in opstand komen tegen Samuël, of algemeen afvallen van hun Godsdienst, de "oden van de volken aannemen, opdat zij evenals die volken koningen zouden hebben. Laat hen veeleer dan dat, een koning hebben.
c. God weet er zichzelf eer en heerlijkheid uit te bereiden, en zelfs hun dwaze raadslagen dienstbaar te maken aan Zijn doeleinden.

B. Maar hij moet hun daarbij ook zeggen, dat zij spoedig genoeg zullen hebben van hun koning, en berouw zullen hebben van hun keus, als het te laat is. Dit moet hij hun op het

hoogste betuigen, vers 9, dat, als zij een koning willen hebben om over hen te heersen, zoals de oosterse koningen heersen over hun onderdanen, zij zijn juk buitengewoon zwaar zullen vinden. Zij zagen slechts op de pracht en praal van een koning, en dachten dat dit hun volk groot en van gewicht zou maken onder hun naburen, de schrik zou slaan onder hun vijanden, maar hij moet hun zeggen, dat zij eens bij zichzelf moeten nagaan hoe het hun zou aanstaan om de lasten te dragen van al die pracht en heerlijkheid, hoe zij die willekeurige macht zouden verdragen, die de naburige koningen zich hadden toegeëigend. Zij, die hun hart al te veel zetten op enigerlei zaak in deze wereld, moeten, om hun begeerten te matigen, het tegen er van in aanmerking nemen, zowel als het voor er van, het ongerieflijke zowel als het gerieflijke, dat er mee gepaard gaat, en in hun gedachten het een tegenover het andere stellen. Aan hen, die zich onderwerpen aan de heerschappij van de wereld en het vlees, wordt duidelijk gezegd en aangetoond wat harde meesters het zijn, en welk een tirannie de heerschappij is van de zonde, en toch willen zij Gods regering er voor uitruilen.

IV. Samuëls getrouw overbrengen van Gods boodschap aan hen, vers 10. Hij zei al de woorden des HEEREN het volk aan, hoe euvel Hij het opnam, dat Hij het beschouwde als een verwerping van Hemzelf, en het vergeleek bij hun dienen van andere goden, dat Hij hen hun verzoek wilde toestaan, zo zij er bij bleven, maar dat Hij hem daarbij bevolen had hun de stellige gevolgen voor te houden van hun keus, dat die gevolgen van zo'n aard zouden zijn, dat zij, zo er nog enig verstand in hen was overgebleven, zodat zij met hun eigen belangen te rade kunnen gaan, hun verzoek zouden intrekken, en zouden vragen om maar te mogen blijven zoals zij waren. Dienovereenkomstig legt hij in bijzonderheden voor hen bloot, niet wat in het algemeen het recht zou wezen van een koning, maar wat des konings wijze zou zijn, die over hen zal regeren, naar het voorbeeld van de koningen van de volken, vers 11.
Samuël spreekt niet (gelijk bisschop Patrick dit verklaart) van een rechtvaardig en eerlijk recht eens konings om die dingen te doen, want zijn recht wordt geheel anders beschreven in dat gedeelte van de wet van Mozes, hetwelk handelt over de plichten eens konings, maar van zo'n recht als de koningen van de volken toen hadden verkregen of zich hadden aangematigd. Dit zal des konings wijze zijn, dat is:

1. "Aldus moet hij zijn staat en waardigheid ophouden ten koste van wat u het dierbaarst is."
2. "Aldus zal hij zijn macht misbruiken, waartoe degenen, die macht hebben, maar al te geneigd zijn, en daar hij over de krijgsmacht te gebieden heeft, zult gij genoodzaakt zijn u aan hem te onderwerpen."

V. Zij willen een koning hebben zoals die van de volken, zo laat hen dan bedenken:
a. Dat een koning een groten staat moet voeren, veel dienaren moet hebben, stalmeesters om zijn paarden en wagens te verzorgen, hovelingen om hem bij zijn uitrijden te vergezellen, knechten om voor zijn wagen heen te lopen. Dit is de voornaamste staatsie van een koning en de denkbeeldige heerlijkheid van aanzienlijken om vele knechten te hebben. En vanwaar moeten zij die nu hebben? "Hij zal uw zonen nemen, uw vrijgeboren zonen, die een goede opvoeding genoten hebben, en die gij nu tot uw eigen beschikking hebt, en hij zal hen voor zich stellen, vers 11. Zij moeten hem opwachten, hem op zijn wenken bedienen, zij die plachten te werken voor hun ouders en voor zichzelf, moeten nu werken voor hem, zijn akker ploegen en zijn oogst oogsten, vers 12, en dit nog wel eer en bevordering voor zich achten", vers 16. Dit zou een grote verandering zijn.
b. "Hij moet open tafel houden. Hij zal zich niet vergenoegen om met zijn naburen een offermaaltijd te nuttigen, zoals Samuël placht te doen, Hoofdstuk 9:13, maar hij moet een rijke verscheidenheid hebben van spijzen allerlei fijne gerechten en smakelijke sausen. En wie moeten hem deze bereiden? Wel, hij zal uw dochteren nemen, de vernuftigsten en handigsten

van haar, die gij gehoopt hadt in haar eigen huizen en aan haar eigen tafels te zien, en of gij er in toestemt of niet, zij moeten zijn apothekeressen en keukenmaagden zijn."
c. Hij moet een staand leger hebben tot lijfwachten en voor garnizoenen, en uw zonen, in plaats van oudsten te zijn van hun stad, en in rust en eer tehuis te leven, moeten oversten zijn van duizenden en oversten van vijftigen, en zij moeten ter beschikking wezen van hun souverein."
d. "Gij kunt verwachten, dat hij grote gunstelingen zal hebben, die hij na hen geëerd en geadeld te hebben, ook moet verrijken, hun bezittingen moet geven overeenkomstig hun rang, en hoe zal hij dit anders doen, dan door die bezittingen uit uw erfdeel te nemen? vers 14. Hij zal uw akkers en uw wijngaarden nemen die gij van uw voorouders geërfd hebt, en die gij gehoopt hebt aan uw nakomelingen na te laten, zelfs de besten er van, en ze niet alleen voor zichzelf nemen (dit zoudt gij nog eerder kunnen dragen) maar hij zal ze zijn knechten geven, die uw meesters zullen zijn en heerschappij zullen voeren over wat, waarvoor gij gearbeid hebt. Hoe zal u dit aanstaan?"
e. "Hij moet grote inkomsten hebben, om er zijn macht en zijn staat mee op te houder, en vanwaar zal hij ze hebben, zo niet van u? Hij zal de vruchten van uw land vertienen vers 15, evenals uw vee, vers 17. Gij denkt dat de tienden, de dubbele tienden, die de wet van God bepaald heeft tot onderhoud van de kerk, een zware last zijn, en gij betaalt ze met tegenzin, maar als gij een koning hebt, dan moet er nog een tiende uit uw bezittingen betaald worden, dat met groter strengheid zal worden ingevorderd, om de koninklijke waardigheid op te houden. Denkt aan wat al die pracht en staatsie zal kosten, en of gij haar tot die prijs zult willen hebben."

Dit zullen hun grieven zijn, en:
a. Zij zullen met hun klachten tot niemand kunnen gaan dan tot God. Eenmaal zijn zij met hun klachten tot de vorst zelf gekomen, en hij antwoordde hun naar de wijze des konings: uw juk is zwaar, maar ik zal boven uw juk nog daartoe doen, 1 Koningen 12:11.
b. Als zij tot God klagen, zal Hij hen niet verhoren, vers 18, en zij konden ook niet verwachten dat Hij hen zal verhoren, beide omdat zij doof zijn geweest voor Zijn roepingen en vermaningen, en zij deze benauwdheid inzonderheid zelf over zich gebracht hebben door Hem te verwerpen, en Hem niet wilden geloven toen Hij hun zei wat er van komen zou. Als wij onszelf in moeilijkheden brengen door onze onmatige begeerten en plannen, dan verbeuren wij rechtvaardig de troost des gebeds en het voorrecht van de Goddelijke hulp, en als God niet beter voor ons is dan wij verdienen, en wij zelf voor hulp en verlichting moeten zorgen, dan is het kwalijk met ons gesteld.

V. Het volk blijft hardnekkig bij hun eis vers 19, 20. Men zou zo denken dat zo'n voorstelling van de gevolgen er van, komende van God zelf, die noch bedriegen kan door Zijn woord, noch bedrogen kan zijn in Zijn kennis, hen hun verzoek zou hebben doen intrekken, maar hun hart was er op gezet, recht of verkeerd, goed of kwaad, "wij willen een koning over ons hebben, wat God of Samuël er ook tegen zeggen, wij willen een koning hebben wet het ons ook moge kosten, en welk ongerief wij of onze nakomelingen er ook door zullen ondervinden." Zie hun dwaasheid:

1. Zij waren volstrekt doof voor alle rede, volstrekt blind voor hun eigen belangen. Zij konden Samuëls argumenten er tegen niet wederleggen, of er de kracht van ontkennen, en toch worden zij nog heftiger en dringender in hun verzoek, en nog meer beledigend. Tevoren was het: "Wij verzoeken u een koning over ons aan te stellen, nu is het: "Neen, maar daar zal een koning over ons zijn, dat willen wij omdat wij het willen, en wij willen niet dulden dat er iets

tegen gezegd wordt." Zie het ongerijmde van onmatige begeerten, en hoe zij de mensen van hun verstand beroven.

2. Zij konden niet wachten op Gods tijd. God had hun in de wet te kennen gegeven dat Israël ter bestemder tijd een koning zal hebben Deuteronomium 17:14, 15, en misschien hadden zij enigerlei wenk of aanduiding dat de tijd nu gekomen was, maar zij zijn allen in haast: "Wij in onze tijd, wij willen een koning over ons hebben." Hadden zij slechts tien of twaalf jaren kunnen wachten, zij zouden David gehad hebben, een koning hun gegeven in Gods goedertierenheid, en al de rampen, waarmee de verheffing van Saul gepaard ging, zouden voorkomen zijn. Plotselinge besluiten en haastige onstuimige begeerten, bereiden langdurige tijd van naberouw.

3. Wat zij bedoelden in een koning te begeren, was niet alleen als tevoren, opdat zij als de andere volken zouden zijn, op gelijken bodem met hen zouden staan, boven wie God hen zover verheven had, maar dat zij er een zouden hebben om hen te richten, voor hun aangezicht heen te gaan als zij ten krijg uittrokken: hun krijgen te voeren. Dwaas en onverstandig volk! Konden zij ooit wensen dat een krijg beter voor hen gevoerd zou worden dan hun laatste krijg door Samuëls gebed en Gods donder? Hoofdstuk 7:10. Was de overwinning hierdoor te zeker voor hen? En wilden zij zich liever aan de kansen van de oorlog wagen, met dezelfde onzekerheid als anderen? Zozeer schijnen zij hun voorrechten moede te zijn, en wat was het gevolg? Hun eerste koning werd in de krijg gedood, terwijl geen van hun Richteren ooit in een veldslag gesneuveld is, ook Josia, een van de laatsten en besten, is in de krijg gedood.

VI. Zij worden heengezonden met de kennisgeving dat zij spoedig zullen hebben wat waar ze om vroegen.

1. Samuël sprak al de woorden des volks voor de oren des HEEREN, vers 21. Niet alsof God ze niet volkomen kende zonder Samuëls rapport er van, maar aldus handelde hij gehoorzaam tussen God en Israël, als een profeet het antwoord overbrengende, dat hem was gezonden, en aldus begaf hij zich tot God om nadere instructies. Gods is volkomen bekend met de staat van de zaak, waaromtrent wij in zorg en twijfel zijn, maar Hij wil hem van ons weten. Zijn spreken van deze woorden voor de oren des HEEREN geeft te kennen dat dit in de afzondering geschiedde, want het volk was niet gezind om zich met hem te verenigen in het gebed tot God om leiding in deze zaak, het geeft ook een heilige gemeenzaamheid te kennen die God genadiglijk veroorlooft aan Zijn volk, zij spreken voor de oren des HEEREN, zoals een vriend fluistert met zijn vriend, hun gemeenschap met God is hun "een spijze om te eten, die de wereld niet weet," Johannes 4:32.

2. God bewilligde er in dat zij een koning zouden hebben, daar zij er zo sterk op gesteld waren, vers 22. Stel hun een koning, en laat hen zoveel voordeel van hem trekken als zij kunnen, maar het zichzelf wijten indien de pracht en macht, waarnaar zij zo begerig zijn in hun soeverein, hun plaag en hun last worden. Zo heeft Hij hen overgegeven in het goeddunken huns harten. Samuël zei hun dit, maar zond hen voor het ogenblik naar huis, een ieder naar zijn stad, want de aanwijzing van de persoon moet aan God worden overgelaten, voor hen was er nu niets meer te doen. Als God het voegzaam oordeelde om de keus aan Samuël bekend te maken, dan zullen zij verder van hem horen, intussen moeten zij rustig zijn en de uitkomst afwachten.

HOOFDSTUK 9

1 Er was nu een man van Benjamin, wiens naam was Kis, een zoon van Abiel, de zoon van Zeror, de zoon van Bechorath, de zoon van Afiah, de zoon eens mans van Jemini, een dapper held. 2 Die had een zoon, wiens naam was Saul, een jongeling, en schoon, ja, er was geen schoner man dan hij onder de kinderen Israëls; van zijn schouderen en opwaarts was hij hoger dan al het volk. 3 De ezelinnen nu van Kis, de vader van Saul, waren verloren; daarom zeide Kis tot zijn zoon Saul: Neem nu een van de jongens met u, en maak u op, ga heen, zoek de ezelinnen. 4 Hij dan ging door het gebergte van Efraim, en hij ging door het land van Salisa, maar zij vonden ze niet; daarna gingen zij door het land van Sahalim, maar zij waren er niet; verder ging hij door het land van Jemini, doch zij vonden ze niet. 5 Toen zij in het land van Zuf kwamen, zeide Saul tot zijn jongen, die bij hem was: Kom en laat ons wederkeren; dat niet misschien mijn vader van de ezelinnen aflate, en voor ons bekommerd zij. 6 Hij daarentegen zeide tot hem: Zie toch, er is een man Gods in deze stad, en hij is een geeerd man; al wat hij spreekt, dat komt zekerlijk; laat ons nu derwaarts gaan, misschien zal hij ons onzen weg aanwijzen, op denwelken wij gaan zullen.

7 Toen zeide Saul tot zijn jongen: Maar zie, zo wij gaan, wat zullen wij toch dien man brengen? Want het brood is weg uit onze vaten, en wij hebben geen gaven, om de man Gods te brengen; wat hebben wij? 8 En de jongen antwoordde Saul verder en zeide: Zie, er vindt zich in mijn hand het vierendeel eens zilveren sikkels; dat zal ik de man Gods geven, opdat hij ons onzen weg wijze. 9 (Eertijds zeide een ieder aldus in Israël, als hij ging om God te vragen: Komt en laat ons gaan tot de ziener; want die heden een profeet genoemd wordt, die werd eertijds een ziener genoemd.)

10 Toen zeide Saul tot zijn jongen: Uw woord is goed, kom, laat ons gaan. En zij gingen naar de stad, waar de man Gods was. 11 Als zij opklommen door de opgang der stad, zo vonden zij maagden, die uitgingen om water te putten; en zij zeiden tot haar: Is de ziener hier? 12 Toen antwoordden zij hun, en zeiden: Ziet, hij is voor uw aangezicht; haast u nu, want hij is heden in de stad gekomen, dewijl het volk heden een offerande heeft op de hoogte. 13 Wanneer gijlieden in de stad komt, zo zult gij hem vinden, eer hij opgaat op de hoogte om te eten; want het volk zal niet eten, totdat hij komt, want hij zegent het offer, daarna eten de genodigden; daarom gaat nu op, want hem, als heden zult gij hem vinden.

14 Alzo gingen zij op in de stad. Toen zij in het midden der stad kwamen, ziet, zo ging Samuël uit hun tegemoet, om op te gaan naar de hoogte. 15 Want de HEERE had het voor Samuëls oor geopenbaard, een dag eer Saul kwam, zeggende: 16 Morgen omtrent dezen tijd zal Ik tot u zenden een man uit het land van Benjamin, dien zult gij ten voorganger zalven over Mijn volk Israël; en hij zal Mijn volk verlossen uit der Filistijnen hand, want Ik heb Mijn volk aangezien, dewijl deszelfs geroep tot Mij gekomen is. 17 Toen Samuël Saul aanzag, zo antwoordde hem de HEERE: Zie, dit is de man, van welken Ik u gezegd heb: Deze zal over Mijn volk heersen. 18 En Saul naderde tot Samuël in het midden der poort, en zeide: Wijs mij toch, waar is hier het huis des zieners? 19 En Samuël antwoordde Saul en zeide: Ik ben de ziener; ga op voor mijn aangezicht op de hoogte, dat gijlieden heden met mij eet; zo zal ik u morgen vroeg laten gaan, en alles, wat in uw hart is, zal ik u te kennen geven. 20 Want de ezelinnen aangaande, die gij heden de derden dag verloren hebt, zet uw hart daarop niet, want zij zijn gevonden; en wiens zal zijn al het gewenste, dat in Israël is? Is het niet van u, en van het ganse huis uws vaders?

21 Toen antwoordde Saul, en zeide: Ben ik niet een zoon van Jemini, van de kleinsten der stammen van Israël? en mijn geslacht is het niet het kleinste van al de geslachten van de stam van Benjamin? Waarom spreekt gij mij dan aan met zulke woorden? 22 Samuël dan nam Saul en zijn jongen, en hij bracht ze in de kamer; en hij gaf hun plaats aan het opperste der genodigden; die nu waren omtrent dertig man. 23 Toen zeide Samuël tot de kok: Lang dat stuk, hetwelk Ik u gegeven heb, waarvan ik tot u zeide: Zet het bij u weg. 24 De kok nu bracht een schouder op, met wat daaraan was, en zette het voor Saul; en hij zeide: Zie, dit is het overgeblevene; zet het voor u, eet, want het is ter bestemder tijd voor u bewaard, als ik zeide: Ik heb het volk genodigd. Alzo at Saul met Samuël op dien dag. 25 Daarna gingen zij af van de hoogte in de stad; en hij sprak met Saul op het dak.

26 En zij stonden vroeg op; en het geschiedde, omtrent de opgang des dageraads, zo riep Samuël Saul op het dak, zeggende: Sta op, dat ik u gaan late. Toen stond Saul op, en zij beiden gingen uit, hij en Samuël, naar buiten. 27 Toen zij afgegaan waren aan het einde der stad, zo zeide Samuël tot Saul: Zeg de jongen, dat hij voor onze aangezichten heenga; toen ging hij heen; maar sta gij als nu stil, en ik zal Gods woord doen horen.

Samuël had aan Israël van Godswege beloofd, dat zij een koning zouden hebben, het is vreemd dat wij nu niet horen van candidaten, die naar de regering dongen, invloed trachtten te verkrijgen onder het volk of zich aan Samuël, en door hem aan God, hebben bevolen om de aanstelling te verkrijgen. Waarom stond nu de overste van de stam van Juda - wie hij nu ook moge wezen - niet op, om zich te herinneren dat Jakob het recht op de scepter aan die stam heeft vermaakt? Is er dan geen stoutmoedig, eerzuchtig man in Israël om vooruit te treden, zeggende: "Ik wil koning zijn, zo God mij verkiest?" Nee niemand komt tevoorschijn, of schuldige lage lafhartigheid hier de oorzaak van is, of prijzenswaardige nederigheid, weet ik niet, maar het is zeker, dat niets dergelijks in de geschiedenis van enigerlei koninkrijk aangetroffen wordt, een kroon, zo'n kroon, in uitzicht gesteld, en niemand die er naar dingt! De meeste regeringen begonnen in de eerzucht van de vorst om te heersen, maar die van Israël in de eerzucht des volks om geregeerd te worden. Indien een van de oudsten, die om een koning kwamen verzoeken, later met het verzoek gekomen was om koning te zijn, dan zou ik vermoed hebben dat de eerzucht diens mans op de bodem lag van het voorstel, maar nu (laat hen de lof hebben van hetgeen goed in hen was) was het zo niet, daar God in de wet op zich had genomen hun koning te verkiezen, Deuteronomium 17:15, blijven zij allen stil zitten, totdat zij bericht hebben uit de hemel, en dat bericht ontvangen zij in dit hoofdstuk, wat begint met de geschiedenis van Saul, hun eersten koning, die door de bijzondere leiding van Gods voorzienigheid tot Samuël gebracht wordt, om in het geheim door hem gezalfd te worden, en aldus toebereid te worden voor een verkiezing door het lot en voor een openlijke aanbeveling aan het volk, dat wij in het volgende hoofdstuk hebben. Hier is:

I. Een kort bericht van Sauls afkomst en persoon, vers 1, 2.
II. Een uitvoerig bericht van de wijze, waarop hij tot Samuël wordt gebracht, aan wie hij tevoren volkomen onbekend was.
1. God had aan Samuël door een openbaring gezegd hem te verwachten, vers 15, 16.
2. Door Zijn voorzienigheid leidt God hem tot Samuël.
a. Uitgezonden om zijns vaders ezelinnen te zoeken, was hij in verlegenheid vers 3 - 5
b. Op raad van zijn dienaar besloot hij Samuël te raadplegen, vers 6 - 10.
c. Op aanwijzing van maagden vond hij hem, vers 11 - 14
d. Samuël, door God omtrent hem ingelicht zijnde, vers 17 behandelde hem met achting in de poort, vers 18 - 21, in de eetzaal, vers 22 - 24, en eindelijk in het verborgen, toen hij hem voorbereidde om de verrassende tijding te horen, dat hij koning moest zijn, vers 25 - 27. En dit begin zou zeer hoopvol zijn geweest, indien de zonde des volks niet op de bodem dier grote zaak was geweest.

1 Samuël 9:1 - 2
Hier wordt ons gezegd:
1. Van welk een goede familie Saul geweest is, vers 1. Hij was van de stam van Benjamin, dat was ook de Nieuw - Testamentische Saul, die ook Paulus genaamd werd, en hij maakt hier melding van als van zijn eer, want Benjamin was een gunsteling, een bevoorrechte Romeinen 11:1, Filippenzen 3:5. Die stam was tot op een zeer klein aantal verminderd door de noodlottige oorlog met Gibea, en er was veel te doen geweest om vrouwen te verkrijgen voor de zes honderd mannen, die de armzalige overblijfselen waren van die verminderde stam, die zeer terecht de kleinste van de stammen Israëls genoemd wordt, vers 21. Saul ontsproot als een wortel uit een dorre aarde. Die stam, hoewel de minste in aantal, was de eerste in waardigheid, daar God "overvloediger eer gaf aan hetgeen gebrek aan dezelve heeft," 1

Korintiërs 12:24. Zijn vader was Kis, een dapper held, of naar de lezing van de kanttekening een man van vermogen, stoutmoedig van aard, sterk van lichaam, rijk in goederen. Daar het gehele erfdeel van Benjamin er toe kwam om verdeeld te worden onder zes honderd man, kunnen wij onderstellen, dat ieders erfdeel daar veel groter was dan dat van hen, die van andere stammen waren - een voordeel, dat enigszins opwoog tegen het nadeel van hun minderheid in aantal.

2. Welk een goed voorkomen Saul had, vers 2. Er wordt hier geen melding gemaakt van zijn wijsheid, of deugd, zijn geleerdheid of Godsvrucht, of van enigerlei gave van geest, maar alleen daarvan, dat hij een hoge gestalte had en schoon was van gelaat, zich goed en bevallig voordeed. Er was geen schoner man dan hij onder de kinderen Israëls, en alsof de natuur hem getekend had voor uitnemendheid en voorrang, was hij een hoofd groter dan enig ander man van het volk, des te geschikter om opgewassen te zijn tegen de reuzen van Gath, de kampioenen van de Filistijnen. Toen God een koning verkoos naar Zijn hart, viel Zijn keus niet op iemand, die merkwaardig was om de hoogte van zijn statuur, noch om iets anders in zijn gelaat dan het onschuldige en lieflijke, dat er in uitblonk, Hoofdstuk 16:7, 12, maar toen Hij een koning verkoos naar het hart des volks, die op niets meer achtgeven dan op statigheid en grootsheid, verkoos Hij deze statiger man van een hoge gestalte, die, al zou hij dan ook geen andere goede hoedanigheden bezitten, toch altijd een groot aanzien zou hebben. Het blijkt niet dat hij evenzeer uitmuntte in kracht als in statuur. Met Simson was dit wel het geval, en hem hebben zij geminacht, gebonden, en overgeleverd in de handen van de Filistijnen, het was dus recht, dat zij er een kregen die, hoewel van ongewone lengte, toch zwak was als andere mensen. Zij wilden een koning hebben, zoals de volken, en de volken verkozen meestal kloek uitziende mannen tot hun koningen.

1 Samuël 9:3 – 10

Hier is:

I. Een groot man, uit een klein begin tot hoog aanzien gekomen. Het blijkt niet dat Saul enigerlei ambt of waardigheid bekleedde vóór hij tot koning van Israël was verkoren. De meesten, die tot aanzien komen, klimmen langzamerhand op, maar Saul is, op gelijke voet met zijn naburen, zijnde, opeens ten troon verheven, overeenkomstig het woord van Hanna, Hij verheft de geringe uit het stof, en de nooddruftige verhoogt Hij uit de drek, om te doen zitten bij de vorsten, 1 Samuël 2:8. Saul scheen, hoewel hij gehuwd was en volwassen kinderen had, in het huis zijns vaders te hebben gewoond en aan hem onderworpen te zijn geweest. De bevordering komt niet bij geval, noch naar menselijke berekening, maar God is Rechter.

II. Een grote gebeurtenis, voortkomende uit nietige voorvallen. Hoe laag begint de geschiedenis! Ga Saul na totdat hij op de troon komt, en wij vinden hem bezig met zo gering een werk als waar wij ooit iemand mee bezig gevonden hebben, die tot groot aanzien stond te komen.

1. Sauls vader zendt hem met een van zijn knechten om enige ezelinnen te gaan zoeken, die hij verloren had. Zij hadden toen wellicht geen middel om openlijk kennis te geven van zulk of zo'n aantal ezelinnen verdwaald, of gestolen van het erf van Kis, de Benjaminiet. Zij hadden een zeer goede wet, die de mensen verplichtte om een os, of een ezel, die verdwaald was, terug te brengen aan de eigenaar, maar het is te vrezen dat die wet, evenals andere goede wetten, veronachtzaamd werd, of in vergetelheid was geraakt. Het is gemakkelijk hier op te merken dat zij, die hebben, moeten verwachten te verliezen, dat het verstandig is het verlorene te zoeken, dat niemand het beneden zich moet achten om de staat of toestand van zijn kudde

te kennen, dat kinderen ijverig gezind moeten zijn om de belangen hunner ouders te dienen en te bevorderen. Saul ging bereidwillig heen om de ezelinnen zijns vaders te zoeken, vers 3, 4. Zijn zorg voor de ezelinnen wordt toegeschreven, niet zozeer aan de nederigheid van zijn aard, als wel aan de eenvoudigheid van zeden in die tijd. Maar zijn gehoorzaamheid aan zijn vader is zeer prijzenswaardig. Hebt gij een man gezien, die vaardig in zijn werk is, gehoorzaam en eerbiedig is Jegens zijn meerderen, bereid om zich neer te buigen en zich moeite te geven?
Hij zal, zoals Saul, op weg zijn naar bevordering. De dienaar van Kis zal getrouw zijn, doch slechts als dienaar, maar Saul als een zoon, in zijn eigen zaak, zijn eigen bedrijf, en daarom heeft Kis hem mee gezonden. Saul en zijn knecht hebben waarschijnlijk te voet gereisd, en zijn ver gegaan om de ezelinnen te zoeken, maar tevergeefs, zij vonden ze niet. Wat hij zocht, ontging hem, maar hij had geen reden van klagen over de teleurstelling, want hij vond een koninkrijk, waarvan hij nooit gedroomd had. Toen hij ze niet kon vinden, besloot hij om terug te gaan tot zijn vader, vers 5, uit aanmerking van zijns vaders bezorgdheid over hem, denkende dat zo zij langer uitbleven, zijn vader zou beginnen te vrezen, zoals Jakob betreffende Jozef, dat een wild dier hen had verslonden of dat hun een ander ongeluk overkomen was dat niet misschien mijn vader van de ezelinnen aflate en voor ons bekommerd zij, hoe bezorgd hij ook om de ezelinnen geweest is. Kinderen moeten zorgdragen, dat zij niets doen om hun ouders te kwellen of te beangstigen, en hun tederheid met gelijke tederheid belonen.

2. Zijn dienaar stelde voor, (want het schijnt dat hij Godsdienstiger gezind was dan zijn meester) dat zij, nu te Rama zijnde, tot Samuël zouden gaan, om zijn raad nopens deze gewichtige zaak in te winnen.
Merk hier op:
a. Dat zij dicht bij de stad waren, waar Samuël woonde, en dat dit het hun in de gedachten bracht om hem te raadplegen, vers 6. Daar is een man Gods in deze stad. Waar wij ook zijn, overal moeten wij van de gelegenheid gebruik maken, om bekend te worden met hen, die wijs en Godvruchtig zijn. Maar er zijn velen, die wel een man Gods willen raadplegen als hij zich op hun weg bevindt, maar geen stap buiten hun weg zouden gaan om wijsheid te verkrijgen.
b. De dienaar sprak met zeer veel eerbied van Samuël hoewel hij hem persoonlijk niet kende maar slechts van hem gehoord had. Hij is een man Gods, en hij is een geëerd man. Mannen Gods zijn geëerde, eerbare mannen, en behoren dit te wezen in onze ogen. Bekendheid met de dingen Gods, en het dienstig zijn in het koninkrijk Gods maken de mensen eerwaardig en groot. Dit was de eer van Samuël als man Gods, dat al wat hij spreekt zeker komt. Dit werd opgemerkt omtrent hem, toen hij een profeet was geworden, Hoofdstuk 3:19. De HEERE liet niet een van al zijn woorden op de aarde vallen, en zo was het nu nog.

3. Zij komen overeen om hem te raadplegen betreffende de weg, waarop zij gaan zullen misschien zal hij ons onze weg aanwijzen. Al het gebruik dat zij van de man Gods wilden maken, was, zich door hem raad te laten geven, of zij naar huis zouden terugkeren, of, zo er hoop was de ezelinnen te vinden, welke weg zij dan moesten inslaan - een armzalige zaak om er een profeet voor te gebruiken! Hadden zij gezegd: "Laat ons de ezelinnen nu maar als verloren beschouwen, doch nu wij zo in de nabijheid van de man Gods zijn, laat ons tot hem gaan om van hem de goede kennis Gods te leren, laat ons hem om raad vragen hoe onze weg wèl aan te stellen, en de wet uit zijn mond vragen, daar wij misschien nooit meer zo'n gelegenheid hiertoe zullen hebben, en dan zullen wij onze reis niet tevergeefs hebben gedaan." Zulk een voorstel zou Israëlieten betaamd hebben, maar de profetie, deze heerlijkheid en roem van Israël, tot zo laag en gering een doeleinde te doen dienen, toonde maar al te zeer van wat geest en gezindheid zij waren. De meeste mensen zouden zich liever

de toekomst laten voorspellen, dan dat men hun zegt wat hun plicht is, zouden liever willen horen hoe rijk te worden, dan hoe zalig te worden. Indien het het werk ware van mannen Gods om raad te geven hoe verloren ezelinnen weer te vinden, zij zouden veel meer geraadpleegd worden, dan nu het hun roeping is verloren zielen te zoeken - zo dwaas, zo ongerijmd is de zorg van de meeste mensen!

4. Saul dacht er over na welk geschenk zij de man Gods zouden brengen, welk loon zij hem zouden geven voor zijn raad, vers 7. Wat zullen wij toch die man brengen? Zij konden hem geen broden en koeken brengen, zoals Jerobeams huisvrouw aan Ahia heeft gebracht, 1 Koningen 14:3, want hun brood was op. Maar de dienaar bedacht, dat hij het vierde van een zilveren sikkel in zijn zak had (omstreeks f 0.375 van ons geld), en dat wilde hij de man Gods geven, om hun de weg te wijzen, vers 8. "Dat is genoeg", zegt Saul, "laat ons gaan, vers 10.
Sommigen denken dat toen Saul er sprak om aan Samuël een beloning te geven, hij hem afmat naar zichzelf, of naar zijne, dat is Samuëls zonen, alsof hij ervoor betaald moest worden, om aan een eerzaam Israëliet een dienst te bewijzen, en was gelijk de valse profeten, "die waarzeggen om geld", Micha 3:11. Hij kwam tot hem als tot een waarzegger, veeleer dan als tot een profeet, en daarom dacht hij, dat het vierde deel van een sikkel genoeg was om hem te geven. Maar het schijnt veeleer in overeenstemming te zijn met het algemeen gebruik van die tijd, evenals met de natuurlijke billijkheid, dat zij die geestelijke dingen zaaiden, niet slechts eeuwige dingen zouden oogsten van Hem, die hen in Zijn dienst gebruikt, maar ook tijdelijke dingen van hen ten wier behoeve zij gebruikt worden.
Samuël had hun geld niet nodig, en hij zou hun ook zijn raad niet geweigerd hebben, al hadden zij het hem niet gebracht (waarschijnlijk heeft hij het, toen hij het had aan de armen gegeven), maar zij brachten het hem als een teken van hun eerbied en van de waarde, die zij aan zijn ambt hechtten, en hij heeft ook niet geweigerd het aan te nemen, want zij konden het geven, en hoewel het weinig was, het was als het penningske van de weduwe, alles wat zij hadden. Maar gelijk Saul er niet aan gedacht zou hebben, om tot de man Gods te gaan als zijn knecht het niet had voorgeslagen, zo schijnt hij het ontbreken van een geschenk als een bezwaar te opperen tegen hun gaan, hij wilde niet erkennen, dat hij geen geld bij zich had, maar toen zijn dienaar edelmoedig aanbood de kosten te dragen, toen zei Saul: uw woord is goed, kom, laat ons gaan. De meeste mensen houden van een goedkoper Godsdienst, en houden er het meest van, als zij de onkosten er van op anderen kunnen schuiven.

5. De geschiedschrijver neemt hier nota van de naam, die toen aan de profeten gegeven werd, zij noemden hen zieners of ziende mannen, vers 9, de naam profeet werd toen ook wel aan die personen gegeven, maar zieners was meer algemeen in gebruik. Zij, die profeten zijn, moeten eerst zieners wezen, zij, die tot anderer van de dingen Gods spreken, moeten zelf een inzicht hebben in die dingen.

1 Samuël 9:11 - 17
I. Op een gewone vraag wordt Saul naar Samuël verwezen, vers 11, 14. Gibea Sauls lag nog geen zeven uren van Rama, waar Samuël woonde, en dicht bij Mizpa, waar hij dikwijls Israël gericht heeft, en toch schijnt Saul zo in afzondering geleefd te hebben en zo weinig kennis genomen te hebben van de publieke zaken, dat hij Samuël nooit had gezien, want toen hij hem ontmoette, vers 18, kende hij hem niet, zodat er geen reden was om te vermoeden, dat er een geheime afspraak of overeenkomst tussen hen bestond omtrent deze zaak. "Ik kende Hem niet", zegt Johannes de Doper van Christus, Johannes 1:31. Maar ik acht niet dat het tot lof is van Saul, dat hij een vreemdeling was voor Samuël. Maar de dienstmaagden van Rama, die zij ontmoetten aan de plaats, waar water geput moest worden, konden hem en zijn dienaar inlichtingen geven omtrent Samuël, en zij waren zeer nauwkeurig in haar aanwijzingen, vers

12, 13. Wij moeten altijd bereid zijn alle hulp die wij kunnen, te geven aan hen, die naar Gods profeten vragen en hen terechthelpen naar hen. Zelfs de dienstmaagden konden hun zeggen:

1. Dat er op die dag een offer zou wezen op de hoogte, daar het òf een gewone feestdag was, of een buitengewone dag van gebed en dankzegging, waarmee offers gepaard gingen. Daar de tabernakel van de ark beroofd was had het altaar de vroegeren roem niet meer, en zij waren er ook niet aan gebonden, zoals zij er aan gebonden zullen zijn, als God wederom een plaats zal hebben verkoren, om er Zijn naam te doen wonen, daarom was het hun nu vergund aan andere plaatsen te offeren. Samuël had een altaar gebouwd te Rama, Hoofdstuk 7:17, en hier zien wij hem gebruikmaken van dit altaar.

2. Dat Samuël die dag in de stad kwam, hetzij terugkomende van zijn rondreis of van zijn landhuis. Hij was zo'n openbaar persoon, dat zijn gaan en komen algemeen bekend waren.

3. Dat dit juist het uur was, waarop zij bijeenkwamen om de offermaaltijd te eten voor het aangezicht des HEEREN, gij zult hem nu op de straat vinden, opgaande naar de hoogte." Zij kenden het uur van de plechtige offermaaltijd.

4. Dat het volk niet zou eten voordat Samuël kwam, niet alleen omdat hij de waardigste persoon was, en zij daarom beleefdheidshalve op hem moesten wachten en hij, naar sommigen denken, dat feestmaal aangericht had, daar het offer op zijn kosten gebracht was, en om zijnentwil, maar ook, omdat hij als een man Gods het offer moest zegenen, wie ook de aanlegger was van de offermaaltijd, dat is: die delen van het offer, die hun ten feestmaal waren, en beschouwd kunnen worden:
a. Als een gewone maaltijd, en zo is dit dan een voorbeeld van de grote plicht om een zegen te vragen over onze spijze eer wij haar nuttigen. Wij kunnen zonder die zegen geen nuttigheid verwachten van ons voedsel, en wij hebben geen reden om die zegen te verwachten zo wij er niet om bidden. Aldus moeten wij aan God eer geven als onze weldoener, onze afhankelijkheid van Hem erkennen en onze verplichtingen aan Hem. Of:
b. Als een Godsdienstige bijeenkomst. Als het offer geofferd was, wat de plechtigheid was, heeft Samuël het gezegend, dat is: er dankzegging voor gedaan, en er geestelijke offeranden mee opgezonden, en dat was de substantie, het wezen en als dan die heilige plichten vervuld waren, dan aten zij. Eerst moet de ziel bediend worden. Daar de offermaaltijd een heilige plechtigheid was, moest hij op bijzondere wijze gezegend worden, zoals het Christelijk heilig Avondmaal. Zij aten deze offermaaltijd ten teken van hun verzoening met God krachtens het offer, en hun delen in de weldaden er van. En Samuël zegende het, dat is: hij bad God om de plechtigheid te eren met Zijn bijzondere tegenwoordigheid, opdat zij aan het grote doel er van zou beantwoorden.
Bisschop Hall merkt op, welk een bijzonder bericht deze dienstmaagden konden geven van de gebruiken bij deze heilige feestmaaltijden, en leidt er uit af, dat waar praktijk en voorbeeld van Godsvrucht bestaat onder de hogere standen, er een terugkaatsing van zal zijn onder de lagere." Het is geen gering voorrecht om te wonen in plaatsen waar de Godsdienst in ere is en Godsvrucht wordt beoefend, en wij zullen zeer te laken zijn indien al het goede naast ons nedervalt, zonder dat wij er ons voordeel mee doen. Saul en zijn dienaar volgden de hun gegeven aanwijzingen en ontmoetten Samuël zeer te rechter tijd toen hij opging naar de hoogte, de synagoge van de stad, vers 14. Dit scheen zuiver toevallig, maar Gods voorzienigheid heeft het zo beschikt ter bevordering van de grote gebeurtenis. De alwijze God brengt grote en gewisse doeleinden tot stand door zeer kleine en schijnbaar toevallige zaken. Geen musje valt ter aarde zonder onze Vader.

II. Door een buitengewone openbaring ontvangt Samuël inlichtingen omtrent Saul. Hij was een ziener, en daarom moest hij in deze zaak zien op een wijze, die hem bijzonder eigen was.

1. God had hem de vorige dag gezegd: Morgen omtrent deze tijd zal Ik tot u zenden een man, die het volk van Israël tot zo'n koning zal dienen, als zij begeerden te hebben, zoals al de volken, vers 15, 16. Hij had het voor Samuëls oor geopenbaard, dat is in het verborgen, door een stille toefluistering in zijn ziel, of misschien in het suizen van een zachte stilte een zacht, lieflijk geluid gebracht tot zijn oor, waarschijnlijk toen hij in het verborgen bad om leiding in deze en andere zaken van het volk. Samuël had voor de oren des HEEREN gesproken, Hoofdstuk 8:21, en nu had God voor Samuëls oor gesproken ten teken van vriendschap en gemeenzaamheid, want "Hij openbaart Zijn verborgenheid aan Zijn knechten de profeten", als geheimen in hun oor, Amos 3:7. God zei het hem tevoren, opdat het geen verrassing voor hem zijn zou, en misschien was het in de verwachting hiervan, dat hij het offer en de offermaaltijd bereid heeft, teneinde Gods zegen af te smeken over deze grote en belangrijke zaak, hoewel hij de bijzondere aanleiding er toe voor zich kon houden, daar God het slechts voor zijn oor had geopenbaard. De Hebreeuwse uitdrukking luidt: Hij ontdekte het oor van Samuël, dat is deed er het deksel van af, waarop sommigen zinspelen, ter verklaring van de wijze, waarop God zich aan ons openbaart Hij spreekt niet slechts, maar ontdekt ons oor doet ons oor open. Van nature hebben wij een deksel op onze oren, zodat wij niet letten op wat God zegt, het niet bespeuren, Job 33:14, maar als God zich aan een ziel wil openbaren, dan ontdekt Hij het oor en zegt: Effatha word geopend, Hij neemt het deksel van het hart weg, 2 Corinthiers 3:16. Hoewel God in misnoegen hun verzoek had toegestaan om een koning, spreekt Hij hier toch met tedere liefde van Israël, want zelfs in toorn gedenkt Hij des ontfermens.

a. Telkens en nogmaals noemt Hij hen Mijn volk, hoewel het een weerstrevend hardnekkig volk is, is het toch nog Mijn volk.
b. Hij zendt hun een man om hun ten voorganger te zijn, opdat zij niet een lichaam zouden wezen zonder hoofd en om hen te verlossen uit der Filistijnen hand wat wellicht meer was dan velen hunner op het oog hadden in hun begeren van een koning.
c. Hij doet het met een genadig achtgeven op hen en op hun geroep: Ik heb Mijn volk aangezien, dewijl zijn geroep tot Mij gekomen is. Hij gaf hun wat waar zij om riepen, zoals de tedere moeder toegeeft aan het ondeugende kind, opdat het zijn hart niet zal breken.
En hoewel Hij hun geroep niet wilde verhoren, zegt bisschop Patrick, om hen te verlossen van de verdrukking hunner koningen, Hoofdstuk 8:18, was Hij toch zo genadig, dat Hij die koningen tot werktuigen maakte om hen te verlossen van de verdrukking hunner naburen, wat meer was dan zij reden hadden te verwachten.

2. Toen Saul tot hem kwam op straat, fluisterde God wederom Samuël in het oor, vers 17. Zie, dit is de man, van welke Ik u gezegd heb: deze zal over Mijn volk heersen. Saul, een man zijnde van ongewone statuur, is het natuurlijk te denken, dat Samuël van verre zijn oog op hem gevestigd had, en misschien zag hij hem te ernstiger aan, omdat het nu de ure was, wanneer God hem de man zou zenden die koning over Israël zou zijn, en dacht hij dat deze het wel kon wezen, maar opdat hij er ten volle van overtuigd zou zijn, zei God hem uitdrukkelijk: Dat is de man, die over Mijn volk heersen zal.

1 Samuël 9:18 - 27
Gods voorzienigheid Samuël en Saul eindelijk tot elkaar gebracht hebbende, wordt ons nu hier bericht hetgeen er tussen hen voorviel in de poort, bij het feestmaal, en in het verborgene.

I. In de poort van de stad, daar door heengaande, vond Saul hem, vers 18, en, weinig denkende dat het Samuël zelf was, vroeg hij hem naar de weg naar Samuëls huis. Wijs mij toch, waar is hier het huis des zieners? want daar dacht hij hem te vinden. Zie hoe geringer staat Samuël gevoerd heeft, hoewel hij zo'n groot man was. Hij had geen dienaren om hem te vergezellen, geen eretekenen, die voor hem uit werden gedragen, geen onderscheidend gewaad, neen, zelfs niet als hij zich ter Godsdienstoefening begaf, maar scheen in alle opzichten zozeer een gewoon persoon, dat Saul, hoewel hem gezegd was dat hij hem zou ontmoeten, niet het flauwste vermoeden had, dat hij het was, en zo vroeg hij hem waar des zieners huis was. Aldus is grote waardigheid dikwijls verborgen onder een gering uiterlijk. Samuël wist dat het niet het huis was, maar de man, die hij verlangde te zien, en daarom antwoordt hij hem: "Ik ben de ziener, de persoon, die gij zoekt", vers 19. Samuël kende hem eer hij Samuël kende, zo is het, dat, hoewel allen, die geroepen zijn tot het koninkrijk van de heerlijkheid, er toe gebracht zijn God te kennen zij toch eerst van God gekend zijn, Galaten 4:9.

1. Samuël verplicht hem nu om tot de volgende dag bij hem te blijven. Het grootste gedeelte van die dag was doorgebracht met offeren, en het overige er van moest doorgebracht worden met de heilige feestmaaltijd, en daarom: zo zal ik u morgen vroeg laten gaan, en alles, wat in uw hart is, zal ik u te kennen geven. Saul hield zich in zijn geest met niets bezig dan met zijn ezelinnen te vinden, maar Samuël wilde hem van die zorg ontheffen, en hem neigen tot beoefening van de Godsvrucht, en daarom zegt hij hem op te gaan naar de hoogte, voor hem heen te gaan, omdat Samuël misschien door de een of andere zaak onder weg nog opgehouden zou worden.

2. Hij stelt hem gerust over zijn ezelinnen, vers 20. "Zet uw hart daar niet op, wees er niet langer in zorg om, zij zijn gevonden." Hieraan kon Saul bespeuren dat hij een profeet was, dat hij hem antwoord kon geven op een vraag, die hij nog niet gedaan had, hem kon zeggen wat hij dacht, en daaruit kon hij nu afleiden: indien een man Gods dit doen kon, veel meer nog verstaat God dan van verre onze gedachten.

3. Hij verrast hem met een wenk, dat hem bevordering staat te wachten, Op wie is de gehele begeerte van Israël? Is het niet naar een koning dat hun begeerte uitgaat? En er is geen man in Israël, die hun zo zal gevallen als gij. Het blijkt niet dat het land reeds het oog op hem had voor de regering, omdat zij het volkomen aan God hadden overgelaten om voor hen te kiezen, maar zij wensten iemand te hebben zoals hij was, en zijn bevordering zal de bevordering wezen van zijn geslacht, zijn bloedverwanten, zoals Abner en anderer. Op die vreemden, verbazingwekkende wenk van Samuël, geeft Saul een nederig, bescheiden antwoord, vers 21. Samuël schertste slechts met hem, dacht hij, omdat hij een lang man was, maar geen man van wie het waarschijnlijk is dat hij koning zal worden, want hoewel de geschiedschrijver zegt, vers 1, dat zijn vader een dapper held was, of een man van groot vermogen, spreekt hij toch zelf verkleinend van zijn stam en geslacht. Toen Benjamin, de jongste zoon van Jakob, al volwassen was, werd hij nog de kleinste genoemd, Genesis 44:20, die stam is door de oorlog van Gibea verminderd, en ik ben een Benjaminiet, en mijn geslacht is het kleinste, "waarschijnlijk een jonger huis, in generlei plaats of post van eer of van vertrouwen, neen, zelfs niet in hun eigen stam. Gideon heeft zich ook in dier voege uitgelaten, Richteren 6:15. Een nederige gemoedsgesteldheid is een goed voorteken van bevordering.

II. Bij de openbare maaltijd, derwaarts heeft Samuël hem en zijn dienaar medegenomen. Hoewel de verhoging van Saul het aftreden van Samuël tengevolge zal hebben, was die vrome profeet er echter zo ver af hem te benijden, of er kwaadwilligheid om te koesteren

jegens hem, dat hij de eerste en de ijverigste was om hem eer te bewijzen in onderworpenheid aan de wil van God. Indien dit de man is, die God heeft verkoren, hoewel hij geen van Samuëls vrienden of vertrouwelingen is, dan is hij van harte welkom aan zijn tafel, ja aan zijn hart. Wij kunnen onderstellen dat het geen ontijdige vriendelijkheid was, die aan Saul werd bewezen, in hem aan de maaltijd te nodigen, want uit hetgeen hij gezegd heeft, vers 7, blijkt dat al hun voorraad spijs en geld op was. Maar dit was niet alles: Samuël behandelt hem niet als een gewoon persoon, maar als een persoon van rang en aanzien, om beide hem en het volk te bereiden op hetgeen volgen zou. Twee tekenen van eer gaf hij hem.

1. Hij zette hem op de beste plaats, als meer geëerd dan de andere gasten, tot wie hij zei: Geeft deze plaats, Lukas 14:9. Hoewel wij kunnen onderstellen dat de magistraten daar waren, die in hun eigen stad wel aanspraak zouden maken op de voorrang, heeft toch de gastheer Saul en ook zijn dienstknecht (die, zo hij koning was, geëerd moet worden als zijn eersten staatsdienaar) een plaats gegeven aan het opperste van de genodigden, vers 22. Burgerlijke beleefdheid moest bewezen worden aan hen, aan wie door de Goddelijke voorzienigheid in burgerlijke zaken de voorrang is gegeven.

2. Hij gaf hem de besten schotel, die hij, de dag tevoren van de hemel kennis hebbende gekregen van zijn komst, vers 16, voor hem bestemd had, en de kok had bevolen voor hem te bewaren, toen hij orders gaf voor de nodiging van de gasten, en toebereidselen voor hen te maken. En waarin zal die kostbare schotel bestaan, die met zoveel zorg voor de verkoren koning bewaard werd? Men zou zo denken dat het iets zeer keurigs en smakelijks moet zijn, maar neen, het was een eenvoudige schouder van een schaap, vers 23, 24, de rechterschouder van het dankoffer moest aan de priesters worden gegeven, die Gods ontvangers waren, Leviticus 7:32, het volgende in eer was de linkerschouder, die waarschijnlijk altijd toegewezen werd aan hen, die aan het boveneinde van de tafel zaten, en gewoonlijk op andere tijden Samuëls schotel was, zodat zijn geven er van aan Saul een stilzwijgend afstaan was van zijn plaats aan hem. Sommigen zien een betekenis in deze schotel: de schouder duldt krachs aan en de borst die, naar sommigen menen, er mee gepaard ging, duidt genegenheid aan, hij die koning was, had de heerschappij op zijn schouder, want hij moest er het gewicht van dragen, en het volk in zijn borst, in zijn hart, want het moest hem dierbaar wezen.

III. Wat er tussen hen voorviel in de afzondering, in het geheim, zowel die avond, als vroeg in de volgende morgen sprak Samuël met Saul op het platte dak van het huist vers 25, 26. Wij kunnen onderstellen dat Samuël hem nu de gehele geschiedenis mededeelde van de begeerte des volks om een koning te hebben de grond of oorzaak van hun begeerte, en Gods bewilliging er in, hetgeen alles voor Saul, die een zeer afgezonderd leven leidde, misschien vreemd was. Hij verzekerde hem, dat hij de persoon was, door God verkoren voor de regering, en toen Saul hier tegen inbracht, dat Samuël in het bezit was van de regering en hij haar voor niets ter wereld hem uit de hand zou willen nemen, heeft Samuël, naar wij kunnen onderstellen, hem de volle verzekering gegeven, dat hij er zeer gaarne afstand van wilde doen. De volgende morgen vroeg zond hij hem naar huis, begeleidde hem een eindweegs, zei hem zijn dienaar vooruit te zenden, ten einde tezamen alleen te zijn, vers 27, en daar heeft hij hem, gelijk wij in het begin van het volgende hoofdstuk zien zullen, gezalfd, en hem daarin het woord Gods getoond of doen horen, dat is: hij gaf hem de volle overtuiging dat hij de persoon was, verkoren om koning te zijn, want met die heilige plechtigheid zou hij niet schertsen. Het is door de zalving des Heiligen Geestes dat Christus, de grote profeet, ons het woord des Heeren toont " dezelfde zalving leert u van alle dingen", 1 Johannes 2:27.

HOOFDSTUK 10

1 Toen nam Samuël een oliekruik, en goot ze uit op zijn hoofd, en kuste hem, en zeide: Is het niet alzo, dat de HEERE u tot een voorganger over Zijn erfdeel gezalfd heeft? 2 Als gij heden van mij gaat, zo zult gij twee mannen vinden bij het graf van Rachel, aan de landpale van Benjamin, te Zelzah; die zullen tot u zeggen: De ezelinnen zijn gevonden, die gij zijt gaan zoeken, en zie, uw vader heeft de zaken der ezelinnen verlaten, en hij is bekommerd voor ulieden, zeggende: Wat zal ik om mijn zoon doen? 3 Als gij u van daar en verder aan begeeft, en zult komen tot aan Elon - thabor, daar zullen u drie mannen vinden, opgaande tot God naar Beth - el; een, dragende drie bokjes, en een, dragende drie bollen broods, en een, dragende een fles wijn. 4 En zij zullen u naar uw welstand vragen, en zij zullen u twee broden geven; die zult gij van hun hand nemen. 5 Daarna zult gij komen op de heuvel Gods, waar der Filistijnen bezettingen zijn; en het zal geschieden, als gij aldaar in de stad komt, zo zult gij ontmoeten een hoop profeten, van de hoogte afkomende, en voor hun aangezichten luiten, en trommelen, en pijpen, en harpen, en zij zullen profeteren. 6 En de Geest des HEEREN zal vaardig worden over u, en gij zult met hen profeteren; en gij zult in een anderen man veranderd worden. 7 En het zal geschieden, als u deze tekenen zullen komen, doe gij, wat uw hand vinden zal, want God zal met u zijn. 8 Gij nu zult voor mijn aangezicht afgaan naar Gilgal, en zie, ik zal tot u afkomen, om brandofferen te offeren, om te offeren offeranden der dankzegging; zeven dagen zult gij daar beiden, totdat ik tot u kome, en u bekend make, wat gij doen zult.

9 Het geschiedde nu, toen hij zijn schouder keerde, om van Samuël te gaan, veranderde God hem het hart in een ander; en al die tekenen kwamen ten zelven dage. 10 Toen zij daar aan de heuvel kwamen, zie, zo kwam hem een hoop profeten tegemoet; en de Geest des HEEREN werd vaardig over hem, en hij profeteerde in het midden van hen. 11 En het geschiedde, als een iegelijk, die hem van te voren gekend had, zag, dat hij, ziet, profeteerde met de profeten, zo zeide het volk, een ieder tot zijn metgezel: Wat is dit, dat de zoon van Kis geschied is? Is Saul ook onder de profeten? 12 Toen antwoordde een man van daar, en zeide: Wie is toch hun vader? Daarom is het tot een spreekwoord geworden: Is Saul ook onder de profeten? 13 Toen hij nu voleind had te profeteren, zo kwam hij op de hoogte. 14 En Sauls oom zeide tot hem en tot zijn jongen: Waar zijt gijlieden heengegaan? Hij nu zeide: Om de ezelinnen te zoeken; toen wij zagen, dat zij er niet waren, zo kwamen wij tot Samuël. 15 Toen zeide Sauls oom: Geef mij toch te kennen, wat heeft Samuël ulieden gezegd? 16 Saul nu zeide tot zijn oom: Hij heeft ons voorzeker te kennen gegeven, dat de ezelinnen gevonden waren; maar de zaak des koninkrijks, waarvan Samuël gezegd had, gaf hij hem niet te kennen.

17 Doch Samuël riep het volk te zamen tot de HEERE, te Mizpa. 18 En hij zeide tot de kinderen Israëls: Alzo heeft de HEERE, de God Israëls, gesproken: Ik heb Israël uit Egypte opgebracht, en Ik heb ulieden van de hand der Egyptenaren gered, en van de hand van alle koninkrijken, die u onderdrukten. 19 Maar gijlieden hebt heden uw God verworpen, Die u uit al uw ellenden en uw noden verlost heeft, en hebt tot Hem gezegd: Zet een koning over ons; nu dan, stelt u voor het aangezicht des HEEREN, naar uw stammen en naar uw duizenden. 20 Toen nu Samuël al de stammen van Israël had doen naderen, zo is de stam van Benjamin geraakt. 21 Toen hij de stam van Benjamin deed aankomen naar zijn geslachten, zo werd het geslacht van Matri geraakt; en Saul, de zoon van Kis, werd geraakt. En zij zochten hem, maar hij werd niet gevonden. 22 Toen vraagden zij verder de HEERE, of die man nog derwaarts komen zou? De HEERE dan zeide: Ziet, hij heeft zich tussen de vaten verstoken. 23 Zij nu liepen, en namen hem van daar, en hij stelde zich in het midden des volks; en hij was hoger dan al het volk, van zijn schouder en opwaarts. 24 Toen zeide Samuël tot het ganse volk: Ziet gij, dien de HEERE verkoren heeft? Want gelijk hij, is er niemand onder het ganse volk. Toen juichte het ganse volk, en zij zeiden: de koning leve! 25 Samuël nu sprak tot het volk het recht des koninkrijks, en schreef het in een boek, en leide het voor het aangezicht des HEEREN. Toen liet Samuël het ganse volk gaan, elk naar zijn huis. 26 En Saul ging ook naar zijn huis te Gibea, en van het heir gingen met hem, welker hart God geroerd had. 27 Doch de kinderen Belials zeiden: Wat zou ons deze verlossen? en zij verachtten hem, en brachten hem geen geschenk. Doch hij was als doof.

Wij verlieten Samuël en Saul tezamen wandelende waarschijnlijk op een niet publieke weg, die van Rama over het veld ging, misschien in de paden van de wijngaarden, terwijl Saul verwachtte van Samuël het woord Gods te horen. Nu hebben wij hier:

I. De zalving van Saul, die toen en daar ter plaatse geschiedde, vers 1. De tekenen en de instructies, die Samuël hem gaf, vers 2 - 6, 7, 8.
II. De vervulling dier tekenen tot voldoening van Saul, vers 9 - 13.
III. Zijn terugkeer naar het huis zijns vaders, vers 14 - 16.
IV. Zijn openbare verkiezing door het lot en zijn plechtige inhuldiging, vers 17 - 25.
V. Zijn tweede terugkeer naar zijn eigen stad, vers 26, 27.
Het is een groot werk, dat hier geschiedt, het aanstellen niet alleen van een monarch, maar de instelling van de monarchie zelf in Israël, en daarom wordt in de voortgang er van veel van God gezien.

1 Samuël 10:1 - 8
Samuël oefent hier het ambt uit van profeet aan Saul van Godswege de volle verzekering gevende, dat hij koning zal zijn, gelijk hij dit dan ook later overeenkomstig deze voorzegging geweest is.

I. Hij zalfde hem en kuste hem, vers 1. Dit geschiedde niet in een plechtige vergadering, maar op Goddelijk bevel geschiedende, was dit een vergoeding voor het ontbreken van alle uitwendige plechtigheden, ook was zij volstrekt niet minder geldig omdat zij in het verborgen plaats had, achter een heg, of, zoals de loden zeggen, bij een fontein. Gods inzettingen zijn groot en eerwaardig, al zijn de uiterlijke omstandigheden, waaronder zij bediend worden ook nog zo gering en verachtelijk.

1. Door Saul te zalven verzekerde Samuël hem, dat het God was, die hem koning maakte. Is het niet alzo dat de HEERE u gezalfd heeft? En, ten teken daarvan, werd de hogepriester gezalfd tot zijn ambt, wat het verlenen aanduidde van die gaven, welke voor de vervulling van zijn ambt vereist werden, en hetzelfde werd te kennen gegeven in de zalving van de koningen, want hen, die God roept, maakt Hij bekwaam, en dat is een goed bewijs van een opdracht. Deze heilige zalvingen die toen gebruikt werden, wezen op de Messias, of de Gezalfde, de Koning van de kerk en Hogepriester van onze belijdenis, die gezalfd was met de olie des Geestes, maar zonder mate, en boven alle priesters en vorsten van de Joodse kerk. Het was ongetwijfeld gewone olie, die Samuël gebruikt heeft, en wij lezen niet dat hij haar zegende of er bij gebeden heeft. Maar het was slechts een kruik olie, waarmee hij hem zalfde, het vat de kruik - was broos, omdat zijn koninkrijk spoedig verbroken zou worden en de hoeveelheid klein, omdat hem slechts weinig van de Geest werd verleend, in vergelijking met wat aan David verleend werd, die daarom met een hoorn olie gezalfd werd, evenals ook Salomo, terwijl Jehu later, zoals nu Saul, met olie uit een kruik gezalfd werd.

2. Door hem te kussen verzekerde hij hem van zijn eigen goedkeuring van de keus, niet alleen van zijn toestemming, maar van zijn instemming er mede, zijn welgevallen er in hoewel het zijne macht verkortte, en zijn roem en de roem van zijn geslacht verduisterde. God heeft u gezalfd, zegt Samuël, om koning te zijn, en ik ben er zeer verheugd om, ontvang deze kus ten teken daarvan." Het was ook een kus van hulde en trouw hiermede erkent hij hem niet slechts als koning, maar als zijn koning, en in die betekenis wordt ons bevolen "de Zoon te kussen", Psalm 2:12. God heeft Hem gezalfd, en daarom moeten wij Hem erkennen en Hem hulde doen. In Samuëls verklaring van de plechtigheid herinnert hij hem:
a. Aan de aard van de regering, waartoe hij geroepen is, hij was gezalfd om een voorganger te zijn, een hoofdman, een gebieder, voorzeker, wat eer en macht aanduidt, maar een gebieder, een bevelhebber in de krijg, wat zorg en moeite aanduidt, en gevaar.

b. Aan de oorsprong er van, de HEERE heeft u gezalfd. Door Hem regeerde hij, en daarom moet hij voor Hem regeren, in afhankelijkheid van Hem, en met het oog op Zijn eer en heerlijkheid.
c. Aan het doel er van, het is over Zijn erfdeel, om er zorg voor te dragen, het te beschermen, er de zaken van ten goede te leiden, als een rentmeester, die een rijk en aanzienlijk man over zijn goederen aanstelt, om ze te besturen in zijn dienst en er hem rekenschap van te geven.

II. Tot zijn meerdere voldoening en overtuiging, geeft hij hem enige tekenen, die terstond, op deze zelfden dag zullen plaatshebben, en zij waren van zo'n aard, dat zij niet slechts het woord van Samuël zullen bevestigen in het algemeen, en hem als een waar profeet zullen doen kennen, maar ook dit woord tot Saul in het bijzonder zullen bevestigen, dat hij koning zal zijn.

1. Hij zal terstond twee mannen ontmoeten die hem tijding zullen brengen van huis, van de zorg en kommer zijns vaders over hem, vers 2, deze mannen zal hij dicht bij Rachels graf ontmoeten. De eerste plaats, waar hij hem heenwees, was een graf, het graf van een van zijn voorouders, want Rachel stierf in barensnood van Benjamin, daar moet hij een les leren omtrent zijn eigen sterflijkheid, en nu hij een kroon voor zich ziet, moet hij denken aan zijn graf, waarin al zijn eer in het stof zal worden gelegd. Hier zal hij twee mannen ontmoeten misschien expres uitgezonden om hem te zoeken, die hem zeggen zullen dat de ezelinnen gevonden zijn, maar dat zijn vader bekommerd is om hem, zeggende: Wat zal ik om mijn zoon doen? Hij zal het gelukkig achten deze boden ontmoet te hebben, en het is goed om in gunstige voorvallen, al zijn zij nog zo gering. Gods voorzienigheid te zien, en erdoor tot vertrouwen te worden aangemoedigd in grotere zaken.

2. Vervolgens zal hij anderen ontmoeten, die naar Beth-El gaan, waar een hoogte schijnt geweest te zijn voor Godsdienstoefeningen, en deze mannen gingen er heen met hun offers, vers 3, 4. Het was een teken ten goede voor iemand, die bestemd was om over Israël te heersen, dat hij, overal waar hij kwam, mensen ontmoette, die ter aanbidding Gods opgingen. Er wordt verondersteld dat de bokjes de broden en de fles wijn, die zij droegen ten offer bestemd waren, met de spijsoffers en de drankoffers, waarmee het brandoffer gepaard moest gaan. Maar Samuël zegt dat zij hem twee van hun broden zullen geven, en dat hij ze moet aannemen. Dit zou voor ons de schijn hebben van hulp te verlenen aan een bedelaar. Saul moet later gedenken aan de tijd, toen hij deze aalmoezen ontving en moet daarom nederig en barmhartig zijn jegens de armen. Maar misschien werd dit toen beschouwd als een voegzaam geschenk aan een vorst, en als zodanig moet Saul het aannemen, het eerste geschenk, dat hem gebracht werd door degenen die niet wisten wat zij deden, noch waarom zij het deden, maar God gaf het hun in het hart, waardoor het temeer geschikt was om hem tot een teken te dienen. Deze twee broden, die de eerste schatting waren, welke aan deze pas gezalfden koning betaald werd, konden hem ter vermaning dienen, om de rijkdom van zijn kroon niet te besteden aan weelde, maar nog met eenvoudig voedsel tevreden te wezen. Brood is de staf des levens.

3. Het merkwaardigste van al deze tekenen. was zijn ontmoeting van een gezelschap profeten, met wie hij zich onder de invloed van de geest van de profetie, die dan over hem zal komen, zal verenigen. Wat God in ons werkt door Zijn Geest, dient veel meer tot bevestiging van ons geloof, dan alles wat door Zijn voorzienigheid voor ons wordt gewerkt Hier zegt hij hem, vers 5, 6:
a. Waar dit gebeuren zal, op de heuvel Gods, waar van de Filistijnen bezettingen zijn, wat verondersteld wordt nabij Gibea, zijn eigen stad, te wezen, want daar lag de bezetting van de

Filistijnen, Hoofdstuk 13:3. Misschien was het een van de artikelen van Samuëls overeenkomst met hen dat zij daar een bezetting zouden hebben, of liever zij hebben, na hun ten onderbrenging in het begin van zijn regering, weer veld gewonnen, zodat zij deze bezetting in die plaats konden leggen, en vandaar heeft God de man verwekt, die hen zal kastijden.

b. Er was een plaats, die de heuvel Gods werd genoemd, omdat daar een van de profetenscholen gebouwd was en de Filistijnen zelf hebben zoveel eerbied betoond voor de Godsdienst, dat een bezetting hunner krijgslieden toeliet dat daar een school van Gods profeten vreedzaam onder hen kon verblijven, zodat zij haar niet slechts niet verjoegen, maar de profeten niet gehinderd hebben in hun openbare Godsdienstoefeningen.

c. Bij welke gelegenheid hij een hoop profeten zal ontmoeten, met muziek voor hun aangezichten, en dat hij zich bij hen zal voegen. Deze profeten schijnen niet onder ingeving Gods geweest te zijn om toekomstige dingen te voorzeggen, ook heeft God zich niet aan hen in dromen en nachtgezichten geopenbaard, maar zij hielden zich bezig met de studie van de wet, met hun naburen te onderwijzen en met daden van Godsvrucht, inzonderheid met God te loven, waarin zij op wondervolle wijze geholpen werden door de Geest Gods. Het was gelukkig voor Israël, dat zij niet alleen profeten hadden, maar "hopen" van profeten, die hun goed onderricht gaven, en ook een goed voorbeeld, en zeer veel bijdroegen om de Godsdienst onder hen in stand te houden. Nu was het woord des HEEREN niet meer schaars, zoals toen Samuël pas verwekt was, die het middel was tot stichting van deze seminaries of Godshuizen, waaruit waarschijnlijk de synagogen ontstaan zijn.
Hoe jammer dat Israël de regering moe was van zo'n man, die wel niet als krijgsman de Filistijnen had verdreven, maar als man Gods de profetenscholen had opgericht, wat een grotere weldaad was voor Israël. Muziek werd toen als een geschikt middel gebruikt om het gemoed te bereiden voor de indrukken van de goeden Geest, zoals bij Elisa, 2 Koningen 3:15 . Maar wij hebben geen reden om er thans hetzelfde nut en voordeel van te verwachten tenzij wij er dezelfde uitwerking van bespeuren zoals in Sauls geval, om de bozen geest te verdrijven. Deze profeten waren op de hoogte geweest, waarschijnlijk om offeranden te offeren, en nu kwamen zij terug, zingende Psalmen.
Als wij terugkomen van de heilige inzettingen moet ons hart grotelijks verruimd zijn in heilige blijdschap en lof. Zie Psalm 138:5. Saul zal zich sterk gedrongen gevoelen om zich met hen te verenigen, en daardoor zal hij in een anderen man veranderd worden dan hij geweest is toen hij als gewoon particulier leefde. Door Zijn inzettingen verandert de Geest Gods de mensen, doet hen op wondervolle wijze van gedaante veranderen. Door God te loven in de gemeenschap van de heiligen werd Saul een ander man, of hij een nieuw man werd kan betwijfeld worden.

III. Hij zegt hem in de administratie van zijn regering te handelen naar Gods voorzienigheid hem zou leiden, en naar Samuël hem zou raden.

1. In gewone gevallen moet hij de leiding volgen van Gods voorzienigheid, vers 7. Doe wat uw hand zal vinden. Neem zulke maatregelen als uw eigen verstand u aan de hand zal doen." Maar, 2. In een buitengewone verlegenheid, waarin hij zich later te Gilgal zal bevinden, wanneer het voor hem het gewichtigste, meest beslissende ogenblik zal zijn, moet hij wachten totdat Samuël tot hem zal komen, hem zeven dagen verbeiden, vers 8. Hoe zijn tekortkomen hierin zijn val bleek te zijn, zullen wij later zien Hoofdstuk 13:11. Hem werd duidelijk hiermede te kennen gegeven, dat hij verantwoordelijk werd gesteld voor zijn gedrag, dus nauwkeurig op zich had te letten, en dat hij, hoewel hij koning was, onder de leiding van

Samuël moest handelen, moest doen wat deze hem zou bevelen. De grootste en aanzienlijkste mannen moeten onderworpen zijn aan God en Zijn woord.

1 Samuël 10:9 - 16
Saul had nu afscheid genomen van Samuël, zeer verbaasd, naar wij wèl kunnen onderstellen, over hetgeen hem geschied was, en schier bereid om te vragen of hij waakte of droomde. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Wat er gebeurde op de weg, vers 9. De tekenen, die Samuël hem gegeven had, kwamen zeer nauwkeurig uit, maar wat hem de meeste voldoening gaf, was dit: hij bevond onmiddellijk dat God hem een ander hart had gegeven. Een nieuw vuur was in zijn borst ontstoken, dat hij nooit tevoren gekend heeft. Het zoeken van de ezelinnen is hem nu geheel uit de gedachte, en hij denkt aan niets anders dan aan te strijden met de Filistijnen, Israëls grieven te herstellen, wetten te maken, het recht te bedelen, en voor de openbare veiligheid te zorgen, dat zijn de dingen, waarvan nu zijn hoofd vervuld is. Hij gevoelt zich opgeheven tot zo'n hoogte van stoutmoedigheid en dapperheid, als waarvan hij zich vroeger nooit bewust wast Hij heeft niet langer het hart van een landbouwer laag en min, en eng, en slechts belangstellende in zijn koren en zijn vee, maar het hart van een staatsman, een veldoverste, een vorst. Hem, die door God tot enigerlei dienst wordt geroepen, zal Hij er voor bekwaam maken. Als Hij ons roept tot een anderen staat, dan zal Hij ons, als wij in oprechtheid wensen met onze macht, onze gaven, onze rijkdom Hem te dienen, een ander hart geven.

II. Wat er voorviel toen hij dicht bij huis kwam. Zij kwamen aan de heuvel, dat is te Gibea, of Geba, hetgeen heuvel betekent, en zo neemt de Chaldeeër het hier als een eigennaam, hij ontmoette er de profeten, zoals Samuël het hem gezegd had, en de Geest Gods werd vaardig over hem, krachtig en plotseling, zoals de betekenis is van het woord, maar niet zo, om op hem te rusten en in hem te blijven. Hij kwam, als om ook spoedig weer heen te gaan. Voor het ogenblik had dit echter een vreemde uitwerking op hem, want terstond voegde hij zich bij de profeten in hun Godsverering, en dat wel met evenveel plechtigheid, en in een even grote vervoering van genegenheid als iemand hunner, hij profeteerde onder hen.

1. Zijn profeteren werd opgemerkt, vers 11, 12, men nam er nota van. Hij bevond zich nu onder bekenden, die, toen zij hem onder de profeten zagen, elkaar riepen om dit vreemds te aanschouwen. Het zal er hun voor bereiden om hem als hun koning aan te nemen, al was hij ook hun gelijke, nu zij gezien hebben dat God hem tot de eer van een profeet had bevorderd. De zeventig oudsten profeteerden, eer zij tot rechters werden aangesteld, Numeri 11:25.
a. Zij verwonderden zich allen Saul onder de profeten te zien. Wat is dit dat de zoon van Kis geschied is? Hoewel deze profetenschool dicht bij het huis zijns vaders was, had hij zich toch nooit met de profeten vergezeld, noch hun enigerlei eerbied of achting beloond misschien soms wel met minachting van hen gesproken, en hem nu te zien onder hen profeterende, was hun een verrassing, zoals lang daarna, toen zijn naamgenoot van het Nieuwe Testament het Evangelie predikte, dat hij eerst had vervolgd, Handelingen 9:21. Waar God een ander hart geeft, zal zich dit spoedig openbaren.

b. Een hunner, die verstandiger was dan de overigen, vroeg: Wie is hun vader, of onderwijzer? Is het niet God? Zijn zij niet allen van Hem geleerd? Zijn zij niet allen Hem hun gave verschuldigd? En is Hij beperkt? Kan Hij Saul niet tot een profeet maken, zowel als iemand anders van hen, zo Hem dit behaagt?" Of, "Is niet Samuël hun veder?" Onder God was hij dit, en Saul was nu onlangs bij hem geweest, hetgeen hij door Sauls dienaar te weten

is kunnen komen. Geen wonder, dat hij profeteert, die van nacht onder Samuëls dak is geweest.

c. Het werd tot een spreekwoord, veelvuldig gebruikt in Israël, als zij hun verwondering wilden te kennen geven, wanneer een slecht man goed was geworden, of tenminste in goed gezelschap werd aangetroffen. Is Saul onder de profeten? Saul onder de profeten is zo vreemd, zo'n wonder, dat het tot een wonder, dat het tot een spreekwoord wordt. Laat ook aan de ergsten, de slechtsten niet gewanhoopt worden, maar laat ook op een uitwendigen schijn van Godsvrucht, een plotselinge verandering voor het ogenblik niet al te zeer vertrouwd worden, want Saul onder de profeten was nog altijd Saul.

Maar, 2. Zijn gezalfd zijn werd geheim gehouden. Toen hij geëindigd had te profeteren, schijnt hij al zijn woorden voor God te hebben gesproken, en de zaak van Zijn gunst te hebben aanbevolen want hij ging terstond naar de hoogte, vers 13, om God te danken voor Zijn gunst jegens hem, en te bidden om de voortduring van Zijn gunst.
Maar, Hij hield de zaak zorgvuldig verborgen voor zijn bloedverwanten. Zijn oom, die hem ontmoette, hetzij op de hoogte, of terstond bij zijn thuiskomst, ondervroeg hem, vers 14. Saul erkende, want zijn dienaar wist het - dat zij bij Samuël geweest waren, en dat deze hem gezegd had dat de ezelinnen waren gevonden, maar hij zei geen woord van het koninkrijk, vers 14, 15. Dit was een blijk:
a. Van zijn nederigheid. Menigeen zou z60 in vervoering geweest zijn over deze plotselinge verheffing, dat hij het van de daken zou verkondigd hebben. Maar Saul, hoewel het hem in zijn hart genoegen deed, heeft er zich onder zijn naburen niet op beroemd. De erfgenamen van het koninkrijk van de heerlijkheid zijn zeer tevreden dat de wereld hen niet kent 1 Johannes 3:1.
b. Van zijn wijsheid. Ware hij ijverig geweest om het bekend te maken, hij zou benijd zijn geworden, en wie weet welke moeilijkheden hem dit zou hebben berokkend. Samuël had het hem als een geheim meegedeeld en hij wist een geheim te bewaren. Aldus bleek het dat hij een ander hart had, een hart, geschikt voor de regering.
c. Van zijn afhankelijkheid van God. Hij poogt geen invloed te verkrijgen, maar laat het aan God over om Zijn eigen werk door Samuël voort te zetten en te voltooien, hij voor zich zal stilzitten om te zien hoe de zaak zal tot stand komen.

1 Samuël 10:17 – 27
Sauls verheffing ten troon wordt hier openlijk bekend gemaakt in een algemene vergadering van de oudsten van Israël te Mizpa, als de vertegenwoordigers hunner onderscheiden stammen. Waarschijnlijk werd deze bijeenkomst van de staten zo spoedig mogelijk belegd nadat Saul gezalfd was, want zo er een verandering in hun regering moest plaatshebben, dan moest dit maar hoe eerder hoe beter geschieden, het zou slechte gevolgen kunnen hebben indien er veel tijd over heenging. Het volk is samengekomen in een plechtige vergadering, waarin God op bijzondere wijze tegenwoordig was (weshalve gezegd wordt, dat zij samengeroepen worden tot de Heere). Samuël handelt voor God onder hen.

I. Hij bestraft hen wegens hun verwerping van de regering door een profeet, en hun begeerte naar een aanvoerder, een koning. Hij toont hun, vers 18, hoe gelukkig zij geweest zijn onder de Goddelijke regering, toen God hen bestuurde, Hij verloste hen uit de hand van hen, die hen verdrukten, wat konden zij meer begeren? Kon de machtigste held voor hen doen wat de Almachtige voor hen gedaan heeft? Hij toont hun ook, vers 19, welk een belediging zij God hebben aangedaan, (die zelf door Zijn eigen macht hen uit al hun ellenden en noden verlost heeft, alsmede door hen, die Hij daartoe onmiddellijk geroepen en bekwaam gemaakt heeft)

in een koning te begeren om hen te verlossen. Hij zegt hun duidelijk en onomwonden: "Gijlieden hebt heden uw God verworpen, gij hebt dit feitelijk gedaan, dit werkelijk gedaan, aldus verklaart Hij het, aldus neemt Hij het op, en Hij zou u rechtvaardig hierom kunnen verwerpen." Zij, die beter kunnen leven door de zinnen dan door het geloof, die liever op een vlesen arm steunen, dan op de arm des Almachtigen, verlaten een fontein van levend water voor gebroken waterbakken. En sommigen zien in hun hardnekkigheid in deze zaak het voorteken van hun verwerping van Christus in wie te verwerpen zij God hebben verworpen, dat Hij niet over hen zal heersen.

II. Hij liet hen er nu toe overgaan om hun koning te verkiezen door het lot. Hij wist wie God had verkoren, en hij had hem reeds gezalfd, maar hij kende ook de neiging tot murmureren van het volk, en dat er onder hen waren, die niet zouden berusten in de keus indien zij alleen op zijn getuigenis steunde teneinde dus iedere stam, en elk geslacht van de verkoren stam het genoegen te geven van een kans te hebben, laat hij hen het lot werpen, vers 19. Uit al de stammen wordt Benjamin geraakt, vers 20, en uit die stam Saul, de zoon van Kis, vers 21. Uit deze methode zal het blijken aan het volk, wat reeds gebleken is aan Samuël, dat Saul door God bestemd was om koning te zijn, want het lot wordt in de schoot geworpen, maar het gehele beleid daarvan is van de HEERE. Dit zal ook alle twistingen en tegenwerpingen voorkomen, want het lot doet de geschillen ophouden en maakt scheiding tussen machtigen. Toen de stam van Benjamin geraakt was, konden zij gemakkelijk voorzien, dat zij een geslacht gingen verheffen, dat spoedig weer van zijn hoogte zou afkomen, want de stervende Jakob had voorzegd, door de geest van de profetie gedreven zijnde, dat de heerschappij aan Juda zou komen, dat is de stam, die zal "heersen als een leeuw, Benjamin zal slechts verscheuren als een wolf", Genesis 49:10, 27. Diegenen dus, die de Schrift kenden, konden niet zeer ingenomen zijn met het doen van hetgeen weldra weer ongedaan gemaakt zal worden.

III. Het is met veel moeite, en niet zonder de Heere verder te vragen, dat Saul eindelijk tevoorschijn wordt gebracht. Toen het lot op hem viel, verwachtte ieder dat hij zou antwoorden nu zijn naam afgeroepen werd, maar in plaats daarvan wisten zijn vrienden niet eens waar hij was, en konden zij hem niet vinden vers 21, hij had zich tussen de vaten verstoken, vers 22. Zo weinig was hij nu ingenomen met de macht, maar toen hij haar bezat was het blote denkbeeld om er van te scheiden hem ondraaglijk. Hij had zich teruggetrokken in de hoop, dat men bij zijn niet - verschijning tot een andere keus zou overgaan, of om aldus zijn bescheidenheid te tonen, want uit hetgeen reeds geschied was, wist hij dat hij de man moest wezen. Wij kunnen onderstellen dat hij er toen wezenlijk afkerig van was om de regering op zich te nemen:

1. Omdat hij zich bewust was ongeschikt te zijn voor zo groot en gewichtig een ambt. Hij was niet opgeleid voor geleerdheid, of voor de krijg, of voor het recht, en hij vreesde de een of andere noodlottige vergissing te begaan.

2. Omdat het hem zou blootstellen aan de nijd van zijn naburen, die hem kwalijk gezind waren.

3. Omdat hij uit hetgeen Samuël hem gezegd had begreep dat het volk zondigde met een koning te vragen, en het in toorn was, dat God hen hun verzoek toestond.

4. Omdat het toen slecht stond met Israëls staat van zaken, de Filistijnen waren sterk, de Ammonieten dreigend, en hij moet voorwaar wel een stoutmoedig man zijn, die onder zeil

gaat in een storm. Maar de vergadering, gelovende dat de keus goed moet zijn, die door God zelf gedaan was, wilde niets onbeproefd laten om hem te vinden, op wie het lot gevallen was. Zij vroegen de HEERE, hetzij door de hogepriester en zijn borstlap des gerichts, of door Samuël en zijn geest van de profetie, en de Heere zei hun waar zij hem konden vinden, verborgen tussen de vaten, en zij liepen en namen hem vandaar vers 23. Niemand zal in het einde door zijn nederigheid en bescheidenheid iets verliezen. Eer, gelijk de schaduw, volgt hen die van haar vlieden, maar vliedt van hen die haar najagen.

IV. Samuël stelt hem voor aan het volk, en zij nemen hem aan. Hij behoefde op geen bank of verhevenheid te gaan staan, staande op gelijke bodem met hen, steekt hij ver boven hen uit, want hij was hoger dan al het volk van zijn schouder en opwaarts, vers 23. "Ziet," zegt Samuël, "welk een koning God voor u verkoren heeft, juist zo'n als gij begeerd hebt, gelijk hij is er niemand onder het gehele volk, die zoveel majesteit in zijn gelaat, zoveel statigheid heeft in zijn voorkomen, hij staat onder de menigte als een ceder onder struikgewas. Laat uw eigen ogen oordelen, is hij niet een kloek en prachtig man?" Hierop geeft het volk zijn goedkeuring te kennen van de keus, zij juichten en zeiden: de koning leve! dat is: "lang moge hij ons regeren in gezondheid en voorspoed." Onderdanen plachten hun genegenheid en trouw aan hun vorst te kennen te geven door hun goede wensen, en deze werden hier in een bede aan God verkeerd, Psalm 72:15. "Men zal gedurig voor hem bidden." Zie Psalm 20:2. Samuël had hun gezegd, dat zij hun koning spoedig moede zullen zijn, maar in de stemming waarin zij nu zijn, denken zij dat zij hem nooit moede zullen worden: de koning leve! V. Samuël stelt het oorspronkelijke contract tussen hen vast, en brengt het in geschrifte, vers 25. Hij had hun tevoren gezegd wat des konings wijze zal zijn, Hoofdstuk 8:11, hoe hij zijn macht zal misbruiken nu sprak hij tot het volk het recht des koninkrijks, of liever de wet of de inrichting er van, welke macht de koning kon eisen, en welk recht de onderdanen konden vorderen. Hij stelde de grenzen tussen hen vast, opdat zij geen inbreuk zouden maken op elkanders rechten. Laat hen eerst elkaar goed verstaan, en laat de overeenkomst tussen hen in zwart op wit wezen, dat zal dan de goede verstandhouding tussen hen duurzaam maken.
De geleerde bisschop Patrick denkt, dat hij nu herhaalde en in geschrifte bracht wat hij hun gezegd had, Hoofdstuk 8:11, van de willekeurige macht, die hun koningen zich zouden aanmatigen, opdat dit later een getuigenis tegen hen zou wezen, dat zij die ramp zelf over zich gebracht hadden, want hun was vooruit gezegd waartoe het komen zou, en toch wilden zij een koning hebben.

VI. Toen de plechtigheid voorbij was, werd de vergadering ontbonden. Samuël liet het gehele volk gaan, elk naar zijn huis. Hier werd geen stemming gehouden, en, voor zoveel blijkt. Niet eens een voorstel gedaan om geld te heffen om de waardigheid van hun pas verkoren koning op te houden, indien hij het dus later gepast oordeelt om te nemen, wat zij niet gepast achten hem te geven, (en dat hij toch noodzakelijk hebben moest) dan hebben zij dit aan zichzelf te danken. Zij gingen, elk naar zijn huis, genoegen vindende in de naam van een koning over hen, en Saul ging ook naar zijn huis te Gibea, naar het huis zijns vaders, niet opgeblazen door de naam van een koninkrijk onder hem. Te Gibea had hij geen paleis, geen boon, geen hof, toch gaat hij daarheen. Als hij koning moet zijn, dan zal hij, gedenkende aan de rotssteen, waar hij uit gehouwen was, zijn eigen stad tot koninklijke stad maken, ook zal hij zich van zijn geringe bloedverwanten niet schamen, zoals maar al te velen doen als zij tot grootheid zijn gekomen. Zulk een nederige gemoedsgesteldheid zet schoonheid en luister bij aan grote bevordering. De staat verhoogd, en de geest, de gemoedsgesteldheid niet hoog maar klein blijvende, zie hoe goed en lieflijk het is! Maar hoe was het volk jegens hun nieuwen koning gezind? De meerderheid scheen niet veel belangstelling in hem te hebben, zij gingen elk naar

zijn huis, hun eigen huiselijke aangelegenheden schenen hun meer ter harte te gaan dan de belangen van het algemeen, dit was de algemene gezindheid. Maar.

1. Er waren sommigen zo getrouw, dat zij hem vergezelden, vers 26. van het heir gingen met hem, welker hart God geroerd had. Niet het gros van het volk, maar een kleine groep, die, hetzij omdat zij ingenomen waren met hun eigen keus van een koning te hebben, of omdat Gods keus van deze koning hun behaagde, of omdat zij zoveel verstandiger waren dan hun naburen, dat zij beseften dat, zo er een koning was, men hem eerbied behoorde te tonen, ging met hem naar Gibea als zijn lijfwacht. Het waren degenen wier hart God geroerd had, om hierin hun plicht te doen. Alle goed, dat in ons is, of dat te eniger tijd door ons gedaan wordt, moet aan de genade Gods worden toegeschreven. Als het hart zich neigt naar de rechten weg, dan is het, omdat Hij het heeft geroerd. Ene aanraking is genoeg, als zij Goddelijk is.

2. Er waren anderen, die zo nijdig en boosaardig waren, dat zij hem beledigden, kinderen Belials, mannen die geen juk wilden dragen aan wie niets kop behagen van hetgeen God of Samuël deed. Zij verachtten hem, vers 27 wegens de geringheid van zijn stam en geslacht, de kleinheid van zijn bezitting, de afzondering waarin hij was opgevoed. Wat zou ons deze verlossen? zeiden zij. Zij kwamen niet voor de dag, met iemand die daar meer geschiktheid voor had, maar, wie zij ook hadden, hun verlossing moest toch niet komen van de mens, maar van God. Zij wilden zich niet verenigen met hun naburen om genegenheid te betonen voor hem en zijn regering door hem geschenken te brengen, of hem gelukwensen aan te bieden bij zijn komst tot de troon. Misschien waren deze ontevredenen het ijverigst geweest om een koning te begeren, maar nu zij er een hadden twistten zij met hem, omdat hij niet geheel en al was zoals zij waren. Voor hen was het reden genoeg om een tegenzin in hem te hebben, dat anderen met hem ingenomen waren. Even verschillend zijn de mensen gezind jegens onze verhoogden Verlosser. God heeft Hem op de heiligen berg Sion tot Koning gesteld. Er is een overblijfsel, dat zich aan Hem onderwerpt, Hem geschenken brengt Hem volgt waar Hij ook heengaat, en het zijn dezulken wier hart God geroerd heeft, die Hij gewillig heeft gemaakt ten dage van Zijn heirkracht. Maar er zijn anderen, die Hem verachten en vragen: Wat zou deze ons verlossen? Zij zijn aan Hem geërgerd, nemen aanstoot aan Zijn uiterlijke geringheid, en zij zullen er door verpletterd worden.

Eindelijk. Hoe heeft Saul het slechte gedrag opgenomen van hen, die ontevreden waren met zijn koningschap? Hij zweeg stil of hij was als doof. Hij was er zó ver af om er vertoornd om te zijn, dat hij het niet eens scheen op te merken. Hetgeen zowel een bewijs was van zijn nederigheid en bescheidenheid, als van zijn barmhartigen gemoedsaard, en ook daarvan, dat hij overtuigd was van zijn recht op de kroon, want diegenen zijn gewoonlijk het meest bevreesd, dat men hun eer te na komt en het wraakgierigst wegens hun aangedane beledigingen, die hun macht door onwettige middelen hebben verkregen. Christus zweeg stil, toen Hij beledigd werd, want het was de dag van Zijn lankmoedigheid, maar een dag van vergelding staat te komen.

HOOFDSTUK 11

1 Toen toog Nahas, de Ammoniet, op, en belegerde, Jabes in Gilead. En al de mannen van Jabes zeiden tot Nahas: Maak een verbond met ons, zo zullen wij u dienen. 2 Doch Nahas, de Ammoniet, zeide tot hen: Mits dezen zal ik een verbond met ulieden maken, dat ik u allen het rechteroog uitsteke; en dat ik deze schande op gans Israël legge. 3 Toen zeiden tot hem de oudsten Jabes: Laat zeven dagen van ons af, dat wij boden zenden in al de landpalen van Israël; is er dan niemand, die ons verlost, zo zullen wij tot u uitgaan. 4 Als de boden te Gibea - sauls kwamen, zo spraken zij deze woorden voor de oren van het volk. Toen hief al het volk zijn stem op, en weende. 5 En ziet, Saul kwam achter de runderen uit het veld, en Saul zeide: Wat is de volke, dat zij wenen? Toen vertelden zij hem de woorden der mannen van Jabes.
6 Toen werd de Geest Gods vaardig over Saul, als hij deze woorden hoorde; en zijn toorn ontstak zeer. 7 En hij nam een paar runderen, en hieuw ze in stukken, en hij zond ze in alle landpalen van Israël door de hand der boden, zeggende: Die niet zelf uittrekt achter Saul en achter Samuël, alzo zal men zijn runderen doen. Toen viel de vreze des HEEREN op het volk, en zij gingen uit als een enig man. 8 En hij telde hen te Bezek; en van de kinderen Israëls waren driehonderd duizend, en van de mannen van Juda dertig duizend. 9 Toen zeiden zij tot de boden, die gekomen waren: Aldus zult gijlieden de mannen te Jabes in Gilead zeggen: Morgen zal u verlossing geschieden, als de zon heet worden zal. Als de boden kwamen, en verkondigden dat aan de mannen te Jabes, zo werden zij verblijd. 10 En de mannen van Jabes zeiden: Morgen zullen wij tot ulieden uitgaan, en gij zult ons doen naar alles, wat goed is in uw ogen. 11 Het geschiedde nu des anderen daags, dat Saul het volk stelde in drie hopen, en zij kwamen in het midden des legers, in de morgenwake, en zij sloegen Ammon, totdat de dag heet werd; en het geschiedde, dat de overigen alzo verstrooid werden, dat er onder hen geen twee tezamen bleven.
12 Toen zeide het volk tot Samuël: Wie is hij, die zeide: Zou Saul over ons regeren? Geeft hier die mannen, dat wij hen doden. 13 Maar Saul zeide: Er zal te dezen dage geen man gedood worden, want de HEERE heeft heden een verlossing in Israël gedaan. 14 Verder zeide Samuël tot het volk: Komt en laat ons naar Gilgal gaan, en het koninkrijk aldaar vernieuwen. 15 Toen ging al het volk naar Gilgal, en maakte Saul aldaar koning voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal; en zij offerden aldaar dankofferen voor het aangezicht des HEEREN; en Saul verheugde zich aldaar gans zeer, met al de mannen van Israël.

In dit hoofdstuk hebben wij de eerste vruchten van Sauls regering in de glorierijke verlossing van Jabes in Gilead uit de handen van de Ammonieten. Laat Israël hier nu niet uit afleiden, dat zij wel gedaan hebben met een koning te vragen, God zou hen hebben kunnen en willen verlossen zonder een koning, maar laat hen Gods goedheid bewonderen, dat Hij hen niet heeft verworpen, toen zij Hem verwierpen, en Zijn wijsheid erkennen in de keuze van de persoon, die Hij zo Hij hem niet geschikt vond, geschikt heeft gemaakt voor het grote ambt, waartoe hij was geroepen terwijl Hij hem instaat stelde, om enigermate door zijn openbare diensten de kroon te verdienen, voordat zij nog op zijn hoofd bevestigd is door de openbare goedkeuring. Hier is:

I. De grote nood en benauwdheid waarin de stad Jabes in Gilead, aan de andere kant van de Jordaan, gebracht werd door de Ammonieten, vers 1 - 3
II. Sauls grote bereidwilligheid om haar te hulp te komen, waarbij hij zich heeft onderscheiden, vers 4 – 10.
III. De goede uitslag van zijn poging, door welke God hem heeft onderscheiden vers 11.
IV. Sauls zachtmoedigheid in weerwil hiervan Jegens hen, die hem hadden tegengestaan, vers 12,13.
V. De openbare bevestiging en erkenning van zijn verkiezing tot de regering, vers 14, 15.

1 Samuël 11:1 - 4

De Ammonieten waren slechte naburen voor die stammen Israëls, die in hun nabijheid lagen, hoewel zij nakomelingen waren van de rechtvaardigen Lot, en daarom door Israël met

onderscheiding werden behandeld. Zie Deuteronomium 2:19. Jeftha had hen in zijn tijd vernederd en ten onder gebracht, maar nu had de zonde van Israël hen instaat gesteld hun weer het hoofd te bieden, en die twist te wreken. De stad in Gilead was enige eeuwen geleden verwoest door het zwaard van Israëls gerechtigheid wegens haar niet optreden tegen de goddeloosheid van Gibea, Richteren 21:10, en nu, weer bevolkt zijnde waarschijnlijk door de nakomelingen van hen, die toen aan het zwaard ontkomen waren, is zij alsof er een noodlot over de plaats hing - in gevaar van verwoest te worden door de Ammonieten. Nahas, koning van de kinderen Ammons, I Kronieken 19:1, sloeg er het beleg voor.

1. De belegerden onderhandelen over de overgave, vers 1. "Maak een verbond met ons, en wij zullen ons op eervolle voorwaarden onderwerpen, en u dienen." Zij hadden de kracht en deugd van Israëlieten verloren, want anders zouden zij de kloekmoedigheid van Israëlieten niet verloren hebben, noch zich gedwee willen overgeven om een Ammoniet te dienen, zonder een enkele stoutmoedige poging gewaagd te hebben om hem het hoofd te bieden. Hadden zij het verbond met God niet verbroken, Zijn dienst niet verlaten, zij zouden niet aldus om een verbond behoeven te bedelen, met een heidens volk, waarbij zij zich aanboden om hen te dienen.

2. De belegeraars bieden hun eerloze en barbaarse voorwaarden aan, zij zullen hun leven sparen, op voorwaarde dat zij hun het rechteroog uitsteken, vers 2. De Gileadieten namen er genoegen mee om hun vrijheid en hun goederen te verliezen, om daardoor hun leven te behouden. Hadden de Ammonieten hen aan hun woord gehouden, de zaak zou terstond tot beslissing zijn gekomen, en de Gileadieten zouden geen hulp hebben gevraagd aan hun broederen. Maar hun lafhartig toegeven maakte de Ammonieten des te meer beledigend in hun eisen, het is hun niet genoeg hen tot hun dienstknechten te hebben, maar:
a. Zij moeten hen pijnigen door hun een oog uit te steken.
b. Zij moeten hen ongeschikt maken voor de krijg, hen onbekwaam maken, niet om te arbeiden (dat zou schade hebben veroorzaakt aan hun heren) maar om de wapens te dragen, want in die tijden streden zij met schilden aan hun linkerhand, die hun linkeroog bedekten, zodat een soldaat zonder zijn rechteroog feitelijk blind was.
c. Zij moeten schande leggen op geheel Israël, als zwak en lafhartig, daar zij toelieten, dat de inwoners van een hunner voornaamste steden aldus mishandeld werden, en niet poogden hen te redden.

3. De belegerden vragen en verkrijgen zeven dagen om dit voorstel in beraad te nemen, vers 3. Indien Nahas hun dit uitstel niet had toegestaan, dat kunnen wij onderstellen, dat het afschuwelijke van zijn voorstel hen wanhopig had gemaakt, en zij liever met het zwaard in de hand zouden gestorven zijn, dan zich aan zulke onbarmhartige vijanden over te geven. Daarom heeft Nahas, het niet mogelijk achtende dat zij in zo korten tijd hulp konden verkrijgen, en zich volkomen zeker wanende van zijn voordeel over hen, in snoeverij, de zeven dagen gegeven, opdat de schande van Israël, dat hen niet verloste, zoveel groter zou zijn, en zijn overwinning des te meer schitterend. Maar het was de leiding van Gods voorzienigheid, dat hij zich zo gerust en veilig waande, opdat die gerustheid zijn verderf zou wezen.

4. Hiervan wordt bericht gezonden naar Gibea. Zij zeiden dat zij boden wilden zenden in al de landpalen van Israël, vers 3, hetgeen Nahas des te meer gerust deed zijn, want dat, dacht hij, zou een werk van tijd wezen, en niemand zou genegen zijn om te verschijnen indien zij niet een algemeen opperhoofd hadden. Nahas had wellicht nog niet gehoord, dat zij zich juist een koning hadden verkoren. Maar de boden zijn, hetzij uit eigen beweging of op bevel van hun

meesters, regelrecht naar Gibea gegaan en, Saul niet tehuis vindende hebben zij hun bericht aan het volk meegedeeld, dat daarop in wenen uitbarstte, vers 4. Zij wilden eerder de ellende hunner broederen bewenen, dan er aan te denken hun te hulp te snellen, hun tranen voor hen storten dan hun bloed. Zij weenden, als wanhopende om de mannen van Jabes in Gilead te hulp te komen, en vrezende dat, zo die grensstad verloren was, de vijand tot in het hart huns lands zou doordringen, hetwelk nu in zeer groot gevaar scheen te zijn.

1 Samuël 11:5 - 11
Wat hier verhaald wordt is zeer ter ere van Saul en toont de gelukkige uitwerking van die anderen geest, met welke hij begiftigd was. Merk op:

I. Zijn nederigheid. Hoewel hij tot koning was aangesteld en door het volk als zodanig was aangenomen, heeft hij het toch niet beneden zich geacht om de staat van zijn kudden te kennen, maar ging zelf uit om ze te bezien, en des avonds kwam hij met de dienstknechten achter de runderen uit het veld, vers 5. Dat was een blijk dat hij door zijn verhoging niet was opgeblazen, zoals degenen maar al licht zijn, die van een geringer staat tot aanzien komen. Gods voorzienigheid had hem nog geen koningswerk aangewezen, en hij liet alles over aan Samuël, veeleer dus dan lui en ledig te zijn, wilde hij zich voor het ogenblik nog met het landmansbedrijf bezighouden, ofschoon de kinderen Belials er hem misschien nog meer om zullen verachten, zullen zij die deugdzaam en verstandig zijn en zelf de arbeid beminnen er volstrekt niet te minder om denken van hem. Er waren geen inkomsten voor hem vastgesteld om zijn waardigheid als koning op te houden, en hij wenste geen last te zijn voor het volk, weshalve hij, evenals Paulus' met zijn eigen handen arbeidde, want zo hij zijn huiselijke aangelegenheden veronachtzaamde, hoe zou hij zich en zijn gezin dan kunnen onderhouden? Salomo geeft als reden op, waarom de mensen wel acht moet geven op hun kudden, dat "de kroon niet van geslacht tot geslacht zal zijn" Spreuken 27:23, 24. Sauls kroon was het niet en daarom moet hij zich van iets duurzamere voorzien.

II. Zijn belangstelling in zijn naburen. Toen hij hen in tranen zag, vroeg hij: Wat is de volke, dat zij wenen? Laat het mij weten opdat, zo het een grief is, die hersteld kan worden, ik hen kunne helpen, en zo niet, opdat ik met hen wene." Goede magistraten gevoelen pijn als hun onderdanen wenen.

III. Zijn ijver voor de veiligheid en eer van Israël. Toen hij van de onbeschaamdheid van de Ammonieten hoorde en van het leed van een staaf, van een moeder in Israël, werd de Geest Gods vaardig over hem, en bezielde hem met grote gedachten, zijn toorn ontstak zeer. Hij was vertoornd over de onbeschaamdheid van de Ammonieten, vertoornd, omdat zij hem niet eerder bericht hebben gezonden van de inval van de Ammonieten, en van de nood waarin zij gebracht stonden te worden. Het vertoornde hem zijn naburen te zien wenen, als het hun beter voegde om zich ten krijg te rusten. Het was een kloekmoedig, edelaardig vuur, dat nu in het hart van Saul was ontstoken, en dat zijn hogen rang betaamde.

IV. Het gezag en de macht, die hij bij deze gewichtige gelegenheid uitoefende. Spoedig liet hij Israël weten, dat hij, hoewel hij zich voor het ogenblik in het private leven had teruggetrokken, zorg had voor het publiek, en over mannen wist te bevelen in het veld, evengoed als hij vee uit het veld wist te drijven vers 5, 7. Hij zond een oproep in al de landpalen Israëls, om de uitgestrektheid te tonen van zijn macht buiten zijn eigen stam, namelijk over al de stammen, en gebood dat alle krijgslieden terstond gewapend op de algemene verzamelplaats te Bezek zouden verschijnen. Merk op:

1. Zijn bescheidenheid, door Samuëls naam bij de zijnen te voegen voor de opdracht. Hij wilde het koningsambt niet uitoefenen zonder behoorlijk acht te slaan op dat van een profeet.

2. Zijn zachtmoedigheid in de strafbedreiging tegen hen, die zijn bevelen niet zouden gehoorzamen. Hij houwt een juk ossen in stukken, en zendt de stukken naar de onderscheiden steden Israëls met de bedreiging aan hen, die zouden weigeren het openbaar belang te dienen, niet: "Alzo zal men hem doen", maar: "Alzo zal men zijn runderen doen." God had dit als een groot oordeel bedreigd, Deuteronomium 28:31. Uw os zal voor uw ogen geslacht worden, maar gij zult daarvan niet eten. Het was nodig dat aan het bevel kracht zou worden bijgezet door een strafbedreiging, maar zij was bij lange na niet zo streng als die, waarvan een gelijk bevel vergezeld ging uitgaande van de gehele vergadering, Richteren 21:5.
Saul wenste te tonen dat zijn regering zachter was dan die zij gehad hebben. De uitwerking van die oproep was dat de staande krijgsmacht van de natie uitging als een enig man, en de reden, die er voor aangeduid is, dat de vreze des HEEREN op het volk viel. Saul heeft er niet naar gestreefd dat het volk hem zou vrezen, maar onder de invloed van de vreze Gods en uit eerbied voor Hem, die Saul tot hun koning en hen tot elkanders leden had gemaakt, hebben zij zijn orders opgevolgd. De vreze Gods zal de mensen tot goede onderdanen maken, tot goede krijgslieden en goede vrienden van de belangen van hun land. Zij, die God vrezen, zullen er een gewetenszaak van maken om hun plicht te doen jegens alle mensen, en inzonderheid jegens hun overheid.

V. Zijn gedrag en zijn wijze maatregelen voor deze grote zaak, vers 8. Hij telde hen, die zich tot hem verzamelden, ten einde zijn kracht te kennen, en te weten hoe zijn krijgsmacht het best te verdelen naar hun getallen. Het is de eer van vorsten om het getal hunner mannen te kennen, maar het is de eer van de Koning van de koningen, "dat er geen getal is van Zijn benden", Job 25:3. Bij deze monstering schijnt Juda, hoewel op zichzelf geteld, geen groot figuur te hebben gemaakt, want daar hij een was van twaalf stammen bedroeg zijn getal toch slechts het elfde deel van het gehele aantal, dertig duizend drie honderd en dertig, hoewel Bezek, de algemene verzamelplaats, in die stam was, ontbrak hun echter het aantal of de moed, of de ijver, waarvoor die stam vermaard placht te zijn, zó min was hij even vóór dat in David de scepter er in kwam.

VI. Zijn geloof en vertrouwen, en (daarop gegrond) zijn moed en vastberadenheid in deze onderneming. Het schijnt dat dezelfde boden, die de tijding van Jabes in Gilead hadden gebracht, door Saul het land ingezonden werden om het krijgsvolk op te roepen, daar deze voorzeker trouw en ijverig zouden zijn ter bevordering hunner eigen zaak, en deze worden nu door hem teruggezonden naar hun in nood verkerende medeburgers, met de verzekering (waartoe Samuël hem waarschijnlijk heeft aangemoedigd) Morgen, op dat en dat uur, voordat de vijand kan zeggen dat de zeven dagen om zijn, zal u verlossing geschieden, vers 9. Houdt u gereed om het uw te doen, en wij zullen niet in gebreke blijven om te doen wat het onze is. Doet gij een uitval op de belegeraars, terwijl wij hen omsingelen." Saul wist dat zijn zaak rechtvaardig was, dat hij een duidelijke roeping had, en dat God op zijn zijde was, en daarom twijfelde hij niet aan de goeden uitslag. Dit was een goede tijding voor de belegerde Gileadieten wier rechterogen zich droog geweend hadden om hun rampen, en hun nu begonnen te falen in het uitzien naar hulp, en pijn te doen in de verwachting van het oordeel, dat hun de volgenden dag wachtte, wanneer zij voor het laatst zien zouden, hoe groter de nood, hoe welkomer de uitredding.
Toen zij de tijding hoorden, werden zij verblijd, vertrouwende op de verzekering, die hun was gezonden. En zij zonden naar het kamp des vijands, vers 10, om hun te zeggen dat zij de volgende dag gereed zouden zijn hen te ontmoeten, wat de vijanden opnamen als een

aanduiding, dat zij er aan wanhoopten hulp te verkrijgen, en er dus nog geruster door werden. Indien zij geen zorg droegen om door verkenners uit te zenden, hun vergissing te herstellen, dan zullen zij het zichzelf te danken hebben als zij overvallen worden, de belegerden waren niet verplicht hun kennis te geven van de hulp, die hun verzekerd was.

VII. Zijn naarstigheid en ijver in deze zaak, Indien hij van zijn jeugd af voor de krijg was opgeleid, en even dikwijls regimenten had aangevoerd als hij kudden van vee heeft gevolgd, hij zou in een zaak van die aard niet met meer bekwaamheid en naarstigheid hebben kunnen handelen. Als de Geest des Heeren vaardig wordt over de mensen, dan maakt dit hen bedreven ook zonder ervaring. Een groot heir in vergelijking met de hedendaagse legers had Saul nu onder zijn bevelen. Hij had een langen mars af te leggen, bijna twintig uren ver, en daarbij de Jordaan over te trekken. Er was geen ruiterij in zijn leger, het bestond geheel uit voetvolk, dat hij verdeeltin drie bataljons, vers 11.

Merk nu op:
1. Met welk een ongelooflijke snelheid hij op de vijand afging, in een dag en nacht kwam hij op het toneel des oorlogs, waar zijn eigen lot en dat van Israël beslist moest worden. Hij had zijn woord gegeven, en wilde het niet breken, ja hij deed meer dan hij beloofd had, want hij had hulp toegezegd vóór de volgende dag, als de zon heet worden zal, vers 9, maar hij bracht die hulp al vóór het aanbreken van de dag, in de morgenwake, vers 11. Wien God helpt, helpt Hij vroeg, in het aanbreken van de morgenstond Psalm 46:6. Met welk een ongelooflijke dapperheid hij de vijand aanviel, vroeg in de morgen, toen zij lagen te dromen van de overwinning en zegepraal, die zij die dag over de ongelukkige inwoners van Jabes in Gilead zouden behalen, eer zij het wisten was hij in het midden van hun leger, en zijn mannen, die in driekolommen tegen hen optrokken, omsingelden hen van alle kanten, zodat zij noch de moed, noch de tijd hadden om hun het hoofd te bieden.
2. Eindelijk. Om zijn roem te voltooien heeft God al deze hoedanigheden met voorspoed gekroond. Jabes in Gilead was ontzet, en de Ammonieten volkomen verslagen en op de vlucht gedreven. Hij had nu de dag voor zich om zijn overwinning te voltooien, en zo volkomen een overwinning was het, dat zij, die na de grote slachting nog waren overgebleven, zo verstrooid werden, dat er onder hen geen twee tezamen bleven, om elkaar te bemoedigen of te helpen, vers 11.

Wij kunnen onderstellen dat Saul zoveel krachtiger in deze zaak is opgetreden:
1. Omdat er een soort van band bestond tussen de stam van Benjamin en de stad Jabes in Gilead. Die stad had geweigerd zich met de overigen te verenigen, om Gibea te verwoesten, hetgeen toen gestraft werd als een misdaad, maar nu misschien herdacht werd als een vriendelijkheid toen Saul zou bereidwillig en vastberaden van Gibea kwam om Jabes in Gilead bij te staan. Maar dat was niet alles, twee derden van de Benjaminieten, die toen ontkomen waren, werden uit die stad van vrouwen voorzien, Richteren 21:14, zodat de meeste moeders in Benjamin dochters waren van Jabes in Gilead, voor welke stad Saul, een Benjaminiet zijnde, dus een bijzondere genegenheid had, en wij bevinden, dat zij zijn vriendelijkheid vergolden hebben, Hoofdstuk 31:11, 12.

2. Omdat het de inval was van de Ammonieten, die het volk er toe bracht om een koning te begeren, (dit zegt Samuël, Hoofdstuk 12:12,), zodat hij, indien hij zich in deze expeditie niet goed gekweten had, hen teleurgesteld zou hebben in hun verwachting van hem, en voor altijd hun achting verloren zou hebben.

1 Samuël 11:12 - 15

Wij hebben hier het gebruik, dat gemaakt werd van de glorierijke overwinning, die Saul had behaald, niet het gebruik, dat er van gemaakt werd naar buiten, (hoewel wij het als een uitgemaakte zaak kunnen beschouwen, dat de mannen van Jabes in Gilead, die er zo ternauwernood aan ontkomen waren, dat hun het rechteroog werd uitgestoken, nu met dat behouden oog de gelegenheid zouden ontdekken, die zij nu hadden om wraak te nemen op hun wrede vijanden, en hun voor altijd de macht te benemen om hen nogmaals aldus in het nauw te brengen. Nu zullen zij wraak nemen op de Ammonieten voor hun rechterogen, veroordeeld om uitgestoken te worden, zoals Simson op de Filistijnen, voor zijn twee ogen, die uitgegraven waren, Richteren 16:28). Maar het bericht, hier gegeven, is van het gebruik, dat zij er tehuis, dat is: in hun eigen land, van gemaakt hebben.

I. Het volk nam de gelegenheid waar om hun ijver te tonen voor de eer van Saul, en hun toorn wegens de beledigingen, die hem waren aangedaan. Samuël schijnt tegenwoordig te zijn, indien niet bij het gevecht (de tocht zou te ver voor hem geweest zijn) maar dan toch om hun tegemoet te gaan toen zij als overwinnaars wederkeerden. En aan hem, als richter werd het voorstel gedaan - want zij wisten dat Saul geen rechter zou willen wezen in zijn eigen zaak - dat de Belialskinderen, die niet wilden dat hij koning over hen zou zijn, tevoorschijn gebracht en gedood zouden worden vers 12. Sauls geluk (zoals dwaze mensen het noemen) deed meer bij hen om zijn recht te bevestigen dan de verkiezing door het lot en Samuëls zalving. Zij hebben de moed niet gehad om aldus de vervolging voor te stellen van hen, die hem tegenstonden, toen hij zelf nog gering en onbeduidend scheen, maar nu zijn overwinning hem groot heeft gemaakt, zijn zij met niets minder tevreden dan met hen ter dood te zien brengen.
II.Saul gebruikte de gelegenheid om nog verdere bewijzen te geven van zijn goedertierenheid, want zonder te wachten op Samuëls antwoord heeft hij zelf het voorstel teniet gedaan, vers 13. Daar zal te deze dage geen man gedood werden, neen, niet deze mannen, deze slechte mannen, die hem hadden beledigd, en daarin God zelf hadden beledigd.

1. Omdat het een dag was van vreugde en triomf: De Heere heeft heden een verlossing in Israël gedaan, en, daar God zo goedertieren is geweest over ons allen, zo laat ons niet hard zijn voor elkaar. Nu God het hart van Israël in het algemeen zo verblijd heeft, laat ons het hart van enige particuliere Israëlieten niet bedroeven."
2. Omdat hij hoopte dat zij door hetgeen heden geschied was tot betere gedachten waren gekomen, er nu van overtuigd waren dat deze man, onder God, hen kon verlossen, hem nu zouden eren, die zij tevoren veracht hadden, en, zo zij slechts tot inkeer kwamen, de was hij ook veilig tegen verdere moeilijkheden van hen, en dan is zijn doel bereikt. Als een vijand tot een vriend wordt gemaakt. dan is dit ons nuttiger dan hem gedood te zien. En alle goede vorsten achten dat hun macht moet dienen ter opbouwing, niet ter verwoesting.

III. Samuël gebruikte deze gelegenheid om het volk samen te roepen voor het aangezicht des Heeren te Gilgal, vers 14, 15.
1. Ten einde openlijk dankzegging te brengen aan God voor de behaalde overwinning. Daar hebben zij zich geheel zeer verheugd, en opdat God de lof zou hebben van hetgeen waarvan zij het genot en voordeel hadden, hebben zij Hem als de Gever van al hun voorspoed, dankofferen geofferd.
2. Ten einde Saul te bevestigen in de regering, plechtiger dan dit tevoren geschied was, opdat hij zich nu niet weer in het private leven zou terugtrekken. Samuël wilde het koninkrijk vernieuwen, hij wilde zijn afstand vernieuwen, en het volk zou hun goedkeuring vernieuwen, en aldus hebben zij in overeenstemming met of liever ingevolge van de benoeming Gods, Saul koning gemaakt, en zich vrijwillig aan hem onderworpen.

HOOFDSTUK 12

1 Toen zeide Samuël tot gans Israël: Ziet, ik heb naar ulieder stem gehoord in alles, wat gij mij gezegd hebt, en ik heb een koning over u gezet. 2 En nu, ziet, daar trekt de koning voor uw aangezicht heen, en ik ben oud en grijs geworden, en ziet, mijn zonen zijn bij ulieden; en ik heb voor uw aangezichten gewandeld van mijn jeugd af tot dezen dag toe. 3 Ziet, hier ben ik, betuigt tegen mij voor de HEERE, en voor Zijn gezalfde, wiens os ik genomen heb, en wiens ezel ik genomen heb, en wien ik verongelijkt heb, wien ik onderdrukt heb, en van wiens hand ik een geschenk genomen heb, dat ik mijn ogen van hem zou verborgen hebben; zo zal ik het ulieden wedergeven. 4 Toen zeiden zij: Gij hebt ons niet verongelijkt, en gij hebt ons niet onderdrukt, en gij hebt van niemands hand iets genomen. 5 Toen zeide hij tot hen: De HEERE zij een Getuige tegen ulieden, en Zijn gezalfde zij te dezen dage getuige, dat gij in mijn hand niets gevonden hebt! En het volk zeide: Hij zij Getuige! 6 Verder zeide Samuël tot het volk: Het is de HEERE, Die Mozes en Aaron gemaakt heeft, en Die uw vaders uit Egypteland opgebracht heeft. 7 En nu, stelt u hier, dat ik met ulieden rechte, voor het aangezicht des HEEREN, over al de gerechtigheden des HEEREN, die Hij aan u en aan uw vaderen gedaan heeft. 8 Nadat Jakob in Egypte gekomen was, zo riepen uw vaders tot de HEERE; en de HEERE zond Mozes en Aaron, en zij leidden uw vaders uit Egypte, en deden hen aan deze plaats wonen. 9 Maar zij vergaten de HEERE, hun God; zo verkocht Hij hen in de hand van Sisera, de krijgsoverste, te Hazor, en in de hand der Filistijnen, en in de hand van de koning der Moabieten, die tegen hen streden. 10 En zij riepen tot de HEERE, en zeiden: Wij hebben gezondigd, dewijl wij de HEERE verlaten, en de Baals en Astharoths gediend hebben; en nu, ruk ons uit de hand onzer vijanden, en wij zullen U dienen. 11 En de HEERE zond Jerubbaal, en Bedan, en Jeftha, en Samuël, en Hij rukte u uit de hand uwer vijanden rondom, alzo dat gij zeker woondet. 12 Als gij nu zaagt, dat Nahas, de koning van de kinderen Ammons, tegen u kwam, zo zeidet gij tot mij: Neen, maar een koning zal over ons regeren; zo toch de HEERE, uw God, uw Koning was. 13 En nu, ziet daar de koning, dien gij verkoren hebt, dien gij begeerd hebt; en ziet, de HEERE heeft een koning over ulieden gezet. 14 Zo gij de HEERE zult vrezen, en Hem dienen, en naar Zijn stem horen, en de mond des HEEREN niet wederspannig zijt, zo zult gijlieden, zowel gij als de koning, die over u regeren zal, achter de HEERE, uw God, zijn. 15 Doch zo gij naar de stem des HEEREN niet zult horen, maar de mond des HEEREN wederspannig zijn, zo zal de hand des HEEREN, tegen u zijn, als tegen uw vaders. 16 Ook stelt u nu hier, en ziet die grote zaak, die de HEERE voor uw ogen doen zal. 17 Is het niet vandaag de tarweoogst? Ik zal tot de HEERE roepen, en Hij zal donder en regen geven; zo weet dan, en ziet, dat uw kwaad groot is, dat gij voor de ogen des HEEREN gedaan hebt, dat gij een koning voor u begeerd hebt.

18 Toen Samuël de HEERE aanriep, zo gaf de HEERE donder en regen te dien dage; daarom vreesde al het volk zeer de HEERE en Samuël. 19 En al het volk zeide tot Samuël: Bid voor uw knechten de HEERE, uw God, dat wij niet sterven; want boven al onze zonden hebben wij dit kwaad daartoe gedaan, dat wij voor ons een koning begeerd hebben. 20 Toen zeide Samuël tot het volk: Vreest niet, gij hebt al dit kwaad gedaan; doch wijkt niet van achter de HEERE af, maar dient de HEERE met uw ganse hart. 21 En wijkt niet af; want gij zoudt de ijdelheden na volgen, die niet bevorderlijk zijn, noch verlossen, want zij zijn ijdelheden. 22 Want de HEERE zal Zijn volk niet verlaten, om Zijns groten Naams wil, dewijl het de HEERE beliefd heeft, ulieden Zich tot een volk te maken. 23 Wat ook mij aangaat, het zij verre van mij, dat ik tegen de HEERE zou zondigen, dat ik zou aflaten voor ulieden te bidden; maar ik zal u de goeden en rechten weg leren. 24 Vreest slechts de HEERE, en dient Hem trouw met uw ganse hart; want ziet, hoe grote dingen Hij bij ulieden gedaan heeft! 25 Maar indien gij voortaan kwaad doet, zo zult gijlieden, als ook uw koning, omkomen.

Aan het einde van het vorige hoofdstuk hebben wij de vergadering van de staten bijeengelaten, in dit hoofdstuk hebben wij Samuëls rede tot hen, toen hij afstand deed van de regering en haar in Sauls handen overgaf. In deze rede:

I. Zuivert hij zich van elke verdenking of aantijging van een slecht beheer te hebben gevoerd terwijl de administratie in zijn handen was, vers 1 - 5.

II. Hij herinnert hen aan de grote dingen, die God voor hen gedaan heeft, en voor hun vaderen, vers 6 - 13.
III. Hij stelt hun goed en kwaad voor, de zegen en de vloek, vers 14, 15.
IV. Hij wekt hen op om acht te geven op hetgeen hij tot hen zei, door tot God te roepen om regen en donder, vers 16 - 19.
V. Hij bemoedigt hen met de hoop, dat alles wel zal wezen, vers 20 - 25. Dit is zijn afscheidsrede voor deze doorluchtige vergadering, en Sauls kroningsrede.

1 Samuël 12:1 - 5
I. Samuël geeft hun hier een kort overzicht van de onlangs plaats gehad hebbende omwenteling en van de tegenwoordige stand van de regering, bij wijze van inleiding tot hetgeen hij verder te zeggen heeft, vers 1, 2.

1. Hem aangaande, hij had zijn degen doorgebracht in hun dienst, hij is intijds begonnen hun nuttig te wezen, en hij is het lang gebleven. "Ik heb voor uw aangezicht gewandeld, en als een gids om u te leiden, als een herder, die zijn schapen leidt", Psalm 80:2, "van mijne jeugd af tot deze dag toe." (Zodra hij verlicht was door het licht van de profetie, in zijn jonge jaren, begon hij een brandend en schijnend licht te wezen voor Israël) "en nu zijn mijn beste dagen voorbij, ik ben oud en grijs." Daarom waren zij te meer onvriendelijk in hem te verwerpen, en was hij te meer gewillig om de regering neer te leggen, daar hij het gewicht er van zwaar vindt voor zijn gebogen schouders. Oud, en daarom te meer instaat hun raad te geven, en behoorden zij te meer acht te geven op hetgeen hij zei, want, laat de dagen spreken, en veelheid van de jaren wijsheid te kennen geven, en de ouden is men bijzondere eerbied verschuldigd, inzonderheid oude magistraatspersonen en leraren. "Oud, en daarom zal ik waarschijnlijk niet lang meer leven, misschien zal ik nooit weer de gelegenheid hebben om tot u te spreken, geeft dus acht op hetgeen ik zeggen zal.

2. Aangaande zijn zonen. "Ziet", zegt hij, mijne zonen zijn bij ulieden, gij kunt, zo gij wilt, hun rekenschap vragen van wat zij verkeerds gedaan hebben. Zij zijn bij ulieden, en zijn na deze omwenteling van het staatsbestuur hun land niet ontlopen, zij staan op gelijken bodem met u, zijn onderdanen van de nieuwe koning, zowel als gij indien gij onrecht tegen hen kunt bewijzen, kunt gij hen nu naar wettig recht vervolgen, hen straffen en noodzaken vergoeding te doen."

3. Aangaande hun nieuwe koning, Samuël is hun ter wille geweest in hem aan te stellen vers 1, Ik heb naar ulieder stem gehoord in alles dat gij mij gezegd hebt, verlangende u genoegen te geven, zo het mogelijk is, en u gerust te doen zijn, zij het ook ten koste van mij en mijn geslacht, wilt gijlieden nu naar mij horen en mijn raad aannemen?" De verandering was nu voltooid, Ziet, daar trekt de koning voor uw aangezicht heen, vers 2, hij verschijnt in het openbaar, bereid om u in openbare zaken te dienen. Nu gij u in uw burgerlijke regering als andere volken gemaakt hebt, en de Goddelijke administratie daarin verworpen hebt, hoedt u thans er voor om u ook in de Godsdienst aan andere volken gelijk te maken en de aanbidding Gods te verwerpen.

II. Hij doet een plechtig beroep op hun getuigenis betreffende zijn oprechtheid in de administratie van zijn bestuur, vers 3. Betuigt tegen mij, wiens os ik genomen heb. Hiermede bedoelde hij 1. Hen te overtuigen van het leed, dat zij hem aangedaan hebben door hem op zijde te zetten, toen zij hem niets verkeerds konden ten laste leggen. Zijn regering had geen ander gebrek dan dat zij te goedkoop was, te gemakkelijk, te zacht. Ook van het kwaad, dat zij zichzelf gedaan hebben, door een man te verwijderen, die zelfs geen os of ezel van hen

genomen heeft, om zich onder de macht te stellen van een man, die hen hun akkers en wijngaarden zal ontnemen, ja zelfs hun zonen en dochteren, Hoofdstuk 8:11, zo ongelijk zal des konings wijze van doen zijn aan zijn wijze van doen.

2. Om zijn eigen goede naam te bewaren. Zij, die van Samuëls verwerping hoorden, zouden allicht denken dat hij iets kwaads gedaan heeft, want anders zou hij toch niet zo slecht behandeld zijn, zodat het nodig was om dit getuigenis van hen te eisen, en het in de geschiedenis vermeld te laten, dat het niet om een ongerechtigheid van hem was, dat hij terzijde werd geschoven, maar om de gril van een lichtzinnig, wispelturig volk te bevredigen hetwelk toch erkende, dat zij door geen beter man geregeerd konden worden, maar slechts een groter man begeerden, dat is: een man die groter vertoning maakte. Het is een dure plicht, die iedereen, maar inzonderheid personen die een openbaar ambt bekleden, aan zijn goeden naam verschuldigd is, en welke hierin bestaat, dat men zich beschermt tegen onrechtvaardige verdenking en tegen laster, opdat wij onze loop met eer, zowel als met blijdschap voleindigen.

3. Gelijk hij hiermede bedoelde een goeden naam achter te laten, zo bedoelde hij ook hiermede aan zijn opvolger een goed voorbeeld te geven, laat hem naar dit voorbeeld schrijven, en hij zal een goed schrift schrijven.

4. Samuël bedoelde aan het einde van zijn rede het volk te bestraffen, en daarom begint hij met een rechtvaardiging van zichzelf, want hij, die met gerustheid een ander van zijn zonde wil spreken, moet wèl toezien dat hijzelf rein is. Merk nu op:
A. Wat het is, waarvan Samuël zich zuiverde.
a. Hij had nooit, onder generlei voorwendsel, genomen wat het zijne niet was, os noch ezel had nooit hun vee aangeslagen voor tribuut boeten of verbeurdverklaringen, noch hun diensten gebruikt zonder er voor te betalen.
b. Hij had nooit hen bedrogen met wie hij handelde, noch degenen verdrukt, die in zijn macht waren.
c. Hij had nooit steekpenningen aangenomen, noch het recht gebogen, was noodt vooringenomen door gunst of genegenheid in zijn rechtspraak, zodat hij nooit tegen zijn geweten een oordeel heeft uitgesproken.

B. Hoe hij zich hiervoor beroept op henzelf, die hem terzijde stelden. Ziet, hier ben ik, betuigt tegen mij, indien gij mij jets ten laste kunt leggen, doet het thans voor het aangezicht des Heeren en des konings, de bevoegde rechters. Hij legt eer op Saul, door zich aan hem verantwoordelijk te erkennen, indien hij zich aan onrecht schuldig had gemaakt.

III. Op dit beroep wordt hij eervol vrijgesproken. Hij heeft niet verwacht dat zij hem bij het scheiden eer zouden aandoen, hoewel hij dit zeker verdiend heeft, en daarom maakt hij geen melding van de goede diensten, die hij hun bewezen had, waarvoor zij hem hadden behoren te danken in de naam van het volk, wier vertegenwoordigers zij waren, al wat hij verlangde was, dat zij hem recht zouden doen, en dat deden zij, vers 4, geredelijker kennende, 1. Dat hij zijn regering niet drukkend heeft gemaakt, noch zijn macht gebruikt had om hun onrecht te doen.

2. Dat hij haar niet duur voor hen gemaakt heeft, gij hebt van niemands hand iets genomen om uw waardigheid op te houden, evenals Nehemia heeft hij "het brood des landvoogds niet gezocht", Nehemia 5:18, is hij niet slechts rechtvaardig, maar edelmoedig geweest, had hij "niemands zilver, of goud, of kleding begeerd", Handelingen 20:33.

IV. Dit eervol getuigenis van Samuëls oprechtheid is in de geschiedenis vermeld tot zijn eer, vers 5. De HEERE zij een getuige, die het hart doorgrondt, en Zijn gezalfde zij getuige, die open daden onderzoekt en oordeelt, en het volk stemt er mee in: Hij zij getuige. Het getuigenis van onze naburen, en inzonderheid het getuigenis van ons eigen geweten, dat wij in onze plaats en roeping eerlijk en oprecht geleefd hebben, zal ons ter vertroosting zijn onder de minachting, die ons wordt aangedaan. Demetrius is een gelukkig man, daar "hij getuigenis heeft van allen en van de waarheid zelf", 3 Johannes : 12.

1 Samuël 12:6 - 15
Nadat Samuël aldus zijn eigen goede naam beveiligd heeft, heeft hij, in plaats van het volk hun onvriendelijkheid jegens hem te verwijten, er zich toe begeven om hen te onderrichten en hen in de weg huns plichts te houden, dan zal de verandering in de regering hun het minst schadelijk zijn.

I. Hij herinnert hen aan Gods grote goedertierenheid jegens hen en hun vaderen, geeft hun een kort overzicht van de geschiedenis van hun volk, opdat zij uit overweging van de grote dingen die God voor hen gedaan heeft, zich voor altijd zouden verbinden om Hem lief te hebben en te dienen. "Komt," zegt hij, vers 7, "staat stil, ten teken van eerbied, als God tot u spreekt, staat stil, ten teken van oplettendheid en kalmte des geestes, en vergunt mij met u te redeneren." De godsdienst heeft de rede aan zijn zijde, Jesaja 1:18. Het werk van de leraren is met het volk te redeneren, niet alleen te vermanen en te besturen, maar te overreden, van de mensen verstand te overtuigen, en aldus hun wil en genegenheid te winnen. Laat het verstand de mensen regeren, en zij zullen goed zijn. Hij spreekt van de rechtvaardige daden des HEEREN, dat is van "de weldaden, die Hij u geschonken heeft ter vervulling van Zijn beloften, en de straffen, die Hij u opgelegd heeft voor uw zonden." Zijn gunsten worden Zijn gerechtigheden genoemd, Richteren 5:11, omdat Hij er rechtvaardig in is tot Zijn eigen eer. Hij herinnert hen niet slechts aan hetgeen God voor hen gedaan heeft in hun dagen, maar aan hetgeen Hij vanouds gedaan heeft, in de dagen hunner vaderen, omdat de tegenwoordige tijd de weldaden geniet van Gods vroegere gunsten. Wij kunnen onderstellen, dat zijn rede veel uitvoeriger was, dan zij hier vermeld staat.

1. Hij herinnert hen aan hun bevrijding uit Egypte, in dat diensthuis zijn Jakob en zijn gezin arm en gering gekomen. Toen zij er verdrukt werden, riepen zij tot God, die Mozes en Aäron van een gering begin bevorderd heeft om hun verlossers te zijn en de grondleggers van hun staat en vestiging in Kanaän, vers 6, 8.

2. Hij herinnert hen aan de ellende en de rampen, die hun vaderen over zich gebracht hadden door God te vergeten en andere goden te dienen, vers 9, zij hebben zich tot slavernij gebracht, want zij werden als misdadigers en gevangenen verkocht in de hand van verdrukkers, zij stelden zich bloot aan de verwoestingen van de krijg, hun naburen streden tegen hen.

3. Hij herinnert hen aan hunner vaderen berouw en verootmoediging voor God vanwege hun afgoderijen. Zij zeiden: Wij hebben gezondigd, vers 10. Laat hen de zonden hunner vaderen niet navolgen, want zij hebben menigmaal gewenst wat zij verkeerds gedaan hebben ongedaan te maken. In de dagen hunner benauwdheid hebben zij God gezocht, en beloofd Hem te zullen dienen, laat hun kinderen dus datgene goed achten ten allen tijde, wat zij goedgevonden hebben in slechte tijden.

4. Hij herinnert hen aan de heerlijke verlossingen, die God voor hen gewrocht heeft, aan de overwinningen, waarmee Hij hen heeft gezegend, en aan hun gelukkige vestiging, menigmaal,

na dagen van kommer en benauwdheid, vers 11. Hij noemt enige van hun richters, Gideon en Jeftha, grote overwinnaars in hun tijd, onder de overigen noemt hij Bedan, van wie wij nergens lezen, misschien was hij een uitnemend persoon, die het middel was geweest voor verlossing van hen, hoewel hij in het boek Richteren niet voorkomt, iemand als Samgar, van wie gezegd is, dat hij Israël heeft verlost, maar niet dat hij Israël heeft gericht, Richteren 3:31. Misschien heeft deze Bedan hen verlost en beschut aan de ene zijde, terwijl een ander van de richteren aan de andere zijde verscheen en voor hen optrad.
Sommigen denken dat hij dezelfde is als Jaïr, dat is de mening van de geleerde Dr. Poole, anderen denken dat Simson met hem wordt bedoeld, die Ben Dan was, een zoon van Dan, van die stam, en de Geest des Heeren kwam over hem, Be - Dan, in het leger van Daniel Samuël noemt zichzelf, niet tot zijn eigen lof, maar tot eer van God, die hem tot een werktuig had gemaakt om de Filistijnen ten onder te brengen.

5. Eindelijk herinnert hij hen aan de gunst die God aan het tegenwoordig geslacht had bewezen door hun wens naar een koning in te willigen, toen zij God wilden voorschrijven dat Hij hen door de hand van zo'n uit de hand van Nahas, koning van Ammon, zou verlossen, vers 12, 13. Nu blijkt het dat dit de onmiddellijke aanleiding was van hun begeerte om een koning te hebben. Nahas bedreigde hen, zij bewogen Samuël om een legerhoofd te benoemen, hij zei hun dat in al hun oorlogen God hun opperbevelhebber was, en dat zij geen anderen nodig hadden, wat in hen ontbrak zou door Zijn macht worden vergoed zo toch de HEERE, uw God uw Koning was, maar zij bleven er bij "Neen, maar daar zal een koning over ons zijn." En nu, zegt hij, "ziet daar de koning, dien gij verkoren hebt, dien gij begeerd hebt, en ziet de HEERE heeft een koning over ulieden gezet. Laat dit gezegd zijn tot uw schande, maar een koning, die God gemaakt heeft, laat dit gezegd zijn tot Zijn eer en de roem van Zijn genade." God heeft hen niet verworpen, toen zij feitelijk Hem verworpen hebben.

II. Hij toont hun dat zij en hun koning zich nu goed hadden te gedragen. Laat hen niet denken dat zij zich nu geheel en al onafhankelijk hebben gemaakt van God, en dat zij, daar zij een koning hebben, nu zelf wel hun fortuin kunnen maken (zoals de mensen dit dwaselijk noemen), neen, hun voorspoed moet nog van de Heere komen. Hij zegt hun rond en duidelijk:

1. Dat hun gehoorzaamheid aan God hun heil zou wezen, vers 14. Indien zij niet van God afvallen naar afgoden, en niet weerspannig tegen Hem zullen zijn door Zijn geboden te overtreden, maar in hun trouw aan Hem zullen volharden, Zijn toorn zullen vrezen, Zijn belangen zullen dienen, Zijn wil zullen gehoorzamen, dan zullen zij en hun koning voorzeker gelukkig zijn. Maar let er op, hoe die belofte wordt uitgedrukt: gij zult achter de Heere uw God zijn, dat is:
a. "Gij zult blijven op de weg van uw plicht jegens God, hetgeen uw eer zal wezen en uw welvaart." Aan hen, die oprecht zijn in hun Godsdienst, zal God genade geven om er in te volharden, hen, die God getrouwelijk volgen, zal God bekwaam maken om Hem te blijven volgen. En merk op: God te volgen is een werk dat zichzelf beloont. Het is een belofte, zowel als een gebod.
b. "Gij zult onder de Goddelijke leiding en bescherming zijn." Gij zult achter de HEERE, uw God, zijn, dat is: "Hij zal voor u heengaan om u te leiden en voorspoedig te maken, en uw weg te effenen, de HEERE is met u, zolang gij met Hem zijt."

2. Dat hun ongehoorzaamheid even gewis hun verderf zal wezen, vers 15. "Zo gij wederspannig zijt, denkt niet dat gij door een koning te hebben tegen Gods oordelen veilig zijt, en dat gij, u hierin aan andere volken gelijk gemaakt hebbende even goedkoop als zij kunt zondigen. zo zal de hand des HEEREN, tegen u zijn, als tegen uw vaders. Toen zij tegen

Hem overtraden in de dagen van de richteren." Wij bedriegen ons, als wij denken aan Gods oordelen te kunnen ontkomen, door ons Zijn heerschappij van de schouders te werpen. Indien God ons niet regeert, zal Hij ons toch oordelen.

1 Samuël 12:16 - 25
Samuël heeft hier twee dingen op het oog:
I. Het volk te overtuigen van hun zonde in een koning te begeren. Zij verheugden zich nu voor het aangezicht Gods in en met hun koning, Hoofdstuk 11:15, en offerden Gode de offeranden des lofs, die zij hoopten Gode welbehaaglijk te zijn, en dit heeft hen misschien doen denken, dat er geen kwaad was in hun vragen om een koning, maar dat zij er werkelijk goed in gedaan hebben, daarom legt Samuël het hun ten laste als hun zonde, als kwaad, groot kwaad in de ogen des HEEREN. Hoewel wij voorspoed en welslagen kunnen ondervinden op een weg van zonde, moeten wij er daarom niet te gunstiger over denken. Zij hebben een koning, en als zij zich goed gedragen, kan hun koning een grote zegen voor hen zijn, en toch wil Samuël dat zij zullen begrijpen en zien, dat hun kwaad groot is, dat zij een koning voor zich begeerd hebben. Wij moeten nooit gunstig denken van hetgeen God in Zijn wet ongunstig aanziet, al is het ook, dat Hij in Zijn voorzienigheid het schijnt goed te keuren. Merk op:

1. De uitdrukking van Gods misnoegen tegen hen wegens hun vragen om een koning. Op Samuëls woord zond God ontzettender donder en regen over hen, op een tijdstip van het jaar, als wanneer dit in dat land nooit tevoren gezien of gehoord is, vers 16 - 18. Donder en regen hebben natuurlijke oorzaken en soms schrikkelijke uitwerkingen. Maar Samuël heeft hen doen zien, dat dit onweder door de almacht Gods gezonden was om hen er van te overtuigen, dat zij kwaad gedaan hebben dat zij een koning begeerd hebben, niet slechts doordat het op een ongewoner tijd kwam in de tarweoogst, maar ook op een helderen dag, als er geen teken was te bespeuren van een komend onweder behalve dat hij het vooruit aankondigde. Indien er donder en regen ware geweest terwijl hij tot hen sprak, hij zou dit hebben kunnen gebruiken tot hun ontdekking en overtuiging, zoals wij dat in eenzelfde geval ook kunnen, maar door het niet minder de een wonder te maken:
a. Sprak hij er van tot hen, voordat donder en regen kwamen, vers 16, 17. Stel u nu hier, en ziet die grote zaak, die de HEERE voor uw ogen doen zal. Hij had hun gezegd: Stelt u hier en hoort, vers 7, maar wijl hij bemerkte dat zijn richten met hen, dat is: zijn redeneren met hen, hen niet aandeed, (zo stompzinnig en onnadenkend waren zij) zegt hij hun nu: "stelt u hier en ziet." Indien hetgeen hij tot hen zei met zachte stem hun hart niet trof, noch zijn leer, die vloeide als een dauw, hen aandeed, zullen zij God tot zich horen spreken in ontzettende donderslagen en de groten regen van Zijn kracht. Hij beriep zich hierop als op een teken: Ik zal tot de HEERE roepen, en Hij zal donder en regen geven, ze nu geven, om het woord Zijns knechts te bevestigen, en u te doen zien dat ik waarheid gesproken heb, toen ik u zei: dat God vertoornd op u is omdat gij een koning hebt begeerd. En de uitkomst bewees dat hij een waar profeet was, het teken is geschied.
b. Hij sprak er om tot God. Samuël riep de Heere aan, en als verhoring van zijn gebed, gaf de HEERE, terwijl hij nog sprak, donder en regen. Hiermede heeft Samuël doen zien niet alleen welk een machtigen invloed God heeft op de dingen van de aarde, daar Hij plotseling als geen natuurlijke oorzaken er toe medewerkten, deze ontzettender regen en donder kon voortbrengen uit Zijn schatkameren, Psalm 135:7, maar ook welk een machtige invloed hij had in de hemel, dat God aldus "de stem eens mans verhoorde", Jozua 10:14, en "antwoordde uit de schuilplaats des donders", Psalm 81:8. Samuël, het kind des gebeds, was nog vermaard om zijn voorspoed in het gebed. Nu heeft God door deze buitengewone donder en regen, gegeven bij deze gelegenheid:

a. Zijn misnoegen betuigd tegen hen, op dezelfde wijze, als Hij het tevoren betuigd heeft - en ook op het gebed van Samuël - tegen de Filistijnen, Hoofdstuk 7:10. De HEERE donderde te dien dage met een groten donder over de Filistijnen, en Hij verschrikte hen, zodat zij verslagen werden. Nu Israël weerspannig was en Zijn heilige Geest smarten aandeed, is Hij hun in een vijand verkeerd, en streed Hij tegen hen met dezelfde wapens, die Hij niet lang tevoren tegen hun vijanden had gebruikt, Jesaja 63:10.
b. Hij toonde hen hun dwaasheid in een koning te begeren, liever dan God of Samuël om hen te behouden, zich meer treil belovende van een vlesen arm, dan van de arm Gods of van de kracht des gebeds. Kon hun koning "gelijk God met de stem donderen?" Job 40:4. Kon hun vorst over zulke krachten gebieden als de profeet door zijn gebeden? c. Hij gaf hun te kennen dat hoe kalm en voorspoedig een aanzien hun zaken nu hadden, nu zij een koning bezaten, evenals het weer in de tarweoogst, God toch, zo het Hem behaagde, het aanzien des hemels kon veranderen, en hen met Zijn onweder kon vervolgen, zoals de Psalmist het uitdrukt.

2. De indruk, die dit maakte op het volk. Zij werden zeer verschrikt, en daar was reden toe.
a. Toen vreesde al het volk zeer de HEERE en Samuël. Zij dachten wel dat zij, toen zij een koning hadden, hem alleen behoefden te vrezen, maar God heeft hun doen weten dat Hij grotelijks te vrezen is en Zijn profeten om Zijnentwil. Nu zij zich verheugden in hun koning, leerde God hun zich te verheugen met beving.
b. Zij erkennen hun zonde en dwaasheid in een koning te begeren, vers 19. Boven al onze zonden hebben wij dit kwaad daartoe gedaan, dat wij voor ons een koning begeerd hebben. Sommige mensen kunnen er niet toe gebracht worden hun zonden te zien door enigerlei zachter manier of methode dan door storm en donder. Samuël heeft hun deze belijdenis niet ontwrongen voordat de zaak beslist en de koning bevestigd was, opdat het de schijn niet zou hebben, dat hij er veeleer mee bedoelde zichzelf in de regering te bevestigen dan hen tot berouw te bewegen. Nu zij zichzelf vleien in hun ogen, bevinden zij hun ongerechtigheid, dat zij te haten is, Psalm 36:3.
c. Zij verzochten dringend om Samuëls gebed, vers 19. Bid voor uw knechten de HEERE, uw God, dat wij niet sterven. Zij beseften hun gevaar van de toorn Gods, en konden niet verwachten dat Hij hun gebed voor henzelf zou verhoren, en daarom smeken zij Samuël voor hen te bidden. Nu zien zij hoe nodig zij de man hebben, die zij tevoren hebben veronachtzaamd. Zo zouden velen, die niet willen dat Christus over hen zal heersen, zeer blij zijn als Hij voorbede voor hen wilde doen, om de toorn Gods van hen af te wenden. En de tijd kan komen, als zij, die biddende mensen hebben bespot en veracht, hun gebeden op prijs zullen stellen, en er in zullen willen delen. Bid", zeggen zij, de HEERE, uw God, wij weten niet hoe Hem onze God te noemen, maar zo gij enige invloed bij Hem hebt, wend hem aan ten onze behoeve.

II. Hij bedoelt het volk te bevestigen in hun Godsdienst en hen te verbinden om de Heere voor altijd aan te kleven. Doel en strekking van deze rede komen grotelijks overeen met die van Jozua, Jozua 23 en 24.

1. Hij wilde niet dat de verschrikkingen des HEEREN hen van Hem weg zouden schrikken, want zij waren bedoeld om hen tot Hem heen te schrikken, vers 20. Vreest niet, gij hebt al dit kwaad gedaan, en hoewel God er vertoornd om is op u, moet gij daarom toch Zijn dienst niet verlaten, noch van achter de HEERE afwijken. Vreest niet, dat is: "Wanhoopt niet, vreest niet met schrik en ontzetting, na de storm zal het weer herder worden. Vreest niet, want God kan Zijn volk wel toornig aanzien, maar Hij zal het toch niet verlaten, vers 22, om Zijns groten Naams wil verlaat gij Hem dus niet." Iedere overtreding van het verbond mishaagt de HEERE wel, maar daarom werpt Hij ons nog niet uit het verbond, en daarom moeten Gods

rechtvaardige bestraffingen ons de hoop niet benemen op Zijn goedertierenheid. De vastheid van Gods verkiezing komt voort uit het vrijwillige er van, en zo kunnen wij hopen, dat Hij Zijn volk niet zal verlaten, omdat het Hem beliefd heeft hen tot Zijn volk te maken. Indien Hij hen verkoren had omdat zij zo verdienstelijk zijn, dan zouden wij kunnen vrezen, dat Hij hen zal verlaten om het kwaad dat zij verdiend hebben, maar hen verkoren hebbende om Zijns Naams wil, zal Hij om Zijns Naams wil hen niet verlaten.

2. Hij waarschuwt hen tegen afgoderij. Wijkt niet van achter de HEERE af, maar dient de HEERE met uw ganse hart vers 20 en weer in vers 21 "En wijkt niet af", 3. Hij vertroost hen met de verzekering, dat hij volharden zal in zijn zorg voor en zijn belangstelling in hen, vers 23. Zij wensten dat hij voor hen zou bidden, vers 19, hij had kunnen zeggen: "Gaat tot Saul, en laat hem voor u bidden, hem, de koning, die gij in mijn plaats hebt gesteld", maar zover is het van hem om hen hun minachting van hem te verwijten, dat hij hun veel meer belooft dan zij hem vragen.
a. Zij vroegen het hem als een gunst, hij beloofde het hun als een plicht, en schrikt bij de gedachte van die plicht na te laten. Voor ulieden te bidden! zegt hij, het zij verre van mij, dat ik tegen de HEERE zou zondigen, dat ik zou aflaten voor ulieden te bidden. Het is een zonde tegen God om niet te bidden voor het Israël Gods, inzonderheid voor diegenen van hen, die onder onze zorg en hoede zijn, en Godvruchtige mensen zijn bang voor de schuld van nalaten, of verzuim.
b. Zij vroegen hem om toen voor hen te bidden, bij deze gelegenheid, maar hij belooft hun voor hen te zullen blijven bidden, er, zolang hij leefde, niet van te zullen aflaten. Onze regel is: te bidden zonder ophouden, wij zondigen als wij het gebed in het algemeen beperken of terughouden, en in het bijzonder als wij aflaten te bidden voor de kerk.
c. Zij vroegen hem slechts voor hen te bidden, maar hij beloofde meer voor hen te doen, niet slechts voor hen te bidden, maar hen te onderwijzen, hoewel zij niet onder zijn regering als richter wilden zijn, wilde hij hun daarom zijn onderricht als profeet niet onthouden. En zij kunnen er verzekerd van zijn, dat hij hun niets anders dan de goeden en rechten weg leren, en de rechte weg is voorzeker de goede weg, de weg van de plicht, de weg van genot en van voordeel.

4. Hij besluit met een ernstige vermaning tot praktischer Godsdienst en ernstige Godsvrucht, vers 24, 25. De grote plicht, die hun hier op het hart wordt gedrukt, is: de Heere te vrezen. Vreest niet," had hij gezegd in vers 20, "vreest niet met een slaafse vrees", maar hier: "Vreest de Heere met een kinderlijke vreze. Als vrucht en bewijs hiervan dient Hem in de plichten van de Godsverering en van een Godvruchtigen wandel, in waarheid en oprechtheid, en niet slechts in uitwendige belijdenis en vertoon, maar met uw hart, met uw gehele hart niet veinzende, niet met een verdeeld hart."

En hij voert twee dingen aan bij wijze van beweegreden:
a. Dat zij uit dankbaarheid verplicht waren God te dienen uit aanmerking van de grote dingen, die Hij voor hen gedaan heeft, om hen voor altijd aan Zijn dienst te verbinden.
b. Dat hun eigen belang hun de plicht oplegde om Hem te dienen, uit aanmerking van de grote dingen, die Hij tegen hen zou doen, indien zij voortaan kwaad zouden doen: Gij zult omkomen door de oordelen Gods, gij en uw koning, op wie gij zo trots zijt, en van wie gij zulke grote verwachtingen hebt, en die een zegen voor u zijn zal, indien gij u aan God houdt." Zo heeft hij, als een getrouw wachter, hen gewaarschuwd, en aldus zijn eigen ziel bevrijd.

HOOFDSTUK 13

1 Saul was een jaar in zijn regering geweest, en het tweede jaar regeerde hij over Israël. 2 Toen verkoos zich Saul drie duizend mannen uit Israël; en er waren bij Saul twee duizend te Michmas en op het gebergte van Beth - el, en duizend waren er bij Jonathan te Gibea - benjamins; en het overige des volks liet hij gaan, een iegelijk naar zijn tent. 3 Doch Jonathan sloeg de bezetting der Filistijnen, die te Geba was, hetwelk de Filistijnen hoorden. Daarom blies Saul met de bazuin in het ganse land, zeggende: Laat het de Hebreen horen. 4 Toen hoorde het ganse Israël zeggen: Saul heeft de bezetting der Filistijnen geslagen, en ook is Israël stinkende geworden bij de Filistijnen. Toen werd het volk samengeroepen achter Saul, naar Gilgal. 5 En de Filistijnen werden verzameld om te strijden tegen Israël, dertig duizend wagens, en zes duizend ruiters, en volk in menigte als het zand, dat aan de oever der zee is; en zij togen op, en legerden zich te Michmas, tegen het oosten van Beth-aven. 6 Toen de mannen van Israël zagen, dat zij in nood waren (want het volk was benauwd), zo verborg zich het volk in de spelonken, en in de doornbossen, en in de steenklippen, en in de vestingen, en in de putten.

7 De Hebreen nu gingen over de Jordaan in het land van Gad en Gilead. Toen Saul nog zelf te Gilgal was, zo kwam al het volk bevende achter hem. 8 En hij vertoefde zeven dagen, tot de tijd, dien Samuël bestemd had. Als Samuël te Gilgal niet opkwam, zo verstrooide het volk van hem. 9 Toen zeide Saul: Brengt tot mij herwaarts een brandoffer, en dankofferen; en hij offerde brandoffer. 10 En het geschiedde, toen hij geeindigd had het brandoffer te offeren, ziet, zo kwam Samuël; en Saul ging uit hem tegemoet, om hem te zegenen. 11 Toen zeide Samuël: Wat hebt gij gedaan? Saul nu zeide: Omdat ik zag, dat zich het volk van mij verstrooide, en gij op de bestemden tijd der dagen niet kwaamt, en de Filistijnen te Michmas vergaderd waren, 12 Zo zeide ik: Nu zullen de Filistijnen tot mij afkomen te Gilgal, en ik heb het aangezicht des HEEREN niet ernstig aangebeden, zo dwong ik mijzelven, en heb brandoffer geofferd.

13 Toen zeide Samuël tot Saul: Gij hebt zottelijk gedaan; gij hebt het gebod van de HEERE, uw God, niet gehouden, dat Hij u geboden heeft; want de HEERE zou nu uw rijk over Israël bevestigd hebben tot in eeuwigheid. 14 Maar nu zal uw rijk niet bestaan. De HEERE heeft Zich een man gezocht naar Zijn hart, en de HEERE heeft hem geboden een voorganger te zijn over Zijn volk, omdat gij niet gehouden hebt, wat u de HEERE geboden had. 15 Toen maakte zich Samuël op, en hij ging op van Gilgal naar Gibea - benjamins; en Saul telde het volk, dat bij hem gevonden werd, omtrent zeshonderd man. 16 En Saul en zijn zoon Jonathan, en het volk, dat bij hen gevonden was, bleven te Gibea - Benjamins; maar de Filistijnen waren te Michmas gelegerd.

17 En de verdervers gingen uit het leger der Filistijnen, in drie hopen; de ene hoop keerde zich op de weg naar Ofra, naar het land Sual; 18 En een hoop keerde zich naar de weg van Beth - horon; en een hoop keerde zich naar de weg der landpale, die naar het dal Zeboim naar de woestijn uitziet. 19 En er werd geen smid gevonden in het ganse land van Israël; want de Filistijnen hadden gezegd: Opdat de Hebreen geen zwaard noch spies maken. 20 Daarom moest gans Israël tot de Filistijnen aftrekken, opdat een iegelijk zijn ploegijzer, of zijn spade, of zijn bijl, of zijn houweel scherpen liet. 21 Maar zij hadden tandige vijlen tot hun houwelen, en tot hun spaden, en tot de drietandige vorken, en tot de bijlen, en tot het stellen der prikkelen. 22 En het geschiedde ten dage des strijds, dat er geen zwaard noch spies gevonden werd in de hand van het ganse volk, dat bij Saul en bij Jonathan was; doch bij Saul en bij Jonathan, zijn zoon, werden zij gevonden. 23 En der Filistijnen leger toog naar de doortocht van Michmas.

Zij, die een koning begeerden zoals al die volken verbeeldden zich dat zij, als zij er een hadden, zeer groot en aanzienlijk zouden schijnen, maar in dit hoofdstuk bevinden wij dat dit geheel anders gebleken is. Zolang Samuël met Saul verenigd was in het bestuur, ging alles goed, Hoofdstuk 11:7, maar nu Saul begon alleen te regeren, neigde alles tot vervel, en begonnen Samuëls woorden in vervulling te gaan, Gij zult omkomen, gijlieden, als ook uw koning, want nooit is het volk van Israël verder op weg geweest naar het verderf dan in dit hoofdstuk.

I. Saul doet zich hier voor als een zeer onnozel vorst.
   1. Verdwaasd in zijn raadsbesluiten, vers 1 - 3.
   2. Aangevallen door zijn naburen, vers 4, 5.

3. Verlaten door zijn krijgsvolk, vers 6, 7.
4. Ontsteld en ontrust in zijn eigen gemoed, en offeranden brengende in verwarring, vers 8 - 10.
5. Bestraft door Samuël, vers 11 - 14
6. Verworpen door God om koning te zijn, vers 14.

II. Het volk vertoont zich hier als een ongelukkig, ellendig volk.
a. Ontmoedigd en verstrooid, vers 6 - 7.
b. Verminderd, vers 15, 16.
c. Geplunderd, vers 17, 18.
d. Ontwapend, vers 19 - 23. Dit hadden zij er nu van, dat zij Gods regering verworpen hebben, en zich aan de volken gelijk hebben gemaakt, al hun heerlijkheid was van hen geweken.

1 Samuël 13:1 - 7

Er wordt ons niet gezegd waarin het was, dat het volk van Israël tegen God zondigde zodat zij Zijn tegenwoordigheid verbeurden, en Hij Zijn hand tegen hen gekeerd heeft, zoals Samuël gedreigd heeft, Hoofdstuk 12:15. Maar ongetwijfeld hebben zij God verlaten, want anders zou Hij hen niet verlaten hebben zoals hier blijkt dat Hij hen heeft verlaten want:

I. Saul was zeer zwak en onstaatkundig, en heeft zijn zaken niet verstandig geregeld. Saul was de zoon van een jaar, zo luidt het oorspronkelijke, een uitdrukking, die wij tot de betekenis maken van de datum van zijn regering, maar gewoonlijk betekent zij de datum van iemands geboorte, en daarom verstaan sommigen het in overdrachtelijke zin: hij was even onschuldig en goed als een kind van een jaar aldus heeft het de Chaldeeuwse paraphrast hij was schuldeloos, als een zoon van een jaar. Maar indien wij een overdrachtelijke zin aannemen, dan kan het even goed te kennen geven, dat hij onwetend en onvoorzichtig was en zo ongeschikt voor zaken als een kind van een jaar, en de volgende bijzonderheden tonen dat dit meer dan het overige zijn aard en karakter was. Wij vatten het echter liever op in de zin van onze overzetting: Saul was een jaar in zijn regering geweest, en er was niets van belang voorgevallen, het was een jaar, waarin niets gedaan werd, maar in het tweede jaar deed hij als volgt:

1. Hij verkoos zich een krijgsbende van drie duizend man, waarvan hij twee duizend onder zijn eigen bevelen hield, en duizend onder het bevel gaf van zijn zoon Jonathan, vers 2. De overigen van het volk zond hij naar huis, naar hun tenten. Indien hij deze nu alleen bestemde als lijfwacht voor zijn persoon en zijn eregevolg, dan was het onstaatkundig om er zovelen te hebben, indien als een staand leger uit vrees voor gevaar van de zijde van de Filistijnen, dan was het niet minder onstaatkundig om er zo weinigen te hebben, en misschien was het vertrouwen, dat hij stelde in dit uitgelezen getal, en zijn ontslaan van de overigen van het dappere leger, waarmee hij de Ammonieten had geslagen, Hoofdstuk 11:8,11, als een belediging opgenomen van het koninkrijk, en heeft dit een algemene ontevredenheid verwekt, en was dit de reden, waarom zo weinigen op zijn oproep zijn verschenen, toen hij hen nodig had. De vorst, die op een bijzondere partij steunt, verzwakt zijn invloed op de gehele gemeenschap.

2. Hij gaf bevel aan zijn zoon Jonathan om de bezetting van de Filistijnen, die in zijn nabijheid te Geba lag, te overvallen en te doden, vers 3. Ik wenste wel dat er geen grond was voor de onderstelling, dat dit een schending was van een verdrag met de Filistijnen en dat het dus verraderlijk, in trouweloosheid geschiedde. De reden, waarom ik dit vermoed is, omdat er gezegd is, dat Israël daarom stinkende is geworden bij de Filistijnen, vers 4 als mensen,

ontbloot van gewone eerlijkheid en trouw, op wier woord men niet kon vertrouwen. Indien dit zo is, dan geven wij er de schuld niet van aan Jonathan, die het gedaan heeft, maar aan Saul, zijn koning en vader, die het hem bevolen heeft, en hem wellicht er onbekend mee heeft gelaten hoe die zaak eigenlijk stond. Niets maakt de naam van Israël zo hatelijk voor hen, die buiten zijn, als het bedrog en de oneerlijkheid van hen, die deze eervoller naam dragen. Als belijders van de Godsdienst misleiden en bedriegen, hun woord breken, het vertrouwen schenden, dat in hen gesteld wordt dan zal de Godsdienst daaronder lijden, en stinkende worden bij de Filistijnen. In wie zal iemand vertrouwen stellen, indien niet in een Israëliet? Iemand van wie men verwacht dat geen bedrog in hem is?

3. Toen hij aldus de Filistijnen verbitterd had, begon hij een leger op de been te brengen dat hij, indien hij wijs ware geweest, eerder had moeten doen. Toen de Filistijnen gereed waren om zich met een zeer groot leger op hem te werpen, om het onrecht te wreken, dat hij hun aangedaan had toen blies hij met de bazuin in het gehele land, onder een onverschillig, indien al niet ontevreden volk, zeggende: Laat het de Hebreeën horen, vers 3, en aldus zijn zovelen, als het gepast vonden, tot Saul gekomen te Gilgal, vers 4. Maar nu kunnen wij onderstellen dat de meesten van hen zich terugtrokken, hetzij uit ontevredenheid over Sauls staatkunde, of uit vrees voor de macht van de Filistijnen: indien hij hen eerder had opgeroepen, zij zouden even bereid zijn geweest hem te volgen, als toen hij hen tegen de Ammonieten heeft aangevoerd. Dikwijls bevinden wij dat, zo de wijsheid, die te laat komt intijds ware gebruikt, veel onheil zou voorkomen zijn.

II. Nooit zijn de Filistijnen met zo geducht een leger opgekomen als nu zij door Saul zozeer tot toorn waren verwekt. Wij kunnen onderstellen dat hun bondgenoten hun veel hulptroepen hadden gezonden, want, vers 5, behalve zes duizend ruiters, welke in deze tijden, toen paarden niet zoveel in de oorlog gebruikt werden als nu, een talrijke bende was, hadden zij nog een ongelooflijk aantal wagens, en wel dertig duizend, de meesten er van waren, naar wij kunnen onderstellen, bagagewagens voor zo talrijk een leger, maar geen krijgswagens. Maar hun voetvolk dat in menigte als het zand is, dat aan de oever der zee is, zo ijverig waren zij voor de eer van hun volk, en zo verwoed om de laagheid van de Israëlieten, die hun bezetting hadden geslagen. Indien Saul de mond Gods had gevraagd, eer hij de Filistijnen deze belediging had aangedaan, hij en zijn volk zouden deze dreigende benauwdheid beter hebben kunnen dragen, die zij nu door hun dwaasheid over zich gebracht hebben.

III. Nooit was het volk van Israël zo moedeloos, zo laag lafhartig, als het nu was. Enige tamelijk talrijke troepen zijn tot Saul te Gilgal gekomen, maar horende van het talrijke leger van de Filistijnen en van hun krijgstoerustingen, ontzonk hun de moed, naar sommigen denken, omdat zij Samuël niet bij Saul vonden. Zij, die een wijle tevoren hem moede waren en een koning begeerden, hadden nu weinig vreugde in hun koning, als zij hem niet onder Samuëls leiding zagen. Vroeg of laat zal het de mensen getoond worden, dat God en Zijn profeten hun beste vrienden zijn. Nu zij zagen dat de Filistijnen hun de oorlog gingen aandoen, en dat Samuël niet kwam om hen te helpen, wisten zij niet wat te doen, ontging hun het hart, en zij verschrikten. En:

1. Sommigen verborgen zich. Veeleer dan de dood tegemoet te gaan onder de Filistijnen, gingen zij zich levend begraven in spelonken en doornbossen, vers 6. Zie wat de zonde aanricht, zij stelt de mensen bloot aan gevaar, en dan berooft zij hen van hun moed. Een enkel persoon kan door het geloof zeggen: "Ik zal niet vrezen voor tienduizenden", Psalm 3:7, maar hier zijn duizenden van ontaarde Israëlieten, die sidderen op de nadering van een groot aantal Filistijnen. Schuld maakt de mensen tot lafaards.

2. Anderen vluchtten, vers 7. Zij gingen over de Jordaan in het land van Gad en Gilead, zover weg als zij konden van het gevaar, en naar een plaats waar zij onlangs de overwinning hadden behaald over de Ammonieten, waar zij getriomfeerd hadden, hoopten zij nu beschut te worden.

3. zij, die bij Saul bleven, kwamen bevende achter hem, niet anders verwachtende dan gedood te worden, hun handen en hun hart zeer verzwakt zijnde door het deserteren van zovelen van hun troepen. En hoewel Saul nog eergevoel genoeg had om stand te houden, had hij misschien toch geen moed over om er zijn sidderende krijgslieden mee te bezielen.

1 Samuël 13:8 - 14
I. Hier is Sauls overtreding door offeranden te offeren voordat Samuël kwam. Toen Samuël hem gezalfd heeft, heeft hij hem bevolen te Gilgal zeven dagen op hem te wachten, belovende dat hij aan het einde dier zeven dagen gewis tot hem zou komen, beide om voor hem te offeren, en om hem te zeggen wat hij doen moest. Dit hadden wij in Hoofdstuk 10:8. Misschien was dit bevel, hoewel het daar staat opgetekend, hem later gegeven, of was het hem gegeven als een algemene regel, die voor iedere openbare samenkomst te Gilgal waargenomen moest worden of, wat zeer waarschijnlijk is, hoewel het niet weer vermeld wordt, was dit bevel onlangs herhaald met betrekking tot deze bijzondere gelegenheid, want het is duidelijk dat Saul zelf het begrepen heeft als verplicht voor hem van Gods wege, om nu te wachten totdat Samuël kwam, ander zou hij zoveel verontschuldigingen niet aangeboden hebben voor zijn niet - wachten, vers 11. Dit bevel heeft Saul overtreden, hij wachtte tot aan de zevenden dag, maar had geen geduld om te wachten tot aan het einde van de zevenden dag. Misschien begon hij Samuël in zijn hart te verwijten, dat hij ontrouw was aan zijn woord, onverschillig voor zijn land, en oneerbiedig jegens zijn vorst, en achtte hij het voegzamer dat Samuël op hem zou wachten, dan hij op Samuël. Maar 1. Hij durfde het onderstaan te gaan offeren zonder Samuël, en deed dit zelf, want uit niets blijkt het tegendeel, hoewel hij noch profeet, noch priester was, alsof hij, omdat hij koning was, alles mocht doen, een vermetelheid, die aan koning Uzzia duur te staan is gekomen, 2 Kronieken 26:16 en verv.

2. Hij besloot de strijd met de Filistijnen te gaan strijden ‘zonder Samuëls raad of aanwijzing, hoewel Samuël beloofd had hem bekend te zullen maken wat hij doen meest. Zo zelfgenoegzaam was Saul, dat hij het niet van de moeite waard achtte om op een profeet des HEEREN te wachten, die voor hem zou bidden of hem raad zou geven. Dit was Sauls overtreding, en wat haar nog verzwaarde was:
a. Dat hij, voor zoveel blijkt, geen boden tot Samuël gezonden heeft, om zijn bedoeling te kennen, hem de zaak voor te stellen, en nieuwe aanwijzingen van hem te ontvangen, hoewel hij toen genoeg lieden bij zich had, die snelvoetig genoeg waren.
b. Dat hij, toen Samuël kwam, veeleer schijnt te roemen op wat hij gedaan heeft, dan er berouw van te tonen, blij scheen te zijn met de gelegenheid, die hij had, om aan Samuël te doen weten dat hij hem niet nodig had, het best zonder hem kon stellen. Hij ging uit hem tegemoet, om hem te zegenen, alsof hij zichzelf nu als een volkomen priester beschouwde, gemachtigd om te zegenen zowel als te offeren, terwijl hij had moeten uitgaan om zich door hem te laten zegenen.
c. Dat hij Samuël van woordbreuk beschuldigde: ik zag dat gij op de bestemden tijd der dagen niet kwaamt, vers 11, en daarom, zo er iets verkeerds was, dan is dit de schuld van Samuël en Samuël was Gods dienaar, terwijl deze wèl overeenkomstig zijn woord gekomen is, eer de zeven degen om waren. Zo denken de spotters van de laatste dagen, dat de belofte van

Christus' wederkomst verbroken is, omdat Hij niet op hun tijd komt, hoewel het zeker is, dat Hij op de bestemden tijd zal komen.
d. Dat hij, toen hij van ongehoorzaamheid werd beschuldigd, zich rechtvaardigde in hetgeen hij gedaan had, en er geen het minste berouw van heeft getoond. Het is niet het zondigen, dat de mensen ten verderve brengt, maar het zondigen zonder er berouw over te hebben, het vallen zonder op te staan. Zie welke verontschuldigingen hij maakt, vers 11, 12.

Hij wilde deze zijn daad van ongehoorzaamheid beschouwd zien:
(1)Als een voorbeeld van zijn wijsheid, de meesten van het volk waren van hem verstrooid, en hem restte geen ander middel dan dit om degenen, die nog bij hem waren, bij zich te houden, en te voorkomen dat ook zij deserteerden. Zo Samuël de openbare belangen veronachtzaamde, hij, Saul, wilde dit niet doen.
(2). Als een voorbeeld van zijn Godsvrucht, hij wilde als zeer vroom beschouwd worden, en in grote zorg om de strijd met de Filistijnen niet aan te gaan, vóór hij door gebed en offerande God aan zijn zijde heeft zoeken te verkrijgen. "De Filistijnen, zei hij, zullen tot mij afkomen, vóór ik het aangezicht des Heeren ernstig aangebeden heb, en dan ben ik verloren." "Hoe! ten krijg uittrekken, eer ik gebeden heb!"
Zo bedekte hij zijn ongehoorzaamheid aan Gods gebod, met een voorgeven van zorg om Gods gunst te verkrijgen. Geveinsden leggen een groten nadruk op de uitwendige verrichtingen van de Godsdienst, menende hierdoor hun veronachtzaming van het zwaarste van de wet te verontschuldigen. En toch erkent hij dat hij het tegen zijn geweten gedaan heeft, ik dwong mijzelf en heb brandoffer geofferd, er zich misschien op beroemende, dat hij zijn overtuiging op zijde had gezet en ze overwonnen heeft, of tenminste denkende dat hij wist, dat hij niet had moeten doen wat hij gedaan heeft, en het daarom met tegenzin gedaan heeft. Dwaze mens! Te denken dat God een welbehagen kon hebben in offeranden, die gebracht werden in strijd met Zijn algemeen en Zijn bijzonder gebod.

II. Het vonnis geveld over Saul wegens deze overtreding. Samuël vond hem staande bij zijn brandoffer, maar hij was, in plaats van met een antwoord des vredes, met zware tijdingen gezonden, en hij deed hem te weten dat het offer des goddelozen de Heere een gruwel is, en nog temeer als hij het, evenals Saul, brengt met een schandelijk voornemen.

1. Hij toont hem het verzwarende van zijn misdaad, en zegt tot deze koning: Gij goddelozen, hetgeen niemand dan een profeet betaamt te zeggen, Job 34:18. Hij legt hem ten laste een vijand te zijn van zichzelf en van zijn eigen belangen. Gij hebt zottelijk gedaan, en zijt een rebel tegen God en Zijn regering. "Gij hebt het gebod des Heeren, uws Gods, niet gehouden, het gebod waarmee Hij uw gehoorzaamheid op de proef wilde stellen." Zij die Gods geboden niet houden, doen zottelijk voor zichzelf. Zonde is dwaasheid, en zondaren zijn de grootste dwazen.

2. Hij kondigt hem zijn vonnis aan, vers 14. Uw rijk zal niet lang bestaan voor u en uw geslacht. God heeft het oog op iemand anders, op een man naar Zijn hart, en die u niet gelijkt niet evenals gij, zijn eigen zin wil doen." Het vonnis is feitelijk hetzelfde als *Mene tekel*. Nu slechts schijnt er nog plaats voor Sauls berouw waarop dit vonnis herroepen zou zijn, maar bij de volgende daad van ongehoorzaamheid is het onherroepelijk geworden, Hoofdstuk 15:20. En nu, duizendmaal beter ware het voor hem geweest, indien hij als onbekend particulier zijn ezelinnen was blijven hoeden, dan ten troon te zijn gekomen om weer onttroond te worden. Maar was het niet hard, om zo streng een vonnis te vellen over hem en zijn huis wegens een enkele dwaling, die zo klein scheen, en ter verontschuldiging waarvan hij zoveel kon

inbrengen? Neen, de Heere is rechtvaardig in al zijn wegen en doet niemand onrecht aan, Hij is rechtvaardig in Zijn spreken en rein in Zijn richten.
Hiermede toont Hij:
a. Dat geen zonde klein is, omdat God niet klein is, tegen wie gezondigd wordt, maar dat iedere zonde een verbeuren is van het hemelse koninkrijk waarheen wij goed op weg waren.
b. Hij toont dat ongehoorzaamheid aan een uitdrukkelijk gebod, al is het ook in een kleine zaak, een grote terging is, zoals in het geval van onze eerste ouders.
c. Hij waarschuwt ons om ons te wachten met onze geest, want wat aan de mensen slechts een kleine overtreding toeschijnt, kan in het oog van Hem, die weet uit welk beginsel en welke gemoedsgesteldheid zij begaan wordt, een snode misdaad zijn.
d. Door Saul te verwerpen voor een schijnbaar geringe dwaling, doet God Zijn genade, waarmee Hij grote zonden, zoals die van David, Manasse en anderen, vergeeft, zoveel sterker uitkomen. e. Hiermede wordt ons geleerd, hoe noodzakelijk het is altijd op onze God te wachten. Saul verloor zijn koninkrijk uit gebrek aan twee of drie uur geduld.

1 Samuël 13:15 - 23
1. Samuël vertrekt in misnoegen. Saul heeft zelfstandig willen zijn, en nu wordt hij aan zichzelf overgelaten. Samuël ging op van Gilgal, vers 15, en het blijkt niet dat hij met hem gebeden of hem raad gegeven heeft. Maar door op te gaan naar Gibea Benjamins, dat Sauls stad was, gaf hij te kennen, dat hij hem niet geheel had verlaten, maar daar wachtte, om hem op een andermaal nog vriendelijkheid te betonen. Of, hij ging naar de profetenschool om daar voor Saul te bidden, toen hij het niet gepast oordeelde om met hem te bidden.

2. Saul volgt hem naar Gibea, monstert er zijn leger, en vindt dat het gehele getal er van slechts zes honderd man bedraagt, vers 15, 16. Aldus waren zij om hun zonde verminderd.

3. De Filistijnen verwoestten het land, en stelden al de omliggende delen er van op brandschatting. Hun hoofdleger, of blijvend kamp, vers 23, lag in een voordelige stelling te Michmas, maar vandaar zonden zij drie onderscheiden troepen of detachementen uit op verschillende wegen, om het land te plunderen en levensmiddelen te verzamelen voor het leger, vers 17, 18. Door die troepen kwam het land Israël onder verschrikking en werd het verarmd, de Filistijnen daarentegen werden bemoedigd en verrijkt. "Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israël de rovers? Is het niet de HEERE, Hij tegen Wien wij gezondigd hebben?," Jesaja 42:24.

4. De Israëlieten, die met Saul te velde trokken, waren ontwapend, hadden slechts slingers en knuppels, maar geen zwaard of spies onder hen, behalve die Saul en Jonathan zelf hadden, vers 19 - 22
Zie hier:
a. Hoe staatkundig de Filistijnen waren als zij de macht in handen hadden, en hoe zij naar welgevallen met Israël handelden. Zij deden alle smidsen weg, en brachten de smeden naar hun eigen land over en verboden aan alle Israëlieten onder bedreiging van zware straffen, om het beroep van smid uit te oefenen, in ijzer of koper te werken, hoewel zij van beide rijke mijnen bezaten Deuteronomium 8:9. Dit was listig aangelegd door de Filistijnen, want hierdoor hebben zij niet alleen het volk van Israël belet om zich oorlogswapens te vervaardigen, (waardoor zij aan de wapenhandel ontwend raakten, en onvoorzien waren van wapens, als zij ze nodig hadden) maar hen ook afhankelijk van hen gemaakt zelfs voor de landbouwwerktuigen, zij moesten tot hen gaan, dat is: naar het een of ander hunner garnizoenen, die over het land verspreid waren, om er al hun ijzeren gereedschappen te laten maken en in orde houden, een Israëliet mocht niets anders dan een vijl gebruiken, vers 20, 21

en ongetwijfeld zonden de Filistijnse smeden nog grote rekeningen aan de Israëlieten voor het werk, dat zij voor hen deden.

b. Hoe onstaatkundig Saul was, dat hij er zich in het begin van zijn regering niet toe zette om deze grief te herstellen. Dat Samuël het niet deed, was te verontschuldigen, hij streed met andere wapens, donder en bliksem in verhoring van zijn gebed, waren hem in de plaats van zwaard en spies, maar dat Saul, die er aanspraak op maakte een koning te zijn zoals de koningen van de volken, zijn soldaten zonder zwaard en spies liet, niet gezorgd heeft om hen er van te voorzien, inzonderheid toen hij dit gekund had uit de buit van de Ammonieten, die hij in het begin van zijn regering verslagen en overwonnen heeft dat was een verzuim, hetwelk niet verontschuldigd kon worden.

c. Hoe traag en laf de Israëlieten waren, die aan de Filistijnen toelieten om hun dit op te leggen, en geen gedachte of moed hadden om er zich tegen te verzetten. Het werd geacht zeer slecht te staan met Israël, toen er onder veertig duizend in Israël schild noch spies gezien werd, Richteren 5:8, en thans was het niet beter, nu er geen Israëliet gezien werd met een zwaard aan zijn zijde, behalve de koning en zijn zoon, maar geen krijgsman, geen man van aanzien had er een. Zij werden zeker hiertoe gebracht, of begonnen er toe gebracht te worden, in de tijd van Simson, want hem vinden wij nooit met een zwaard of spies in zijn hand. Indien zij niet moedeloos weren geworden, zij zouden niet ontwapend zijn geworden, maar het was zonde, die hen ontbloot heeft tot hun schande.

HOOFDSTUK 14

1 Het geschiedde nu op een dag, dat Jonathan, de zoon van Saul, tot de jongen, die zijn wapenen droeg, zeide: Kom, en laat ons tot de bezetting der Filistijnen overgaan, welke aan gene zijde is; doch hij gaf het zijn vader niet te kennen. 2 Saul nu zat aan het uiterste van Gibea onder de granatenboom, die te Migron was; en het volk, dat bij hem was, was omtrent zeshonderd man. 3 En Ahia, de zoon van Ahitub, de broeder van Ikabod, de zoon van Pinehas, de zoon van Eli, was priester des HEEREN, te Silo, dragende de efod; doch het volk wist niet, dat Jonathan heengegaan was. 4 Er was nu tussen de doortochten, waar Jonathan zocht door te gaan tot der Filistijnen bezetting, een scherpte van een steenklip aan deze zijde, en een scherpte van een steenklip aan gene zijde; en de naam der ene was Bozes, en de naam der andere Sene. 5 De ene tand was gelegen tegen het noorden, tegenover Michmas, en de andere tegen het zuiden, tegenover Geba. 6 Jonathan nu zeide tot de jongen, die zijn wapenen droeg: Kom, en laat ons tot de bezetting dezer onbesnedenen overgaan; misschien zal de HEERE voor ons werken; want bij de HEERE is geen verhindering, om te verlossen door velen of door weinigen. 7 Toen zeide zijn wapendrager tot hem: Doe al, wat in uw hart is; wend u, zie ik ben met u, naar uw hart. 8 Jonathan nu zeide: Zie, wij zullen overgaan tot die mannen, en wij zullen ons aan hen ontdekken. 9 Indien zij aldus tot ons zeggen: Staat stil, totdat wij aan ulieden komen; zo zullen wij blijven staan aan onze plaats, en tot hen niet opklimmen. 10 Maar zeggen zij aldus: Klimt tot ons op; zo zullen wij opklimmen, want de HEERE heeft hen in onze hand gegeven; en dit zal ons een teken zijn.

11 Toen zij beiden zich aan der Filistijnen bezetting ontdekten, zo zeiden de Filistijnen: Ziet, de Hebreen zijn uit de holen uitgegaan, waarin zij zich verstoken hadden. 12 Verder antwoordden de mannen der bezetting aan Jonathan en zijn wapendrager, en zeiden: Klimt op tot ons, en wij zullen het u wijs maken. En Jonathan zeide tot zijn wapendrager: Klim op achter mij, want de HEERE heeft hen gegeven in de hand van Israël. 13 Toen klom Jonathan op zijn handen en op zijn voeten, en zijn wapendrager hem na; en zij vielen voor Jonathans aangezicht, en zijn wapendrager doodde ze achter hem. 14 Deze eerste slag nu, waarmede Jonathan en zijn wapendrager omtrent twintig mannen versloegen, geschiedde omtrent in de helft eens bunders, zijnde een juk ossen lands. 15 En er was een beving in het leger, op het veld en onder het ganse volk; de bezetting en de verdervers beefden ook zelven; ja, het land werd beroerd, want het was een beving Gods. 16 Als nu de wachters van Saul te Gibea - benjamins zagen, dat, ziet, de menigte versmolt, en doorging, en geklopt werd; 17 Toen zeide Saul tot het volk, dat bij hem was: Telt toch, en beziet, wie van ons weggegaan zijn. En zij telden, en ziet, Jonathan en zijn wapendrager waren daar niet. 18 Toen zeide Saul tot Ahia: Breng de ark Gods herwaarts. Want de ark Gods was te dien dage bij de kinderen Israëls. 19 En het geschiedde, toen Saul nog tot de priester sprak, dat het rumoer, hetwelk in der Filistijnen leger was, zeer toenam en vermenigvuldigde; zo zeide Saul tot de priester: Haal uw hand in.

20 Saul nu, en al het volk, dat bij hem was, werd samengeroepen, en zij kwamen ten strijde; en ziet, het zwaard des enen was tegen de anderen, er was een zeer groot gedruis. 21 Er waren ook Hebreen bij de Filistijnen, als eertijds, die met hen in het leger opgetogen waren rondom; dezen nu vervoegden zich ook met de Israëlieten, die bij Saul en Jonathan waren. 22 Als alle mannen van Israël, die zich verstoken hadden in het gebergte van Efraim, hoorden, dat de Filistijnen vluchtten, zo kleefden zij ook hen achteraan in de strijd. 23 Alzo verloste de HEERE Israël te dien dage; en het leger trok over naar Beth - aven. 24 En de mannen van Israël werden mat te dien dage; want Saul had het volk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die spijze eet tot aan de avond, opdat ik mij aan mijn vijanden wreke! Daarom proefde dat ganse volk geen spijs. 25 En het ganse volk kwam in een woud; en daar was honig op het veld. 26 Toen het volk in het woud kwam, ziet, zo was er een honigvloed; maar niemand raakte met zijn hand aan zijn mond, want het volk vreesde de bezwering. 27 Maar Jonathan had het niet gehoord, toen zijn vader het volk bezworen had, en hij reikte het einde van de staf uit, die in zijn hand was, en hij doopte denzelven in een honigraat; als hij nu zijn hand tot zijn mond wendde, zo werden zijn ogen verlicht. 28 Toen antwoordde een man uit het volk, en zeide: Uw vader heeft het volk zwaarlijk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die heden brood eet! Daarom bezwijkt het volk. 29 Toen zeide Jonathan: Mijn vader heeft het land beroerd; zie toch, hoe mijn ogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van dezen honig gesmaakt heb; 30 Hoe veel meer, indien het volk heden had mogen vrijelijk eten van de buit zijner vijanden, dien het gevonden heeft! Maar nu is die slag niet groot geweest over de Filistijnen.

31 Doch zij sloegen te dien dage de Filistijnen van Michmas tot Ajalon; en het volk was zeer moede. 32 Toen maakte zich het volk aan de buit, en zij namen schapen, en runderen, en kalveren, en zij slachtten ze tegen de aarde; en het volk at ze met het bloed. 33 En men boodschapte het Saul, zeggende: Zie, het volk verzondigt zich aan de HEERE, etende met het bloed. En hij zeide: Gij hebt trouwelooslijk gehandeld; wentelt heden een groten steen tot mij. 34 Verder sprak Saul: Verstrooit u onder het volk, en zegt tot hen: Brengt tot mij een iegelijk zijn os, en een iegelijk zijn schaap, en slacht het hier, en eet, en bezondigt u niet aan de HEERE, die etende met het bloed. Toen bracht al het volk een iegelijk zijn os met zijn hand, des nachts, en slachtte ze aldaar. 35 Toen bouwde Saul de HEERE een altaar; dit was het eerste altaar, dat hij de HEERE bouwde. 36 Daarna zeide Saul: Laat ons aftrekken de Filistijnen na, bij nacht, en laat ons dezelve beroven, totdat het morgen licht worde, en laat ons niet een man onder hen overig laten. Zij nu zeiden: Doe al wat goed is in uw ogen; maar de priester zeide: Laat ons herwaarts tot God naderen. 37 Toen vraagde Saul God: Zal ik aftrekken de Filistijnen na? Zult Gij ze in de hand van Israël overgeven? Doch Hij antwoordde hem niet te dien dage. 38 Toen zeide Saul: Komt herwaarts uit alle hoeken des volks, en verneemt, en ziet, waarin deze zonde heden geschied zij. 39 Want zo waarachtig als de HEERE leeft, Die Israël verlost, al ware het in mijn zoon Jonathan, zo zal hij de dood sterven; en niemand uit het ganse volk antwoordde hem. 40 Verder zeide hij tot het ganse Israël: Gijlieden zult aan de ene zijde zijn, en ik en mijn zoon Jonathan zullen aan de andere zijde zijn. Toen zeide het volk tot Saul: Doe, wat goed is in uw ogen. 41 Saul nu sprak tot de HEERE, de God Israëls: Toon de onschuldige. Toen werd Jonathan en Saul geraakt, en het volk ging vrij uit. 42 Toen zeide Saul: Werpt het lot tussen mij en tussen mijn zoon Jonathan. Toen werd Jonathan geraakt. 43 Saul dan zeide tot Jonathan: Geef mij te kennen, wat gij gedaan hebt. Toen gaf het Jonathan hem te kennen, en zeide: Ik heb maar een weinig honig geproefd, met het uiterste des stafs, dien ik in mijn hand had; zie hier ben ik, moet ik sterven? 44 Toen zeide Saul: Zo doe mij God, en zo doe Hij daartoe, Jonathan! gij moet de dood sterven. 45 Maar het volk zeide tot Saul: Zou Jonathan sterven, die deze grote verlossing in Israël gedaan heeft? Dat zij verre! zo waarachtig als de HEERE leeft, als er een haar van zijn hoofd op de aarde vallen zal; want hij heeft dit heden met God gedaan. Alzo verloste het volk Jonathan, dat hij niet stierf.
46 Saul nu toog op van achter de Filistijnen, en de Filistijnen trokken aan hun plaats. 47 Toen nam Saul het koninkrijk over Israël in; en hij streed rondom tegen al zijn vijanden, tegen Moab, en tegen de kinderen Ammons, en tegen Edom, en tegen de koningen van Zoba, en tegen de Filistijnen; en overal, waar hij zich wendde, oefende hij straf. 48 En hij handelde dapper, en hij sloeg de Amalekieten, en hij redde Israël uit de hand desgenen, die hem beroofde. 49 De zonen van Saul nu waren: Jonathan, en Isvi, en Malchi - sua; en de namen zijner twee dochteren waren deze: de naam der eerstgeborene was Merab, en de naam der kleinste Michal. 50 En de naam van Sauls huisvrouw was Ahinoam, een dochter van Ahimaaz; en de naam van zijn krijgsoverste was Abi - ner, een zoon van Ner, Sauls oom. 51 En Kis was Sauls vader, en Ner, Abners vader, was een zoon van Abiel. 52 En er was een sterke krijg tegen de Filistijnen al de dagen van Saul; daarom alle helden en alle kloeke mannen, die Saul zag, die vergaderde hij tot zich.

Aan het einde van het vorige hoofdstuk verlieten wij het leger Israëls in zeer benarde toestand. Wij zagen wijsheid noch kracht, noch Godsvrucht, in hen om ons grond te geven iets anders te verwachten dan dat zij allen door het leger van de Filistijnen gedood zouden worden, toch zien wij hier de oneindige macht, die werkt zonder middelen, en de oneindige goedheid, die geeft zonder dat men het verdiend heeft verheerlijkt in een gelukkige keer van de zaken, die Samuëls woorden waar maakte: Want de HEERE zal Zijn volk niet verlaten, om Zijns groten Naams wil, Hoofdstuk 12:22. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Het leger van de Filistijnen overwonnen en vertreden door het geloof en de moed van Jonathan, die zonder weten van zijn vader, vers 1 - 3, alleen vergezeld door zijn wapendrager, een kloekmoedige aanval op hen deed, zich versterkende in de Heere zijn God, vers 4 - 7. Hij daagde hen uit, vers 8 - 12, en op hun aanneming van de uitdaging, heeft hij hen met zo'n woede, of liever met zo'n geloof aangevallen dat hij hen op vlucht joeg, en hen tegen elkaar

aanzette, vers 13 - 15, wat aan Saul en zijn krijgsmacht en andere Israëlieten de gelegenheid gaf om de slag op te volgen en een overwinning te behalen, vers 11 - 23
II. Het leger Israëls ontroerd en verlegen door de roekeloosheid en dwaasheid van Saul, die het volk bezwoer geen voedsel te nuttigen vóór de avond, wat:

1. Jonathan aan strafvervolging blootstelde vers 25 - 30.
2. Het volk in verzoeking bracht, om toen die vastentijd voorbij was, vlees te eten met het bloed, vers 31 - 35.
3. Jonathans fout in onwetendheid begaan, zou hem het leven gekost hebben, maar het volk redde hem, vers 36 - 46.

III. In het einde hebben wij een algemeen bericht van Sauls krijgsdaden, vers 47, 48, en van zijn familie, vers 44 - 52.

1 Samuël 14:1 - 15
Hier moeten wij nota nemen:
I. Van de goedheid Gods in de Filistijnen, die een groot leger van kloeke mannen te velde hadden, te weerhouden van een aanval te doen op de handvol vreesachtige, sidderende lieden die Saul bij zich had, en die zij gemakkelijk op eenmaal hadden kunnen verdoen. Het is een onzichtbare macht, die grenzen stelt aan de boosaardigheid van de vijanden van de kerk, en hun niet toelaat datgene te doen, wat, naar wij denken, niets hen verhindert te doen.

II. Van de zwakheid van Saul, die hier geheel verlegen scheen te staan, volstrekt onmachtig om zichzelf te helpen.

1. Hij sloeg zijn tent op onder een boom, en had slechts zes honderd man bij zich, vers 2. Waar waren nu de drie duizend mannen, die hij had verkoren, en waar hij zo op had vertrouwd? Hoofdstuk 13:2. Zij, op wie hij al te veel had vertrouwd, verlieten hem, toen hij hen het meest nodig had. Hij durfde niet in Gibea blijven, maar begaf zich naar een onbekende plaats aan het uiterste van de stad onder een granaatboom, onder Rimmon (zoals het in het Hebreeuws is, Ha – Rimmon), dat Rimmon nabij Gibea, in de spelonken waarvan de zes honderd Benjaminieten, die ontkomen waren, zich hadden verborgen, Richteren 20:47. Sommigen denken dat Saul zich daar verborg, zo laag en verachtelijk was zijn geest, nu hij onder Gods misnoegen was gevallen, ieder uur verwachtende dat de Filistijnen hem zouden aanvallen, en dat alzo Samuëls bedreiging zou vervuld worden, Hoofdstuk 13:14. Diegenen kunnen zich nooit veilig gevoelen, die zich buiten Gods bescherming gesteld hebben.

2. Nu zond hij om een priester en de ark een priester van Silo en de ark van Kirjath-Jearim, vers 3, 18. Saul had eenmaal gezondigd door zelf te offeren, Hoofdstuk 13:9, nu besluit hij nooit weer in die dwaling te vervallen, en daarom zendt hij om een priester en hoopt de zaak door een gedeeltelijke reformatie met de Almachtige in orde te brengen, zoals velen doen, wier hart onverootmoedigd en onveranderd is. Samuël, de profeet des Heeren, had hem verlaten, maar hij denkt dat verlies te kunnen vergoeden door Ahia, des Heeren priester, te bevelen tot hem te komen, en deze zal hem niet laten wachten, noch hem bestraffen, zoals Samuël gedaan heeft maar alles doen wat hij zeggen zal, vers 18.
Velen hebben gaarne leraren, die precies zo zijn als zij hen hebben willen, en zachte dingen tot hen spreken, en hun liefkozen van hen, omdat zij priesters zijn zal, hopen zij, hun vijandschap goed maken tegen die leraren, die getrouw en open met hen handelen. Hij wil ook dat de ark gebracht zal worden, als een verwijt misschien aan Samuël, die, voor zoveel blijkt, er gedurende zijn regering geen openbaar gebruik van heeft gemaakt, of in de hoop, dat zij een vergoeding zal wezen voor zijn gebrek aan strijdkrachten. Men zou gedacht hebben dat zij wel nooit weer de ark in het leger zouden brengen sedert de vorige keer, toen zij niet alleen

hen niet gered heeft, maar zelf de Filistijnen in handen was gevallen. Maar het is een geheel gewone zaak voor hen die het wezen van de Godsdienst verloren hebben, om de grootste liefde te hebben voor de schaduw er van, zoals hier een verlaten vorst een verlaten priester liefkoosde.

III. Van de dapperheid en Godsvrucht van Jonathan, de zoon van Saul, die veel geschikter was om de kroon te dragen dan zijn vader. "Een lieflijke spruit uit een wilde, oningeënte boom", zegt bisschop Hall.

1. Hij besloot incognito - onbekend aan ieder - in het kamp van de Filistijnen te gaan. Hij heeft zijn voornemen niet aan zijn veder te kennen gegeven, want hij wist dat hij het hem zou verbieden, noch aan het volk, want hij wist dat zij hem allen zouden ontmoedigen, en omdat hij besloten was geen acht te geven op hun tegenwerpingen, wilde hij hen ook niet horen, noch hun om raad vragen, vers 1, 3. Hij had ook geen hoge mening genoeg van de priester, om hem te raadplegen, maar zich bewust zijnde van een aandrang, die van God kwam, wierp hij zich het gevaar in de mond, in de hoop er zijn land dienst mee te bewijzen. De toegang tot het kamp des vijands wordt in vers 4 en 5 beschreven als zeer bijzonder moeilijk, en hun natuurlijke verschansingen schenen onneembaar, maar dat ontmoedigt hem niet, de sterkte en scherpte van de rotsen versterkten hem slechts in zijn besluit. Grootmoedige mannen worden door tegenstand bezield en aangevuurd, en vinden er een genoegen in om er door heen te breken.

2. Hij bemoedigde zijn wapendrager, een jonge man, die hem vergezelde, om alleen met hem op die gevaarlijke onderneming uit te gaan, vers 6. "Kom, laat ons ons leven in onze hand stellen, en naar de bezetting des vijands overgaan, en zien wat wij kunnen doen om hen in verwarring te brengen." Zie waaruit hij moed schept.
a. "Zij zijn onbesneden, en hebben niet, zoals wij, het zegel des verbonds in hun vlees. Vrees niet, wij zullen wel klaar met hen komen, want zij zijn niet onder de bescherming van Gods verbond, zoals wij, kunnen Hem niet de hun noemen, zoals wij het door het teken van de besnijdenis kunnen." Indien zij, die onze vijanden zijn, vreemdelingen zijn voor God, dan behoeven wij hen niet te vrezen.

b. "God is machtig aan ons tweeën de overwinning te geven over hun talloze regimenten. Bij de Heere is geen verhindering, er is geen beperking in de Heilige Israëls, want voor Hem is het volkomen gelijk, om te verlossen door velen of door weinigen." Het is een waarheid, die in het algemeen gemakkelijk toegestemd wordt, dat het voor de Almacht volkomen gelijk is, door welke middelen zij werkt, en toch is het niet zo gemakkelijk om het in toepassing te brengen in een bijzonder geval, als wij slechts weinigen en zwak zijn, om dan te geloven, dat God ons niet alleen kan redden, maar door ons redding kan geven, dat is een daad van geloof, die, waar zij ook gezien wordt, getuigenis zal verkrijgen. Laat dit de zwakken versterken, de moedelozen bemoedigen, laat er op gepleit worden bij God om kracht bij te zetten aan onze gebeden, en bij onszelf om onze vrees tot zwijgen te brengen: "Het is niets bij God om te helpen, hetzij de machtige, hetzij de krachteloze", 2 Kronieken 14:11.

c. Wie weet of Hij, die ons tot Zijn eer en heerlijkheid kan gebruiken, het ook niet zal? Misschien zal de Heere voor ons werken. met ons werken, een teken of wonder voor ons werken", aldus de Chaldeeër. Wij kunnen ons bemoedigen met de hoop, dat God voor ons zal verschijnen, al hebben wij ook geen grond om er de verzekerdheid op te bouwen. Een werkzaam geloof zal zich in Gods zaak ver wagen op een "misschien." Zijn wapendrager of schildknaap beloofde - alsof hij niet alleen zijn wapens had leren dragen, maar ook zijn hart -

bij hem te blijven, en hem te volgen overal waar hij zou heengaan, vers 7. Wij hebben reden te geloven dat Jonathan een Goddelijke aandrift gevoelde, om op deze stoute onderneming uit te gaan, waardoor hij aangemoedigd werd door de instemming en medewerking van zijn dienaar want anders zou het gevaar, dat hij tegemoet ging zo groot geweest zijn, dat hij eerder God verzocht dan op Hem vertrouwd had. En wellicht heeft hij zeer bijzonder gelet op het woord van Jozua, Jozua 23:10 : "Een enig man onder u zal er duizend jagen", ontleend aan Mozes, Deuteronomium 32:30.

3. Hoe stoutmoedig hij nu ook was in zijn besluit, besloot hij toch Gods voorzienigheid te volgen in de uitvoering er van, die, naar hij geloofde, hem zou leiden, "Gods oog zou op hem zijn", Psalm 32:8, waarop hij dus zeer zorgvuldig zal letten om er de wenken van te ontvangen en te volgen. Zie:
A Hoe hij zich op de leiding van Gods voorzienigheid verlaat, en vast besloten is haar te volgen. "Kom", zegt hij tot zijn dienaar "wij zullen ons aan de vijand ontdekken als degenen, die niet schromen hen in het aangezicht te zien, vers 8. Indien zij dan zo voorzichtig zijn om ons te zeggen stil te staan dan zullen wij niet verder gaan, daar dit ons een wenk van de voorzienigheid zal wezen dat God wil dat wij verdedigenderwijs zullen handelen, en dan zullen wij ons zo goed wij kunnen bereiden om hun een warme ontvangst te geven, vers 9. Maar als zij vermetel genoeg zijn om ons uit te dagen, en de eerste schildwacht, die wij ontmoeten, ons zegt voorwaarts te gaan, dan zullen wij voorwaarts gaan, en een stouter aanval doen, daar het ons hieruit blijkt dat het Gods wil is, dat wij aanvallenderwijs te werk zullen gaan, en dan niet twijfelen, dat God ons zal bijstaan, vers 10. Daar laat hij het dus van afhangen, vast gelovende, zoals wij allen behoren te geloven:
a. Dat God het bestuur heeft over het hart en de tong van alle mensen, zelfs van hen, die Hem niet kennen, noch acht op Hem slaan, en door hen Zijn eigen doeleinden tot stand brengt, hoewel zij het zo niet menen, en hun hart alzo niet denkt. Jonathan wist dat God hem Zijn wil kon te kennen geven, zo Hem dit behaagde en het ook zou doen, daar hij op Hem steunde en bebouwde, even gewis door de mond van een Filistijn. als door de mond van een priester.
b. Dat God op de een of andere wijze de voetstappen zal leiden van hen, die Hem erkennen in al hun wegen, en op Hem zien voor leiding, met een vast voornemen des harten om Zijn leiding te volgen. Soms vinden wij de meeste vertroosting in hetgeen het minst ons eigen doen is, maar waarin wij geleid werden door de niet verwachte, maar nauwkeurig opgemerkte wendingen van Gods voorzienigheid.

B. Gods voorzienigheid gaf hem het teken dat hij verwachtte, en hij beantwoordde het sein. Hij en zijn wapendrager hebben de Filistijnen niet overvallen in hun slaap, maar zich bij daglicht aan hen ontdekt, vers 11.
De wachten van de Filistijnen:
a. Minachtten hen verweten hun de lafhartigheid van velen onder hun volk, en zagen op hen als behorende tot het regiment van de sluipers. Zie, de Hebreeën zijn uit de holen uitgegaan . Als sommigen van Christus' krijgsknechten de lafaard uithangen, kunnen anderen, die zich als mannen gedragen het verwijt er van moeten horen.
b. Zij daagden hen uit, vers 22. Komt, wij zullen u wat laten zien, alsof zij kwamen als kinderen om eens rond te kijken, maar bedoelende als Goliath, Hoofdstuk 17:44, dat zij hun vlees de vogelen des hemels geven zouden. Zij bespotten hen, niet twijfelende of zij zouden hun ten prooi worden. Dit heeft Jonathan grotelijks aangemoedigd. Daarmee heeft hij ook zijn dienaar aangemoedigd. Hij had met onzekerheid gesproken, vers 6. Misschien zal de Heere door ons werken, maar nu spreekt hij met verzekerdheid, vers 12. De Heere heeft hen gegeven, niet in onze hand - hij zocht zijn eigen eer niet - maar in de hand Israëls, want hij had niets dan het algemene welzijn op het oog. Zijn geloof aldus versterkt zijnde, kan geen

moeilijkheid hem terughouden. Op handen en voeten klimt hij de rots op, vers 13, hoewel hij generlei bedekking had, geen hulp had van zijn dienaren, behalve van zijn wapendrager, en hij naar menselijk aanzien slechts de dood tegemoet ging.

4. Het wonderbare welslagen van deze stoute onderneming. De Filistijnen, in plaats van Jonathan aan te vallen en hem te doden of gevangen te nemen, zijn op de eersten slag, die hij hun toebracht, op onbegrijpelijke wijze voor zijn aangezicht gevallen, vers 13. Zij vielen, dat is:
a. Velen van hen werden door hem en zijn wapendrager gedood, vers 14, twintig Filistijnen zijn terstond gevallen. Het was niet zozeer de naam van Jonathan, die hen zo gedwee maakte (hoewel sommigen denken dat hij sedert hij een hunner bezettingen geslagen had, een schrik voor hen was geworden, Hoofdstuk 13:, maar het was Gods rechterhand, en Zijn arm, die hem deze overwinning gaf.

b. De overigen werden op de vlucht gedreven, en kwamen in botsing met elkaar vers 15. Er was een beving in het leger. Er was geen zichtbare oorzaak voor vrees, zij waren talrijk, stoutmoedig, en hadden zeer voordelige stellingen ingenomen, de Israëlieten waren gevloden voor hun aangezicht, er was geen vijand om hun het hoofd te bieden dan een enkel persoon met zijn dienaar, en toch sidderden zij als een espenblad, de ontsteltenis was algemeen, allen beefden, zelfs de verdervers, zij, die het stoutst en het vurigst waren, deelden in de algemenen schrik, de banden hunner lenden werden los, en hun knieën stieten tegen elkaar aan, en toch kon niemand hunner zeggen waarom, het wordt een beving Gods genoemd, in de oorspronkelijke uitdrukking betekenende, niet alleen, zoals wij het overzetten: een zeer grote of sterke beving, die zij niet konden weerstaan, noch door redenering van zich af konden schudden, maar dat zij bovennatuurlijk was, en onmiddellijk van de hand Gods kwam. Hij, die het hart heeft gemaakt, weet hoe het te doen beven. Om de verwarring te voltooien, heeft ook de aarde gebeefd, zodat het hun was, alsof zij hen ging verzwelgen. Hen, die de eeuwigen God niet willen vrezen, kan Hij bevreesd maken voor een schaduw. Zie Spreuken 28:1, Jesaja 33:14.

1 Samuël 14:16 - 23
Wij hebben hier de vervolging en het gebruik, dat gemaakt werd van het grote voordeel, dat Jonathan en zijn wapendrager op de Filistijnen hadden behaald.

I. De Filistijnen waren door de macht van God zo verbijsterd, dat zij elkaar aanvielen en vernielden. Zij versmolten als sneeuw voor de zon, en gingen voort met elkaar neer te slaan, vers 16, want het zwaard des enen was tegen de anderen, vers 20. Toen zij van vrees en schrik vloden, hebben zij, in plaats van zich te keren tegen hen, die hen vervolgden, slechts diegenen voor vijanden gehouden, die hun in de weg stonden, en hen als zodanig behandeld. De Filistijnen waren zo gerust geweest, omdat al de zwaarden en spiesen in hun handen waren, Israël had er geen, behalve die Saul en Jonathan hadden, maar nu toonde God hun de dwaasheid van dat vertrouwen door hun eigen zwaarden en spiesen tot de werktuigen te maken van hun verderf en ze in hun eigen handen noodlottiger te doen zijn, dan zij in Israëls handen geweest waren. Zie hetzelfde geschied in Richteren 7:22, 2 Kronieken 20:23.

II. Hierdoor werden de Israëlieten tegen hen bemoedigd.
1. Er werd spoedig kennis van genomen door de wachters van Saul, die op schildwacht stonden te Gibea, vers 16. Zij bespeurden dat het leger des vijands in grote verwarring was en dat er een grote slachting onder hen was aangericht, en toch bleek na onderzoek niemand van hun eigen strijdmacht afwezig, behalve Jonathan en zijn dienaar, vers 17, wat hen

ongetwijfeld grotelijks heeft bemoedigd, en hun heeft verzekerd, dat het niet anders kon, of dit was van de Heere geschied, als er niets meer van van de mensen doen in was dan hetgeen deze twee tegen een groot heir hebben kunnen doen.

2. Saul begon de mond Gods te vragen, maar liet er spoedig van af. Zijn geest was nog niet zo verootmoedigd om hem er toe te brengen Samuël te raadplegen, hoewel deze waarschijnlijk in zijn nabijheid was, want wij lezen, Hoofdstuk 13:15, dat hij naar Gibea - Benjamins was opgegaan. Maar hij liet de ark komen, vers 18, wensende te weten of het veilig voor hem was de Filistijnen aan te vallen bij de wanorde, die hij onder hen bespeurde. Velen willen God raadplegen omtrent hun veiligheid, die Hem nooit raadplegen omtrent hun plicht. Maar horende van zijn verkenners' dat het rumoer in des vijands leger toenam, gebood hij de dienstdoende priester plotseling af te breken. "Haal uw hand in, vers 19, raadpleeg niet meer, wacht niet langer op een antwoord. Hij was voorwaar zeer onverstandig indien hij (zoals sommigen denken) hem verbood zijn handen op te heffen in gebed, want toen Jozua met Amalek streed, bleef Mozes zijn handen opheffen. Maar hij verbood hem veeleer de Heere nog verder te vragen, hetzij:
a. Omdat hij dacht nu geen antwoord nodig te hebben, daar de zaak duidelijk genoeg was. En toch, hoe meer blijkbaar het was dat God alles gedaan heeft, hoe meer reden hij had, om te vragen of Hij hem wilde vergunnen iets te doen. Of:
b. Omdat hij er nu niet op wilde wachten, hij was in zo'n haast om met de vallende vijand te strijden, dat hij niet wilde wachten om zijn gebeden te eindigen, of om te horen welk antwoord God hem geven zou. Een ijdel, vleselijk gezind hart zal zich door het minste en geringste laten storen in het beoefenen van Godsvrucht. Hij die gelooft zal niet haasten, zich niet op zo'n wijze haasten, noch enigerlei zaak zo dringend achten, om God de tijd niet te geven van met hem te gaan.

3. Met de kleine krijgsmacht, die hij had deed hij een krachtige aanval op de vijand, en al het volk werd samengeroepen, vers 20, uit gebrek aan de zilveren trompetten, waarmee God hun gebood een alarm te blazen ten dage des strijds, Numeri 10:9. Zij riepen hen tezamen door gejuich, en hun aantal was niet zo groot of zij zouden spoedig bij elkaar zijn. En nu schijnen zij stoutmoedig en dapper, nu het werk reeds voor hen gedaan is. Onze Heere Jezus heeft onze geestelijke vijanden overwonnen, verslagen en verstrooid, zodat wij in waarheid lafaards zijn, indien wij niet onder de wapens blijven, als wij toch niets anders te doen hebben dan de overwinning te vervolgen en de roof te delen.

4. Iedere Hebreeër, zelfs die, van wie men dit het minst verwacht zou hebben, keerde nu zijn hand tegen de Filistijnen.
a. Zij, die gedeserteerd hadden, en tot de vijand waren overgelopen, en zich onder hen bevonden, streden nu tegen hen, vers 21. Sommigen denken dat het degenen waren, die door hen gevangen waren genomen, en nu als prikkels in hun zijden waren. Maar het schijnt veeleer dat zij vrijwillig tot hen gegaan waren, maar nu zij hen zagen vallen, weer het hart van Israëlieten kregen, en zich dapper kweten voor hun land.
b. Zij, die hun vaandel hadden verlaten, en zich in het gebergte hadden verscholen, keerden terug naar hun post en voegden zich bij de vervolgers, vers 22, hopende dat zij door hun grote ijver en gedienstigheid, nu het gevaar voorbid en de overwinning zeker was, hun vorige lafhartigheid goed te maken. Het was niet zeer tot hun lof, dat zij nu opkwamen. maar het zou nog groter smaad voor hen geweest zijn, indien zij niet waren opgekomen. Diegenen zijn wel waarlijk lafhartig. die in de zaak Gods niet werkzaam willen zijn, als zij haar overwinnend zowel als rechtvaardig zien. Zo waren alle handen aan het werk tegen de Filistijnen, en ieder Israëliet versloeg er zoveel hij kon zonder zwaard of spies, maar in vers 23 wordt gezegd:

Alzo verloste de Heere Israël te dien dage. Hij deed het door hen, want zonder Hem konden zij niets doen. Het heil is des Heeren.

1 Samuël 14:24 - 35
Wij hebben hier een bericht van de moeilijke omstandigheid, waarin Israël was ten dage van zijn triomf. Aan zulke bijmengsels van smart is iedere aardse vreugde onderhevig! En zulke hinderpalen zal menige goede zaak op haar weg vinden, zelfs als zij het voorspoedigst schijnt, door het verkeerd gebruik van de middelen.

I. Saul verbood het volk, onder straffe van een vloek, om die dag voedsel te nuttigen, vers 24. Hier zullen wij onderstellen:

1. Dat hij als koning de macht had om zijn soldaten onder dit verbod te stellen, en aan dit verbod een vloek te verbinden, en dat zij er zich daarom aan onderworpen hebben, en God heeft er in zoverre Zijn goedkeuring van te kennen gegeven dat Hij door het lot liet ontdekken, dat Jonathan de schuldige was, die (hoewel onwetend) het verbod had overtreden, weshalve God toen niet wilde antwoorden op hun vragen naar Zijn wil.

2. Dat hij het met een goede bedoeling gedaan heeft, opdat het volk, dat misschien gedurende enigen tijd op rantsoen was gesteld, toen zij overvloed van levensmiddelen vonden in het kamp van de Filistijnen, er niet met gulzigheid op zouden aanvallen, en aldus tijd zouden verliezen om de vijand te vervolgen, en sommigen van hen zich zo zouden oververzadigen, dat zij tot verderen dienst op die dag ongeschikt zouden zijn. Om dit te voorkomen, verbood hij hun voedsel te gebruiken en heeft hij zich waarschijnlijk onder hetzelfde bedwang gelegd. En toch was de uitvaardiging van dit strenge bevel:
a. Onstaatkundig en onverstandig, want zo het tijd won. verloor het kracht voor de vervolging.
b. Het was heerszuchtig en onvriendelijk voor het volk, erger dan het muilbanden van de dorsende os. Hun te verbieden een feestmaal te houden zou prijzenswaardig geweest zijn, maar hun te verbieden voedsel te gebruiken, hoewel zij hongerig waren, was wreed.
c. Het was goddeloos om er een vloek en een eed aan te verbinden. Had hij geen mindere straf dan een anathema, om zijn krijgstucht te handhaven? De doodstraf voor zo'n overtreding was te veel, inzonderheid de doodstraf met een vloek. Zij, die over anderen gesteld zijn, mogen wel berispen en straffen, maar zij mogen hun minderen niet vloeken, onze regel is: Zegen en vloek niet. Toen David sprak van een vijand, die hij had, "die de vloek liefhad," Psalm 109:17, 18, heeft hij misschien Saul bedoeld.

II. Het volk heeft zijn order opgevolgd, maar er was veel ongerief aan verbonden.
1. De soldaten werden getantaliseerd, want bij najagen van de vijand, gebeurde het, dat zij door een woud kwamen, dat zo vol was van wilden honing dat hij van de bomen op de grond afdroop daar de Filistijnen op hun vlucht misschien de honigraten hadden gebroken tot hun eigen verkwikking, en ze toen vloeiende hebben gelaten. Kanaän was vloeiende van honing, en hier hebben wij er een voorbeeld van. Zij zogen honing uit de rots, Deuteronomium 32:13, maar uit vrees voor de vloek, durfden zij niet eens van die honing proeven, vers 25, 26. Diegenen zijn waardig de naam van Israëlieten te dragen, die zich en hun lusten kunnen verloochenen, zelfs als hun begeerte het sterkste is en de genieting van de zinnen het meest verleidelijk, uit vrees voor schuld en een vloek, en dat hun tafel hun tot een strik zal worden. Laat ons nooit ons voeden, en veel minder nog ons weiden, zonder vreze. Judas: 12.

2. Jonathan viel onder de vloek door onwetendheid. Hij had de last niet gehoord die zijn vader gegeven had, want kloekmoedig de linies geforceerd hebbende, nam hij toen deel aan de

vervolging, en dus kon hij beschouwd worden als niet onder de last begrepen en er niet in bedoeld te zijn. Maar het scheen als aangenomen beschouwd te zijn, en hijzelf heeft er later niets tegen ingebracht, dat de last zich wèl tot hem uitstrekte, al was hij om zo goede redenen afwezig. Niet wetende dat er gevaar in stak, nam hij een stek van een honigraat op het uiterste van zijn staf en zoog de honing uit, vers 27, en was er merkbaar door verkwikt, zijn ogen werden verlicht, die dof begonnen te worden van honger en zwakheid, zijn gelaat werd er lieflijk en vrolijk door, want het was zo merkbaar dat die bij hem stonden het konden zien. Hij dacht aan geen kwaad, en vreesde geen kwaad, totdat iemand uit het volk hem bekend maakte met de order, en toen zag hij zich in een strik. Menige goede zoon is aldus op meer dan een wijze, verstrikt en benauwd door de roekeloosheid van een onbezonnen vader. Zo heeft Jonathan de kroon verloren, waarvan hij erfgenaam was, door de dwaasheid zijns vaders, en dit was hier misschien een boos voorteken van.

3. De soldaten waren mat en verflauwden in het vervolgen van de Filistijnen. Jonathan voorzag dat dit er het gevolg van zijn zou hun moed zou wankelen, hun kracht hen begeven uit gebrek aan voedsel. Zodanig is de gesteldheid van ons lichaam, dat het spoedig ongeschikt wordt voor de dienst, indien er geen nieuwe krachten aan worden toegevoerd. Het dagelijks werk kan niet verricht worden zonder het dagelijks brood, dat onze hemelse Vader ons daarom genadiglijk schenkt. Het is brood, dat het hart des mensen sterkt, daarom heeft Jonathan zeer goed geredeneerd: indien het volk vrijelijk had gegeten, de slachting onder de Filistijnen zou veel groter zijn geweest, maar nu waren zij zeer moede en mat en al te veel vermoeid, zoals de Chaldeeër het heeft, en begonnen zij meer te denken aan hun spijs dan aan hun werk.

4. Het ergste gevolg was, dat het volks des avonds, toen het verbod was opgeheven, en zij weer spijze namen, er zo gulzig op aanvielen, dat zij het vlees aten met het bloed, in lijnrechten strijd met de wet van God, vers 32. Twee hongermaaltijden, zegt het spreekwoord maken de derden tot een maaltijd van gulzigaards, en zo was het hier. Zij wilden niet wachten totdat de dieren behoorlijk geslacht waren, want zij slachtten ze op de grond en hingen ze niet op, zoals zij plachten te doen opdat al het bloed er zou uitlopen, noch totdat zij behoorlijk toebereid waren, maar vielen er gulzig op aan, vóór het vlees half gekookt en gebraden was, vers 32. Saul, hiervan verwittigd zijnde, bestrafte hen wegens de zonde vers 33. Gij hebt trouweloos gehandeld, maar hij heeft niet zichzelf beschuldigd, zoals hij had behoren te doen, daar hij het volk des Heeren heeft doen overtreden.
Om een einde te maken aan deze onregelmatigheid, gaf Saul bevel om een grote steen tot hem te doen wentelen, en allen, die vee hadden te slachten voor hun dadelijk gebruik, moesten tot hem komen, om het onder zijn oog op die steen te slachten, vers 33, en het volk deed alzo, vers 34, Zo gemakkelijk werden zij bedwongen en van het verkeerde teruggebracht, als hun vorst zorg droeg het zijne te doen. Als de overheden hun macht wilden gebruiken, zoals zij het moeten en kunnen, zij zouden dikwijls een goede verandering onder het volk teweegbrengen, en dat wel gemakkelijker dan men denkt.

5. Eindelijk. Bij deze gelegenheid bouwde Saul een altaar, vers 35, hetzij om offeranden te offeren bij wijze van erkentelijkheid voor de overwinning, die zij hadden verkregen, of bij wijze van verzoening voor de zonde, waaraan zij zich hadden schuldig gemaakt. Dat was het eerste altaar, dat hij de Heere bouwde, en misschien heeft het heenwentelen naar hem van de groten steen, om er het vee op te slachten, het hem in de gedachte gebracht om hem in een altaar te verkeren, want anders zou hij er niet aan gedacht hebben. Saul keerde zich ter zijde af van God, en toch begint hij nu altaren te bouwen, het ijverigst zijnde voor de gedaante van de Godzaligheid, toen hij de kracht er van verloochende. Zie Hosea 8:14. "Israël heeft zijn

Maker vergeten en tempelen gebouwd." Sommigen lezen de zin: Hij begon dat altaar te bouwen, hij legde er de eerste steen van, maar was zo in haast om zijn overwinning te vervolgen, dat hij niet kon wachten, totdat het voltooid was.

1 Samuël 14:36 - 46
I. Hier is Sauls roemen tegen de Filistijnen. Zodra zijn soldaten hun avondmaaltijd hadden genuttigd, stelde hij voor de Filistijnen de gehelen nacht te vervolgen, en geen enkel man onder hen over te laten, vers 36. Hier toonde hij veel ijver, maar weinig wijsheid, want zijn leger, dat zo vermoeid was, kon geen nacht slapers missen, zoals eenmaal eten. Maar het is iets geheel gewoons voor roekeloze en dwaze mensen om op niemand acht te geven dan op zichzelf, en zo zij slechts eer verkrijgen, bekommeren zij zich niet om de ontberingen, die zij hen doen lijden, over wie zij gesteld zijn. Het volk was nu echter zo onderdanig aan hun koning, dat zij zich niet konden verzetten tegen het voorstel, maar besloten zich te schikken naar zijn wil, zo hij wil voortgaan zullen zij hem volgen. Doe al wat goed is in uw ogen. Alleen de priester achtte het geschikt om met de Godsdienstoefening voort te gaan, die begonnen was, maar zo plotseling werd afgebroken, vers 19, en het orakel te raadplegen: Laat ons herwaarts tot God naderen. Vorsten en voorname lieden hebben mannen nodig in hun omgeving, die hen er aan herinneren, om overal waar zij heengaan, God mee te nemen. En toen de priester het voorstelde, kon Saul het voorstel niet afwijzen, maar vroeg aan God: "Zal ik aftrekken de Filistijnen na? En zal ik voorspoedig zijn?" II. Zijn aanval op zijn zoon Jonathan, al het overige van deze paragraaf betreft hem, want, terwijl hij vervolgd wordt, ontkomen de Filistijnen. Wij weten niet welk kwaad uit een roekeloos besluit kan voortkomen.

1. God geeft Zijn misnoegen te kennen, en Saul doet nu onderzoek naar het gevloekte. Toen hij door de priester de Godsspraak raadpleegde, heeft God hem niet geantwoord, vers 37. Als God onze gebeden afwijst, dan is het ons zeer nodig te vragen, wat de zonde is die Hem hiertoe heeft gebracht. Laat ons zien waarin deze zonde heden geschied zij, vers 38 want Gods oor is niet zwaar, dat Hij niet kan horen, maar het is zonde, die scheiding maakt tussen ons en Hem. Als God ons gebed afwendt, dan hebben wij reden om te vermoeden dat het om een ongerechtigheid is, naar welke wij met ons hart gezien hebben zie Psalm 66:18 en die wij moeten ontdekken, opdat wij haar wegdoen, haar doden. Saul zweert bij zijn Maker, dat wie ook de Achan moge zijn, die het leger heeft beroerd door van de verboden vrucht te eten, voorzeker zal gedood worden, al was het ook Jonathan zelf, dat is: al was hij aan hem en het volk ook nog zo dierbaar, weinig denkende dat Jonathan de man was, vers 39. Hij zal de dood sterven, de vloek zal aan hem volvoerd worden. Maar niemand uit het volk antwoordde hem, dat is, niemand van hen, die wist dat Jonathan de order had overtreden, wilde hem verraden.

2. Jonathan werd door het lot als de overtreder aangewezen. Saul wilde dat het lot geworpen zou worden tussen hem en Jonathan aan de ene zijde, en het volk aan de andere zijde, misschien omdat hij zich even overtuigd hield van Jonathans onschuld in deze zaak, als van zijn eigen onschuld, vers 40. Het volk hem in toorn ziende, durfde niets van hetgeen hij voorstelde tegenspreken, maar berustte. Doe wat goed is in uw ogen, Eer hij het lot wierp, bad hij dat God de onschuldige zou tonen, vers 41. Dit had het aanzien van onpartijdige gerechtigheid. Rechters moeten begeren dat de waarheid aan het licht zal komen wie er dan ook door moge lijden. Het lot moet biddende worden geworpen, omdat het een plechtig beroep is op de voorzienigheid, en daardoor vragen wij God ons te leiden, Handelingen 1:24, om welke reden sommigen het kansspel veroordeeld hebben, daar het zuiver en alleen van het lot of toeval afhangt en dus een misbruik maken is van een heilige zaak. Eindelijk werd Jonathan geraakt, vers 42, waarmee Gods voorzienigheid bedoelde het wettig gezag te

steunen en te handhaven, en alzo eer te leggen op de openbare bedeling van het recht in het algemeen, een ander middel voorbehoudende om een man te bevrijden, die niets gedaan had, dat des doods waardig was.

3. Openhartig bekent Jonathan het feit, en met een toornige vloek spreekt Saul het vonnis over hem uit. Jonathan ontkent de waarheid niet, noch beproeft haar te verbergen, slechts vindt hij het hard, dat hij er voor moet sterven, vers 43. Ik heb maar een weinig honig geproefd, met het uiterste van de staf dien ik in mijn hand had, zie hier ben ik, moet ik sterven? Hij zou zeer goed hebben kunnen pleiten op zijn volstrekte Onbekendheid met het gebod, of gewezen hebben op zijn verdienste, maar met een grootmoedig hart onderwerpt hij zich aan de noodzakelijkheid. "Gods wil en die mijns vaders geschiede", aldus toonde hij evenveel kloekmoedigheid in het ontvangen van de boden des doods voor zichzelf, als in ze te zenden onder de Filistijnen. Het is even kloekmoedig om toe te geven in sommige gevallen, als om te strijden in andere. Saul wordt niet vertederd door zijn kinderlijke onderworpenheid, noch door het harde van de zaak, maar als iemand, die er naar streeft om voor een man van zijn woord gehouden te worden, en nog veelmeer als iemand. die zijn eed niet zou willen breken, zelfs wanneer het hem het zwaarst valt om hem te houden, spreekt hij met een nieuwen eed het vonnis over Jonathan uit, vers 44. Zo doe mij God, en zo doe Hij daartoe Jonathan! Zo ik de wet niet op u toepas, Jonathan, gij moet de dood sterven.

a. Hij sprak dit vonnis in overhaasting, zonder de Godsspraak te raadplegen. Jonathan had een zeer goeden pleitgrond om het vonnis tegen te houden, wat hij gedaan had, was geen "malum in se - geen kwaad op zichzelf", en wat het verbod er van betreft, hij was er onkundig van zodat hem geen rebellie of ongehoorzaamheid ten laste gelegd kon worden.
b. Hij deed het in drift. Indien Jonathan des doods waardig ware geweest, dan zou het toch de rechter, en nog veel meer de vader. betaamd hebben, om het vonnis met tederheid en medelijden uit te spreken, en niet met zulk een houding van triomf, als een man, die ten enenmale ontbloot is van menselijkheid en natuurlijke liefde. Het recht wordt verlaagd als het bedeeld wordt met toorn en bitterheid.
c. Hij rugsteunde het met een vloek over zichzelf, zo hij het vonnis niet liet voltrekken, en die vloek is op zijn eigen hoofd wedergekeerd. Jonathan ontkwam, maar God heeft aan Saul alzo gedaan, en alzo daartoe gedaan, want hij was door God verworpen en tot een anathema gemaakt. Laat niemand ooit zulke verwensingen durven uitspreken, opdat God geen Amen er op zegge, en ‘hun eigen tong hen niet zal doen aanstoten tegen zichzelf", Psalm 64:9, die deze steen wentelt, op hem zal hij wederkeren.
Toch hebben wij reden te denken, dat Sauls ingewand ontstak tegen Jonathan, zodat hij in werkelijkheid zichzelf strafte, en wel zeer terecht toen hij zo streng scheen tegen Jonathan. God heeft hem de pijn doen gevoelen van zijn eigen roekeloos edict, dat hem kon doen vrezen er zich nogmaals aan schuldig te maken. Door al deze pijnlijke omstandigheden heeft God hem ook bestraft wegens zijn vermetelheid om offers te offeren zonder Samuël. Een onderneming, zo slecht begonnen, kon niet zonder enigerlei bestraffing eindigen.

4. Het volk redde Jonathan uit de handen zijns vaders, vers 45 Tot nu toe hadden zij zich zeer onderdanig en gehoorzaam betoond jegens Saul, met hetgeen goed in hem scheen, stemden zij in, vers 36, 40, maar als Jonathan in gevaar is, dan is Sauls woord niet langer wet voor hen, maar verzetten zij zich met de grootste ijver tegen de uitvoering van het vonnis. Zou Jonathan sterven? Die zegen, die lieveling van zijn land? Zal dat leven opgeofferd worden aan een overdreven vorm van de wet en van de eer, dat zo kloekmoedig in de waagschaal gesteld werd voor het openbare welzijn, en waaraan wij ons leven en onze overwinning te danken hebben? Neen, wij zullen niet gedogen dat er aldus gehandeld zal worden met hem, in wiens eer God

een welbehagen heeft." Het doet goed om Israëlieten ijverig te zien ter bescherming van hen, die God als werktuigen heeft gebruikt voor het welzijn van het algemeen. Saul had gezworen dat Jonathan zou sterven, maar zij stelden hun eed tegenover de zijnen, en zweren dat hij niet zal sterven. Zo waarachtig als de Heere leeft zo daar - niet alleen zijn hoofd maar een haar van zijn hoofd op de aarde vallen zal, zij hebben hem niet verlost door geweld, maar door verstand en vastberadenheid, en Josephus zegt dat zij een gebed tot God hebben opgezonden, dat hij van de vloek ontheven mocht worden. Zij voeren voor hem aan dat hij dit heden met God gedaan heeft, dat is: hij heeft de zaak Gods omhelsd, en God heeft zijn pogingen gezegend, en daarom is zijn leven te kostelijk, om wegens een nietigheid weggeworpen te worden." Wij kunnen onderstellen dat Saul niet zo de betrekking van een vader vergeten heeft, of hij wilde Jonathan wel gaarne gered zien, en dat hij tevreden was dat gedaan werd, wat hijzelf toch niet wilde doen, en hij die het hart eens vaders kent, kan er hem niet om laken. Eindelijk. Door dit voorval is het plan tegen de Filistijnen in duigen gevallen, vers 46. Saul nu toog op van achter de Filistijnen, en zo ging de gelegenheid teloor om de overwinning te voltooien. Als Israëls schilden tegen elkaar stoten, dan zal de openbare veiligheid en dienst er door verliezen.

1 Samuël 14:47 - 52
Hier is een algemeen bericht van Sauls hof en leger.
1. Van zijn hof en zijn familie. De naam van zijn zonen en dochteren, vers 49, van zijn huisvrouw, en van zijn volle neef, die de opperbevelhebber was van zijn leger, vers 50. Er wordt nog melding gemaakt van een andere vrouw van Saul, 2 Samuël 21:8, Rizpa, een bijwijf, en de kinderen, die hij bij haar had.

2. Van zijn leger en zijn krijgsbedrijven.
a. Hoe hij zijn leger aanwierf. Als hij helden en kloeke mannen zag, die zeer geschikt waren tot de dienst dan vergaderde hij hen tot zich, vers 52, zoals Samuël hen gezegd had, dat des konings wijze zou zijn, en indien hij een staand leger moest hebben, dan was het verstandig om er de geschiktste mannen in te plaatsen, die hij vinden kon.

b. Hoe hij zijn leger gebruikte, hij beschermde zijn land naar alle kanten tegen de beledigingen van zijn vijanden, en voorkwam hun invallen, vers 47, 48. Er wordt verondersteld dat hij slechts verdedigenderwijs gehandeld heeft tegen hen, die Israëls grenzen plachten aan te vallen, en overal waar hij zich wendde, waar de gelegenheid voorkwam, oefende hij straf, beteugelde hij hen, en stelde hij hen teleur. Maar de vijanden, tegen wie hij het meest streed, waren de Filistijnen, er was een sterke krijg tegen de Filistijnen al de dagen van Saul, vers 52. Weinig reden had hij om trots te zijn op zijn koninklijke waardigheid, ook had geen van zijn naburen reden om hem te benijden, want hij had voor zichzelf weinig genot, nadat hij het koninkrijk over Israël had ingenomen. Hij kon zijn vijanden niet teisteren zonder kwelling voor zichzelf, met zulke doornen zijn kronen gevuld.

HOOFDSTUK 15

1 Toen zeide Samuël tot Saul: de HEERE heeft mij gezonden, dat ik u ten koning zalfde over Zijn volk, over Israël; hoor dan nu de stem van de woorden des HEEREN. 2 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Ik heb bezocht, hetgeen Amalek aan Israël gedaan heeft, hoe hij zich tegen hem gesteld heeft op de weg, toen hij uit Egypte opkwam. 3 Ga nu heen, en sla Amalek, en verban alles, wat hij heeft, en verschoon hem niet; maar dood van de man af tot de vrouw toe, van de kinderen tot de zuigelingen, van de ossen tot de schapen, van de kemelen tot de ezelen toe. 4 Dit verkondigde Saul het volk, en hij telde hen te Telaim, tweehonderd duizend voetvolks, en tien duizend mannen van Juda. 5 Als Saul tot aan de stad Amalek kwam, zo leide hij een achterlage in het dal. 6 En Saul liet de Kenieten zeggen: Gaat weg, wijkt, trekt af uit het midden der Amalekieten, opdat ik u met hen niet wegruime; want gij hebt barmhartigheid gedaan aan al de kinderen Israëls, toen zij uit Egypte opkwamen. Alzo weken de Kenieten uit het midden der Amalekieten. 7 Toen sloeg Saul de Amalekieten van Havila af, tot daar gij komt te Sur, dat voor aan Egypte is. 8 En hij ving Agag, de koning der Amalekieten, levend; maar al het volk verbande hij door de scherpte des zwaards. 9 Doch Saul en het ganse volk verschoonde Agag, en de beste schapen, en runderen, en de naast beste, en de lammeren, en al wat best was, en zij wilden ze niet verbannen; maar alle ding, dat verachtzaam, en dat verdwijnende was, verbanden zij.

10 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Samuël, zeggende: 11 Het berouwt Mij, dat Ik Saul tot koning gemaakt heb, dewijl hij zich van achter Mij afgekeerd heeft, en Mijn woorden niet bevestigd heeft. Toen ontstak Samuël, en hij riep tot de HEERE de gansen nacht. 12 Daarna maakte zich Samuël des morgens vroeg op, Saul tegemoet; en het werd Samuël geboodschapt, zeggende: Saul is te Karmel gekomen, en zie, hij heeft zich een pilaar gesteld; daarna is hij omgetogen, en doorgetrokken, en naar Gilgal afgekomen.

13 Samuël nu kwam tot Saul, en Saul zeide tot hem: Gezegend zijt gij de HEERE! Ik heb des HEEREN woord bevestigd. 14 Toen zeide Samuël: Wat is dan dit voor een stem der schapen in mijn oren, en een stem der runderen, die ik hoor? 15 Saul nu zeide: Zij hebben ze van de Amalekieten gebracht, want het volk heeft de beste schapen en runderen verschoond, om de HEERE, uw God, te offeren; maar het overige hebben wij verbannen. 16 Toen zeide Samuël tot Saul: Houd op, zo zal ik u te kennen geven, wat de HEERE vannacht tot mij gesproken heeft. Hij dan zeide tot hem: Spreek. 17 En Samuël zeide: Is het niet alzo, toen ge klein waart in uw ogen, dat gij het hoofd der stammen van Israël geworden zijt, en dat u de HEERE tot koning over Israël gezalfd heeft? 18 En de HEERE heeft u op de weg gezonden, en gezegd: Ga heen en verban de zondaars, de Amalekieten, en strijd tegen hen, totdat gij dezelve te niet doet. 19 Waarom toch hebt gij naar de stem des HEEREN niet gehoord, maar zijt tot de roof gevlogen, en hebt gedaan dat kwaad was in de ogen des HEEREN?

20 Toen zeide Saul tot Samuël: Ik heb immers naar de stem des HEEREN gehoord, en heb gewandeld op de weg, op denwelken mij de HEERE gezonden heeft; en ik heb Agag, de koning der Amalekieten, mede gebracht, maar de Amalekieten heb ik verbannen. 21 Het volk nu heeft genomen van de roof, schapen en runderen, het voornaamste van het verbannene, om de HEERE, uw God, op te offeren te Gilgal. 22 Doch Samuël zeide: Heeft de HEERE lust aan brandofferen, en slachtofferen, als aan het gehoorzamen van de stem des HEEREN? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen. 23 Want wederspannigheid is een zonde der toverij, en wederstreven is afgoderij en beeldendienst. Omdat gij des HEEREN woord verworpen hebt, zo heeft Hij u verworpen, dat gij geen koning zult zijn.

24 Toen zeide Saul tot Samuël: Ik heb gezondigd, omdat ik des HEEREN bevel en uw woorden overtreden heb; want ik heb het volk gevreesd en naar hun stem gehoord. 25 Nu dan, vergeef mij toch mijn zonde, en keer met mij wederom, dat ik de HEERE aanbidde. 26 Doch Samuël zeide tot Saul: Ik zal met u niet wederkeren; omdat gij het woord des HEEREN verworpen hebt, zo heeft u de HEERE verworpen, dat gij geen koning over Israël zult zijn. 27 Als zich Samuël omkeerde om weg te gaan, zo greep hij een slip van zijn mantel en zij scheurde. 28 Toen zeide Samuël tot hem: De HEERE heeft heden het koninkrijk van Israël van u afgescheurd, en heeft het aan uw naaste gegeven, die beter is dan gij. 29 En ook liegt Hij, Die de Overwinning van Israël is, niet, en het berouwt Hem niet; want Hij is geen mens, dat Hem iets berouwen zou. 30 Hij dan zeide: Ik heb gezondigd; eer mij toch nu voor de oudsten mijns volks, en voor Israël; en keer wederom met mij, dat ik de HEERE, uw God, aanbidde. 31 Toen keerde Samuël wederom Saul na; en Saul aanbad de HEERE.

32 Toen zeide Samuël: Breng Agag, de koning der Amalekieten, hier tot mij; Agag nu ging tot hem weeldelijk; en Agag zeide: Voorwaar, de bitterheid des doods is geweken! 33 Maar Samuël zeide: Gelijk als uw zwaard de vrouwen van haar kinderen beroofd heeft, alzo zal uw moeder van haar kinderen beroofd worden onder de vrouwen. Toen hieuw Samuël Agag in stukken, voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal. 34 Daarna ging Samuël naar Rama; en Saul ging op naar zijn huis te Gibea - Sauls. 35 En Samuël zag Saul niet meer tot de dag zijns doods toe; evenwel droeg Samuël leed om Saul; en het berouwde de HEERE, dat Hij Saul tot koning over Israël gemaakt had.

In dit hoofdstuk hebben wij de finale verwerping van Saul van het koningschap wegens zijn ongehoorzaamheid aan Gods gebod om de Amalekieten ten enenmale uit te roeien. Door zijn oorlogen en overwinningen hoopte hij zijn eigen naam en eer groot te maken en te vereeuwigen, maar door zijn verkeerde handelingen er bij, bracht hij zichzelf ten verderve en legde hij zijn eer in het stof. Hier is:

I. De opdracht, die God hem gaf om de Amalekieten volkomen te verdelgen, vers 1 - 3.
II. Sauls toebereidselen voor deze veldtocht, vers 4 - 6.
III. Zijn voorspoed en gedeeltelijke uitvoering van zijn opdracht, vers 7 - 9.
IV. Zijn verhoor voor Samuël, en het vonnis over hem geveld niettegenstaande de beuzelachtige redenen, die hij aanvoerde tot zijn verontschuldiging, vers 10 - 31.
V. De terdoodbrenging van Agag, vers 32, 33.
VI. Samuëls laatst vaarwel aan Saul, vers 34, 35.

1 Samuël 15:1 - 3

I. Hier zien wij, dat Samuël in de naam van God Saul plechtig opeist om aan het gebod Gods te gehoorzamen, en duidelijk geeft hij hem te kennen, dat hij in een bijzondere zaak op de proef wordt gesteld, of hij al of niet gehoorzaam zou zijn, vers 1. En dat dit zo uitdrukkelijk tot een proeve wordt gesteld van zijn gehoorzaamheid, heeft zijn ongehoorzaamheid zeer verzwaard.

1. Hij herinnert hem aan hetgeen God voor hem gedaan heeft. De HEERE heeft mij gezonden, dat ik u ten koning zalfde. God heeft u uw macht gegeven, en daarom verwacht Hij, dat gij uw macht voor Hem zult gebruiken. Hij heeft eer op u gelegd, en nu moet gij u beijveren om Hem te eren. Hij heeft u tot koning gemaakt over Zijn volk, en nu moet gij Israëls zaak voorstaan, en hun twisten wreken. Gij zijt verhoogd om over Israël te gebieden, maar weet dat gij onderdaan zijt van de God Israëls en dat gij onder Zijn bevel staat." Der mensen bevordering stelt hen niet vrij van hun gehoorzaamheid aan God, integendeel zij verplicht er hen nog temeer toe. Samuël zelf werd gebruikt om Saul te zalven en daarom was hij er zoveel geschikter voor om met deze boodschap tot hem gezonden te worden.

2. Hij zegt hem in het algemeen, dat hij uit aanmerking hiervan verplicht is te doen alles wat God hem gebiedt. Hoor dan nu de stem van de woorden des Heeren. Gods gunstbewijzen leggen ons de sterke verplichting op om Hem gehoorzaam te zijn. Dit moeten wij Hem vergelden, Psalm 116:12.

II. Hij draagt hem een bijzondere dienst op, waarin hij nu meer dan in alles wat hij tot dusver gedaan heeft, zijn gehoorzaamheid aan God moet tonen. Samuël geeft hem Gods gezag voor het bevel. Alzo zegt de HEERE van de heirscharen, de HEERE van alle heirscharen, van Israëls heirscharen, hij geeft hem ook een reden voor het bevel, opdat de strengheid, die hij zal moeten gebruiken, hem niet hard toeschijne. Ik heb bezocht hetgeen Amalek Israël gedaan heeft, vers 2. God had een oude twist met de Amalekieten om het kwaad, dat zij Zijn volk

Israël gedaan hebben, toen Hij dat uit Egypte heeft gevoerd. Wij hebben er de geschiedenis van in Exodus 17:8 verv, en hun misdaad is verzwaard in Deuteronomium 25:18, hij heeft laaghartig in de staart al de zwakken geslagen, en hij vreesde God niet. Toen heeft God gezworen, dat Hij krijg zou hebben met Amalek van geslacht tot geslacht en dat Hij na verloop van tijd de gedachtenis van Amalek van onder de hemel zal uitdelgen. Dat is het werk dat aan Saul geboden wordt te doen, vers 3. Ga nu heen, en sla Amalek. Israël is nu sterk, en de mate van de ongerechtigheid van Amalek is nu vol, ga nu, en ruim dit gevloekte volk volkomen uit de weg. Hem wordt uitdrukkelijk bevolen, allen en alles te doden, van de man af tot de vrouw toe, van de kinderen tot de zuigelingen, hen niet te sparen uit medelijden, van de ossen tot de schapen, van de kemelen tot de ezels toe, ze niet te sparen uit hebzucht. Voor kwaad dat aan Gods Israël gedaan werd, zal vroeg of laat voorzeker afrekening worden gehouden, inzonderheid voor de tegenstand, die hun gegeven wordt, als zij uit Egypte komen. God heeft dikwijls lang geduld met hen, die getekend zijn voor het verderf. Het uitgesproken vonnis wordt niet spoedig voltrokken. Maar hoewel Hij lang verdraagt, zal Hij toch niet altijd verdragen.
Het jaar van de vergelding voor de twist van Israël zal eindelijk komen. De Goddelijke gerechtigheid slaat langzaam, maar zeker. Hoe langer het oordeel wordt uitgesteld, zoveel te strenger is het, als het komt. God verkiest werktuigen om Zijn werk te doen, die er het geschiktst voor zijn. Dit was bloedig werk, en daarom moet Saul het doen, die een ruw, streng man was.

III. Saul monstert zijn krijgsvolk en doet een aanval op het land van Amalek. Het was een zeer talrijk leger, dat hij te velde bracht, vers 4, twee honderd duizend mannen voetvolks. Toen de strijd tegen de Filistijnen had, en de uitslag er van zeer hachelijk was, had hij slechts zes honderd man bij zich, Hoofdstuk 13:15. Maar nu hij op uitdrukkelijk bevel van de hemel de Amalekieten moest aanvallen, waarbij hij zeker was van de overwinning, had hij duizenden, die zijn roepstem volgden. Maar wat het ook op andere tijden geweest moge zijn, nu was het niet tot eer van Juda, dat zijn strijdmacht afzonderlijk geteld was, want zijn aandeel was ergerlijk klein, (wat hier nu ook de reden van moge geweest zijn). Het was slechte een twintigste deel van het geheel, want zijn strijders waren slechts tien duizend, terwijl de andere tien stammen (want Levi reken ik niet mede) twee honderd duizend man te velde brachten. De dag van Juda's eer genaakte, maar was nog niet gekomen. Saul telde ze te Telaïm, hetgeen lammeren betekent. Hij telde hen als lammeren staat hier in de Vulgata, telde hen naar de paaslammeren, zo heeft het de Chaldeeër, tien voor een lam rekenende, een wijze van tellen, die later bij de Joden in zwang was. Saul voerde zijn gehele krijgsmacht naar de stad Amalek, die stad was hun hoofdstad, vers 5, teneinde hen tot de slag uit te lokken.

IV. Hij gaf een vriendelijke raad aan de Kenieten, om zich af te scheiden van de Amalekieten, onder wie zij woonden, toen deze executie plaats ging hebben, vers 6. Hierin heeft hij wijs en vroom gehandeld, waarschijnlijk naar de instructie, die Samuël hem gegeven had. De Kenieten waren de nakomelingen van Jethro, Mozes' schoonvader, een volk, dat in tenten woonde, waardoor het gemakkelijk voor hen was, om bij iedere gelegenheid naar een ander land te verhuizen, dat nog in niemands bezit was. Velen van hen woonden toen onder de Amalekieten, waar zij, hoewel in tenten wonende, door de natuur versterkt waren, want "zij hebben hun nest in een steenrots gelegd", Numeri 24:21. Bileam had daar voorzegd, dat zij verteerd zullen worden, vers 22, Saul moet hen echter niet verteren.
Maar
1. Hij erkent de vriendelijkheid, die hun voorouders aan Israël hebben bewezen, toen zij uit Egypte kwamen. Jethro en zijn familie waren hun zeer behulpzaam en van dienst geweest bij hun tocht door de woestijn, zij waren hun in plaats van ogen geweest, en dit wordt in

vriendelijkheid voor hun nageslacht herdacht vele eeuwen daarna. Aldus laat een Godvruchtige de Goddelijke zegen als een erfdeel na aan zijn kindskinderen. Zij, die na ons komen, kunnen het voordeel oogsten van onze goede werken, als wij in ons graf zijn. God is niet onrechtvaardig om de vriendelijkheid te vergeten, betoom aan Zijn volk, maar zij zal op een anderen tijd herdacht worden, op zijn laatst in de groten dag, vergolden worden in de opstanding van de rechtvaardigen, "Ik ben hongerig geweest en gij hebt mij te eten gegeven." Gods gedenken van de voorouders van de Kenieten door hun gunst te betonen terzelfder tijd dat Hij het kwaad strafte, gedaan door de voorouders van de Amalekieten, droeg er toe bij om Gods rechtvaardigheid in die bedeling in het licht te stellen. Als Hij gunsten doet beërven, waarom mag Hij dan ook niet Zijn ongenoegen op navolgende geslachten doen overgaan? Hij omhelst de zaak Zijns volks, zodat Hij "zegent die hen zegenen', en daarom ook "vervloekt die hen vervloeken", Numeri 24:9, Genesis 12:3. Zij kunnen de vriendelijkheid, die hun bewezen wordt, niet vergelden, noch het kwaad wreken, dat hun wordt aangedaan, maar God zal beide doen.

2. Hij verlangt van hen dat zij hun tenten van uit het midden van de Amalekieten zullen wegnemen. Gaat weg, wijkt, trekt uit het midden van de Amalekieten. Als verwoestende oordelen uitgaan, zal God zorgdragen om het kostelijke van het snode uit te trekken, en in de dag Zijns toorns de zachtmoediger van de aarde te verlossen. Het is gevaarlijk om in het gezelschap van Gods vijanden te worden gevonden, en het is onze plicht en ons belang om van hen uit te gaan, opdat wij geen gemeenschap hebben aan hun zonden en van hun plegen niet ontvangen, Openbaring 18:4. De Joden hebben een gezegde: Wee de goddeloze, en wee zijn nabuur.

V. Saul overmocht tegen de Amalekieten, want het was veeleer een terdoodbrenging van veroordeelde misdadigers, dan een oorlog tegen strijdende vijanden, de uitslag kon niet twijfelachtig wezen, als de zaak rechtvaardig en de roeping zo duidelijk was. Hij sloeg hen, vers 7, het volk verbande hij, vers 8. Nu komt de zonde hunner voorouders hun duur te staan. Aldus bezoekt God soms de ongerechtigheid van de vaderen aan de kinderen. Zij waren afgodendienaars, en zij waren schuldig aan veel andere zonden, waarvoor zij verdienden onder de toorn Gods te vallen maar als God met hen gaat afrekenen, dan legt Hij de nadruk op de zonde hunner voorouders in hun mishandelen van Israël, als de grond van Zijn twist met hen. Heere, hoe ondoorgrondelijk zijn Uwe oordeler, maar hoe onbetwistbaar is tevens Uwe gerechtigheid!

VI. Maar hij deed zijn werk slechts ten halve, vers 9.

1. Hij verschoonde Agag, omdat hij een koning was, evenals hij, en misschien ook in de hoop van een groot rantsoen van hem te krijgen.

2. Hij verschoonde de beste schapen en runderen. en de naast - beste en de lammeren, en al wat best was, maar alle ding, dat verachtelijk en dat verdwijnende was, dat verbande hij. Wij kunnen onderstellen dat velen van het volk ontkomen zijn, en hun goederen medegenomen hebben naar andere landen, en daarom lezen wij later nog van Amalekieten maar dat was niet te verhelpen. Het was Sauls verkeerdheid dat hij niet ombracht wat hem onder de hand kwam, en in zijn macht was. Wat nu verdelgd werd, werd in werkelijkheid geofferd aan de gerechtigheid Gods, als aan de God wiens de wraak is, en dat Saul dacht dat het verscheurde en het zieke, het kreupele en magere daar goed genoeg voor is, terwijl hij voor zijn eigen velden en zijn eigen tafel de keur van het vee wilde behouden, dat was in waarheid zichzelf meer eren dan God.

1 Samuël 15:10 - 23 Saul wordt hier ter verantwoording geroepen door Samuël betreffende de uitvoering van de opdracht, die hem gegeven was tegen de Amalekieten, en er worden ons hier merkwaardige voorbeelden gegeven van het strikte van de gerechtigheid Gods en de trouweloosheid en bedrieglijkheid van het hart des mensen. Er wordt ons hier meegedeeld:

I. Wat er bij deze gelegenheid tussen God en Samuël voorviel in het verborgen vers 10, 11.

1. God besluit tot Sauls verwerping, en maakt er Samuël mee bekend. Het berouwt Mij, dat Ik Saul tot koning gemaakt heb. Berouw in God is niet wat het is in ons, een verandering van zin en wil, maar een verandering in Zijn methode of bedeling. Hij verandert Zijn wil niet, maar Hij wil een verandering. De verandering was in Saul, dewijl hij zich van achter Mij afgekeerd heeft, deze verklaring geeft God aan het gedeeltelijke van zijn gehoorzaamheid, en het overheersende van zijn begeerlijkheid. En hiermede heeft hij God tot zijn vijand gemaakt. Het berouwde God dat Hij aan Saul het koninkrijk had gegeven, en de eer en macht, die er aan verbonden zijn, maar het heeft Hem nooit berouwd, dat Hij aan enige mens wijsheid en genade, Zijn vreze en liefde heeft gegeven, die giften en roepingen Gods zijn onberouwelijk.

2. Samuël betreurt het, en bidt het af. Het smartte Samuël dat Saul Gods gunst verbeurd had, en dat God besloten had hem te verstoten, en hij riep tot de HEERE de ganse nacht, bracht een gehele nacht door in voorbede voor hem te doen, opdat Zijn raadsbesluit niet tegen hem mocht uitgaan. Als anderen op hun legerstede waren en sliepen, was hij op de knieën om te bidden en te worstelen met God. Hij heeft niet aldus zijn eigen uitsluiting van de regering afgebeden, ook deed het hem niet heimelijk genoegen, zoals het menigeen genoegen zou gedaan hebben, dat Saul, die hem opgevolgd was, zo spoedig op zijde werd gezet, integendeel, hij bad vurig om zijn bevestiging zo ver was het van hem om die dodelijke dag te begeren. De verwerping van de zondaren is de smart van de Godvruchtigen. God heeft geen lust in hun dood, en wij moeten er ook geen lust in hebben.

II. Wat er voorviel tussen Samuël en Saul in het openbaar. Samuël, door God met deze sombere tijdingen tot hem gezonden zijnde, ging, evenals Ezechiël, bitter bedroefd heen om hem te ontmoeten, misschien volgens een afspraak, die gemaakt werd, toen Saul op deze expeditie uitging, want Saul was te Gilgal gekomen, vers 12, de plaats, waar hij koning gemaakt was, Hoofdstuk 11:15, en waar hij nu in zijn koningschap bevestigd zou zijn, indien hij deze op - de - proefstelling van zijn gehoorzaamheid goed doorstaan had. Maar Samuël vernam dat hij zich een pilaar had gesteld, het een of ander gedenkteken van zijn overwinning, te Carmel, een stad in het gebergte van Juda zijn eer meer zoekende dan de eer van God want hij richtte deze pilaar (of hand, zoals het woord is in het Hebreeuws) op voor zichzelf. Het zou hem nodiger geweest zijn berouw te hebben over zijn zonde en verzoend te worden met God dan te roemen op zijn overwinning.

1. Dat hij met grote statigheid naar Gilgal was getogen, want dat schijnt aangeduid te zijn in de uitdrukking: hij is omgetogen en doorgetrokken met veel pracht en vertoon. Daar is Samuël tot hem gekomen.
a. Saul roemt bij Samuël op zijn gehoorzaamheid, omdat dit de zaak was, waardoor hij zich nu had onderscheiden, vers 13. Gezegend zijt gij de HEERE!, want gij hebt mij op een goede boodschap uitgezonden, waarin ik veel voorspoed heb gehad, en Ik heb des HEEREN woord bevestigd. Het is zeer waarschijnlijk dat zo zijn eigen consciëntie hem toen niet van ongehoorzaamheid had beschuldigd, hij niet zo voortvarend geweest zou zijn om zijn gehoorzaamheid te verkondigen, want hierdoor hoopte hij Samuëls bestraffing te voorkomen.

Zo denken de zondaren door zichzelf te rechtvaardigen er aan te ontkomen om door de Heere geoordeeld te worden, terwijl toch het enige middel daartoe is, onszelf te oordelen. Zij, die het meest roemen op hun Godsdienst, kunnen met recht verdacht worden dat zij er geveinsd in zijn, een verdeeld hart er voor hebben.

b. Samuël overtuigt hem door een overduidelijk bewijs van zijn ongehoorzaamheid. Hebt gij des Heeren woord bevestigd? Wat is dan dit voor een stem der schapen? vers 14. Saul wilde het doen voorkomen dat God almachtig hem zeer grotelijks was verplicht voor de goeden dienst, die hij Hem gedaan had, maar Samuël toont hem dat God zo weinig zijn schuldenaar was, dat Hij rechtvaardige oorzaak tot aanklacht tegen hem had, en als bewijs daarvan noemt hij een stem der runderen, die Saul misschien bevolen had om achter zijn zegetocht te doen opgaan, maar Samuël beroept er zich op als getuigen tegen hem, hij behoefde niet ver te gaan om hem te logenstraffen. Het geblaat en geloei van het vee zal evenals het roest van het zilver, Jakobus 5:3, tegen hem getuigen. Het is niets nieuws dat de mooi lijkende belijdenissen en betuigingen van geveinsden weersproken worden door de duidelijkste en onwederlegbaarste bewijzen. Velen roemen op hun gehoorzaamheid aan Gods gebod, maar wat betekenen dan hun toegeven aan het vlees, hun liefde tot de wereld, hun hartstocht en drift, hun liefdeloosheid en hun verzuimen van heilige plichten, die tegen hen getuigen?

C. Saul blijft bij zijn rechtvaardiging tegen deze beschuldiging, vers 15. Hij kan het feit niet ontkennen, die schapen en ossen kwamen van de Amalekieten. Maar:
a. Dat was zijn schuld niet, want het volk heeft ze verschoond, alsof zij dit gedurfd zouden hebben zonder een uitdrukkelijk bevel van Saul, als zij wisten dat het tegen een uitdrukkelijk bevel was van Samuël. Zij, die zichzelf willen rechtvaardigen, zijn gewoonlijk de eersten om anderen te veroordelen en zullen de schuld liever op hen werpen, dan haar op zich te nemen. Zonde is een wicht, dat niemand naar zijn eigen deur gebracht wil zien. Het is een armzalige uitvlucht van een onboetvaardig hart, dat zijn schuld niet wil bekennen, om haar te werpen op hen, die of zijn deelgenoten of alleen maar zijn volgelingen er in waren.

b. Het was met een goede bedoeling: "Het was om de HEERE, uw God, te offeren, Hij is uw God, en gij zult niet tegen iets zijn dat, zoals dit, voor Zijn eer is." Dit was een vals voorgeven, want zowel Saul als het volk hadden hun eigen voordeel op het oog in hun verschonen van het vee. Maar gesteld dat het zo was, dan zou dit toch beuzelachtig zijn geweest, want God haat de roof in het brandoffer. God bestemde dit vee om Hem geofferd te worden in het veld, en daarom zal Hij hun geen dank weten, die het Hem offeren op Zijn altaar, want Hij wil naar Zijn wil gediend worden en volgens de door Hem voorgeschreven regel. Ook zal een goede bedoeling geen slechte daad verontschuldigen.
c. Samuël verwerpt zijn pleit, of liever hij ziet het voorbij, en gaat er toe over om in de naam van God recht over hem te spreken. Hij stelt zijn gezag voorop, wat hij ging zeggen was wat de Heere tot hem gezegd had, vers 16, want anders zou het verre van hem geweest zijn, hem zo scherp een bestraffing te geven. Zij, die klagen dat hun leraren te hard en scherp voor hen zijn, moeten bedenken dat zij, zolang zij zich houden aan het Woord van God, slechts boodschappers zijn, en zeggen moeten wat hun bevolen is te zeggen, weshalve zij bereid moeten wezen om, evenals Saul hier geweest is, te zeggen: Spreek.

Samuël brengt zijn boodschap getrouw over.
a. Hij herinnert hem aan de eer, die God hem gedaan heeft door hem koning te maken, vers 17, toen hij klein was in zijn ogen. God zag de nederheid aan van zijn staat, en beloonde de nederigheid van zijn gemoed. Zij, die tot eer en rijkdom zijn bevorderd, moeten dikwijls

denken aan hun klein begin, opdat zij nooit hoog van zichzelf denken, maar er zich steeds op zullen toeleggen om grote dingen te doen voor de God, die hen bevorderd heeft.

b. Hij wijst hem op het duidelijke van de orders, die hij had uit te voeren, vers 18. de HEERE heeft u op de weg gezonden, u op reis gezonden. Zo gemakkelijk was de dienst, en zó zeker de voorspoed, dat het eer een reis dan een oorlog genoemd wordt. Het werk was eervol om de gezworen vijanden van God en Israël te verdelgen, en indien hij zich had verloochend de overweging van zijn voordeel en gewin op zijde gezet had, zodat hij geheel Amalek had verdelgd met alles wat er toe behoorde, hij zou er in het einde niets bij verloren hebben, noch op zijn eigen kosten op deze krijg zijn uitgegaan, God zou ze hem ongetwijfeld vergoed hebben, zodat hij geen buit nodig zou hebben gehad. En daarom:

c. Toont hij hem hoe onverschoonbaar hij was, door zich door deze krijgstocht te willen verrijken, vers 19. "Waarom zijt gij tot de roof gevlogen? hebt gij voor uw eigen gebruik genomen wat tot eer van God vernietigd had moeten worden?" Zie van welk kwaad de geldgierigheid de wortel is, maar zie ook de zondigheid van de zonde, en datgene er in, hetwelk het bovenal kwaad doet zijn in de ogen des Heeren, het is ongehoorzaamheid: hebt gij naar de stem des HEEREN niet gehoord.

e. Saul herhaalt zijn rechtvaardiging van zichzelf, in weerwil van de overtuiging besloot hij daarbij te blijven, vers 20, 21 Hij ontkent de beschuldiging, vers 20. Ik heb immers naar de stem des HEEREN gehoord, ik heb alles gedaan wat ik moest doen", want hij heeft alles gedaan wat hij dacht te moeten doen, zoveel wijzer was hij in zijn eigen ogen dan God. God gebood hem allen en alles te doden, en hij geeft onder de voorbeelden van zijn gehoorzaamheid op, dat hij Agag levend medegebracht heeft, wat evengoed was, dacht hij, als hem gedood te hebben. Zo denken vleselijke bedrieglijke mensen zich van Gods geboden te verontschuldigen met te doen wat zij er voor in de plaats stellen. Hij blijft er bij, dat hij de Amalekieten zelf verbannen heeft, dat het voornaamste was van wat bedoeld werd, maar wat de roof aangaat hij erkent dat het verbannen had moeten worden zodat hij de wil des Heeren heeft gekend, en niet in dwaling was omtrent het gebod, maar hij dacht dat dit een moedwillige verkwisting zou zijn, in Mozes' tijd werd het vee van de Midianieten tot buit genomen, Numeri 31:32, waarom nu dan niet het vee van de Amalekieten? Het is toch beter dat het een prooi zou zijn voor de Israëlieten, dan voor de vogelen des hemels en de wilde dieren, daarom heeft hij het oogluikend toegelaten dat het volk het heeft weggevoerd, maar het was hun doen, niet het zijne, en daarenboven: het was om het de Heere hier te Gilgal te offeren, waar zij het nu heenbrachten. Zie hoe moeilijk het is om de kinderen van de ongehoorzaamheid te overtuigen van hun zonde, en hen van hun vijgebladeren te ontdoen.

f. Daar Saul bij zijn verdediging blijft wordt zij door Samuël uitvoerig en volledig beantwoord, vers 22, 23. Hij doet een beroep op zijn eigen geweten: Heeft de Heere lust aan brandofferen en slachtofferen als aan het gehoorzamen van de stem des Heeren? Hoewel Saul niet zeer bekend was met de Godsdienst, kon het toch niet anders, of hij meest wel weten.
(1). Dat aan God niets zo behaagt als gehoorzaamheid, neen, geen brandoffer noch slachtoffer of het vette van de rammen. Zie hier wat wij in al onze Godsdienstoefeningen op het oog moeten hebben, Gode welbehaaglijk te zijn, zodat Hij lust heeft in hetgeen wij doen. Als God een welbehagen heeft in ons en onze diensten, dan zijn wij gelukkig, dan hebben wij ons doel bereikt, maar anders: "Waartoe zal Mij zijn de veelheid uwer slachtoffers"? Jesaja 1:11. Nu wordt ons hier duidelijk gezegd dat ootmoedige, oprechte en nauwgezette gehoorzaamheid aan de wil van God Hem meer welbehaaglijk is dan alle brandofferen en slachtofferen. Een zorgvuldig nakomen van zedelijke geboden beveelt ons Gode meer dan alle waarnemen van

plechtigheden, Micha 6:6, 8, Hosea 6:6. Gehoorzaamheid wordt geboden door de eeuwige wet van de natuur, maar offerande alleen door een positieve wet, gehoorzaamheid was de wet van de onschuld, maar offerande onderstelt dat zonde in de wereld is gekomen, en is slechts een zwakke poging om datgene weg te nemen, wat gehoorzaamheid zou hebben voorkomen. God is meer verheerlijkt, en het eigen ik wordt meer verloochend door gehoorzaamheid, dan door offerande. Het is veel gemakkelijker om een ver of een lam te brengen om op het altaar verbrand te worden, dan om alle hoge gedachte tot de gehoorzaamheid aan God te brengen, en de wil te onderwerpen aan Zijn wil. Gehoorzaamheid is de roem van de engelen, Psalm 103:20, en zal ook onze roem zijn.

(2). Dat niets zo Godtergend is als ongehoorzaamheid, onze wil te stellen tegenover de Zijne. Dit wordt hier weerspannigheid en wederstreven genoemd, en wordt gezegd even slecht te zijn als toverij en afgoderij, vers 23. Het is even slecht andere goden aan te nemen als in ongehoorzaamheid te leven aan de waren God. Zij, die geregeerd worden door hun eigen verdorven neigingen in tegenstand met het gebod Gods, raadplegen metterdaad de serafim (zoals het woord is, dat hier voor afgoderij gebruikt wordt) of de waarzeggers. Het was ongehoorzaamheid, die ons allen tot zondaars heeft gemaakt, Romeinen 5:19, o en het is de boosheid van de zonde, dat zij de overtreding is van de wet, en dus vijandschap is tegen God, Romeinen 8:7. Saul was een koning, maar als hij ongehoorzaam is aan Gods gebod zal zijn koninklijke waardigheid en macht de schuld niet van hem wegnemen van weerspannigheid en weerstrevendheid. Het is niet van de rebellie van een volk tegen hun vorst, maar van de vorst tegen God, dat deze tekst spreekt.

Eindelijk. Hij kondigt hem in korte woorden zijn oordeel aan: Omdat gij des Heeren woord verworpen hebt - het veracht hebt, zo leest het de Chaldeeër, het als niets geacht hebt, aldus de LXX, er de heerschappij van verworpen hebt, zo heeft Hij u verworpen, u veracht, u als niets geacht, maar u verworpen, dat gij geen koning zult zijn. Hij, die u koning gemaakt heeft, heeft besloten u van het koningschap te ontzetten." Diegenen zijn ongeschikt en onwaardig om over mensen te regeren, die niet willen dat God over hen zal regeren.

1 Samuël 15:24 - 31
Saul is er ten laatste toe gebracht het boetekleed aan te doen, maar het is al te blijkbaar dat hij de rol speelt van een boeteling, maar het niet werkelijk is. Merk op:

I. Hoe armzalig hij zijn berouw uitdrukt. Het was met grote moeite, dat hij er toe gebracht werd zijn fout in te zien, en niet voordat hij met onttroning was bedreigd, dat heeft een gevoelige snaar bij hem doen trillen, toen begon hij toe te geven, maar niet eerder. Toen Samuël hem zei dat hij verworpen was dat hij geen koning zou zijn, toen zei hij: Ik heb gezondigd, vers 24. Zijn belijdenis was niet vrijwillig, niet oprecht, maar was hem, als op de pijnbank, ontwrongen. Hier merken wij verscheiden slechte tekenen van de geveinsdheid van zijn berouw, en dat het zelfs bij het berouw van Achab achterstond.

1. Hij wendde zich slechts tot Samuël, en scheen het meest begerig om in zijn goede mening te staan aangeschreven en zijn gunst te verwerven. Hij maakt een kleinen god van hem, om slechts zijn goede naam onder het volk op te houden, omdat zij allen wisten dat Samuël een profeet was, en de man, die het werktuig is geweest tot zijn verheffing. Denkende dat het Samuël genoegen zou doen. en om er hem als het ware mee om te kopen zegt hij in zijn schuldbelijdenis: omdat ik des HEEREN bevel en uw woorden overtreden heb, alsof hij in de plaats van God was geweest, vers 24. David, hoewel door de bediening van Nathan van zonde overtuigd, heeft in zijn belijdenis het oog op God alleen, niet op Nathan, Psalm 51:6 :"Tegen

U, U alleen heb ik gezondigd", maar Saul belijdt zijn zonde - onwetend genoeg - als een overtreding van Samuëls woord, terwijl toch zijn woord niets anders was dan een aankondiging of overbrenging van het bevel des HEEREN. Het is ook tot Samuël, dat hij zich wendt om vergeving, vers 25, nu dan vergeef mij toch mijn zonde, alsof iemand de zonde kon vergeven, dan alleen God. Aller-ellendigst bedriegen diegenen zichzelf, die als zij in ergerlijke zonde zijn gevallen, denken dat het genoeg is om zich met de kerk te verzoenen, met de kerk en haar dienaren, door een schoonschijnende belijdenis en een vertoon van berouw, zonder zorg te dragen om met God verzoend te worden door de oprechtheid van hun berouw. De zachtste uitlegging, die wij naar de aard van de liefde aan deze handelwijze van Saul geven kunnen, is dat hij misschien Samuël als een soort van middelaar heeft aangezien tussen hem en God, en, toen hij zich tot hem wendde om vergeving, een bede erom aan God bedoeld heeft, dit was echter zeer gebrekkig.

2. Zelfs in de belijdenis van zijn fout verontschuldigde hij haar nog, en dat is nooit de wijze van doen van iemand, die oprecht berouw heeft, vers 24. "Ik deed het, want ik heb het volk gevreesd en naar hun stem gehoord." Wij hebben reden genoeg te denken dat het zuiver en alleen zijn eigen doen was, en niet het doen des volks, maar al waren zij ook genegen om het te doen, dan is het toch uit hetgeen wij tevoren gelezen hebben duidelijk dat hij zeer goed zijn gezag onder hen kon laten gelden, en volstrekt niet bang voor hen was. Zodat de verontschuldiging onwaar en beuzelachtig was, wat hij ook mocht voorgeven, hij was niet werkelijk bevreesd voor het volk, maar het is het gewone doen van zondaren, dat zij om hun fouten te verontschuldigen zich beroepen op hun gedachten en goede bedoelingen, want dat zijn dingen, die voor ons oog verborgen zijn, en waarvan wij dus het al of niet bestaan niet zouden kunnen bewijzen, maar zij vergeten, dat God het hart doorgrondt.

3. Al zijn zorg is zijn eer, zijn naam op te houden, zijn invloed te behouden op het volk, opdat zij niet in opstand zouden komen tegen hem, hem tenminste niet zouden verachten, daarom dringt hij er met zoveel ernst bij Samuël op aan, vers 25, dat hij met hem zal wederkeren en de openbaren dienst van de dankzegging voor de overwinning zal bijwonen. Zeer dringend was hij voor deze zaak, toen hij de slip van zijn mantel aangreep om hem terug te houden, vers 27, niet wijl hij iets om Samuël gaf, maar hij vreesde dat, zo Samuël hem verliet, het volk hem insgelijks zou verlaten. Velen schijnen zeer ijverig gezind voor goede leraren en Godvruchtige mensen, maar het is slechts om de wille van hun eigenbelang en hun reputatie, terwijl zij hen in hun hart haten. Maar zeer grof was zijn uitdrukking toen hij zei, vers 30, ik heb gezondigd, eer mij toch nu voor de oudsten mijns volks, en voor Israël. Is dit de taal van een boetvaardige?
Nee, integendeel, "ik heb gezondigd, maak mij toch niet beschaamd, want mijner is de beschaamdheid des aangezichts, en niemand kan groter afkeer van mij hebben, dan ik van mij heb." Maar hoe dikwijls ontmoeten wij de kopieën van deze geveinsdheid van Saul! Het is iets geheel gewoons dat zij, die overtuigd zijn geworden van zonde, zich zeer begerig tonen om geëerd te worden voor het volk. Terwijl toch hij, die de eer van de onschuldige heeft verloren, op geen andere eer aanspraak kan maken, dan op die van de boetvaardige, en het is de eer van de boetvaardige zich te schamen.

II. Hoe weinig baat hij van dit gering betoon van berouw gehad heeft. Welk doel heeft hij er mee bereikt?
1. Samuël herhaalde het vonnis dat over hem is uitgesproken, zó ver was hij er af om hem hoop te geven dat het herroepen zou worden, vers 26 hetzelfde als in vers 23. "Die zijn overtredingen bedekt zal niet voorspoedig zijn", Spreuken 28:13. Samuël weigerde met hem weer te keren, maar keerde zich om om weg te gaan, vers 27. Zoals de zaak hem op de eerste

aanblik toescheen, achtte hij het volstrekt onvoegzaam voor zich om iemand, die God had verworpen, inzoverre te steunen, dat hij zich met hem verenigde in dankzegging aan God voor een overwinning, die veel meer dienstbaar gemaakt werd aan Sauls geldgierigheid, dan aan Gods eer en heerlijkheid. Maar bij nader bedenken is hij toch met hem wedergekeerd, vers 31, waarschijnlijk onder de leiding God, hetzij om een muiterij onder het volk te voorkomen, of misschien niet om Saul eer aan te doen, (want hoewel Saul de Heere aanbad, vers 31, wordt toch niet gezegd dat Samuël de dienst heeft geleid) maar om gerechtigheid te oefenen aan Agag, vers 32.

2. Hij helderde het vonnis op door een teken, dat Saul zelf door zijn ruwheid hem aan de hand deed. Toen Samuël zich van hem afkeerde, scheurde hij zijn mantel om hem terug te houden, vers 27, Zo afkerig was hij ervan om van de profeet te scheiden. Maar Samuël gaf aan dit voorval een uitlegging, die alleen een profeet er aan geven kon, hij gaf er de betekenis aan van het afscheuren van het koninkrijk van hem, vers 28, en evenals dit scheuren van de mantel was het zijn eigen doen. De HEERE heeft heden het koninkrijk van Israël van u afgescheurd, en heeft het aan uw naaste gegeven, die beter is dan gij, namelijk aan David, die later, bij een zekere gelegenheid de slip van Sauls mantel afsneed, Hoofdstuk 24:5, waarop Saul zei: "Ik weet dat gij voorzeker koning worden zult, misschien gedenkende aan dit teken, het scheuren van de slip van Samuëls mantel.

3. Hij bekrachtigde het door een plechtige verklaring, dat het vonnis onherroepelijk was, vers 29. De Sterkte Israëls liegt niet. De Eeuwigheid, of de Overwinning Israëls, zo lezen sommigen de tekst. De Heilige, aldus in het Arabisch.
De Verhevene, aldus in het Syrisch, de overwinnende Koning Israëls, aldus bisschop Patrick. "Hij is vast besloten u af te zetten en Hij zal niet van voornemen veranderen. Hij is geen mens, dat Hem iets berouwen zou." Mensen zijn wispelturig en veranderen van zin, zwak, en kunnen hun doeleinden niet tot stand brengen, er gebeurt iets, dat zij niet konden voorzien, waardoor hun maatregelen worden verbroken, maar zo is het niet met God. Soms heeft Hem op des zondaars berouw het kwaad berouwd, dat Hij dacht te zullen doen, maar hier was berouw verborgen voor Sauls ogen, en daarom verborgen voor Gods ogen, Vers 32. Toen zei Samuël: Breng Agag, de koning van de Amalekieten, hier tot mij. Agag nu ging tot hem weeldelijk, en Agag zei: Voorwaar de bitterheid des doods is geweken, Vers 33. Maar Samuël zei: Gelijk als uw zwaard de vrouwen van haar kinderen beroofd heeft, alzo zal uw moeder van haar kinderen beroofd worden onder de vrouwen! Toen hieuw Samuël Agag in stukken, voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal. Vers 34.
Daarna ging Samuël naar Rama, en Saul ging op naar zijn huis te Gibea Sauls. Vers 35, En Samuël zag Saul niet meer tot de dag zijns doods toe, evenwel droeg Samuël leed om Saul, en het berouwde de HEERE, dat Hij Saul tot koning over Israël gemaakt had. Als profeet is Samuël hier gesteld over koningen, Jeremia 1:10.

III. Hij doodt koning Agag, ongetwijfeld door zulke aanwijzingen van boven, als waarop nu niemand aanspraak kan maken. Hij hieuw Agag in stukken, sommigen denken dat hij er slechts het bevel toe gaf, of, misschien deed hij het met zijn eigen handen als een offer aan Gods gerechtigheid, vers 33, en offers plachten in stukken gehouwen te worden. Merk hier nu in op:

1. Hoe de ijdele hoop van Agag teleurgesteld werd. Hij kwam weeldelijk, op een statige wijze, om te tonen dat hij koning was, en daarom met eerbied behandeld moest worden, of op een zachte, verwijfde manier, als iemand die nooit hardheid heeft moeten verduren, die niet beproefd heeft zijn voetzool op de aarde te zetten, omdat hij zich wellustig en teder hield,

Deuteronomium 28:56, ten einde medelijden op te wekken, en hij zei: Voorwaar, de bitterheid des doods is geweken!, vers 32. Ontkomen zijnde aan het zwaard van Saul, de krijgsman, dacht hij zich niet in gevaar van Samuël, een ouden profeet, een man des vredes. Er is bitterheid in de dood, voor de natuur is hij schrikkelijk.
Voorwaar, de dood is bitter, zo is de lezing van deze woorden van Agag in diverse vertalingen, zoals de LXX de vorige zinsnede lezen: Hij kwam bevende. De dood zal het kloekmoedigste hart verschrikken. Velen denken dat de bitterheid des doods geweken is, als het niet zo is, zij stellen die bozen dag verre van zich, die zeer nabij is. Ware gelovigen kunnen dit door genade op goede gronden zeggen, hoewel de dood niet geweken is, is toch de bitterheid er van geweken. Dood, waar is uw prikkel?

2. Hoe zijn vroegere boze praktijken nu gestraft worden. Samuël roept hem ter verantwoording, niet alleen voor de zonden van zijn voorouders, maar voor zijn eigene. Gelijk uw zwaard de vrouwen van haar kinderen beroofd heeft, vers 33. Hij volgde de wreedheid na van zijn voorouders, en zijn onderhorigen hebben waarschijnlijk hetzelfde gedaan, met recht daarom wordt al het rechtvaardige bloed vergoten door Amalek, geëist van dit geslacht, Mattheus 23:36. Agag, die zelf teder en weelderig was, was wreed en barbaars voor anderen, gewoonlijk ziet men ook, dat zij, die toegeven aan hun lusten, niet minder toegeven aan hun hartstochten. Maar van bloed zal rekenschap worden geëist, zelfs koningen zullen aan de Koning van de koningen rekenschap hebben te geven van het onschuldige bloed, dat zij hebben vergoten of hebben doen vergieten. Het was die misdaad van koning Manasse, die de Heere niet wilde vergeven, 2 Koningen 24:4 . Zie Openbaring 23:10.

IV. Hij verlaat koning Saul, neemt afscheid van hem, vers 34, en zag hem niet weer, vers 35 om hem in enigerlei zaak te raden of te helpen, omdat Saul zijn gezelschap niet verlangde en van zijn raad niet gediend wilde zijn. Hij beschouwde hem als verworpen door God, en daarom verliet hij hem hoewel hij hem soms, als bij toeval zag, zoals in vers 24, ging hij hem toch nooit zien uit vriendelijkheid of eerbied. Toch droeg hij leed om Saul, daar hij het zeer droevig vond dat een man, die grote dingen had kunnen doen, zich zo dwaselijk ten verderve heeft gebracht. Hij treurde om de slechten toestand van het land, waarvoor Saul zo’n grote zegen had kunnen zijn, daar hij geen hoop had hem tot bekering te brengen. Toen hij om hem weende, heeft hij waarschijnlijk ook voor hem gebeden maar het berouwde de HEERE, dat Hij Saul tot koning gemaakt had, en Hij had besloten dit Zijn werk ongedaan te maken, zodat Samuëls gebeden voor hem niet overmochten.

Wij moeten treuren om de verwerping van zondaren:
1. Hoewel wij ons aan hen onttrekken, en niet gemeenzaam met hen curven omgaan. Zo besluit de profeet zijn volk te verlaten, en van hen weg te gaan, en hen toch "dag en nacht te bewenen", Jeremia 9:1, 2.

2. Ofschoon zij zelf geen leed om zich dragen. Saul scheen onbekommerd om de tekenen van Gods misnoegen tegen hem, en toch droeg Samuël dag en nacht leed om hem. Jeruzalem was gerust, toen Christus over haar weende.

HOOFDSTUK 16

1 Toen zeide de HEERE tot Samuël: Hoe lang draagt gij leed om Saul, dien Ik toch verworpen heb, dat hij geen koning zij over Israël? Vul uw hoorn met olie, en ga heen; Ik zal u zenden tot Isaï, de Bethlehemiet; want Ik heb Mij een koning onder zijn zonen uitgezien. 2 Maar Samuël zeide: Hoe zou ik heengaan? Saul zal het toch horen en mij doden. Toen zeide de HEERE: Neem een kalf van de runderen met u, en zeg: Ik ben gekomen, om de HEERE offerande te doen. 3 En gij zult Isaï ten offer nodigen, en Ik zal u te kennen geven, wat gij doen zult, en gij zult Mij zalven, dien Ik u zeggen zal. 4 Samuël nu deed, hetgeen de HEERE gesproken had, en hij kwam te Bethlehem. Toen kwamen de oudsten der stad bevende hem tegemoet, en zeiden: Is uw komst met vrede? 5 Hij dan zeide: Met vrede; ik ben gekomen om de HEERE offerande te doen; heiligt u, en komt met mij ten offer; en hij heiligde Isaï en zijn zonen, en hij nodigde hen ten offer. 6 En het geschiedde, toen zij inkwamen, zo zag hij Eliab aan, en dacht: Zekerlijk, is deze voor de HEERE, Zijn gezalfde. 7 Doch de HEERE zeide tot Samuël: Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte zijner statuur, want Ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan, wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan. 8 Toen riep Isaï, Abinadab, en hij deed hem voorbij het aangezicht van Samuël gaan; doch hij zeide: Dezen heeft de HEERE ook niet verkoren. 9 Daarna liet Isaï Samma voorbijgaan; doch hij zeide: Dezen heeft de HEERE ook niet verkoren. 10 Alzo liet Isaï zijn zeven zonen voorbij het aangezicht van Samuël gaan; doch Samuël zeide tot Isaï: De HEERE heeft dezen niet verkoren.
11 Voorts zeide Samuël tot Isaï: Zijn dit al de jongelingen? En hij zeide: De kleinste is nog overig, en zie, hij weidt de schapen. Samuël nu zeide tot Isaï: Zend heen en laat hem halen; want wij zullen niet rondom aanzitten, totdat hij hier zal gekomen zijn. 12 Toen zond hij heen, en bracht hem in; hij nu was roodachtig, mitsgaders schoon van ogen en schoon van aanzien; en de HEERE zeide: Sta op, zalf hem, want deze is het. 13 Toen nam Samuël de oliehoorn, en hij zalfde hem in het midden zijner broederen. En de Geest des HEEREN werd vaardig over David van dien dag af en voortaan. Daarna stond Samuël op, en hij ging naar Rama.
14 En de Geest des HEEREN week van Saul; en een boze geest van de HEERE verschrikte hem. 15 Toen zeiden Sauls knechten tot hem: Zie toch, een boze geest Gods verschrikt u. 16 Onze heer zegge toch tot uw knechten, die voor uw aangezicht staan, dat zij een man zoeken, die op de harp spelen kan; en het zal geschieden, als de boze geest Gods op u is, dat hij met zijn hand spele, dat het beter met u worde. 17 Toen zeide Saul tot zijn knechten: Ziet mij toch naar een man uit, die wel spelen kan, en brengt hem tot mij. 18 Toen antwoordde een van de jongelingen, en zeide: Zie, ik heb gezien een zoon van Isaï, de Bethlehemiet, die spelen kan en hij is een dapper held, en een krijgsman, en verstandig in zaken, en een schoon man, en de HEERE is met hem. 19 Saul nu zond boden tot Isaï, en zeide: Zend uw zoon David tot mij, die bij de schapen is. 20 Toen nam Isaï een ezel met brood, en een lederen zak met wijn, en een geitenbokje; en hij zond ze door de hand van zijn zoon David aan Saul. 21 Alzo kwam David tot Saul, en hij stond voor zijn aangezicht; en hij beminde hem zeer, en hij werd zijn wapendrager. 22 Daarna zond Saul tot Isaï, om te zeggen: Laat toch David voor mijn aangezicht staan, want hij heeft genade in mijn ogen gevonden. 23 En het geschiedde, als de geest Gods over Saul was, zo nam David de harp, en hij speelde met zijn hand; dat was voor Saul een verademing, en het werd beter met hem, en de boze geest week van hem.

In dit hoofdstuk begint de geschiedenis van David, een man, die een even grote rol speelt in de gewijde geschiedenis als schier een van de andere helden van het Oude Testament, een man, die met zijn zwaard en zijn pen de eer van God en de belangen van Israël heeft gediend, evenzeer als de meesten ooit gedaan hebben, en doorluchtig was als type van Christus. Wij zien hier:

I. Dat aan Samuël wordt opgedragen om onder de zonen van Jesse te Bethlehem er een tot koning te zalven, vers 1 - 5
II. Al zijn oudere zonen worden voorbijgegaan, en David, de jongste, wordt verkoren en gezalfd, vers 6 - 13
III. Saul droefgeestig wordende, wordt David verkozen om hem verlichting te geven door muziek, vers 15 - 23 Zo gering is het begin van deze grote man.

1 Samuël 16:1 - 5
Samuël had zich teruggetrokken in zijn huis te Rama met het besluit om nooit weer in openbare zaken op te treden, maar zich geheel en al te wijden aan het onderwijs en de opleiding van de zonen van de profeten, over wie hij gesteld was, zoals wij zien in hoofdstuk 19:20. Hij stelde zich meer genoegen voor van jonge profeten dan van jonge prinsen, en wij bevinden niet dat God hem ooit weer riep om in openbare zaken van de staat handelend op te treden, behalve hier om David te zalven. God bestraft hem wegens zijn langdurig leed dragen om de verwerping van Saul. Hij laakt hem niet om zijn treuren bij die gelegenheid, maar om zijn langdurig beuren. Hoelang draagt gij leed om Saul, vers 1. Wij bevinden niet dat hij leed gedragen heeft om het terzijde zetten van zijn eigen familie en het uitsluiten van zijn eigen zonen, maar bovenmate treurt hij om de verwerping van Saul en zijn zaad, want het eerste was geschied door de dwaze ontevredenheid des volks, het laatste door de rechtvaardigen toorn Gods. Maar hij moet tijd hebben om zich te herstellen en niet rouwdragende naar zijn graf te gaan.

I. Omdat God hem verworpen heeft en hij in de Goddelijke gerechtigheid behoort te berusten en zijn genegenheid voor Saul te vergeten. Indien God verheerlijkt wordt in zijn verderf, dan behoort Samuël tevreden te wezen. Daarenboven: waartoe dient het, dat hij weent? Het raadsbesluit is uitgegaan, en al zijn gebeden en tranen vermogen niet om het te herroepen, 2 Samuël 12:22, 23. Omdat Israël er niet bij zal verliezen, en Samuël moet het openbare welzijn stellen boven zijn particuliere genegenheid voor zijn vriend. "Treur niet om Saul, want Ik heb Mij een koning onder zijn zonen uitgezien." Het volk heeft zich van een koning voorzien, en hij bleek slecht te zijn, nu zal Ik Mij van een voorzien, en het zal een man wezen naar Mijn hart." Zie Psalm 89:20, 21, Handelingen 13:22. Is Saul verworpen, toch zal Israël niet wezen als schapen, die geen herder hebben, Ik heb een anderen voor hem, laat uw vreugde over hem uw droefheid om de verworpen vorst verzwelgen."

II. Hij zendt hem naar Bethlehem, om een van de zonen te zalven van Isaï, een man, die waarschijnlijk niet onbekend was aan Samuël. Vul uw hoorn met olie. Saul was gezalfd met olie uit een kruik, van glas of van aarde vervaardigd, en dus broos, en de olie was in kleine hoeveelheid, maar David met een hoorn olie, de olie overvloediger, en het vat duurzamer, vandaar dat wij lezen van "een hoorn van de zaligheid opgericht in het huis van David Zijn knecht', Lukas 1:69.

III. Samuël heeft bedenking wegens het gevaarlijke voor hem van deze boodschap, vers 2. Saul zal het toch horen en mij doden. Hieruit blijkt:

1. Dat Saul sedert zijn verwerping zeer slecht en gewelddadig was geworden, anders zou Samuël dit niet gezegd hebben. Aan welke goddeloosheid zou hij niet schuldig zijn, die Samuël zou durven doden?
2. Dat Samuëls geloof niet zo sterk was als men gedacht zou hebben, want anders zou hij de woede van Saul niet zo gevreesd hebben. Zou Hij, die hem zond, hem niet beschermen en doorhelpen? Maar ook de beste mensen zijn niet volmaakt in hun geloof, ook zal aan deze zijde van de hemel de vrees nooit geheel uitgeworpen zijn. Maar dit kan verstaan worden als Samuëls begeerte om onderricht te worden door God, hoe in deze zaak met wijsheid en voorzichtigheid te handelen, ten einde zich en anderen niet meer aan gevaar bloot te stellen dan nodig was.

IV. God beveelt hem zijn voornemen te bedekken met een offer. Zeg: Ik ben gekomen om de HEERE offerande te doen, en het was waar dat hij dit deed, en het was voegzaam, dat hij het zou doen, als hij kwam om een koning te zalven, Hoofdstuk 11:15. Als profeet mocht hij offeren wanneer en waar God het hem beval, en het was volstrekt niet onbestaanbaar met de wetten van de waarheid om te zeggen, dat hij gekomen was om te offeren, als hij dit ook werkelijk deed, hoewel hij nog een verder doel had met zijn komst, dat hij goedvond verborgen te houden. Laat hem kennis geven van een offerande, en Isaï (die waarschijnlijk de voornaamste man uit de stad was) met zijn gezin uitnodigen voor de offermaaltijd, en, zegt God: Ik zal u te kennen geven, wat gij doen zult, en gij zult Mij zalven, dien Ik u zeggen zal. Zij, die zich tot Gods werk begeven op Gods weg zullen stap voor stap geleid worden, wanneer zij ook in verlegenheid zijn om het op de beste wijze te doen.

V. Dienovereenkomstig ging Samuël naar Bethlehem, niet in pracht en staatsie, niet met een groot gevolg, maar slechts met een dienaar om het kalf te drijven, dat geofferd moest worden. Toch hebben de oudsten van de stad gebeefd bij zijn komst, vrezende dat het een teken was van Gods misnoegen tegen hen, en dat hij kwam om een oordeel aan te kondigen wegens de ongerechtigheden van de plaats, schuld baart vrees. Maar het betaamt ons ook om ontzag te hebben voor Gods boodschappers, en te beven op Zijn Woord. Of wel, zij vreesden dat dit een aanleiding zou wezen voor Sauls misnoegen tegen hen, want waarschijnlijk wisten zij hoe verbitterd hij was op Samuël, en vreesden zij dat hij een twist tegen hen zou zoeken, omdat zij Samuël onthaald hebben. Zij vroegen hem: Is uw komst met vrede? Hebt gijzelf vrede, en zijt gij niet vluchtende voor Saul? Hebt gij vrede met ons, en zijt gij niet met een boodschap des toorns gekomen?" Wij moeten allen ernstig begeren om op goeden voet te wezen met Gods profeten, en vrezen dat het woord Gods of hun gebeden tegen ons zijn.
Toen de Zone Davids, de Koning van de Joden, was geboren, was geheel Jeruzalem ontroerd, Mattheus 2:3. Samuël bleef tehuis, en het was vreemd hem zover van zijn eigen huls te zien, daarom denken zij dat het iets buitengewoons moest wezen, dat hem herwaarts bracht, en zij vreesden het ergste, totdat hij hen geruststelde vers 5. "Ik kom met vrede, want ik ben gekomen om de HEERE offerande te doen, niet met een boodschap des toorns tegen u, maar met vrede en verzoening, en daarom kunt gij mij welkom heten, en behoeft gij mijn komst niet te vrezen, daarom heiligt u, en bereidt u om u met mij te verenigen in de offerande, opdat gij er het nut en voordeel van moogt hebben." Voor een gebruik maken van een plechtige inzetting moet er een plechtige voorbereiding wezen. Als wij geestelijke offeranden gaan offeren is het ons nodig om door ons af te zonderen van de wereld en ons bij vernieuwing aan God toe te wijden, ons te heiligen.
Toen onze Heere Jezus in de wereld is gekomen, hadden de mensen reden genoeg om te beven, vrezende dat Hij kwam om de wereld te veroordelen, maar Hij gaf haar de volle verzekering, dat Zijn komst was met vrede, want Hij kwam om te offeren, en Hij bracht Zijn offerande met zich mede: Gij hebt Mij het lichaam toebereid, laat ons ons heiligen, opdat wij deel kunnen hebben aan Zijn offerande. Samuël zei: ik kom met vrede, want ik kom om te offeren." Zij, die komen om te offeren, behoren met vrede te komen. Godsdienstoefeningen moeten met geen onstuimigheid of oproerigheid gepaard gaan.

VI. Hij had bijzonder het oog op Isaï en zijn zonen, want zijn geheime zending gold hen, waarmee hij Isaï bij zijn eerste komst waarschijnlijk heeft bekendgemaakt, toen hij in zijn huis ging verblijven. Hij zei tot alle oudsten, dat zij zich moesten heiligen, maar hij heiligde Isaï en zijn zonen, door met hen te bidden en hen te onderwijzen. Misschien was hij al vroeger met hen bekend, en uit Hoofdstuk 20:29 (waar wij lezen dat dit geslacht een offer had) blijkt dat het een Godsdienstig gezin was Samuël hielp hen in hun toebereidselen voor het openbare offer, en het is waarschijnlijk dat hij bij die huiselijke plechtigheden David

uitkoos en hem zalfde, eer het offer geofferd werd of de plechtige feestmaaltijd gehouden werd. Misschien heeft hij, evenals Job, in het verborgen brandofferen geofferd "naar hun aller getal", Job 1:5, en hen toen allen geroepen om voor hem te verschijnen. Als zeer bijzondere zegeningen zullen komen ineen gezin, dan behoren de leden er van zich te heiligen.

1 Samuël 16:6 - 13 Indien aan de zonen van Isaï gezegd was dat God zich onder hen een koning wilde uitzien, zoals Hij gezegd heeft, vers 1, dan kunnen wij wel veronderstellen dat allen hun best deden, om zich zo goed mogelijk voor te doen, en dat ieder hoopte dat hij het zijn zou, maar hier wordt ons gezegd:

I. Hoe al de oudere zonen, die de meeste kans schenen te hebben op de bevordering, werden voorbijgegaan. Eliab, de oudste, was afzonderlijk aan Samuël voorgesteld, terwijl waarschijnlijk niemand anders dan Isaï er bij tegenwoordig was, en Samuël dacht dat deze de man moest wezen, vers 6. Zekerlijk, is deze voor de HEERE, Zijn gezalfde. Zelfs de profeten die onder Goddelijke leiding spraken, waren even onderhevig aan vergissingen als andere mensen, zoals Nathan, 2 Samuël 7:3. Maar God herstelde de vergissing van Zijn profeet door een verborgen toefluistering in zijn ziel. vers 7, Zie zijn gestalte niet aan. Het was vreemd dat Samuël, die zo aller-ongelukkigst teleurgesteld was in Saul, wiens gelaat en gestalte hem even sterk aanbevolen hebben als die van enig ander man, zo geneigd zou zijn om iemand naar die regel te beoordelen. Toen God het volk genoegen wilde doen met een koning, verkoos Hij een daartoe geschikt man maar toen Hij er een wilde hebben naar Zijn hart, moest hij niet gekozen worden naar zijn uiterlijk aanzien, zijn gestalte, mensen zien aan wat voor ogen is, maar dat doet God niet Jesaja 11:3.

"De Heere ziet het hart aan", dat is
1. Hij kent het. Wij kunnen zeggen hoe de mensen uitzien, maar Hij kan zeggen wat zij zijn. De mens ziet op de ogen, zo luidt het oorspronkelijke, en schept behagen in het levendige en vrolijke, dat hij er in ziet, maar God ziet op het hart, ziet er de gedachten en bedoelingen van.

2. Daar beoordeelt Hij de mensen naar. De goede gezindheid van het hart, de heiligheid en goedheid daarvan, bevelen ons Gode, en zijn kostelijk voor God, 1 Petrus 3:4, niet de majesteit van de blik, of de kracht en statuur van het lichaam. Laat ons datgene ware schoonheid achten wat van binnen is, en, voor zoveel wij het kunnen, de mensen beoordelen naar hun gemoed, niet naar hun uiterlijk voorkomen.
Nadat Eliab ter zijde was gezet, werden Abinadab en Samma, en daarna nog vier van de zonen - dus in het geheel zeven - aan Samuël voorgesteld, als waarschijnlijk wel beantwoordende aan zijn doel, maar Samuël, die nu nauwkeuriger dan in het eerst acht gaf op de Goddelijke aanwijzing, zei van hen allen: De HEERE heeft deze niet verkoren, vers 8 - 10. De mensen verdelen hun eerbewijzen en bezittingen onder hun zonen naar hun leeftijd naar rang van ouderdom, maar dat doet God niet, de meerdere, dat is de oudere, zal de mindere, dat is de jongere, dienen. Ware het aan Samuël of aan Isaï overgelaten om de keuze te doen, een van deze zou voorzeker gekozen zijn, maar God wil Zijn vrijmacht verheerlijken door hen voorbij te gaan, van wie men het meeste zou verwacht hebben, en Zijn keus te vestigen op anderen, van wie men dit minder zou gedacht hebben.

II. Hoe eindelijk David gekozen werd. Hij was de jongste van al de zonen van Isaï, zijn naam betekent bemind, want hij was een type van de beminde de geliefde Zoon. Merk op:

1. Waarmee hij nu bezig was. Hij was in het veld, en weidde de schapen, vers 11, en werd er gelaten, hoewel er in het huis zijns vaders een offer en een offermaaltijd was. Gewoonlijk zijn

de jongsten de lievelingen van het gezin, maar onder al de broeders van David scheen men het minst met hem op te hebben, zij hebben of de voortreffelijken geest, die in hem was, niet bespeurd, of er geen prijs op gesteld. Menig groot genie ligt als het ware begraven in minachting en onbekendheid, en dikwijls verhoogt God hen, die door de mensen geminacht worden, en geeft overvloediger eer aan hetgeen gebrek aan dezelve heeft. De Zone Davids was Hij, die de mensen verachtten, "de steen, die de bouwlieden verworpen hebben", en toch heeft Hij een "Naam "boven allen naam." David werd genomen van achter de zogende schapen om Jakob te weiden, Psalm 78:71, zoals Mozes van achter de kudde van Jethro een voorbeeld van zijn nederigheid en vlijt, en God heeft er een welbehagen in om die beide hoedanigheden te eren.
Wij zouden denken dat een krijgsmansleven de beste oefenschool is voor de uitoefening van koninklijke macht, maar God achtte daar een herdersleven, (dat zich leent aan nadenken en gemeenschapsoefening met God) het geschiktst voor, tenminste voor die genadegaven des Geestes, die vereist worden om zich op de rechte wijze van zo'n gewichtig ambt te kwijten. David weidde de schapen, hoewel het een tijd was voor offerande, want er is barmhartigheid, die de plaats inneemt van offerande.

2. Hoe dringend Samuël verlangde dat om hem gezonden zou worden. Wij zullen niet rondom aanzitten om te eten, (het was misschien niet het offermaal, maar een gewone maaltijd) totdat hij hier zal gekomen zijn, want zo al de overigen ongeschikt zijn geoordeeld, dan moet hij het wezen." Hij, voor wie men in het geheel geen plaats aan tafel had bestemd, is nu de voornaamste gast, op wie gewacht wordt eer men aanzit. Wie zal het verhinderen als God de nederiger wil verhogen?

3. Hoe hij er uitzag toen hij kwam. Er wordt geen nota genomen van zijn kledij, die was ongetwijfeld naar de aard van zijn werk, eenvoudig en grof, zoals herderskleder gewoonlijk zijn, en hij heeft zijn klederen niet veranderd, zoals Jozef gedaan heeft, Genesis 41:14, maar hij had een eerlijken oogopslag, niet statig, zoals Saul, maar zacht en lieflijk, hij was roodachtig, mitsgaders schoon van ogen en schoon van aanzien, vers 12 dat is: hij had een heldere gelaatskleur, een goed oog en een vriendelijk, lieflijk aangezicht, en iets bekoorlijke in geheel zijn voorkomen. Hoewel hij stellig geen kunstmiddelen gebruikte om zijn schoonheid te verhogen, en zijn herdersberoep hem blootstelde aan zon en wind, heeft de natuur zich toch bij hem gehandhaafd, en door zijn liefelijk, vriendelijk uiterlijk gaf hij duidelijke blijken van een beminnelijke gemoedsaard. Misschien heeft zijn zedige blos, toen hij voor Samuël gebracht werd en met buitengewone eerbied door hem ontvangen werd, hem toen nog een schoner aanzien gegeven.

4. Zijn zalving. De Heere fluisterde Samuël in het oor (evenals vroeger Hoofdstuk 9:15) dat deze het was, die hij moest zalven, vers 12. Samuël maakt geen bezwaar of bedenking wegens zijn minne opvoeding, zijn jeugd, of de weinige achting, die hem in zijn familie werd betoond, maar in gehoorzaamheid aan het Goddelijk bevel, nam hij zijn hoorn met olie, hij zalfde hem, vers 13, hiermede te kennen gevende:
a. Een Goddelijke bestemming voor de regering na de dood van Saul, waarvan hij hem hierdoor de volle verzekering gaf. Niet, dat hij nu met de koninklijke macht was bekleed, maar zij werd voor hem vastgesteld ter bestemder tijd.
b. Een Goddelijke mededeling van gaven en hoedanigheden, om hem geschikt te maken voor de regering, en hem een type te doen zijn van Hem, die de Messias, de Gezalfde, zal wezen, die de Geest niet met mate, maar zonder mate ontvangen heeft. Hij wordt gezegd gezalfd te zijn in het midden zijner broederen, die dat echter misschien niet verstaan of opgevat hebben als een bestemming tot de regering, en David daarom niet hebben benijd, zoals Jozefs

broederen hem benijd hebben, want zij zagen hem met geen andere tekenen van waardigheid bekleed, nee, zelfs niet met een veelkleurige rok.
Maar bisschop Patrick leest hier: Hij zalfde hem van uit het midden van zijn broederen, dat is: hij koos hem uit van de overigen, en heeft hem in het verborgen gezalfd, maar met de last om het geheim te houden en er zijn broeders niets van te laten weten, zoals, naar wij zien in Hoofdstuk 17:28, Eliab het niet geweten scheen te hebben. Men heeft uitgerekend, dat David toen ongeveer twintig jaren oud geweest moet zijn, indien dit zo is, dan hebben de moeilijkheden, die hij van Saul te lijden, tien jaren geduurd, want hij was dertig jaren oud toen Saul gestorven is.
Dr. Lightfoot denkt dat hij nu vijf en twintig jaren oud was, en dat zijn moeilijkheden slechts vijf jaren geduurd hebben.

5. De gelukkige uitwerking van deze zalving. De Geest des HEEREN werd vaardig over David van dien dag af en voortaan, vers 13. Deze zalving was geen zinledige ceremonie, er ging Goddelijke kracht gepaard met dit ingestelde teken, en hij bevond zich innerlijk vooruitgegaan in wijsheid en moed en zorg voor het openbare welzijn, met al de eigenschappen en hoedanigheden van een vorst, hoewel hij volstrekt niet bevorderd was in zijn uitwendige omstandigheden. Hierdoor kreeg hij de volle overtuiging dat zijn verkiezing van God was. Het beste bewijs van onze voorbeschikking voor het koninkrijk van de heerlijkheid is ons verzegeld zijn met de Geest van de belofte en onze ervaring van een werk van de genade in ons hart. Sommigen denken dat zijn moed, waarmee hij de leeuw en de beer gedood heeft, en zijn buitengewone bekwaamheid in muziek de uitwerkselen waren van de Geest, die vaardig over hem was geworden, dit heeft hem "lieflijk gemaakt in Psalmen Israëls", 2 Samuël 23:1. Samuël, dit verricht hebbende, ging veilig terug naar Rama, en nog slechts eenmaal lezen wij van hem, Hoofdstuk 19:18, totdat wij lezen van zijn dood, nu trok hij zich terug om in vrede te sterven, daar zijn ogen de zaligheid hadden gezien, namelijk dat de scepter in de stam van Juda was gekomen.

1 Samuël 16:14 - 23
Wij zien hier hoe Saul zich ten val neigt, en David op weg is naar verhoging.

I. Saul is hier tot een verschrikking voor zichzelf geworden, vers 14. De Geest des Heeren week van Saul, God en zijn plicht hebbende verlaten, heeft God in de weg van een rechtvaardig oordeel, hem de hulp onthouden van de goeden Geest, die hem geleid, geholpen en bemoedigd heeft in zijn regering en zijn oorlogen. Hij verloor al zijn goede hoedanigheden. Dit was het gevolg van zijn verwerpen van God, en een blijk dat hij door Hem was verworpen. Nu heeft God Zijn goedertierenheid van Saul weggenomen, (zoals het is uitgedrukt in 2 Samuël 7:15) want als de Geest des Heeren van ons weggaat, dan gaat alle goed van ons weg. Als de mensen door moedwillige zonde de Geest bedroeven en uitblussen, de wijkt Hij van hen, en zal niet altijd met hen twisten. Het gevolg hiervan was dat een boze geest van de HEERE verschrikte hem. Zij, die de goede Geest van zich wegdrijven, worden natuurlijk de prooi van de boze geest. Als God en Zijn genade niet over ons heersen, dan zullen zonde en Satan bezit van ons nemen. Onder toelating Gods heeft de duivel Saul beroerd en verschrikt door middel van de bedorven vochten van zijn lichaam en het hartstochtelijke van zijn gemoed. Hij werd somber, wrevelig en ontevreden, vreesachtig en achterdochtig, nu en dan sprong hij op en sidderde hij. Soms zegt Josephus, was het alsof hij stikte, en bij vlagen gedroeg hij zich als een bezetene. Dit maakte hem ongeschikt voor de zaken, onbezonnen in zijn raadsbesluiten, tot minachting van zijn vijanden) en een last voor allen, die hem omringden.

II. Hier wordt David tot een arts van Saul gemaakt, en door dat middel naar het hof gebracht, een arts, die hem hulp verleende voor de ergste van alle krankheden, als niemand anders het kon. David was kortelings in het geheim gezalfd tot het koninkrijk, het zal hem nuttig wezen om naar het hof te gaan en de wereld te zien, hier wordt dit nu voor hem beschikt zonder enigerlei poging hiertoe van zichzelf of van zijn vrienden. Zij die door God tot enigerlei dienst bestemd worden, zullen door het samenwerken van Zijn voorzienigheid en genade hiertoe bereid en bekwaam gemaakt worden. Saul is ziek, zijn dienaren hebben de eerlijkheid en de moed om hem te zeggen wat de ziekte is, waaraan hij lijdt, vers 15. Een boze geest, niet bij geval, maar van God en Zijn voorzienigheid, verschrikt u.

1. Het middel nu, dat zij hem allen aanraden tot zijn verlichting, was muziek, vers 16. "Laat een man voor u gezocht worden, die op de harp speelt. Hoe veel betere vrienden zouden zij voor hem geweest zijn, indien zij hem hadden aangeraden om, daar de boze geest, die hem verschrikte, van de Heere was, alle naarstigheid te doen om door een oprecht berouw met God verzoend te worden, om Samuël te zenden ten einde met hem te bidden en bij God voor hem te pleiten, dan zou hij niet slechte voor het ogenblik verlichting hebben gehad, maar de goede Geest Gods zou tot hem zijn wedergekeerd. Maar hun doel is hem vrolijk te maken en hem zo te genezen. Door dergelijke methodes worden velen, wier geweten van zonde overtuigd en opgeschrikt is, ten verderve gebracht, daar zij alle zorgen van de ziel smoren in de genietingen van de zinnen. Sauls dienaren hebben niet verkeerd gedaan om muziek te doen komen als een hulpmiddel om zijn geest op te vrolijken, indien zij daarbij ook om een profeet hadden gezonden om hem goede raad te geven.
En het was nog goed (zoals bisschop Hall opmerkt) dat zij niet om een toveres of waarzegger gezonden hebben om door zijn bezweringen de boze geest uit te werpen, dat de goddeloze praktijk is geweest van sommigen, die de naam van Christenen hebben gedragen, en in hun benauwdheid de duivel hebben geraadpleegd, hun toevlucht hebben genomen tot de hel. Het zal niets minder dan een wonder van Goddelijke genade wezen, indien zij, die aldus met Satan overeenkomen, ooit weer van hem bevrijd worden.

2. Een van zijn dienaren heeft hem David aanbevolen als een geschikt persoon om voor deze dienst gebruikt te worden, weinig wetende dat hij de man was, die Samuël bedoelde, toen hij zei dat aan zijn naaste, die beter was dan hij, het koninkrijk gegeven zal worden. 1 Sam. 15:28. Het is een zeer goed getuigenis dat Sauls dienaar hier geeft van David, vers 18, namelijk dat hij een man was zeer geschikt voor dat doel niet alleen, omdat hij schoon was van persoon en goed kon spelen, maar ook een kloekmoedig, dapper man was, verstandig in zaken, zeer geschikt om bevorderd te worden en (hetgeen het voornaamste was) de Heere is met hem. Hieruit blijkt dat, hoewel David na zijn zalving tot zijn veldarbeid is teruggekeerd, en er op zijn hoofd geen sporen waren overgebleven van de olie - zo zorgvuldig heeft hij dat geheim bewaard - de werkingen des Geestes, door de olie aangeduid, echter niet verborgen konden blijven, maar hem zelfs in zijn afzondering deden schitteren, zodat al zijn naburen met verwondering de plotselinge goede vooruitgang van zijn geestvermogens hebben waargenomen. Zelfs in zijn herdersgewaad is David een orakel geworden, een kampioen, alles wat groot is. Weldra bereikte zijn vermaardheid het hof, want Saul deed navraag naar zulke jonge mannen, Hoofdstuk 14:52. Als de Geest Gods vaardig wordt over een man, dan doet Hij zijn aangezicht blinken.

3. Hierop wordt David naar het hof ontboden. En het schijnt:
A. Dat zijn vader hem zeer gaarne wilde afstaan, hem terstond - en met een geschenk - tot Saul heeft gezonden, vers 20. Het geschenk bestond, naar het gebruik van dientijd, in brood en wijn (vergelijk Hoofdstuk 10:3, 4) en was daarom aangenaam, daar het de hulde en trouw

te kennen gaf van hem, die het zond. Waarschijnlijk begreep Isaï, die wist waar zijn zoon David voor bestemd was, dat Gods voorzienigheid er hem hierdoor bekwaam voor maakte, en daarom wilde hij Gods voorzienigheid niet vooruitlopen, door hem ongevraagd naar het hof te zenden, maar heeft hij blijmoedig de leiding van Gods voorzienigheid gevolgd, duidelijk ziende hoe hij er door op weg naar bevordering werd gesteld. Sommigen opperen het denkbeeld dat Isaï, toen hij de boodschap ontving: Zend uw zoon David tot mij, begon te vrezen dat hij er enige kennis van had ontvangen, dat David gezalfd was, en hem ontbood om hem kwaad te doen, en dat Isaï hem daarom een geschenk zond om hem te bevredigen, maar waarschijnlijk heeft de persoon, die gezonden was om hem te halen, wel bericht gegeven van het doel, waarvoor hij ontboden werd.

B. Saul was zeer vriendelijk voor hem, vers 21, hij beminde hem zeer en maakte hem tot zijn wapendrager, en (in tegenstelling met de wijze des konings, vers 8:11) vroeg hij zijn vader verlof om hem in zijn dienst te houden, vers 22. Laat toch David voor mijn aangezicht staan. En hij had wèl reden om hem te achten en te waarderen, want hij heeft hem met zijn muziek zeer groten dienst bewezen, vers 23. Zijn instrumentele muziek op de harp is de enige, waar melding van wordt gemaakt, maar naar het bericht, dat Josephus van hem geeft, moet hij er ook vocale muziek aan toegevoegd hebben, hymnen hebben gezongen waarschijnlijk Godgewijde hymnen, lofliederen, die hij met zijn harp begeleidde. Davids muziek was medicijn voor Saul.
a. Muziek heeft een natuurlijke strekking om de geest te vervrolijken en tot kalmte te brengen, als hij ontroerd en terneergeslagen is. Elisa heeft haar aangewend om zijn eigen gemoed tot kalmte te brengen, 2 Koningen 3:15 . Op sommigen heeft zij meer invloed en uitwerking dan op anderen, en Saul behoorde waarschijnlijk tot hen, op wie zij grote invloed had, niet dat zij de bozen geest verdreef, maar zij kalmeerde Saul en verminderde de onstuimigheid, waardoor de duivel zo'n voordeel over hem had.
De stralen van de zon - zegt de geleerde ***Bochart*** - kunnen met geen zwaard doorgesneden, door geen water uitgeblust, en door geen wind uitgewaaid worden, maar door de vensterluiken te sluiten, kan men ze buiten een kamer houden. Muziek kan op de duivel geen werking uitoefenen, maar zij kan de doortocht toesluiten, waardoor hij toegang heeft tot de geest.
b. Davids muziek was buitengewoon en een zegen voor hem. daar hij er vermaardheid door kreeg aan het hof, als iemand met wie de Heere is. God gaf aan zijn spel meer uitwerking dan anderen zouden gehad hebben. Saul vond, zelfs nadat hij vijandschap tegen David had opgevat, dat niemand anders hem dezelfde dienst kon bewijzen, Hoofdstuk 19:9, 10, wat een grote verzwaring was van zijn geweld tegen hem. Het is te betreuren dat muziek, die zo dienstbaar kon zijn aan een goede gesteldheid van het gemoed, door sommigen misbruikt wordt tot bevordering van ijdelheid en weelde, en tot een gelegenheid om het hart af te trekken van God en ernstige dingen. Als dat haar uitwerking is op sommigen, dan verdrijft zij de goede Geest, niet de boze geest.

HOOFDSTUK 17

1 En de Filistijnen verzamelden hun heir ten strijde, en verzamelden zich te Socho, dat in Juda is; en zij legerden zich tussen Socho en tussen Azeka, aan het einde van Dammim. 2 Doch Saul en de mannen van Israël verzamelden zich, en legerden zich in het eikendal; en stelden de slagorde tegen de Filistijnen aan. 3 De Filistijnen nu stonden aan een berg aan gene, en de Israëlieten stonden aan een berg aan deze zijde; en de vallei was tussen hen. 4 Toen ging er een kampvechter uit, uit het leger der Filistijnen; zijn naam was Goliath, van Gath; zijn hoogte was zes ellen en een span. 5 En hij had een koperen helm op zijn hoofd, en hij had een schubachtig pantsier aan; en het gewicht van het pantsier was vijf duizend sikkelen kopers; 6 En een koperen scheenharnas boven zijn voeten, en een koperen schild tussen zijn schouders; 7 En de schacht zijner spies was als een weversboom, en het lemmer zijner spies was van zeshonderd sikkelen ijzers; en de schilddrager ging voor zijn aangezicht. 8 Deze nu stond, en riep tot de slagorden van Israël, en zeide tot hen: Waarom zoudt gijlieden uittrekken, om de slagorde te stellen? Ben ik niet een Filistijn, en gijlieden knechten van Saul? Kiest een man onder u, die tot mij afkome. 9 Indien hij tegen mij strijden en mij verslaan kan, zo zullen wij ulieden tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en hem sla, zo zult gij ons tot knechten zijn, en ons dienen. 10 Verder zeide de Filistijn: Ik heb heden de slagorden van Israël gehoond, zeggende: Geeft mij een man, dat wij te zamen strijden! 11 Toen Saul en het ganse Israël deze woorden van de Filistijn hoorden, zo ontzetten zij zich, en vreesden zeer.

12 David nu was de zoon van de Efrathischen man van Bethlehem - Juda, wiens naam was Isaï, en die acht zonen had, en in de dagen van Saul was hij een man, oud, afgaande onder de mannen. 13 En de drie grootste zonen van Isaï gingen heen; zij volgden Saul na in de krijg. De namen nu zijner drie zonen, die in de krijg gingen, waren: Eliab, de eerstgeborene, en zijn tweede Abinadab, en de derde Samma. 14 En David was de kleinste; en de drie grootsten waren Saul nagevolgd. 15 Doch David ging henen, en kwam weder van Saul, om zijns vaders schapen te weiden te Bethlehem. 16 De Filistijn nu trad toe, des morgens vroeg en des avonds. Alzo stelde hij zich daar veertig dagen lang. 17 En Isaï zeide tot zijn zoon David: Neem toch voor uw broeders een efa van dit geroost koren, en deze tien broden, en breng ze terloops in het leger tot uw broederen. 18 Maar breng deze tien melkkazen aan de oversten over duizend; en gij zult uw broederen bezoeken, of het hun welga, en gij zult van hen pand medenemen. 19 Saul nu, en zij, en alle mannen van Israël waren bij het eikendal met de Filistijnen strijdende. 20 Toen maakte zich David des morgens vroeg op, en hij liet de schapen bij de hoeder, en hij nam het op, en ging henen, gelijk als Isaï hem bevolen had; en hij kwam aan de wagenburg, als het heir in slagorde uittoog, en men ten strijde riep. 21 En de Israëlieten en Filistijnen stelden slagorde tegen slagorde. 22 David nu liet de vaten van zich, onder de hand van de bewaarder der vaten, en hij liep ter slagorde; en hij kwam en vraagde zijn broederen naar hun welstand. 23 Toen hij met hen sprak, ziet, zo kwam de kampvechter op; zijn naam was Goliath, de Filistijn van Gath, uit het heir der Filistijnen, en hij sprak achtereenvolgens die woorden; en David hoorde ze. 24 Doch alle mannen in Israël, als zij dien man zagen, zo vluchtten zij voor zijn aangezicht, en zij vreesden zeer.

25 En de mannen Israëls zeiden: Hebt gijlieden dien man wel gezien, die opgekomen is? Want hij is opgekomen, om Israël te honen; en het zal geschieden, dat de koning dien man, die hem slaat, met groten rijkdom verrijken zal, en hij zal hem zijn dochter geven, en hij zal zijns vaders huis vrijmaken in Israël. 26 Toen zeide David tot de mannen, die bij hem stonden, zeggende: Wat zal men dien man doen, die dezen Filistijn slaat, en de smaad van Israël wendt? Want wie is deze onbesneden Filistijn, dat hij de slagorden van de levenden God zou honen? 27 Wederom zeide hem het volk achtervolgens dat woord, zeggende: Alzo zal men de man doen, die hem slaat. 28 Als Eliab, zijn grootste broeder, hem tot die mannen hoorde spreken, zo ontstak de toorn van Eliab tegen David, en hij zeide: Waarom zijt gij nu afgekomen, en onder wien hebt gij de weinige schapen in de woestijn gelaten? Ik ken uw vermetelheid, en de boosheid uws harten wel; want gij zijt afgekomen, opdat gij de strijd zaagt. 29 Toen zeide David: Wat heb ik nu gedaan? Is er geen oorzaak? 30 En hij wendde zich af van dien naar een anderen toe, en hij zeide achtereenvolgens dat woord; en het volk gaf hem weder antwoord, achtervolgens de eerste woorden.

31 Toen die woorden gehoord werden, die David gesproken had, en in de tegenwoordigheid van Saul verkondigd werden, zo liet hij hem halen. 32 En David zeide tot Saul: Aan geen mens ontvalle het hart, om zijnentwil. Uw knecht zal heengaan en hij zal met dezen Filistijn strijden. 33 Maar Saul zeide tot David: Gij zult niet kunnen heengaan tot dezen Filistijn, om met hem te strijden; want gij zijt een jongeling, en hij is een krijgsman van zijn jeugd af. 34 Toen zeide David tot Saul: Uw knecht weidde

de schapen zijns vaders, en er kwam een leeuw en een beer, en nam een schaap van de kudde weg. 35 En ik ging uit hem na, en ik sloeg hem, en redde het uit zijn mond; toen hij tegen mij opstond, zo vatte ik hem bij zijn baard, en sloeg hem, en doodde hem. 36 Uw knecht heeft zo de leeuw als de beer geslagen; alzo zal deze onbesneden Filistijn zijn, gelijk een van die, omdat hij de slagorden van de levenden God gehoond heeft. 37 Verder zeide David: De HEERE, Die mij van de hand des leeuws gered heeft, en uit de hand des beers, Die zal mij redden uit de hand van dezen Filistijn. Toen zeide Saul tot David: Ga heen, en de HEERE zij met u! 38 En Saul kleedde David met zijn klederen, en zette een koperen helm op zijn hoofd, en kleedde hem met een pantsier. 39 En David gordde zijn zwaard aan over zijn klederen, en wilde gaan; want hij had het nooit verzocht. Toen zeide David tot Saul: Ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit verzocht; en David leide ze van zich. 40 En hij nam zijn staf in zijn hand, en hij koos zich vijf gladde stenen uit de beek, en leide ze in de herderstas, die hij had, te weten in de zak, en zijn slinger was in zijn hand; alzo naderde hij tot de Filistijn. 41 De Filistijn ging ook heen, gaande en naderende tot David, en zijn schilddrager ging voor zijn aangezicht. 42 Toen de Filistijn opzag, en David zag, zo verachtte hij hem; want hij was een jongeling, roodachtig, mitsgaders schoon van aanzien. 43 De Filistijn nu zeide tot David: Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken? En de Filistijn vloekte David bij zijn goden. 44 Daarna zeide de Filistijn tot David: Kom tot mij, zo zal ik uw vlees aan de vogelen des hemels geven, en aan de dieren des velds. 45 David daarentegen zeide tot de Filistijn: gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in de Naam van de HEERE der heirscharen, de God der slagorden van Israël, Dien gij gehoond hebt. 46 Te dezen dage zal de HEERE u besluiten in mijn hand, en ik zal u slaan, en ik zal uw hoofd van u wegnemen, en ik zal de dode lichamen van der Filistijnen leger dezen dag aan de vogelen des hemels, en aan de beesten des velds geven; en de ganse aarde zal weten, dat Israël een God heeft. 47 En deze ganse vergadering zal weten, dat de HEERE niet door het zwaard, noch door de spies verlost; want de krijg is des HEEREN, Die zal ulieden in onze hand geven.
48 En het geschiedde, toen de Filistijn zich opmaakte, en heenging, en David tegemoet naderde, zo haastte David, en liep naar de slagorde toe, de Filistijn tegemoet. 49 En David stak zijn hand in de tas, en hij nam een steen daaruit, en hij slingerde, en trof de Filistijn in zijn voorhoofd; zodat de steen zonk in zijn voorhoofd, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde. 50 Alzo overweldigde David de Filistijn met een slinger en met een steen; en hij versloeg de Filistijn, en doodde hem; doch David had geen zwaard in de hand. 51 Daarom liep David, en stond op de Filistijn, en nam zijn zwaard, en hij trok het uit zijn schede, en hij doodde hem, en hij hieuw hem het hoofd daarmede af. Toen de Filistijnen zagen, dat hun geweldigste dood was, zo vluchtten zij. 52 Toen maakten zich de mannen van Israël en van Juda op, en juichten, en vervolgden de Filistijnen, tot daar men komt aan de vallei, en tot aan de poorten van Ekron; en de verwonden der Filistijnen vielen op de weg van Saaraim, en tot aan Gath, en tot aan Ekron. 53 Daarna keerden de kinderen Israëls om, van het hittig najagen der Filistijnen, en zij beroofden hun legers. 54 Daarna nam David het hoofd van de Filistijn, en bracht het naar Jeruzalem; maar zijn wapenen leide hij in zijn tent. 55 Toen Saul David zag uitgaan de Filistijn tegemoet, zeide hij tot Abner, de krijgsoverste: Wiens zoon is deze jongeling, Abner? En Abner zeide: Zo waarachtig als uw ziel leeft, o koning! ik weet het niet. 56 De koning nu zeide: Vraag gij het, wiens zoon deze jongeling is. 57 Als David wederkeerde van het slaan des Filistijns, zo nam hem Abner, en hij bracht hem voor het aangezicht van Saul, en het hoofd van de Filistijn was in zijn hand. 58 En Saul zeide tot hem: Wiens zoon zijt gij, jongeling? En David zeide: Ik ben een zoon van uw knecht Isaï, de Bethlehemiet.

David is de man, in wie te eren God nu een welbehagen heeft, want hij is een man naar Zijn hart. In het vorige hoofdstuk lazen wij hoe Gods voorzienigheid, nadat hij gezalfd was, hem vermaard heeft gemaakt aan het hof, in dit hoofdstuk lezen wij dat Gods voorzienigheid hem nog veel meer vermaard heeft gemaakt in het leger, en hem door beide niet slechts gestempeld heeft als een groot man, maar hem geschikt heeft gemaakt voor de troon, waarvoor hij bestemd was. Aan het hof was hij Sauls arts, maar in het leger Israëls kampioen, daar heeft hij met Goliath van Gath gestreden en hem verslagen. In het verhaal merken wij op:

I. Welk een vertoning Goliath maakte, en op hoe drieste wijze hij de heirscharen Israëls uitdaagde en hoorde, vers 1 - 11

II. Hoe weinig vertoning David maakte, toen Gods voorzienigheid hem naar het leger heeft gebracht, vers 12 - 30
III. De ongeëvenaarde kloekmoedigheid, waarmee David ondernam de Filistijn tegen te treden, vers 31 - 39.
IV. Het Godvruchtig besluit waarmee hij hem aanviel, vers 40 - 47.
V. De schitterende overwinning, die hij over hem behaalde met een slinger en een steen, en het voordeel, dat de Israëlieten hierdoor verkregen over de Filistijnen, vers 48 - 54.
VI. Hoe hierop zeer veel notie van David werd genomen aan het hof, vers 55 - 58.

1 Samuël 17:1 - 11
Het was niet lang geleden, dat de Filistijnen volkomen verslagen werden en het onderspit moesten delven voor Israël, en zij zouden geheel ten onder zijn gebracht, indien Sauls roekeloosheid het niet verhinderd had, maar hier zien wij hen het hoofd weer opsteken. Merk op

I. Hoe zij hun heir ten strijde verzamelden tegen Israël, vers 1. Zij deden een inval in het land Israëls, en schijnen zich van een gedeelte er van meester gemaakt te hebben, want zij legerden zich in een plaats, die aan Juda behoorde. Israëls grond zou nooit door Filistijnse legers betreden zijn, indien Israël getrouw was geweest aan hun God. De Filistijnen hadden waarschijnlijk gehoord, dat Samuël in onenigheid was met Saul en hem had verlaten, hem niet langer bijstond in de openbare aangelegenheden, en dat Saul droefgeestig was geworden en ongeschikt was voor de zaken. Dit moedigde hen aan om een poging te doen om hun verloren eer en aanzien te herwinnen. De vijanden van de kerk staan op de loer om zich van alle gunstige gelegenheden meester te maken, en nooit is de gelegenheid voor hen gunstiger dan wanneer haar beschermers Gods Geest en Gods profeten er toe gebracht hebben om hen te verlaten. Saul monsterde zijn krijgsvolk en stelde zich in slagorde tegen hen, vers 2, 3. En hier moeten wij er op letten:

1. Dat de boze geest Saul voor het ogenblik had verlaten, Hoofdstuk 16:23. Davids harp had hem enige verlichting gegeven, en misschien was zijn hart nu zó vervuld van de zaken des krijgs, dat hij zijn droefgeestigheid van zich heeft kunnen afschudden. Druk werk is een goed tegengif voor droefgeestigheid. Laat de geest zich met iets kunnen bezighouden, en hij zal minder in gevaar zijn om in zichzelf te wroeten. In Zijn goedertierenheid over Israël heeft God het oordeel voor een wijle opgeschort, want in welk een verwarring zouden de openbare zaken geraakt zijn, indien op dat ogenblik en in die omstandigheden het verstand van de vorst in verwarring was! 2. Dat David voor het ogenblik het hof had verlaten en naar Bethlehem was teruggekeerd, vers 15. Toen Saul hem niet meer nodig had tot verlichting van zijn ziekte was hij naar Bethlehem teruggekeerd om de schapen zijns vaders te hoeden, ofschoon hij, gezalfd zijnde, een goede persoonlijke reden had om aan het hof te blijven, en als Sauls wapendrager er ook wel recht op had, dit was in een jong man, die zulke goede kansen had op bevordering, wel een zeldzaam voorbeeld van nederigheid en liefde voor zijn ouders. Hij wist beter dan de meesten om, na begonnen te zijn met verhoogd te worden, weer af te dalen, en heeft een verwonderlijke voorkeur getoond voor de afzondering van een herdersleven boven de genoegens en vermaken van het hof. Niemand was meer geschikt voor eer, en niemand heeft haar ook meer verdiend, dan hij, en toch was niemand er meer ongevoelig voor.

II. Hoe de Filistijnen Israël hoonden door hun kampvechter Goliath, op wie zij bijna even trots waren als hij op zichzelf was hopende door hem hun krijgsroem en hun heerschappij te zullen herwinnen. Misschien was het leger van de Israëlieten talrijker en sterker dan dat van de Filistijnen, en dat daarom de Filistijnen de veldslag ontweken, en de uitsla" van de krijg

liever wilden doen afhangen van een tweegevecht, waarin zij zo'n kampvechter hebbende, de overwinning hoopten te behalen. Merk nu op betreffende deze kampvechter:

1. Zijn buitengewone grootte. Hij behoorde tot de Enakieten, die in Jozua's tijd stand hielden te Gath, Jozua 11:22, en daar een reuzengeslacht vormden, waarvan Goliath er een was en waarschijnlijk een van de grootsten. Hij was zes ellen en een span hoog, vers 4. De geleerde bisschop Cumberland heeft uitgerekend dat de el van de Schrift meer was dan een en twintig duim, en de span was een halve el volgens welke berekening Goliath dus op acht duim na vier yards hoog was, dat is elf voet, vier duim, een monsterachtige grootte, die hem zeer geducht maakte, inzonderheid als zijn kracht en moed er aan geëvenredigd waren.

2. Zijn wapenrusting. De kunst zowel als de natuur maakte hem schrikkelijk. Hij was wèl voorzien van wapens ter verdediging, vers 5, 6. Een koperen helm op zijn hoofd, een maliënkolder, vervaardigd van koperen platen, die over elkaar lagen, zoals de schubben van een vis, en, omdat zijn benen het meest binnen het bereik waren van een gewoon man, droeg hij een koperen scheenharnas, en tussen zijn schouderen droeg hij een koperen schild. De maliënkolder had een gewicht van vijf duizend sikkelen, een sikkel was een half ons avoir du poids, dus 2 duizend vijf honderd onsen, waarvan er 16 in een Engels pond gaan, wel een zeer groot gewicht om te dragen voor een man, als al de andere stukken er evenredig aan zijn. Maar sommigen denken dat het vertaald moet worden, niet: het gewicht van het pantser, maar de waarde er van, was vijf duizend sikkelen, zoveel heeft het gekost. Zijn wapens ten aanval waren buitengewoon, alleen de spies wordt beschreven, vers 7. Zij was als een weversboom, zijn arm was instaat haar te hanteren. terwijl een gewoon man haar nauwelijks zou kunnen opheffen. Alleen zijn schild, dat van al de stukken van zijn krijgsrusting het lichtst was, werd door zijn schildknaap voor hem uitgedragen, waarschijnlijk voor staatsie, want hij, die geheel in koper gekleed was, had weinig behoefte aan een schild.

3. Zijn uitdaging. De Filistijnen hem tot hun kampioen gekozen hebbende, om de gevaren van een veldslag te ontgaan, werpt hij hier de handschoen neer en trotseert al de heirscharen Israëls, vers 8 - 10. Hij kwam in het dal, dat tussen de twee legers lag, en (zijne stem waarschijnlijk evenveel sterker zijnde dan die van andere mensen, als zijn arm sterker was dan die van anderen) riep hij, zodat allen het konden horen: Kiest een man om met mij te strijden. Hij ziet met bewondering zichzelf aan, omdat hij zoveel groter en sterker was dan allen, die rondom hem waren, terwijl zijn hart - zegt bisschop Hall - niets was dan een klomp hoogmoedig vlees. Hij ziet met minachting op Israël, omdat er onder hen niemand was van zo'n monsterachtige grootte en daagt hen uit, om een man te vinden, kloekmoedig genoeg om met hem in het strijdperk te treden.

a. Hij verwijt hen hun dwaasheid om een leger in slagorde te stellen: Waarom zoudt gijlieden uittrekken, om de slagorde te stellen? Hoe durft gij aan de machtige Filistijnen tegenstand bieden?" Of: "Waarom zouden de twee legers met elkaar strijden, als de twist toch spoediger beslecht kan worden door een enkel leven op te offeren, en een leven in gevaar te brengen?"

b. Hij biedt aan om de krijg geheel en al van de uitslag van het door hem voorgestelde tweegevecht te laten afhangen: "Indien uw kampioen mij doodt, dan zullen wij uw knechten zijn, zo ik hem dood, zult gijlieden onze knechten wezen."
Dit - zegt bisschop Patrick - was slechts snoeverij, want geen volk zou zijn al, geheel zijn lot, op het succes van een man willen wagen, en het zou ook niet te rechtvaardigen zijn. In weerwil van Goliaths beding hier, hebben de Filistijnen, toen hij gedood was, zijn woord niet gestand gedaan zich niet als knechten aan Israël onderworpen. Als hij snoeft: Ik ben een

Filistijn, en gij zijt knechten van Saul, wil hij het als een grote inschikkelijkheid beschouwd hebben, dat hij, die een voornaam overste was van Gath, met een Israëliet in het strijdperk wilde treden, want hij beschouwde hen als niet meer dan slaven.
De Chaldeeër stelt hem voor als er zich op beroemende dat hij de man was, die Hofni en Pinehas had gedood, en de ark had genomen, maar dat de Filistijnen hem zelfs nooit een regiment hadden gegeven om er het bevel over te voeren ter beloning van zijn diensten, terwijl Saul voor zijn diensten koning was gemaakt. "Laat hem daarom de uitdaging aannemen."

4. De schrik, die hierdoor in Israël teweeggebracht werd, vers 11. Saul en het gehele leger ontzetten zich en vreesden zeer. Het volk zou niet ontzet zijn geweest, als zij niet hadden gezien dat aan Saul de moed ontzonk, en als de aanvoerder laf en versaagd is, dan kan men niet verwachten dat de volgelingen kloekmoedig zullen wezen. Tevoren hebben wij gezien dat als de Geest des Heeren vaardig werd over Saul, Hoofdstuk 11:6, niemand stoutmoediger en ijveriger kon zijn dan hij, om op de uitdaging van Nahas, de Ammoniet, te antwoorden, maar nu de Geest des Heeren van hem geweken was, kunnen de grote woorden van een enkelen Filistijn hem doen verbleken. Maar waar was Jonathan al die tijd? Waarom heeft hij de uitdaging niet aangenomen, die in de laatste krijg zo kloekmoedig geheel een leger van Filistijnen heeft aangevallen? Ongetwijfeld gevoelde hij zich niet door God opgewekt om het te doen, zoals hij het toen gedaan heeft. Evenals de beste, zo zijn ook de dapperste mannen niets meer dan wat God hen doet zijn. Jonathan moet nu stilzitten, omdat de eer van met Goliath te strijden voor David is weggelegd. In grote en goede daden blaast de wind des Geestes wanneer en waar Hij wil. Nu treurden de Godvruchtige Israëlieten over de breuk, die tussen hun koning en Samuël was ontstaan.

1 Samuël 17:12 - 30
Veertig dagen lagen de twee heiren tegenover elkaar, beide in voordelige stellingen, maar geen van beide genegen om de strijd te beginnen. Zij hebben of onderhandelingen aangeknoopt over een verdrag, of zij wachtten op versterkingen, misschien hadden er ook schermutselingen plaats tussen afzonderlijke legerbenden. En gedurende al die tijd kwam de beledigende kampioen tweemaal per dag, des morgens en des avonds, in het veld om zijn uitdaging te herhalen, zijn eigen hart al hoogmoediger wordende, omdat zijn uitdaging niet werd aangenomen, en het volk van Israël al vreesachtiger wordende, terwijl God hiermee bedoelde hem te rijpen voor het verderf en Israëls verlossing zoveel heerlijker te maken. En gedurende al die tijd hoedt David de schapen zijns vaders, maar ten einde van veertig dagen brengt Gods voorzienigheid hem naar het toneel des oorlogs om de lauwer te winnen en te dragen, die geen ander Israëliet waagt voor zich te verkrijgen. In deze verzen hebben wij:

I. De toenmalige toestand van zijn familie. Zijn vader was oud, vers 12, afgaande onder de mannen, er werd nota genomen van zijn hoge leeftijd, die boven de gewone jaren was in die tijd, daarom hij vrijgesteld was van openbare diensten, en niet zelf ten krijg uittrok, maar zijn zonen daartoe uitzond: hem werd de eer bewezen, die aan zijn hoge jaren verschuldigd was, de grijsheid was hem een sierlijke kroon. Davids drie oudere broeders, die hem misschien zijn plaats aan het hof benijdden, verkregen van hun vader om hem thuis te laten komen, en hen naar het leger te zenden, waar zij hoopten zich te zullen onderscheiden en hem in de schaduw te stellen, vers 13, 14, terwijl David zelf zich zo weinig verhovaardigde op de diensten, die hij zijn vorst had bewezen, en zo weinig naar verdere bevordering stond, dat hij niet slechts terugkeerde van het hof om het afgezonderde leven te leiden in het huis zijns vaders, maar ook naar de zorg en de moeite, en - zoals blijkt uit vers 34 - het gevaar dat verbonden was aan het hoeden van de schapen zijns vaders. Het was de lof van deze nederigheid, dat zij

kwam na de eer, die hem als hoveling was te beurt gevallen, en het loon er van, dat zij kwam voor de eer van een overwinnaar, nederigheid gaat voor de eer. Nu had hij die gelegenheid tot overpeinzing en gebeden, en andere oefeningen van de Godsvrucht welke hem geschikter maakten voor hetgeen waartoe hij bestemd was, dan al de krijgsverrichtingen van dat roemloze leger.

II. De orders, die zijn vader hem gaf, om zijn broeders in het leger te gaan bezoeken. Hij zelf heeft geen verlof gevraagd om erheen te gaan, teneinde zijn nieuwsgierigheid te bevredigen, of ervaring op te doen, maar zijn vader zond hem op een geringe en huiselijke boodschap uit, die hij aan ieder van zijn dienstknechten even goed had kunnen opdragen. Hij moet zijn broeders wat brood en kaas brengen, tien broden met wat geroost koren voor henzelf, vers 17, en tien kazen, die hij voor hen te goed schijnt te achten, maar die als geschenk aan hun kolonel genoegen zouden doen, vers 18. David moet nog de geringste arbeid verrichten voor het gezin, hoewel hij er het grootste sieraad van zal wezen. Hij had niet eens een ezel tot zijn beschikking om de last te dragen, maar moet hem zelf op de rug nemen en toch naar het leger lopen, er met haast heengaan. Isaï, dachten wij, wist dat hij gezalfd was, en toch houdt hij hem zo gering en in afzondering, misschien wel om hem te verbergen voor het oog van de achterdocht en van de nijd, wetende dat hij gezalfd was voor een kroon, die hem pas zou toevallen na de dood van hem, die haar nu droeg. Hij moet naar de welstand van zijn broeders vernemen, of zij niet op rantsoen waren gesteld, nu het leger zo lang gekampeerd bleef, opdat hij, zo het nodig was, hun meer voorraad van levensmiddelen zou zenden. En hij moet van hen pand meenemen, dat is: indien zij iets verpand hadden, dan moest hij het lossen, letten op hun gezelschap, zo lezen sommigen de zin, met wie zij omgaan, en welk soort van leven zij leiden.
Misschien heeft David vroeger, evenals Jozef, hun kwaad gerucht tot zijn vader gebracht, en nu zendt hij hem om naar hun levenswijze onderzoek te doen. Zie de zorg van Godvruchtige mensen voor hun kinderen, als deze van hen verwijderd zijn, inzonderheid als zij zich in plaatsen van verzoeking bevinden, zij zijn er in zorg over hoe zij zich gedragen, en inzonderheid over het gezelschap waarmee zij verkeren. Laat kinderen hieraan denken en zich dienovereenkomstig gedragen, gedenkende dat zij, als zij niet onder het oog hunner ouders zijn, toch onder Gods oog zijn.

III. Davids kinderlijke gehoorzaamheid aan het gebod zijns vaders. Met wijsheid en zorg maakte hij zich des morgens vroeg op, vers 20, maar liet zijn schapen toch niet zonder hoeder, zo getrouw was hij in het kleine, het weinige, en dus des te meer geschikt om over veel gezet te worden, en zo goed had hij geleerd te gehoorzamen eer hij er aanspraak op maakte om te bevelen. Gods voorzienigheid bracht hem ter rechter tijd naar het leger, toen beide zijden hun heir in slagorde hadden gesteld, en er nu meer waarschijnlijkheid was dan in al deze veertig dagen, dat het tot een treffen zou komen, vers 21. Aan beide zijden bereidde men zich tot de strijd. Weinig dacht Isaï dat hij zijn zoon juist op dat beslissende ogenblik naar het leger gezonden had, maar de alwijze God beschikt de tijd en al de omstandigheden van daden en zaken zo, dat zij Zijn doeleinden om de belangen van Israël te verzekeren zullen dienen, en de man naar Zijn hart zullen verhogen. Merk hier nu op:

1. Hoe vlug en levendig David te werk ging, vers 22. Voor de zaken, die hij meebracht had hij goed en trouw gezorgd, en nu liet hij ze onder de hoede van de bewaarders van de bagage, maar hoewel hij een lange voetreis had gedaan, beladen met een zware last, liep hij ter slagorde om te zien hoe het daar ging, en aan zijn broeders zijn eerbied te betonen. Ziet gij een man, die aldus vaardig in zijn werk is? Hij is op weg naar bevordering, en zal voor het aangezicht van de koningen gesteld worden.

2. Hoe stoutmoedig en vermetel de Filistijn was, vers 23. Nu de heirscharen in slagorde gesteld waren, verscheen hij het eerst, om zijn uitdaging te vernieuwen, zich inbeeldende dat hij op weg was naar roem en eer, terwijl hij in werkelijkheid zijn eigen verderf tegemoet ging.

3. Hoe vreesachtig en lafhartig de mannen Israëls waren. Hoewel zij nu veertig dagen lang gewend waren aan zijn hoogmoedige blikken en zijn dreigende taal, en van de ene noch van de andere enigerlei uitwerking gezien hadden, en dus nu geleerd konden hebben om beide te verachten, zijn zij toch bij zijn verschijning gevlucht, en vreesden zij zeer, vers 24. Een Filistijn zou nooit aldus duizend Israëlieten hebben kunnen jagen, en tienduizenden op de vlucht drijven, zo niet hun Rotssteen, die zij trouweloos hadden verlaten, hen rechtvaardig verkocht en overgeleverd had, Deuteronomium 32:30.

4. Welk een grote beloning Saul uitloofde voor een kampioen. Hoewel hij de grootste was van al de mannen Israëls - en al ware hij dit ook niet geweest - zou hij toch, zolang hij zich dicht aan God hield, zelf veilig de handschoen hebben kunnen opnemen, die deze beledigende Filistijn had neergeworpen, maar daar de Geest Gods van hem geweken was, durfde hij het niet, en durfde hij ook Jonathan niet dringen om het te doen, maar wie het doen wil, zal zo hoog door hem bevorderd worden als in zijn macht is, vers 25. Indien de hoop op rijkdom en eer iemand er toe zou brengen om zich aan dit gevaar bloot te stellen, dan zal die stoutmoedige - zo luidt de bekendmaking - indien hij slaagt en het leven behoudt - des konings dochter tot vrouw krijgen, en een goeden bruidsschat met haar, maar, hetzij hij er al of niet goed afkomt, zijns vaders huis zal in elk geval vrijgemaakt worden van alle tol en schatting en diensten aan de kroon, of hij zal geadeld worden en tot de hoogste stand in Israël worden bevorderd.

5. Hoezeer David verlangde de eer Gods en van Israël te handhaven en hoog te houden tegenover de onbeschaamde uitdaging van deze kampioen. Hij vroeg welke beloning de man zou ontvangen, die deze Filistijn zou doden, vers 26, hoewel hij het reeds wist, niet omdat hij begerig was naar die eer, maar omdat hij wilde dat er kennis van genomen en aan Saul meegedeeld zou worden, hoe vertoornd hij was wegens de smaadheid, die hiermede aan Israël en Israëls God aangedaan werd. Hij zou, vertrouwende op zijn bekendheid en invloed aan het hof, de vrijheid hebben kunnen nemen om naar Saul te gaan en hem zijn diensten aan te bieden, maar zijn bescheidenheid liet hem dit niet toe, het was een van zijn eigen grondregelen, voor het een van de spreuken was van zijn zoon: Praal niet voor het aangezicht des konings, en sta niet in de plaats van de groten Spreuken 25:5; maar zijn ijver deed hem die methode aan de hand, welke, naar hij hoopte, hem tot die groten strijd zou voeren. Twee overwegingen schijnen David in heiligen toorn te hebben ontstoken.
a. Dat de uitdager een onbesnedene was, een vreemdeling voor God en buiten het verbond met Hem.
b. Dat de uitgedaagde de heirscharen waren van de levende God, Hem gewijd, door Hem en voor Hem gebruikt, zodat de belediging, hun aangedaan, terugstraalde op God zelf, en dat kan hij niet dragen. Toen sommigen hem dus zeiden wat de uitgeloofde beloning was voor het doden van de Filistijn, vers 27, vroeg hij het nog aan anderen, vers 39, met dezelfde uitdrukking van toorn en verontwaardiging, die hij hoopte eindelijk Sauls oren te zullen bereiken.

6. Hoe hij door zijn oudsten broeder, Eliab, met toorn en minachting toegesproken en ontmoedigd werd. Toen deze zijn ijver zag, geraakte hij in toorn en drift en sprak beledigende woorden tot David, vers 28. Beschouw dit:

A. Als de vrucht van Eliabs afgunst. Hij was de oudste broeder, en David de jongste, en misschien had hij de gewoonte (zoals maar al te dikwijls oudste broeders de gewoonte hebben) om hem te vertreden, en hem bij iedere gelegenheid te berispen. Maar zij, die zich aldus verheffen boven hun jongeren, kunnen het beleven, zich door Gods rechtvaardige voorzienigheid vernederd, en hen, die zij vernederen en mishandelen, verhoogd te zien. De tijd kan komen, wanneer de oudere de jongere zal dienen. Maar nu ergerde het Eliab, dat zijn jongere broeder de stoutmoedige woorden sprak tegen de Filistijn, die hijzelf niet durft zeggen. Hij wist welke eer aan David ten hove reeds was te beurt gevallen, als hij nu ook nog eer verkrijgt in het leger, (waarvan hij dacht hem voor goed te hebben buitengesloten, vers 15) dan zou de roem van zijn ouderen broeder verduisterd worden, en daarom wilde hij liever (zo is de aard van de afgunst) dat Goliath over Israël zou triomferen, dan dat David de man zou wezen, die over hem triomfeert. Grimmigheid en overloping van toorn is wreedheid, maar wie zal voor nijdigheid bestaan? Inzonderheid voor de nijdigheid van een broeder, waarvan Jakob en Jozef, en hier David, het scherpe gevoeld hebben. Zie Spreuken 18:19.
Het is zeer lelijke taal, die Eliab tegen hem gebruikt, zij was niet slechts onrechtvaardig en onvriendelijk maar toen ook laag ondankbaar, want David was door zijn vader gezonden, evenals Jozef door de zijnen, om een vriendelijk bezoek bij zijn broeders af te leggen. In hetgeen hij zei bedoelde Eliab niet alleen David te krenken en te ontmoedigen, en het edele vuur te blussen dat hij in zijn borst ontstoken zag maar hem aan de omstanders voor te stellen als een ijdele verwaande knaap, van wie men geen notitie behoorde te nemen. Hij geeft hem te verstaan dat hij zich met niets anders heeft te bemoeien dan met zijn werk om schapen te weiden, en leugenachtig laat hij het voorkomen dat hij een zorgeloze, ontrouwe herder was, hoewel hij de schapen in goede handen had achtergelaten, vers 20, toch vraagt hij bits en honend: onder wie hebt gij de weinige schapen in de woestijn gelaten?
Hoewel hij nu in gehoorzaamheid aan zijn vader en vriendelijkheid voor zijn broeders naar het leger afgekomen was, en Eliab dit wist, maakt hij er hem toch een verwijt van. "Gij zijt afgekomen, niet om enigerlei dienst te doen, maar om uw nieuwsgierigheid te bevredigen en slechts rond te kijken", en hieruit wil hij zijn vermetelheid en boosheid des harten afleiden, en hij geeft voor die evengoed te kennen, alsof hij in zijn hart kon zien. David kon zich betreffende zijn nederigheid en oprechtheid op God beroepen, Psalm 17:3, 131:1, en hij gaf toen van beide de bewijzen, en toch kon hij aan die harde beoordeling door zijn eigen broeder niet ontkomen. Zie de dwaasheid, ongerijmdheid en boosheid van een mens, die zich door hoogmoed en wangunst laat beheersen. Hoe ongegrond is zijn achterdocht, hoe onrechtvaardig zijn afkeuring, hoe onbillijk en onjuist zijn voorstellingen, hoe bitter en onbetamelijk zijn woorden. Moge God in Zijn genade ons voor zo’n gezindheid behoeden!

B. Als een beproeving van Davids zachtmoedigheid, geduld en standvastigheid, het was een korte beproeving, en hij heeft er zich goed onder gehouden, want:
a. Hij verdroeg de harde woorden met bewonderenswaardige zachtmoedigheid, vers 29. Wat heb ik nu gedaan? Welke fout heb ik begaan, waarvoor ik aldus bestraft moet worden? Is er geen oorzaak voor mijne komst in het leger, als mijn vader mij gezonden heeft? Is er geen oorzaak voor mijn toorn wegens de belediging van Israëls eer door Goliaths uitdaging?" Hij had recht en rede aan zijn zijde en hij wist het, en daarom heeft hij geen scheiden voor schelden vergolden, maar met een zacht antwoord de grimmigheid zijns broeders afgekeerd. Dit heersen over zijn eigen hart was in sommige opzichten nog meer eervol dan zijn overwinning over Goliath. De lankmoedige is beter dan de sterke, en die heerst over zijn geest dan die een stad inneemt. Het was voor David geen tijd om met zijn broeder te twisten, nu de Filistijnen hen gingen aanvallen. Hoe dreigender de vijanden van de kerk zijn, hoe meer geduld haar vrienden met elkaar moeten hebben.

b. Met bewonderenswaardige standvastigheid brak hij door de ontmoediging heen. Hij wilde zich door de kwaadwilligheid van zijn broeder niet van de gedachte laten afbrengen om met de Filistijn te strijden. Zij, die grote en openbare diensten op zich nemen, moeten het niet vreemd vinden, als zij ontmoedigd en tegengestaan worden door hen, van wie zij reden hadden hulp en steun te verwachten, maar ootmoedig voortgaan met hun werk niet slechts in weerwil van de dreigementen hunner vijanden, maar ook van de kleinachting en de achterdocht hunner vrienden.

1 Samuël 17:31 - 39
David wordt eindelijk aan Saul als zijn kampioen voorgesteld, vers 31, en kloekmoedig neemt hij het op zich om met de Filistijn te strijden, vers 32. Aan geen mens ontvalle het hart om zijnentwil, het zou een al te ongunstig licht geworpen hebben op de dapperheid van de vorst, indien hij gezegd had: Uw hart ontvalle u niet, daarom spreekt hij in het algemeen: Aan niemand ontvalle het hart. Een kleine schaapherder, die deze morgen van achter zijn schapen gekomen was, heeft meer moed dan al de helden Israëls, en spreekt hun moed in. Zo zendt God dikwijls goede woorden aan Zijn Israël, en doet Hij grote dingen voor hen, door het zwakke en dwaze van deze wereld. David verlangt slechts een opdracht van Saul om met de Filistijn te gaan strijden, maar spreekt niet van de beloning, die hij had uitgeloofd, omdat dit het niet was, waarnaar zijn eerzucht uitging, hij spreekt alleen van de eer om God en zijn land te dienen, ook wilde hij de schijn niet hebben van aan Sauls grootmoedigheid te twijfelen. Twee dingen had David met Saul af te handelen.

I. Hij moet het bezwaar uit de weg ruimen dat Saul inbracht tegen zijn onderneming. "Helaas," zegt Saul, "uw wil is goed, maar gij zijt toch wezenlijk niet opgewassen tegen deze Filistijn. Met hem te gaan strijden is uw leven weg te werpen, uw leven, dat voor aangenamer diensten gespaard moet blijven. Gij zijt een jongeling, roekeloos en onbezonnen, zwak en ongeoefend in de krijg, hij is een man, die het hoofd en de handen heeft van een man een krijgsman, er toe opgeleid van zijn jeugd af aan, en er voor gehard, vers 33. Wat kunt gij anders verwachten dan dat hij u te sterk zal zijn?"

1. Gelijk David zijns broeders toorn met zachtmoedigheid heeft beantwoord, zo beantwoord" hij Sauls vrees met geloof, en hij geeft een reden van de hoop, die in hem is, dat hij tot tevredenheid van Saul de Filistijn zal overwinnen. Wij hebben reden te vrezen dat Saul geen grote bekendheid had met of veel acht heeft geslagen op het woord van God, en daarom heeft David in zijn redenering met hem zijn argumenten en bemoedigingen daaraan niet ontleend, hoezeer hij er voor zichzelf ook het oog op had, maar hij redeneert uit ervaring, hoewel hij slechts een jongeling was en nooit in de krijg was geweest, heeft hij misschien evenveel gedaan als waarop het doden van de Filistijn gerekend kan worden, want met de hulp van God heeft hij eens moed genoeg gehad om een leeuw tegen te treden, en kracht genoeg om hem te doden, evenals op een andermaal een beer, die hem een van zijn schapen ontroofde, vers 34 - 36.
Daarmee vergelijkt hij de onbesneden Filistijn. Hij beschouwt hem evenals zo'n roofdier, en daarom twijfelt hij niet, of hij zal hem even gemakkelijk ten onder brengen, en hiermede gaf hij Saul te verstaan, dat hij niet zo onervaren was in een gevaarlijke strijd te strijden, als hij dacht. Hij doet zijn verhaal als een man van karakter, hij schaamt zich niet te erkennen dat hij zijns vaders schapen geweid heeft, dat zijn broeder hem nu juist verweten had, zover is het van hem het te willen verbergen dat hij aan zijn herdersbedrijf de ervaring ontleent, die hem nu bezielt met moed. Maar hij laat hun, die om hem heen zijn, weten dat hij geen gewoon herder is. Wat ons beroep of bedrijf ook moge wezen, al is het ook nog zo gering, moeten wij toch trachten er in uit te munten, het op de best mogelijke wijze te beoefenen. Toen David

schapen hoedde, betoonde hij zich zorgzaam en teder voor zijn kudde, hoewel zij de zijne niet was, maar die zijns vaders. Hij kon geen lam in gevaar zien, of hij waagde zijn leven om het te redden. Deze gemoedsaard maakte hem geschikt om koning te zijn, aan wie het leven van zijn onderdanen dierbaar en hun bloed kostelijk zal zijn, Psalm 72:14, en geschikt om een type te zijn van Christus, de goede Herder, "die de lammeren in Zijn armen vergadert en in Zijn schoot draagt", Jesaja 40:11, en die "Zijn leven niet slechts gewaagd, maar gesteld heeft voor de schapen." Zo was David ook geschikt om een voorbeeld te zijn voor leraren om met de uiterste zorg en vlijt te waken over de zielen, opdat zij de prooi niet worden van de briesenden leeuw. Hij toonde zich stoutmoedig en dapper in de bescherming van zijn kudde. Dat was het, waarvan hij thans een blijk wilde geven, en een beter bewijs kon niet gevraagd worden dan dit: "Uw knecht heeft niet slechts de lammeren gered, maar om het hun aangedane kwaad te wreken, zo de leeuw als de beer verslagen."

2. Hij maakt de toepassing van deze geschiedenis als een man des geloofs. Hij erkent vers 37 :Het was de Heere, die mij van de macht des leeuws gered heeft, en uit de macht des beers aan Hem geeft hij de eer van deze grote gebeurtenissen, en daaruit leidt hij nu af, dat Hij hem ook zal redden uit de hand dezes Filistijns. "De leeuw en de beer waren slechts vijanden van mij en mijne schapen, en het was ter verdediging mijner eigen belangen, dat ik hen heb aangevallen, maar deze Filistijn is een vijand van God en van Israël, hoont de slagorden des levenden Gods, en het is voor hun eer dat ik hem aanval."
Wij moeten onze ervaringen gebruiken als aanmoedigingen om op God te vertrouwen, en ons te wagen op de weg van de plicht. Hij die verlost heeft, zal nog verder verlossen. Door de zorg van Gods gewone voorzienigheid voor de mindere schepselen, en de bescherming, waar zij zich onder bevinden, kunnen wij ons aanmoedigen om te steunen en te bebouwen op de bijzondere voorzienigheid, die Gods Israël omringt. Hij, die grenzen stelt aan de golven van de zee, en de woede van de wilde dieren temt, kan en zal de grimmigheid van boze mensen in bedwang houden. Paulus schijnt op dit woord van David te zinspelen, als hij zegt: Ik ben uit de muil des leeuws verlost, en daarom vertrouw ik dat de Heere mij zal verlossen." En misschien heeft David hier aan de geschiedenis van Simson gedacht, en er zich mee bemoedigd, want zijn doden van een leeuw was een gelukkig voorteken van zijn vele glorierijke overwinningen over de Filistijnen. Zo heeft David al de bezwaren van Saul tegen zijn onderneming teniet gedaan, en de opdracht verkregen om met de Filistijn te gaan. strijden, waarmee Saul hem ook zijn hartelijke goede wensen gaf, daar hij zelf zich niet wilde wagen, bad hij voor hem die het wèl wilde: Ga heen, en de Heere zij met u. Een goed woord zo het niet als een gewone spreekwijze werd gebruikt, geen blote vorm was, zoals het maar al te dikwijls op die wijze gebruikt wordt.

II. Maar David had ook nog werk om van de wapenrusting bevrijd te worden, waarmee Saul hem volstrekt wilde bekleden, toen hij op die grote onderneming uitging, vers 38. Hij kleedde David met zijn klederen, dat is deed hem zijn wapenrusting aan, niet die hij zelf droeg, het onevenredige hunner statuur liet dit niet toe, maar een die hij in zijn wapenkamer had, weinig denkende dat hij, aan wie hij nu zijn helm gaf en zijn pantser, binnenkort zijn kroon en zijn koningsgewaad zou erven. David, nog niet besloten zijnde op wat wijze hij zijn vijand zal aanvallen, gordde zijn zwaard aan, niet wetende of hij er ook gebruik van zou moeten maken, maar hij bevond dat de wapenrusting hem belemmerde in zijn bewegingen, en eerder een last dan een bescherming voor hem zou zijn, en daarom vraagt hij Saul verlof om haar weer af te leggen, ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit beproefd, dat is: Ik ben aan zo’n uitrusting niet gewoon." Wij kunnen onderstellen dat Sauls wapenrusting zeer fraai en zeer solide was, maar welk goed kon zij doen aan David, indien zij hem niet paste, of indien hij er zich niet gemakkelijk in kon bewegen? Zij, die streven naar dingen die boven hun opvoeding

en gewoonte zijn, begeerte hebben naar het gewaad en de rusting van vorsten, vergeten dat datgene het beste voor ons is, waarvoor wij geschikt en waaraan wij gewoon zijn, als wij onze wens verkregen, dan zouden wij spoedig weer naar onze eigen klederen verlangen en zeggen: "Wij kunnen in deze niet gaan," en daarom is het ons beter ze niet te hebben.

1 Samuël 17:40 - 47
Thans naderen wij tot die beroemden strijd en hebben in deze verzen de toebereidselen van beide partijen, en wat zij tot elkaar gesproken hebben.

I. De wederzijdse toebereidselen voor deze strijd. De Filistijn was reeds gereed, zoals hij het veertig dagen lang dagelijks geweest is, hij kon wel gaan in zijn wapenrusting, want hij had het genoeg beproefd. Alleen wordt ons gezegd, dat hij heenging, gaande en naderende tot David, een teken waarschijnlijk gegeven zijnde, dat zijn uitdaging was aangenomen, en alsof hij zijn helm en maliënkolder wantrouwde, ging: zijn schilddrager voor zijn aangezicht, want zijn eigen handen zijn reeds vol daar hij zijn zwaard en spies draagt, vers 45. Maar van welke wapens en krijgsvoorraad is David voorzien? Van geen andere dan die hij als herder had medegebracht, geen borstharnas, maar een eenvoudig herdersgewaad, geen spies, maar zijn staf, geen zwaard of boog, maar zijn slinger, geen pijlkoker, maar zijn zak, geen pijlen, maar in plaats van deze vijf gladde steentjes, opgeraapt uit de beek, vers 40. Hieruit bleek dat zijn vertrouwen zuiver en alleen in de macht van God was, en niet in enigerlei genoegzaamheid in zichzelf, en dat nu eindelijk Hij, die het in zijn hart heeft gegeven om met de Filistijn te strijden, het in zijn hoofd heeft gegeven met welke wapenen hij het moest doen.

II. Wat zij tot elkaar gesproken hebben. Merk op:
1. Hoe zeer trots Goliath was.
a. Met welk een minachting hij neerzag op zijn tegenstander, vers 42. Hij zag op, verwachtende een sterk man van hoge gestalte te zullen zien, maar toen hij zag welk een min voorkomen de man had, met wie hij moest strijden, verachtte hij hem, vrezende dat de nietigheid, het minne, van de kampioen die hij had te bestrijden de glorie zou verminderen van zijn overwinning. Hij nam acht op zijn persoon, zag dat hij een jongeling was, die nog niet tot zijn volle kracht was gekomen, roodachtig en schoon van aanzien, meer geschikt om de maagden Israëls ten dans te leiden, (indien gemengd dansen toen in zwang was) dan de mannen Israëls aan te voeren in de krijg. Met grote verontwaardiging nam hij nota van zijn rusting, vers 43. "Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken? Denkt gij mij even gemakkelijk te slaan, als gij uw herdershond slaat?
b. Met welk een vertrouwen hij rekent op zijn welslagen. Hij vloekte David bij zijn goden, de machteloze wraak van zijn afgoden tegen hem inroepende denkende dat deze vuurballen, die hij om zich heenwierp, zijn succes zouden verzekeren: in vertrouwen hierop, slingert hij dus zijn dreigementen, alsof dreigende woorden konden doden, vers 44. "Kom tot mij, zo zal ik uw vlees de vogelen des hemels geven en de dieren des velde, het zal een malse maaltijd voor hen zijn." Zo zal de gerustheid en verwaandheid van de dwazen hen verderven.

2. Hoe zeer Godvruchtig David was. Er is geen snoeverij in zijn rede, God is er alles in alles in, vers 45 - 47.
a. Hij ontleent zijn gezag aan God. Ik kom tot u in de Naam van de HEERE der heirscharen, de God der slagorden Israëls, en daarom Zijn macht zal gebruiken voor haar bescherming, en tegen u, die ze goddeloos hebt gehoond." David steunt en betrouwt op de naam Gods zoals Goliath op zijn zwaard en spies. Zie Psalm 20:8, 118:10, 11.
b. Hij rekent op God voor zijn welslagen. David spreekt met evenveel verzekerdheid als Goliath, maar op beteren grond, het is zijn geloof, dat zegt: Te deze dage zal de Heere u

besluiten in mijn hand, en niet alleen uw dood lichaam, maar de dode lichamen van van de Filistijnen leger zal aan de vogelen des hemels en de dieren des velds gegeven worden.
c. Hij wijdt al de lof en al de eer aan God. Hij heeft niet, zoals Goliath, zijn eigen eer gezocht, maar de eer van God, niet twijfelende of door het succes van zijn daad:
(1). De gehele wereld te weten zal komen, dat er één God is, en dat de God Israëls de ene, enig levende en ware God is, en alle andere zogenaamde goden niets zijn dan ijdelheid en bedrog.
(2). Geheel Israël, dat hij niet noemt dit leger, maar deze vergadering, of kerk, omdat zij nu acht gaven op de gangen Gods, huns Konings zoals zij in het heiligdom plachten te doen geheel Israël zal weten, dat de Heere niet door het zwaard noch door de spies verlost, vers 47, maar als het Hem behaagt, zonder dezen, en tegen deze kan verlossen, Psalm 46:10. David wendt zich tot deze strijd veeleer als een priester, die een offerande aan Gods gerechtigheid gaat offeren, dan als een krijgsman, die de vijand van zijn land slag gaat leveren.

1 Samuël 17:48 - 58
1. Hier is het gevecht tussen de twee kampioenen, vers 48. Tot deze strijd treedt de Filistijn toe met grote statigheid, zo hij tegen een dwerg moet gaan strijden, dat zal toch met de pracht en waardigheid geschieden van een reus en een voornaam man. Dit wordt te kennen gegeven in de wijze van uitdrukking: hij maakte zich op, en ging heen en naderde David tegemoet, als een voortschrijdende berg, overtrokken met koper en ijzer. Met niet minder vlugheid en vaardigheid naderde David, als iemand, die er meer op uit was om executie te doen dan een grote vertoning te maken: hij haastte zich en liep, licht gekleed zijnde, de Filistijn tegemoet. Wij kunnen ons voorstellen met welk een teder medelijden de Israëlieten zagen op de aanvalliger jongeling, die, als het ware het verderf in de mond ging lopen, maar hij wist Wie hij had geloofd en voor Wie hij had gehandeld.

2. Hoe Goliath in deze strijd gevallen is. Hij was niet in haast, omdat hij in geen vrees was, maar vertrouwde dat hij spoedig het hoofd zijns tegenstanders zou kloven, maar terwijl hij zich bereidde om dit met alle statigheid en plechtigheid te doen, heeft David zonder praal of vertoning zijn werk afdoend verricht, hij slingerde een steen, die hem trof in zijn voorhoofd, en hem in een oogwenk ter aarde wierp, vers 49. Hij wist, dat er vermaarde slingeraars waren in Israël, Richteren 20:16, maar hij was of zo achteloos, of zo vermetel, dat hij het vizier van zijn helm omhoog liet, en daarheen, het enige deel van zijn lichaam, dat onbedekt was, heeft niet zozeer Davids kunst als wel Gods voorzienigheid de steen gericht, en hem met zoveel kracht getroffen, dat hij in zijn hoofd zonk, in weerwil van de onbeschaamdheid van dat koperen voorhoofd. Zie hoe broos en onzeker het leven is, zelfs als het zich het meest beschermd en versterkt waant, en hoe snel, hoe gemakkelijk en door welk een kleinigheid de doortocht kan geopend worden, waar het leven uitgaat en de dood binnenkomt. Goliath zelf heeft geen heerschappij over de geest, om de geest in te houden, Prediker 8:8. Laat de sterke zich niet beroemen in zijn sterkte, noch de gewapende in zijn wapenrusting. Zie hoe God de hoogmoediger wederstaat, en verachting uitstort over hen, die Hem en Zijn volk honen. Nooit heeft iemand zijn hart verhard tegen God en is voorspoedig geweest.
Een van de rabbijnen denkt, dat toen Goliath zei: Kom, en ik zal uw vlees de vogelen des hemels geven, hij zijn hoofd zo haastig ophief, dat zijn helm er af viel, en aldus zijn breed voorhoofd openliet als een goed doelwit voor Davids steen. Om de executie te voltooien trok hij Goliaths eigen zwaard, een tweehandig wapen voor David, en hieuw hem daarmee het hoofd af, vers 51. Waartoe zou David zijn eigen zwaard medegenomen hebben?
Het zwaard zijns vijands kan hem dienen, als hij er een nodig heeft. God wordt grotelijks verheerlijkt, als Zijn trotse vijanden met hun eigen zwaard gedood worden, en Hij hun tong tegen zichzelve doen aanstoten, Psalm 64:9. Davids overwinning over Goliath was een type

van de overwinning van de Zone Davids over Satan en al de machten van de duisternis, die Hij heeft uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld, Coloss. 2:15, en door Hem zijn wij meer dan overwinnaars.

3. De nederlaag van het Filistijnse leger hierop. Zij hadden geheel en al op de sterkte gesteund van hun kampioen, en daarom hebben zij toen zij hem gedood zagen niet, zoals Goliath had aangeboden, de wapens weggeworpen, en zich aan Israël overgegeven als hun knechten, vers 9, maar hun heil gezocht in de vlucht, geheel ontmoedigd zijnde, en het nutteloos achtende iemand tegen te staan, voor wiens aangezicht zo'n machtige was gevallen. Zij vluchtten, vers 51, en dit bracht leven in de Israëlieten, zij juichten en vervolgden de Filistijnen, vers 52, (David hen waarschijnlijk aanvoerende in de vervolging) tot aan de poorten hunner eigen steden. Terugkomende van de vervolging namen zij al hun bagage en beroofden hun leger, of hun tenten, vers 52, en verrijkten zich met de buit.

4. Davids beschikking over zijn trofeeën vers 54. Het hoofd van de Filistijn bracht hij naar Jeruzalem, om de Jebusieten, die de burcht Sion bezet hielden, ten schrik te wezen. Waarschijnlijk heeft hij het ook in triomf naar andere steden gebracht. Zijn wapenen legde hij in zijn tent, alleen het zwaard werd achter de efod bewaard in de tabernakel, als gewijd aan God, en een gedenkteken van de overwinning tot Zijn eer, Hoofdstuk 21:9.

5. De opmerkzaamheid, die aan David geschonken werd. Hoewel hij tevoren aan het hof was geweest, had Saul, daar hij er gedurende enigen tijd niet meer verschenen was, hem vergeten, daar hij droefgeestig en achteloos was, en weinig dacht dat zijn speelman moed genoeg zou hebben om zijn kampioen te wezen, alsof hij hem dus nooit gezien had, vroeg hij wiens zoon hij was. Abner kende hem niet maar bracht hem zelf tot Saul, vers 57, en hij gaf een bescheiden antwoord, op de vraag, die hij hem deed, vers 58. En nu was hij onder veel voordeliger omstandigheden voorgesteld aan het hof dan tevoren, waarin hij Gods hand erkende, die alles voor hem deed.

HOOFDSTUK 18

1 Het geschiedde nu, als hij geëindigd had tot Saul te spreken, dat de ziel van Jonathan verbonden werd aan de ziel van David; en Jonathan beminde hem als zijn ziel. 2 En Saul nam hem te dien dage, en liet hem niet wederkeren tot zijns vaders huis. 3 Jonathan nu en David maakten een verbond, dewijl hij hem liefhad als zijn ziel. 4 En Jonathan deed zijn mantel af, dien hij aan had, en gaf hem aan David, ook zijn klederen, ja, tot zijn zwaard toe, en tot zijn boog toe, en tot zijn gordel toe.
5 En David toog uit, overal, waar Saul hem zond; hij gedroeg zich voorzichtig, en Saul zette hem over de krijgslieden; en hij was aangenaam in de ogen des gansen volks, en ook in de ogen der knechten van Saul. 6 Het geschiedde nu, toen zij kwamen, en David wederkeerde van het slaan der Filistijnen, dat de vrouwen uitgingen uit al de steden van Israël, met gezang en reien, de koning Saul tegemoet, met trommelen, met vreugde en met muziekinstrumenten. 7 En de vrouwen, spelende, antwoordden elkander en zeiden: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden! 8 Toen ontstak Saul zeer, en dat woord was kwaad in zijn ogen, en hij zeide: Zij hebben David tien duizend gegeven, doch mij hebben zij maar duizend gegeven; en voorzeker zal het koninkrijk nog voor hem zijn. 9 En Saul had het oog op David, van dien dag af en voortaan. 10 En het geschiedde des anderen daags, dat de boze geest Gods over Saul vaardig werd, en hij profeteerde midden in het huis, en David speelde op snarenspel met zijn hand, als van dag tot dag; Saul nu had een spies in zijn hand. 11 En Saul schoot de spies, en zeide: Ik zal David aan de wand spitten; maar David wendde zich tweemaal van zijn aangezicht af. 12 En Saul vreesde voor David, want de HEERE was met hem, en Hij was van Saul geweken. 13 Daarom deed hem Saul van zich weg, en hij zette hem zich tot een overste van duizend; en hij ging uit en hij ging in voor het aangezicht des volks. 14 En David gedroeg zich voorzichtig op al zijn wegen; en de HEERE was met hem. 15 Toen nu Saul zag, dat hij zich zeer voorzichtig gedroeg, vreesde hij voor zijn aangezicht. 16 Doch gans Israël en Juda had David lief; want hij ging uit en hij ging in voor hun aangezicht. 17 Derhalve zeide Saul tot David: Zie, mijn grootste dochter Merab zal ik u tot een vrouw geven; alleenlijk, wees mij een dapper zoon, en voer de krijg des HEEREN. Want Saul zeide: Dat mijn hand niet tegen hem zij, maar dat de hand der Filistijnen tegen hem zij. 18 Doch David zeide tot Saul: Wie ben ik, en wat is mijn leven, en mijns vaders huisgezin in Israël, dat ik des konings schoonzoon zou worden?
19 Het geschiedde nu ten tijde als men Merab, de dochter van Saul, aan David geven zou, zo is zij aan Adriel, de Meholathiet, ter vrouw gegeven. 20 Doch Michal, de dochter van Saul, had David lief. Toen dat Saul te kennen werd gegeven, zo was die zaak recht in zijn ogen. 21 En Saul zeide: Ik zal haar hem geven, dat zij hem tot een valstrik zij, en dat de hand der Filistijnen tegen hem zij. Daarom zeide Saul tot David: Met de andere zult gij heden mijn schoonzoon worden. 22 En Saul gebood zijn knechten: Spreekt met David in het heimelijke, zeggende: Zie, de koning heeft lust aan u, en al zijn knechten hebben u lief; word dan nu des konings schoonzoon. 23 En de knechten van Saul spraken deze woorden voor de oren van David. Toen zeide David: Is dat licht in ulieder ogen, des konings schoonzoon te worden, daar ik een arm en verachtzaam man ben? 24 En de knechten van Saul boodschapten het hem, zeggende: Zulke woorden heeft David gesproken.
25 Toen zeide Saul: Aldus zult gijlieden tot David zeggen: De koning heeft geen lust aan de bruidschat, maar aan honderd voorhuiden der Filistijnen, opdat men zich wreke aan des konings vijanden. Want Saul dacht David te vellen door de hand der Filistijnen. 26 Zijn knechten nu boodschapten David deze woorden. En die zaak was recht in de ogen van David, dat hij des konings schoonzoon zou worden; maar de dagen waren nog niet vervuld. 27 Toen maakte zich David op, en hij en zijn mannen gingen heen, en zij sloegen onder de Filistijnen tweehonderd mannen, en David bracht hun voorhuiden, en men leverde ze de koning volkomen, opdat hij schoonzoon des konings worden zou. Toen gaf Saul hem zijn dochter Michal ter vrouw. 28 En Saul zag en merkte, dat de HEERE met David was; en Michal, de dochter van Saul, had hem lief. 29 Toen vreesde zich Saul nog meer voor David; en Saul was David een vijand al zijn dagen. 30 Als de vorsten der Filistijnen uittogen, zo geschiedde het, als zij uittogen, dat David kloeker was, dan al de knechten van Saul; zodat zijn naam zeer geacht was.

In de loop van het vorige hoofdstuk verlieten wij David in triomf. in dit hoofdstuk hebben wij:

I. Het gebruik, dat van zijn triomf gemaakt is, spoedig werd hij:
1. Sauls voortdurende metgezel, vers 2.
2. Jonathans boezemvriend vers 1, 3.
3. De lieveling van zijn land, vers 5, 7, 16.

II. De bijmengsel in zijn triomfen. Het is de ijdelheid, dat zelfs met een goed en recht werk verbonden is "dat het de mens nijd van zijn naaste aanbrengt," Prediker 4:4. Zo was David dan bij Saul.
1. Hij haatte hem, en zocht hem met eigen hand te doden vers 8 - 11.
2. Hij vreesde hem, en overlegde hoe hem kwaad te berokkenen, vers 12- 16.
3. Stelde voor hem te hangen aan zijn dochter, maar:
a. Misleidde hem nopens de oudste om hem tot toorn te verwekken, vers 19:6. Gaf hem de jongste, maar op voorwaarden, die zijn leven in gevaar brachten, vers 20 - 25.
b. David is echter de voorwaarden kloekmoedig nagekomen, vers 26, 27, en werd al meer en meer geacht, vers 28 - 30. Toch neemt David steeds toe, maar (zoals allen, die streven naar de kroon des levens, moeten verwachten) hij had met zeer veel moeilijkheid en tegenstand te worstelen.

1 Samuël 18:1 - 5

David was gezalfd voor de kroon, om haar uit de hand van Saul en met voorbijgang van Jonathan te nemen, en toch bevinden wij hier:

I. Dat Saul, die nu de kroon in bezit had vertrouwen in hem stelde. God heeft dit aldus beschikt, opdat hij door zijn bevordering aan het hof voor toekomstige diensten toebereid zou worden. Saul nam hem nu mee naar huls en wilde hem niet toelaten zich weer in afzondering terug te trekken, vers 2. En daar David zich boven de krijgslieden had onderscheiden door de uitdaging aan te nemen, waarvoor zij terugdeinsden, heeft Saul hem over de krijgslieden gesteld, vers 5, niet dat hij hem tot generaal benoemde, die post had Abner, maar misschien tot kapitein van de lijfwacht, of hij gaf bevel dat hij, hoewel hij de jongste was, ter beloning van zijn grote diensten, de voorrang zou hebben boven de anderen. Hij gebruikte hem in de zaken van de regering. En David toog uit, overal, waar Saul hem zond, zich even gehoorzaam betonende als kloekmoedig. Zij, die hopen te heersen, moeten eerst leren gehoorzamen. Hij had zich als een gehoorzaam zoon betoond voor Isaï, zijn vader, en nu als een gehoorzaam dienaar voor Saul, zijn meester. Van hen, die goed zijn in de ene betrekking, kan men hopen, dat zij het ook in een andere zullen wezen.

II. Jonathan, die erfgenaam was van de kroon, ging een verbond met hem aan. God beschikte het zo, dat zijn weg des te meer geëffend zou worden, doordat zijn mededinger zijn vriend was.

1. Jonathan vatte een buitengewone genegenheid en vriendschap voor hem op, vers 1. Toen hij geëindigd had tot Saul te spreken, kreeg hij hem lief. Of dit ziet op zijn spreken tot Saul vóór de strijd, Hoofdstuk 17:34 - 37, of daarna vers 58, toen waarschijnlijk veel meer gezegd was, dan hier staat aangetekend, is onzeker. Maar beide malen heeft David zich met zoveel wijsheid, bescheidenheid en Godsvrucht uitgedrukt, en met zo gelukkig een spraakwending, met zoveel stoutmoedigheid, en toch met zoveel zachtheid en lieflijkheid, en dit alles op zo natuurlijke, ongekunstelde wijze, zoveel temeer verrassend wegens geringe opvoeding en voorkomen, dat de ziel van Jonathan onmiddellijk verbonden werd aan de ziel van David Jonathan had vroeger het Filistijnse leger aangevallen met hetzelfde geloof en dezelfde kloekmoedigheid als waarmee David nu de reus was aangevallen, zodat er tussen hen een zeer

treffende gelijkenis was van neiging en gezindheid en overleg, hetgeen hun hart zo gemakkelijk aan elkaar verbond, zo snel en zo innig, dat het was, alsof er slechts een ziel in die twee lichamen huisvestte. Niemand had zoveel reden als Jonathan om David met ongunstige blikken aan te zien, omdat hij hem van de kroon weerde, en toch heeft niemand hem meer lief. Zij, die in hun genegenheid geleid worden door beginselen van wijsheid en genade, zullen haar niet laten vervreemd worden door wereldlijke belangen of overwegingen, de grotere gedachten zullen de kleinere verdringen en tenietdoen.

2. Hij getuigde van zijn liefde voor David door een edelmoedig geschenk, vers 4. Het hinderde hem zo groot een ziel, hoewel gehuisvest in zo schoon lichaam, toch als vermomd te zien in het gering en armelijk gewaad van een schaapherder, daarom zorgt hij er voor hem spoedig in het gewaad van een hoveling te doen verschijnen, want hij gaf hem een mantel, en wel een krijgsmansmantel, want hij gaf hem in plaats van zijn staf en slinger een zwaard en een boog, en in plaats van zijn herderstas een gordel, en wat het geschenk nog aangenamer maakte, zij waren dezelfden die hijzelf had gedragen, en (als een voorteken van hetgeen zou volgen) ontdeed hij er zich van om er David mee te bekleden. Die van Saul zouden hem niet gepast hebben, maar wèl die van Jonathan, hun gestalte was ongeveer aan elkaar gelijk, een bijzonderheid, die goed voegde bij hun eenheid van zin en neiging. Toen Saul David met deze tekenen van eer bekleedde, legde hij ze weer af, omdat hij ze eerst wilde verdienen, en dan dragen, maar nu hij bewijzen heeft gegeven dat de geest eens vorsten en eens krijgsmans in hem was, schaamde hij zich niet om het gewaad eens vorsten en krijgsmars te dragen. David wordt gezien in Jonathans klederen, opdat allen zouden weten, dat hij Jonathans tweede ik was. Onze Heere Jezus heeft ons aldus Zijn liefde getoond, dat Hij zich ontkleedde om ons te kleden, zich arm heeft gemaakt om ons te verrijken, ja Hij deed meer dan Jonathan, Hij heeft zich bekleed met onze lompen, terwijl Jonathan Davids klederen niet heeft aangetrokken.

3. Hij streefde naar de voortduring van deze vriendschap, zo volkomen waren zij voldaan met elkaar, zelfs op het eerste gezicht, bij het eerste onderhoud, dat zij een verbond met elkaar sloten, vers 3 Hun wederzijdse genegenheid was oprecht, en een eerlijk gemoed deinst voor geen verzekeringen terug. Ware liefde wenst standvastig te zijn. Zij, die Christus liefhebben als hun eigen ziel, zullen zich gaarne in een eeuwig verbond aan Hem verbinden.

III. Dat zowel het hof als het land overeenkomen om hem te zegenen. Het is slechts zelden, dat zij overeenkomen in gunst en achting voor dezelfde persoon, maar David was aangenaam in de ogen van het ganse volk, en ook wat vreemd was - in de ogen der knechten van Saul vers 5. De eersten hadden hem hartelijk lief, de anderen zouden zich geschaamd hebben om hem niet te eren. En het was voorzeker een groot voorbeeld van de macht van Gods genade in David, dat hij instaat was al die eer en achting, die hem zo plotseling werden bewezen te dragen, zonder zich te verheffen. Zij, die zo snel klimmen, hebben een goed hoofd nodig en een goed hart, het is moeilijker te weten overvloed te hebben dan vernederd te worden.

1 Samuël 18:6 - 11
Nu beginnen Davids moeilijkheden, zij volgen niet slechts terstond op zijn triomfen, maar ontstaan er uit, zodanig is de ijdelheid van hetgeen in deze wereld het grootst schijnt.

I. Hij werd door het gewone volk al te zeer verheerlijkt. Enigen tijd na de overwinning deed Saul een triomftocht door de steden Israëls, die het dichtst in zijn nabijheid waren, om de gelukwensen van het land in ontvangst te nemen. En als hij zijn openbaren intocht hield in een plaats, dan waren de vrouwen het ijverigst om hem eer te bewijzen, zoals het toen de gewoonte was bij openbare triomftochten, vers 6, en het schijnt dat zij bij hun dans een lied

zongen, vervaardigd door de een of anderen dichter, die een groot bewonderaar was van Davids dapperheid, en meer rechtvaardig dan verstandig was, door zijn daden in de laatsten krijg te verheffen boven die van Saul, waarvan het refrein was: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden. Een verschil als dit werd door Mozes gemaakt in de getallen van Efraïm en Manasse, Deuteronomium 33:17.

II. Dit heeft Saul grotelijks mishaagd, en maakte hem afgunstig op David, vers 8, 9. Hij had moeten bedenken dat zij alleen op de laatste krijgsverrichting doelden, maar volstrekt niet bedoelden Sauls vroegere wapenfeiten te verkleinen, en dat het onbetwistbaar was, dat David in het gevecht, dat zij nu bezongen werkelijk, door Goliath te doden, al de Filistijnen gedood heeft, die op die dag zijn omgekomen, en het gehele leger verslagen heeft, zodat zij aan David slechts gaven wat hem toekwam. Het kan wezen dat hij, die het lied gedicht heeft, zich een dichterlijke vrijheid heeft veroorloofd, maar geen hatelijke vergelijking tussen Saul en David bedoeld heeft, of, zo hij het wel bedoelde, dan was het toch beneden de waardigheid van een groot vorst om notitie te nemen van zo'n blaam, geworpen op zijn persoonlijke eer, als het toch bleek dat de eer van het algemeen oprecht bedoeld was. Maar Saul was zeer vertoornd, en vermoedde dadelijk dat er verraderlijke bedoelingen achter staken: Voorzeker zal nog het koninkrijk voor hem zijn. Dit maakte dat hij het oog op hem had, als iemand op wie hij naijverig was, en tegen wie hij iets zocht, vers 9, zijn aangezicht was niet meer voor hem zoals het geweest was. Hoogmoedige mensen kunnen het niet verdragen, dat iemand anders dan zijzelf geprezen zal worden, en zij denken dat alle eer verloren is, die langs hen heengaat. Het is een teken, dat de Geest Gods van de mensen geweken is, als zij gemelijk worden in hun toorn over beledigingen, achterdochtig en afgunstig van allen, die hen omringen, kwaadwillig in hun gedrag, want de wijsheid, die van boven is, maakt hen geheel anders.

III. In zijn woede wilde hij David doden vers 10, 11. Jaloersheid is een grimmigheid des mans, zij maakte Saul woedend op David, en ongeduldig om hem uit de weg te ruimen.

1. Zijn aanvallen van razernij keerden terug. Reeds de volgende dag nadat hij wrok tegen David begon te koesteren, heeft de boze geest van God, die hem tevoren bezeten had, zich weer van hem meester gemaakt. Zij, die zich toegeven in nijd en liefdeloosheid, geven de duivel plaats, en bereiden zich voor het terugkeren van de onreine geest met zeven anderen, die nog bozer zijn dan hij. Waar nijd is, daar is verwarring. Saul wendde voor in Godsdienstige vervoering te zijn hij profeteerde midden in het huis, dat is: hij nam de manier en houding aan van een profeet, ten einde David in een valstrik te lokken, hem niet op zijn hoede te doen zijn, met het voornemen misschien om, zo het hem gelukte hem te doden, zijn daad aan een Goddelijke aandrift toe te schrijven, haar op rekening te stellen van de geest van de profetie, waardoor hij bezield scheen, maar in werkelijkheid was het een helse woede, die hem dreef.

2. Hoewel David nu tot een veel hoger eerambt was bevorderd, heeft hij het toch niet versmaad, om ten diepste zijns meesters tot zijn harp weer te keren, hij speelde op snarenspel met zijn hand als van dag tot dag. Laat de hoogsten niet denken dat er iets beneden hen is, waarmee zij goed kunnen doen, en hun van dienst kunnen wezen, aan wie zij verplichting hebben.

3. Hij nam deze gelegenheid waar om op Davids leven toe te leggen. Een zwaard in de hand eens waanzinnigen is een gevaarlijk ding, inzonderheid in de hand van zo'n waanzinnige als Saul was, die waanzinnig was van kwaadaardigheid. Maar hij had een schicht of werpspies in zijn hand, waarmee hij poogde David te doden, niet in plotseling opkomende drift, maar met

voorbedachten rade: ik zal David aan de wand spitten, met zo'n ontzettende kracht heeft hij haar geworpen. Terecht klaagt David van zijn vijanden, dat zij hem haatten met een wreveliger haat, Psalm 25:19. Geen leven wordt te kostbaar geacht om aan kwaadaardigheid te worden opgeofferd. Indien een dankbare bewustheid van de groten dienst, die David had bewezen aan het land, Sauls woede niet tot bedaren kon brengen, dan zou men toch denken dat hij de vriendelijkheid moest in aanmerking nemen, die David hem nu persoonlijk bewees, hem verlichting gevende zoals niemand anders het kon, van de ergste van alle kwalen. Diegenen zijn waarlijk door een duivelse geest bezeten, die goed met kwaad vergelden. Vergelijk David met zijn harp in zijn hand pogende Saul te dienen, met Saul met zijn werpspies in zijn hand pogende David te doden, en zie de lieflijkheid en nuttigheid voor anderen van Gods vervolgd volk, en de woestheid en wreedheid van hun vervolgers. "Bloedgierige lieden haten de vrome, maar de oprechten zoeken zijn ziel", Spreuken 29:10.

4. Tweemaal is David gelukkig aan de slag ontkomen, namelijk nu en later, Hoofdstuk 19:10. Hij heeft de spies niet op Saul teruggeworpen, hij trok zich terug, niet vechtende, maar vluchtende tot zijn eigen behoud. Hoewel hij kracht en moed genoeg had, en ook wel schijn van recht om weerstand te bieden en de belediging te wreken, heeft hij toch niets meer gedaan dan zich te beveiligen door het gevaar uit de weg te gaan. David hield ongetwijfeld een waakzaam oog op Sauls hand gericht, en op de werpspies, die er in was, en hij was even kloekmoedig in haar te ontvlieden, als hij geweest is toen hij Goliath tegemoet trad. Toch moet zijn veiligheid toegeschreven worden aan het waakzaam oog van God op hem, die Zijn dienstknecht redde van het verderfelijk zwaard, en in zijn ternauwernood ontkomen bleek dat hij voor iets buitengewoons bestemd was.

1 Samuël 18:12 - 30
Saul had nu eigenlijk aan David de oorlog verklaard, hij begon in openlijke vijandschap, toen hij de spies naar hem wierp, nu wordt ons gezegd, hoe hij in zijn vijandschap handelde, en hoe David zich onder de aanvallen er van gedroeg.

I. Zie hoe Saul zijn boosaardigheid tegen David uitdrukte.
1. Hij vreesde voor hem, vers 12. Misschien wendde hij voor te vrezen dat David hem kwaad zou doen, ten einde zich een weg te banen naar de troon. Zij, die kwaad in de zin hebben tegen anderen, willen gewoonlijk doen denken dat anderen kwaad bedoelen tegen hen, maar Davids heengaan was een duidelijk bewijs, dat zo'n denkbeeld verre van hem was. Maar hij had toch werkelijk ontzag voor hem, zoals Herodes Johannes vreesde, Markus 6:20. Saul was zich bewust dat hij zelf de gunstrijke tegenwoordigheid Gods had verloren, en dat David haar had, en daarom vreesde hij hem. Diegenen zijn waarlijk groot en te Beren, met wie God is. Hoe voorzichtiger David zich gedroeg, hoe meer Saul hem vreesde, vers 15, en wederom in vers 29. De mensen denken dat het middel om zich gevreesd te maken is te snoeven en te dreigen, dat slechts hen door dwazen doet vrezen, maar hen bij de wijzen en goeden veracht maakt terwijl het middel om beide gevreesd en bemind te zijn, gevreesd door hen voor wie wij een schrik willen wezen, en bemind door hen voor wie wij een verlustiging wensen te zijn, is: dat wij ons voorzichtig gedragen op al onze wegen. Wijsheid doet het gelaat glinsteren en gebiedt eerbied.

2. Hij verwijderde hem van het hof en gaf hem een regiment in de provincie, vers 13. hij zette hem zich tot een overste van duizend ten einde niet onder zijn oog te zijn, want hij was hem hatelijk om aan te zien, en opdat hij geen invloed zou hebben op de hovelingen. Toch heeft hij hierin onstaatkundig gehandeld want hij gaf aan David de gelegenheid om zich bemind te maken bij het volk, dat hem dan ook liefhad, vers 16, want hij ging uit en hij ging in voor hun

aangezicht, dat is: hij bestuurde de zaken zijns lands, de burgerlijke zowel als de militaire, en gaf algemeen voldoening.

3. Hij porde hem aan om bij alle mogelijke gelegenheden met de Filistijnen te twisten en met hen te strijden, vers 17, hem te kennen gevende dat hij hiermede goeden dienst zou bewijzen aan zijn vorst: wees mij een dapper zoon, en goede dienst aan zijn God: Voer de krijg des HEEREN, en ook een vriendelijkheid aan hemzelf zou zien, want hierdoor zou hij zich bevoegd maken voor de eer, die hem bestemd was, namelijk de oudste dochter des konings te huwen. Dit had hij verdiend door Goliath te doden, want dit was bij proclamatie beloofd aan hem, die deze daad zou verrichten Hoofdstuk 17:25, maar David was zo bescheiden, dat hij het niet eiste, en nu stelde Saul het hem voor met de bedoeling van hem er kwaad door te berokkenen, hem te doen uitgaan op gevaarlijke ondernemingen, zeggende in zijn hart: maar de hand der Filistijnen tegen hem zij, hopende dat zij hem zullen doden, maar hoe kon hij dit verwachten, als hij zag dat God met hem was?

4. Hij deed wat hij kon om hem tot ontevredenheid en muiterij te brengen, door zijn hem gedane belofte te verbreken, en zijn dochter aan een ander te geven, toen de tijd gekomen was, dat hij haar aan hem zou geven, vers 19. Dit was zo groot een belediging als hij hem met mogelijkheid kon aandoen, het trof hem beide in zijn eer en in zijn liefde, daarom dacht hij dat Davids toorn zich op de een of andere onbetamelijke wijze lucht zou geven, in woord of in daad, waardoor hij het voordeel over hem zou krijgen en hem door een proces uit de weg zou kunnen ruimen. Aldus bedenken de bozen kwaad.

5. Toen hij hierin teleurgesteld werd, bood hij hem zijn andere dochter aan, (die liefde voor David schijnt opgevat te hebben, vers 20) maar met de bedoeling, dat zij hem ten valstrik zij, vers 21.
A. Hij hoopte misschien dat zij, zelfs na haar huwelijk met David, de partij van haar vader zou trekken tegen haar man, en hem de gelegenheid zou geven om hem kwaad te doen.
B. Maar hij hoopte dat de voorwaarden van dit huwelijk in elk geval zijn verderf zouden wezen, want (zó ijverig wilde Saul zich betonen tegen de Filistijnen) de voorwaarde, waarop dit huwelijk gesloten zou worden, bestond hierin, dat hij honderd Filistijnen zou doden, en als bewijs dat zij, die hij gedood had, onbesneden waren, moet hij hem hun voorhuiden brengen, dit zou een rechtvaardige smaad wezen voor de Filistijnen, die de besnijdenis haatten, daar zij een inzetting Gods was, en misschien zou David door dit te doen hen te meer tegen zich verbitteren, en zouden zij zoeken zich op hem te wreken, en dat was het wat Saul begeerde en bedoelde, veel meer dan op de Filistijnen gewroken te worden. want Saul dacht David te vellen door de hand der Filistijnen, vers 25.

Zie hier:
a. Hoe de mensen zichzelf bedriegen. Sauls geweten wilde hem niet toelaten, behalve als de boze geest over hem was, om zelf David naar het leven te staan, want zelfs hij moest het denkbeeld van moord op zo'n onschuldig en voortreffelijk man wel afschuwelijk vinden, maar hij dacht dat er niets slechts of verkeerds in was om hem aan de Filistijnen bloot te stellen: Dat mijne hand niet tegen hem zij, maar dat de hand van de Filistijnen tegen hem zij, terwijl toch dit boosaardig plan tegen hem voor God even goed moord was, alsof hij het met zijn eigen handen had gedaan.
b. Hoe zij de wereld bedriegen. Saul wendde buitengewone genegenheid voor David, zelfs toen hij zijn verderf beoogde, en er het plan toe beraamde. zult gij heden mijn schoonzoon worden, zegt hij, vers 21, hoewel hij hem een onverzoenlijker haat toedroeg. Misschien doelt David hierop als hij in Psalm 55:22 zegt van zijn vijand, dat "zijn mond gladder is dan boter,

maar zijn hart is krijg." Toen Saul zijn dienaren zond om David tot een huwelijk met zijn dochter Michal te bewegen, heeft hij waarschijnlijk gedacht, dat hij, wegens het bedrog, dat hij aan hem gepleegd had ten opzichte van zijn oudste dochter, en de moeilijke voorwaarde, die hij hem nu oplegde, het voorstel zou afwijzen.

II. Zie hoe David zich gedroeg, toen de vloed van Sauls misnoegen tegen hem zo hoog oprees.

1. Hij gedroeg zich voorzichtig op al zijn wegen, vers 14. Hij bemerkte Sauls naijver op hem, dat hem zeer voorzichtig en omzichtig maakte in alles wat hij zei en deed, en zorgzaam om geen ergernis te geven. Hij klaagde niet over harde behandeling, maakte zich niet tot hoofd van een partij, maar handelde in alle zaken, die hem opgedragen waren, als iemand, die er zich op toelegt goede diensten te bewijzen aan zijn koning en zijn land, daar hij dit als het doel beschouwde van zijn verhoging. En de Heere was met hem om hem voorspoed te geven in alles wat hij ondernam. Hij heeft daar nu wel Sauls misnoegen mee opgewekt, maar Gods gunst verkregen. Vergelijk hiermede Psalm 101:2, waar David belooft: "Ik zal verstandelijk handelen", en die belofte heeft hij hier vervuld, en het is zijn gebed: Wanneer zult Gij tot mij komen? Hoe de fortuin ook moge wezen om dwazen te begunstigen, God zal hen zegenen, die zich voorzichtig gedragen.

2. Toen hem voorgesteld werd des konings schoonzoon te worden, heeft hij wederom en nogmaals dit voorstel met alle mogelijke bescheidenheid en nederigheid ontvangen. Toen Saul hem voorstelde zijn oudste dochter te huwen, vers 18, zei hij: Wie ben ik, en wat is mijn leven? Toen de hovelingen hem voorstelden de jongere te huwen, nam hij geen notitie van de belediging door Saul hem aangedaan door de oudste aan iemand anders te geven, maar bleef hij in dezelfde gemoedsstemming, vers 23 :Is dat licht in ulieder ogen, des konings schoonzoon te worden, daar ik een arm en verachtzaam man ben? hij wist dat Michal hem beminde, en toch poogde hij zijn voordeel niet te doen met haar genegenheid, om haar te winnen zonder haar vaders toestemming, maar wachtte tot zij hem werd aangeboden.

En zie nu:
a. Hoe hoog hij de eer stelt, die hem wordt aangeboden: Des konings schoonzoon te worden! Hoewel de koning even gering van afkomst was als hijzelf en in zijn bestuur niet beter was dan hij moest wezen, spreekt hij toch van hem als gekroond hoofd, evenals van de koninklijke familie, met alle achting en eerbied. Wel verre dat de Godsdienst ons zou leren ruw en ongemanierd te zijn, wordt dit ons juist door de Godsdienst verboden. Wij moeten eer geven aan wie eer toekomt.
b. Met welk een nederigheid hij van zichzelf spreekt. Wie ben ik? Dit kwam niet voort uit een lage kruipende gemoedsaard, want als het te pas kwam, heeft hij getoond een even sterk eergevoel te hebben als de meesten, ook niet uit vrees voor Saul (hoewel hij reden genoeg had om te vrezen dat er een adder was onder het groene gras) maar uit zijn wezenlijke, oprechte nederigheid. Wie ben ik? een arm en verachtzaam man. David had evenveel reden als wie ook om zichzelf te achten. Hij was van een oud en aanzienlijk geslacht in Juda, had een aangenaam voorkomen, was een groot staatsman en een groot krijgsman, zijn krijgsverrichtingen waren groot, hij had Goliaths hoofd en Michals hart gewonnen, hij wist dat hij in de raad Gods voor de troon van Israël bestemd was, en toch: Wie ben ik en wat is mijn leven? Het betaamt ons om, hoe God ons ook verhoogd moge hebben, altijd gering van onszelf te denken. Die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden. En als nu David de eer om des konings schoonzoon te zijn, zo verheerlijkt, hoe moeten wij dan de eer niet groot achten om kinderen te zijn van de Koning van de koningen! Zie hoe grote liefde ons de Vader

gegeven heeft! Wie zijn wij, dat ons zo'n grote eer wordt aangedaan? 3. Toen het doden van honderd Filistijnen tot voorwaarde werd gesteld voor het huwen van de dochter des konings, heeft hij die voorwaarde geredelijk aangenomen, vers 26. Die zaak was recht in de ogen van David, dat hij des konings schoonzoon zou worden op die voorwaarde, en voordat de tijd om was, die hem voor deze krijgsdaad gegeven was, heeft hij het dubbele gedaan van de eis, en twee honderd Filistijnen gedood, vers 27.
Hij wilde de schijn niet hebben van te vermoeden, dat Saul er zijn verderf mee beoogde, (hoewel hij er reden genoeg toe had) hij wilde veeleer handelen alsof Saul er zijn eer mee bedoelde, en daarom heeft hij de zaak goedsmoeds ondernomen, zoals het een dapper krijgsman betaamde, en die ook tonen wilde, dat hij Michal oprecht liefhad, hoewel haar de zaak wel enige ongerustheid gebaard zal hebben. Tevens heeft David hierin een groot vertrouwen aan de dag gelegd in de bescherming Gods.

Hij wist dat God met hem was, en daarom - wat Saul ook gehoopt moge hebben.
a. David vreesde niet door de Filistijnen te zullen vallen, al moest hij zich, in een onderneming als deze, wel aan gevaar blootstellen.
b. Grote ijver voor het welzijn des lands, hij wilde niets weigeren, waarmee hij er dienst aan kon bewijzen, al is het ook met gevaar van zijn eigen leven.
c. Een juist begrip van eer, welke niet zozeer bestaat in verhoogd te worden, als wel in dit te verdienen. Het was toen recht in de ogen van David om des konings schoonzoon te worden, toen hij bevond hoe hoog de prijs was, waarvoor die eer verkregen moest worden meer in zorg zijnde hoe haar te verdienen, dan hoe haar te verkrijgen, hij zou die eer ook niet met voldoening kunnen dragen, vóór hij haar had gewonnen.

4. Zelfs nadat hij gehuwd was, volhardde hij in zijn goede diensten aan Israël. Toen de vorsten van de Filistijnen een nieuwe oorlog wilden beginnen, was David gereed om hen tegen te treden, en was hij kloeker dan al de knechten van Saul, vers 30. De wet verleende aan mannen in het eerste jaar van hun huwelijk vrijstelling van de krijgsdienst, Deuteronomium 24:5, maar David had te veel vaderlandsliefde om van die vrijstelling gebruik te maken. Velen hebben zich ijverig betoond in de openbaren dienst, toen zij naar bevordering gestaan hebben, maar hebben er zich aan onttrokken, toen zij hun doel hadden bereikt, David heeft naar edeler grondbeginselen gehandeld. Eindelijk. Merk op hoe God voor David uit Sauls plannen tegen hem goed heeft laten voortkomen.

1. Saul gaf hem zijn dochter om hem ten valstrik te zijn, maar in dat opzicht was dit huwelijk een vriendelijkheid voor hem, dat, hij des konings schoonzoon zijnde, zijn opvolging er veel minder hatelijk door werd, inzonderheid toen zovelen van zijn zonen tegelijk met hem verslagen werden, Hoofdstuk 31:2.

2. Saul dacht hem uit de weg te ruimen door hem op gevaarlijke ondernemingen uit te zenden, maar juist dit bevestigde zijn invloed op het volk, want hoe meer afbreuk hij deed aan de Filistijnen, hoe meer zij hem liefhadden, zodat zijn naam zeer geacht was, vers 30, waardoor zijn komst op de troon gemakkelijk werd gemaakt. Zo zal God zelfs de toorn des mensen Hem loffelijk doen maken, en er Zijn vriendelijke bedoelingen jegens Zijn volk door doen dienen.

HOOFDSTUK 19

1 Derhalve sprak Saul tot zijn zoon Jonathan en tot al zijn knechten, om David te doden. Doch Jonathan, Sauls zoon, had groot welgevallen aan David. 2 En Jonathan verkondigde het David, zeggende: Mijn vader Saul zoekt u te doden; nu dan, wacht u toch des morgens, en blijf in het verborgene, en versteek u. 3 Doch ik zal uitgaan, en aan de hand mijns vaders staan op het veld, waar gij zult zijn; en ik zal van u tot mijn vader spreken, en zal zien wat het zij; dat zal ik u verkondigen. 4 Zo sprak dan Jonathan goed van David tot zijn vader Saul; en hij zeide tot hem: De koning zondige niet tegen zijn knecht David, omdat hij tegen u niet gezondigd heeft, en omdat zijn daden voor u zeer goed zijn. 5 Want hij heeft zijn ziel in zijn hand gezet, en hij heeft de Filistijn geslagen, en de HEERE heeft een groot heil aan het ganse Israël gedaan; gij hebt het gezien, en gij zijt verblijd geweest; waarom zoudt gij dan tegen onschuldig bloed zondigen, David zonder oorzaak dodende? 6 Saul nu hoorde naar de stem van Jonathan; en Saul zwoer: zo waarachtig als de HEERE leeft, hij zal niet gedood worden! 7 En Jonathan riep David, en Jonathan gaf hem al deze woorden te kennen; en Jonathan bracht David tot Saul, en hij was voor zijn aangezicht als gisteren en eergisteren.

8 En er werd wederom krijg; en David toog uit, en streed tegen de Filistijnen, en hij sloeg hen met een groten slag, en zij vloden voor zijn aangezicht. 9 Doch de boze geest des HEEREN was over Saul, en hij zat in zijn huis, en zijn spies was in zijn hand; en David speelde op snarenspel met de hand; 10 Saul nu zocht met de spies David aan de wand te spitten, doch hij ontweek van het aangezicht van Saul, die met de spies in de wand sloeg. Toen vlood David, en ontkwam in dienzelfden nacht. 11 Maar Saul zond boden heen tot Davids huis, dat zij hem bewaarden, en dat zij hem des morgens doodden. Dit gaf Michal, zijn huisvrouw, David te kennen, zeggende: Indien gij uw ziel dezen nacht niet behoedt, zo zult gij morgen gedood worden. 12 En Michal liet David door een venster neder, en hij ging heen, en vluchtte, en ontkwam. 13 En Michal nam een beeld, en zij legde het in het bed, en zij legde een geitenvel aan zijn hoofdpeluw, en dekte het met een kleed toe. 14 Saul nu zond boden, om David te halen. Zij dan zeide: Hij is ziek. 15 Toen zond Saul boden, om David te bezien, zeggende: Breng hem op het bed tot mij op, dat men hem dode. 16 Als de boden kwamen, zo ziet, er was een beeld in het bed, en er was een geitenvel aan zijn hoofdpeluw. 17 Toen zeide Saul tot Michal: Waarom hebt gij mij alzo bedrogen en hebt mijn vijand laten gaan, dat hij ontkomen is? Michal nu zeide tot Saul: Hij zeide tot mij: Laat mij gaan, waarom zou ik u doden?

18 Alzo vluchtte David en ontkwam, en hij kwam tot Samuël te Rama, en hij gaf hem te kennen al wat Saul hem gedaan had; en hij en Samuël gingen heen, en zij bleven te Najoth. 19 En men boodschapte Saul, zeggende: Zie, David is te Najoth, bij Rama. 20 Toen zond Saul boden heen, om David te halen; die zagen een vergadering van profeten, profeterende, en Samuël staande, over hen gesteld; en de Geest Gods was over Sauls boden, en die profeteerden ook. 21 Toen men het Saul boodschapte, zo zond hij andere boden, en die profeteerden ook; toen voer Saul voort en zond de derde boden, en die profeteerden ook. 22 Daarna ging hij ook zelf naar Rama, en hij kwam tot de groten waterput, die te Sechu was, en hij vraagde en zeide: Waar is Samuël, en David? Toen werd hem gezegd: Zie, zij zijn te Najoth bij Rama. 23 Toen ging hij derwaarts naar Najoth bij Rama; en dezelfde Geest Gods was ook op hem, en hij, al voortgaande, profeteerde, totdat hij te Najoth in Rama kwam. 24 En hij toog zelf ook zijn klederen uit, en hij profeteerde zelf ook, voor het aangezicht van Samuël; en hij viel bloot neder dienzelfden ganse dag, en de ganse nacht. Daarom zegt men: Is Saul ook onder de profeten?

Terstond na Davids huwelijk, dat hem de genegenheid van Saul had moeten verzekeren, bevinden wij dat zijn moeilijkheden zich vermenigvuldigden, en dat Sauls vijandschap er de oorzaak van was. Zijn dood werd gezworen, en in dit hoofdstuk zien wij hem viermaal aan het zwaard van Saul ontkomen.

De eerste maal door de verstandige tussenkomst van Jonathan, vers 1 - 7.

De tweede maal door zijn eigen vlugheid, vers 8 - 10.

De derde maal door Michals trots, vers 11 - 17.

De vierde maal door Samuëls bescherming, en een verandering, die voor het ogenblik in Saul gewerkt was, vers 18 - 24. Zo heeft God veel middelen om Zijn volk te bewaren. De Voorzienigheid staat nooit verlegen.

1 Samuël 19:1 - 7
Saul en Jonathan komen hier uit in hun verschillend karakter met betrekking tot David.

I. Nooit was een vijand zo onredelijk wreed als Saul. Derhalve sprak Saul tot zijn zoon Jonathan en tot al zijn knechten, om David te doden. vers 1. Zijn plannen om hem uit de weg te ruimen waren mislukt, en daarom verklaart hij hem buiten de wet, vogelvrij, en beveelt allen om hem heen op hun trouw, om de eerste gelegenheid waar te nemen om David te doden. Het is vreemd dat hij zich niet schaamde om voor zijn boosaardigheid uit te komen, en dat hij, wetende dat al zijn knechten David liefhadden (want dat had hijzelf gezegd, Hoofdstuk 18:2 niet bevreesd was hen door dit bloeddorstig bevel tot opstand te brengen. De boosaardigheid was toen wellicht nog niet zo listig en het recht nog niet zo verdorven als het later geworden is, want anders zou Saul hem door valse getuigen van hoogverraad hebben laten beschuldigen, en hem onder schijn van recht uit de weg hebben geruimd, zoals dit met Naboth geschied is, maar een onverholen boosaardigheid, zoals deze, is minder gevaarlijk. Het was vreemd dat hij, die wist hoezeer Jonathan David beminde, kon verwachten dat deze hem zou doden, maar hij dacht dat hij, omdat hij erfgenaam was van de kroon, even afgunstig op David moest zijn als hijzelf was. En Gods voorzienigheid heeft dit zo geleid opdat hij voor Davids veiligheid zou zorgen.

II. Nooit was een vriend zo verwonderlijk vriendelijk als Jonathan geweest is. In de nood leert men de vriend kennen, zo'n vriend was Jonathan voor David. Hij bleef niet slechts groot welgevallen aan David hebben, hoewel Davids roem de zijnen verduisterde, maar is kloekmoedig voor hem in de bres gaan staan nu de stroom zich zo sterk tegen hem keerde.

1. Hij droeg zorg voor zijn ogenblikkelijke veiligheid door hem met zijn gevaar bekend te maken, vers 2. "Neem u in acht, en blijf het kwaad uit de weg. Jonathan wist niet of niet sommigen van de knechten Sauls zo gedienstig zouden zijn voor de koning of zo afgunstig van David, om het bevel ten uitvoer te brengen indien zij David zouden ontmoeten.

2. Hij droeg zorg om zijn vader te bevredigen, en hem met David te verzoenen. De volgende morgen waagde hij het om over David met hem te spreken, vers 3, niet die avond, hetzij omdat hij zag dat Saul dronken was, en hij dus niet in een toestand was dat men met hem kon spreken, of omdat hij hoopte dat hij, na er een nacht over geslapen te hebben, zelf de order zou herroepen, of omdat hij misschien vóór de volgende morgen geen gelegenheid zou hebben om met hem te spreken. Zijn voorspraak voor David was:
A. Zeer voorzichtig. Er was grote zachtmoedigheid en wijsheid in, en hij toonde zich getrouw aan zijn vriend door goed van hem te spreken, hoewel hij gevaar liep van zich zijns vaders ongenoegen er mee op de hals te halen. Een zeldzaam voorbeeld van kostelijke vriendschap! Hij pleit
a. Op de goede diensten door David aan het land bewezen, en inzonderheid aan Saul zelf. Zijn daden zijn voor u zeer goed, vers 4. Getuige de verlichting, die hij hem had gegeven tegen zijn ziekte door zijn harp, en zijn stoutmoedig gevecht met Goliath, het gedenkwaardige wapenfeit, waardoor in werkelijkheid Sauls leven en zijn koninkrijk gered werden. Hij beroept zich hieromtrent op hemzelf, gij hebt het gezien, en zijt verblijd geweest. Hierin, en bij nog andere gelegenheden, blijkt het dat David een gunstgenoot des hemels was en een vriend voor Israël, zowel als een goed en trouw dienaar van Saul, want door hem heeft de Heere een groot heil aan geheel Israël gedaan, zodat het bevel om hem te doden niet alleen lage ondankbaarheid was jegens zo goed en getrouw een dienaar, maar een grote belediging aan God, en een groot nadeel voor het publiek.

b. Hij pleit op zijn onschuld. Had hij vroeger ook goede diensten bewezen, maar zich thans aan enigerlei misdaad schuldig gemaakt dan zou het een andere zaak zijn, maar omdat hij tegen u niet gezondigd heeft, vers 4, zijn bloed is onschuldig, vers 5, en zo hij gedood wordt dan is het zonder oorzaak. En Jonathan had reden om er tegen te protesteren, omdat hij niets verderfelijkers over zijn geslacht kon brengen dan de schuld van onschuldig vergoten bloed.

B. Zijn voorspraak aldus voorzichtig zijnde heeft hij overmocht. God neigde het hart van Saul om naar Jonathans stem te horen. Wij moeten bereid wezen om naar rede te luisteren en bestraffing en goeden raad ook van onze minderen willen aannemen, ouders van hun eigen kinderen. Hoeveel kracht is er in ware woorden! Saul was voor het ogenblik in zoverre overtuigd van het onredelijke van zijn vijandschap tegen David, dat:
a. Hij zijn bloeddorstig bevel om hem ter dood te brengen herriep, vers 6. Zo waarachtig als de HEERE leeft, hij zal niet gedood worden. Of Saul hier al of niet met behoorlijke plechtigheid heeft gezworen, blijkt niet, misschien heeft hij het gedaan, en de zaak was van zoveel gewicht dat zij het verdiende, en van zo'n onzekerheid, dat zij het nodig had, maar op andere tijden heeft Saul roekeloos en op onheilige wijze gezworen, waardoor de oprechtheid van zijn eed met recht betwijfeld kon worden, want het is te vrezen, dat zij, die kunnen schertsen met een eed, zodat zij er een stopwoord van maken en hem om de minste beuzeling breken niet zo'n besef hebben van het verplichtende er van, als zij moesten hebben. Sommigen denken dat Saul dit gezworen heeft met de boze bedoeling van David weer onder zijn bereik te brengen, voornemens zijnde hem bij de eerste gelegenheid te doden, maar, slecht als Saul was, kunnen wij toch nauwelijks z60 slecht van hem denken, en daarom onderstellen wij dat hij toen sprak zoals hij dacht maar weldra verzwakten deze gevoelens, en had zijn bederf de overhand.
b. Hij vernieuwde zijn aanstelling aan het hof. Jonathan bracht hem tot Saul, en hij was voor zijn aangezicht als gisteren en eergisteren, vers 7, hopende dat de storm nu voorbij was, en dat zijn vriend Jonathan het middel zou wezen om zijn vader altijd in deze goede gezindheid te houden.

1 Samuël 19:8 - 10
1. David gaat voort met goede diensten te bewijzen aan zijn koning en zijn land. Hoewel Saul hem goed met kwaad heeft vergolden, en zijn bruikbaarheid juist de zaak was om welke Saul afgunstig op hem was, heeft hij zich daarom niet in gemelijkheid teruggetrokken en de openbaren dienst geweigerd. Zij, die voor goed doen slecht beloond worden, moeten daarom toch niet vertragen in goeddoen, gedenkende welk een milde weldoener onze hemelse Vader is, zelfs voor de wederhorigen en ondankbaren. In weerwil van de vele beledigingen, die Saul David heeft aangedaan, vinden wij hem:
a. Even kloekmoedig als altijd om zijn zwaard te gebruiken ten diepste zijns lands, vers 8. Er was weer oorlog uitgebroken met de Filistijnen hetgeen aan David gelegenheid gaf om zich te onderscheiden. Met veel beleid en dapperheid heeft hij hen aangevallen en bleef overwinnaar, velen waren gedood, en de overigen namen de vlucht.
b. Even blijmoedig als altijd zijn harp bespelende ten diepste van zijn vorst. Als Saul weer gekweld werd door vlagen van zijn vorige droefgeestigheid, David speelde op snarenspel met de hand, vers 9. Hij zou gezegd kunnen hebben dat deze dienst nu beneden hem was, maar een nederig Godvruchtig man acht niets beneden zich waarmee hij goed kan doen. Hij zou op het gevaar hebben kunnen wijzen, waarin hij zich bevond, toen hij de laatste maal die dienst voor Saul heeft verricht, Hoofdstuk 18:10. 11. Maar hij had geleerd kwaad met goed te vergelden, en op God te vertrouwen voor zijn veiligheid in de weg van plicht. Zie hoe het David te moede was als zijn vijand leed onder zijn ziekte Psalm 35:1 - 4, welke woorden wellicht verwijzen naar Sauls ziekte.

2. Saul volhardt in zijn boosaardigheid tegen David. Hij, die nog zo kort tevoren gezworen had bij zijn Maker, dat hij niet gedood zou worden, poogt nu zelf hem te doden. Zo onverzoenlijk, zo ongeneeslijk is de vijandschap van het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw, zo arglistig, ja dodelijk, is het hart des mensen zonder Gods genade, Jeremia 17:9. In plaats dat de nieuwe roem, die David in de laatsten oorlog met de Filistijnen had verkregen, gestrekt heeft om Sauls onwil tegen hem te doen ophouden, en zijn verzoening met hem te bevestigen, werd zijn afgunst er opnieuw door opgewekt, en werd hij temeer verbitterd op hem. En daar hij zich toegaf in die boze hartstocht, is het geen wonder dat de boze geest over hem kwam, vers 9, want, als wij de zon laten ondergaan over onze toornigheid, dan geven wij de duivel plaats, Efeziërs 4:26, 27, dan maken wij plaats voor hem, en nodigen hem er in te komen. Hoewel ontsteltenis van de geest door de werking van Satan bevorderd wordt, heeft zij toch gewoonlijk haar oorsprong in des mensen eigen zonden en dwaasheden. Sauls vrees en jaloersheid maakten hem tot een kwelling van zichzelf, zodat hij niet in zijn huis kon zitten zonder een spies in zijn hand, voorgevende dat hij het deed tot zelfbehoud, maar in werkelijkheid Davids verderf bedoelende, want hij poogde hem aan de wand te spitten, de spies met zo'n kracht naar hem werpende, dat hij haar in de wand sloeg. Zo sterk was de duivel in hem, zo sterk waren zijn eigen woede en hartstocht. Misschien dacht hij dat hij voor God en de mensen te verontschuldigen zou zijn, zo hij hem nu gedood had, als zijnde "non compos mentis niet bij zijn zinnen, en dus niet toerekenbaar." Maar God kan door geen voorwendsels worden bedrogen, hoe gemakkelijk de mensen er zich ook door laten misleiden.

3. God blijft zorg dragen voor David, en waakt nog over hem ten goede. Saul miste zijn slag, David was hem te vlug, en vlood, en door de goede voorzienigheid Gods ontkwam in diezelfde nacht. Naar deze bewaringen, onder anderen, verwijst David dikwijls in zijn Psalmen, als hij zegt dat God zijn schild en rondas is, zijn rots en zijn hoog vertrek, en zijn ziel bevrijd heeft van de dood.

1 Samuël 19:11 - 17

I. Hier is Sauls verdere kwade bedoeling tegen David. Toen hij aan de werpspies was ontkomen, onderstelde Saul dat hij regelrecht naar zijn eigen huis zou gaan, dat hij ook gedaan heeft, en nu zond hij enige van zijn wachten, om in hinderlaag te liggen aan zijn deur, en hem des morgens, zodra hij uit zijn huis kwam te vermoorden, vers 11.

Josephus zegt dat de bedoeling was hem te grijpen, en hem in allerijl voor een gerechtshof te brengen, dat bevel had ontvangen hem ter dood te veroordelen als een verrader, en het vonnis terstond te laten voltrekken, maar hier wordt ons gezegd, dat men sneller met hem te werk wilde gaan, zij hadden bevel ontvangen hem te doden. Wel mocht David klagen dat zijn vijanden mannen des bloeds waren, zoals hij doet in de Psalm, die hij in die tijd en bij deze gelegenheid gedicht heeft, Psalm 59, toen Saul gezonden had, die zijn huis bewaren zouden om hem te doden. Zie vers 2, 3 en 7. Hij klaagt dat zwaarden op hun lippen zijn, vers 8.

II. Davids wondervolle verlossing uit dat gevaar. Michal was er het middel toe, die Saul hem gegeven had om hem ten valstrik te zijn, maar die zijn beschermster en hulp bleek te wezen, de duivel schiet zich dikwijls met zijn eigen boog voorbij. Hoe Michal het te weten kwam dat hij in gevaar was, blijkt niet, misschien was haar bericht gezonden van het hof, of liever, zij bespeurde, toen zij zich ter ruste wilde begeven, de wachten om het huis, hoewel zij zich stil en rustig hielden, zodat zij zeiden: wie hoort het? zoals David opmerkt in vers 8 van die Psalm. Haars vaders heftige toorn tegen David kennende, vermoedde zij dadelijk wat de bedoeling was, en heeft zij voor de veiligheid van haar man gezorgd.

1. Zij kreeg David buiten gevaar. Zij zei hem hoe nabij het gevaar was, vers 11. Indien gij uw ziel dezen nacht niet behoedt, zo zult gij morgen gedood worden. Zij zei hem, gelijk Josephus het omschrijft, dat, zo de zon hem de volgende morgen daar zag, zij hem nooit meer zien zou, en toen heeft zij hem doen ontkomen. David zelf was meer ervaren in de kunst van vechten dan van vluchten, en, zo het wettig voor hem ware geweest, hij zou zijn huis met zijn zwaard hebben kunnen zuiveren van hen, die het omsingelden, maar Michal liet hem neder, en hij ging heen, en vluchtte, en ontkwam. vers 12, daar alle deuren bewaakt werden, en zo vluchtte hij en ontkwam.
En nu was het, dat hij, hetzij in zijn eigen binnenkamer vóór hij vertrok, of in de schuilplaats waar hij heen gevlucht is, die negen en vijftigste Psalm schreef, die aantoont, dat hij in zijn haast en schrik toch kalm van geest was, en dat in dit grote gevaar zijn geloof in God even sterk en vast was, en terwijl het plan was hem des morgens te doden, spreekt hij met de grootste verzekerdheid, en zegt: "Maar ik zal Uw sterkte zingen, en des morgens Uw goedertierenheid vrolijk roemen, omdat Gij mij een Hoog Vertrek zijt geweest, en een Toevlucht ten dage, als mij bange was." vers 17.

2. Zij gebruikte een list om Saul en hen, die hij als werktuigen van zijn wreedheid gebruikte, te misleiden. Toen des morgens de deuren van het huis geopend werden, en David niet verscheen, hebben de boden huiszoeking naar hem gedaan. Maar Michal zei hun dat hij ziek te bed lag, vers 14, en zo zij haar niet geloven wilden, dan konden zij zelf hem gaan zien, vers 13, want zij had een stenen beeld in het bed gelegd, en het goed en warm toegedekt, alsof het David was, die sliep en niet in een toestand was om met hem te kunnen spreken. Het geitenhaar aan het beeld moest op Davids haar gelijken, ten einde hen zoveel gemakkelijker te misleiden. Michal kan niet verontschuldigd worden wegens haar liegen, en haar leugentaal aldus door bedrog te bedekken, Gods waarheid had haar leugen niet nodig, maar zij bedoelde er mee Saul enigen tijd in onzekerheid te houden, ten einde aan David de tijd te geven om in veiligheid te komen, niet twijfelende of de boden zouden hem vervolgen, indien zij wisten dat hij weggegaan was. De boden waren menselijk genoeg om hem niet te storen, toen zij hoorden dat hij ziek was, want aan hen, die in deze ellende zijn, moet medelijden betoond worden, maar Saul heeft, toen hij het hoorde, stellige orders gegeven om hem ziek, of niet ziek tot hem te brengen, vers 15. Breng hem op het bed tot mij op, dat men hem dode.
Het was laag en wreed, aldus over een krenken mens te triomferen, en de dood te zweren aan iemand, die, voor zoveel hij wist, stervende was door de hand van de natuur. Zo gretig dorstte hij naar zijn bloed, en zo fel was zijn wraakzucht, dat hij niet tevreden kon wezen of hij moet zelf hem de dood geven, of schoon hij kort geleden gezegd had: laat mijne hand niet tegen hem zijn. Zo worden de mensen als zij aan hun hartstochten de vrijen teugel vieren, al meer en meer gewelddadig. Toen de boden weer naar zijn huis gezonden werden, werd het bedrog ontdekt, vers 16. Maar nu kon men hopen dat David in veiligheid was, en daarom was Michal niet zeer bekommerd om de ontdekking. Saul bestrafte haar omdat zij David geholpen had te ontvluchten, vers 17. Waarom hebt gij mij alzo bedrogen? Welk een laag karakter had Saul, dat hij kon verwachten dat Michal, omdat zij zijn dochter was, daarom haar echtgenoot aan hem moest verraden en onrechtvaardig overleveren! Moest zij niet haar vader en haar vaders huis verlaten en vergeten om haar echtgenoot aan te hangen? Zij, die zelf door geen banden van rede of Godsdienst gehouden willen worden, zijn altijd bereid te denken, dat ook anderen die banden even gemakkelijk afschudden.
In antwoord op Sauls bestraffing is Michal niet zo in zorg voor de goede naam haar echtgenote, als zij voor zijn persoon, zijn leven, geweest is, toen zij tot haar verontschuldiging inbracht: Hij zeide tot mij: Laat mij gaan, waarom zou ik u doden? Gelijk haar voorgeven, dat zij zijn vlucht had willen verhinderen, vals was, (zij was het, die hem aanried te vluchten, en hem er bij behulpzaam was) zo was het ook een onrechtvaardige onwaardige blaam op hem,

toen zij te kennen gaf, dat hij dreigde haar te zullen doden als zij hem niet wilde laten gaan, en wel geschikt om Saul in zijn woede tegen hem te versterken. David was alles behalve zo wreed een man, en zo tiranniek een echtgenoot, zo woest en ongevoelig in zijn besluiten en zo trots in zijn bedreigingen, als zij hem hier voorstelde. Maar David heeft zowel van vrienden als van vijanden geleden, en zo was het ook met de Zone Davids.

1 Samuël 19:18 - 24
I. Hier is Davids toevluchtsoord. Des nachts uit zijn eigen huis ontkomen zijnde, vluchtte hij niet naar zijn bloedverwanten te Bethlehem of naar een van de steden Israëls waar hij zo uitbundig geprezen was, om daar invloed uit te oefenen en hun bescherming in te roepen, maar hij ging tot Samuël en gaf hem te kennen al wat Saul hem gedaan had, en hij en Samuël gingen heen, en zij bleven te Najoth vers 18.

1. Omdat Samuël de man was, die hem de verzekering had gegeven dat hij koning zou worden, en daar nu zijn geloof in die verzekering begon te wankelen, en hij gereed was om in zijn haasten (of zoals sommigen het lezen: in zijn vluchten) te zeggen: alle mensen zijn leugenaars, niet alleen Saul, die mij mijn leven beloofde, maar ook Samuël zelf, die mij de troon beloofde - tot wie zou hij dus gaan om bemoedigd te worden in deze zijn dag van de benauwdheid, tot wie anders dan tot Samuël die zijn geloof zal ondersteunen? Door tot Samuël te vluchten, stelde hij God tot zijn schuilplaats, betrouwende in de schaduw van Zijn vleugelen, waar anders kunnen Godvruchtigen zich veilig achten?

2. Omdat Samuël, als profeet, het best instaat was hem te raden wat hij doen moest in deze dag van de benauwdheid. In de Psalm, die hij de vorige nacht geschreven had, hief hij zijn hart op in het gebed tot God, en nu gaat hij naar Samuël, ten einde leiding en onderricht van God te ontvangen. Als wij een antwoord des vredes verwachten op onze gebeden, dan moeten wij onze oren open hebben voor Gods Woord.

3. Omdat bij Samuël een school was van profeten, met wie hij zich kon verenigen om God te loven, en het genot daarvan zou hem de grootst - mogelijke verlichting zijn in zijn tegenwoordige benauwdheid. Aan Sauls hof had hij weinig rust of voldoening, en daarom ging hij die zoeken in Samuëls kerk. En voorzeker is het weinige genot, dat er nog in deze wereld te vinden is, het deel van hen, die een leven leiden van gemeenschap met God, daarheen heeft David in de tijd van de benauwdheid de toevlucht genomen, Psalm 27:4 - 6.

II. Davids bescherming te dier plaatse. Hij en Samuël gingen heen en zij bleven (of woonden) te Najoth, waar de profetenschool was, bij Rama, als in een vrijplaats, want zelfs de Filistijnen wilden er de vergaderingen niet storen, Hoofdstuk 10:10. Maar Saul, er kennis van bekomen hebbende door zijn verspieders vers 19, zond beambten om David gevangen te nemen, vers 20. Toen zij hem niet brachten, zond hij anderen, toen deze niet terugkeerden zond hij ten derden male, vers 21, en ook van deze geen tijding horende, ging hij zelf, vers 22. Zo ongeduldig was hij in zijn dorst naar Davids bloed, zo rusteloos om zijn doel met hem te bereiken, hoewel hij door de ene leiding van Gods voorzienigheid na de andere teleurgesteld werd, dat hij maar niet kon bemerken, dat David onder de bijzondere bescherming des hemels stond. Het was beneden de waardigheid van de koning om zelf op zo'n boodschap uit te gaan, maar vervolgers zullen zich tot alles vernederen en voor niets terugdeinzen, om hun boosaardigheid te bevredigen. Saul legt alle openbare zaken terzijde om jacht te gaan maken op David. Hoe werd David verlost, nu hij op het punt stond (zoals vroeger zijn lam) om in de muil des leeuws te vallen? Niet zoals hij zijn lam verloste, door de leeuw te doden, of zoals

Elia verlost werd, door de boden te verteren met vuur van de hemel, maar doordat de leeuwen voor het ogenblik in lammeren werden verkeerd.

1. Toen de boden in de vergadering kwamen waar David was onder de profeten, kwam de Geest Gods over hen, en zij profeteerden, dat is: zij verenigden zich met de anderen om God te loven. In plaats van David te grijpen, waren zij zelf gegrepen. En aldus:
a. Heeft God David beveiligd, want zij waren òf door de geest van de profetie in zodanige verrukking gekomen, dat zij aan niets anders konden denken, en hun boodschap vergaten, en geen acht sloegen op David, òf zij waren er voor het ogenblik in zo'n goede gemoedstoestand door gekomen, dat zij er niet aan konden denken zo slecht een daad te doen.
b. Hij legde eer op de zonen van de profeten en de gemeenschap van de heiligen, en toonde hoe Hij, als het Hem behaagt, de slechtste mensen in ontzag kan houden door de tekenen van Zijn tegenwoordigheid in de vergaderingen van de gelovigen, en hun de bekentenis kan ontwringen, dat "God waarlijk onder hen is," 1 Corinthiers 14:24, 25. Zie ook het voordeel van Godsdienstige verenigingen, en welke goede indrukken door deze teweeggebracht kunnen worden op mensen, die voor zulke indrukken onvatbaar schenen te zijn. En waar anders kan de invloed des Geestes verwacht worden dan in de vergaderingen van de heiligen?
c. Hij verheerlijkte Zijn macht over de geest van de mensen. Hij, die het hart en de tong gemaakt heeft, kan beide gebruiken om Zijn eigen doeleinden tot stand te brengen. Bileam profeteerde het geluk het heil van Israël, dat hij heeft willen vloeken en sommigen van de Joodse schrijvers denken dat deze boden Davids bevordering op de troon hebben geprofeteerd.

2. Ook Saul zelf werd door de geest van de profetie aangegrepen, eer hij nog op de plaats kwam. Men zou gedacht hebben dat zo slecht een man als hij geen gevaar liep van in een profeet veranderd te worden, maar als God dit middel wil aanwenden om David te beschermen, dan is zelfs Saul niet zodra onder de reuk van de rook van Najoth gekomen (zoals bisschop Hall het uitdrukt) of hij profeteert evenals zijn boden gedaan hebben, vers 23. Hij ontdeed zich van zijn koninklijk gewaad en zijn krijgsrusting, omdat zij of te fraai òf te zwaar waren voor deze dienst, hij scheen in een vertrekking van zinnen of in een geestvervoering te zijn geraakt, die de gehele dag en nacht aanhield. De heiligen te Damascus werden verlost van de woede van de Nieuw-Testamentische Saul, door een verandering, gewrocht in zijn geest, maar die van een anderen aard was dan deze. Deze was slechts verbazingwekkend, maar die gaf voldoening. Deze duurde een dag, die was voor altijd. Velen hebben grote gaven, maar geen genade profeteren in de naam van Christus, maar worden toch door Hem verloochend, Mattheus 7:22, 23. Nu wordt het spreekwoord weer gebezigd: Is Saul ook onder de profeten? Hoofdstuk 10:12. Toen was hij anders dan hij geweest is, nu is hij weerspannig. Hij is verworpen door God, wordt gedreven door een boze geest, en toch is hij onder de profeten.

HOOFDSTUK 20

1 Toen vluchtte David van Najoth bij Rama, en hij kwam, en zeide voor het aangezicht van Jonathan: Wat heb ik gedaan, wat is mijn misdaad, en wat is mijn zonde voor het aangezicht uws vaders, dat hij mijn ziel zoekt? 2 Hij daarentegen zeide tot hem: Dat zij verre, gij zult niet sterven. Zie, mijn vader doet geen grote zaak, en geen kleine zaak, die hij voor mijn oor niet openbaart; waarom zou dan mijn vader deze zaak van mij verbergen? Dat is niet. 3 Toen zwoer David verder, en zeide: Uw vader weet zeer wel, dat ik genade in uw ogen gevonden heb; daarom heeft hij gezegd: Dat Jonathan dit niet wete, opdat hij zich niet bekommere; en zekerlijk, zo waarachtig als de HEERE leeft, en uw ziel leeft, er is maar als een schrede tussen mij en tussen de dood! 4 Jonathan nu zeide tot David: Wat uw ziel zegt, dat zal ik u doen. 5 En David zeide tot Jonathan: Zie, morgen is de nieuwe maan, dat ik zekerlijk met de koning zou aanzitten om te eten; zo laat mij gaan, dat ik mij op het veld verberge tot aan de derden avond. 6 Indien uw vader mij gewisselijk mist, zo zult gij zeggen: David heeft van mij zeer begeerd, dat hij tot zijn stad Bethlehem mocht lopen; want aldaar is een jaarlijks offer voor het ganse geslacht. 7 Indien hij aldus zegt: Het is goed, zo heeft uw knecht vrede; maar indien hij gans ontstoken is, zo weet, dat het kwaad bij hem ten volle besloten is. 8 Doe dan barmhartigheid aan uw knecht, want gij hebt uw knecht in een verbond des HEEREN met u gebracht; maar is er een misdaad in mij, zo dood gij mij; waarom zoudt gij mij toch tot uw vader brengen?

9 Toen zeide Jonathan: Dat zij verre van u! Maar indien ik zekerlijk merkte, dat dit kwaad bij mijn vader ten volle besloten ware, dat het u zou overkomen, zou ik dat u dan niet te kennen geven? 10 David nu zeide tot Jonathan: Wie zal het mij te kennen geven, indien uw vader u wat hards antwoordt? 11 Toen zeide Jonathan tot David: Kom, laat ons toch uitgaan in het veld; en die beiden gingen uit in het veld. 12 En Jonathan zeide tot David: De HEERE, de God Israëls, indien ik mijn vader onderzocht zal hebben omtrent dezen tijd, morgen of overmorgen, en zie, het is goed voor David, en ik dan tot u niet zende, en voor uw oor openbare; 13 Alzo doe de HEERE aan Jonathan, en alzo doe Hij daartoe! Als mijn vader het kwaad over u behaagt, zo zal ik het voor uw oor ontdekken, en ik zal u trekken laten, dat gij in vrede heengaat; en de HEERE zij met u, gelijk als Hij met mijn vader geweest is. 14 En zult gij niet, indien ik dan nog leve, ja, zult gij niet de weldadigheid des HEEREN aan mij doen, dat ik niet sterve? 15 Ook zult gij uw weldadigheid niet afsnijden van mijn huis tot in eeuwigheid; ook niet wanneer de HEERE een iegelijk der vijanden van David van de aardbodem zal afgesneden hebben.

16 Alzo maakte Jonathan een verbond met het huis van David, zeggende: Dat het de HEERE eise van de hand der vijanden Davids! 17 En Jonathan voer voort, met David te doen zweren, omdat hij hem liefhad; want hij had hem lief met de liefde zijner ziel. 18 Daarna zeide Jonathan tot hem: Morgen is de nieuwe maan; dan zal men u missen, want uw zitplaats zal ledig gevonden worden. 19 En als gij de drie dagen zult uitgebleven zijn, kom haastig af, en ga tot die plaats, waar gij u verborgen hadt ten dage dezer handeling; en blijf bij de steen Ezel. 20 Zo zal ik drie pijlen ter zijde schieten, als of ik naar een teken schoot. 21 En zie, ik zal de jongen zenden, zeggende: Ga heen, zoek de pijlen, indien ik uitdrukkelijk tot de jongen zeg: Zie, de pijlen zijn van u af en herwaarts, neem hem; en kom gij, want er is vrede voor u, en er is geen ding, zo waarlijk de HEERE leeft! 22 Maar indien ik tot de jongen alzo zeg: Zie, de pijlen zijn van u af en verder; ga heen, want de HEERE heeft u laten gaan. 23 En aangaande de zaak, waarvan ik en gij gesproken hebben, zie, de HEERE zij tussen mij en tussen u, tot in eeuwigheid! 24 David nu verborg zich in het veld; en als het nieuwe maan was, zat de koning bij de spijze, om te eten. 25 Toen zich de koning gezet had op zijn zitplaats, op dit maal gelijk de andere maal, aan de stede bij de wand, zo stond Jonathan op, en Abner zat aan Sauls zijde, en Davids plaats werd ledig gevonden. 26 En Saul sprak te dien dage niets, want hij zeide: Hem is wat voorgevallen, dat hij niet rein is; voorzeker, hij is niet rein. 27 Het geschiedde nu des anderen daags, de tweeden der nieuwe maan, als Davids plaats ledig gevonden werd, zo zeide Saul tot zijn zoon Jonathan: Waarom is de zoon van Isaï noch gisteren noch heden tot de spijze gekomen? 28 En Jonathan antwoordde Saul: David begeerde van mij ernstig naar Bethlehem te mogen gaan. 29 En hij zeide: Laat mij toch gaan; want ons geslacht heeft een offer in de stad, en mijn broeder heeft het mij zelfs geboden; heb ik nu genade in uw ogen gevonden, laat mij toch ontslagen zijn, dat ik mijn broeders zie; hierom is hij aan des konings tafel niet gekomen.

30 Toen ontstak de toorn van Saul tegen Jonathan, en hij zeide tot hem: Gij, zoon der verkeerde in wederspannigheid, weet ik het niet, dat gij de zoon van Isaï verkoren hebt tot uw schande, en tot schande van de naaktheid uwer moeder? 31 Want al de dagen, die de zoon van Isaï op de aardbodem

leven zal, zo zult gij noch uw koninkrijk bevestigd worden; nu dan, schik heen, en haal hem tot mij, want hij is een kind des doods. 32 Toen antwoordde Jonathan Saul, zijn vader, en zeide tot hem: Waarom zal hij gedood worden? Wat heeft hij gedaan? 33 Toen schoot Saul de spies op hem, om hem te slaan. Alzo merkte Jonathan, dat dit ten volle bij zijn vader besloten was, David te doden.
34 Daarom stond Jonathan van de tafel op in hittigheid des toorns; en hij at op de tweeden dag der nieuwe maan geen brood, want hij was bekommerd om David, omdat zijn vader hem gesmaad had. 35 En het geschiedde des morgens, dat Jonathan in het veld ging, op de tijd, die David bestemd was; en er was een kleine jongen bij hem. 36 En hij zeide tot zijn jongen: Loop, zoek nu de pijlen, die ik schieten zal. De jongen liep heen, en hij schoot een pijl, dien hij deed over hem vliegen. 37 Toen de jongen tot aan de plaats des pijls, dien Jonathan geschoten had, gekomen was, zo riep Jonathan de jongen na, en zeide: Is niet de pijl van u af en verder? 38 Wederom riep Jonathan de jongen na: Haast u, spoed u, sta niet stil! De jongen van Jonathan nu raapte de pijl op, en hij kwam tot zijn heer. 39 Doch de jongen wist er niets van; Jonathan en David alleen wisten van de zaak. 40 Toen gaf Jonathan zijn gereedschap aan de jongen, dien hij had; en hij zeide tot hem: Ga heen, breng het in de stad. 41 Als de jongen heenging, zo stond David op van de zuidzijde, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde, en hij boog zich driemaal; en zij kusten elkander, en weenden met elkander, totdat het David gans veel maakte. 42 Toen zeide Jonathan tot David: Ga in vrede; hetgeen wij beiden in de Naam des HEEREN gezworen hebben, zeggende: De HEERE zij tussen mij en tussen u, en tussen mijn zaad en tussen uw zaad, zij tot in eeuwigheid! Daarna stond hij op, en ging heen; en Jonathan kwam in de stad.

David was verscheidene malen slechts ternauwernood aan Sauls woede ontkomen, en nu begint hij te bedenken of het geen zaak voor hem is, om zich op het land terug te trekken, en de wapens op te vatten tot zijn verdediging. Maar hij wil tot zo stoutmoedig een handelwijze niet overgaan zonder zijn trouwe vriend Jonathan er over te raadplegen. Hoe dit geschiedde en wat er tussen hen bij die gelegenheid voorviel, wordt ons bericht in dit hoofdstuk, waarin wij even wonderlijke voorbeelden vinden van bovennatuurlijke liefde, als wij in het vorige van onnatuurlijke haat hebben gehad.

I. David klaagt Jonathan de grote moeilijkheid, waarin hij zich nu bevindt, en vraagt hem zijn vriend te blijven vers 1 - 8.
II. Jonathan belooft hem bericht te zullen inwinnen omtrent de gemoedsgesteldheid van zijn vader jegens hem, en er hem mee bekend te maken, en hij vernieuwt het verbond van vriendschap met hem, vers 9 - 23.
III. Na zijn onderzoek bevindt Jonathan tot zijn smart, dat zijn vader onverzoenlijk is in zijn vijandschap tegen David, vers 24 - 34.
IV. Volgens de afspraak tussen hen geeft hij David hier kennis van, vers 35 - 42.

1 Samuël 20:1 - 8
I. David geeft aan Jonathan een voorstelling van de moeilijken toestand, waarin hij nu is. Terwijl Saul nog in zijn geestvervoering lag te Najoth, begaf David zich naar het hof, om Jonathan te spreken. En het was gelukkig voor hem zo'n vriend aan het hof te hebben toen hij zo'n vijand had op de troon. Indien er zijn, die ons haten en verachten, zo laat dit ons niet ontroeren, want er zijn ook die ons liefhebben en eren, God heeft de een tegenover de ander gezet, en dat moeten ook wij doen. Jonathan was een vriend, die te allen tijde liefhad, David even liefhad in zijn benauwdheid en tegenspoed, hem even welkom heette in zijn armen, aan zijn hart, als toen hij voorspoedig en triomferend was, Hoofdstuk 18:1 en een broeder, die in de benauwdheid geboren is, Spreuken 17:17.

1. Nu beroept David zich op Jonathan zelf betreffende zijn onschuld, en hij behoefde ten bewijze er van niet veel tot hem te zeggen, slechts verlangt hij van hem, dat hij, zo hij wist dat hij zijn vader wezenlijk in het een of ander rechtmatig reden tot toorn had gegeven het hem

zou zeggen, opdat hij zich dan voor hem kon verootmoedigen, en hem om vergeving kon vragen. Wat heb ik gedaan? vers 1.

2. Hij tracht hem er van te overtuigen dat Saul hem, niettegenstaande zijn onschuld, naar het leven stond. Uit een beginsel van kinderlijke eerbied voor zijn vader is Jonathan er zeer afkerig van te geloven, dat hij zo slecht een daad bedoelde of ooit doen zou, vers 2. Hij hoopte dit temeer omdat hij niets van zo'n voornemen gehoord had, en gewoonlijk met al zijn raadslagen en besluiten bekend gemaakt werd. Gelijk het een gehoorzamen zoon betaamde, poogde Jonathan dus zijns vaders schande te bedekken, voor zoveel dit bestaanbaar was met gerechtigheid jegens en trouw aan zijn vriend David. De liefde is niet haastelijk gezind om van iemand kwaad te denken, inzonderheid niet van een ouder, 1 Korintiërs 13:5. David verzekert hem dus met een eed van zijn eigen gevaar, klaagt Saul aan dat hij het op zijn leven toelegt. Zo waarachtig als de HEERE leeft - en niets is op zichzelf meer zeker dan dat - en uw ziel leeft, - en niets is voor u meer zeker dan dat - wat gij ook moogt denken er is maar een schrede tussen mij en tussen de dood! vers 3. En het was gemakkelijk te verklaren, dat Saul dit voor Jonathan verborgen hield, hij kende de vriendschap tussen hem en David, en daarom raadpleegde hij hem wel in andere zaken, maar niet in deze. Niemand was meer geschikt dan Jonathan om hem te dienen in alles wat rechtvaardig en eerlijk was, maar hij wist dat hij een te deugdzaam man was om zijn vertrouweling te zijn in zo laaghartig een voornemen als David te vermoorden was.

II. Jonathan biedt hem edelmoedig zijn diensten aan, vers 4. Wat uw ziel zegt (hij behoefde er niet het beding bij te stellen: mits het wettig en geoorloofd is, want hij kende David te goed om te denken dat hij iets zou zeggen dat niet wettig en geoorloofd was) dat zal ik u doen. Dat is ware vriendschap. Aldus betuigt Christus Zijn liefde jegens ons: "Zo wat gij wilt zult gij begeren, en het zal u geschieden", en wij moeten de onze jegens Hem betuigen door Zijn geboden te houden.

III. David verlangt slechts van hem, dat hij voor zichzelf zekerheid zal zien te krijgen omtrent Sauls gezindheid, of hij al of niet begeerde hem te doden, en dat hij hem dit dan zal bekendmaken. Misschien heeft David dit meer tot Jonathans overtuiging voorgesteld dan voor zijn eigen, want hij zelf wist reeds waaraan hij zich had te houden.

1. Het middel dat hij voorstelde om dit te weten te komen was zeer natuurlijk, en zal hem stellig ontdekken hoe Saul eigenlijk jegens hem gezind is. De twee volgende dagen moest Saul open tafel houden bij gelegenheid van de feestelijkheden van de nieuwe maan, wanneer buitengewone offeranden geofferd werden en offer maaltijden plaats hadden. Saul was verworpen door de Heere, en de Geest Gods had hem verlaten, en toch bleef hij de heilige feesten waarnemen. Er kunnen nog overblijfselen zijn van uitwendige Godsdienstigheid, als de ware deugd reeds te gronde is gegaan. Bij deze plechtige feesten liet Saul of al zijn kinderen met zich aanzitten, en David zat dan mee aan als een van hen, òf al zijn grote hofdignitarissen, en dan zat David mee aan als een van hen. Hoe dit zij, David besloot dat zijn plaats gedurende deze twee dagen ledig zou blijven (en zij placht anders op een heilig feest nooit ledig te blijven) vers 5, zich schuil te houden totdat de plechtigheden voorbij waren. Indien Saul nu de verontschuldiging voor zijn afwezigheid aannam, dan zal hij geloven dat hij van zin veranderd en met hem verzoend was, maar indien hij er vertoornd om was, dan lag de gevolgtrekking voor de hand, dat hij kwaad tegen hem in de zin had, daar hij er zeker van was, dat hij hem niet zo beminde, dat hij zijn tegenwoordigheid voor iets anders wenste dan om de gelegenheid te hebben hem kwaad te doen, vers 7.

2. Wij hebben reden te geloven dat de reden, die hij wil dat Jonathan zal opgeven om zijn afwezigheid te verontschuldigen, waar was, dat hij door zijn oudsten broeder genodigd was om naar Bethlehem, zijn eigen stad, te komen, om dit feest van de nieuwe maan daar te vieren met zijn bloedverwanten, omdat zij, behalve de maandelijkse plechtigheid, waarin zij gemeenschap oefenden met geheel Israël, nu ook een jaarlijks offer hadden, en een heilig offermaal voor het gehele geslacht, vers 6. Zij hielden in hun geslacht een dag van dankzegging voor de zegeningen en weldaden, die zij hebben genoten, en van gebed om de voortduring er van. Hieruit blijkt dat David tot een zeer Godvruchtig geslacht behoorde, tot een huis, waarin een kerk, dat is een gemeente was.

3. De argumenten die hij bij Jonathan aanvoert om hem tot deze vriendelijkheid jegens hem te bewegen, zijn zeer dringend, vers 8.
a. Dat hij in een verbond van vriendschap met hem was, en dat Jonathan zelf dit vriendschapsverbond had voorgesteld. Gij hebt uw knecht in een verbond des HEEREN met u gebracht.
b. Dat hij hem volstrekt niet zou dringen om zijn zaak te omhelzen, indien hij er niet zeker van was dat het een rechtvaardige zaak is, maar is er een misdaad in mij, dan is het zo ver van mij te wensen of te verwachten dat het verbond tussen ons u zal binden om deelgenoot met mij te zijn in die ongerechtigheid dat ik er u vrijwillig van onthef, en wens dat uw hand het eerst tegen mij zal zijn om mij te doden. Geen eerlijk man zal zijn vriend dringen om zijnentwil iets verkeerds te doen.

1 Samuël 20:9 - 23
I. Jonathan betuigt hier zijn trouw aan David in zijn verdrukking en benauwdheid. Niettegenstaande het sterke vertrouwen, dat David in Jonathan had, zou toch wel de vrees bij hem kunnen opkomen, dat de invloed zijns vaders en zijn eigen belang enige verkoeling bij hem konden teweegbrengen in zijn gevoelens voor hem. Daarom achtte Jonathan het nodig hem opnieuw op de plechtigste wijze van zijn trouw en vriendschap te verzekeren, vers 9. "Dat zij verre van u te geloven, dat ik u van enigerlei misdaad verdenk, om welke ik u òf zelf zou doden, òf u aan mijn vader zou overleveren, neen, indien gij daar enigerlei vrees voor koestert, zo kom, laat ons toch uitgaan in het veld, vers 11, en de zaak uitvoeriger bespreken." Hij daagt hem niet uit in het veld om met hem te strijden wegens een belediging, maar om hem te bevestigen in zijn vriendschap. Hij belooft hem dat hij hem getrouwelijk zal laten weten, hoe hij, na gedaan onderzoek, zijn vader jegens hem gezind vindt, en hem de zaak niet beter en niet erger zal voorstellen dan zij is, "indien het goed voor u is, ik zal het voor uw oor openbaren, opdat gij gerust kunt zijn, vers 12, indien kwaad, zo zal ik het voor uw oor ontdekken, en u laten trekken, opdat gij veilig zijt, vers 13, en aldus hem zal helpen om hem te verlossen van het kwaad, indien het werkelijk bestaat, en van de vrees des kwaads, indien het slechts denkbeeldig is. Ter bevestiging van zijn belofte beroept hij zich op God:

1. Als getuige, vers 12. O Heere, God Israëls, Gij weet dat ik oprecht ben, en denk zoals ik spreek. Door zijn sterk gevoel spreekt hij in korte afgebroken bewoordingen.

2. Als rechter. Alzo doe de Heere aan Jonathan, en alzo doe Hij daartoe, vers 13, zo ik bedrieglijk spreek, of mijn woord aan mijn vriend breek." Hij drukt zich op die plechtige wijze uit, opdat David ten volle verzekerd zal zijn van zijn oprechtheid. En aldus heeft God Zijn belofte bevestigd aan ons, opdat wij "een sterke vertroosting zouden hebben", Hebreeen 6:17. 18. Jonathan voegt zijn hartgrondig gebed bij zijn belofte: De HEERE zij met u, om u te beschermen en voorspoedig te maken, gelijk als Hij met mijn vader geweest is, hoewel Hij zich nu van hem teruggetrokken heeft." Dit geeft zijn geloof te kennen dat David in de plaats

zijns vaders zal komen, en zijn goede wensen dat hij er voorspoediger in zal zijn dan zijn vader nu is.

II. Hij laat zijn vriendschap voor David als een erfdeel na aan zijn geslacht, vers 14 - 16, hij begeert van David, dat hij een vriend van zijn geslacht zal zijn als hij er niet meer is, vers 15. "Ook zult gij uw weldadigheid niet afsnijden van mijn huis tot in eeuwigheid" Dit sprak hij uit natuurlijke genegenheid voor zijn kinderen, daar hij wenste dat het hun wèl mocht gaan na zijn dood, en voor wier toekomstig welvaren hij aldus zijn tegenwoordige invloed wenste te gebruiken. Het duidt ook mee zijn vast geloof aan in Davids verhoging, en dat hij het in zijn macht zal hebben, om vriendelijkheid of onvriendelijkheid te bewijzen aan zijn zaad, want na verloop van tijd wanneer de HEERE een iegelijk der vijanden van David - Saul zelf niet uitgezonderd - van de aardbodem zal afgesneden hebben, en dan zult gij uw weldadigheid niet afsnijden van mijn huis, noch het kwaad, dat mijn vader u aangedaan heeft, wreken op mijne kinderen" Het huis van David moet ook aan het huis van Jonathan verbonden blijven van geslacht tot geslacht: hij maakte een verbond met het huis van David. Ware vrienden kunnen niet anders dan begeren dat hun wederzijdse genegenheid zal overgaan op hun kinderen. Verlaat uw vriend en de vriend uws vaders niet. Deze weldadigheid noemt hij:

1. De weldadigheid des Heeren, omdat het een weldadigheid is zoals die, welke de Heere toont aan hen, die Hij opgenomen heeft in Zijn verbond, want Hij is een God voor hen en voor hun zaad, zij zijn beminden om der vaderen wil.

2. Hij verzekert of bevestigt haar door een verwensing, vers 16. Dat het de HEERE eise van de hand der vijanden Davids! - want David zelf verdenkt hij niet - indien zij zich in zoverre Davids vijanden betonen, dat zij onrecht doen aan de nakomelingen van Jonathan, Davids vriend. Hij vreesde dat David, of sommigen van de zijnen, later in verzoeking zouden zijn, om ter bevestiging van hun recht op de troon aan zijn zaad te doen, wat Abimelech aan de zonen van Gideon gedaan had, Richteren 9:5, en dit wilde hij op afdoende wijze voorkomen. Maar de reden, waarom Jonathan zo ernstig begeerde dat die vriendschap zou overgaan op zijn geslacht, was geheel en al edelmoedig, er was hoegenaamd geen zelfzucht in, het was omdat hij David liefhad, want hij had hem lief met de liefde zijner ziel, vers 17, en daarom begeerde hij dat hij en de zijnen door hem bemind zouden worden. David was nu in ongenade aan het hof, en in grote benauwdheid, maar in de ogen van Jonathan was hij even beminnelijk als altijd, en hij beminde hem er niet minder om, dat zijn vader hem haatte, zo zuiver waren de beginselen, waarop die vriendschap gegrond was.
Zelf gezworen hebbende, deed hij ook David zweren, en voer hij voort met hem te doen zweren waarin David bewilligde - want een eerlijk gemoed aarzelt niet alle mogelijke verzekeringen te geven, die gewenst of nodig zijn - te zweren bij zijn liefde voor hem, die hij als iets heiligs beschouwt. Jonathans hart was hier zo op gezet, dat hij ditmaal toen zij van elkaar scheidden, besloot met een plechtig beroep op God: de HEERE zij tussen mij en tussen u, tot in eeuwigheid! vers 23, dat is: "God zelf oordele tussen ons en onze geslachten tot in eeuwigheid, indien dit verbond van vriendschap verbroken wordt." Het was ter gedachtenis aan dit verbond, dat David weldadigheid bewees aan Mefibóseth, 2 Samuël 9:7, 21:7. Het zal een weldadigheid zijn voor ons en de onze om ons van de vriendelijke belangstelling te verzekeren van Gods gunstgenoten, Gods vrienden tot onze vrienden te maken.

III. Hij spreekt met hem af op welke wijze en door welke tekenen hij hem van zijns vaders gezindheid jegens hem bericht zal geven. Hij zal op de eersten dag gemist worden, of tenminste op de tweede dag van de nieuwe maan, en er zal navraag naar hem worden gedaan, vers 18. Op de derde dag, wanneer hij van Bethlehem zal terug zijn, moet hij zich op een

tussen hen afgesproken plaats bevinden, vers 19 en Jonathan zal aan die plaats komen met pijl en boog, om er voor zijn vermaak te schieten, vers 20. Hij zal zijn jongen zenden om de pijlen op te rapen, en zo de pijlen aan deze zijde van de jongen vielen, dan was dit een teken voor David, dat alles wèl was, en hij niet moest vrezen zich te vertonen, vers 21, maar zo zij voorbij de jongen geschoten werden, dan was dit een teken van gevaar, en dan zal hij voor zijn veiligheid hebben te zorgen, vers 22. Dit middel heeft hij bedacht uit vrees dat hij de gelegenheid niet zou hebben - die hij echter wel blijkt gehad te hebben - om met hem te spreken en hem mondeling kennis te geven hoe de zaken stonden.

1 Samuël 20:24 - 34
Jonathan wordt hier ten volle overtuigd van wat hij zo afkerig was te geloven, namelijk dat zijn vader een onverzoenlijke vijandschap koesterde tegen David, en stellig zijn dood zou veroorzaken, indien het in zijn macht was, en die overtuiging is hem bijna duur te staan gekomen.

I. David wordt reeds op de eerste dag bij het offermaal gemist, maar er wordt niets van gezegd. toen zich de koning gezet had op zijn zitplaats op dit maal gelijk de andere maal, vers 25, om van het dankoffer te eten, en toch was zijn hart vol van nijd en boosheid tegen David. Hij had zich eerst met hem behoren te verzoenen, en dan komen om zijn geve te offeren, maar in plaats daarvan hoopte hij bij dit feestmaal het bloed van David te zullen drinken. Welk een gruwel was dit offer, dat met zo'n schandelijk voornemen gebracht is! Spreuken 21:27. Toen de koning kwam om zich naar zijn plaats te begeven, stond Jonathan op uit eerbied voor hem, beide als zijn vader en als zijn soeverein. Ieder kende zijn plaats, maar die van David was ledig. Zij placht nooit ledig te zijn. Niemand was zo standvastig en trouw als hij om heilige plichten waar te nemen, en hij zou ook nu niet afwezig geweest zijn, indien er aan zijn komst geen Levensgevaar voor hem was verbonden, het eigenbehoud verplichtte hem weg te blijven. In onmiddellijk gevaar mag men zulke gelegenheden laten voorbijgaan, ja het is ons niet geoorloofd het gevaar in de mond te lopen. Christus zelf heeft zich dikwijls verborgen, totdat Hij wist dat Zijn ure was gekomen.
Maar op die dag heeft Saul er niet openlijk notitie van genomen, dat David gemist werd, hij zei slechts bij zichzelf: Hem is wat voorgevallen, dat hij niet rein is, vers 26. Hij heeft een ceremoniële onreinheid opgedaan, die hem verbiedt van de heilige dingen te eten, totdat hij zijn klederen heeft gewassen en zijn vlees met water gebaad heeft en onrein is geweest tot aan de avond, zie Leviticus hoofdstuk 15. Saul wist hoe nauwgezet David de wet waarnam en dat hij liever zou wegblijven van het heilig feestmaal dan er in zijn onreinheid bij aan te zitten. Geloofd zij God dat thans geen onreinheid ons behoeft terug te houden, maar dat wij door geloof en bekering er van gewassen kunnen worden in de fontein, die geopend is, Psalm 26:6.

II. Op de tweede dag wordt naar hem gevraagd, vers 27. Saul vroeg Jonathan naar hem, want hij wist dat deze zijn vertrouweling was. Waarom is de zoon van Isaï noch gisteren noch heden tot de spijze gekomen? Hij vraagt naar hem, alsof het hem mishaagde dat hij van een Godsdienstige feestmaaltijd afwezig was, en dit behoort een voorbeeld te zijn voor hoofden van gezinnen, om er wèl op toe te zien dat zij, die onder hun zorg en hoede zijn, niet afwezig zijn van de aanbidding Gods, hetzij in het openbaar of bij de huisgodsdienst. Het is slecht voor ons - behalve in gevallen van noodzakelijkheid - om de gelegenheid niet waar te nemen van het gezette bijwonen van de eredienst. Thomas heeft er het zien van Christus door verloren, dat hij afwezig was van een bijeenkomst van de discipelen. Maar wat Saul mishaagde was, dat hij er de gelegenheid door verloor, die hij verwacht heeft, om David kwaad te doen.

III. Jonathan voert als zijn verontschuldiging aan:
1. Dat hij voor een goede gelegenheid afwezig was, het feest waarnemende in een andere plaats, al was het dan niet hier, ontboden zijnde door zijn oudsten broeder, die nu eerbiediger jegens hem was dan tevoren, Hoofdstuk 17:28, en dat hij was heengegaan om zijn bloedverwanten te begroeten, ter onderhouding van de broederlijke liefde, en geen meester zou aan zijn dienstknecht weigeren om dit op een geschikte tijd te doen. Hij voert aan:

2. Dat hij niet zonder verlof was gegaan, dit verlof nederig aan Jonathan had gevraagd en van hem had verkregen, die als zijn meerdere in rang daartoe de bevoegde persoon wast Aldus toont hij aan dat David in geen enkel opzicht tekort was gekomen in eerbied voor en gehoorzaamheid aan de regering.

IV. Hierop breekt Saul uit in geweldige drift en toorn, hij woedt als een leeuw, die men zijn prooi ontrukt heeft. David was buiten zijn bereik, maar om zijnentwil valt hij Jonathan aan, vers 30, 31, gebruikt vuile taal tegen hem die het geen welopgevoed man, geen vorst betaamde te bezigen, tegenover wie het ook zij, inzonderheid niet tegenover zijn zoon, de vermoedelijke erfgenaam van zijn kroon, een zoon, die hem diende, de grootste steun en het schoonste sieraad was van zijn geslacht, en dat nog wel in tegenwoordigheid van vele gasten op een feest, wanneer alle ongeregelde hartstochten onderdrukt behoren te worden, en toch noemt hij hem:

1. Een bastaard. Gij zoon van de verkeerde in weerspannigheid, dat is, naar de dwaze en vuile taal van van de mensen woeste hartstocht heden ten dage: Gij hoerekind. Hij zegt hem dat hij tot schande van zijn moeder is geboren dat is: hij heeft de wereld reden gegeven te denken, dat hij geen wettige zoon was van Saul, omdat hij hem liefhad, die Saul haatte, en hem steunt, die het verderf zal zijn van zijn geslacht.

2. Een verrader: Gij zoon van de verkeerde in weerspannigheid - zoals het woord is in het Hebreeuws - dat is: gij verkeerde of slechte rebel. Op andere tijden achtte hij dat hij geen raadsman of bevelhebber had meer getrouw en geliefd dan Jonathan, maar in zijn hartstocht en drift stelt hij hem nu voor als gevaarlijk voor zijn kroon en zijn leven.

3. Een dwaas: Gij hebt de zoon van Isaï verkoren als uw vriend, tot uw schande, want zolang hij leeft, zult gij niet bevestigd worden. Jonathan heeft in werkelijkheid wijs en wel voor zichzelf en zijn geslecht gehandeld door zich te verzekeren van de vriendschap van David, die de hemel bestemd had voor de troon, en toch wordt hij hierom als zeer onwijs, zeer onstaatkundig gebrandmerkt. Het is goed om Gods volk aan te nemen voor ons volk, en met hen te zijn, met wie Hij is, het zal ten laatste blijken tot ons voordeel te zijn, hoe het voor het ogenblik ook een verkleining schijnt te wezen, en nadelig voor onze wereldlijke belangen. Het is waarschijnlijk dat Saul wist dat David voor het koninkrijk was gezalfd door dezelfde hand, die hemzelf gezalfd heeft, en dan was niet Jonathan, maar hijzelf de dwaas, daar hij dacht het raadsbesluit Gods te kunnen vernietigen. Maar met niets minder kan hij tevreden wezen dan met Davids dood, en Jonathan moet hem de hand lenen om hem ter dood te brengen. Zie de boosheid van Sauls hartstocht, en laat het ons ter waarschuwing zijn om ons toch in niets dergelijks toe te geven. Toorn is waanzin, en die zijn broeder haat is een doodslager.

V. Jonathan is uiterst bedroefd, en door de wrede toorn van zijn vader in ontsteltenis gebracht, temeer dat hij betere dingen gehoopt had, vers 2. Het smartte hem dat zijn vader zo woest en redeloos was, het smartte hem dat zijn vriend, die hij wist een vriend Gods te zijn, zo

laaghartig behandeld werd, hij was bekommerd om David, vers 34, ook bekommerd om zichzelf, omdat zijn vader hem gesmaad had, en hoewel dit ten uiterste onrechtvaardig was, moet hij er zich toch aan onderwerpen. Men zou medelijden hebben met Jonathan, als men ziet:
1. Hoe hij in gevaar werd gebracht van te zondigen. Het kostte die wijze en Godvruchtige man moeite om bij zodanige terging zijn ziel te bezitten in zijn lijdzaamheid. Op zijns vaders smadelijke taal tegen hemzelf antwoordde hij niet, het betaamt minderen om in zachtmoedigheid en stilte de smaad te dragen, die hun meerderen in hun drift en hartstocht hun aandoen. Als gij het aanbeeld zijt zo lig stil. Maar dat hij David ten dood doemde, kon hij niet dragen, daarop antwoordde hij ietwat heftig, vers 32 : Waarom zal hij gedood worden? Wat heeft hij gedaan? Grootmoedige zielen kunnen veel gemakkelijker dragen zelf mishandeld te worden, dan hun vrienden te zien mishandelen.

2. In gevaar van gedood te worden. Saul was nu zo verwoed, dat hij zijn spies naar Jonathan wierp, vers 33. Hij scheen in grote zorg te zijn, vers 31, dat Jonathan in zijn koninkrijk bevestigd zou worden, en toch legt hij het nu toe op zijn leven. Tot welke dwazen, tot welke wilde dieren, ja erger, worden de mensen gemaakt door toorn en hartstocht! Hoe nodig is het die te breidelen! Jonathan was ten volle overtuigd dat kwaad tegen David beraamd en besloten was, en het bracht hem geheel in wanorde. hij stond van de tafel op, denkende dat het er hoog tijd voor was, als zijn leven belaagd werd, en hij at geen brood want zij moesten in hun leed niet van de heilige dingen eten. Wij kunnen ons voorstellen dat al de gasten ontsteld waren en dat de vrolijkheid van het feest was bedorven. "Die wreed is, beroert zijn vlees", Spreuken 11:17.

1 Samuël 20:35 - 42.

1. Hier zien wij hoe Jonathan zijn belofte aan David, om hem bericht te geven van zijn bevinden, trouw vervult. Hij ging op de bepaalde tijd naar de plaats, in welke nabijheid hij wist dat David zich verborgen hield, vers 35, zond zijn jongen om de pijlen op te rapen, die hij zou schieten, vers 36, gaf David het noodlottige teken door een pijl voorbij de knaap te schieten, vers 37. Is niet de pijl van u af en verder? David kende de betekenis van dat woord: van u af en verder, beter dan de knaap. Jonathan zond de knaap weg, die niets wist van de zaak, en ziende dat er geen gevaar was van ontdekt te worden, waagde hij het nog een ogenblik met David te spreken, nadat hij hem gezegd had te vluchten om zijns levens wil.
2. Het uiterst droevige afscheid van deze twee vrienden, die, voor zoveel blijkt, elkaar nooit weer gezien hebben, behalve eenmaal steelsgewijze in het woud, Hoofdstuk 23:16.
a. David wendde zich tot Jonathan met de eerbied van een dienaar veeleer, dan met de vrijmoedigheid van een vriend, hij viel op zijn aangezicht ter aarde, en hij boog zich driemaal, als iemand, die een diep besef heeft van zijn verplichting aan hem voor de goede diensten, die hij hem had bewezen.
b. Met de innigste liefde en hartelijkheid namen zij afscheid van elkaar onder kussen en tranen, zij weenden met elkaar totdat het David gans veel maakte, vers 41. De scheiding van twee zulke getrouwe vrienden was voor beide even smartelijk, maar Davids toestand was het treurigst, want toen Jonathan terugkeerde naar zijn gezin en zijn vrienden, verliet David elk genot, zelfs het genot en de vertroosting van Gods heiligdom, en daarom is zijn smart nog groter dan die van Jonathan, of misschien was hij meer teerhartig van aard, en had hij sterkere gewaarwordingen, gevoelde hij dieper.
3. Zij wezen elkaar op het verbond van vriendschap, dat er tussen hen was, beide zich bij dit droevig afscheid hiermede vertroostende: "Wij in de naam des HEEREN gezworen hebben, voor onszelf en voor onze erfgenamen, dat wij elkaar trouw en vriendschap zullen bewijzen van geslacht tot geslecht." Zo is, terwijl wij inwonende zijn in het lichaam en nog uitwonen van de Heere, dit onze vertroosting, dat Hij een eeuwig verbond met ons gemaakt heeft.

HOOFDSTUK 21

1 Toen kwam David te Nob, tot de priester Achimelech; en Achimelech kwam bevende David tegemoet, en hij zeide tot hem: Waarom zijt gij alleen, en geen man met u? 2 En David zeide tot de priester Achimelech: De koning heeft mij een zaak bevolen, en zeide tot mij: Laat niemand iets van de zaak weten, om dewelke ik u gezonden heb, en die ik u geboden heb; de jongelingen nu heb ik de plaats van zulk een te kennen gegeven. 3 En nu wat is er onder uw hand? Geef mij vijf broden in mijn hand, of wat er gevonden wordt. 4 En de priester antwoordde David, en zeide: Er is geen gemeen brood onder mijn hand; maar er is heilig brood, wanneer zich de jongelingen slechts van de vrouwen onthouden hebben. 5 David nu antwoordde de priester, en zeide tot hem: Ja trouwens, de vrouwen zijn ons onthouden geweest gisteren en eergisteren, toen ik uitging, en de vaten der jongelingen zijn heilig; en het is enigerwijze gemeen brood, te meer dewijl heden ander in de vaten zal geheiligd worden. 6 Toen gaf de priester hem dat heilige brood, dewijl er geen brood was dan de toonbroden, die van voor het aangezicht des HEEREN weggenomen waren, dat men er warm brood leide, ten dage als dat weggenomen werd.

7 Daar was nu een man van de knechten van Saul, te dienzelven dage opgehouden voor het aangezicht des HEEREN, en zijn naam was Doeg, een Edomiet, de machtigste onder de herderen, die Saul had. 8 En David zeide tot Achimelech: Is hier onder uw hand geen spies of zwaard? Want ik heb noch mijn zwaard noch ook mijn wapenen in mijn hand genomen, dewijl de zaak des konings haastig was. 9 Toen zeide de priester: Het zwaard van Goliath, de Filistijn, denwelken gij sloegt in het eikendal, zie, dat is hier, gewonden in een kleed, achter de efod; indien gij u dat nemen wilt, zo neem het, want hier is geen ander dan dit. David nu zeide: Er is zijns gelijke niet; geef het mij.

10 En David maakte zich op, en vluchtte te dien dage van het aangezicht van Saul; en hij kwam tot Achis, de koning van Gath. 11 Doch de knechten van Achis zeiden tot hem: Is deze niet David, de koning des lands? Zong men niet van dezen in de reien, zeggende: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden? 12 En David leide deze woorden in zijn hart; en hij was zeer bevreesd voor het aangezicht van Achis, de koning van Gath. 13 Daarom veranderde hij zijn gelaat voor hun ogen, en hij maakte zichzelven gek onder hun handen; en hij bekrabbelde de deuren der poort, en hij liet zijn zever in zijn baard aflopen. 14 Toen zeide Achis tot zijn knechten: Ziet, gij ziet, dat de man razende is, waarom hebt gij hem tot mij gebracht? 15 Heb ik razenden gebrek, dat gij dezen gebracht hebt, om voor mij te razen? Zal deze in mijn huis komen?

David heeft nu voor goed afscheid genomen, zowel van Sauls hof als van zijn leger, heeft vaarwel gezegd aan zijn tweede ik, de beminde Jonathan, en van nu voortaan tot aan het einde van dit boek wordt hij beschouwd en behandeld als een vogelvrijverklaarde, en als een verrader bekend gemaakt. Wij vinden hem nog vluchtende van plaats tot plaats en Saul hem vervolgende. Zijn moeilijkheden worden zeer uitvoerig verhaald in dit en het volgende hoofdstuk, niet alleen om als sleutel te dienen voor de Psalmen, maar opdat hij, evenals andere profeten, een voorbeeld zal zijn voor de heiligen in alle eeuwen van beproeving te lijden en van lijdzaamheid, en inzonderheid opdat hij een type zou zijn van Christus, die, gezalfd zijnde voor het koninkrijk, zich vernederd heeft, en daarom uitermate verhoogd is geworden. Maar het voorbeeld van de lijdende Jezus was zonder smet of vlek, Davids voorbeeld was dit niet, getuige hetgeen opgetekend is In dit hoofdstuk, waarin wij David vinden op zijn vlucht:

I. Achimelech, de priester, misleidende ten einde levensmiddelen en wapenen van hem te verkrijgen, vers 1 - 9

II. Achis de koning van Gath, misleidende door zich waanzinnig te veinzen, vers 10 - 15. Met recht worden beproevingen verzoekingen genoemd, want velen worden er door tot zonde gebracht.

1 Samuël 21:1 - 9

I. In zijn verlegenheid begeeft David zich naar de tabernakel Gods, die nu opgericht is te Nob, naar men meent een stad in de stam van Benjamin. Sedert Silo verlaten werd, is de tabernakel dikwijls in een andere plaats overgebracht, hoewel de ark nog altijd te Kirjath-Jearim was. Hier kwam David in zijn vlucht voor Sauls woede, vers I, en wendde zich tot Achimelech, de priester. Samuël, de profeet, kon hem niet beschermen, Jonathan, de prins, evenmin, daarom neemt hij nu zijn toevlucht tot Achimelech, de priester. Hij voorziet dat hij nu een balling moet wezen, en daarom komt hij tot de tabernakel:

1. Om er een aandoenlijk afscheid van te nemen, want hij weet niet wanneer hij hem weer zal zien, en niets zal hem een grotere beproeving zijn in zijn ballingschap, dan verwijderd te zijn van het huis Gods en de openbaren eredienst niet te kunnen bijwonen, zoals blijkt in vele van zijn Psalmen. Hij had hartelijk afscheid genomen van zijn vriend Jonathan, en nu kan hij niet verder gaan eer hij evenzo afscheid heeft genomen van de tabernakel.

2. Om aldaar de mond des Heeren te vragen, en te bidden dat Hij hem leiden zal beide in de weg des plichts en van de veiligheid, daar de toestand, waarin hij zich bevindt, beide moeilijk en gevaarlijk is. Dat dit de bedoeling was van zijn komst blijkt uit Hoofdstuk 22:10, waar gezegd wordt dat Achimelech de HEERE voor hem vraagde, zoals hij vroeger gedaan had, vers 15. In de dag van de benauwdheid is het een grote troost voor ons, dat wij een God hebben, tot wie wij ons kunnen begeven, en voor wie wij onze zaak kunnen blootleggen, en van wie wij raad en leiding kunnen vragen en verwachten.

II. Achimelech, de priester, is verwonderd hem zonder gevolg te zien, gehoord hebbende dat hij aan het hof in ongenade was gevallen, zag hij hem met argwaan aan, zoals de meesten hun vrienden aanzien, als zij bij de wereld in ongunst zijn. Hij was bevreesd zich Sauls ongenoegen op de hals te halen, zo hij hem gastvrij ontving, en hij gaf acht op het geringe van zijn uiterlijk voorkomen in vergelijking met zijn statig optreden van vroeger. Waarom zijt gij alleen? Er waren sommige personen bij hem, zoals blijkt uit Markus 2:26, maar het waren slechts zijn eigen dienaren, hij had geen van de hovelingen bij zich, geen personen van rang of aanzien, zoals hij op andere tijden placht te hebben, als hij kwam om de mond des Heeren te vragen. In Psalm 42:5 zegt hij, dat hij met de schare placht heen te treden naar Gods huis, en nu slechts twee of drie bij zich hebbende, mocht Achimelech wel vragen: Waarom zijt gij alleen? Hij, die plotseling van de eenzaamheid van het herdersleven onder het gedrang en gewoel van een legerkamp is gekomen, is nu teruggebracht tot de verlaten toestand van een balling, en hij is eenzaam als een mus op het dak. Zulke wisselvalligheden zijn er in deze wereld, en zo onzeker is haar gunst en vriendelijkheid! Zij, die heden gevleid en gezocht worden, kunnen morgen van ieder verlaten zijn.

III. Onder voorwendsel van door Saul op de dienst des lands te zijn uitgezonden, verzoekt hij Achimelech om in zijn ogenblikkelijke behoeften te voorzien, vers 2, 3. Hier gedroeg David zich niet naar zijn beginselen, hij zei een grove onwaarheid aan Achimelech, dat Saul hem een geheime boodschap had opgedragen, dat zijn gevolg naar een andere plaats was bescheiden, dat hem de striktste geheim houding was bevolen, en dat hij daarom zelfs met de priester er niet over durfde spreken. Het was van het begin tot het einde een leugen. Wat zullen wij hiervan zeggen? De Schrift verbergt haar niet, en wij durven haar niet rechtvaardigen, het was een slechte daad en zij bleek slechte gevolgen te hebben, want zij veroorzaakte de dood van de priesters des Heeren, zoals David er later met smart van gezegd heeft, Hoofdstuk 22:22. Het was niet nodig dat hij aldus bij de priester zou veinzen, want wij mogen onderstellen dat hij, zo hij hem de waarheid had gezegd, hem even geredelijk beschut en geholpen zou hebben

als Samuël hem beschut en geholpen heeft, beter instaat zou zijn geweest hem raad te geven en de mond des Heeren voor hem te vragen. De mensen behoren openhartig te zijn bij hun getrouwe leraren. David was een man van groot geloof en groten moed, maar nu hebben beide geloof en moed hem begeven, en zo is hij door vrees en lafhartigheid diep: gevallen, en deze vrees en lafhartigheid werden veroorzaakt door de zwakheid van zijn geloof. Had hij behoorlijk op God vertrouwd, hij zou zich niet van zo'n ellendig, zondig hulpmiddel bediend hebben tot zijn beveiliging. Het is geschreven, niet tot onze navolging, neen, zelfs niet in de grootste benauwdheid, maar tot onze waarschuwing. "Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle," en laat ons allen dagelijks bidden: "HEERE, leid ons niet in verzoeking." Laat het ons een aanleiding zijn om:

1. De zwakheid te betreuren van Godvruchtige mensen, aan deze zijde des hemels zijn ook de besten nog niet volmaakt. Er kan ware genade aanwezig zijn, waar toch ook nog vele tekortkomingen zijn.

2. Te treuren over de slechtheid van de tijden waardoor Godvruchtige mensen in zulke moeilijkheden en benauwdheid geraken, als die blijken verzoekingen te zijn, die hun te sterk worden. Verdrukking maakt dat een verstandig man dwaselijk handelt. Om twee dingen verzocht David Achimelech: brood en een zwaard A. Hij verlangde vijf broden, vers 3. Het reizen was lastig in die tijd, toen de mensen gewoonlijk hun mondbehoeften meenamen, daar zij weinig geld hadden en er geen herbergen waren, want anders zou David nu om geen brood hebben behoeven te vragen. Het schijnt dat David het zaad van de rechtvaardige wel nu en dan zoekende brood gezien heeft, maar niet voortdurend, Psalm 37:25. Nu zei de priester:

a. Dat hij geen ander dan heilig brood voorhanden had, namelijk de toonbroden, die gedurende een week op de gouden tafel in het heiligdom hadden gelegen, en dan weggenomen werden ten gebruike van de priesters en hun gezin, vers 4. Het schijnt dat de priesters niet goed huis hielden, maar of geen hart hadden dat tot gastvrijheid was gezind, of liever dat zij gebrek hadden aan hetgeen nodig was om gastvrij te kunnen zijn. Achimelech denkt dat de jonge mannen, die bij David waren, niet van dit brood mochten eten, tenzij zij zich gedurende enigen tijd van vrouwen hadden onthouden, zelfs van hun eigen vrouwen, dit werd geëist bij de wetgeving, Exodus 19:15, maar anders bevinden wij niet dat dit tot een zaak van ceremoniële reinheid aan de ene kant of van verontreiniging is gemaakt aan de anderen kant. En daarom schijnt de priester hier al te nauwgezet, om niet te zeggen overprecies.

b. David zegt dat het hem en degenen, die met hem zijn, in dit geval van noodzakelijkheid geoorloofd is van het heilige brood te eten, want zij konden niet slechts voldoen aan zijn voorwaarde door zich gedurende de drie laatste dagen van vrouwen te hebben onthouden, maar dat de vaten, dat is: de lichamen, der jongelingen zijn heilig, 1 Thessalonicenzen 4:4, 5, en dat daarom God bijzonder voor hen zou zorgdragen, dat hun het nodige niet ontbrak om het leven te onderhouden, en dat Hij wilde dat ook Zijn priester die zorg zou betonen. En aldus heilig zijnde, waren hun ook geen heilige dingen verboden.
Arme en Godvruchtige Israëlieten waren in werkelijkheid priesters voor God, en mochten, veeleer de te verhongeren, eten van het brood, dat voor de priesters was afgezonderd. Gelovigen zijn geestelijke priesters, en de offeranden des Heeren zullen hun erfdeel wezen, zij eten het brood van hun God. Hij voert ook aan dat het enigerwijs gemeen brood was, nu het voornaamste Godsdienstige gebruik er van voorbij was, inzonderheid, dewijl er geen brood was dan de toonbroden, die van voor het aangezicht des HEEREN weggenomen waren, vers 6, en in de plaats er van op de tafel gelegd. Dit was Davids pleitgrond, en de Zone Davids

keurt hem goed, en toont er uit aan, dat barmhartigheid vóór offerande moet gaan, dat ceremoniële plechtigheden wijken moeten voor zedelijke plichten, en dat in geval van noodzakelijkheid, door Godsvoorzienigheid teweeggebracht, datgene gedaan mag worden, wat anders niet gedaan mag worden. Hij, Christus, voert dit aan ter rechtvaardiging van Zijn discipelen in hun plukken van korenaren op de sabbat, waar de Farizeën hen om hebben gelaakt, Mattheus 12:3, 4.

c. Hierop geeft Achimelech hem het brood. Toen gaf de priester hem dat heilige brood, vers 6, en sommigen denken dat het hiervoor was, dat hij de HEERE voor hem gevraagd heeft, Hoofdstuk 22:10. Als een getrouw dienaar wilde hij niet over zijns Meesters goed beschikken zonder zijns Meesters verlof. Wij kunnen onderstellen dat dit brood er David zoveel aangenamer om was, zo dierbaar en kostelijk waren hem alle heilige dingen. Deze toonbroden waren slechts twaalf in getal, en toch geeft hij er David vijf van vers 3, hoewel hij niets meer in huis had, maar hij vertrouwde op Gods voorzienigheid.

d. Hij vroeg om een zwaard. Personen van rang, al waren zij ook officieren van het leger, hadden toen hun zwaard niet zo voortdurend op zijde als nu, anders zou David er nu niet zonder geweest zijn, het was een wonder dat Jonathan hem het zijne niet heeft gegeven, zoals hij vroeger gedaan heeft, Hoofdstuk 18 - 4. Hoe dit nu zij, hij had thans geen wapens bij zich, en als reden hiervoor geeft hij op dat hij in van de haast was weggegaan, vers 8. Zij, die voorzien zijn van het zwaard des Geestes en het schild des geloofs, kunnen van die wapenen niet ontdaan worden, en zij behoeven er nooit om verlegen te zijn. Maar de priesters schijnen geen zwaard gehad te hebben, de wapens van hun krijg waren niet vleselijk, in de tabernakel was geen zwaard te vinden behalve het zwaard van Goliath, dat achter de efod was weggelegd als een gedenkteken van de glorierijke overwinning, die David over hem heeft verkregen. Toen zeide de priester: Het zwaard van Goliath, de Filistijn, denwelken gij sloegt in het eikendal, zie, dat is hier, gewonden in een kleed, achter de efod, indien gij u dat nemen wilt, zo neemt het, want hier is geen ander dan dit. Sauls wapenrusting kon hij niet gebruiken, want hij had het niet verzocht, haar niet beproefd, maar dit zwaard van Goliath had hij wèl beproefd, en het goed gebruikt. En hieruit blijkt dat hij toegenomen was in kracht en statuur, daar hij een zwaard als dit kon dragen en hanteren. God had "zijn handen ten strijde geleerd", zodat hij wonderen kon doen, Psalm 18:35.

Twee dingen kunnen betreffende dit zwaard worden opgemerkt:
(1). Dat God het hem genadig had gegeven, als een onderpand van Zijn bijzondere gunst, zodat, wanneer hij het ook trok, ja, wanneer hij het ook aanzag, het een grote steun zou zijn voor zijn geloof, door hem dit grote voorbeeld voor de geest te brengen van de bijzondere zorg en hulp van Gods voorzienigheid. Ervaringen zijn grote bemoedigingen.
(2). Dat hij het dankbaar aan God bad teruggegeven, het wijdende aan Hem en Zijn eer als een teken van zijn dankbaarheid, en nu is het hem in zijn nood zeer te hulp gekomen. Wat wij wijden aan Gods lof, en waarmee wij Hem dienen, zal hoogstwaarschijnlijk op de ene of andere wijze terugvloeien tot onze vertroosting en voordeel. Wat wij gaven, hebben wij van Hem ontvangen. Zo was David dan nu wel voorzien van levensmiddelen en een wapen, maar ongelukkig was toen juist een van de knechten Sauls, Doëg genaamd, opgehouden voor het aangezicht des HEEREN, en deze bleek een laaghartig verrader te zijn, beide van David en Achimelech. Van geboorte was hij een Edomiet, vers 7, en hoewel overgegaan tot de Joodse Godsdienst ten einde de betrekking te krijgen, die hij nu onder Saul had, behield hij toch de oude erfvijandschap van Edom voor Israël. Hij was de machtigste onder de herders, die Saul had, een ambt, dat toen wellicht even voornaam was als nu dat van opperstalmeester van de koning. De een of andere aangelegenheid had hem nu tot de priester gebracht, hetzij om

gereinigd te worden van de een of andere onreinheid, of om een gelofte te betalen, maar waarvoor hij daar nu ook gekomen mocht zijn, er wordt gezegd, dat hij was opgehouden voor het aangezicht des HEEREN. Hij moest daar wachten, hij kon er niets aan doen, maar de dienst verveelde hem, hij had hem kunnen wegblazen, zeggende: "Zie, wat een vermoeidheid!" Maleachi 1:13. Hij zou liever overal anders geweest zijn dan voor het aangezicht des Heeren, en daarom heeft hij, in plaats van zich bezig te houden met de zaak, waarvoor hij gekomen was, kwaad beraamd voor David, en ook een plan beraamd om zich te wreken op Achimelech, omdat hij hem had opgehouden. Gods heiligdom heeft zich nooit kunnen beveiligen tegen zulke wolven in schaapskleder en. Zie Galaten 2:4.

1 Samuël 21:10 - 15
David, hoewel verkoren koning, is hier een balling, bestemd om over grote schatten te beschikken, heeft hij nu echter om brood moeten vragen, gezalfd voor de kroon, en toch nu genoodzaakt uit zijn land te vluchten. Aldus schijnen de wegen van Gods voorzienigheid soms in strijd met Zijn beloften, ter beproeving van het geloof Zijns volks en ter verheerlijking van Zijn naam in de vervulling van Zijn raadsbesluiten, in weerwil van de moeilijkheden, die in de weg liggen. Hier is:

1. Davids vlucht naar het land van de Filistijnen waar hij hoopte verborgen te kunnen zijn, en onbekend aan het hof en in het leger van Achis, koning van Gath, te kunnen verwijlen, vers 10. Israëls lieveling is genoodzaakt Israëls land te verlaten, en hij, die de grote vijand was van de Filistijnen, gaat (ik weet niet uit welke drijfveren) een schuilplaats onder hen zoeken. Nu schijnt het dat gelijk de Israëlieten hem liefhebben, maar de koning Israëls hem een persoonlijker haat toedraagt, waardoor hij genoodzaakt werd zijn eigen land te verlaten, de Filistijnen hem hebben gehaat, ofschoon de koning van Gath een persoonlijke genegenheid voor hem heeft, daar hij zijn verdiensten op prijs stelde, misschien wel te meer om zijn doden van Goliath van Gath, die mogelijk geen vriend van Achis is geweest. Tot hem heeft David zich nu rechtstreeks begeven als tot iemand in wie hij vertrouwen kon stellen, (zoals later, Hoofdstuk 27:2, 3,), en Achis zou hem nu beschermd hebben, als hij niet gevreesd had zijn eigen volk er misnoegd om te maken. Gods vervolgd volk heeft dikwijls een betere behandeling ondervonden van Filistijnen dan van Israëlieten, in de schouwburgen van de heidenen dan in de synagogen van de Joden. De koning van Juda zette Jeremia gevangen, en de koning van Babylon stelde hem in vrijheid.

2. De ergernis, die de knechten van Achis namen aan zijn tegenwoordigheid aldaar en hun klacht daarom tot Achis, vers 11. "Is deze niet David? is deze het niet, die getriomfeerd heeft over de Filistijnen?" Getuige het refrein van het lied, waarvan zoveel gesproken werd: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden? Ja meer, is hij het niet, die (zo onze berichten uit het land Israëls waar zijn) koning des lands is of zijn zal? Als zodanig moet hij een vijand zijn van ons land, en is het veilig of recht voor ons om zo'n man gastvrijheid te verlenen en te beschermen?" Achis had hun misschien te kennen gegeven dat het staatkundig zou wezen David gastvrijheid te verlenen, omdat hij nu een vijand was van Saul, en dan later hun vriend zou zijn, gewoonlijk worden de vogelvrijverklaarden van een volk beschermd door de vijanden van dat volk. Maar de knechten van Achis hadden bezwaren tegen zijn staatkunde, en achtten het volstrekt ongepast dat David onder hen zou verblijven.

3. De angst, die dit David aanjoeg. Hoewel hij reden had om vertrouwen te stellen in Achis, begon hij, toen hij bemerkte dat de knechten van Achis hem wantrouwden, te vrezen dat Achis genoodzaakt zou zijn, hem aan hen over te leveren, en hij was zeer bevreesd, vers 12, misschien was hij zich te meer bewust van zijn gevaar als hij ontdekt werd, omdat hij

Goliaths zwaard droeg dat, naar wij kunnen onderstellen, te Gath welbekend was, en waarmee zij, naar hij reden had te verwachten, zijn hoofd zouden afhouwen, zoals hij er Goliaths hoofd mee afgehouwen heeft. David leerde nu bij ervaring wat hij ons geleerd heeft in Psalm 118:9, "Het is beter tot de HEERE toevlucht te nemen, dan op prinsen te vertrouwen." De grote lieden zijn leugen, en als wij hen tot onze hoop maken, dan blijken zij onze vreze te zijn. Toen was het, dat David de zes en vijftigste Psalm dichtte, (Michtam, een gouden kleinood) als de Filistijnen hem gegrepen hadden te Gath, en daarom, vers 12, ik zal niet vrezen, wat zou mij de mens doen, neen zelfs de zonen van de reus niet.

4. Wat hij deed om uit hun handen te komen. Hij veinsde waanzinnig te zijn, vers 13. Hij gebruikte de manieren en gebaren van een krankzinnige, iemand die zijn verstand had verloren, onderstellende dat zij geredelijk genoeg zouden geloven dat de ongenade, waarin hij gevallen was, en de moeilijkheden, waarin hij zich nu bevond, hem buiten zijn zinnen hadden gebracht. Deze zijn veinzerij kan niet gebillijkt worden, het was laag om zich aldus te verkleinen, onbestaanbaar met de waarheid om aldus een verkeerde voorstelling van zich te geven, en betaamde dus niet aan de eer en oprechtheid van zulk een man als David was. Toch was het geen bepaalde leugen, eerder een krijgslist, waarmee hij zijn vijanden misleidde ten einde zijn leven te redden. Wat David hier voorwendde tot zijn veiligheid, waardoor het ten dele verontschuldigd kan worden, doen dronkaards in werkelijkheid, en alleen om een lagen lust te bevredigen, zij stellen zich aan als waanzinnigen, veranderen hun gedrag en houding, hun woorden en daden zijn of even dom en bespottelijk als van een idioot, of even woest als van een krankzinnige zodat ik mijzelf dikwijls afgevraagd heb, hoe het mogelijk is dat mannen van eer en gezond verstard zich er in kunnen toegeven.

5. Hoe hij door dit middel ontkwam, vers 14, 15. Ik ben geneigd te denken dat Achis wel begreep, dat die waanzin slechts voorgewend was, maar David willende beschermen (gelijk wij hem later zeer vriendelijk voor David zullen zien, zelfs toen de vorsten van de Filistijnen hem niet gunstig gezind waren, Hoofdstuk 28:1, 2, 29:6) wendde hij tegenover zijn knechten voor dat hij hem wezenlijk voor krankzinnig hield, en daarom reden had te twijfelen, of het David wel was. Indien hij het was, dan behoefden zij hem niet te vrezen, welk kwaad kon hij hun doen, nu hij zijn verstand had verloren? Zij vermoedden dat Achis hem bij zich wilde houden. "Volstrekt niet", zegt hij, "het is een waanzinnige.
Ik wil niets met hem van doen hebben, gij behoeft niet te vrezen dat ik hem in mijn dienst zal nemen, of hem zal steunen. Heb ik razenden gebrek, dat gij dezen gebracht hebt, om voor mij te razen? Zal deze in mijn huis komen? Ik zal hem geen weldadigheid bewijzen, maar dan zult gij hem ook geen kwaad doen, want, zo hij waanzinnig is, is hij te beklagen." Daarom joeg hij hem weg zoals het opschrift van Psalm 34 vermeldt welke Psalm David bij die gelegenheid heeft geschreven, en een voortreffelijke Psalm is het, die aantoont dat hij zijn geest niet heeft veranderd, toen hij zijn gelaat heeft veranderd, maar dat in zijn grootste moeilijkheden "zijn hart vast was, betrouwende op de HEERE", Psalm 112:7 en hij besluit die Psalm met de verzekering dat "allen, die op God vertrouwen, niet verwoest of verlaten zullen worden", al kunnen zij ook, zoals hij nu was, eenzaam en in benauwdheid zijn, vervolgd, maar niet verlaten.

HOOFDSTUK 22

1 Toen ging David van daar, en ontkwam in de spelonk van Adullam. En zijn broeders hoorden het, en het ganse huis zijns vaders, en kwamen derwaarts tot hem af. 2 En tot hem vergaderde alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had, en alle man, wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot overste over hen; zodat bij hem waren omtrent vierhonderd mannen. 3 En David ging van daar naar Mizpa der Moabieten; en hij zeide tot de koning der Moabieten: Laat toch mijn vader en mijn moeder bij ulieden uitgaan, totdat ik weet, wat God mij doen zal. 4 En hij bracht hen voor het aangezicht van de koning der Moabieten; en zij bleven bij hem al de dagen, die David in de vesting was. 5 Doch de profeet Gad zeide tot David: Blijf in de vesting niet, ga heen, en ga in het land van Juda. Toen ging David heen, en hij kwam in het woud Chereth. 6 En Saul hoorde, dat David bekend geworden was, en de mannen, die bij hem waren. Saul nu zat op een heuvel onder het geboomte te Rama, en hij had zijn spies in zijn hand, en al zijn knechten stonden bij hem. 7 Toen zeide Saul tot zijn knechten, die bij hem stonden: Hoort toch, gij, zonen van Jemini, zal ook de zoon van Isaï u altegader akkers en wijnbergen geven? Zal hij u allen tot oversten van duizenden, en oversten van honderden stellen? 8 Dat gij u allen tegen mij verbonden hebt, en niemand voor mijn oor openbaart, dat mijn zoon een verbond gemaakt heeft met de zoon van Isaï; en niemand is onder ulieden, dien het wee doet van mijnentwege, en die het voor mijn oor openbaart; want mijn zoon heeft mijn knecht tegen mij opgewekt, tot een lagenlegger, gelijk het te dezen dage is.

9 Toen antwoordde Doeg, de Edomiet, die bij de knechten van Saul stond, en zeide: Ik zag de zoon van Isaï, komende te Nob, tot Achimelech, de zoon van Ahitub; 10 Die de HEERE voor hem vraagde, en gaf hem teerkost; hij gaf hem ook het zwaard van Goliath, de Filistijn. 11 Toen zond de koning heen, om de priester Achimelech, de zoon van Ahitub, te roepen, en zijns vaders ganse huis, de priesters, die te Nob waren; en zij kwamen allen tot de koning. 12 En Saul zeide: Hoor nu, gij, zoon van Ahitub! En hij zeide: Zie, hier ben ik, mijn heer! 13 Toen zeide Saul tot hem: Waarom hebt gijlieden samen u tegen mij verbonden, gij en de zoon van Isaï, mits dat gij hem gegeven hebt brood en het zwaard, en God voor hem gevraagd, dat hij zou opstaan tegen mij tot een lagenlegger, gelijk het te dezen dage is?

14 En Achimelech antwoordde de koning en zeide: Wie is toch onder al uw knechten getrouw als David, en des konings schoonzoon, en voortgaande in uw gehoorzaamheid, en is eerlijk in uw huis? 15 Heb ik heden begonnen God voor hem te vragen? Dat zij verre van mij, de koning legge op zijn knecht geen ding, noch op het ganse huis mijns vader; want uw knecht heeft van al deze dingen niet geweten, klein noch groot.

16 Doch de koning zeide: Achimelech, gij moet de dood sterven, gij en het ganse huis uws vaders. 17 En de koning zeide tot de trawanten, die bij hem stonden: Wendt u, en doodt de priesters des HEEREN, omdat hun hand ook met David is, en omdat zij geweten hebben, dat hij vluchtte, en hebben het voor mijn oren niet geopenbaard. Doch de knechten des konings wilden hun hand niet uitsteken, om op de priesters des HEEREN aan te vallen. 18 Toen zeide de koning tot Doeg: Wend gij u, en val aan op de priesters. Toen wendde zich Doeg, de Edomiet, en hij viel aan op de priesters, en doodde te dien dage vijf en tachtig mannen, die de linnen lijfrok droegen. 19 Hij sloeg ook Nob, de stad dezer priesters, met de scherpte des zwaards, van de man tot de vrouw, van de kinderen tot de zuigelingen, zelfs de ossen en ezels, en de schapen, sloeg hij met de scherpte des zwaards. 20 Doch een der zonen van Achimelech, de zoon van Ahitub, ontkwam, wiens naam was Abjathar; die vluchtte David na. 21 En Abjathar boodschapte het David, dat Saul de priesteren des HEEREN gedood had. 22 Toen zeide David tot Abjathar: Ik wist wel te dien dage, toen Doeg, de Edomiet, daar was, dat hij het voorzeker Saul zou te kennen geven; ik heb oorzaak gegeven tegen al de zielen van uws vaders huis. 23 Blijf bij mij; vrees niet; want wie mijn ziel zoeken zal, die zal uw ziel zoeken; maar gij zult met mij in bewaring zijn.

David, weggejaagd zijnde door Achis, keert terug naar het land Israëls om door Saul achterna gejaagd te worden.

I. David richt zijn standaard op in de spelonk van Adullam, ontvangt zijn bloedverwanten vers 1, werft krijgsvolk aan, vers 2, maar voert zijn bejaarde ouders naar een rustiger verblijfplaats, vers 3, 4, en heeft de profeet Gad tot zijn raadsman vers 5.

II. Saul besluit hem na te jagen en te ontdekken, klaagt over zijn dienaren en Jonathan, vers 6 - 8, en door Doëg vernemende dat Achimelech vriendelijkheid had bewezen aan David, beveelt hij dat hij en al de priesters, die bij hem zijn ten getale van vijf en tachtig, ter dood gebracht zullen worden, en dat alles wat hun behoorde verwoest zou worden. Aan deze barbaarse executie ontkomt Abjathar en vlucht tot David, vers 20 - 23.

1 Samuël 22:1 - 5

1. Hier zien wij David zich beschuttende in de spelonk van Adullam, vers 1. Of dit een natuurlijke of door de kunst opgeworpen sterkte was, blijkt niet, waarschijnlijk was de toegang er heen zo moeilijk, dat David dacht instaat te zijn om met Goliaths zwaard hem tegen de gehele krijgsmacht van Saul te kunnen verdedigen, en daarom heeft hij er zich levend in begraven, terwijl hij wachtte om te zien (zoals hij hier zegt: wat God mij doen zal, vers 3. In de belofte des koninkrijks lag de belofte van bewaring er voor opgesloten, en toch gebruikte David geschikte middelen voor zijn veiligheid anders zou hij God verzocht hebben. Hij deel niets dat Sauls verderf ten doel had, maar alleen wat strekte om zich te beveiligen. Hij, die zijn land goeden dienst had kunnen doen als rechter of legerhoofd, is hier opgesloten in een spelonk, weggeworpen als een vat waar men geen lust toe heeft. Wij moeten het niet vreemd vinden als schijnende lichten soms aldus verduisterd en onder een korenmaat verborgen worden. Misschien doelt de apostel op dit voorbeeld van David, onder anderen, als hij spreekt van sommigen van de Oud - Testamentische geloofshelden die "in woestijnen hebben gedoold, en op bergen en in spelonken, en in de holen van de aarde", Hebreeen 11:38. Toen was het dat David de 142sten Psalm heeft gedicht, die tot opschrift heeft: "Een gebed als hij in de spelonk was", en daarin klaagt hij dat er niemand was, die hem kende, en er geen ontvlieden voor hem was, maar hoopt dat weldra de rechtvaardigen hem zullen omringen.

2. Daar zijn zijn bloedverwanten tot hem gekomen, zijn broeders en het ganse huis zijns vaders, om door hem te worden beschermd, hem hulp te verlenen, en lotgemeen met hem te zijn. Een broeder wordt in de benauwdheid geboren. Nu zijn Joab en Abisaï en zijn overige bloedverwanten tot hem gekomen, om met hem te lijden en te strijden, in de hoop om weldra met hem verhoogd te worden, en zo is het ook geschied. De eerste drie van zijn helden waren zij, die hem het eerst erkend en gesteund hebben, toen hij in de spelonk was, 1 Kronieken 11:15.

3. Hier begon hij een krijgsmacht op de been te brengen tot zijn eigen verdediging, vers 2. Door zijn laatste ervaringen is hij tot de overtuiging gekomen, dat hij zich niet kon redden door de vlucht, en dus genoodzaakt is het te doen door kracht van wapenen, waarbij hij echter nooit aanvallenderwijs heeft gehandeld, nooit zijn vorst enigerlei geweld heeft aangedaan, noch de vrede des rijks heeft verstoord, maar zijn krijgsmacht slechts gebruikte als een lijfwacht voor zijn persoon. Maar welke bescherming hij door zijn soldaten ook genoten heeft, een grote eer zijn zij niet voor hem geweest want zijn regiment bestond niet uit aanzienlijke, achtbare mannen, het waren geen rijke en geen deugdzame mannen, maar mannen die benauwd waren, een schuldeiser hadden, en wiens ziel bitterlijk bedroefd was, mannen die geruïneerd waren, onrustig waren van aard, zichzelf moesten zien te redden daar zij van alle hulp of steun ontbloot waren. Toen David zijn hoofdkwartier in de spelonk van Adullam had gevestigd, kwamen dezen, ten getale van omstreeks vier honderd, zich scharen onder zijn banier. Zie hoe zwakke werktuigen God soms gebruikt om er Zijn raadsbesluiten door tot stand te brengen. De Zone Davids is bereid mensen te ontvangen, die in benauwdheid zijn, wier ziel bitterlijk bedroefd is, en die Hem tot hun aanvoerder aannemen, en zich door Hem willen laten regeren.

4. Hij droeg zorg om zijn ouders in een plaats van veiligheid te brengen. Zulk een plaats was in geheel het land Israëls, waar Saul zo verwoed was op hem, en om zijnentwil op allen, die van zijn maagschap zijn, niet te vinden, daarom gaat hij met hen tot de koning van Moab, en stelt hen onder zijn bescherming, vers 3, 4. Merk hier op:
a. Met welk een tederheid hij voor zijn bejaarde ouders heeft gezorgd. Het was niet voegzaam dat zij blootgesteld zouden zijn aan de angsten en vermoeienissen, die hij in zijn worsteling met Saul had te verwachten, (op hun hoge leeftijd zouden zij daar niet tegen bestand zijn) en zo is dan het eerste wat hij doet voor hen een rustige verblijfplaats te zoeken, wat er dan ook van hem moge worden. Laat kinderen hieruit leren, "aan hun eigen huis Godzaligheid te oefenen en de voorouderen wedervergelding doen", zie 1 Timotheus 5:4, in alles hun gemak en genoegen te raadplegen, al zijn zij ook nog zo hooggeplaatst in ambt of bediening, laat hen hun bejaarde ouders niet vergeten.
b. Met welk een ootmoedig geloof hij de uitkomst verwacht uit zijn tegenwoordige benauwdheid: totdat ik weet wat God mij doen zal. Op zeer bescheiden wijze drukt hij zijn hoop uit, als een die zich geheel aan God heeft overgegeven, zijn weg op Hem heeft gewenteld, een goede uitkomst verwachtende niet van zijn eigen wijsheid of kunst, van zijn wapens of zijn verdiensten, maar van wat de wijsheid, macht en goedheid van God voor hem doen zullen. Nu hebben Davids vader en moeder hem verlaten, maar niet God, Psalm 27:10.

5. Hij had de raad en de hulp van de profeet Gad, die waarschijnlijk een van de zonen van de profeten was, welke onder Samuël waren opgeleid' en door hem aan David was aanbevolen als zijn geestelijke leidsman. Een profeet zijnde, zal hij voor hem bidden, en hem onderrichten ten opzichte van de wil van God en hoewel David zelf een profeet was, was hij toch blijde met zijn hulp. Hij ried hem aan in het land van Juda te gaan, vers 5, als een die zich van zijn onschuld bewust is, en wèl verzekerd is van de bescherming Gods, en begerig is om nu zelfs in zijn moeilijke omstandigheden zijn stam en vaderland van enige dienst te zijn. Laat hem zich niet schamen voor zijn zaak uit te komen, noch de bijstand afwijzen, die hem aangeboden zal worden. Aangemoedigd door dit woord, besloot hij op te treden in het openbaar. Aldus "worden de gangen des Godvruchtigen door de HEERE bestuurd", Psalm 37:23.

1 Samuël 22:6 - 19
Wij hebben de voortgang gezien van Davids moeilijkheden, en nu zien wij hier de voortgang van Sauls goddeloosheid. Hij scheen alle andere zaken ter zijde te hebben gelegd om zich geheel aan de vervolging van David te kunnen wijden. Eindelijk hoorde hij bij algemeen gerucht, dat David bekend geworden was, dat is: dat hij in het openbaar was verschenen, en hierop riep hij al zijn dienaren tot zich, zat neer onder een boom, of in een bosje op de hoogte van Gibea, met zijn spies in zijn hand tot scepter, de kracht te kennen gevende, waarmee hij dacht te regeren, en zijn tegenwoordige gemoedsgesteldheid, of liever de ontsteltenis van zijn gemoed, die hem dreef om allen te doden, die hem in de weg stonden. In deze bloedraad:

I. Zocht hij getuigenissen te verkrijgen tegen David en Jonathan, vers 7, 8. Twee dingen vermoedde hij en wilde hij bewezen zien, ten einde zijn boosaardigheid te kunnen koelen op twee van de voortreffelijkste mannen, die hem omringden.

1. Dat zijn knecht David hem lagen legde, het op zijn leven had gemunt, wat ten enenmale onwaar was. In werkelijkheid legde hij het toe op Davids leven, en daarom wendde hij voor dat David hem naar het leven stond, hoewel hij hem geen openlijke daad ten laste kon leggen, die hem de minste reden tot achterdocht kon geven.

2. Dat zijn zoon Jonathan hem hiertoe had aangezet, en met hem in verbond was om de dood des konings te beramen. Ook dit was een blijkbare leugen. Een verbond van vriendschap bestond er tussen David en Jonathan, maar geen samenzwering voor enig kwaad, geen van de artikelen van hun verbond hield kwaad in tegen Saul. Indien Jonathan vrijwillig zijn recht op de kroon, in onderworpenheid aan de geopenbaarde wil van God, na de dood van Saul, aan David heeft afgestaan, welk kwaad kon dat dan doen aan Saul? Maar aldus zijn de beste vrienden van hun vorst en vaderland dikwijls voorgesteld als vijanden van beide, zelfs Christus is aldus voorgesteld. Hij neemt aan als bewezen, dat Jonathan en David een komplot tegen hem smeden, tegen hem, zijn kroon en zijn waardigheid, en hij is misnoegd op zijn dienaren omdat zij er hem geen bericht van hebben gegeven, onderstellende dat het niet anders kon of zij moesten er van weten terwijl er in werkelijkheid toch niets van aan was. Zie de aard van achterdochtige boosaardigheid, en haar erbarmelijke kunstenarijen om tot ontdekking te komen van dingen, die niet bestaan.

Hij beschouwt allen, die hem omringen, als vijanden, omdat zij niet juist zo spreken, als hij spreekt, en zegt hun:
a. Dat zij zeer onverstandig waren, en gehandeld hebben zowel tegen het belang van hun stam, (want zij zijn Benjaminieten, en als David tot de troon kwam, dan zou hij de eer in Juda brengen, die nu in Benjamin was) als van hun geslacht, want David zou nooit in staat zijn hun zulke beloningen te geven als hij voor hen had: akkers en wijnbergen, en zulke bevorderingen als: oversten van duizenden, en oversten van honderden vers 7.
b. Dat zij ontrouw waren: gij hebt u allen tegen mij verbonden. In welk een voortdurende toestand van beroering en kwelling zijn zij, die zich toegeven in achterdocht! "Een heerser, die op leugentaal acht geeft, al zijn dienaars zijn goddeloos", Spreuken 29:12, dat is: zij schijnen dit in zijn ogen.
c. Dat zij zeer onvriendelijk waren, Hij dacht door dit woord op hun goedhartigheid te werken: niemand is onder ulieden, dien het wee doet van mijnentwege, of om mij bezorgd is, zoals sommigen het lezen, vers 8. Door deze redeneringen spoorde hij hen aan om krachtdadig te handelen, als werktuigen van zijn boosaardigheid, teneinde zijn verdenking van hen in hem te doen ophouden.

II. Hoewel hij niets tegen David of Jonathan kon vernemen hoorde hij toch een beschuldiging tegen Achimelech, de priester.
1. Er wordt een aanklacht ingediend tegen Achimelech door Doëg, en hijzelf is getuige tegen hem, vers 9. Slecht als hij was, zou Doëg misschien die aanklacht niet gedaan hebben, indien Saul haar hem niet had ontwrongen, want als hij er ijverig voor geweest was, dan zou hij het bericht wel eerder tot de koning hebben gebracht, maar nu denkt hij dat allen voor verraders gehouden zullen worden, indien niemand als beschuldiger optreedt, en daarom deelt hij aan Saul mee welke vriendelijkheid Achimelech aan David had betoond, waarvan hijzelf ooggetuige was. Hij heeft God voor hem gevraagd (wat de priesters niet anders dan voor openbare personen en omtrent openbare zaken behoefden te doen) en hij had hem voorzien van brood en van een zwaard. Dit alles was waar, maar het was niet de hele waarheid, hij had aan Saul nog moeten zeggen dat David Achimelech heeft doen geloven, dat hij voor ‘s konings dienst was uitgegaan, zodat de dienst, die hij David deed, bedoeld was ter ere van Saul, en dit zou Achimelech hebben gezuiverd, die Saul in zijn macht had, en al de schuld hebben geworpen op David, die buiten zijn bereik was.

2. Achimelech wordt gegrepen of liever gedaagd om voor de koning te verschijnen, en op die aanklacht wordt hij in staat van beschuldiging gesteld. De koning ontbood hem en al de priesters, die toen in het heiligdom dienden, die hij verdacht van medeplichtig te zijn in de

zaak, en daar zij zich van generlei schuld bewust waren, en dus geen gevaar vreesden, kwamen zij allen tot de koning, vers 11. Geen hunner trachtte te ontkomen of tot David te vluchten om bescherming, zoals zij zeker gedaan zouden hebben, nu hij zijn standaard had opgericht, indien zij zijn belangen zo hadden omhelsd, als Saul dacht.
Met de uiterste minachting en toorn brengt Saul zelf de beschuldiging tegen hen in, vers 12. Hoor nu, gij zoon van Ahitub, hem niet eens bij zijn eigen naam noemende, en nog veel minder hem bij zijn titel aansprekende. Hieruit blijkt dat hij de vreze Gods van zich had afgeschud, dat hij geen de minste eerbied betoonde aan de priesters, maar er vermaak in vond hen te beledigen en te bespotten. Met deze woorden houdt Achimelech zijn hand op voor de balie: Zie, hier ben ik, mijn heer, bereid om mijn beschuldiging aan te horen, wetende dat ik geen kwaad heb gedaan." Hij werpt geen exceptie op tegen de rechtsmacht van Sauls hof, dringt niet aan op vrijstelling als priester neen, al was hij ook de hogepriester, aan wiens ambt dat van richter of eerste magistraat niet lang geleden verbonden is geweest, maar daar nu Saul met de soevereiniteit was bekleed voor de dingen, die des konings zijn, stelt zelfs de hogepriester zich gelijk met de gewone Israëlieten. Een ieder (ook geestelijken) zij aan de overheden en machten onderdanig.

3. De aanklacht tegen hem wordt hem voorgelezen, vers 13, dat hij als een valse verrader zich verbonden heeft met de zoon van Isaï in een komplot om de koning te onttronen en te vermoorden. "Zijn plan", zegt Saul, "was tegen mij op te staan, en gij zijt hem behulpzaam geweest door hem levensmiddelen en wapenen te verschaffen." Zie aan welke slechte uitleggingen de onschuldigste daden onderhevig zijn, hoe onveilig zij zijn, die onder een tirannieke regering leven, en welke redenen wij hebben om dankbaar te zich voor de goede constitutie en administratie van de regering, onder welke wij leven.

4. Op deze aanklacht verklaart hij zich onschuldig, vers 14, 15. Hij erkent het feit, maar ontkent dat hij het met verraderlijke of boosaardige bedoelingen tegen de koning gedaan heeft. Hij voert aan dat hij zo weinig van enigerlei twist geweten heeft tussen Saul en David, dat hij wezenlijk gedacht heeft dat David in even hoge gunst aan het hof was, als ooit tevoren. Merk op: Hij voert niet aan dat David hem een onwaarheid had gezegd, en hem daardoor heeft misleid, hoewel dit werkelijk zo was, daar hij om zichzelf te rechtvaardigen, de zwakheid van zo Godvruchtig een man niet bekend wilde maken, inzonderheid niet aan Saul, die alle gelegenheden tegen hem zocht, maar hij legt nadruk op Davids goede naam, daar iedereen wist dat hij de getrouwste was van alle Sauls dienaren, op de eer, die de koning hem aangedaan heeft door hem zijn dochter ten huwelijk te geven, dat de koning hem dikwijls in zijn dienst gebruikt heeft, groot vertrouwen in hem had gesteld, hij is voortgaande in uw gehoorzaamheid, en is eerlijk in uw huis, en daarom zou iedereen het een goeden dienst aan de kroon geacht hebben, om hem allen eerbied te betonen, maar nooit gedacht hebben dat dit iemand tot misdaad kon worden aangerekend.
Hij voert aan dat hij God voor hem placht te vragen, als hij door Saul op een expeditie uitgezonden was, en heeft dit nu evenzeer in zijn onschuld gedaan als ooit tevoren. Hij betuigt zijn afschuw van het denkbeeld dat hij in een komplot zou zijn tegen de koning: "dat zij verre van mij, ik houd mij bezig met mijn eigen zaken, en bemoei mij met geen staatszaken." Hij verzoekt om de gunst des konings: de koning legge op zijn knecht geen ding, noch op het ganse huis mijns vaders, en besluit met een betuiging van zijn onschuld: uw knecht heeft van al deze dingen niets geweten, klein noch groot. Zou iemand met groter bewijs van oprechtheid kunnen spreken? Indien hij voor een jury van eerlijke Israëlieten was gebracht, hij zou ongetwijfeld vrijgesproken zijn, want wie kon enigerlei schuld in hem vinden? Maar:

5. Saul spreekt zelf het vonnis over hem uit. Achimelech, gij moet de dood sterven, als een rebel, gij en het gehele huis uws vaders. Wat kon onrechtvaardiger wezen? "Ik heb ook gezien onder de zon, ter plaatse des gerichts, aldaar was goddeloosheid", Prediker 3:16.
a. Het was onrecht dat Saul zelf, hijzelf alleen, uitspraak zou doen in zijn eigen zaak, zonder enigerlei beroep op rechter of profeet, op zijn geheimen raad of op een krijgsraad.
b. Dat zo eerlijk en openhartig een pleidooi vernietigd en verworpen werd, zonder dat er een reden voor opgegeven werd of enigerlei poging gedaan om hetgeen er in aangevoerd is te wederleggen, maar zuiver en alleen uit de hoogte, uit brutale verdrukking.
c. Dat in zo'n haast, zo'n overijling, vonnis geveld werd, de rechter zelf geen tijd nemende tot beraad, of aan de gevangene geen tijd gevende om een voorstel te doen tot schorsing van het vonnis.
d. Dat het vonnis geveld werd, niet alleen over Achimelech zelf, die de enige persoon was, die door Doëg werd aangeklaagd, maar over het gehele huis zijns vaders, waartegen geen beschuldiging was ingebracht, moeten de kinderen ter dood worden gebracht voor de vaders?
e. Dat het vonnis in drift en hartstocht werd geveld, niet ter handhaving van het recht, maar ter bevrediging van een woeste razernij.

6. Hij geeft volmacht - slechts een mondelinge - voor de onmiddellijke tenuitvoerbrenging van dit bloedige vonnis.
A. Hij gebood zijn trawanten om de uitvoerders te zijn van dit bloedige vonnis, maar zij weigerden, vers 17. Hiermee bedoelde hij de priesters nog meer smaadheid aan te doen zij mogen niet sterven door de hand van zijn krijgslieden (zoals in 1 Koningen 2:29) of door zijn gewone dienaren des gerichts, maar zijn trawanten, zijn voetknechten, moeten over hen triomferen, en zich de handen wassen in hun bloed.
a. Nooit werd bevel eens vorsten op meer barbaarse wijze gegeven: Wendt u, en doodt de priesters des HEEREN. Dit wordt met zo'n air van goddeloosheid gezegd, als waarvan nauwelijks de wedergade is te vinden. Indien hij hun heilig ambt en hun betrekking tot God vergeten scheen te hebben, en er geen nota van genomen had, het zou enig leedwezen te kennen gegeven hebben, dat mannen van hun hoedanigheid onder zijn misnoegen moesten vallen, maar hen de priesters des Heeren te noemen, toen hij zijn voetknechten gebood hun de hals af te snijden, dat heeft het aanzien, alsof hij hen juist om hun hoedanigheid van priesters heeft gehaat. Daar God hem verworpen had, en bevolen had dat een ander in zijn plaats gezalfd zou worden, scheen hij blijde met de gelegenheid om zich op de priesters des Heeren te wreken daar God zelf buiten zijn bereik was. Tot welke goddeloosheid zal de boze geest de mens niet aandrijven, als hij heerschappij over hem heeft verkregen! In zijn order voert hij aan hetgeen volkomen onwaar was, en hem ook volstrekt niet bewezen is, dat zij wisten van Davids vlucht, terwijl zij er hoegenaamd niets van wisten.

b. Nooit was aan het bevel van een vorst op edeler wijze gehoorzaamheid geweigerd. De voetknechten hadden meer verstand en meer genade dan hun meester. Hoewel zij konden verwachten dat zij hun betrekking zullen verliezen, indien al niet gestraft en ter dood gebracht zullen worden voor hun weigering, wilden zij toch niet - wat er ook van mocht komen - beproeven om op de priesters des Heeren aan te vallen, zo groten eerbied hadden zij voor hun ambt, en zo overtuigd waren zij van hun onschuld.

B. Hij gaf bevel aan Doëg - de beschuldiger - om de scherprechter te zijn en deze volgde het bevel op. Men zou gedacht hebben dat de weigering van de voetknechten Sauls geweten zou hebben wakker geschud, dat hij er niet bij zou blijven om een daad te doen, zo wreed en barbaars, dat zijn voetknechten er voor terugdeinsden. Maar zijn verstand was verblind, en zijn hart verhard, en indien zij het niet willen doen, dan zal de hand van de getuige op hen

zijn, Deuteronomium 17:7. De bloeddorstigste tirannen hebben altijd werktuigen voor hun wreedheid gevonden, even barbaars als zij zelf. Niet zodra wordt aan Doëg bevolen om op de priesters des Heeren aan te vallen, of hij doet het met alle bereidwilligheid, en geen tegenstand ontmoetende, doodt hij - voor zoveel blijkt - met zijn eigen hand, op dienzelfde dag vijf en tachtig priesters, die van de leeftijd waren om aan het altaar te dienen dus tussen twintig en vijftig jaren, want zij droegen de linnen lijfrok, vers 18, en zij waren toen misschien in hun priestergewaad voor Saul verschepen, en er in gedood. Nu zou men denken dat dit zelfs de bloeddorstigsten verzadigd moest hebben van bloed, maar de bloedzuiger van de vervolging roept nog: "Geef! geef!" Nadat Doëg de priesters vermoord had, ging hij - op Sauls bevel ongetwijfeld - naar hun stad Nob, en joeg er alles over de kling, vers 19, van de man tot de vrouw, van de kinderen tot de zuigelingen, ook het vee. Barbaarse wreedheid, waaraan men niet zonder afschuw denken kan! Het is vreemd dat het ooit in een mensenhart kon opkomen, om zo goddeloos, zo onmenselijk te wezen!

Hieraan kunnen wij zien:
a. De ontzettende slechtheid, waartoe Saul gekomen is, nadat de Geest des Heeren hem had verlaten. Er is niets zo slecht of laag, of zij kunnen er toe gedreven worden, die God er toe gebracht hebben om hen over te laten aan de begeerten huns harten. Hij, die zo meedogend was, dat hij in ongehoorzaamheid aan het gebod van God, Agag en het vee van de Amalekieten heeft gespaard, kon nu zonder het minste medelijden de priesters des Heeren zien vermoorden, het aanzien dat niets van hetgeen hun behoord heeft gespaard bleef. Om die zonde heeft God hem overgelaten aan deze.
b. De vervulling van de bedreiging voorlang reeds uitgesproken tegen het huis van Eli, want Achimelech en zijn geslacht waren afstammelingen van hem. Hoewel Saul onrechtvaardig was in het te doen, was God toch rechtvaardig in het toe te laten. Nu heeft God datgene tegen Eli volbracht, wat aan allen, die het horen zullen, de beide oren zal doen klinken, gelijk de Heere zei, toen Hij Zijn bedreiging vernieuwde, dat Hij zijn huis zou richten tot in eeuwigheid, Hoofdstuk 3:11 - 13. Geen woord van God zal ter aarde vallen.
c. Dit kan beschouwd worden als een zwaar oordeel over Israël, en de rechtvaardige straf voor hun begeren van een koning, vóór de tijd, wanneer God er een voor hen bestemd had. Hoe treurig was in die tijd de toestand van de Godsdienst in Israël! Hoewel de ark gedurende lange tijd als het ware verscholen bleef, was het hun toch enigszins tot troost, dat zij het altaar hadden en priesters om er aan te dienen, maar nu hun priesters zich te zien wentelen in hun eigen bloed, evenals ook de erfgenamen van het priesterschap en de priesterstad tot een verwoesting gemaakt, zodat het altaar Gods wel veronachtzaamd moest worden bij gebrek aan priesters om er aan te dienen, en dat nog wel op het onrechtvaardig en wreed bevel van hun eigen koning om zijn barbaarse woede te kunnen botvieren, - het kon niet anders of dit moest allen vromen Israëlieten ter harte gaan en hen duizend maal doen wensen om maar tevreden te zijn geweest met de regering van Samuël en zijn zonen. De ergste vijanden van hun volk hadden hun geen groter kwaad kunnen doen.

1 Samuël 22:20 - 23
1. Hier is de ontvluchting van Abjathar, de zoon van Achimelech, uit de verwoesting van de priesterstad. Waarschijnlijk is hij, toen zijn vader op Sauls dagvaarding ging verschijnen, thuis gelaten om het altaar te verzorgen, en zodoende is hij aan de eerste algemene slachting ontkomen, en toen Doëg en zijn bloedhonden te Nob kwamen, had hij bericht gekregen van het gevaar, en had hij nog tijd om zich in veiligheid te stellen. En tot wie anders zal hij nu heengaan dan tot David? vers 28. Laat hen die lijden voor de Zone Davids, "hun zielen Hem bevelen." 1 Petrus 4:19.

2. Davids toorn op de treurige tijding, die hij hem bracht. Hij gaf David bericht van het bloedbad, dat Saul onder de priesters des HEEREN had aangericht, vers 21, zoals de discipelen van Johannes, toen hun meester onthoofd was het "Jezus gingen boodschappen", Mattheus 14:12. En David betreurde grotelijks de ramp zelf, maar inzonderheid dat hij er de oorzaak van was: Ik heb oorzaak gegeven tegen al de zielen van uws vaders huis, vers 22. Het is voor een Godvruchtige een grote smart, zich op enigerlei wijze als de oorzaak te moeten beschouwen van de rampen van de kerk of van haar dienaren David kende het karakter van Doëg zo goed dat hij vreesde dat hij wel een kwaad als dit zou aanrichten, toen hij hem bij het heiligdom zag. Ik wist wel te dien dage, toen Doëg, de Edomiet, daar was, dat hij het voorzeker Saul zou te kennen geven. Hij noemt hem: Doëg, de Edomiet, omdat hij het hart van een Edomiet had behouden, hoewel hij door de Joodse Godsdienst te omhelzen het masker van een Israëliet had aangenomen.

3. De bescherming, die hij aan Abjathar verleende. Hij bemerkte dat hij vol angst en schrik was, waarvoor hij ook wel reden had, en daarom zegt hij hem niet te vrezen, daar hij voor hem zal zorgen als voor zichzelf: gij zult met mij in bewaring zijn, vers 23. David nu tijd gehad hebbende om zich te herstellen, spreekt met verzekerdheid van zijn eigen veiligheid, en belooft dat Abjathar ten volle het voorrecht zal genieten van zijn bescherming. Het is de Zone Davids beloofd, dat God Hem onder de schaduw van Zijn hand zal bedekken, Jesaja 49:2, en met Hem kunnen ook al de Zijnen zeker wezen, dat zij "in bewaring zullen zijn", Psalm 91:1. David had nu niet alleen een profeet, maar ook een priester, een hogepriester, bij zich, voor wie hij een zegen was, en zij voor hem, en dit was een gelukkig voorteken van zijn voorspoed. Maar uit hoofdstuk 28:6, blijkt dat Saul ook een hogepriester had, want hij had Urim om te raadplegen.
Men veronderstelt dat hij Ahitub, de vader van Zadok, uit het geslacht van Eleazar, tot het ambt bevorderd heeft, 1 Kronieken 6:8, want zelfs zij, die de kracht van de Godzaligheid haten, willen toch niet zonder de gedaante er van wezen. Het moet hier niet vergeten worden dat David toen de 52sten Psalm heeft geschreven, zoals blijkt uit het opschrift er van, waarin hij Doëg voorstelt niet alleen als slecht en kwaadaardig, maar als vals en bedrieglijk, omdat hetgeen hij zei in substantie wel waar was, maar hij er een valse schijn aan had gegeven met de bedoeling om kwaad te doen. Maar zelfs toen het priesterschap als een verdorde tak was geworden, ziet hij zichzelf als een groene olijfboom in Gods huis, vers 8. In de beroering en afleiding, waarin David zich voortdurend bevond, vond hij toch tijd en had hij een hart voor gemeenschapsoefening met God, en smaakte hij er vertroosting in.

HOOFDSTUK 23

1 En men boodschapte David, zeggende: Zie, de Filistijnen strijden tegen Kehila, en zij beroven de schuren. 2 En David vraagde de HEERE, zeggende: Zal ik heengaan en deze Filistijnen slaan? En de HEERE zeide tot David: Ga heen, en gij zult de Filistijnen slaan en Kehila verlossen. 3 Doch de mannen Davids zeiden tot hem: Zie, wij vrezen hier in Juda; hoeveel te meer, als wij naar Kehila tegen der Filistijnen slagorden gaan zullen. 4 Toen vraagde David de HEERE nog verder; en de HEERE antwoordde hem en zeide: Maak u op, trek af naar Kehila; want Ik geef de Filistijnen in uw hand. 5 Alzo toog David en zijn mannen naar Kehila, en hij streed tegen de Filistijnen, en dreef hun vee weg, en hij sloeg onder hen een groten slag; alzo verloste David de inwoners van Kehila. 6 En het geschiedde, toen Abjathar, de zoon van Achimelech, tot David vluchtte naar Kehila, dat hij afkwam met de efod in zijn hand. 7 Als aan Saul te kennen gegeven werd, dat David te Kehila gekomen was, zo zeide Saul: God heeft hem in mijn hand overgegeven, want hij is besloten, komende in een stad met poorten en grendelen.

8 Toen liet Saul al het volk ten strijde roepen, dat zij aftogen naar Kehila, om David en zijn mannen te belegeren. 9 Als nu David verstond, dat Saul dit kwaad tegen hem heimelijk voorhad, zeide hij tot de priester Abjathar: Breng de efod herwaarts. 10 En David zeide: HEERE, God van Israël! Uw knecht heeft zekerlijk gehoord, dat Saul zoekt naar Kehila te komen, en de stad te verderven om mijnentwil. 11 Zullen mij ook de burgers van Kehila in zijn hand overgeven? Zal Saul afkomen, gelijk als Uw knecht gehoord heeft? O HEERE, God van Israël, geef het toch Uw knecht te kennen! De HEERE nu zeide: Hij zal afkomen. 12 Daarna zeide David: Zouden de burgers van Kehila mij en mijn mannen overgeven in de hand van Saul? En de HEERE zeide: Zij zouden u overgeven.

13 Toen maakte zich David en zijn mannen op, omtrent zeshonderd man, en zij gingen uit Kehila, en zij gingen heen, waar zij konden gaan. Toen aan Saul geboodschapt werd, dat David uit Kehila ontkomen was, zo hield hij op uit te trekken. 14 David nu bleef in de woestijn in de vestingen, en hij bleef op de berg in de woestijn Zif; en Saul zocht hem alle dagen, doch God gaf hem niet over in zijn hand. 15 Als David zag, dat Saul uitgetogen was, om zijn ziel te zoeken, zo was David in de woestijn Zif in een woud.

16 Toen maakte zich Jonathan, de zoon van Saul, op, en hij ging tot David in het woud; en hij versterkte zijn hand in God. 17 En hij zeide tot hem: Vrees niet, want de hand van Saul, mijn vader, zal u niet vinden, maar gij zult koning worden over Israël, en ik zal de tweede bij u zijn; ook weet mijn vader Saul zulks wel. 18 En die beiden maakten een verbond voor het aangezicht des HEEREN; en David bleef in het woud, maar Jonathan ging naar zijn huis.

19 Toen togen de Zifieten op tot Saul naar Gibea, zeggende: Heeft zich niet David bij ons verborgen in de vestingen in het woud, op de heuvel van Hachila, die aan de rechterhand der wildernis is? 20 Nu dan, o koning, kom spoedig af naar al de begeerte uwer ziel; en het komt ons toe hem over te geven in de hand des konings.

21 Toen zeide Saul: Gezegend zijt gijlieden de HEERE, dat gij u over mij ontfermd hebt! 22 Gaat toch heen, en bereidt de zaak nog meer, dat gij weet en beziet zijn plaats, waar zijn gang is, wie hem daar gezien heeft; want hij heeft tot mij gezegd, dat hij zeer listiglijk pleegt te handelen. 23 Daarom ziet toe, en verneemt naar alle schuilplaatsen, in dewelke hij schuilt; komt dan weder tot mij met vast bescheid, zo zal ik met ulieden gaan; en het zal geschieden, zo hij in het land is, zo zal ik hem naspeuren onder alle duizenden van Juda. 24 Toen maakten zij zich op, en zij gingen naar Zif voor het aangezicht van Saul. David nu en zijn mannen waren in de woestijn van Maon, in het vlakke veld, aan de rechterhand der wildernis.

25 Saul en zijn mannen gingen ook om te zoeken. Dat werd David geboodschapt, die van dien rotssteen afgegaan was, en bleef in de woestijn van Maon. Toen Saul dat hoorde, jaagde hij David na in de woestijn van Maon. 26 En Saul ging aan deze zijde des bergs, en David en zijn mannen aan gene zijde des bergs. Het geschiedde nu, dat zich David haastte, om te ontgaan van het aangezicht van Saul; en Saul en zijn mannen omsingelden David en zijn mannen, om die te grijpen. 27 Doch daar kwam een bode tot Saul, zeggende: Haast u, en kom, want de Filistijnen zijn in het land gevallen. 28 Toen keerde zich Saul van David na te jagen, en hij toog de Filistijnen tegemoet; daarom noemde men die plaats Sela - machlekoth. 29 En David toog van daar op, en hij bleef in de vestingen van En-gedi.

Saul, zich dronken gemaakt hebbende met het bloed van de priesters des Heeren, zien wij in dit hoofdstuk Davids leven zoeken, die hier op dezelfde tijd goed scheen te doen en kwaad te lijden. Hier is:

I. De goede dienst, die hij zijn koning en vaderland bewees door de stad Kehila uit de handen van de Filistijn en te verlossen, vers 1 - 6
II. Het gevaar, waarin hij hierdoor gebracht werd vanwege de boosaardigheid van de vorst, die hij diende, en het verraad van de stad, die hij had gered, en zijn verlossing door Goddelijke aanwijzing, vers 7 - 13.
III. David in een woud, en zijn vriend Jonathan bezoekt hem daar en bemoedigt hem, vers 14—18.
IV. Het bericht, dat de Zifieten Saul gaven van Davids verblijfplaatsen, en Sauls expeditie om hem na te jagen, vers 19 - 25.
V. Dat David er ternauwernood aan ontkomt om in zijn handen te vallen, vers 26 - 28. Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de HEERE.

1 Samuël 23:1 - 6
Nu zien wij waarom de profeet Gad (op Goddelijke aanwijzing ongetwijfeld) David bevolen heeft naar het land van Juda te gaan, Hoofdstuk 22:5, Het was opdat hij, daar Saul de openbare veiligheid veronachtzaamde, er zorg voor zou dragen, in weerwil van de slechte behandeling, die hem was aangedaan, want hij moest kwaad met goed vergelden, en hierin een type zijn van Hem, die niet maar Zijn leven gewaagd heeft, maar Zijn leven afgelegd heeft voor hen, die Zijn vijanden waren.

1. Er worden tijdingen gebracht aan David als de beschermer van de vrijheden zijns lands, dat de Filistijnen een aanval hebben gedaan op de stad Kehila, en het omliggende land geplunderd hebben, vers 1. Waarschijnlijk zijn de Filistijnen, doordat beide God en David Saul hadden verlaten, aangemoedigd om deze inval te doen. Als vorsten het volk van God en Zijn dienstknechten beginnen te vervolgen zo laat hen niets anders verwachten dan van alle zijden gekweld te worden. Het middel om rust te hebben voor een land is: Gods kerk er rust in te laten hebben. Als Saul strijdt tegen David, dan zullen de Filistijnen strijden tegen zijn land.

2. David is wel zeer bereidvaardig om hun te hulp te komen, maar wil toch dienaangaande de HEERE vragen. Hier is een voorbeeld:
a. Van Davids grootmoedigheid en zijn liefde voor het algemene welzijn. Hoewel hij het hoofd en de handen vol had van zijn eigen zaken, en werk genoeg had om met zijn kleine krijgsmacht voor zijn eigen veiligheid te zorgen, ging hem toch de veiligheid van zijn land ter harte, en kon hij niet stilzitten als dit verwoest werd ja, hoewel Saul, wiens plicht het was de grenzen van zijn land te bewaken, hem haatte en hem naar het leven stond, was hij toch bereid om hem en zijn belangen met al zijn macht tegen de algemene vijand te dienen, en verafschuwde hij het denkbeeld om het algemene welzijn aan zijn eigen wraak op te offeren. Diegenen zijn zeer ongelijk aan David, die weigeren goed te doen, omdat hun verdiensten niet behoorlijk gewaardeerd werden.
b. Van Davids vroomheid en van zijn letten op Gods wil. Hij vroeg de HEERE door de profeet Gad, want uit vers 6 blijkt dat Abjathar niet met de efod tot hem gekomen is vóór hij te Kehila was. Zijn vraag is: Zal ik heengaan en deze Filistijnen slaan? Hij vraagt beide met betrekking tot zijn plicht, of hij Saul het werk uit de handen mag nemen, en zonder een opdracht van hem mag handelen, en betreffende de uitkomst, of hij zich kan wagen tegen zo'n macht als waarover de Filistijnen beschikten, met zulk een handvol mannen als die zijn schreden volgen, en met zo'n gevaarlijken vijand als Saul in de rug. Het is onze plicht en het

zal, wat er ook moge gebeuren, onze rust en onze vertroosting zijn, God te erkennen in al onze wegen, en bij Hem raad en leiding te zoeken.

3. God gebood hem eenmaal en andermaal om tegen de Filistijnen op te trekken, en beloofde hem voorspoed. Ga heen, en gij zult de Filistijnen slaan, vers 2. Zijn mannen waren er tegen, vers 3. Niet zodra begon hij eigen krijgsvolk te hebben, of hij vond het moeilijk genoeg hen zonder tegenspreken te doen gehoorzamen. Zij wierpen tegen dat zij vijanden genoeg hadden onder hun eigen landslieden en het dus niet nodig was om ook de Filistijnen tot hun vijanden te maken. De moed ontzonk hun al, als zij gevaar duchtten van Sauls bende van vervolgers, maar nog veel meer als zij tegenover de Filistijnse slagorden zouden staan. Om hen nu tevreden te stellen, heeft hij nogmaals de HEERE gevraagd: Toen vraagde David de HEERE nog verder, en nu ontving hij niet slechts een volkomen opdracht, die hem machtigde om zonder orders van Saul tegen de Filistijnen te gaan strijden: Maak u op, trek af naar Kehila, maar ook de volle verzekering van te zullen overwinnen: want Ik geef de Filistijnen in uw hand. Dit was genoeg om ook de grootste lafaard, die hij in zijn regiment had, met moed te bezielen.

4. Dienovereenkomstig trok hij op tegen de Filistijnen, versloeg hen, en verloste Kehila vers 5, hij schijnt ook een uitval gedaan te hebben naar het land van de Filistijnen, want hij voerde hun vee weg, bij wijze van weerwraak wegens het onrecht, dat zij de mannen van Kehila hadden aangedaan door hun schuren te beroven. Hier moet er nota van worden genomen, vers 6, dat het was toen David in Kehila verbleef, na het van de Filistijnen te hebben gezuiverd, dat Abjathar tot hem kwam met de efod in zijn hand, dat is: de efod van de hogepriesters, waarin de Urim en Thummim waren. Het was voor David een grote vertroosting in zijn ballingschap, toen hij niet kon opgaan naar Gods huis, dat hem sommige van de kostelijkste schatten van dat huis gebracht werden, namelijk de hogepriester met zijn borstlap van het gericht. 1 Samuël 23:7 - 13

I. Hier is: het plan dat Saul bij zichzelf beraamd had tot verderf van David, vers 7 - 8. Als aan Saul te kennen gegeven werd, dat David te Kehila gekomen was, en werd hem er niet ook bij te kennen gegeven, waarom hij daar gekomen was? Werd hem niet bericht, dat hij Kehila kloekmoedig uit de hand van de Filistijnen had verlost? Men zou zo denken dat dit Saul moet hebben doen overwegen welke eer David hiervoor aangedaan moest worden, en met welke waardigheid hij hem bekleden moest. Maar, in plaats hiervan, grijpt hij het aan als een gelegenheid om hem kwaad te doen. Hij was een ondankbare ellendeling, onwaardig dat hem ooit vriendelijkheid of dienst zou bewezen worden. Wel mocht David klagen dat zijn vijanden hem kwaad voor goed hebben vergolden, en dat zij voor zijn liefde hem tegenstaan, Psalm 35:12, 109:4. Even laaghartig is ook Christus behandeld, Johannes 10:32. Merk nu op:

1. Hoe Saul misbruik maakte van de God Israëls, door Hem in de leiding van Zijn voorzienigheid tot beschermer te willen maken van zijn boze plannen, en zich daarom succes te beloven. God heeft hem in mijn hand overgegeven, alsof hij, die door God was verworpen nu in deze zaak door Hem erkend en geholpen werd, en David door Hem was verdwaasd. IJdellijk roemt hij vóór hij de overwinning behaald heeft, vergetende hoe dikwijls hij betere gelegenheden heeft gehad om David te verderven, dan hij nu had, en toch altijd zijn doel gemist heeft. Goddeloos verbindt hij God aan zijn zaak, omdat hij dacht zijn doel bereikt te hebben. Daarom bidt David: "Geef, HEERE! de begeerten des goddelozen niet, bevorder zijn kwaad voornemen niet, zij zouden zich verheffen", Psalm 140:9. Als een leiding van Gods voorzienigheid soms gunstig schijnt voor onze plannen, dan moeten wij niet denken dat een

onrechtvaardige zaak er rechtvaardig door wordt, of dat er het succes van die plannen door wordt verzekerd.

2. Hoe Saul God van Israël misbruikte door hen tot de dienaren te maken van zijn boosaardigheid tegen David. Toen liet Saul al het volk ten strijde roepen, in allerijl moeten zij optrekken tegen Kehila, voorgevende tegen de Filistijnen te gaan strijden, maar bedoelende David en zijn mannen te gaan belegeren, die bedoeling echter geheim houdende, want in vers 9 wordt gezegd: dat hij dit kwaad tegen hem heimelijk voorhad. Ongelukkig het volk, welk vorst een tiran is, want terwijl sommigen lijden onder zijn tirannie, worden anderen - en dat is nog erger - er de dienaren en werktuigen van gemaakt.

II. David vraagt God ten opzichte van zijn eigen bewaring. Door de berichten, die hem gebracht werden, wist hij dat Saul zijn verderf beraamde, vers 9, en daarom wendt hij zich tot zijn grote beschermer om raad en leiding. Niet zodra wordt hem de efod gebracht of hij maakt er gebruik van: Breng de efod herwaarts. Wij hebben de Schriften, de levende orakelen Gods, in onze handen, laat ons in twijfelachtige gevallen er raad en leiding aan ontlenen. "Breng de Bijbel herwaarts." Davids spreken tot God bij deze gelegenheid is:

1. Zeer plechtig en eerbiedig. Tweemaal noemt hij God: HEERE, God van Israël, en driemaal noemt hij zich Uw knecht, vers 10, 11. Zij, die tot God spreken, moeten weten waar zij staan, en hoever zij gaan kunnen, en tot wie zij spreken.

2. Zeer nauwkeurig en uitdrukkelijk. Zijn voorstelling van de zaak is aldus, vers 10 :Uw knecht heeft zekerlijk gehoord, op goed gezag, (want hij zou de efod niet laten komen op elk los gerucht) "dat Saul een aanslag voorheeft op Kehila", hij zegt niet "om mij te verderven", maar om de stad te verderven om mijnentwil (zoals hij onlangs met de stad Nob gedaan heeft). Hij schijnt meer bezorgd voor hun veiligheid dan voor de zijne, en wil zich liever overal aan gevaar blootstellen, dan dat zij door zijn aanwezigheid onder hen in moeilijkheden zullen komen. Dat is de gezindheid van een grootmoedig hart. Ook zijn vragen nopens de zaak zijn zeer nauwkeurig. God vergunt ons om dit te zijn in ons gebed tot Hem. O HEERE, God van Israël, geef het toch Uw knecht te kennen! De HEERE nu zeide: Hij zal afkomen." Wel keert hij de rechte volgorde van zijn vragen om, maar in Zijn antwoord brengt God hem in de rechte methode.
Die vraag had het eerst gedaan moeten worden, die het eerst beantwoord werd: "Zal Saul afkomen gelijk als Uw knecht gehoord heeft?" "Ja", zegt het orakel, "hij zal afkomen, hij heeft het besloten, maakt er toebereidselen voor, en hij zal afkomen, tenzij hij hoort dat gij de stad verlaten hebt." "Maar indien hij afkomt, zullen de mannen van Kehila mij bijstaan om de stad tegen hem te verdedigen, of zullen zij hem de poorten openen en mij aan hem overleveren?" Indien hij de mannen van Kehila - dat is de magistraten of oudsten zelf gevraagd had, wat zij in zo'n geval zouden doen, zij zouden het hem niet hebben kunnen zeggen, daar zij het zelf niet wisten, hun eigen hart niet kenden, niet wisten wat zij zouden doen als het er toe kwam, en nog veel minder wat de meerderheid van hun vergadering in deze zou beslissen.
Of zij zouden hem hebben kunnen zeggen, dat zij hem zullen beschermen, maar hem daarna toch overgeleverd hebben. Maar God zal hem onfeilbaar zeggen hoe de zaak staat. "Als Saul de stad belegert, en eist dat zij u aan hem zullen overleveren, dan zullen zij, hoe zij u nu ook schijnen te beminnen als hun verlosser, u overleveren, veeleer dan zich aan Sauls woede blootstellen." God kent alle mensen beter, dan zij zichzelf kennen kent hun kracht, weet wat in hen is, en wat zij in deze of die omstandigheden zullen doen. Daarom weet Hij niet slechts wat zijn zal, maar wat zijn zou, indien het niet voorkomen werd, en daarom weet Hij hoe de

Godvruchtigen te verlossen uit verzoeking, en hoe een ieder te vergelden naar zijn werken. David, aldus in kennis gesteld zijnde van zijn gevaar, verliet Kehila, vers 13. Zijn volgelingen waren nu aangegroeid tot een getal van zes honderd.
Met deze ging hij, niet wetende waarheen maar besloten de leiding van Gods voorzienigheid te volgen en zich onder Gods bescherming te stellen. Hij dacht dat God David in zijn handen had overgegeven, maar het bleek dat God hem uit zijn handen had verlost, als een vogel uit de strik des vogelaars. Toen aan Saul geboodschapt werd, dat David uit Kehila ontkomen was, zo hield hij op uit te trekken met zijn legerkorps, zoals hij voornemens was vers 8, en besloot om hem slechts met zijn eigen lijfwacht te gaan zoeken. Aldus stelt God de vijanden Zijns volks teleur in hun plannen, en doet Hij hun raadslagen op niets uitlopen.

1 Samuël 23:14 - 18
I. Hier zien wij David zich verbergende. Hij bleef in de woestijn, op de berg, vers 14 in een woud, vers 15. Wij zien hier 1. Zijn uitnemende bescheidenheid, trouw aan zijn vorst, en zijn geduldig wachten op de leiding van zijn God. Hij ging zijn krijgsmacht niet aanvoeren tegen Saul, streed niet met hem in het veld, overviel hem niet door de een of andere krijgslist, om aldus zijn eigen twist en die van de priesters des HEEREN op hem te wreken, en een einde te maken aan zijn moeilijkheden en aan de rampen des lands onder zijn tirannieke regering. Neen, hij doet geen poging van die aard, hij blijft op Gods weg, wacht op Gods tijd en vergenoegt zich met zich te beveiligen in woud en wildernis hoewel het voor sommigen een smaad mocht schijnen van de kloekmoedigheid, om welke hij zo vermaard is geweest. Maar:

2. Wij moeten ook treuren om zijn hard lot dat een onschuldig man aldus verschrikt en beangstigd moet worden voor zijn leven, dat een man van eer aldus onteerd werd, een verdienstelijk man op die wijze voor zijn diensten werd beloond, en dat een man, die zich verlustigde in de dienst van God en van zijn land, aldus van beide buitengesloten is en zich verborgen moet houden. Wat zullen wij hiervan zeggen? Laat het ons zoveel erger doen denken van deze wereld, die dikwijls haar beste mannen zo'n slechte behandeling aandoet, laat het zelfs grote en werkzame mannen verzoenen met een afgezonderd leven en bedwang, indien Gods voorzienigheid dit alzo over hen beschikt, dit tot hun lot maakt want het was Davids lot, en laat het ons doen verlangen naar dat koninkrijk, waar goedheid altijd in heerlijkheid, en heiligheid in eer zal zijn, en de rechtvaardigen zullen blinken gelijk de zon.

II. Saul hem najagende als zijn onverzoenlijke vijand. Hij zocht hem alle dagen, zo rusteloos was hij in zijn boosaardigheid, vers 14. Niet minder zocht hij zijn ziel, dat is: zijn leven, zo wreed was zijn boosaardigheid, vers 15. Gelijk het in het begin was, zo was het nu, en zo zal het zijn: "Die naar het vlees geboren is, vervolgt degene, die naar de Geest geboren is", Galaten 4:29.

III. God hem behoedende als zijn machtige beschermer. God gaf hem niet over in zijn hand, zoals Saul hoopte, vers 7, en als God hem niet in zijn hand geeft, dan kan hij ook niet tegen hem overmogen, Johannes 19:11.

IV. Jonathan, hem troostende, als zijn getrouwe vriend. Ware vrienden zullen wel middelen vinden om tot elkaar te komen. Waarschijnlijk heeft David tijd en plaats bepaald voor deze samenkomst, en Jonathan kwam hoewel hij zich daardoor aan het ongenoegen van zijn vader blootstelde, en ware het ontdekt geworden, het zou hem het leven hebben kunnen kosten. Ware vriendschap deinst niet terug voor gevaar, maar kan zich licht wagen, zal niet terugdeinzen om minzaamheid te betonen, maar kan zich gemakkelijk neerbuigen, het paleis verwisselen met een woud, ten einde een vriend van dienst te zijn. Reeds het zien van hem

was al verkwikkend voor David, maar behalve dat, sprak hij nog woorden tot hem, die zeer bemoedigend waren.

1. Als een Godvruchtig vriend, wees hij hem op God, de bron van zijn vertrouwen en van zijn vertroosting. Hij versterkte zijn hand in God Hoewel David een krachtig gelovige was, had hij toch behoefte aan de hulp van zijn vrienden ter volmaking van hetgeen er aan zijn geloof ontbrak, en hierin verleende Jonathan hem bijstand, daar hij hem aan de belofte Gods herinnerde, aan de heilige olie, waarmee hij gezalfd was, aan Gods tegenwoordigheid met hem tot nu toe, en aan de vele ervaringen, die hij had van Gods goedheid over hem. Aldus sterkte hij zijn handen voor handelen door zijn hart te bemoedigen, niet in het schepsel, maar in God. Jonathan was niet bij machte om iets voor hem te doen om hem te sterken, maar hij verzekerde hem dat God het doen zou.

2. Als een zelfverloochend vriend schept hij behagen in het vooruitzicht op Davids bevordering tot die eer en waardigheid, welke zijn eigen geboorterecht waren, vers 17. Gij zult koning worden over Israël, en ik zal het voor mij bevordering genoeg achten om de tweede bij u te zijn, bij u, schoon onder u, en zal nooit uw mededinger willen zijn." Deze afstand van zijn rechten door Jonathan aan David zal hem een grote voldoening wezen, en zal zijn weg effener maken. Dit, zegt hij hem, weet Saul zeer wel, daar Jonathan het hem soms heeft horen zeggen. Hieruit blijkt welk een goddeloos man Saul was, om een man te vervolgen, die God begunstigde, en welk een dwaas hij was om te denken datgene te kunnen verhinderen wat God bepaald had en wat voorzeker geschieden zal. Hoe kon hij tenietdoen wat God besloten had?

3. Als een standvastig vriend vernieuwde hij het verbond van vriendschap met hem. Die beide maakten, nu voor de derde maal, een verbond voor het aangezicht des HEEREN, Hem tot getuige er van aanroepende, vers 18. Vrienden, die elkaar een ware liefde toedragen, scheppen er behagen in om elkaar telkens opnieuw de verzekering te geven van hun standvastige liefde en trouw. Wij moeten ons verbond met God dikwijls vernieuwen en daarin onze gemeenschap met Hem onderhouden. David en Jonathan zijn nu van elkaar gescheiden, en wij bevinden niet dat zij elkaar ooit weer ontmoet hebben in deze wereld, want Jonathan zei wat hij wenste, niet wat hij grond had te verwachten, toen hij zich beloofde de tweede bij David te zullen zijn in zijn koninkrijk.

1 Samuël 23:19 - 28

1. Hier bieden de Zifieten Saul hun diensten aan om David aan hem over te leveren. Hij verborg zich in de woestijn van Zif, vers 14 - 15, te meer vertrouwen stellende in het volk van die landstreek, omdat zij van zijn eigen stam waren. Zij hadden reden zich gelukkig te achten met de gelegenheid om een man van dienst te zijn, die het sieraad was van hun stam, en dit waarschijnlijk nog veel meer zijn zal, een man, die wel verre van met zijn troepen het land te plunderen of te verontrusten, bereid was het te beschermen, en hun alle goede diensten te bewijzen. Maar om zich aangenaam te maken bij Saul, gingen zij tot hem, en berichtten hem niet slechts zeer nauwkeurig waar David zich ophield, vers 19, maar nodigden hem om hem met zijn krijgsmacht in hun land te komen vervolgen, en beloofden hem David in zijn handen te zullen overleveren, vers 20. Saul had hun geen boodschap gezonden om hen te ondervragen, of hen te dreigen, maar uit eigen beweging, en zelfs zonder om een beloning te vragen, (zoals Judas gedaan heeft: Wat zult gij mij geven?) boden zij aan David aan hem over te leveren, die, naar zij wisten, dorstte naar zijn bloed.

2. Met dankbaarheid ontvangt Saul hun bericht, en met blijdschap grijpt hij de gelegenheid aan, om David in hun woestijn op te sporen, in de hoop hem eindelijk tot zijn prooi te kunnen maken. Hij geeft hun te kennen, hoe goed hij het van hen opnam, vers 21. Gezegend zijt gijlieden de HEERE (zo heeft hij God in de mond, maar ver van zijn hart) dat gij u over mij ontfermd hebt! Het schijnt dat hij zichzelf een ongelukkig, beklagenswaardig man vindt, dit was hij ook door zijn eigen afgunst en boosaardigheid, want anders zou hij gerust en gelukkig geweest zijn, en niemands medelijden nodig hebben gehad. Hij geeft ook te kennen dat het volk in het algemeen weinig bekommering om hem toonde: "Gij hebt u over mij ontfermd, maar niemand anders." Saul geeft hun instructies om nog nauwkeuriger onderzoek te doen naar zijn gangen, vers 22, "want," zegt hij, "ik heb gehoord dat hij zeer listiglijk pleegt te handelen," hem voorstellende als een man, listig om kwaad te doen, terwijl al zijn listigheid slechts bestond in zich te beveiligen. Het was vreemd dat hij niet onmiddellijk met hen aftrok, maar hij hoopte door hun hulp zijn wild nog secuurder in het net te krijgen, en zo heeft Gods voorzienigheid aan David de tijd gegeven om zich te redden. Maar de Zifieten hadden hun spionnen aan alle plaatsen gesteld, waar hij ontdekt kou worden, en daarom kon Saul komen en hem gevangen nemen, als hij in het land was, vers 23. Nu waande hij zich zeker van zijn prooi en verlustigde zich in het denkbeeld van haar te verslinden.

3. Het dreigend gevaar, waarin David nu gekomen was. Toen hij vernam dat de Zifieten hem hadden verraden, trok hij zich terug van de heuvel van Hachila naar de woestijn naar Maon, vers 24, en in die tijd schreef hij de 54sten Psalm, zoals blijkt uit het opschrift, waarin hij de Zifieten vreemden noemt, hoewel zij Israëlieten waren, omdat zij hem barbaars behandelden, maar hij stelt zich onder de bescherming Gods: Ziet God is mij een helper en dan zal alles wèl wezen." Saul, bericht nopens hem gekregen hebbende joeg hem na, totdat hij zo dicht bij hem kwam, dat hij slechts door een berg van hem gescheiden was, vers 26, David en zijn mannen aan de ene zijde van de berg vluchtende, Saul en zijn mannen aan de andere zijde hem vervolgende, David in vrees, Saul in hoop. Maar die berg was een embleem van Gods voorzienigheid, zich stellende tussen David en de verderver, zoals de wolkkolom tussen de Israëlieten en de Egyptenaren. David was door die berg verborgen, Saul werd er door verbijsterd David "zwerft nu heen naar zijn gebergte als een vogel", Psalm 11:1, en bevindt dat God hem is als de schaduw van een hoge rots. Saul hoopte met zijn talrijke krijgsmacht David en zijn mannen te kunnen omsingelen maar het terrein was niet gunstig voor dit plan, en zo is het mislukt. Ter gedachtenis hieraan werd aan deze plaats een nieuwe naam gegeven, vers 28. *Sela - Mahlekoth* de rots van de scheiding, omdat zij Saul en David van elkaar scheidde.

4. Davids verlossing uit dit gevaar. Gods voorzienigheid gaf Saul afleiding, juist toen hij op het punt was David te grijpen, er kwam een bericht tot hem, dat de Filistijnen zijn in het land gevallen, vers 27, waarschijnlijk in dat deel des lands, waar zijn eigen bezittingen lagen, die genomen of tenminste verwoest zouden worden door de aanvallers, want de weinige notitie, die hij genomen heeft van Kehila's benauwdheid en van de hulp en verlossing, die deze stad door David verkregen heeft in het begin van dit hoofdstuk, geven ons reden te denken, dat hij nu zijn vervolging van David niet gestaakt zou hebben om tegen de Filistijnen te gaan strijden, indien zijn bijzondere belangen niet op het spel stonden. Hoe dit nu zij, hij vond zich in de noodzakelijkheid om tegen de Filistijnen op te trekken, vers 28, en hierdoor werd David verlost toen hij op het punt was van in het verderf te worden gestort: aan Saul was zijn prooi ontrukt, en God werd verheerlijkt als zijn wonderbare beschermer. Met hun inval in het land hebben de Filistijnen volstrekt geen vriendelijkheid voor David bedoeld, maar de alles-besturende voorzienigheid Gods, die alle gebeurtenissen en de tijden er voor regelt, heeft die inval zeer dienstig gemaakt voor hem. Gods wijsheid is nooit verlegen om wegen en

middelen, om Zijn volk te bewaren. Gelijk deze Saul hier afgekeerd werd, zo is een andere Saul bekeerd juist op het ogenblik toen hij "dreiging en moord blies tegen de heiligen des HEEREN", Handelingen 9:1.

Eindelijk. David, aldus ontkomen zijnde, heeft een schuilplaats gezocht in een natuurlijke sterkte, en vond die in de woestijn van Engedi vers 29.
Dr. Lightfoot is van mening dat dit de woestijn van Juda is, waarin David zich bevond toen hij de 63ste Psalm schreef, want in alle plaatsen en in alle toestanden bleef hij zijn gemeenschap met God onderhouden.

HOOFDSTUK 24 23:29 (24:1)
En David toog van daar op, en hij bleef in de vestingen van En - gedi. 1 (24:2) En het geschiedde, nadat Saul wedergekeerd was van achter de Filistijnen, zo gaf men hem te kennen, zeggende: Zie, David is in de woestijn van En - gedi. 2 (24:3) Toen nam Saul drie duizend uitgelezen mannen uit gans Israël, en hij toog heen, om David en zijn mannen te zoeken boven op de rotsstenen der steenbokken. 3 (24:4) En hij kwam tot de schaapskooien aan de weg, waar een spelonk was; en Saul ging daarin, om zijn voeten te dekken. David nu en zijn mannen zaten aan de zijden der spelonk. 4 (24:5) Toen zeiden de mannen van David tot hem: Zie de dag, in welken de HEERE tot u zegt: Zie, Ik geef uw vijand in uw hand, en gij zult hem doen, gelijk als het goed zal zijn in uw ogen. En David stond op, en sneed stilletjes een slip van Sauls mantel. 5 (24:6) Doch het geschiedde daarna, dat Davids hart hem sloeg, omdat hij de slip van Saul afgesneden had. 6 (24:7) En hij zeide tot zijn mannen: Dat late de HEERE ver van mij zijn, dat ik die zaak doen zou aan mijn heer, de gezalfde des HEEREN, dat ik mijn hand tegen hem uitsteken zou; want hij is de gezalfde des HEEREN! 7 (24:8) En David scheidde zijn mannen met woorden, en liet hun niet toe, dat zij opstonden tegen Saul. En Saul maakte zich op uit de spelonk, en ging op de weg. 8 (24:9)
Daarna maakte zich David ook op, en ging uit de spelonk, en hij riep Saul achterna, zeggende: Mijn heer koning! Toen zag Saul achter zich om, en David boog zich met het aangezicht ter aarde en neigde zich. 9 (24:10) En David zeide tot Saul: Waarom hoort gij de woorden der mensen, zeggende: Zie, David zoekt uw kwaad? 10 (24:11) Zie, te dezen dage hebben uw ogen gezien, dat de HEERE u heden in mijn hand gegeven heeft in deze spelonk, en men zeide, dat ik u doden zou; doch mijn hand verschoonde u, want ik zeide: Ik zal mijn hand niet uitsteken tegen mijn heer, want hij is de gezalfde des HEEREN. 11 (24:12) Zie toch, mijn vader, ja, zie de slip uws mantels in mijn hand; want als ik de slip uws mantels afgesneden heb, zo heb ik u niet gedood; beken en zie, dat er in mijn hand geen kwaad, noch overtreding is, en ik tegen u niet gezondigd heb; nochtans jaagt gij mijn ziel, dat gij ze wegneemt. 12 (24:13) De HEERE zal richten tussen mij en tussen u, en de HEERE zal mij wreken aan u; maar mijn hand zal niet tegen u zijn. 13 (24:14) Gelijk als het spreekwoord der ouden zegt: Van de goddelozen komt goddeloosheid voort; maar mijn hand zal niet tegen u zijn. 14 (24:15) Naar wien is de koning van Israël uitgegaan? Wien jaagt gij na? Naar een doden hond, naar een enige vlo! 15 (24:16) Doch de HEERE zal zijn tot Rechter, en richten tussen mij en tussen u, en zien daarin, en twisten mijn twist, en richten mij van uw hand. 16 (24:17)
En het geschiedde, toen David geëindigd had al deze woorden tot Saul te spreken, zo zeide Saul: Is dit uw stem, mijn zoon David? Toen hief Saul zijn stem op en weende. 17 (24:18) En hij zeide tot David: Gij zijt rechtvaardiger dan ik; want gij hebt mij goed vergolden, en ik heb u kwaad vergolden. 18 (24:19) En gij hebt mij heden aangewezen, dat gij mij goed gedaan hebt; want de HEERE had mij in uw hand besloten, en gij hebt mij niet gedood. 19 (24:20) Zo wanneer iemand zijn vijand gevonden heeft, zal hij hem op een goeden weg laten gaan? De HEERE nu vergelde u het goede, voor dezen dag, dien gij mij heden gemaakt hebt. 20 (24:21) En nu, zie, ik weet, dat gij voorzeker koning worden zult, en dat het koninkrijk van Israël in uw hand bestaan zal. 21 (24:22) Zo zweer mij dan nu bij de HEERE, zo gij mijn zaad na mij zult uitroeien, en mijn naam zult uitdelgen van mijns vaders huis! 22 (24:23) Toen zwoer David aan Saul; en Saul ging in zijn huis, maar David en zijn mannen gingen op in de vesting.

Tot nu toe hebben wij gezien hoe Saul de gelegenheid zocht om David te verderven, maar haar tot zijn beschaming nooit kon vinden. In dit hoofdstuk zullen wij zien hoe David een schone gelegenheid had om Saul te verderven, en tot zijn eer er geen gebruik van heeft gemaakt. Dat hij Sauls leven gespaard heeft, was een even groot blijk van Gods genade in hem, als het bewaren van zijn eigen leven een blijk was van Gods zorgende voorzienigheid over hem. Merk op:

I. Hoe boosaardig Saul Davids leven zocht, vers 1, 2.
II. Hoe grootmoedig David Sauls leven redde, toen hij hem in zijn macht had, en slechts een slip van zijn mantel afsneed, vers 3 - 8.
III. Hoe aandoenlijk hij met Saul redeneerde, ten einde hem tot een betere gemoedsstemming jegens hem te brengen, vers - 15.

IV. De goede indruk, die dit voor het ogenblik op Saul heeft teweeggebracht, vers 16 - 22.

1 Samuël 24:1 - 9

I. Wij zien hier hoe Saul zijn vervolgen van David hervat, vers 1, Niet zodra is hij veilig teruggekomen van de Filistijnen te verjagen, waarbij hij voorspoedig schijnt geweest te zijn, of hij doet onderzoek naar David, om hem kwaad te doen, en hij besluit om hem wederom te vervolgen, "alsof hij verlost was om al deze gruwelen te doen", Jeremia 7:10. Door de herhaalde invallen van de Filistijnen had hij kunnen zien hoe nodig het was om David terug te roepen uit zijn ballingschap, en hem in zijn plaats in het leger te herstellen, maar zo weinig denkt hij hieraan, dat hij nu meer dan ooit verbitterd tegen hem is, en, vernemende dat hij in de woestijn van Engedi is, neemt hij drie duizend uitgelezen mannen en gaat met deze op weg om David op te sporen op de rotsstenen der steenbokken, waar, naar men zou denken, aan David het verblijf niet misgund of benijd zou worden, noch dat Saul de lust zou hebben om hem daar te verontrusten, immers, welk kwaad kon hij vrezen van iemand, die van geen betere verblijfplaats als deze voorzien was? Maar het voldoet Saul niet, dat David aldus opgesloten is, hij kan, zolang als hij leeft, geen rust hebben.

II. Gods voorzienigheid brengt Saul in dezelfde spelonk, waarin David en zijn mannen zich hadden verborgen, vers 4. In die landen bevonden zich in de glooiingen van rotsen of bergen zeer grote spelonken, deels door de natuur gevormd, maar waarschijnlijk nog zeer vergroot en verruimd door de kunst tot beschutting van de schapen tegen de hitte van de zon, vandaar dat wij lezen van plaatsen, "waar de kudde legert op de middag", Hooglied 1:7, en van deze spelonk schijnt gesproken te worden als van een van de schaapskooien. In deze spelonk verbleef David met zijn mannen, misschien niet al de zes honderd, maar slechts enige van zijn bijzondere vrienden, terwijl de overigen zich in gelijksoortige holen ophielden. Saul, daar voorbijgaande, ging hij alleen naar binnen niet om David te zoeken, (want daar hij dacht dat David een rusteloos eerzuchtig man was dacht hij hem eerder te vinden met de steenbokken de rotsen beklimmende, dan met de schapen in een spelonk teruggetrokken) maar hij ging er om zijn voeten te dekken, dat is: om er een poos te slapen, daar het een koele en rustige plaats was, zeer verkwikkend in de hitte van de dag. Waarschijnlijk gaf hij zijn volgelingen bevel om vooruit te gaan, slechts enkelen terughoudende om hem aan de ingang van de spelonk te wachten.

III. Davids dienaren porren hem aan om Saul te doden, nu hij er zulk een goede gelegenheid voor had, vers 5. Zij zeggen hem dat dit de dag was, waarnaar hij zolang heeft uitgezien, en waarvan God hem in het algemeen gesproken had, toen hij gezalfd werd voor het koninkrijk, die een einde zou maken aan zijn moeilijkheden en de weg zou banen voor zijn verhoging. Saul was nu in zijn macht, en men kon zich licht voorstellen dat hij weinig barmhartigheid zou vinden bij Saul, weshalve hij weinig reden had om hem barmhartigheid te bewijzen. "Stellig moet gij hem nu de dodelijke slag toebrengen", zeggen zijn dienaren. Zie hoe onderhevig wij er aan zijn:
1. Om de beloften Gods verkeerd te begrijpen. God had aan David verzekerd dat hij hem van Saul zou verlossen, en zijn mannen vatten dit op als een volmacht om hem te doden.
2. Gods voorzienigheid verkeerd te verstaan, omdat het nu in zijn macht is hem te doden denken zij dat het hem ook geoorloofd is.

IV. David sneed stilletjes een slip van Sauls mantel maar had er spoedig berouw van, dat Davids hart hem sloeg, omdat hij de slip van Saul afgesneden had, vers 6. Hoewel het Saul geen wezenlijk kwaad deed, en David tot bewijs diende dat hij het in zijn macht heeft gehad hem te doden, vers 12, wenste hij toch, omdat het een belediging was van Sauls koninklijke

waardigheid, dat hij het niet gedaan had. Het is goed een hart in ons binnenste te hebben, dat ons slaat om zonden, die klein schijnen, het is een teken dat het geweten ontwaakt is en teder is, en zal het middel wezen om grotere zonden te voorkomen.

V. Hij redeneert sterk, beide met zichzelf en met zijn dienstknechten, tegen het denkbeeld van Saul kwaad te doen.
1. Hij redeneert met zichzelf: Dat late de HEERE ver van mij zijn, dat ik die zaak doen zou aan mijn heer, de gezalfde des HEEREN, dat ik mijn hand tegen hem uitsteken zou, want hij is de gezalfde des HEEREN!. Zonde is een zaak, waarvoor wij moeten terugdeinzen, en waarvan wij de verzoeking moeten weerstaan, niet slechts met vastberadenheid, maar met een heilige verontwaardiging. Hij beschouwt Saul thans niet als de vijand en de enigen persoon, die hem in de weg stond voor zijn bevordering, want dan zou hij gehoor hebben gegeven aan de verzoeking, maar als Gods gezalfde, dat is: de persoon, door God aangewezen om te regeren zolang als hij leefde, en die, als zodanig, onder de bijzondere bescherming stond van de Goddelijke wet, en als zijn meester, aan wie hij trouw verschuldigd was. Laat dienstboden en onderdanen hieruit leren trouw en gehoorzaam te zijn, welke hardheden zij ook te verduren hebben, 1 Petrus 2:18.

2. Hij redeneert met zijn dienstknechten. Hij liet hun niet toe, dat zij opstonden tegen Saul, vers 8. Hij wilde niet alleen zelf deze slechte daad niet doen, maar ook de hem omringenden niet toelaten haar te doen. Aldus heeft hij kwaad met goed vergolden aan hem van wie hij kwaad voor goed had ontvangen, en hierin was hij een type van Christus die Zijn vervolgers heeft verlost en zalig gemaakt, en een voorbeeld voor alle Christenen, om van het kwade niet overwonnen te worden, maar het kwade door het goede te overwinnen. VI. Hij volgt Saul buiten de spelonk, en ofschoon hij geen gebruik wilde maken van de gelegenheid om hem te doden, heeft hij toch wijselijk de gelegenheid gebruikt om, zo het mogelijk was, zijn vijandschap te doden, door hem er van te overtuigen, dat hij niet zulk een man was, als waarvoor hij hem hield.

1. Zelfs door zich aan hem te vertonen getuigde hij dat hij een eervolle mening koesterde van Saul. Hij had maar al te veel reden om te geloven dat - hij mocht zeggen wat hij wilde - Saul hem terstond zou doden, zodra hij hem zag, en toch legt hij kloekmoedig die vrees af, en acht Saul een man van verstand te zijn, zodat hij naar rede kon luisteren, daar hij toch zoveel tot zijn rechtvaardiging kon aanvoeren en hem zo’n nieuw en onbetwistbaar bewijs kon geven van zijn oprechtheid en trouw.

2. Hij gedroeg zich zeer eerbiedig jegens hem, David boog zich met het aangezicht ter aarde en neigde zich, eer gevende aan wie eer toekwam, en ons lerende ons nederig en eerbiedig te gedragen jegens al onze meerderen, zelfs jegens hen, die hoogst beledigend en kwaadwillig voor ons zijn geweest. 1 Samuël 24:10 - 16 Wij hebben hier Davids warme en aandoenlijke rede tot Saul, waarin hij tracht hem te overtuigen, dat hij een zeer groot oprecht deed met hem aldus te vervolgen, en hem daarom te bewegen om met hem verzoend te zijn.

1. Hij noemt hem vader, vers 12, want hij was niet alleen als koning de vader van zijn land, maar hij was ook in het bijzonder zijn schoonvader. Van een vader kan men medelijden verwachten en een gunstige mening. Het is voor een vorst even onnatuurlijk het verderf van een van zijn goede onderdanen te zoeken, als het voor een vader onnatuurlijk is om het verderf van zijn eigen kinderen te zoeken.

2. Hij legt de schuld van zijn woede tegen hem op zijn slechte raadslieden: Waarom hoort gij de woorden der mensen, vers 10. Het is een bewijs van achting, die men aan gekroonde hoofden verschuldigd is als zij verkeerd handelen, om er de schuld van te geven aan de personen, die hen omringen, die hun of het verkeerde aangeraden hebben, of het hun afgeraden moesten hebben. David had reden genoeg om te denken, dat Saul hem uit zuivere afgunst en boosaardigheid vervolgde, maar op betamelijke wijze onderstelt hij dat anderen er hem toe aangezet hebben, en hem hebben doen geloven dat hij zijn vijand is en zijn kwaad zoekt. Satan, de grote beschuldiger van de broederen, heeft zijn agenten aan alle plaatsen, en inzonderheid aan het hof van die vorsten, die de personen aanmoedigen en hun gehoor verlenen, die het volk van God voorstellen als vijanden des keizers, kortingen en landschappen schade aanbrengende, opdat zij, aldus in berenhuiden gekleed zijnde, door de jagers vervolgd zouden worden.

3. Plechtig betuigt hij zijn eigen onschuld, dat het verre was van hem schade of kwaad tegen Saul te beramen. Beken en zie, dat er in mijn hand geen kwaad, noch overtreding is, vers 12. Geen misdaad kan mij ten laste worden gelegd, ik ben mij van geen schuld bewust, en zo gij in mijn hart kon zien, gij zoudt zien dat ik oprecht ben in deze betuiging. en ik tegen u niet gezondigd heb, (hoe ik ook tegen God gezondigd heb), nochtans jaagt gij mijn ziel, dat is "mijn leven." Misschien was het in deze tijd, dat David de zevende Psalm gedicht heeft, over de woorden van Cush, de zoon van Jemini, dat is: Saul, zoals sommigen denken, waarin hij zich beroept op God, vers 4. Indien er onrecht in mijn handen is, zo vervolge de vijand mijne ziel en achterhale ze, in een tussenzin betreffende de geschiedenis, verhaald in dit hoofdstuk, zeggende: "Ja ik heb die gered, die mij zonder oorzaak benauwde."

4. Hij geeft een onloochenbaar bewijs van de onwaarheid van het vermoeden, waarop Sauls boosaardigheid tegen hem berustte. David was beschuldigd Sauls kwaad te zoeken. Zie toch, mijn vader, ja, zie de slip uws mantels in mijn hand, vers 12, laat die voor mij getuigen - en zij is een onwrikbare getuige - indien het waar was, waarvan ik beschuldigd ben, dan zou ik nu uw hoofd in mijn handen hebben en niet de slip van uw mantel, want ik zou dat even gemakkelijk hebben kunnen afsnijden als die.
Ter versterking van dit bewijs toont hij hem:
a. Dat de leiding van Gods voorzienigheid hem er de gelegenheid toe heeft gegeven: dat de HEERE u heden in mijn hand gegeven heeft, waarin menigeen een wenk zou gezien hebben, dat het Gods wil was dat hij nu de beslissenden slag zou geven aan hem, die daar weerloos voor hem lag. Toen Saul slechts een klein voordeel had op David, riep hij: God heeft hem in mijn hand overgegeven, Hoofdstuk 23:7, en besloot hij dat voordeel te gebruiken, maar David deed dit niet.
b. Dat zijn raadslieden en de personen, die bij hem waren, er hem ernstig toe gedrongen hebben. men zeide, dat ik u doden zou. Hij heeft Saul gelaakt wegens zijn horen naar de woorden van de mensen, en met recht, "want", zegt hij, "indien ik dit gedaan had, gij zoudt nu niet meer leven."
c. Dat hij het uit een goed beginsel geweigerd had, niet omdat zijn volgelingen in de nabijheid waren, die misschien zijn dood zouden gewroken hebben, neen, het was niet uit vrees voor hen, maar door de vreze Gods, dat hij er van teruggehouden werd. "Het is mijn heer en de gezalfde des Heeren, die ik behoor te beschermen en aan wie ik hulde en trouw verschuldigd ben, en daarom zei ik: geen haar van zijn hoofd zal ik krenken." Zo gelukkig kon hij zichzelf beheersen, dat aan zijn natuur niet toegelaten werd om tegen zijn beginselen te rebelleren, al was de verzoeking er toe ook nog zo sterk.

5. Hij verklaart vast besloten te zijn, nooit zijn eigen rechter te wezen, noch zichzelf te wreken. De Heere zal mij wreken aan u, dat is: "mij verlossen uit uw hand, maar, wat er ook geschiede: mijn hand zal niet tegen u zijn, vers 13, en weer in vers 14, Gelijk het spreekwoord der ouden zegt: "Van de goddelozen komt goddeloosheid voort, maar mijn hand zal niet tegen u zijn." De wijsheid van de ouden wordt aan het nageslacht overgeleverd door hun spreekwoordelijke gezegden, velen van die ontvangen wij bij overlevering van onze vaderen, en in de samenleving zullen de mensen er zich voor hun raadgevingen op beroepen, en hoort men dikwijls: Zoals het spreekwoord zegt." Hier is er een, dat in Davids tijd in zwang was: Van de goddelozen komt goddeloosheid voort, dat is:
a. De ongerechtigheid van de mensen zal hen ten laatste in het verderf storten. Aldus wordt het door sommigen verstaan. Wrevelige, onstuimige lieden zullen zich met hun eigen mes de hals afsnijden. Geef hun touw genoeg, en zij zullen zich verhangen. In deze zin komt het hier zeer gepast als een reden, waarom zijn hand niet tegen hem zal zijn.
b. Slechte mensen zullen slechte daden doen, naar van de mensen beginselen en neigingen zijn, zo zullen hun daden wezen: dit past in het verband. Indien David een slecht man ware geweest, zoals men hem heeft voorgesteld, dan zou hij die slechte daad gedaan hebben, maar hij durfde haar niet doen, om de vreze Gods.
Of aldus: Wèlk kwaad de mensen ons ook aandoen (waarover wij niet verwonderd moeten zijn wie onder doornen ligt, moet verwachten gekrabd te worden) toch moeten wij geen kwaad weerom doen, nooit schelden voor schelden vergelden, hoewel goddeloosheid van de goddeloze voortkomt, zo laat haar toch niet, bij wijze van weerwraak, van ons voortkomen. Ofschoon de hond blaft tegen het schaap, blaft het schaap toch niet tegen de hond. Zie Jesaja 32:6 - 8.

6. Hij poogt hem te doen inzien dat, gelijk het een slechte daad was, het ook een lage, minne daad was, om zo'n onaanzienlijk persoon, als David was, aldus na te jagen, vers 15. Naar wien is de koning van Israël uitgegaan? Wien jaagt gij na? met al die ijver en al die macht? Naar een doden hond, naar een enige vlo! Het is beneden zo groot een koning, om in het strijdperk te treden met iemand, die hem zo ongelijk is in macht, een van zijn eigen dienstknechten, die opgevoed werd als een arme schaapherder, en nu een balling is, evenmin instaat als gewillig om weerstand te bieden. Hem te overwinnen zal hem niet tot eer strekken, het te beproeven is zich te verkleinen. Als Saul met zijn eigen roem te rade wil gaan, dan zal hij zo'n vijand minachten, (gesteld eens, dat hij wezenlijk zijn vijand was) en geen gevaar van hem duchten. David was zo ver van naar hoge dingen te staan, dat hij in zijn eigen ogen als een dode hond was, Mefiboseth noemt zich aldus, 2 Samuël 9:8.
Deze nederige taal zou indruk gemaakt hebben op Saul, zo er nog een vonkje edelmoedigheid in hem was: "Satis est prostrasse leoni - het is de leeuw genoeg zijn prooi ten onder te hebben gebracht." Welke eer of roem zou het voor Saul wezen om een dode hond te vertreden? Welk genoegen kon het hem doen smaken om een enige vlo te jagen? Die (zoals sommigen hebben opgemerkt) als zij gezocht wordt, niet gemakkelijk wordt gevonden, indien zij gevonden wordt, niet gemakkelijk wordt gevangen, en, als zij gevangen wordt, toch slechts een armzalig iets is, inzonderheid voor een vorst. "Aquila non captat muscas - de adelaar maakt geen jacht op vliegen." David denkt dat Saul niet meer reden heeft hem te vrezen, dan een vlooienbeet te vrezen.

7. Wederom en nogmaals beroept hij zich op God als op de rechtvaardigen Rechter, vers 13 en 16. Doch de HEERE zal zijn tot Rechter, en richten tussen mij en tussen en tussen u. De gerechtigheid God is de toevlucht en troost voor de verdrukte onschuld. Doen de mensen ons onrecht, God zal ons recht doen, op zijn laatst in het oordeel van de groten dag. Aan Hem

geeft David zijn zaak in handen, en aldus is hij tevreden en wacht zijn tijd af om voor Hem te verschijnen. 1 Samuël 24:17 - 23

I. Hier is Sauls boetvaardig antwoord op Davids rede. Het was vreemd dat hij geduld had om hem ten einde toe aan te horen, in aanmerking genomen hoe verwoed hij op hem was, en hoe snijdend Davids rede was, maar God hield hem en zijn mannen onder bedwang, en wij kunnen onderstellen dat Saul getroffen was van verbazing over het zonderlinge van het geval, en nog veel meer, toen hij bevond hoezeer hij in Davids macht is geweest. Zijn hart zou harder hebben moeten zijn dan een steen, als dit hem niet had getroffen.

1. Hij was bewogen tot tranen toe, en wij willen niet onderstellen dat zij geveinsd weren, maar de werkelijke tolken waren van wet erbij hem omging, toen hij zijn ongerechtigheid inzag, die hem zo duidelijk voor ogen was gesteld. Hij spreekt alsof hij geheel overweldigd is door Davids goedheid: Is dit uw stem, mijn zoon David? En als iemand, die ontroerd wordt bij de gedachte aan zijn eigen dwaasheid en ondankbaarheid: Toen hief Saul zijn stem op en weende, vers 17. Velen treuren om hun zonden, die er zich toch niet in waarheid van bekeren, er bitterlijk om wenen, en er toch in liefde aan blijven verbonden.

2. Openhartig erkent hij Davids oprechtheid en zijn eigen ongerechtigheid, vers 18. Gij zijt rechtvaardiger dan ik. Nu heeft God aan David het woord vervuld, waarop Hij hem heeft doen hopen, dat Hij "uw gerechtigheid zal doen voortkomen als het licht", Psalm 37:6. Zij, die er voor zorgen een goede consciëntie te bewaren, kunnen het aan God overlaten om dit bekend te doen worden. Deze oprechte bekentenis volstond om Davids onschuld te bewijzen, (zijn vijand zelf rechter zijnde) maar volstond niet om Saul als een oprecht berouwhebbende te doen kennen. Hij had moeten zeggen: Gij zijt rechtvaardig, maar ik ben goddeloos, maar het uiterste, waartoe hij kan komen, is: Gij zijt rechtvaardiger dan ik. Maar gewoonlijk komen slechte mensen nooit verder dan dit in hun belijdenis, zij willen wel erkennen dat zij niet zo goed zijn als sommige anderen, er zijn er wel, die beter en rechtvaardiger zijn dan zij. Nu erkent hij in dwaling te zijn omtrent David vers 19: En gij hebt mij heden aangewezen, dat gij mij goed gedaan hebt. Wij zijn al te zeer geneigd van anderen te denken dat zij ons slechter gezind zijn dan zij zijn, en dan zij misschien bewezen worden te zijn, en als wij later onze vergissing ontdekken, dan moeten wij, evenals Saul hier, ons haasten om onze verdenking ongegrond te verklaren.

3. Hij bidt God David te belonen voor deze edelmoedige vriendelijkheid jegens hem. Hij erkent dat David, door hem te sparen toen hij hem in zijn macht had, een buitengewoon en ongeëvenaard voorbeeld heeft gegeven van zachtmoedigheid jegens een vijand, niemand zou hetzelfde gedaan hebben, en daarom, hetzij dat hij zich onmachtig gevoelde zo groot een gunst naar waarde te belonen, of omdat hij niet geneigd was zelf hem te belonen, verwijst hij hem naar God voor zijn loon: De HEERE nu vergelde u het goede, voor dezen dag, vers 20. Arme bedelaars kunnen niet minder doen dan bidden voor hun weldoeners, en Saul heeft niet meer gedaan.

4. Hij voorzegt zijn bevordering tot de troon, vers 21. En nu, zie, ik weet, dat gij voorzeker koning worden zult. Hij wist het tevoren door hetgeen Samuël gezegd had, te vergelijken met de voortreffelijke geest, die hij in David zag, hetgeen zijn zonde van hem te vervolgen grotelijks verzwaarde, hij had evenveel reden om van David te zeggen, als David had om van hem te zeggen: Hoe zou ik mijn hand uitsteken tegen de gezalfde des HEEREN. Maar nu wist hij het doordat hij zag welke invloed David had op het volk, door Gods bijzondere bescherming over hem, en door de grootmoedige, koninklijke geest, waarvan hij blijk heeft

gegeven door zijn vijand te sparen. Nu wist hij het, dat is: nu hij in een goede gemoedsstemming was, wilde hij erkennen dat hij het wist, en er zich aan onderwerpen. Vroeg of laat zal God hen zelfs, die van de synagoge van Satan zijn, noodzaken hen te erkennen, die Hij heeft liefgehad, en te aanbidden voor hun voeten, want aldus is het beloofd, Openbaring 3:9. Deze erkenning, die Saul deed van Davids onbetwistbaar recht op de kroon, was een grote bemoediging voor David zelf, en een steun voor zijn geloof en zijn hoop.

5. Hij verbindt David met een eed, om later dezelfde zachtmoedigheid te betonen jegens zijn zaad en zijn naam, als hij nu betoond heeft jegens zijn persoon, vers 22. David had meer reden om Saul door een eed te verbinden, dat hij hem niet zou verderven, maar hij doet dit niet, (indien de wetten van gerechtigheid en eer hem niet binden, dan zal een eed het ook niet) maar Saul wist dat David een nauwgezet man was, en hij dus zijn belangen veilig weet, als hij ze verzekerd ziet door een eed. Door zijn ongehoorzaamheid had Saul zijn eigen ziel in het verderf gestort, en nooit heeft hij door berouw en bekering dat verderf zoeken te voorkomen, en toch is hij zeer bezorgd voor zijn naam, dat die niet uitgedelgd, en voorzijn zaad, dat het niet uitgeroeid zal worden. Hoe dit zij: Toen zwoer David aan Saul, vers 23. Hoewel hij in verzoeking kon zijn om, niet slechts uit wraak maar uit voorzichtigheid, Sauls geslacht uit te roeien, verbindt hij zich toch het niet te doen, wetende dat God aan hem en de zijnen het koninkrijk kan en zal bevestigen zonder gebruik te maken van zulk een bloedige methode. Deze eed heeft hij later nauwgezet gehouden, hij ondersteunde Mefibóseth, en liet hen als verraders ter dood brengen, die Isboseth hebben omgebracht. Het hangen van onderscheidene leden van Sauls nageslacht om verzoening te doen over het verderf van de Gibeonieten, was Gods gebod, niet Davids daad, en was dus ook geen schenden van zijn eed.

II. Hun scheiden van elkaar in vrede.
1. Voor het ogenblik gaf Saul de vervolging op, hij ging naar huis, overtuigd, maar niet bekeerd, beschaamd over zijn afgunst van David, maar die wortel van de bitterheid toch in zijn hart behoudende, geërgerd dat hij, eindelijk David gevonden hebbende, het toch niet van zich kon verkrijgen hem te doden, zoals hij voorgenomen had. God heeft velerlei middelen om de handen van de vervolgers te binden, als Hij hun hart niet bekeert.

2. David bleef zorgdragen voor zijn eigen veiligheid, hij kende Saul te goed om hem te vertrouwen: maar David en zijn mannen gingen op in de vestingen. Het is gevaarlijk om zich aan de genade van een verzoenden vijand toe te vertrouwen. Wij lezen van degenen, die in Christus geloofden, maar aan wie Hij zichzelf toch niet betrouwde, omdat Hij hen allen kende. Zij, die als David onschuldig zijn als de duiven, moeten ook als hij voorzichtig zijn als de slangen.

HOOFDSTUK 25

1 En Samuël stierf; en gans Israël vergaderde zich, en zij bedreven rouw over hem, en begroeven hem in zijn huis te Rama. En David maakte zich op, en toog af naar de woestijn Paran. 2 En er was een man te Maon, en zijn bedrijf was te Karmel; en die man was zeer groot, en hij had drie duizend schapen, en duizend geiten; en hij was in het scheren zijner schapen te Karmel. 3 En de naam des mans was Nabal, en de naam zijner huisvrouw was Abigaïl; en de vrouw was goed van verstand, en schoon van gedaante; maar de man was hard en boos van daden, en hij was een Kalebiet.

4 Als David hoorde in de woestijn, dat Nabal zijn schapen schoor, 5 Zo zond David tien jongelingen; en David zeide tot de jongelingen: Gaat op naar Karmel, en als gij tot Nabal komt, zo zult gij hem in mijn naam naar de welstand vragen; 6 En zult alzo zeggen tot dien welvarende: Vrede zij u, en uw huize zij vrede, en alles, wat gij hebt, zij vrede! 7 En nu, ik heb gehoord, dat gij scheerders hebt; nu, de herders, die gij hebt, zijn bij ons geweest; wij hebben hun geen smaadheid aangedaan, en zij hebben ook niets gemist al de dagen, die zij te Karmel geweest zijn. 8 Vraag het uw jongelingen, en zij zullen het u te kennen geven. Laat dan deze jongelingen genade vinden in uw ogen, want wij zijn op een goeden dag gekomen; geef toch uw knechten, en uw zoon David, hetgeen uw hand vinden zal. 9 Toen de jongelingen van David gekomen waren, en in Davids naam naar al die woorden tot Nabal gesproken hadden, zo hielden zij stil. 10 En Nabal antwoordde de knechten van David, en zeide: Wie is David, en wie is de zoon van Isaï? Er zijn heden vele knechten, die zich afscheuren, elk van zijn heer. 11 Zou ik dan mijn brood, en mijn water, en mijn geslacht vlees nemen, dat ik voor mijn scheerders geslacht heb, en zou ik het de mannen geven, die ik niet weet, van waar zij zijn? 12 Toen keerden zich de jongelingen van David naar hun weg; en zij keerden weder, en kwamen, en boodschapten hem achtervolgens al deze woorden.

13 David dan zeide tot zijn mannen: Een iegelijk gorde zijn zwaard aan. Toen gordde een iegelijk zijn zwaard aan, en David gordde ook zijn zwaard aan; en zij togen op achter David, omtrent vierhonderd man, en daar bleven er tweehonderd bij het gereedschap. 14 Doch een jongeling uit de jongelingen boodschapte het aan Abigaïl, de huisvrouw van Nabal, zeggende: Zie, David heeft boden gezonden uit de woestijn, om onzen heer te zegenen; maar hij is tegen hen uitgevaren. 15 Nochtans zijn zij ons zeer goede mannen geweest; en wij hebben geen smaadheid geleden, en wij hebben niets gemist al de dagen, die wij met hen verkeerd hebben, toen wij op het veld waren. 16 Zij zijn een muur om ons geweest, zo bij nacht als bij dag, al de dagen, die wij bij hen geweest zijn, weidende de schapen. 17 Weet dan nu, en zie, wat gij doen zult; want het kwaad is ten volle over onzen heer besloten, en over zijn ganse huis; en hij is een zoon Belials, dat men hem niet mag aanspreken.

18 Toen haastte zich Abigaïl, en nam tweehonderd broden, en twee lederzakken wijns, en vijf toebereide schapen, en vijf maten geroost koren, en honderd stukken rozijnen, en tweehonderd klompen vijgen, en leide die op ezelen. 19 En zij zeide tot haar jongelingen: Trekt heen voor mijn aangezicht; ziet, ik kom achter ulieden; doch haar man Nabal gaf zij het niet te kennen. 20 Het geschiedde nu, toen zij op de ezel reed, en dat zij afkwam in het verborgene des bergs, en ziet, David en zijn mannen kwamen af haar tegemoet, en zij ontmoette hen. 21 David nu had gezegd: Trouwens ik heb te vergeefs bewaard al wat deze in de woestijn heeft, alzo dat er niets van alles, wat hij heeft, gemist is; en hij heeft mij kwaad voor goed vergolden. 22 Zo doe God aan de vijanden van David, en zo doe Hij daartoe, indien ik van allen, die hij heeft, iets tot morgen overlaat, dat mannelijk is!

23 Toen nu Abigaïl David zag, zo haastte zij zich, en kwam van de ezel af, en zij viel voor het aangezicht van David op haar aangezicht, en zij boog zich ter aarde. 24 En zij viel aan zijn voeten en zeide: Och, mijn heer, mijn zij de misdaad, en laat toch uw dienstmaagd voor uw oren spreken, en hoor de woorden uwer dienstmaagd. 25 Mijn heer stelle toch zijn hart niet aan dezen Belials man, aan Nabal; want gelijk zijn naam is, alzo is hij; zijn naam is Nabal, en dwaasheid is bij hem; en ik, uw dienstmaagd, heb de jongelingen van mijn heer niet gezien, die gij gezonden hebt. 26 En nu, mijn heer! zo waarachtig als de HEERE leeft, en uw ziel leeft, het is de HEERE, Die u verhinderd heeft van te komen met bloedstorting, dat uw hand u zou verlossen; en nu, dat als Nabal worden uw vijanden, en die tegen mijn heer kwaad zoeken! 27 En nu, dit is de zegen, dien uw dienstmaagd mijn heer toegebracht heeft, dat hij gegeven worde de jongelingen, die mijns heren voetstappen nawandelen. 28 Vergeef toch aan uw dienstmaagd de overtreding, want de HEERE zal zekerlijk mijn heer een bestendig huis maken, dewijl mijn heer de oorlogen des HEEREN oorloogt, en geen kwaad bij u gevonden is van uw dagen af. 29 Wanneer een mens opstaan zal om u te vervolgen, en om uw ziel te zoeken, zo zal de ziel mijns heren ingebonden zijn in het bundeltje der levenden bij de HEERE, uw

God; maar de ziel uwer vijanden zal Hij slingeren uit het midden van de holligheid des slingers. 30 En het zal geschieden, als de HEERE mijn heer naar al het goede doen zal, dat Hij over u gesproken heeft, en Hij u gebieden zal een voorganger te zijn over Israël; 31 Zo zal dit u, mijn heer, niet zijn tot wankeling, noch aanstoot des harten, te weten, dat gij bloed zonder oorzaak zoudt vergoten hebben, en dat mijn heer zichzelven zou verlost hebben; en als de HEERE mijn heer weldoen zal, zo zult gij uwer dienstmaagd gedenken.
32 Toen zeide David tot Abigaïl: Gezegend zij de HEERE, de God Israëls, Die u te dezen dage mij tegemoet gezonden heeft! 33 En gezegend zij uw raad en gezegend zijt gij, dat gij mij te dezen dage geweerd hebt, van te komen met bloedstorting, dat mijn hand mij verlost zou hebben! 34 Want voorzeker, het is zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, Die mij verhinderd heeft, van u kwaad te doen, dat, ten ware dat gij u gehaast hadt, en mij tegemoet gekomen waart, zo ware van Nabal niemand, die mannelijk is, overgebleven tot het morgenlicht! 35 Toen nam David uit haar hand, wat zij hem gebracht had; en hij zeide tot haar: Trek met vrede op naar uw huis; zie, ik heb naar uw stem gehoord, en heb uw aangezicht aangenomen. 36 Toen nu Abigaïl tot Nabal kwam, ziet, zo had hij een maaltijd in zijn huis, als eens konings maaltijd; en het hart van Nabal was vrolijk op denzelven, en hij was zeer dronken; daarom gaf zij hem niet een woord, klein noch groot, te kennen, tot aan het morgenlicht. 37 Het geschiedde nu in de morgen, toen de wijn van Nabal gegaan was, zo gaf hem zijn huisvrouw die woorden te kennen. Toen bestierf zijn hart in het binnenste van hem, en hij werd als een steen. 38 En het geschiedde omtrent na tien dagen, zo sloeg de HEERE Nabal, dat hij stierf.
39 Toen David hoorde, dat Nabal dood was, zo zeide hij: Gezegend zij de HEERE, Die de twist mijner smaadheid getwist heeft van de hand van Nabal, en heeft zijn knecht onthouden van het kwade, en dat de HEERE het kwaad van Nabal op zijn hoofd heeft doen wederkeren! En David zond heen, en liet met Abigaïl spreken, dat hij ze zich ter vrouwe nam. 40 Als nu de knechten van David tot Abigaïl gekomen waren te Karmel, zo spraken zij tot haar, zeggende: David heeft ons tot u gezonden, dat hij zich u ter vrouwe neme. 41 Toen stond zij op, en neigde zich met het aangezicht ter aarde, en zij zeide: Ziet, uw dienstmaagd zij tot een dienares, om de voeten der knechten mijns heren te wassen. 42 Abigaïl nu haastte, en maakte zich op, en zij reed op een ezel, met haar vijf jonge maagden, die haar voetstappen nawandelden; zij dan volgde de boden van David na, en zij werd hem ter huisvrouw. 43 Ook nam David Ahinoam van Jizreel; alzo waren ook die beiden hem tot vrouwen. 44 Want Saul had zijn dochter Michal, de huisvrouw van David, gegeven aan Palti, de zoon van Lais, die van Gallim was.

Wij hebben hier een tussenpoos in Davids moeilijkheden met Saul. Gods voorzienigheid schonk hem een tijd van verademing, en toch verhaalt dit hoofdstuk ook moeilijkheden van David, als de ene kwelling voorbij is, dan moeten wij nog niet denken gerust te kunnen zijn, er kan een storm opsteken van een andere kant, zoals hier voor David.

I. Er komen tijdingen van Samuëls dood, en het kon niet anders of dit moest een leed zijn voor David, vers 1.
II. Maar de slechte behandeling, die hij van Nabal ondervond, is uitvoerig in dit hoofdstuk meegedeeld.

1. Het karakter van Nabal, vers 2 - 3.
2. Het nederig verzoek, dat tot hem gezonden werd, vers 4 - 9.
3. Zijn lomp antwoord, vers 10 - 11.
4. Davids toorn hierover, vers 12,13,21,22.
5. Abigaïls wijze zorg om het kwaad te voorkomen, dat hierdoor over haar gezin gebracht kon worden, vers 14 - 20.
6. Haar toespraak tot David om hem te bevredigen. vers 23 - 31.
7. Davids gunstige ontvangst van haar, vers 32 - 35.
8. De dood van Nabal, vers 36 - 38.
9. Abigaïls huwelijk met David, vers 39 - 44.

1 Samuël 25:1
Wij hebben hier een kort bericht van Samuëls dood en begrafenis.

1. Hoewel hij een groot man was, uitnemend geschikt en bevoegd voor de openbaren dienst, heeft hij toch het laatste gedeelte van zijn leven in afzondering doorgebracht, daar hij zich geheel uit de publieke zaken had teruggetrokken niet omdat hij er door ouderdom of zwakte ongeschikt voor was geworden, want hij kon nog in een vergadering van de profeten voorgaan, Hoofdstuk 19:20, maar omdat Israël hem had verworpen, waardoor God hen aldus rechtvaardig kastijdde, en omdat het zijn begeerte was rustig te zijn, en om zich te verlustigen in God en in daden van Godsvrucht, nu hij op gevorderde leeftijd was gekomen, en die begeerte heeft God hem genadig toegestaan. Laat oude lieden gewillig zijn om te rusten, al heeft het ook de schijn alsof zij zich levend gingen begraven.

2. Hoewel hij een groot vriend was van David, en Saul hem daarom, en ook omdat hij oprecht en vrijmoedig met hem had gehandeld, haatte, is hij toch in vrede gestorven, had hij ook vrede, zelfs in de ergste dagen van de tirannie van Saul, die hem wel eens voor zijn leven deed vrezen, Hoofdstuk 16:2. Saul beminde hem niet, maar toch vreesde hij hem, zoals Herodes Johannes gevreesd heeft, en hij vreesde het volk, want allen wisten dat hij een profeet was. Aldus wordt Saul in bedwang gehouden om hem geen kwaad te doen.

3. Gans Israël beweende hem, en daar hadden zij reden voor, want allen verloren veel in hem. Zijn persoonlijke verdiensten geboden dat hem bij zijn dood deze eer werd bewezen zijn vroegere diensten voor het publiek, toen hij Israël heeft gericht, maakten deze hulde van eerbied voor zijn naam en gedachtenis tot een schuld, die betaald moest worden, en zeer ondankbaar zou het geweest zijn, zo hem die hulde onthouden was. De zonen van de profeten hadden de stichter en president van hun school verloren, en al wat hen verzwakte was een publiek verlies. Maar dat was niet alles. Samuël was een voortdurende voorbidder voor Israël, hij bad dagelijks voor hen, Hoofdstuk 12:23, als hij heengaat, gaat hun beste vriend van hen heen. Het verlies is nog te smartelijker op dit tijdstip, nu Saul zo tiranniek is geworden en David uit zijn land is verdreven, nooit was Samuël meer nodig voor land en volk, en toch IS hij weggenomen. Wij willen hopen dat de Israëlieten Samuëls dood zoveel bitterder beweenden, omdat zij aan hun eigen zonden en dwaasheid gedachten in hem te verwerpen en een koning te begeren. Diegenen hebben wel harde harten, die hun getrouwe leraren met droge ogen kunnen begraven, geen besef hebben van het verlies van hen, die voor hen hebben gebeden, en hun de weg des HEEREN hebben geleerd. Als God in Zijn voorzienigheid onze bloedverwanten en vrienden van ons wegneemt, dan moeten wij verootmoedigd wezen wegens ons verkeerd gedrag tegenover hen terwijl zij nog bij ons waren.

4. Zij begroeven hem, niet in de profetenschool te Najoth, maar in zijn eigen huis of misschien in de tuin, die er bij behoorde, te Rama, waar hij geboren was.

5. Hierop toog David af naar de woestijn Paran, zich terugtrekkende, misschien om op plechtiger wijs de dood van Samuël te bewenen.
Of liever, omdat hij, nu hij zo goed een vriend had verloren, die zo'n steun voor hem was (en naar hij hoopte ook verder voor hem zijn zou) vreesde dat zijn gevaar groter was dan ooit tevoren, en daarom trok hij zich terug in een woestijn buiten de grenzen van het land Israëls. Nu was het, dat hij in de tenten Kedars woonde, Psalm 120:5. In sommige delen van deze woestijn van Paran heeft Israël gewandeld, toen zij uit Egypte kwamen. Die plaats bracht Gods zorg over hen in herinnering en David kon daar gebruik van maken tot zijn eigen bemoediging, in zijn tegenwoordige woestijnstaat.

1 Samuël 25:2 - 11
Hier begint de geschiedenis van Nabal.
I. Er wordt ons een kort bericht van hem gegeven: wie en wat hij was, vers 2, 3. Een man, van wie wij nooit gehoord zouden hebben, indien hij niet voor een ogenblik in aanraking was gekomen met David. Merk op:

1. Zijn naam: Nabal, een dwaas, dat is er de betekenis van. Het was een wonder, dat zijn ouders hem die naam gegeven hebben het was een slecht voorteken van wat zijn aard en karakter zou blijken te wezen. Maar eigenlijk verdienen wij allen aldus genoemd te worden, als wij in de wereld komen, want de mens is als het veulen eens woudezels geboren en de dwaasheid is in het hart des jongen gebonden.

2. Zijn geslacht: hij was een Kalebiet, maar hij was van een anderen geest dan zijn voorvader Kaleb, wiens bezitting hij erfde, want Maon en Karmel lagen nabij Hebron, dat aan Kaleb gegeven werd, Jozua 15:54, 55, 14:14 maar hij heeft alles behalve zijn deugden geërfd. Hij was een schandvlek voor zijn geslacht, en toen was zijn geslacht dus geen eer voor hem. "Degeneranti genus opprobrium - Een goede afkomst is een smaad voor hem, die er van ontaardt." De LXX en sommige andere oude overzettingen lezen het als een soortnaam, niet: hij was een Kalebiet, maar hij was een honds man, nors en bits, altijd snauwende en grommende. Hij was "anthropos kunikos", een cynisch man.

3. Zijn rijkdom. Hij was zeer groot, dat is: zeer rijk, want rijkdom geeft een groot aanzien aan de mensen in de ogen van de wereld, maar anders had hij voor iemand, die naar een juiste maatstaf oordeelt, een zeer min aanzien. Rijkdommen zijn gewone zegeningen, die God dikwijls aan Nabals geeft, aan wie Hij noch wijsheid, noch genade schenkt.

4. Zijn vrouw: Abigaïl, een vrouw van groot verstand. Haar naam betekent: de vreugde haar vaders, maar hij kon zich toch niet veel vreugde van haar beloven, toen hij haar aan zo'n man heeft uitgehuwelijkt, meer vragende naar zijn rijkdom, dan naar zijn wijsheid. Menig kind wordt weggeworpen op de grote hoop van het slijk van wereldse rijkdom daaraan gehuwd, maar aan niets anders dat begeerlijk is. Wijsheid is goed meteen erfdeel, maar een erfdeel is tot weinig nut zonder wijsheid. Menige Abigaïl is gebonden aan een Nabal, en indien dit zo is, dan zal haar verstand, al is het ook evenals dat van Abigaïl nog zo groot, nog klein genoeg zijn naar verhouding van wat zij nodig heeft.

5. Zijn karakter. Hij had geen besef van eerlijkheid of van rechtschapenheid, niet van eer, want hij was lomp, nors en hard, niet van rechtschapenheid, want hij was wreef en een verdrukker, een man, die voor geen geweld of bedrog terugdeinsde om maar rijkdom te verkrijgen en te behouden. Dat is het karakter van Nabal, zoals het aangeduid is door Hem, die weet wat in alle mensen is.

II. Davids nederig verzoek aan hem, dat hij hem enige levensmiddelen zal zenden voor zich en zijn mannen.
1. David schijnt toen in zo grote verlegenheid geweest te zijn, dat hij graag op die wijze verplichting aan hem wilde hebben: feitelijk kwam hij dan ook bij hem bedelen. Hoe weinig reden hebben wij om zoveel waarde te hechten aan de rijkdom van deze wereld als zo'n vrek als Nabal was overvloed heeft, en zo groot een heilige als David was gebrek lijdt! Eenmaal tevoren hebben wij David ook brood zien bedelen, maar toen was het bij Achimelech, de hogepriester, voor wie te buigen geen vernedering is. Maar om aan een man als Nabal een

verzoek om onderstand te doen, dat was iets, waartoe een man van Davids karakter niet de node komen kon, maar als Gods voorzienigheid hem in die verlegenheid brengt, dan zal hij niet zeggen: te bedelen schaam ik mij. Zie echter Psalm 37:25.

2. Hij koos een geschikte tijd om die boodschap tot Nabal te zenden, toen hij vele mannen om zich heen had voor het scheren van zijn schapen, daar hij voor hun onderhoud had te zorgen, en er dus goed gegeten en gedronken werd. Had hij op een andere tijd gezonden Nabal zou voorgewend hebben dat hij niets in huis had, maar nu kon hij met die verontschuldiging niet aankomen. De gewoonte bracht mee om bij gelegenheid van het scheren van de schapen grote maaltijden aan te richten, zoals blijkt uit Absaloms feestmaal bij die gelegenheid 2 Samuël 13:24, want wol was een van de voornaamste koopwaren van Kanaän.

3. David beval zijn mannen om hun boodschap met de grootst - mogelijke beleefdheid en eerbied over te brengen, "Gaat op naar Karmel, en als gij tot Nabal komt, zo zult gij hem in mijn naam naar de welstand vragen. Zegt hem dat ik u zond om hem mijn diensten aan te bieden," vers 5. Hij legt de woorden in hun mond, vers 6. En zult alzo zult zeggen tot dien welvarende, (onze vertalers hebben er bijgevoegd: in voorspoed) alsof diegenen waarlijk leven, die leven zoals Nabal geleefd heeft, met overvloed van rijkdom om hen ineen, terwijl in werkelijkheid zij, die "hun wellust volgen, levende gestorven zijn." 1 Timotheüs 5:6. Het was, dunkt mij, een al te grote beleefdheid aan Nabal betoond om hem de man te noemen die leeft. David kende betere dingen, hij wist dat in Gods gunst leven is, niet in de glimlachjes van de wereld, en in het ruwe antwoord dat hij kreeg, had hij het verdiende loon voor zijn al te strelende toespraak tot zo'n vrek. Maar zijn goede wensen waren prijzenswaardig: Vrede zij u, alle goed voor ziel en lichaam, en uw huize zij vrede, en alles wat gij hebt zij vrede!. Zegt hem dat ik hem alles goeds toewens voor zijn gezondheid en voorspoed." Hij zegt hun hem uw zoon David te noemen, vers 8, te kennen gevende dat David hem wegens zijn leeftijd en vermogen eerde als een vader, en daarom hoopte enige vaderlijke vriendelijkheid van hem te ontvangen.

4. Hij wees op de vriendelijkheid, die aan Nabals herders door David en zijn mannen bewezen was, en de ene dienst is de anderer waard. Hij beroept zich op Nabals eigen dienstknechten, en toont aan dat toen Davids krijgslieden bij Nabals schaapherders gelegerd waren:
a. Zij hun geen leed of overlast hebben aangedaan, geen schrik voor hen zijn geweest, geen lam van hun kudden hebben weggenomen. In aanmerking genomen het karakter en de hoedanigheid van Davids mannen - het waren die benauwd waren, een schuldeiser hadden, en wier ziel bitterlijk bedroefd was - in aanmerking genomen ook de schaarste van levensmiddelen in zijn kamp was het niet zonder veel zorg en beleid, dat zij weerhouden werden van te plunderen.
b. Zij beschermden hen tegen kwaad, dat anderen hun aangedaan zouden hebben. David zelf geeft dit niet te kennen, want hij wilde niet roemen op zijn goede diensten: zij hebben ook niets gemist al de dagen, die zij te Karmel geweest zijn vers 7. Maar Nabals dienstknechten, op wie hij zich beriep, gingen verder, vers 16. Zij zijn een muur om ons geweest, zo bij nacht als bij dag. Davids krijgslieden waren een wacht voor Nabals schaapherders, toen de benden van de Filistijnen de schuren beroofden, Hoofdstuk 23:1, en ook de schaapskooien zouden beroofd hebben. Tegen deze plunderaars werden zij door Davids zorg beschermd, en daarom: laat dan deze jongelingen genade vinden in uw ogen. Zij, die vriendelijkheid betonen, kunnen met recht verwachten vriendelijkheid te ontvangen.

5. Zijn verzoek was zeer bescheiden. Hoewel David tot koning was gezalfd, verlangt hij geen koninklijke lekkernijen, maar, geef hetgeen uw hand vinden zal, en wij zullen er dankbaar

voor zijn. Die iets vraagt moet niet kieskeurig zijn. Zij, die het waard waren het eerst bediend te worden, zullen nu blijde zijn met het overgeschotene.
Zij pleiten: want wij zijn op een goeden dag gekomen, een feestdag, wanneer de voorraad niet slechts groter is, maar ook hart en hand meer open zijn, meer bereidwillig om mee te delen dan op andere tijden, en dus veel gegeven kan worden zonder dat het gemist wordt. Hij eist het niet als een verschuldigd recht, hetzij bij wijze van schatting daar hij een koning was, of bij wijze van brandschatting daar hij een krijgsoverste was, maar als een gave aan een vriend, die zijn onderdanige dienaar was. Davids knechten hebben zijn boodschap getrouw overgebracht, niet twijfelende of zij zullen beladen met een goede voorraad van levensmiddelen tot David terugkeren.

III. Op dit bescheiden verzoek zendt Nabal een nors antwoord, vers 10, 11. Men zou zich niet kunnen voorstellen dat iemand zo ruw en lomp kon zijn als Nabal was, of zo slecht van aard. David noemde zich zijn zoon, en vroeg om brood en een vis, en in plaats daarvan gaf hij hem een steen en een schorpioen weigerde hij het hem niet alleen, maar mishandelde hem in woorden. Indien hij het niet voegzaam had geacht om hem levensmiddelen te geven uit vrees voor Achimelechs lot, die zijn vriendelijkheid voor David zwaar heeft moeten boeten, zou hij hem toch een beleefd antwoord hebben kunnen geven, en de weigering even bescheiden hebben kunnen inkleden als het verzoek was. Maar in plaats hiervan vaart hij uit in drift en woede, zoals gierige mensen licht hiertoe geneigd zijn als hun iets gevraagd wordt, denkende aldus de ene zonde met een andere te kunnen bedekken, en door de armen uit te schelden zich te verontschuldigen van hun te hulp te komen. Maar God zal zich niet aldus laten bespotten.

1. Hij spreekt minachtend van David als van een onbeduidend man, van wie men geen notitie behoeft te nemen. De Filistijnen konden van hem zeggen: Dit is David, de koning des lands, die zijn tienduizenden verslagen heeft, Hoofdstuk 21:11, maar Nabal zijn naaste buurman en met hem van dezelfde stam, durft zeggen, dat hij hem niet kent of, hem niet kent als een man van verdienste, Wie is David en wie is de zoon van Isaï? Het kon hem niet onbekend wezen, hoezeer het land hem verplicht was voor zijn openbare diensten, maar in zijn enghartigheid denkt hij er niet aan iets van die schuld aan hem te betalen, of zelfs haar te erkennen. Hij spreekt van David als van een onbeduidend, onbekend man, op wie geen echt behoefde geslagen te worden. Acht het niet vreemd als grote mannen en grote verdiensten aldus geminacht worden.

2. Hij verwijt hem zijn tegenwoordige verlegenheid, en neemt er aanleiding uit om hem voor te stellen als een slecht man, meer geschikt om in de stok te worden gezet als een landloper, dan om zich enigerlei vriendelijkheid bewezen te zien. Hoe natuurlijk gaat hem de lompe boerse taal af van de gierigaard, die het haat om iemand een aalmoes te geven! Er zijn heden vele knechten (alsof in vroegere dagen geen zodanigen waren), die zich afscheuren, elk van zijn heer, te kennen gevende dat David zelf een van deze was. Hij had bij zijn meester Saul kunnen blijven, dan zou hij het niet nodig gehad hebben mij om levensmiddelen te vragen. Ook dat hij vluchtelingen, zoals hij zelf er een was, ontving en bij zich hield. Het zou iemands bloed doen koken, om zo groot en goed een man als David was aldus te horen beschimpen en smaden door zo’n lage vrek als Nabal was, "want een dwaas spreekt dwaasheid", Jesaja 32:6,. Indien mensen door hun eigen dwaasheid in benauwdheid en ellende komen, dan moet men zich toch over hen ontfermen en hen helpen maar hen niet vertrappen en laten verhongeren. Maar David is niet door eigen schuld in moeilijkheid gekomen, neen, niet door eigen onvoorzichtigheid, maar zuiver en alleen door de goede diensten, die hij zijn land had bewezen, en de eer, die hem door God werd aangedaan, en toch wordt hij nu voorgesteld als een afvallige, weggelopen knecht. Laat dit ons helpen om zulke smaadheden en verkeerde

voorstellingen met geduld en blijmoedigheid te dragen, en er rustig onder te zijn, dat dit dikwijls het lot is geweest van de uitnemendste van de aarde.
Sommigen van de beste mensen, met wie de aarde ooit gezegend en bevoorrecht werd, zijn als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel beschouwd en behandeld geworden, 1 Corinthiers 4:13.

3. Hij legt er sterk de nadruk op, dat de spijzen op zijn tafel zijn eigendom zijn, en hij zal er niemand in laten delen. "Het is mijn brood en mijn vlees, ja, en ook mijn water," (hoewel "usus communie aquarum - water ieders eigendom is,") en het is bereid voor mijn scheerders," er zich op verhovaardigende dat het alles van hem was. Wie ontkende het? Wie poogde zijn recht er op te betwisten? Maar dit, denkt hij, zal hem rechtvaardigen in het alles voor zich te houden, en aan David niets te geven, immers, mag hij met het zijne niet doen wat hij wil? Maar wij dwalen, als wij denken dat wij volstrekt heren en meesters zijn over hetgeen wij hebben, en er mee mogen doen wat ons behaagt. Neen, wij zijn slechts rentmeesters, en moeten het gebruiken zoals ons gezegd wordt het te gebruiken, gedenkende dat het niet het onze is, maar diens, die het ons toevertrouwd heeft. De goederen van deze wereld zijn "ta allotria", volgens Lukas 16:12 zij zijn van een ander, en wij moeten er niet ai te veel van praten, dat zij van ons zijn. 1 Samuël 25:12 - 17

I. Hier is het rapport, dat aan David gedaan werd van de boze bejegening, die zijn boden van Nabal hadden ontvangen, vers 12, Toen keerden zich de jongelingen van David naar hun weg. Zij toonden hun misnoegen, zoals het hun betaamde, door zich plotseling van zo'n lompe vrek af te wenden, maar wijselijk hebben zij zich genoeg beheerst om geen schelden voor schelden te vergelden of hem bij de naam te noemen, die hij verkende, en nog veel minder om met geweld te nemen, wat hun naar recht gegeven had moeten worden, maar zij kwamen en boodschapten het aan David - laat hem doen wat hij gepast oordeelt. Christus' dienstknechten moeten, als zij aldus mishandeld worden, het aan Hem overlaten om voor hun zaak op te komen. De dienstknecht zei aan zijn heer welke beledigingen hem werden aangedaan, maar heeft ze niet zelf gewroken, Lukas 14:21.

II. Davids haastig besluit op dit bericht. Hij gordde zijn zwaard aan, en beval zijn mannen ten getale van vier honderd, hetzelfde te doen, vers 21. En wat hij zei wordt ons meegedeeld in vers 21, 22.

1. Het berouwde hem van de vriendelijkheid, die hij Nabal had betoond, en hij vindt dat zij aan hem weggeworpen was: ik heb tevergeefs bewaard al wat deze in de woestijn heeft. Ik dacht hem aan mij verplichtte hebben en hem tot mijn vriend te hebben gemaakt, maar ik zie dat het tevergeefs is. Hij heeft geen besef van dankbaarheid, hij is niet instaat de indruk te ontvangen dat hem goede diensten bewezen zijn, want anders zou hij mij zo niet behandeld hebben: hij heeft mij kwaad voor goed vergolden. Maar als wij zulke vergelding ontvangen, dan moet het ons toch niet berouwen van het goede, dat wij gedaan hebben, noch doen vertragen om het nogmaals te doen. God is goedertieren over de slechten en ondankbaren, en waarom zouden wij het dan niet zijn?

2. Hij besloot om Nabal met alles wat hem toebehoorde te verdelgen vers 22. Hierin bleef David zich niet gelijk. Zijn besluit was wreed en bloeddorstig om al wat mannelijk was van Nabals huis om te brengen, niemand, man noch kind, van het mannelijk geslacht te sparen. De bevestiging van zijn besluit geschiedde in drift. Zo doe mij God, en zo doe Hij daartoe, (hij was op het punt van te zeggen: Zo doe mij God, maar dat paste beter in Sauls mond, Hoofdstuk 14:44, dan in die van David, en daarom heeft hij die vervloeking van zich

afgewend, en zei hij slechts: zo doe God aan de vijanden van David. Is dit uw stem, o David? Kan de man naar Gods hart aldus iets onbedachtelijk voortbrengen met zijn lippen? Is hij zo lang in de school van de beproeving en tegenspoed geweest, waar hij geduld en lankmoedigheid had moeten leren, en kan hij nu toch zo driftig en hartstochtelijk zijn? Is hij dit, die stom en doof placht te zijn, als hij gesmaad werd? Psalm 38:14, die nog slechts kort tevoren de vijand gespaard heeft die hem naar het leven stond, en nu niets wil sparen van hetgeen behoorde aan de man, die slechts zijn boden heeft beledigd? Hij, die anders zo kalm en bedachtzaam was, is nu door enige harde woorden zo in drift en toorn ontstoken, dat zij door niets anders verzoend kunnen worden dan door het bloed van een gehele familie. Heere, wat is de mens!
Wat zijn de beste van de mensen, als God hen aan henzelf overlaat, opdat zij zullen weten wat er in hun hart is! Van Saul verwachtte David kwaad en belediging, daarop was hij voorbereid en daartegen was hij op zijn hoede, en zo kon hij zich in toom houden, maar van Nabal verwachtte hij vriendelijkheid, en daarom was de belediging, die hij van hem ontving, een onaangename verrassing, die hem overviel zodat hij niet op zijn hoede was tegen die plotselinge aanval, en dit bracht zijn gemoed in die wanorde. Hoe nodig is het ons te bidden: Heere, leid ons niet in verzoeking.

III. Het bericht dat door een van de dienstknechten, die nadenkender was dan de anderen, hiervan gegeven werd aan Abigaïl, vers 14. Had deze dienstknecht tot Nabal gesproken en hem het gevaar getoond, waaraan hij zich door zijn lompheid had blootgesteld, hij zou gezegd hebben: "knechten zijn heden ten dage zo brutaal en zo geneigd om hun heren voor te schrijven wat zij doen of laten moeten, dat zij ondraaglijk zijn geworden," en hem misschien wel de deur uitgezet hebben.
Maar Abigaïl, een vrouw zijnde van verstand, nam kennis van de zaak, liet zich inlichten, zelfs door een dienstknecht, die aan David recht liet wedervaren door hem en zijn mannen te loven voor hun vriendelijkheid jegens Nabals herders, vers 15,16. "De mannen zijn zeer goed voor ons geweest en hoewel zij zelf aan gevaar waren blootgesteld, hebben zij ons toch beschermd, Zij zijn een muur om ons geweest." Zij, die goed doen zullen er op de een of andere wijze de lof voor ontvangen. Nabals eigen dienstknecht zal van David getuigen, dat hij een man van eer is, nauwgezet van geweten, wat Nabal zelf ook van hem zeggen moge. En:

1. Hij deed Nabal geen onrecht door hem te veroordelen wegens zijn lompheid jegens Davids boden. maar hij is tegen hen uitgevaren, vers 14. "Hij is hen aangevlogen" - dat is de betekenis van het oorspronkelijke woord - met onuitstaanbare woede, want dat is zo zijn gewoonte, hij is een zoon Belials, dat men hem niet mag aanspreken, vers 17, hij is zo onhandelbaar, dat men hem niet kan aanspreken of hij wordt woedend.

2. Hij heeft aan Abigaïl en het gehele gezin een grote vriendelijkheid bewezen, door haar te doen beseffen wat daar waarschijnlijk de gevolgen van zullen zijn. Hij kende David zo goed, dat hij reden had te denken dat de belediging hem grotelijks zou vertoornen, en misschien had hij al bericht gekregen dat David zijn mannen bevolen had die kant op te gaan, want hij weet zeker dat het kwaad is ten volle over onzen heer besloten, en over zijn ganse huis, hij zelf onder de overigen zal er in betrokken zijn.
Daarom wenst hij dat zijn meesteres zal overwegen wat er voor hun aller behoud gedaan kon worden. Aan de krijgsmacht, die David tegen hen aanvoerde, zouden zij niet bij machte zijn weerstand te bieden, en de tijd ontbrak hun om naar Saul te zenden, ten einde zijn bescherming in te roepen. Er moest dus iets gedaan worden om David te bevredigen.

1 Samuël 25:18 - 31
Wij hebben hier een bericht van Abigaïls verstandige maatregelen om haar man en haar gezin te bewaren voor het verderf, dat over hen ging komen, en wij bevinden dat zij haar taak bewonderenswaardig goed volbracht heeft, geheel in overeenstemming met haar karakter. De hartstocht van dwazen doet in korten tijd breuken ontstaan, die de wijzen met al hun wijsheid slechts met grote moeite kunnen genezen. Het is moeilijk te zeggen of Abigaïl ongelukkiger was in zo'n man te hebben of Nabal gelukkiger was in zo'n vrouw te bezitten. "Een kloeke huisvrouw is een kroon haars heren", Spreuken 12:4, om hem te beschermen, zowel als te versieren, zij doet hem goed en geen kwaad. In een geval als dit was wijsheid beter dan krijgswapens.

I. Het was haar wijsheid, dat zij wat zij deed haastig deed en zonder uitstel, zij haastte zich, vers 18. Het was geen tijd van beuzelen of dralen, toen alles in gevaar was. Zij, "die begeren hetgeen tot vrede dient", moeten gezanten zenden, als de vijand nog verre is, Lukas 14:32.

II. Het was haar wijsheid, dat zij zelf deed wat zij deed, omdat zij, een vrouw zijnde van veel beleid en grote handigheid, die dingen beter dan enigerlei dienstknecht kon schikken en in orde brengen. De deugdelijke huisvrouw beschouwt de gangen van haar huis, en laat niet alles op anderen aankomen. Nabal was op tweeërlei wijze hard en lomp geweest tegen Davids boden, en in hen jegens David zelf en nu moet Abigaïl die fouten van haar echtgenoot zien goed te maken.
a. Hij had hun de levensmiddelen geweigerd om welke zij gevraagd hebben.
b. Hij had beledigende woorden tot hen gesproken.

1. Door een zeer mild geschenk maakt Abigaïl zijn weigering van hun verzoek goed. Indien Nabal hun het eerste wat hem voor de hand kwam gegeven had, zij zouden dankbaar zijn heengegaan, maar Abigaïl bereidt het beste wat zij in huis had, en in ruime overvloed, vers 11, overeenkomstig het gebruik aller lijden. Niet slechts tweehonderd broden en vijf toebereide schapen, maar honderd stukken rozijnen en tweehonderd klompen vijgen, die hun tot dessert dienden. Nabal gunde hun geen water, maar zij nam twee lederzakken wijn, legde al die levensmiddelen op haar ezels en zond ze vooruit, want: "een gift in het verborgene houdt de toorn onder, en een geschenk in de schoot de sterke grimmigheid", Spreuken 21:14. Jakob heeft er Ezau mee bevredigd. Als "eens gierigaards ganse gereedschap is kwaad, hij beraadslaagt schandelijke verdichtselen, om de ellendigen te bederven met valse redenen, en het recht, als de arme spreekt", en verliest er niets bij, Jesaja 32:7, 8 "Maar een milddadige beraadslaagt milddadigheden, en staat op milddadigheden." Abigaïl heeft niet slechts wettig, maar loffelijk over al dit goed van haar man beschikt, zonder zijn voorkennis, zelfs toen zij reden had te denken dat hij, zo hij het geweten had, er niet in toegestemd zou hebben, omdat zij het niet deed om aan haar eigen hoogmoed of ijdelheid te voldoen, maar ter noodzakelijke bescherming van hem en zijn gezin, dat anders onvermijdelijk te gronde zou zijn gegaan. Echtgenoten hebben tot beider welzijn en voordeel een gemeenschappelijk belang in hun wereldlijke bezittingen, maar indien de een het goed verkwist, of het op onbehoorlijke wijze gebruikt, dan berooft hij de ander.

2. Door een zeer beleefde en voorkomende houding, en een bekoorlijke toespraak maakt zij de beledigende woorden goed, die Nabal tot hen gericht heeft. Zij ontmoette David op de weg, toen hij vol van toorn was en Nabals verderf in de zin had, vers 20, maar met alle mogelijke uitdrukkingen van beleefdheid en achting vraagt zij ootmoedig om zijn gunst en bidt zij hem om de belediging voorbij te zien. Haar houding was zeer onderdanig, zij boog zich ter aarde, vers 23, En zij viel aan zijn voeten en zeide: Och mijn heer, mijn zij de

misdaad, en laat toch uw dienstmaagd voor uw oren spreken, en hoor de woorden uwer dienstmaagd, vers 24. Onderworpenheid doet grote beledigingen voorbijzien. Zij stelt zich in de plaats en houding van een boetvaardige en een smekeling, en schaamde zich dit niet, nu het tot welzijn was van haar huis, al was het ook in de tegenwoordigheid van haar eigen dienstknechten en van Davids krijgsvolk. Ootmoedig verzoekt zij David haar gehoor te verlenen: laat toch uw dienstmaagd voor uw oren spreken. Maar zij behoefde niet aldus om zijn aandacht en zijn geduld te vragen, wat zij zei volstond om ze te gebieden, want inderdaad, niets kon schoner of aandoenlijker wezen. Geen argument werd terzijde gelaten, alles is in goede orde geschikt en op even juiste als aandoenlijke wijze uitgedrukt, en met zoveel kracht van natuurlijke welsprekendheid, als niet licht geëvenaard kan worden.

1. Zij spreekt tot hem met de eerbied, die aan zo groot en goed een man toekomt, noemt hem telkens en nogmaals: mijn heer, om aldus goed te maken wat haar echtgenoot misdaan had in zijn zeggen: Wie is David? Zij verwijt hem zijn drift en toorn niet hoewel hij verdiende er om bestraft te worden, ook zegt zij hem niet, hoe slecht dit voegde aan zijn aard en karakter, maar doet haar best om hem zachter te stemmen en hem tot een betere gezindheid te brengen niet twijfelende, of zijn eigen consciëntie zal er hem dan over aanklagen.

2. Zij neemt de schuld van de slechte behandeling, die zijn boden hadden ondervonden op zich: Och, mijn heer, mijn zij de misdaad, vers 24. Indien gij vertoornd wilt zijn, zo wees vertoornd op mij, veeleer dan op mijn arme echtgenoot, en Vergeef toch aan uw dienstmaagd de overtreding, vers 28. Vrekkige lieden bekommeren er zich niet om, dat anderen om hun fouten moeten lijden. Abigaïl toonde hier de oprechtheid en kracht van haar huwelijksliefde en haar bezorgdheid voor haar gezin. Nabal mocht wezen wat hij wilde, hij was haar echtgenoot.

3. Zij verontschuldigt de fout van haar man door haar toe te schrijven aan zijn natuurlijke zwakheid en gebrek aan verstand, vers 23. Mijn heer lette toch niet op zijn ruwheid en slechte manieren, want die zijn hem nu eenmaal eigen. Het is niet de eerste maal, dat hij zich zo lomp en vrekkig heeft gedragen, hij moet er mee geboren zijn, want het is gebrek aan verstand, Nabal is zijn naam, (wat een dwaas betekent) en dwaasheid is bij hem. Het is dus de schuld van zijn dwaasheid, niet van zijn kwaadwilligheid. Hij is onnozel, niet boosaardig. Vergeef hem, want hij weet niet wat hij doet." Wat zij zei was maar al te waar, en zij zei het om zijn fout te verschonen en zijn verderf te voorkomen, anders zou zij er niet wel aan gedaan hebben om haar man in zulke slechte kleuren te schilderen, wiens fouten en gebreken zij moest trachten te bedekken, maar van wie zij geen kwaad moest spreken.

4. Zij voert aan dat zij onkundig was van het geval. en ik, uw dienstmaagd, heb de jongelingen van mijn heer niet gezien, die gij gezonden hebt", vers 25, anders zouden zij een beter antwoord hebben gehad, en niet met ledige handen zijn teruggekeerd, " hiermede te kennen gevende dat haar man wel dwaas was, en ongeschikt om zelf zijn zaken te besturen, maar toch wijs genoeg was om zich door haar te laten leiden en haar raad te volgen.

5. Zij neemt aan dat zij haar doel reeds heeft bereikt, misschien aan de uitdrukking van Davids gelaat bemerkende dat hij reeds van zin begon te veranderen, vers 26. Het is de HEERE, Die u verhinderd heeft te komen met bloedstorting." Zij steunt niet op haar eigen redenering, maar op Gods genade om hem te verzachten, en twijfelt niet of die genade zal krachtige werking in hem doen, en nu: dat als Nabal worden uw vijanden, dat is: als gij aflaat van uzelf te wreken, dan zal God u ongetwijfeld op hem wreken, zoals Hij u wreken zal op al uw vijanden." Of wel, het geeft te kennen dat het beneden hem was om wraak te oefenen aan

zo zwak en onmachtig een vijand als Nabal was, die, gelijk hij hem geen goed wilde doen, hem ook geen kwaad kon doen, want hij behoefde betreffende zijn vijanden niets anders te wensen, dan dat zij even onmachtig zijn om hem tegen te staan als Nabal was. Misschien doelt zij op zijn kort tevoren sparen van Saul, toen hij hem in zijn macht had. "Hebt gij u er van onthouden om u te wreken op die leeuw, die u zocht te verslinden, en zult gij het broed vergieten van die hond, die u slechts kan aanblaffen?" De blote vermelding van hetgeen hij op het punt was te doen, namelijk bloed te vergieten om zich te wreken, was genoeg om op zo'n teder, Godvruchtig gemoed als dat van David invloed te oefenen, en uit zijn antwoord, vers 33, blijkt dat hij er door getroffen was.

6. Zij biedt hem het geschenk aan, dat zij had medegebracht, maar spreekt er van als onwaardig om door David aangenomen te worden en daarom verlangt zij dat het gegeven worde aan de jongelingen, die mijns heren voetstappen nawandelen, vers 27, inzonderheid aan de tien, die zijn boden waren geweest bij Nabal, en die zo ruw door hem werden behandeld.

7. Zij looft David voor de goede diensten die hij tegen de gemene vijand van het land had bewezen, en zij hoopte dat hij zijn roem wegens die grote daden niet zou benevelen door een persoonlijke wraakoefening. mijn heer de oorlogen des HEEREN oorloogt, tegen de Filistijnen, en daarom zal hij het aan God overlaten om zijn strijd te strijden tegen hen, die hem beledigen, geen kwaad is bij u gevonden is van uw dagen af, vers 28. Gij hebt nog nooit aan een uwer landgenoten onrecht gedaan, (al zijt gij ook vervolgd als een verrader) en daarom zult gij nu niet beginnen, zult gij niets doen dat door Saul gebruikt kan worden om zijn boosaardigheid tegen u te rechtvaardigen."

8. Zij voorzegt de heerlijke uitkomst van zijn tegenwoordige moeilijkheden. "Wanneer een mens opstaan zal om u te vervolgen, en om uw ziel te zoeken, zo zal de ziel mijns heren ingebonden zijn in het bundeltje der levenden bij de HEERE, uw God " vers 29, (uit eerbied voor zijn tegenwoordige hoedanigheid als koning, noemt zij Saul niet) "maar gij behoeft niet met zo scherpe achterdocht een oog op iedereen te zien, die u beledigt, want al die stormen, die u thans ontrusten, zullen weldra voorbij zijn."
Zij zegt het met zekerheid:
a. Dat God hem veilig zal bewaren: de ziel mijns heren zal ingebonden zijn in het bundeltje der levenden bij de HEERE, uw God, dat is: God zal uw ziel in het leven behouden (zoals de uitdrukking is in Psalm 66:9, zoals wij de dingen vasthouden, die saamgebonden zijn, of die ons kostelijk zijn, Psalm 116:15. Uwe ziel zal als een schat opgelegd worden in de schatkamer des levens, zo heeft het de Chaldeeër, onder slot en grendel, zoals onze schatten bewaard worden. Gij zult onder de bijzondere bescherming van Gods voorzienigheid zijn." Het bundeltje der levenden bij de HEERE, uw God, want in Zijn hand is onze adem en zijn onze tijden. Diegenen zijn veilig en kunnen gerust zijn, die Hem tot hun beschermer hebben. De Joden verstaan dit niet alleen van het tegenwoordige leven, maar ook van het toekomende leven, namelijk van de zaligheid van de afgescheiden zielen, en daarom gebruiken zij het gemeenlijk als een opschrift op hun grafstenen. Hier hebben wij het lichaam neergelegd, maar vertrouwen dat de ziel ingebonden is in het bundeltje van de levenden bij de HEERE, onze God. Daar is zij veilig, terwijl het stof des lichaams verstrooid wordt.

b. Dat God hem de overwinning kon geven over zijn vijanden. Hun zielen zal Hij uitslingeren, vers 29. De steen is ingebonden in de slinger maar met het doel om hem er weer uit te slingeren, zo zullen de zielen van de Godvruchtigen saamgebonden worden als koren voor de korenschuur, maar de zielen van de goddelozen als onkruid voor het vuur.

c. Dat God hem vestigen zal in rijkdom en macht, want de HEERE zal zekerlijk mijn heer een bestendig huis maken, vers 28. En geen vijand, die gij hebt, zal dit kunnen verhinderen, daarom "vergeef de overtreding", dat is: "betoon barmhartigheid, zoals gij hoopt barmhartigheid te zullen vinden." God zal u groot maken, en het is de roem van grote mannen overtredingen voorbij te zien. 9. Zij wenst dat hij zal bedenken hoeveel lieflijker en aangenamer het hem zijn zal bij de herinnering dat hij deze belediging heeft vergeven, dan haar te hebben gewroken, vers 30, 31.

Zij heeft dit argument voor het laatst bewaard, als een argument, dat bij zo goed een man grote kracht zal hebben, dat hij, hoe minder hij toegeeft aan zijn hartstocht, hoe meer hij met zijn eigen vrede te rade gaat en met de rust van zijn geweten, waar ieder verstandig man voor zal zorgen.
(1). Zij kan niet anders denken dan dat het hem, als hij zichzelf wreekt, later een grote smart en een overtreding des harten zal zijn. Velen hebben in drift datgene gedaan, dat zij later duizendmaal gewenst hebben ongedaan te kunnen maken. Het zoet van de wraak wordt spoedig in bitterheid verkeerd.
(2). Zij vertrouwt dat, zo hij die belediging voorbijziet, het hem later geen smart zal zijn, maar dat het hem integendeel een grote voldoening zal wezen, dat zijn wijsheid en genade de bovenhand hebben gehad over zijn hartstocht. Als wij in verzoeking zijn om te zondigen, dan moeten wij bedenken hoe het ons bij de herinnering er aan te moede zal zijn. Laat ons toch nooit iets doen, dat onze consciëntie ons later verwijten zal, en waarop wij met leedwezen terug moeten zien.
(3) Eindelijk. Zij beveelt zich aan in zijn gunst. als de HEERE mijn heer weldoen zal, zo zult gij uwer dienstmaagd gedenken, vers 31, als een, die u teruggehouden heeft van uw eer te bezwalken, uw geweten te ontrusten, een smet te werpen op uw geschiedenis." Wij hebben reden diegenen te gedenken, die het middel zijn geweest om ons terug te houden van zonde. 1 Samuël 25:32 - 35 "Een wijs bestraffer bij een horend oor, is een gouden oorsiersel, en een halssieraad van het fijnste goud", Spreuken 25:12. Abigaïl was een wijze bestrafster van Davids drift, en hij leende een horend oor aan de bestraffing, overeenkomstig zijn eigen grondbeginsel, Psalm 141 : "De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn." Nooit werd zo'n vermaning beter gegeven, of beter aangenomen.

1. David dankt God, dat Hij hem zo'n gelukkige belemmering gezonden heeft op een zondigen weg, vers 32. Gezegend zij de HEERE, de God Israëls, die u te dezen dage mij tegemoet gezonden heeft! God moet erkend worden in al de goedheid en weldadigheid, die onze vrienden ons naar ziel en lichaam bewijzen. In wie het zij, die ons tegemoet komt met raad, leiding, vertroosting, waarschuwing of tijdige bestraffing, wij moeten God zien, die hem zendt. Wij behoren zeer dankbaar te wezen voor die gelukkige leidingen van Gods voorzienigheid die het middel zijn om ons terug te houden van zonde.

2. Hij betuigt Abigaïl dank, omdat zij zich zo te juister tijd kwam stellen tussen hem en het kwaad, dat hij ging doen. En gezegend zij uw raad, en gezegend zijt gij, vers 33. De meeste mensen achten het voldoende, dat zij geduldig bestraffing aanhoren, maar wij ontmoeten weinigen, die haar in dank aannemen en hen zullen loven, die ze hun geeft, en haar aannemer als een gunst. Abigaïl was er niet meer verheugd om, dat zij het middel was geweest om haar man en haar gezin van de dood te redden, dan David zich verheugde, dat zij het middel was geweest om hem en zijn mannen voor zonde te bewaren.

3. Hij scheen zeer onder de indruk van het grote gevaar, waarin hij geweest is, hetgeen de zegen van zijn redding nog verhoogde.
a. Hij spreekt van die zonde, als zijnde zeer groot. Hij is gekomen om bloed te vergieten, een zonde, waarvan hij een grote afschuw had getuige zijn gebed: Verlos mij van bloedschulden. Hij was gekomen, om zich met zijn eigen hand te wreken, vers 33, en dat is zich op Gods troon te plaatsen, die gezegd heeft: "ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods", Jesaja 35:4. Hoe snoder een zonde is, hoe groter de genade is, die er ons van terughoudt. Hij schijnt het kwaad van zijn voornemen hiermede te verzwaren, dat het een kwaad zou zijn geweest voor zo wijs en goed een vrouw als Abigaïl was, het is zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, Die mij verhinderd heeft, van u kwaad te doen vers 34. Of misschien heeft hij op het eerste gezicht van Abigaïl de bewustheid gehad van haar kwaad te willen doen, omdat zij hem poogde tegen te staan, en daarom acht hij het een grote genade, dat God hem geduld heeft gegeven om haar aan te horen.
b. Hij zegt dat het gevaar van te vallen in die zonde zeer nabij was, ten ware dat gij u gehaast had, de bloedige daad zou volbracht zijn geworden. Hoe naderbij wij waren om een zonde te bedrijven, hoe groter genade het is, dat wij er tijdig van teruggehouden werden. "Bijna uitgeweken", Psalm 73:2, en toch staande gehouden.

4. Hij zond haar weg met een antwoord des vredes, vers 35. Hij erkent zich overwonnen door haar welsprekendheid, ik heb naar uw stem gehoord, en zal mijn voorgenomen wraak niet volvoeren, want ik heb uw aangezicht aangenomen, ik heb een welbehagen in u en hetgeen gij gezegd hebt." Wijze en goede mensen zullen naar rede luisteren en er zich doorlaten leiden, al komt zij ook tot hen door personen, die in alle opzichten hun minderen zijn, en al is ook hun drift gaande gemaakt en hun gemoed getergd. Eden kunnen ons niet verbinden tot hetgeen zondig is. David had plechtig de dood gezworen van Nabal, hij deed kwaad met dit te zweren, maar hij zou erger gedaan hebben met zijn eed te houden. Een verstandige en getrouwe bestraffing wordt dikwijls beter opgenomen, en heeft een betere uitwerking, dan wij verwachten, "Die een mens bestraft, zal achterna gunst vinden", Spreuken 28:23.

1 Samuël 25:36 - 44
Thans hebben wij Nabals dood en Abigaïls bruiloft bij te wonen.
I. Nabals dood. De apostel spreekt van sommigen, die "tweemaal verstorven zijn", Judas: 12. Hier hebben wij Nabal "driemaal" verstorven, hoewel hij nog pas wonderbaarlijk voor Davids zwaard was behoed, en van zo groot een dood verlost was, want de bewaring van goddeloze mensen is slechts een bewaren van hen voor zwaardere slagen van de toorn Gods. Hier is:

1. Nabal dood in dronkenschap, vers 26. Abigaïl kwam thuis, het schijnt dat hij zoveel lieden om zich heen had, en door zo grote overvloed was omringd, dat hij noch haar, noch de levensmiddelen die zij David gebracht heeft, heeft gemist. Zij vond hem te midden van zijn vrolijkheid, weinig denkende hoe nabij zijn verderf hij was door iemand die hij dwaselijk tot zijn vijand had gemaakt. Zondaren zijn dikwijls het meest gerust als zij het meest in gevaar zijn, en het verderf aan de deur is.
Merk op:
a. Hoe buitensporig hij was in het onthaal van zijn gezelschap. Hij had een maaltijd in zijn huis als eens konings maaltijd, zo prachtig en zo overvloedig, hoewel zijn gasten slechts zijn schaapscheerders waren. Deze overvloed zou geoorloofd kunnen zijn, indien hij had bedacht waarvoor God hem zijn bezitting had gegeven, niet om er een groot aanzien door te hebben, maar om er goed mee te doen. Het is iets geheel gewoons, dat zij, die het karigst zijn waar het werken van Godsvrucht of barmhartigheid geldt, het meest verkwistend zijn, als het geldt aan hun eigen grillen of boze lusten te voldoen. Aan God en Zijn armen wordt een penningske

misgund, maar om een schoon gelaat te tonen naar het vlees, wordt het goud uit de beurs verkwist. Indien Nabal niet had beantwoord aan zijn naam, hij zou nooit zo gerust en vrolijk hebben kunnen zijn vóór hij onderzocht had of hij wel veilig was voor Davids toorn, maar zo dwaas zijn vleselijkgezinde mensen, zegt bisschop Hall, dat zij zich aan hun genoegens overgeven, eer zij er voor hebben zorg gedragen om vrede te hebben met God.

b. Hoe dwaas hij was in het toegeven aan zijn dierlijke lusten: Nabal was zeer dronken. Een teken, dat hij Nabal, een dwaas was, dat hij zijn overvloed niet kon gebruiken zonder hem te misbruiken, niet met zijn vrienden vrolijk kon zijn zonder zich tot een beest te maken. Er is geen stelliger teken dat een man weinig verstard heeft, en geen zekerder middel om het weinige dat hij heeft ten verderve te brengen dan overmatig drinken. Nabal, die nooit dacht te weinig te kunnen uitgeven voor liefdadige doeleinden heeft nooit gedacht dat hij te veel kon uitgeven voor weelde en overdaad. Abigaïl, hem in die toestand vindende, (en die hem omgaven waarschijnlijk in weinig betere toestand, daar de heer des huizes hun zo slecht een voorbeeld gaf) had zij genoeg te doen om in het verwarde huisgezin de orde een weinig te herstellen, maar zei aan Nabal niets van hetgeen zij gedaan had met betrekking tot David, niets van zijn dwaasheid om David tot toorn te verwekken, noch van zijn redding, want dronken zijnde, was hij niet instaat om naar rede te luisteren. Goede raad te geven aan hen, die dronken zijn, dat is paarlen voor de zwijnen te werpen. Het is beter te wachten totdat zij weer sober zijn.

2. Nabal dood in droefgeestigheid, vers 37. Toen hij de volgende morgen een weinig tot zichzelf was gekomen, zei zijn vrouw hem, dat hij zijn gezin door zijn lompheid bijna in het verderf heeft gestort, en dat zij met grote moeite tussenbeiden was getreden om het te verhinderen, en Toen bestierf zijn hart in het binnenste van hem, en hij werd als een steen. Sommigen opperen de mening, dat de onkosten, die gemaakt waren om David te bevredigen in het geschenk, dat Abigaïl hem bracht, hem het hart hebben gebroken, maar het schijnt veeleer dat het besef dat hij nu kreeg van het gevaar, waaraan hij zo ternauwernood was ontkomen, hem in die ontsteltenis heeft doen komen, hem zo heeft aangegrepen dat hij er zich niet van kon herstellen. Hij werd naargeestig, sprak weinig, was beschaamd over zijn dwaasheid tegenover de wijsheid van zijn vrouw. Hoe is hij veranderd! Gisteravond was zijn hart vrolijk van de wijn, vanmorgen is hij als een steen, zo bedrieglijk zijn vleselijke genoegens, zo voorbijgaand is het lachen van de dwaas, het laatste van die blijdschap is droefheid. Dronkaards zijn soms treurig, als zij nadenken over hun dwaasheid. Blijdschap in God maakt het hart altijd licht. Abigaïl heeft door haar wijze redeneringen Nabal nooit tot bekering kunnen brengen, maar door haar getrouwe bestraffing brengt zij hem nu tot wanhoop.

3. Nabal ten laatste in werkelijkheid dood. Omtrent na tien dagen, zolang onder die druk en die pijn geweest zijnde, zo sloeg de HEERE Nabal, dat hij stierf, vers 38, en het schijnt dat hij nooit meer zijn hoofd heeft opgehouden. Het is rechtvaardig in God, zegt bisschop Hall dat zij, die leven zonder genade, sterven zonder vertroosting, en wij kunnen ook niets beters verwachten als wij voortgaan in onze zonden. Er wordt geen rouw bedreven over Nabal, hij ging heen zonder betreurd te zijn, ieder wenste dat het land nooit groter verlies mocht lijden. Toen David de tijding vernam van zijn dood, heeft hij er God voor gedankt, vers 39. Hij zegende God:
a. Omdat Hij hem bewaard heeft hem te doden. Gezegend zij de HEERE, die Zijn knecht heeft onthouden van het kwade. Hij was blij dat Nabal een natuurlijke dood gestorven is en niet door zijn hand. Wij moeten alle gelegenheden gebruiken om Gods goedheid jegens ons groot te maken, waarmee Hij ons voor zonde bewaard heeft.

b. Dat Hij het werk in Zijn eigen handen heeft genomen, en Davids eer had gewroken, hem niet ongestraft heeft gelaten, die hem beledigd had. Hierdoor zal zijn invloed worden bevestigd, en allen zullen ontzag voor hem hebben, als een man, voor wie God streed.
c. Dat Hij hem en alle anderen hierdoor bemoedigd had om hun zaak aan God over te geven, als zij op de een of andere wijze geschaad of beledigd worden met de verzekering dat Hij hen op Zijn tijd recht zal laten wedervaren, zo zij stilzwijgen en het alles aan Hem overgeven.

II. Abigaïls huwelijk. David was zo bekoord door haar schoonheid en haar ongemene wijsheid en bekwaamheid, dat hij, na vernomen te hebben dat zij weduwe was haar zodra het betaamde zijn genegenheid voor haar bekendmaakte, vers 39, niet twijfelende of zij, die zich zo goed een huisvrouw had betoond voor zo slecht een man als Nabal was, voor hem nog veel meer een goede echtgenote zou zijn, en haar achting voor hem opgemerkt hebbende, en haar vast geloof dat hij op de troon zal komen.

1. Liet hij door een gevolmachtigde om haar hand verzoeken, daar zijn zaken hem wellicht niet toelieten om zelf te komen.

2. Ontving zij zijn aanzoek met grote zedigheid en nederigheid, vers 41, zichzelve die eer onwaardig achtende, maar zo'n eerbied voor hem hebbende, dat zij gaarne een van de geringste dienstmaagden wilde zijn in zijn gezin, om de voeten van zijn dienstknechten te wassen. Niemand is zo geschikt om verhoogd te worden, als zij, die zichzelf aldus kunnen vernederen.

3. Stemde zij in met het voorstel, vertrok met zijn boden, nam een gevolg mee overeenkomstig haar rang, en werd zij hem ter huisvrouw, vers 42. Zij heeft hem zijn tegenwoordige moeilijkheden niet verweten, maar waardeerde hem:
a. Omdat zij wist, dat hij een zeer goed man was.
b. Omdat zij geloofde, dat hij ter bestemder tijd een zeer groot man zou worden, zij huwde hem in het geloof niet twijfelende of, hoewel hij thans geen huis bezat, waar hij haar durfde heenbrengen, Gods belofte aan hem ten laatste toch vervuld zou worden. Zo moeten zij, die zich met Christus verbinden, bereid zijn om thans met Hem te lijden, gelovende dat zij hiernamaals met Hem zullen heersen. Eindelijk. Bij deze gelegenheid hebben wij een bericht van Davids vrouwen.

1. Een, die hij had verloren voordat hij Abigaïl huwde, Michal, Sauls dochter, zijn eerste vrouw, de huisvrouw van zijn jeugd, aan wie hij trouw gebleven zou zijn indien zij hem trouw was gebleven, maar Saul had haar aan een ander gegeven, vers 44, ten teken van zijn misnoegen jegens hem, zijn betrekking als schoonvader van zich afwerpende.

2. Een andere, die hij behalve Abigaïl heeft gehuwd, vers 43, en - naar het schijnt - voordat hij haar huwde, want in hoofdstuk 27:3 wordt zij het eerst genoemd. David was vervoerd door de verdorven zeden van die tijd, maar vanaf het begin is het niet zo geweest, en zo is het ook nu niet, nu de Messias gekomen is en de tijd van de verbetering, Mattheus 19:4, 5. Misschien is David doordat Saul hem van zijn enige wettige vrouw beroofd heeft, tot die onregelmatigheid gekomen, want is de band van de huwelijksliefde eens losgemaakt dan is het slechts zelden, dat hij weer toegehaald wordt. Toen David zijn eerste vrouw niet kon behouden, dacht hij dat dit hem vrijstelde van zich aan de tweede te houden. Maar wij bedriegen ons als wij denken van de fouten van anderen een dekmantel te maken, om er onze eigen fouten mee te bedekken.

HOOFDSTUK 26

1 De Zifieten nu kwamen tot Saul te Gibea, zeggende: Houdt zich David niet verborgen op de heuvel van Hachila, voor aan de wildernis? 2 Toen maakte zich Saul op, en toog af naar de woestijn Zif, en met hem drie duizend man, uitgelezenen van Israël, om David te zoeken in de woestijn Zif. 3 En Saul legerde zich op de heuvel van Hachila, die voor aan de wildernis is aan de weg, maar David bleef in de woestijn, en zag, dat Saul achter hem kwam naar de woestijn. 4 Want David had verspieders gezonden, en hij vernam, dat Saul voorzeker kwam. 5 En David maakte zich op, en kwam aan de plaats, waar Saul zich gelegerd had, en David bezag de plaats, waar Saul lag, met Abner, de zoon van Ner, zijn krijgsoverste. En Saul lag in de wagenburg, en het volk was rondom hem gelegerd.

6 Toen antwoordde David, en sprak tot Achimelech, de Hethiet, en tot Abisaï, de zoon van Zeruja, de broeder van Joab, zeggende: Wie zal met mij tot Saul in het leger afgaan? Toen zeide Abisaï: Ik zal met u afgaan. 7 Alzo kwamen David en Abisaï tot het volk des nachts; en ziet, Saul lag te slapen in de wagenburg, en zijn spies stak in de aarde aan zijn hoofdeinde, en Abner, en het volk lag rondom hem. 8 Toen zeide Abisaï tot David: God heeft heden uw vijand in uw hand besloten; laat mij toch hem nu met de spies op eenmaal ter aarde slaan, en ik zal het hem niet ten tweeden male doen. 9 David daarentegen zeide tot Abisaï: Verderf hem niet; want wie heeft zijn hand aan de gezalfde des HEEREN gelegd, en is onschuldig gebleven? 10 Verder zeide David: Zo waarachtig als de HEERE leeft, maar de HEERE zal hem slaan, of zijn dag zal komen, dat hij zal sterven, of hij zal in een strijd trekken, dat hij omkome. 11 De HEERE late het verre van mij zijn, dat ik mijn hand legge aan de gezalfde des HEEREN! zo neem toch nu de spies, die aan zijn hoofdeinde is, en de waterfles, en laat ons gaan. 12 Zo nam David de spies en de waterfles van Sauls hoofdeinde, en zij gingen heen; en er was niemand, die het zag, en niemand, die het merkte, ook niemand, die ontwaakte; want zij sliepen allen; want er was een diepe slaap des HEEREN op hen gevallen. 13 Toen David over aan gene zijde gekomen was, zo stond hij op de hoogte des bergs van verre, dat er een grote plaats tussen hen was.

14 En David riep tot het volk, en tot Abner, de zoon van Ner, zeggende: Zult gij niet antwoorden, Abner? Toen antwoordde Abner en zeide: Wie zijt gij, die tot de koning roept? 15 Toen zeide David tot Abner: Zijt gij niet een man, en wie is u gelijk in Israël? Waarom dan hebt gij over uw heer, de koning, geen wacht gehouden? Want daar is een van het volk gekomen, om de koning, uw heer, te verderven. 16 Deze zaak, die gij gedaan hebt, is niet goed; zo waarachtig als de HEERE leeft, gijlieden zijt kinderen des doods, die over uw heer, de gezalfde des HEEREN, geen wacht gehouden hebt! En nu, zie, waar de spies des konings is, en de waterfles, die aan zijn hoofdeinde was. 17 Saul nu kende de stem van David, en zeide: Is dit uw stem, mijn zoon David? David zeide: Het is mijn stem, mijn heer koning! 18 Hij zeide verder: Waarom vervolgt mijn heer zijn knecht alzo achterna, want wat heb ik gedaan, en wat kwaad is er in mijn hand? 19 En nu, mijn heer de koning hore toch naar de woorden zijns knechts. Indien de HEERE u tegen mij aanport, laat Hem het spijsoffer rieken; maar indien het mensenkinderen zijn, zo zijn zij vervloekt voor het aangezicht des HEEREN, dewijl zij mij heden verstoten, dat ik niet mag vastgehecht blijven in het erfdeel des HEEREN, zeggende: Ga heen, dien andere goden. 20 En nu, mijn bloed valle niet op de aarde van voor het aangezicht des HEEREN; want de koning van Israël is uitgegaan om een enige vlo te zoeken, gelijk als men een veldhoen op de bergen najaagt.

21 Toen zeide Saul: Ik heb gezondigd; keer weder, mijn zoon David, want ik zal u geen kwaad meer doen, voor dat mijn ziel dezen dag dierbaar in uw ogen geweest is; zie, ik heb dwaselijk gedaan, en ik heb zeer grotelijks gedwaald. 22 Toen antwoordde David, en zeide: Zie, de spies des konings; zo laat een van de jongelingen overkomen, en halen ze. 23 De HEERE dan vergelde aan een iegelijk zijn gerechtigheid en zijn getrouwheid; want de HEERE had u heden in mijn hand gegeven; maar ik heb mijn hand niet willen uitsteken, aan

de gezalfde des HEEREN. 24 En zie, gelijk als te dezen dage uw ziel in mijn ogen is groot geacht geweest, alzo zij mijn ziel in de ogen des HEEREN groot geacht, en Hij verlosse mij uit allen nood.
25 Toen zeide Saul tot David: Gezegend zijt gij, mijn zoon David; gij zult het ja gewisselijk doen, en gij zult ook gewisselijk de overhand hebben. Toen ging David op zijn weg, en Saul keerde weder naar zijn plaats. Hier beginnen Davids moeilijkheden met Saul weer na de regen komen de wolken weer, toen men gehoopt zou hebben dat de storm voorbij was, en dat de lucht zich naar die zijde had opgehelderd, maar nadat Saul zijn misdaad van David te vervolgen en diens recht op de kroon had erkend, begint hij hem nu opnieuw te vervolgen, zo volkomen had hij nu elk besef van eer en deugd verloren.

I. De Zifieten berichten hem waar David was, vers 1, waarop hij met een aanzienlijke krijgsmacht uittrekt om hem te zoeken, vers 2, 3.
II. David ontvangt bericht van zijn bewegingen, vers 4, en neemt het kamp in ogenschouw, vers 5.
III. Hij en een van zijn mannen wagen zich des nachts in het leger van Saul, en vinden hem en al zijn wachten in diepen slaap, vers 6, 7.
IV. Ook ditmaal wilde David hem niet doden, hoewel hij er door zijn metgezel sterk toe gedrongen werd, maar nam slechts zijn spies en zijn waterfles mede, vers 8 - 12.
V. Hij toonde deze voorwerpen als een verder bewijs, dat hij Saul geen kwaad zocht te doen en redeneerde er met hem over, vers 13 - 20.
VI. Saul werd er door overtuigd van zijn dwaling, en heeft nogmaals de vervolging opgegeven, vers 21 - 25. Deze geschiedenis heeft veel overeenkomst met die welke wij gehad hebben in Hoofdstuk 24. In beide wordt David verlost uit Sauls hand, en Saul uit de hand van David.

1 Samuël 26:1 - 5
1. Saul ontvangt bericht omtrent Davids bewegingen, en gaat aanvallenderwijs te werk. De Zifieten kwamen tot hem, en zeiden hem waar David zich nu ophield, namelijk in dezelfde plaats waar hij was, toen zij hem de vorige maal hadden verraden, Hoofdstuk 23:19 Misschien had Saul (hoewel dit niet vermeld wordt) hun heimelijk te kennen gegeven, dat hij zijn plan tegen David wilde voortzetten, en blijde zou zijn met hun hulp. Indien dit niet zo is, dan waren zij zeer gedienstig voor Saul, wel wetende wat hem genoegen zou doen, en zeer boosaardig voor David, wanhopende om ooit met hem verzoend te kunnen worden, en daarom porden zij Saul (die deze prikkel niet nodig had) tegen hem aan, vers 1. Voor zoveel wij weten, zou Saul in de goede gezindheid, waarin hij was, gebleven zijn, Hoofdstuk 24:17, en David niet opnieuw moeilijkheden berokkend hebben, indien de Zifieten er hem niet toe aangespoord hadden. Zie hoe nodig het ons is God te bidden dat, daar er zoveel van de zonde in ons hart is, de vonken van de verzoeking ver van ons gehouden mogen worden, opdat wij, als die vonken met de zonde in aanraking komen, niet door hellevuur in brand worden gestoken. Saul was zeer verheugd die inlichting te ontvangen, en trok met een leger van drie duizend man naar de plaats waar David zich verborgen hield, vers 2. Hoe spoedig zullen ongeheiligde harten de goede indrukken verliezen, die door hun overtuiging bij hen werden teweeggebracht, en met de hond tot hun eigen uitbraaksel wederkeren.

2. David ontvangt bericht van Sauls bewegingen en gaat verdedigenderwijs te werk. Hij is niet uitgetrokken om hem slag te gaan leveren hij zocht slechts zijn eigen veiligheid, niet Sauls verderf, maar David bleef in de woestijn, vers 3, zich hiermede groot geweld aandoende, en de kloekmoedigheid van zijn aard in toom houdende door een stil terugtrekken, maar meer waren moed tonende, dan hij door een aanval op Saul getoond zou hebben.

a. Hij had verspieders, die hem van Sauls komst vertelden, dat Saul voorzeker kwam, vers 4, want hij wilde niet geloven dat Saul zo laaghartig met hem handelde, voor hij er de stelligste bewijzen van had.
b. Hij ging persoonlijk waarnemen hoe Saul gelegerd was, vers 5. Hij kwam tot de plaats, waar Saul en zijn mannen hun tenten hadden opgeslagen, en wel zo dicht dat hij, zonder opgemerkt te worden de wagenburg in ogenschouw nam, waarschijnlijk des avonds, toen het donker was. 1 Samuël 26:6 - 12

I. Hier is Davids stoutmoedig waagstuk om zich, alleen vergezeld door zijn bloedverwant Abisaï, de zoon van Zeruja, des nachts naar Sauls leger te begeven. Hij stelde dit voor aan hem en nog een ander van zijn vertrouwelingen, vers 6, maar de ander weigerde, hetzij omdat de onderneming al te gevaarlijk was, of tenminste omdat hij liever wilde dat Abisaï het zou doen dan hij zelf. Of David nu hiertoe gedrongen was door zijn eigen kloekmoedigheid, of door een buitengewone indruk in zijn hart of door het orakel, blijkt niet, maar evenals Gideon is hij door de bijzondere bescherming Gods de schildwachten voorbij gekomen zonder opgemerkt te worden.

II. Hoe hij het kamp vond. Saul lag te slapen in de wagenburg, en zijn spies stak in de aarde aan zijn hoofdeinde, gereed voor zijn hand, indien er alarm was in het leger, vers 7, en al de soldaten, zelfs zij, die op wacht moesten staan, waren in diepe slaap gEdompeld, vers 12. Aldus waren hun ogen gesloten en hun handen gebonden, want er was een diepe slaap des HEEREN op hen gevallen. Daar was iets buitengewoons in, dat zij allen tegelijk door die diepe slaap bevangen waren, zodat David en Abisaï onder hen liepen en met elkaar spraken, en niemand zich bewoog. Slaap is, als God hem geeft aan Zijn beminden, hun tot rust en verkwikking, maar als het Hem behaagt kan Hij er Zijn vijanden door gevangen houden. "De stouthartigen zijn beroofd geworden, zij hebben hun slaap gesluimerd, en geen van de dappere mannen hebben hun handen gevonden, van Uw schelden, o God van Jakob, "" Psalm 76:6, 7. Het was een diepe slaap des HEEREN, die over de krachten van de natuur gebiedt, en ze, naar het Hem behaagt, Zijn doeleinden doet dienen. Dien God wil verderven, bindt Hij door een "geest des diepen slaaps", Romeinen 11:8. Hoe hulpeloos liggen Saul en zijn krijgslieden daar ter neer! Allen zo goed als ontwapend en geketend, en toch is hun niets gedaan, zij zijn slechts in slaap gewiegd. Hoe gemakkelijk kan God de sterksten verzwakken, de wijsten tot dwazen maken, de waakzaamsten doen overrompelen! Laat daarom al Zijn vrienden op Hem betrouwen, en Zijn vijanden voor Hem vrezen.

III. Abisaï's verzoek aan David om een opdracht van hem om Saul te doden met de spies, die aan zijn hoofdeinde in de grond stak, wat hij, nu de gelegenheid er toe zo gunstig was, op zich nam om met een enkele slag te doen, vers 8. Hij wilde David niet dringen om het zelf te doen, omdat hij het tevoren geweigerd had, toen hij er een zelfde gelegenheid voor heeft gehad, maar hij verzocht dringend, dat hij hem verlof zou geven om het te doen, pleitende dat hij zijn vijand was, niet slechts wreed en onverzoenlijk, maar vals en trouweloos, die zich door geen verstand wilde laten regeren, geen goedheid op zich wilde laten inwerken, en dat God hem in zijn hand besloten heeft en hem als het ware gebood het te doen. De laatste maal was het als het ware slechts toevallig geweest, toen Saul tegelijkertijd met hem in de spelonk ging, maar nu was er iets buitengewoons in, de diepe slaap, die op Saul en al zijn wachten gevallen was, was blijkbaar van de Heere, zodat het een bijzondere leiding was van Gods voorzienigheid, die hem deze gelegenheid gaf, en die hij dus niet moest laten voorbijgaan.

IV. Davids edelmoedige weigering om aan Saul enig leed te laten geschieden, en daarin een vastberaden blijven bij zijn beginselen van trouw, vers 9. David gebood Abisaï hem niet te

verderven, hij wilde niet alleen het zelf niet doen, maar hij wilde ook niet toelaten dat een ander het deed. En hij heeft er twee redenen voor opgegeven.

1. Het zou een beledigen zijn van Gods ordonnantie. Saul was de gezalfde koning Israëls door uitdrukkelijke benoeming en aanstelling van de God Israëls, de door God verordineerde macht, hem te weerstaan, was dus "de verordening van God te weerstaan", Romeinen 13:2. Niemand kan dit doen en onschuldig blijven, waar hij voor vreesde was schuld, en hij was meer bezorgd voor zijn onschuld dan voor zijn veiligheid.

2. Het zou een zondig vooruitlopen zijn van Gods voorzienigheid. In het geval van Nabal heeft God hem genoegzaam getoond, dat zo hij het aan Hem overlaat om recht te doen Hij het ter bestemder tijd ook doen zal. Aangemoedigd dus door zijn ervaring in dat geval, besluit hij te wachten, totdat God hem recht zal doen op Saul, en wil hij volstrekt niet zichzelf wreken, vers 10. De HEERE zal hem slaan, zoals Hij Nabal geslagen heeft, door een plotselingen slag, of hij zal in een strijd trekken dat hij omkome (zoals ook spoedig daarna gebeurd is), of zijn dag zal komen, dat hij een natuurlijke dood sterve, en David zal tevreden zijn om tot die tijd te wachten, liever de zich met geweld de weg banen tot de beloofde kroon. Wèl was de verzoeking zeer sterk, maar als hij er aan toegeeft, zondigt hij tegen God, en daarom wederstaat hij de verzoeking met de grootst mogelijke vastberadenheid, vers 11: De Heere late het verre van mij zijn, dat ik mijn hand legge aan de gezalfde des HEEREN!, neen, ik zal het nooit doen, noch toelaten dat een ander het doet." Zo kloekmoedig stelt hij dus de reinheid van zijn geweten boven zijn belang, en laat hij de uitkomst over aan God.

V. Het gebruik, dat hij van die gelegenheid heeft gemaakt tot verder bewijs van zijn oprechtheid. Hij en Abisaï namen de spies en de waterfles mee van Sauls hoofdeinde, vers 12, en wat zeer vreemd was, niemand onder al die wachten heeft het bemerkt, als een arts hun het sterkste slaapmiddel had toegediend, zouden zij niet vaster in slaap kunnen geweest zijn. Sauls spies, die hij bij zich had tot zijn verdediging, en zijn waterfles, die hij bij zich had tot zijn verkwikking, werden hem ontnomen terwijl hij sliep. Aldus verliezen wij onze kracht en onze vertroosting, als wij niet waken, maar gerust zijn, en ons aan zorgeloosheid overgeven.

1 Samuël 26:13 - 20
David, veilig weggekomen zijnde uit Sauls leger, en genoegzame bewijzen medegenomen hebbende, dat hij er geweest was, stelt zich op een geschikte plaats, zó dat zij hem wel konden horen, maar niet bereiken, vers 13, en dan begint hij met hen te spreken over hetgeen voorgevallen is.

I. Hij spreekt ironisch met Abner, drijft openlijk de spot met hem. David wist wel dat het door de alvermogende kracht Gods was dat Abner en de overige wachten in zo'n diepe, vaste slaap waren geraakt, en dat Gods hand daarin was. Maar hij smaadt Abner als onwaardig om de kapitein van de lijfwacht te wezen daar hij kon slapen terwijl de koning, zijn heer, aan zo'n gevaar bloot lag. Hieruit blijkt dat de hand Gods hen in deze diepe slaap hield gekluisterd, dat, zodra David buiten gevaar was, een kleinigheid hen deed ontwaken namelijk Davids stem op een grote afstand, vers 14. Abner stond op - wij kunnen onderstellen dat het vroeg was op een zomermorgen en vroeg wie het was, die riep en de koning in zijn slaap stoorde. "Ik ben het", zegt David, en verwijt hem te hebben geslapen toen hij had behoren te waken. Misschien heeft Abner David beschouwd als een gering vijand, van wie zij geen gevaar hadden te vrezen en had hij daarom verzuimd wachten uit te zetten, maar in elk geval had hij zelf waakzamer moeten wezen. Om hem te beschamen, zegt David hem:

1. Dat hij zijn eer had verloren, vers 15. Zijt gij niet een man? een beambte, door uw ambt gehouden en verplicht om het krijgsvolk te inspecteren? Hebt gij de naam niet van een dapper man te zijn? Daarvoor wilt gij gehouden worden, een man van zodanigen moed en beleid, dat u niemand gelijk is, maar nu zijt gij voor altijd te schande gemaakt. Een luiaard, die zich een generaal noemt!"

2. Dat hij verdiend heeft zijn hoofd te verliezen, vers 16 Gijlieden zijt naar de krijgswet, kinderen des doods, omdat gij niet gewaakt hebt, toen gij de koning slapende in uw midden had. "Ecce signum - Ziet dit teken." Ziet waar de spies des konings is, in de hand van hem, die het de koning zelf behaagt zijn vijand te achten. Zij, die deze hebben weggenomen, hadden even gemakkelijk en veilig hem het leven kunnen benemen.
Zie nu, wie des konings beste vrienden zijn, gij, die hem veronachtzaamt en hem aan gevaar blootstelt, of ik, die hem beschermd heb, toen hij aldus aan gevaar was blootgesteld. Gij vervolgt mij, als waardig te sterven, en zet Saul tegen mij op, maar wie is het nu die des doods waardig is?" Zij, die onrechtvaardig anderen veroordelen, worden soms terecht overgelaten, om zelf onder veroordeling te komen.

II. Ernstig en liefdevol redeneert hij met Saul. Deze was nu zo ten volle ontwaakt, dat hij hoorde wat er gezegd werd, en onderscheiden kon wie sprak, vers 17: Is dit uw stem mijn zoon David? Op diezelfde wijze had hij vroeger de vertedering van zijn gemoed te kennen gegeven, hoofdstuk 24:17. Hij had zijn vrouw aan een ander gegeven, en toch noemt hij hem zoon, hij dorstte naar zijn bloed, en toch is hij blij zijn stem te horen. Diegenen zijn in waarheid slecht, die nooit eens overtuigingen van goed hebben, voor geen goede indrukken vatbaar zijn. En nu heeft David een even goede gelegenheid om Sauls geweten te bereiken, als hij zo even gehad heeft om hem het leven te benemen. Deze gelegenheid grijpt hij aan, hoewel hij geweigerd had van de andere gebruik te maken, en met klem van redenen spreekt hij hem van de vijandschap, die hij hem nog altijd bleef betonen en poogt hem te bewegen om van zijn vervolging af te laten en met hem verzoend te zijn.

1. Hij klaagt over de zeer treurige toestand, waarin hij door de vijandschap van Saul gekomen was. Twee dingen betreur" hij:
a. Dat hij verdreven was van zijn heer en van zijn dienst. Waarom vervolgt mijn heer zijn knecht, vers 18. Hoe gaarne zou ik u evenals vroeger gediend hebben, zo mijn dienst ware aangenomen, maar instede van erkend te zijn als een dienstknecht, word ik vervolgd als een rebel, en mijn heer is mijn vijand, en dwingt mij om voor hem te vluchten, die ik met eerbied zou willen volgen.
b. Dat hij verdreven was van zijn God en van zijn Godsdienst, en dit was een veel grotere grief dan de vorige, vers 19 : dewijl zij mij heden verstoten, dat ik niet mag vastgehecht blijven in het erfdeel des HEEREN, hebben Kanaän, het bewoonde gedeelte er van tenminste, een gevaarlijk verblijf voor mij gemaakt, en mij gedwongen in woestijnen en op bergen te verwijlen en weldra zullen zij mij dwingen het land te verlaten." En wat hem ontroerde was niet zozeer dat hij uit zijn eigen erfdeel verdreven was, maar dat hij uit het erfdeel des HEEREN was verstoten, uit het heilige land. Het moet ons troostrijker wezen te denken aan Gods recht op onze bezittingen, dan aan ons eigen recht er op, dat wij er Hem mee mogen eren, dan dat wij er onszelf mee kunnen onderhouden.
Het was ook niet zozeer zijn droefheid, dat hij gedwongen was onder vreemdelingen te wonen, als dat hij genoodzaakt was onder de aanbidders van vreemde goden te wonen, en daardoor in verzoeking gebracht te zijn om zich met hen te verenigen in hun afgoderij. Het was even goed, alsof zijn vijanden hem heengezonden hadden om andere goden te gaan dienen, en misschien had hij gehoord, dat sommigen van hen in dier voege van hem

gesproken hebben. Zij, die ons beletten Gods inzettingen bij te wonen, doen wat zij kunnen om ons van God te vervreemden en heidenen van ons te maken. Indien David niet een man was van buitengewone genade en standvastige trouw aan zijn Godsdienst, dan zou de slechte behandeling, hem aangedaan door zijn eigen vorst en volk, die Israëlieten waren en aanbidders van de weren God, hem bevooroordeeld hebben tegen de Godsdienst, die zij beleden, en hem er toe gebracht hebben om in gemeenschap te komen met afgodendienaars. "Als dit Israëlieten zijn", had hij kunnen zeggen, "zo laat mij leven en sterven met de Filistijnen", aan hen lag het niet, dat het niet alzo geweest is, die uitwerking niet gehad heeft. Wij moeten datgene het grootste kwaad achten, dat ons gedaan kan worden, hetwelk ons blootstelt aan zonde. Van hen, die David aldus in verzoeking hebben gebracht, zegt hij hier: Zij zijn vervloekt voor het aangezicht des HEEREN. Diegenen vallen onder een vloek, welke hen uitwerpen, die door God worden ontvangen, en pogen hen naar de duivel te zenden, die Gode dierbaar zijn.

2. Hij legt de nadruk op zijn onschuld. Wat heb ik gedaan, en wat kwaad is er in mijn hand? vers 18. Hij had het getuigenis van zijn geweten, dat hij nooit kwaad gedaan of voorgenomen had te doen tegen de persoon, de eer of de regering van zijn vorst, noch tegen de belangen van zijn land, onlangs heeft hij Sauls eigen getuigenis gehad, Hoofdstuk 24:17, 18 : Gij zijt rechtvaardiger dan ik. Het was zeer onredelijk en slecht van Saul, hem te vervolgen als een misdadiger, die hij geen misdaad ten laste kon leggen.

3. Hij tracht Saul er van te overtuigen, dat zijn vervolgen van hem niet slechts verkeerd was, maar ook laag, zeer beneden hem, de koning van Israël, wiens waardigheid groot is, en die veel ander werk te doen heeft, is uitgegaan om een enige vlo te zoeken, gelijk als men een veldhoen op de bergen najaagt, vers 20. Een armzalig wild om jacht op gemaakt te worden door de koning Israëls! Hij vergelijkt zich bij een veldhoen, een zeer onschuldige, onschadelijke vogel, die, als men hem het leven wil benemen, tracht te vluchten maar geen weerstand biedt. En zal nu Saul de bloem zijns legers te velde brengen, alleen maar om opeen arm veldhoen jacht te maken? Welk een verkleining is dit voor zijn eer! Welk een schandvlek op zijn nagedachtenis! Een zo zwak en geduldig, zowel als onschuldig vijand te vertreden, Jakobus 5:6 "Gij hebt gedood de rechtvaardige, en hij wederstaat u niet."

4. Hij wenst dat naar het eigenlijke van de twist een onderzoek zal worden ingesteld en een geschikt middel gebruikt zal worden om er een einde aan te maken, vers 19. Saul zelf kon niet zeggen dat de gerechtigheid hem dreef om David aldus te vervolgen, of dat hij er om de wille van de openbare veiligheid toe verplicht was. David wilde niet zeggen dat Sauls eigen afgunst en boosaardigheid hem er toe dreven (hoewel dit maar al te waar was) en daarom besluit hij dat het of toegeschreven moest worden aan het rechtvaardig oordeel Gods of aan de onrechtvaardige bedoelingen van boze mensen.
a. Indien de Heere u tegen mij aanport, hetzij in misnoegen op mij (mij op die wijze straffende voor mijne zonden tegen Hem, hoewel ik tegenover u onschuldig ben, of in misnoegen op u) indien het de uitwerking is van die bozen geest van de Heere, die u benauwt, zo laat Hem het spijsoffer rieken, laat ons ons verenigen om met God verzoend te worden, vrede met Hem te hebben, wat geschieden kan door offerande, en dan hoop ik dat de zonde waarin die ook moge bestaan, vergeven zal worden en de twist, die zo groot een kwelling is voor u en voor mij, tot een einde zal komen."
Zie hier de rechte methode van vrede te maken: laat ons eerst door Christus, het grote offer, God tot onze vriend maken, en dan zal alle vijandschap gedood zijn, Efeziërs 2:16, Spreuken 16:7. Maar:

b. Indien het mensenkinderen zijn, die u tegen mij aanporren, zo zijn zij vervloekt voor het aangezicht des HEEREN; dat is: het zijn slechte mensen, en het is voegzaam dat zij als zodanig verlaten worden, buitengesloten van des konings hof en raadsvergaderingen. Hij geeft de schuld aan boze raadslieden, die de koning aanrieden hetgeen onbillijk en oneerlijk was, en dringt er op aan dat deze verwijderd zullen worden van zijn omgeving, uit zijn tegenwoordigheid gebannen, als mannen, die vervloekt zijn voor het aangezicht des Heeren, en dan hoopte hij zijn bede verhoord te zien welke is, vers 20: mijn bloed valle niet op de aarde, zoals gij gedreigd hebt, want het is voor het aangezicht des HEEREN, die kennis zal nemen van het onrecht en het zal wreken." Zo aandoenlijk pleit David bij Saul voor zijn leven en, opdat dit gespaard worde, om zijn gunstige mening van hem. 1 Samuël 26:21 - 25

I. Hier is Sauls boetvaardige belijdenis van zijn zonde en dwaasheid in David te vervolgen, en zijn belofte van het niet weer te doen. Dit tweede voorbeeld van Davids eerbied voor hem heeft krachtiger op hem gewerkt dan het eerste, en ontwrong hem een betere bekentenis, vers 21.

1. Hij erkent zich vertederd en gewonnen door Davids goedheid jegens hem. Mijn ziel dezen dag dierbaar in uw ogen geweest is terwijl ik dacht, dat gij mij hebt gehaat, dat gij een afkeer van mij had! 2. Hij erkent zeer slecht gedaan te hebben in hem te vervolgen, dat hij hierin tegen Gods wet heeft gehandeld, ik heb gezondigd, en tegen zijn eigen belang, ik heb dwaselijk gedaan, in degene te vervolgen als mijn vijand, die een mijn beste vriend geweest zou zijn, als ik het mij maar had kunnen voorstellen, hierin zegt hij ik heb zeer grotelijks gedwaald, en beide u en mijzelf onrecht gedaan. Zij, die zondigen, doen dwaselijk en dwalen grotelijks, zij inzonderheid, die Gods volk haten en vervolgen, Job 19:28.

3. Hij nodigt hem om weer aan het hof te komen. keer weder, mijn zoon David. Zij, die verstandig zijn, zullen inzien dat het in hun belang is, om diegenen om zich heen te hebben, die zich voorzichtig gedragen, zoals David, en met wie God is.

4. Hij belooft dat hij hem niet meer zal vervolgen, maar hem zal beschermen: ik zal u geen kwaad meer doen. Wij hebben reden te geloven dat hij toen meende wat hij zei, maar toch is noch zijn belijdenis noch zijn belofte van verbetering uit een beginsel van waar berouw of bekering voortgekomen.

II. Davids gebruik van Sauls overtuiging en bekentenis, en het bewijs dat hij kon overleggen van zijn oprechtheid. Hij verlangt dat een van de jongelingen zal komen om de spies te halen, vers 22, en dan vers 23, 1. Beroept hij zich op God als Rechter van de twist. De HEERE dan vergelde aan een iegelijk zijn gerechtigheid en zijn getrouwheid. Door het geloof is David er zeker van, dat Hij het doen zal, want Hij kent het ware karakter van alle personen en daden, en is rechtvaardig om een ieder te vergelden naar zijn werk, en door het gebed begeert hij, dat Hij het doen zal, en hierin bidt hij in werkelijkheid tegen Saul, die onrechtvaardig en ontrouw met hem heeft gehandeld, ‘Geef hun naar hun doen", Psalm 28:4, maar voornamelijk en in de eerste plaats bedoelt hij het als een gebed voor zichzelf, dat God hem zal beschermen in zijn gerechtigheid en getrouwheid, en er hem voor zal belonen, daar Saul ze hem zo slecht heeft vergolden.

2. Nogmaals herinnert hij Saul aan het bewijs, dat hij hem nu gegeven heeft voor zijn eerbied voor hem uit beginsel van trouw: ik heb mijn hand niet willen uitsteken, aan de gezalfde des HEEREN, aan Saul te kennen gevende dat zijn zalfolie zijn bescherming was, die hij aan de Heere was verschuldigd, en waarvoor hij Hem moest dankzeggen, ware hij een gewoon man

geweest, hij, David, zou hem niet zo ontzien hebben, en misschien is nu Saul door het opperen van dit denkbeeld, tot de wetenschap gekomen, of had hij tenminste reden om te denken, dat ook David de gezalfde des Heeren was, en Saul dus naar dezelfde regel evenzeer Davids leven moest ontzien, als David het zijne ontzien heeft.

3. Niet al te veel steunende op Sauls beloften, stelt hij zich onder Gods bescherming en vraagt om Zijn gunst, vers 24 : "Gelijk als te dezen dage uw ziel in mijn ogen is groot geacht geweest, alzo zij mijn ziel in de ogen des HEEREN groot geacht, en Hij verlosse mij uit alle nood, van hoe geringe waarde gij het ook moogt achten." Aldus neemt hij God aan voor zijn betaalmeester voor zijn goedheid tegen Saul, wat zij met vertrouwen doen kunnen, die weldoen en daarvoor lijden.

III. Sauls voorzegging van Davids verhoging. Hij prijst hem, vers 25. Gezegend zijt gij, mijn zoon David. Zo sterk was nu de overtuiging bij Saul van Davids oprechtheid, dat hij zich niet schaamde zichzelf te veroordelen en David te prijzen, zelfs in de tegenwoordigheid van zijn krijgslieden, die wel moesten blozen bij de gedachte, dat zij met zoveel woede waren uitgetrokken tegen een man, die hun meester, als hij hem ontmoet, aldus liefkoost.
Hij voorzegt zijn overwinning en zijn eindelijke verheffing: gij zult het ja gewis doen. Zij, die er nauwgezet naar streven om te doen wat waarlijk goed is, kunnen er door de hulp Gods toe komen om te doen wat waarlijk groot is. Hij voegt er bij: gij zult ook gewis de overhand hebben, al meer en meer, hij bedoelt tegen hemzelf, maar kon er niet toe komen om dit ronduit te zeggen. De vorstelijke hoedanigheden, die in David gezien werden, zijn edelmoedig sparen van Saul, zijn militair gezag in zijn berisping van Abner omdat hij geslapen heeft, zijn zorg voor het openbare welzijn, en de bijzondere tekenen dat God met hem was, overtuigden Saul, dat hij gewis verhoogd zal worden op de troon, overeenkomstig de hem betreffende profetieën. Eindelijk. De wonde aldus voor het ogenblik genezen zijnde, scheidden zij als vrienden. Saul keerde terug naar Gibea - "re infecta - zonder zijn voornemen volvoerd te hebben", beschaamd over de tocht, die hij ondernomen had, maar David wilde hem niet in zoverre op zijn woord geloven, om met hem weer te keren. Zij die eenmaal ontrouw zijn geweest zullen niet licht voor de tweede maal vertrouwd worden, en daarom: Toen ging David op zijn weg. Na deze scheiding hebben David en Saul, voor zoveel blijkt, elkaar nooit wedergezien.

HOOFDSTUK 27

1 David nu zeide in zijn hart: Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen; mij is niet beter, dan dat ik haastelijk ontkome in het land der Filistijnen, opdat Saul van mij de hoop verlieze, om mij meer te zoeken in de ganse landpale van Israël; zo zal ik ontkomen uit zijn hand. 2 Toen maakte zich David op, en hij ging door, hij en de zeshonderd mannen, die bij hem waren, tot Achis, de zoon van Maoch, de koning van Gath. 3 En David bleef bij Achis te Gath, hij en zijn mannen, een iegelijk met zijn huis; David met zijn beide vrouwen, Ahinoam, en Jizreelietische, en Abigaïl, de huisvrouw van Nabal, de Karmelietische. 4 Toen aan Saul geboodschapt werd, dat David gevlucht was naar Gath, zo voer hij niet meer voort hem te zoeken. 5 En David zeide tot Achis: Indien ik nu genade in uw ogen gevonden heb, men geve mij een plaats in een van de steden des lands, dat ik daar wone; want waarom zou uw knecht in de koninklijke stad bij u wonen? 6 Toen gaf Achis te dien dage Ziklag; daarom is Ziklag van de koningen van Juda geweest tot op dezen dag. 7 Het getal nu der dagen, die David in het land der Filistijnen woonde, was een jaar en vier maanden.

8 David nu toog op met zijn mannen, en zij overvielen de Gesurieten, en de Girzieten, en de Amalekieten (want deze zijn vanouds geweest de inwoners des lands), dat gij gaat naar Sur, en tot aan Egypteland. 9 En David sloeg dat land, en liet noch man noch vrouw leven; ook nam hij de schapen en runderen, en de ezelen, en kemels, en klederen, en keerde weder en kwam tot Achis. 10 Als Achis zeide: Waar zijt gijlieden heden ingevallen? zo zeide David: Tegen het zuiden van Juda, en tegen het zuiden der Jerahmeëlieten, en tegen het zuiden der Kenieten. 11 En David liet noch man noch vrouw leven, om te Gath te brengen, zeggende: Dat zij misschien van ons niet boodschappen, zeggende: Alzo heeft David gedaan! En alzo was zijn wijze al de dagen, die hij in der Filistijnen land gewoond heeft. 12 En Achis geloofde David, zeggende: Hij heeft zich ten enenmaal stinkende gemaakt bij zijn volk, in Israël; daarom zal hij eeuwiglijk mij tot een knecht zijn.

David was een man naar Gods hart, en toch had hij zijn fouten en gebreken, die vermeld zijn, niet tot onze navolging, maar tot onze waarschuwing getuige de geschiedenis, vervat in dit hoofdstuk waarin wij

I. Wel bevinden, dat hij voorzichtig zorg droeg voor zijn veiligheid en die van zijn gezin vers 2 - 4, en kloekmoedig voor Israël streed tegen de Kanaänieten, vers 8, 9, maar,
II waar wij tot zijn oneer vinden:

1. Dat hij begon te wanhopen aan zijn verlossing, vers 1.
2. Dat hij zijn eigen land verhef, en In het land van de Filistijnen ging wonen vers 1, 5, 7.
3. Dat hij Achis misleidde door een dubbelzinnigheid, indien al niet een leugen, betreffende zijn krijgstochten, vers 10 - 12.

1 Samuël 27:1 - 7

I. Hier wordt David overmocht door vrees, die een gevolg was van de zwakheid van zijn geloof, vers 1. "Hij zei tot zijn hart" (aldus kan deze zin gelezen worden) in zijn te rade gaan er mee betreffende zijn tegenwoordige toestand: Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen. Hij stelde zich de rusteloze woede en boosaardigheid voor van Saul, die in geen verzoening kon overgaan, en het verraad van zijn eigen landgenoten, getuige dat van de Zifieten, eenmaal en nogmaals. Hij zag op zijn krijgsmacht en merkte op hoe gering zij was, en dat er sedert lang geen rekruten tot hem gekomen waren, hij kon ook niet zien dat hij veld won, en zo geraakte hij in een treurige stemming en zegt: Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen. Maar, o gij kleingelovige, waarom wankelt gij? Was hij niet tot koning gezalfd? Lag daar de verzekering niet in opgesloten, dat hij voor het koninkrijk bewaard zal worden? Hij had geen reden om op Sauls beloften te vertrouwen, maar had hij niet alle mogelijke redenen om op Gods beloften te vertrouwen? Zijn ervaring van Gods bijzondere zorg over hem had hem moeten bemoedigen. Hij, die verlost heeft, verlost nog en zal ook later verlossen. Maar ongeloof is een zonde, die ook Godvruchtige mensen lichtelijk omringt.

Als er van buiten strijd is, dan is er van binnen vrees, er. het is moeilijk die te overwinnen. Heere, vermeerder ons het geloof!

II. Het besluit waartoe hij hierop kwam. Nu Saul voor het ogenblik teruggekeerd was naar zijn plaats, wil hij gebruik maken van die gelegenheid om zich terug te trekken in het land van de Filistijnen. Alleen zijn eigen hart raadplegende, maar noch de efod, noch de profeet komt hij tot het besluit: mij is niet beter, dan dat ik haastelijk ontkome in het land der Filistijnen. Door langdurige beproevingen zijn het geloof en de lijdzaamheid, zelfs van zeer Godvruchtige mensen in gevaar van te verflauwen. Nu was:

1. Saul een vijand van zichzelf en van zijn koninkrijk, door hem tot dit uiterste te drijven. Hij deed afbreuk aan zijn eigen belangen, toen hij zo bekwaam een veldoverste als David was en zo dapper een regiment als waarover die het bevel voerde, van zijn dienst uitwierp en hen dwong in de dienst van zijn vijanden te treden.

2. Was David geen vriend van zichzelf door die maatregel te nemen. God had hem bevolen zijn standaard op te richten in het land van Juda, Hoofdstuk 22:5, daar had God hem wonderbaar bewaard en hem soms gebruikt tot welzijn van zijn land, waarom moet hij er dan nu aan denken zijn post te verlaten? Hoe kon hij de bescherming verwachten van de God Israëls, als hij buiten de grenzen ging van het land Israëls? Kan hij verwachten veilig te zijn onder de Filistijnen, uit wier handen hij onlangs zo ternauwernood was ontkomen door zich krankzinnig te veinzen? Zal hij zich nu onder verplichting brengen aan hen, aan wie hij, naar hij weet, als hij koning zal zijn, geen vriendelijkheid kan vergelden, maar verplicht zal zijn hen te beoorlogen? Hiermee zal hij genoegen doen aan zijn vijanden, die hem zeggen andere goden te gaan dienen, teneinde iets te hebben dat zij hem kunnen verwijten en de handen van zijn vrienden verzwakken, die niets zullen hebben om op dit verwijt te antwoorden. Zie hoe nodig het ons is te bidden: "HEERE, leid ons niet in verzoeking."

III. Zijn vriendelijk onthaal te Gath. Achis heette hem welkom, deels uit grootmoedigheid, daar hij er fier op was zo dapper en kloekmoedig een man gastvrijheid te verlenen, deels uit staatkundige overweging, hopende hem voor altijd aan zijn dienst te verbinden, en dat door zijn voorbeeld ook anderen er toe gebracht zullen worden hun land te verlaten en tot hem te komen. Ongetwijfeld heeft hij aan David een plechtige belofte van bescherming gegeven waarop hij kon bebouwen, toen hij op Sauls belofte niet kon bebouwen. Het kan ons doen blozen te denken, dat het woord van een Filistijn betrouwenswaardiger is dan dat van een Israëliet, die, indien hij waarlijk een Israëliet was zonder bedrog zou wezen, en dat de stad Gath een toevlucht zou zijn voor een Godvruchtig man, als de steden Israëls hem een veilig verblijf weigeren.

1. David nam zijn mannen mee, vers 2, ten einde hem tot wacht te dienen, en zelf veilig te zijn waar hij was, en ook om zich hierdoor te meer aan te bevelen aan Achis, die hoopte diensten van hen te zullen verlangen.

2. Hij nam ook zijn gezin mee, zijn vrouwen. Ook zijn mannen brachten hun gezinnen mede, vers 2, 3. Hoofden van gezinnen behoren te zorgen voor hun gezin, hen te beschermen die van hun huis zijn, en in hun onderhoud te voorzien, bij hen te wonen met verstand.

IV. Sauls afzien van hem nog verder te vervolgen, vers 4, zo voer hij niet meer voort hem te zoeken. Dit geeft te kennen dat hij in weerwil van zijn betuiging van berouw die hij onlangs gedaan had, het wel beproefd zou hebben David een slag toe te brengen, indien hij hem

slechts onder zijn bereik had gehad. Omdat hij echter niet durft komen waar David is, besluit hij hem maar met rust te laten. Zo schijnen velen hun zonden na te laten, terwijl in werkelijkheid hun zonden hen verlaten, zij zouden er wel in volhard hebben, zo zij het slechts gekund hadden. Saul zocht hem niet meer, zich tevreden stellende met zijn ballingschap, daar hij zijn bloed niet kon hebben, en misschien hopende, zoals vroeger, Hoofdstuk 18:25, dat hij vroeg of laat door de hand van de Filistijnen geveld zal worden, en hoewel hij liever het genoegen gesmaakt zou hebben van zelf hem te doden, zal hij tevreden zijn als anderen het doen.

V. Davids vertrek van Gath naar Ziklag.
1. Davids verzoek om verlof om heen te gaan was verstandig en zeer bescheiden, vers 5.
a. Het was wezenlijk verstandig. David wist wat het was om benijd te worden aan het hof van Saul, en had nog veel meer reden om te vrezen aan het hof van Achis, daarom weigert hij er bevordering, en wenst een vestiging op het land, waar hij in afzondering kan leven, meer met zichzelf kan zijn, en minder anderen in de weg. In een eigen stad kon hij ook in meer vrijheid zijn Godsdienst uitoefenen, er zijn mannen beter aan houden, en zal zijn rechtvaardige ziel niet, zoals te Gath, gekweld worden door de afgoderijen van de Filistijnen.
b. Zoals het aan Achis werd voorgesteld was het zeer bescheiden. Hij schrijft hem niet voor welke plaats hij hem zal toekennen, verzoekt slechts dat het een stad zal zijn ergens op het land, waar het hem zou believen. Die iets verzoeken, moeten niet kieskeurig zijn, maar hij geeft dit als reden op: waarom zou uw knecht in de koninklijke stad bij u wonen? Zij, die vast willen staan, moeten niet begeren hoog te staan, en nederige zielen streven er niet naar in koninklijke steden te wonen.

2. De schenking, die Achis hem deed op zijn verzoek, was zeer edelmoedig en vriendelijk, vers 6, 7. Achis gaf hem Ziklag. Hierdoor:
a. Verkreeg Israël zijn aloud recht, want Ziklag was in het lot van de stam van Juda, Jozua 15:31, en werd later uit dat lot met enige andere steden toegewezen aan Simeon, Jozua 19:5. Maar het was of nooit ten onder gebracht, of de Filistijnen hebben er zich in de een of andere worsteling met Israël meester van gemaakt. Misschien hebben zij het op onrechtvaardige wijze verkregen, en Achis, een man van verstand en van eer zijnde, nam de gelegenheid waar om het terug te geven, De HEERE dan vergelde aan een ieglijk zijn gerechtigheid, 1 Samuël 26:23.

b. David verkreeg een gerieflijke vestiging, niet slechts op een goede afstand van Gath, maar aan de grenzen van Israël, waar hij in gemeenschap kon blijven met zijn eigen landslieden, en waar zij tot hem konden komen in de omwenteling, die nu aanstaande was. Hoewel wij niet bevinden dat zijn krijgsmacht vermeerderd is, zolang Saul leefde, (want, Hoofdstuk 30:10 hij had nog slechts zijn zes honderd mannen) was daar toch terstond na de dood van Saul de algemene plaats van bijeenkomst voor zijn vrienden. Ja het schijnt, dat terwijl hij zich in afzondering hield vanwege Saul, er toch velen tot hem gekomen zijn, om hem tenminste van hun oprechte bedoelingen te verzekeren, 1 Kronieken 12:1 - 22.
Ook verkreeg David nog dit voordeel, dat Ziklag aan de kroon kwam, het recht er op verbleef voortaan aan de koningen van Juda, vers 6. Door nederigheid en bescheidenheid en bereidwilligheid om zich op de achtergrond te houden zal men niets verliezen. Werkelijke voordelen vallen hun ten deel, die denkbeeldige eer afwijzen. Hier bleef David nu enigen tijd, namelijk vier maanden zoals het gelezen kan worden vers 7, of enige dagen meer dan vier maanden.
De LXX geven de lezing enige maanden, zolang wachtte hij op de tijd van zijn komst op de troon, want wie gelooft die zal niet haasten.

1 Samuël 27:8 - 12
Hier is een bericht van Davids krijgsdaden terwijl hij in het land van de Filistijnen was, zijn verwoeden aanval op sommige van de overblijfselen van de gevloekte volken, zijn voorspoed daarbij, en de voorstelling, die hij er van gaf aan Achis.

1. Wij kunnen hem vrijspreken van onrechtvaardigheid en wreedheid in deze krijgsverrichting, omdat de volken, die hij uitroeide, door de hemel sinds lang aan het verderf gewijd waren en hij, die het deed, was door de hemel verordineerd tot de heerschappij, zodat het voegzaam was dat het gedaan werd, en hij, die het deed, bevoegd was om het te doen. Hem, die gezalfd was om de oorlogen des Heeren te oorlogen, paste het niet om in traagheid neer te zitten, hoe gepast hij het ook oordeelde om zich in bescheidenheid terug te trekken. Hij wenste veilig te zijn voor Saul alleen, maar zich aan gevaar te kunnen blootstellen voor Israël, hij heeft een oude twist, die God met deze volken had, gewroken, en terzelfder tijd voorraad gehaald voor zich en zijn leger, want op hun zwaard moesten zij leven. De Amalekieten moesten allen uitgeroeid worden, de Gezurieten en de Girzieten waren waarschijnlijk takken van Amalek, Saul werd verworpen omdat hij hen had gespaard, maar zijn gebrek aan gehoorzaamheid wordt door David vergoed, eer hij zelf de troon beklimt. Hij sloeg hen en liet noch man noch vrouw leven, vers 8, 9. Die dienst beloonde zichzelf, want zij voerden een rijke buit weg, die tot onderhoud van Davids krijgsmacht diende.

2. Maar wij kunnen hem niet vrijspreken van veinzerij bij Achis in het bericht, dat hij hem gaf van zijn expeditie.
a. David schijnt niet gewild te hebben dat Achis de waarheid zou weten, en daarom heeft hij niemand gespaard, die er de tijding van naar Gath kon brengen, vers 11, niet omdat hij zich schaamde over wat hij gedaan had, alsof het een slechte daad was, maar omdat hij vreesde dat de Filistijnen, zo zij het wisten, zich of hun bondgenoten in gevaar zouden achten, door hem in hun midden te laten wonen, en hem daarom van uit hun landpalen zouden verdrijven. Zij zouden gemakkelijk tot de gevolgtrekking kunnen komen: Alzo heeft hij gedaan, en alzo zal hij doen, en daarom heeft hij het zorgvuldig voor hen verborgen gehouden, hetgeen hij schijnt te hebben kunnen doen, door allen over de kling te hebben gejaagd, want geen hunner naburen zou er het bericht van brengen, noch zouden zij wellicht spoedig te weten komen wat er geschied was, daar de tijdingen toen niet zo spoedig verspreid werden als nu.

b. Hij hield het verborgen voor Achis door een dubbelzinnigheid, die volstrekt niet voegde aan zijn karakter. Gevraagd zijnde naar welke zijde hij zijn inval gedaan had. antwoordde hij: Tegen het zuiden van Juda, vers 10. Het was waar, hij had een inval gedaan in de landen, die ten zuiden van Juda lagen, maar hij liet Achis geloven, dat hij een inval had gedaan in die, welke in het zuiden van Juda lagen, in dat van de Zifieten bijvoorbeeld, die hem twee keer hadden verraden. En Achis geloofde David, zeggende: Hij heeft zich ten enenmaal stinkende gemaakt bij zijn volk, in Israël, vers 12, waardoor hij voorgoed aan de belangen van Achis zou verbonden blijven. Achis' trouw aan hem, de goede mening, die hij van hem had, en het vertrouwen, dat hij in hem stelde, verzwaren zijn zonde van hem aldus te bedriegen, hierover, en over nog andere dergelijke gevallen heeft David later met berouw nagedacht, en het heeft hem doen bidden: "Wend van mij af de weg van de valsheid."

HOOFDSTUK 28

1 En het geschiedde in die dagen, als de Filistijnen hun legers vergaderden tot de strijd, om tegen Israël te strijden, zo zeide Achis tot David: Gij zult zekerlijk weten, dat gij met mij in het leger zult uittrekken, gij en uw mannen. 2 Toen zeide David tot Achis: Aldus zult gij weten, wat uw knecht doen zal. En Achis zeide tot David: Daarom zal ik u ten bewaarder mijns hoofds zetten, te allen dage. 3 Samuël nu was gestorven, en gans Israël had rouw over hem bedreven; en zij hadden hem begraven te Rama, te weten in zijn stad. En Saul had uit het land weggedaan de waarzeggers en duivelskunstenaars.

4 En de Filistijnen kwamen en vergaderden zich, en zij legerden zich te Sunem; en Saul vergaderde gans Israël, en zij legerden zich op Gilboa. 5 Toen Saul het leger der Filistijnen zag, zo vreesde hij, en zijn hart beefde zeer. 6 En Saul vraagde de HEERE; maar de HEERE antwoordde hem niet; noch door dromen, noch door de Urim, noch door de profeten.

7 Toen zeide Saul tot zijn knechten: Zoekt mij een vrouw, die een waarzeggenden geest heeft, dat ik tot haar ga, en door haar onderzoeke. Zijn knechten nu zeiden tot hem: Zie, te Endor is een vrouw, die een waarzeggende geest heeft. 8 En Saul verstelde zich, en trok andere klederen aan, en ging heen, en twee mannen met hem, en zij kwamen des nachts tot de vrouw, en hij zeide: Voorzeg mij toch door de waarzeggende geest, en doe mij opkomen, dien ik tot u zeggen zal. 9 Toen zeide de vrouw tot hem: Zie, gij weet, wat Saul gedaan heeft, hoe hij de waarzegsters en de duivelskunstenaars uit dit land heeft uitgeroeid; waarom stelt gij dan mijn ziel een strik, om mij te doden? 10 Saul nu zwoer haar bij de HEERE, zeggende: Zo waarachtig als de HEERE leeft, indien u een straf om deze zaak zal overkomen! 11 Toen zeide de vrouw: Wien zal ik u doen opkomen? En hij zeide: Doe mij Samuël opkomen. 12 Toen nu de vrouw Samuël zag, zo riep zij met luider stem, en de vrouw sprak tot Saul, zeggende: Waarom hebt gij mij bedrogen? Want gij zijt Saul. 13 En de koning zeide tot haar: Vrees niet; maar wat ziet gij? Toen zeide de vrouw tot Saul: Ik zie goden, uit de aarde opkomende. 14 Hij dan zeide tot haar: Hoe is zijn gedaante? En zij zeide: Er komt een oud man op, en hij is met een mantel bekleed. Toen Saul vernam, dat het Samuël was, zo neigde hij zich met het aangezicht ter aarde, en hij boog zich. 15 En Samuël zeide tot Saul: Waarom hebt gij mij onrustig gemaakt, mij doende opkomen? Toen zeide Saul: Ik ben zeer beangstigd, want de Filistijnen krijgen tegen mij, en God is van mij geweken, en antwoordt mij niet meer, noch door de dienst der profeten, noch door dromen; daarom heb ik u geroepen, dat gij mij te kennen geeft, wat ik doen zal. 16 Toen zeide Samuël: Waarom vraagt gij mij toch, dewijl de HEERE van u geweken en uw vijand geworden is? 17 Want de HEERE heeft voor Zich gedaan, gelijk als Hij door mijn dienst gesproken heeft; en heeft het koninkrijk van uw hand gescheurd, en Hij heeft dat gegeven aan uw naaste, aan David. 18 Gelijk als gij naar de stem des HEEREN niet gehoord hebt, en de hittigheid Zijns toorns niet uitgericht hebt tegen Amalek; daarom heeft de HEERE u deze zaak gedaan te dezen dage. 19 En de HEERE zal ook Israël met u in de hand der Filistijnen geven, en morgen zult gij en uw zonen bij mij zijn; ook zal de HEERE het leger van Israël in de hand der Filistijnen geven.

20 Toen viel Saul haastelijk ter aarde, zo lang als hij was, en hij vreesde zeer vanwege de woorden van Samuël; ook was er geen kracht in hem; want hij had de gehelen dag en de gehelen nacht geen brood gegeten. 21 De vrouw nu kwam tot Saul, en zag, dat hij zeer verbaasd was; en zij zeide tot hem: Zie, uw dienstmaagd heeft naar uw stem gehoord, en ik heb mijn ziel in mijn hand gesteld, en ik heb uw woorden gehoord, die gij tot mij gesproken hebt. 22 Zo hoor toch gij nu ook naar de stem uwer dienstmaagd, en laat mij een bete broods voor u zetten, en eet; zo zal er kracht in u zijn, dat gij over weg gaat. 23 Doch hij weigerde het, en zeide: Ik zal niet eten. Maar zijn knechten, en ook de vrouw, hielden bij hem aan. Toen hoorde hij naar hun stem, en hij stond op van de aarde, en zette zich op het bed. 24 En de vrouw had een gemest kalf in het huis; en zij haastte zich en slachtte het; en zij nam meel, en kneedde het, en bakte daar ongezuurde koeken van. 25 En zij bracht ze voor Saul en voor zijn knechten, en zij aten; daarna stonden zij op, en gingen weg in dienzelfden nacht.

Er worden toebereidselen gemaakt voor een oorlog die een einde zal maken aan het leven en de regering van Saul, en voor David de weg zal banen tot de troon. In deze oorlog:

I. Zijn de Filistijnen de aanvallers, en Achis, hun koning, maakt David tot zijn vertrouweling, vers 1, 2.

II. De Israëlieten bereiden zich om hen te ontvangen, en Saul, hun koning, maakt de duivel tot zijn geheime raadsheer, en vult hiermee de maat van zijn ongerechtigheid. Merk op:

1. De wanhopende toestand, waarin Saul zich bevond, vers 3 - 6.
2. Hoe hij een toveres heeft aangezocht om Samuël voor hem te doen opkomen, vers 7 - 14.
3. Zijn gesprek met de verschijning, vers 15 - 19.
4. De ontroering, die hem er door veroorzaakt werd, vers 20 - 25.

1 Samuël 28:1 - 6

I. Hier is het vijandig voornemen van de Filistijnen tegen Israël, zij vergaderen zich om tegen Israël te strijden, vers 1. Indien de Israëlieten God niet hadden verlaten, zouden er geen Filistijnen zijn overgebleven om hen te verontrusten, indien Saul Hem niet had verlaten, zij zouden nu buiten alle gevaar van hen geweest zijn. De Filistijnen maakten gebruik van de gelegenheid, dat David onder hen was, om deze aanval te doen, want hem vreesden zij meer dan Saul met zijn gehele krijgsmacht.

II. De verwachting, die Achis had van Davids hulp in deze krijg, en de bemoediging, die David hem gaf om die hulp van hem te verwachten: Gij zult zekerlijk weten, dat gij met mij in het leger zult uittrekken, zegt Achis, "als ik u bescherm, dan heb ik recht dienst van u te eisen", en hij zal zich gelukkig achten om een man als David aan zijn zijde te hebben, die voorspoedig was, waar hij ook heenging. David gaf hem een dubbelzinnig antwoord, "wij zullen zien wat er gedaan zal worden, het zal later tijd genoeg wezen om daarvan te spreken, maar aldus zult gij weten, wat uw knecht doen zal, vers 2, dat is: ik zal zien op welke post ik het best instaat zal zijn u te dienen, zo gij mij wilt toelaten die post te kiezen." Aldus houdt hij zich vrij van een belofte om hem te dienen, en houdt hem toch in de verwachting er van. Want Achis vatte het niet anders op dan als een verbintenis om hem te helpen, en hierop belooft hij hem, hem tot kapitein van de lijfwacht aan te stellen, of tot eerste staatsminister.

III. Het in slagorde stellen van de beide legers, vers 4. En de Filistijnen kwamen en vergaderden zich, en zij legerden zich te Sunem, dat in de stam van Issaschar lag, ver in het noorden van het land. Het land Israël scheen slecht bewaakt te zijn, als de Filistijnen hun leger tot in het hart van het land konden doen oprukken. Terwijl Saul David vervolgde, liet hij het land bloot en onbeschermd. Op sommige bergen van Gilboa monstert Saul zijn krijgsmacht, en bereidt zich tot de strijd met de Filistijnen, waarvoor hij, nu de Geest des HEEREN van hem geweken was, weinig moed heeft.

IV. In welke vrees en verlegenheid Saul zich toen bevond. Toen Saul het leger van de Filistijnen zag, door zijn eigen waarneming en de berichten, die zijn verkenners hem brachten, bemerkte dat het talrijker was, beter gewapend en met meer moed bezield dan het zijne, werd hij zo bevreesd, dat zijn hart beefde, vers 5. Had hij zich dicht aan God gehouden, dan had hij op het zien van een Filistijns leger niet behoeven te vrezen, maar nu hij er God toe gebracht had hem te verlaten, was zijn invloed weg, zijn leger geslonken, zodat het een armzalig aanzien had, en, wat erger was, zijn eigen moed en geestkracht begaven hem. Een schuldig geweten deed hem sidderen op het ritselen van een blad, nu gedacht hij aan het schuldige bloed van de Amalekieten, dat hij gespaard, en het onschuldig bloed van de priesters, dat hij vergoten had, zijn zonden worden hem ordelijk voor ogen gesteld, zij brengen hem in verwarring, verbijsteren hem in zijn raadsbesluiten, beroven hem van zijn moed, zodat hem niets overbleef dan een schrikkelijke verwachting des oordeels en de hitte des vuurs. Benauwdheden zijn verschrikkingen voor de kinderen van de ongehoorzaamheid. En Saul vraagde de HEERE, vers 6. De nood drijft hen naar God, die ten dage van hun voorspoed Zijn

orakelen en altaren hebben veronachtzaamd. "HEERE! in benauwdheid hebben zij U bezocht" Jesaja 26:16. Heeft ooit iemand de Heere gezocht en Hem niet gevonden? Ja, Saul deed het, de HEERE antwoordde hem niet, heeft noch op zijn smekingen, noch op zijn vragen acht geslagen, gaf hem geen aanwijzingen voor hetgeen hij doen moest, geen aanmoediging om te hopen dat Hij met hem zijn zal. Wordt Hij door zo iemand als Saul is ernstiglijk gevraagd? Ezechiël 14:3. Nee, hij kon geen antwoord des vredes verwachten, want:

1. Hij vroeg op zo'n wijze, dat het was, alsof hij in het geheel niet gevraagd had, niet ernstiglijk had gevraagd. Daarom wordt gezegd, dat "hij de HEERE niet gezocht heeft", 1 Kronieken 10:14, want hij deed het flauw en koud, en met het geheime voornemen om, zo God hem niet antwoordde, de duivel te raadplegen. Hij vroeg niet in het geloof, maar met een dubbelzinnig, onstandvastig hart.

2. Hij vroeg de Heere toen het te laat was toen zijn proeftijd voorbij was, en hij voor altijd was verworpen. "Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan, terwijl Hij nabij is", Jesaja 55:6, want er is een tijd, wanneer Hij niet gevonden zal worden.

3. Hij had het voorrecht verbeurd van al de methodes om God te vragen. Kon hij, die Samuël en David, die beide profeten waren haatte en vervolgde, verwachten om door profeten een antwoord te verkrijgen? Of hij, die de hogepriester had gedood, om door de urim geantwoord te worden? Of hij, die de Geest van de genade verzondigd had, om door dromen een antwoord te verkrijgen? Neen. "Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten."

V. Het vermelden van sommige dingen, die voorlang geschied waren, ter inleiding van het volgende verhaal, vers 3.

1. De dood van Samuël. Samuël was gestorven, wat de Filistijnen des te stoutmoediger en Saul des te meer bevreesd maakte, want als Samuël nog in leven zou zijn, Saul zou waarschijnlijk gedacht hebben dat zijn tegenwoordigheid en zijn steun, zijn goede raad en zijn gebeden hem nu in zijn benauwdheid van goede dienst zouden zijn.

2. Sauls edict tegen toverij. Hij had de wetten doen uitvoeren tegen de waarzeggers en de duivelskunstenaars, die niet in het leven gelaten moesten worden, Exodus 22:18. Sommigen denken dat hij dit in het begin van zijn regering gedaan heeft, toen hij nog onder Samuëls invloed was, anderen denken dat het pas onlangs geschied was, want in vers 9 wordt er van gesproken als van een edict, dat pas onlangs was uitgevaardigd. Misschien heeft Saul, toen hijzelf door een bozen geest werd benauwd, gedacht dat hij betoverd was, en om die reden alle tovenaars doen ombrengen. Velen schijnen te ijveren tegen de zonde, als zij er zelf schade door lijden, (zij zullen vloekers aanklagen, die op hen vloeken, of dronkaards, die in hun dronkenschap hen mishandelen) maar anders zich niet zouden bekommeren om de ere Gods, noch afkeer zouden hebben van de zonde als zonde. Toch was het prijzenswaardig in Saul, dat hij zijn macht gebruikt heeft tot verschrikking en beteugeling van deze boosdoeners. Velen schijnen vijanden van zonde in anderen, terwijl zij er zichzelf in toegeven. Saul zal de duivel verdrijven uit zijn koninkrijk, terwijl hij hem door afgunst en boosaardigheid in zijn eigen hart herbergt.

1 Samuël 28:7 - 14

I. Saul doet navraag naar een toveres vers 7. Indien hij, toen God hem niet antwoordde, zich verootmoedigd had door berouw en bekering, en volhard had in God te zoeken, wie weet of Hij zich niet ten laatste door hem had laten verbidden, maar geen troost ontvangende noch

van de hemel, noch van de aarde, Jesaja 8:21, 22, besluit hij aan te kloppen aan de deur van de hel, om te zien of daar ook iemand is, die hem wil helpen en raden. Zoekt mij een vrouw, die een waarzeggende geest heeft, vers 7. Zijn knechten waren maar al te bereid om hem in die slechte zaak van dienst te zijn, direct bevelen zij er hem een aan, die te Endor woonde (een stad, die niet ver vandaar gelegen was) en aan de uitvoering van Sauls edict ontkomen was, en hij besluit zich tot haar te wenden. Hierin kan hem ten laste worden gelegd:

1. Minachting van de God Israëls, alsof enig schepsel hem helpen kan, als God hem heeft verlaten en vertoornd op hem is.

2. In tegenspraak te zijn met zichzelf. Hij kende de snoodheid van de zonde van toverij, anders zou hij hen niet uitgeroeid hebben, die een waarzeggende geest hadden, toch neemt hij nu de toevlucht tot datgene als een godsspraak, wat hij tevoren veroordeeld heeft als een verfoeisel. Gewoonlijk zullen de mensen uitvaren tegen zonden, die zij niet in verzoeking zijn te bedrijven, maar er zich later toch door laten overwinnen. Als iemand aan Saul, toen hij verderf bracht over de tovenaars, gezegd had dat hij weldra een van hen zal raadplegen, hij zou met Hazaël gezegd hebben: Wat! is uw knecht een hond? Maar wie weet in welk kwaad zij zich nog zullen storten die God verlaten en door Hem verlaten zijn.

II. Horende van ene, haast hij zich tot haar, maar gaat des nachts, vermomd, en slechts van twee dienaren vergezeld, waarschijnlijk te voet, vers 8. Zie, hoe diegenen door Satan gevangen worden geleid, die genoodzaakt zijn:
1. Zich te verkleinen. Nooit had Saul zo'n min aanzien als toen hij naar een ellendige heks sloop, om van haar te weten te komen wat hem zal wedervaren.
2. Te veinzen. Boze werken zijn werken van de duisternis, en zij haten het licht, en willen tot het licht niet komen. Saul ging tot de toveres, niet in zijn koninklijk gewaad, maar in het kleed van een gewoon krijgsman, niet alleen, omdat de toveres zelf, als zij hem gekend had, geweigerd zou hebben hem te dienen, hetzij uit vrees dat hij gekomen was om haar te verschrikken, of om zich op hem te wreken wegens zijn edict tegen hen, die van haar beroep waren, maar ook uit vrees dat zijn volk het zou te weten komen, en er hem om zou verafschuwen. Zodanig is de kracht van het natuurlijke geweten, dat zij zelfs, die kwaad doen, blozen en er zich om schamen.

III. Hij geeft haar te kennen wat hij van haar begeert, en belooft haar straffeloosheid.
1. Al wat hij van haar verlangt is, dat zij iemand van de doden zal doen opkomen, met wie hij een gesprek wil voeren. Dit was toverij of waarzeggerij door de doden, waardoor hij zijn doel hoopte te bereiken, maar het was uitdrukkelijk verboden door de wet, Deuteronomium 18:11, "Of een bezweerder, die met bezwering omgaat, of die een waarzeggende geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die de doden vraagt", Jesaja 8:19:"Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen, en binnensmonds mompelen, zo zegt: Zal niet een volk zijn God vragen? zal men voor de levenden de doden vragen?", vers 8. Dit veronderstelt dat algemeen aangenomen werd, dat de zielen na de dood blijven bestaan, en dat er, als de mensen sterven, nog geen einde aan hen is, het veronderstelt ook dat aan de afgescheiden zielen een grote kennis werd toegeschreven. Maar het is ongerijmd te denken, dat een, Godvruchtige ziel op de wenk van een boze geest zou opkomen, of dat God, die aan iemand het voorrecht van Zijn eigen inzettingen had ontzegd, hem zou toelaten enig wezenlijk voordeel aan een gevloekte duivelskunstenarij te ontlenen.

2. Zij geeft haar vrees te kennen voor de wet, en haar vermoeden, dat deze vreemdeling was gekomen om haar in een strik te lokken, vers 9 Gij weet, wat Saul gedaan heeft. Gods

voorzienigheid heeft het zo beschikt, dat aan Saul zijn edict tegen toveressen werd voorgehouden op het ogenblik, dat hij er een raadpleegde, ter meerdere verzwaring van zijn zonde. Zij blijft wijzen op het gevaar dat zij loopt door de wet, misschien wel om haar prijs te verhogen, want hoewel er geen melding wordt gemaakt van het loon dat zij ontving, heeft zij het toch ongetwijfeld geëist, en wel een zeer ruim loon.
Let er op hoe bewust zij zich is van het gevaar, waarin zij verkeerde door Sauls edict, en hoe grote zorg zij droeg om er zich voor te behoeden, maar hoegenaamd geen besef heeft van de verplichtingen van Gods wet en de verschrikkingen van Zijn toorn. Zij bedenkt wat Saul gedaan heeft, niet wat God gedaan heeft, tegen zulke praktijken en vreest meer dat haar een strik gelegd wordt om haar het leven te doen verliezen, dan dat haar een strik gelegd wordt om haar ziel te verderven. Zondaars zijn meer bevreesd voor straf van mensen dan voor Gods rechtvaardig oordeel. Maar:

3. Sauls belooft onder ede haar niet te zullen verraden, vers 10. Het was zijn plicht als koning haar te straffen, en hij wist dit, en toch zweert hij het niet te zullen doen, alsof hij door zijn eed zich kon verbinden om niet te doen, wat hij door Gods gebod gehouden en verplicht was te doen. Maar hij beloofde meer dan hij kon volbrengen, toen hij zei: geen straf zal u om deze zaak overkomen, want hij kon zichzelf niet en nog veel minder haar beveiligen tegen de wraak Gods.

IV. Samuël, die onlangs gestorven is, is de persoon met wie Saul wenst te spreken, en door haar toverijen voldoet de toveres aan zijn begeerte, en brengt hen tezamen.

1. Zodra Saul aan de toveres de verzekering heeft gegeven dat hij haar niet verraden zal, legde zij zich toe op haar toverij en vroeg zeer vertrouwelijk: Wien zal ik u doen opkomen? vers 11. Hoop op straffeloosheid maakt dat de zondaars stoutmoedig voortgaan op hun bozen weg en verhardt hun hart.

2. Saul verlangt met Samuël te spreken, Doe mij Samuël opkomen. Samuël had hem gezalfd tot het koninkrijk, en was vroeger zijn getrouwe vriend en raadsman geweest, en daarom wenste hij hem nu te raadplegen. Toen Samuël te Rama woonde, dat niet ver was van Gibea Sauls, en er de profetenschool bestuurde, lezen wij nooit dat Saul tot hem was gegaan om hem te raadplegen voor enige moeilijkheden, waarin hij zich bevond, het zou zeer goed voor hem geweest zijn, als hij het gedaan had, toen heeft hij hem veronachtzaamd, en hem misschien gehaat, menende dat hij Davids belangen was toegedaan, maar nu hij gestorven is - "0 ware Samuël nog maar in leven! Doe mij Samuël opkomen. Velen, die Gods heiligen en dienstknechten verachten en vervolgen als zij in leven zijn, zouden blijde wezen hen terug te hebben als zij gestorven zijn. Zend Lazarus tot mij, en zend Lazarus tot mijns vaders huis, Lukas 16:24, 27. De graven van de rechtvaardigen worden versierd.

3. Hier is een schijnbare uitlating of gaping in het verhaal. Saul zei: Doe mij Samuël opkomen en de woorden, die hier onmiddellijk op volgen, zijn: Toen nu de vrouw Samuël zag, vers 12, terwijl men verwacht zou hebben dat er gezegd zou worden, hoe zij daarbij te werk ging, welke bezweringen en toverkunsten zij gebruikte, iets meegedeeld zou zijn van wat zij zei en deed, maar het diepe stilzwijgen van de Schrift hieromtrent verbiedt ons "de diepten des satans" te willen kennen, Openbaring 2:24, of onze nieuwsgierigheid te willen bevredigen met een mededeling van de verborgenheden van de ongerechtigheid.
Men heeft van de boeken van sommige biechtvaders in de Roomse kerk gezegd, dat zij door hun beschrijvingen van zonde de mensen geleerd hebben haar te bedrijven, maar de Schrift verbergt zondige kunst, opdat wij "onnozel in het kwade" zullen zijn, Romeinen 16:19. o 4.

Op het gezicht van de verschijning bespeurde de toveres dat de cliënt Saul was, de geest, met wiens hulp zij werkte, heeft er haar waarschijnlijk van onderricht, vers 12. Waarom hebt gij mij bedrogen? met een vermomming, want gij zijt Saul, de man, voor wie ik meer dan voor ieder ander bevreesd ben!" Aldus gaf zij aan Saul de kracht te verstaan van haar kunst, daar zij hem niettegenstaande zijn vermomming herkende, en toch vreesde zij, dat hij haar, later tenminste, zou straffen voor wat zij nu deed. Indien zij geloofd had dat het werkelijk Samuël was, die zij zag, zij zou meer reden hebben gehad voor hem bevreesd te zijn, die een goed profeet was, dan voor Saul, die een goddeloze koning wast Maar de meeste mensen vrezen de toorn van aardse vorsten meer dan de toorn van de Koning van de koningen.

5. Saul (die naar wij kunnen onderstellen in de naaste kamer op een afstand gehouden werd) zei haar niet bevreesd voor hem te zijn, maar voort te gaan met hetgeen zij deed, en vroeg haar wat zij zag, vers 13. O, zegt de vrouw, ik zie goden uit de aarde opkomende, dat is: een geest, zij noemden engelen goden, omdat het geestelijke wezens zijn. Armzalige goden, die opkomen uit de aarde! Maar zij spreekt de taal van de heidenen, die hun helse godheden hadden en deze vereerden. Indien Saul het nodig had geacht voor zijn gesprek met Samuël, dat het lichaam van Samuël uit het graf opgeroepen zou worden, hij zou de toveres meegenomen hebben naar Rama, waar zijn graf was, maar de bedoeling gold alleen zijn ziel, die echter, zo zij zichtbaar werd verwacht werd in de gewone gelijkenis te verschijnen van zijn lichaam, en God heeft het de duivel toegelaten aan het doel te beantwoorden, Samuëls gestalte aan te nemen, opdat zij, die de liefde van de waarheid niet hebben aangenomen, aan een kracht van de dwaling zullen overgegeven worden, dat zij de leugen zouden geloven.
Dat het niet de ziel van Samuël zelf kon zijn, konden zij gemakkelijk begrijpen toen zij opkwam uit de aarde, want "de geest des mensen" en nog zoveel te meer van een Godvruchtig mens "gaat opwaarts", Prediker 3:21. Maar als de mensen bedrogen willen zijn, dan is het rechtvaardig in God om te zeggen: "Laat hen bedrogen worden."
Dat de duivel onder toelating Gods Samuël zou voorstellen, is niet vreemd, daar hij zich veranderen kan in een engel des lichts, en het is ook niet vreemd dat het hem toegelaten werd om het bij deze gelegenheid te doen, opdat Saul tot wanhoop zou worden gedreven door de duivel te vragen, daar hij niet op de rechte wijze de Heere heeft willen vragen, waardoor hij troost had kunnen verlangen.
Toen Saul vernam dat er goden opkwamen, was hij zeer begerig te weten wat de gestalte van zijn godheid was, en in welke vorm zij verscheen, zo verre was hij van er enigerlei schrik of afschuw van te gevoelen daar zijn hart aller-ongelukkigst verhard was door de bedrieglijkheid van de zonde. Het schijnt dat het aan Saul niet vergund was om zelf enige gelijkenis te zien, maar dat hij de vrouw op haar woord moest geloven, dat zij een oud man zag, met een mantel bekleed, het gewaad van een rechter, dat Samuël soms gedragen heeft, en sommigen denken dat het hierom was en wegens de majesteit van zijn voorkomen, dat zij deze verschijning Elohim, een god of goden noemde, want aldus worden magistraten genoemd, Psalm 82:1.

6. Aan de beschrijving, die de vrouw van de verschijning gaf, bemerkte Saul dat het Samuël was, en toen neigde hij zich met het aangezicht ter aarde, en hij boog zich, wat, zoals algemeen aangenomen wordt, uit eerbied voor Samuël, hoewel hij hem niet zag, of misschien om te luisteren naar de zachte, mompelende stem, die hij nu verwachtte te horen, want zij, die een waarzeggende geest hadden, piepten en mompelden binnensmonds, Jesaja 8:19, en Saul boog zich (waarschijnlijk volgens de aanwijzing van de vrouw) om te horen wat gefluisterd werd, en er oplettend naar te luisteren, want de stem van een, die een waarzeggende geest heeft, wordt gezegd uit de aarde te spreken, uit het stof voort te komen, Jesaja 29:4.
Daarnaar wilde hij zich buigen, die niet wilde buigen voor het woord van God. 1 Samuël 28:15 - 19 Wij hebben hier het gesprek tussen Saul en Satan. Saul kwam vermomd, vers 8,

maar Satan heeft hem spoedig ontdekt, vers 12. Satan komt vermomd, hij heeft zich vermomd met Samuëls mantel, maar Saul kan hem niet ontdekken. Dat is ons nadeel bij ons worstelen met de machten van de duisternis van deze eeuw, dat zij ons kennen, terwijl wij onbekend zijn met hun listen.

I. De verschijning, die Samuël voorstelde, vraagt waarom hij geroepen is, vers 15 : Waarom hebt gij mij onrustig gemaakt, mij doende opkomen? Voor ons blijkt hieruit dat het een boze geest was, die Samuël voorstelde, want (zoals bisschop Patrick opmerkt) het is niet in de macht van toveressen om de rust van Godvruchtigen te storen, hen terug te brengen in deze wereld, wanneer hun dit behaagt: en de ware Samuël zou ook nooit zo'n macht van de toverij erkend hebben, maar voor Saul was dit een gepaste list van Satan om hulde en eerbied van hem te verkrijgen, hem een hogen dunk te geven van de macht van de waarzeggerij, en hem alzo geheel en al in des duivels net te verstrikken.

II. Saul doet zijn beklag aan deze nagebootste Samuël, hem voor de waren houdende en het is een zeer treurige klacht: Ik ben zeer beangstigd, want de Filistijnen krijgen tegen mij, hen zou ik echter gerust kunnen tegentreden, indien ik slechts de tekenen had, dat God met mij is, maar, helaas, God is van mij geweken. Hij heeft niet geklaagd over dit wijken van God van hem vóór hij er in moeilijkheid en benauwdheid door kwam, voordat de Filistijnen tegen hem krijgden, en dan begint hij over Gods wijken van hem te klagen. Hij, die in zijn voorspoed niet naar God gevraagd heeft, vond het in zijn tegenspoed hard, dat God hem niet antwoordde, generlei acht sloeg op zijn vragen, hetzij door dromen of door profeten. Hij heeft noch zelf geantwoord, noch hem door Zijn boden een antwoord gezonden. Hij erkent niet als een boeteling, Gods rechtvaardigheid hierin, maar als een verwoed man vaart hij uit tegen God als onvriendelijk, en wendt hij zich van Hem af, daarom heb ik u geroepen, alsof Samuël, een dienstknecht Gods, gunst zou bewijzen aan hen, op wie God vertoornd is, of alsof een dode profeet hem meer van dienst kon zijn dan de levenden. Hieruit zou men opmaken dat hij werkelijk begeerde de duivel te ontmoeten, en niemand anders verwachtte (hoewel onder de dekmantel van Samuëls naam) want hij begeert anderen raad dan van God, dus van de duivel, die Gods mededinger is. "God verstoot mij, daarom kom ik tot u." "Flectere si nequeo superos, Adheronta movebo - Faal ik met de hemel, dan zal ik welslagen bij de hel."

III. Het is schrale troost, die deze boze geest in Samuëls mantel aan Saul geeft, blijkbaar is het zijn doel om hem tot wanhoop en zelfmoord te brengen. Indien het de ware Samuël was geweest, dan zou hij, toen Saul begeerde dat hem gezegd zou worden wat hij doen moest, hem gezegd hebben zich te bekeren, zich met God te verzoenen, en David uit zijn ballingschap terug te roepen, en hem gezegd hebben, dat hij aldus mocht hopen genade van God te verkrijgen, maar in plaats hiervan stelt hij zijn geval voor als hulpeloos en hopeloos, behandelde hij hem zoals hij Judas behandeld heeft, van wie hij eerst de verleider, en toen de pijniger was, hem eerst bewoog zijn Meester te verraden, en daarna zich te verhangen.

1. Hij werpt hem zijn tegenwoordige benauwdheid voor de voeten, vers 16, zegt hem dat God niet slechts van hem geweken is, maar dat Hij zijn vijand is geworden, en dus geen troostrijk antwoord van hem moet verwachten. Waarom vraagt gij mij toch? Hoe kan ik uw vriend zijn als God uw vijand is, of uw raadsman als Hij u verlaten heeft?"

2. Hij werpt hem voor de voeten dat David gezalfd is voor het koninkrijk, vers 17. Hij kon geen snaar hebben aangeraakt, die onaangenamer in Sauls oren klonk dan deze. Er wordt niets gezegd om hem met David te verzoenen, maar alles strekt om hem nog meer tegen David te verbitteren, en de breuk wijder te maken. Om hem echter te doen geloven dat hij Samuël was,

zegt hij wat God door hem gesproken heeft. De duivel weet aan zijn spreken een tint van Godsdienst te geven en kan aan valse apostelen leren zich te veranderen in apostelen van Christus en hun taal na te bootsen. Zij, die gebruik maken van toverijen en bezweringen en ter verdediging er van aanvoeren dat zij er niets dan goeds in vinden moeten gedenken welke goede woorden de duivel hier gebruikt heeft! maar met hoe boosaardig een bedoeling.

3. Hij verwijt hem zijn ongehoorzaamheid aan het gebod van God, daar hij de Amalekieten heeft gespaard, vers 18. Satan had hem geholpen om die zonde te bemantelen en te verontschuldigen, toen Samuël hem tot berouw er over zocht te brengen, maar nu verzwaart hij haar ten einde hem aan Gods genade te doen wanhopen. Zie wat zij er mee winnen, die naar Satans verzoekingen luisteren. Hijzelf zal hun beschuldiger zijn en over hen juichen. En zie op wie zij gelijken, die anderen tot kwaad verlokken, en het hun verwijten als het gedaan is.

4. Hij voorzegt zijn naderend verderf, vers 19. Dat zijn leger door de Filistijnen verslagen zal worden. Dit wordt tweemaal gezegd. De HEERE zal ook Israël met u in de hand der Filistijnen geven, en morgen zult gij en uw zonen bij mij zijn, ook zal de HEERE het legervan Israël in de hand der Filistijnen geven. Dit kon hij voorzien door de meerderheid van de Filistijnen in sterkte en aantal, de zwakheid van de heirscharen Israëls, Sauls angst, en inzonderheid hierdoor dat God van hen geweken was. Om echter een waar profeet voor te stellen schrijft hij het telkens en nogmaals toe aan God, de Heere zal het doen. Dat hij en zijn zonen in de veldslag gedood zullen worden. Morgen, dat is: binnen zeer korte tijd (en onderstellende dat het nu na middernacht was, zie ik niet in dat het niet in letterlijke zin voor de volgende dag genomen kan worden, de volgende dag na die welke nu begon) zult gij en uw zonen bij mij zijn dat is in het dodenrijk, afgescheiden van het lichaam. Indien dit de echte Samuël was geweest, hij zou het niet hebben kunnen voorzeggen, tenzij de Heere het hem had geopenbaard, en hoewel het een boze geest was God kon het door hem laten voorzeggen, zoals wij lezen van een boze geest, die Achabs val voorzag en er het middel toe was te Ramoth in Gilead, 1 Koningen 22:20 en verv, gelijk misschien deze boze geest onder Gods toelating het was voor Sauls verderf. Die boze geest heeft Achab gevleid, deze heeft Saul verschrikt beide deden het om hen te doen vallen, zo ongelukkig zijn zij, die onder Satans macht zijn want hetzij dat hij verstoord is of lacht, zo is er toch geen rust.

1 Samuël 28:20 - 25
Hier wordt ons meegedeeld hoe Saul de ontzettende boodschap ontving van de geest die hij geraadpleegd had. Hij verlangde dat hem gezegd zou worden wat hij doen moest, vers 15, maar hem wordt alleen gezegd wat hij niet gedaan heeft en wat er aan hem gedaan zal worden. Zij, die goede raad en troost verwachten anders dan van God en in de weg van Zijn inzettingen, zullen even ellendig teleurgesteld worden als Saul hier was. Merk op:

I. Hoe hij bezweek onder de last, vers 20. Hij was werkelijk niet in staat hem te dragen, daar hij de hele dag tevoren niets gegeten had, en ook in die nacht niet, hij kwam vastende uit het leger, en bleef vasten, niet uit gebrek aan voedsel, maar uit gebrek aan eetlust. Zijn vrees voor de macht van de Filistijnen, vers 5, benam hem de eetlust, of misschien heeft de strijd met zijn eigen geweten, nadat de gedachte bij hem was opgekomen om de toveres te raadplegen, hem zelfs een afkeer doen hebben van het nodige voedsel, hoe smakelijk dit ook was. Dit maakte hem tot een gemakkelijke prooi van deze nieuwe verschrikking, die hem nu als een gewapend man is overkomen. Toen viel Saul haastelijk ter aarde, zo lang als hij was, alsof de schutters van de Filistijnen hem reeds getroffen hadden, en er was geen kracht in hem om die zware tijding met moed te dragen. Nu had hij er genoeg van om toveressen te raadplegen, want hij

vond ze ellendige vertroosters. Als God in Zijn woord verschrikking spreekt tot de zondaren, dan opent Hij hun tegelijk een deur van de hope, zo zij zich bekeren, maar zij, die zich tot de poorten van de hel wenden om hulp moeten aldaar duisternis verwachten, zonder een straal van licht.

II. Met hoeveel moeite hij er toe gebracht werd om zoveel hulp aan te nemen als nodig was, om naar zijn post in het leger weer te keren. De toveres schijnt Saul met de geest alleen te hebben gelaten, om nog verder met hem te spreken, maar hem misschien horende vallen en kermen, en bemerkende dat hij in doodsangst was, vers 21, ging zij tot hem, en drong hem om enig voedsel te gebruiken, ten einde instaat te zijn haar huis te verlaten, vrezende dat, zo hij ziek mocht worden, en inzonderheid indien hij er mocht sterven, zij als verraderes gestraft zou worden, al was zij er dan ook aan ontkomen om als toveres te worden gestraft. Waarschijnlijk maakte dit, maar geen gevoel van vriendelijkheid, haar zo zorgzaam om hem te helpen. In welk een treurige toestand heeft hij zich gebracht, om zo ellendig een troosteres nodig te hebben!

1. Zij drong zeer bij hem aan om enig voedsel tot zich te nemen, zij voert aan, vers 21, dat zij van zijn stem gehoorzaam is geweest met gevaar van haar leven, waarom zou hij dan niet naar haar stem horen tot behoud van zijn leven, vers 22. Zij had een vet kalf bij de hand, (en het woord betekent een kalf, dat gebruikt werd om koren uit te treden, en daarom moeilijk gemist kon worden) dit bereidde zij voor zijn onthaal, vers 24. Josephus weidt uit in lof over de beleefdheid en buitengewone milddadigheid van deze vrouw, en prijst het aan als een voorbeeld van medelijden met hen, die in benauwdheid zijn, en haar bereidwilligheid om hun te hulp te komen, zonder enigerlei vooruitzicht om er voor beloond te worden.

2. Hij toonde er zich zeer afkerig van: hij weigerde het, en zeide: ik zal niet eten, vers 23, liever in stilte van honger willende sterven, dan met ere door het zwaard. Indien hij geleden had door uitputting van lichaamskracht, dan zou voedsel hem hebben kunnen helpen, maar, helaas, zijn toestand was buiten het bereik van zodanige hulp. Wat helpen weltoebereide spijzen voor een gewonde consciëntie? Die liedekens zingt bij een treurig hart is als edik op salpeter, even onaangenaam en even weinig welkom.

3. Met behulp van zijn knechten heeft de vrouw ten laatste overmocht om hem, tegen zijn zin, enig voedsel te doen gebruiken. Niet met geweld maar door vriendelijke raad hielden zij bij hem aan, vers 23, dwongen zij hem, en in geen andere betekenis dan in die van vriendelijke drang moeten wij de woorden verstaan in de gelijkenis: dwing hen om in te komen, Lukas 14:23. Hoe krachtig zijn de rechte redenen, als de mensen er door gedrongen worden tot hetgeen in hun belang is! Job 6:25. Saul werd er enigszins door verkwikt, zodat hij en zijn dienstknechten, nadat zij gegeten hadden, opstonden en weggingen, voordat het dag was, vers 25, om zich heen te spoeden naar hun zaken, en opdat men hen niet uit zo'n ergerlijk huis zou zien komen.
Josephus bewondert hier de dapperheid en grootmoedigheid van Saul, daar hij, hoewel verzekerd zijnde dat hij beide zijn eer en zijn leven zal verliezen, toch zijn leger niet heeft willen verlaten, maar vastberaden naar het kamp terugkeerde, en gereed was voor de strijd. Ik verwonder mij meer over de hardheid van zijn hart, dat hij zich niet nogmaals tot God heeft begeven, zich niet tot Hem heeft gewend met berouw en gebed, in de hoop van tenminste nog uitstel te verkrijgen, maar wanhopig zijn verderf tegemoet liep. Misschien was hij, nu woede en afgunst zich ten uiterste meester van hem hebben gemaakt, ook te meer verzoend met zijn hard lot, nu hem gezegd was dat zijn zonen, onder wie ook Jonathan, die hij haatte wegens zijn genegenheid voor David, met hem zullen sterven. Indien hij moet vallen, dan was er hem

niets aan gelegen dat verwoesting kwam over zijn geslacht en zijn koninkrijk, hopende dat dit zoveel erger zou zijn voor zijn opvolger, "emou thanontos gaia michtetoo puri, ik bekommer er mij niet om, dat de wereld in brand gaat", als ik er niet meer ben. Hij bad niet, zoals David: "Laat Uwe hand tegen mij zijn, maar niet tegen Uw volk."

HOOFDSTUK 29

1 De Filistijnen nu hadden al hun legers vergaderd te Afek; en de Israëlieten legerden zich bij de fontein, die bij Jizreel is. 2 En de vorsten der Filistijnen togen daarheen met honderden, en met duizenden; doch David met zijn mannen togen met Achis in de achtertocht. 3 Toen zeiden de oversten der Filistijnen: Wat zullen deze Hebreen? Zo zeide Achis tot de oversten der Filistijnen: Is deze niet David, de knecht van Saul, de koning van Israël, die deze dagen of deze jaren bij mij geweest is? En ik heb in hem niets gevonden van dien dag af, dat hij afgevallen is tot dezen dag toe. 4 Doch de oversten der Filistijnen werden zeer toornig op hem, en de oversten der Filistijnen zeiden tot hem: Doe de man wederkeren, dat hij tot zijn plaats wederkere, waar gij hem besteld hebt, en dat hij niet met ons aftrekke in de strijd, opdat hij ons niet tot een tegenpartijder worde in de strijd; want waarmede zou deze zich bij zijn heer aangenaam maken? Is het niet met de hoofden dezer mannen? 5 Is dit niet die David, van denwelken zij in de rei elkander antwoordden, zeggende: Saul heeft zijn duizenden geslagen, maar David zijn tienduizenden? 6 Toen riep Achis, David, en zeide tot hem: Het is zo waarachtig als de HEERE leeft, dat gij oprecht zijt, en uw uitgang en uw ingang met mij in het leger is goed in mijn ogen; want ik heb geen kwaad bij u gevonden, van dien dag af, dat gij tot mij zijt gekomen, tot dezen dag toe; maar gij zijt niet aangenaam in de ogen der vorsten. 7 Zo keer nu om, en ga in vrede, opdat gij geen kwaad doet in de ogen van de vorsten der Filistijnen. 8 Toen zeide David tot Achis: Maar wat heb ik gedaan? Of wat hebt gij in uw knecht gevonden, van dien dag af, dat ik voor uw aangezicht geweest ben, tot dezen dag toe, dat ik niet zal gaan en strijden tegen de vijanden van mijn heer, de koning? 9 Achis nu antwoordde en zeide tot David: Ik weet het; voorwaar, gij zijt aangenaam in mijn ogen, als een engel Gods; maar de oversten der Filistijnen hebben gezegd: Laat hem met ons in dezen strijd niet optrekken. 10 Nu dan, maak u morgen vroeg op met de knechten uws heren, die met u gekomen zijn; en als gijlieden u morgen vroeg zult opgemaakt hebben, en het ulieden licht geworden is, zo gaat heen. 11 Toen maakte zich David vroeg op, hij en zijn mannen, dat zij des morgens weggingen, om weder te keren in het land der Filistijnen; de Filistijnen daarentegen togen op naar Jizreel.

In het vorige hoofdstuk lazen wij hoe Saul, die door God verlaten was, al meer en meer verlegen en verward werd in zijn raadslagen, toen hij in benauwdheid verkeerde, in dit hoofdstuk zien wij, hoe David, die zich dicht bij God hield, in verlegenheid zijnde, door Gods voorzienigheid gered werd, zonder zijn eigen bedenkselen of hulpmiddelen. Wij zien hem:

I. Optrekken met de Filistijnen, vers 1, 2.
II. Er worden bezwaren tegen hem gemaakt door de vorsten van de Filistijnen, vers 3 - 5.
III. Hij wordt gelukkig door Achis weggezonden uit de dienst, die hem zo slecht voegde, maar die hij niet wist te weigeren, vers 6 - 11.

1 Samuël 29:1 - 5

I. Hier is: de grote moeilijkheid, waarin David zich bevond, wij kunnen veronderstellen, dat hij zelf er zich wel van bewust was, hoewel wij niet lezen dat hij God om raad heeft gevraagd, noch zelf enig plan heeft gemaakt om er zich uit te redden. De twee legers van de Filistijnen en van de Israëlieten waren gereed om de strijd met elkaar te beginnen, vers 1. Achis, die vriendelijk was geweest voor David, had hem verplicht om met zijn krijgsmacht in zijn dienst te komen. David kwam en werd bij een wapenschouwing van het leger bij Achis gevonden op de post, die hem in de achterhoede was aangewezen, vers 2.

1. Indien hij nu, als de legers slaags met elkaar waren, zich terugtrok en zijn post verliet dan zou de onuitwisbare smaad en schande over hem komen, niet slechts van lafhartigheid en verraad, maar ook van lage ondankbaarheid jegens Achis, die zijn beschermer en weldoener is geweest, vertrouwen in hem had gesteld, en hem een eervolle opdracht had gegeven. Tot zo'n beginselloze wijze van handelen heeft hij zich niet kunnen brengen.

2. Indien hij, zoals van hem verwacht werd, voor de Filistijnen zou strijden tegen Israël, hij zou zich het verwijt op de hals halen een vijand te zijn van Gods Israël en een verrader van zijn land, zich door zijn eigen volk hebben doen haten, dat zich eenstemmig verzet zou hebben tegen zijn komst op de troon, als zijnde de naam van Israëliet onwaardig, en nog veel meer de eer en het vertrouwen onwaardig om een koning Israëls te zijn, daar hij tegen hen onder de banier van de onbesnedenen had gestreden. Indien Saul in deze strijd gedood werd (zoals bleek het geval te zijn) men zou gezegd hebben dat David hem gedood had, zodat aan beide zijden zowel zonde als ergernis scheen te zijn. Dit was de moeilijkheid, waarin hij zich bevond, en voor een Godvruchtig man was het een grote moeilijkheid, erger om zonde voor zich te zien dan gevaar. In deze moeilijkheid heeft hijzelf zich gebracht door zijn onbedachtzaamheid om het land van Juda te verlaten en zich onder de onbesnedenen te begeven. Het is wel zeer zeldzaam dat zij, die zich met goddelozen vermengen en vertrouwd met hen worden, er zonder schuld of smart afkomen. Wat hijzelf zich voorstelde te doen, blijkt niet. Misschien was hij voornemens slechts als bewaarder van des konings hoofd - de post, die hem was opgedragen - Hoofdstuk 28:2, op te treden, maar niet aanvallenderwijs tegen Israël te handelen. Doch het zou zeer moeilijk zijn geweest, zó nabij de rand van de zonde te komen en er niet in te vallen, daarom zou God hem rechtvaardig in deze moeilijkheid hebben kunnen laten, om hem te kastijden voor zijn dwaasheid, maar omdat zijn hart oprecht voor Hem was, wilde Hij hem niet laten verzacht worden boven hetgeen hij vermocht, maar heeft Hij hem met de verzoeking ook de uitkomst gegeven, 1 Corinthiers 10:13.

II. Er wordt hem een deur geopend om uit deze moeilijkheid te geraken. God neigde het hart van de oversten van de Filistijnen om er zich tegen te verzetten dat hij gebruikt werd inden krijg, en er op aan te dringen dat hij weggezonden werd. Aldus heeft hun vijandschap hem hulp verleend, toen geen vriend nabij was om hem te helpen.

1. Het was een gepaste vraag, die zij deden bij de monstering van hun krijgsmacht: Wat zullen deze Hebreeën? vers 3. Welk vertrouwen kunnen wij in hen stellen? Welken dienst kunnen wij van hen verwachten? Een Hebreeër is buiten zijn plaats, en zo hij de geest heeft van een Hebreeër, dan is hij buiten zijn element, als hij in het leger van de Filistijnen is, en hij verdient er geslagen te worden. David placht de vergadering van de boosdoeners te haten, Psalm 26:5, nu was hij echter onder hen gekomen.

2. Het was een eervol getuigenis, dat Achis toen van David heeft afgelegd. Hij beschouwde hem als een man, die voor een onrechtvaardige vervolging uit zijn land was gevlucht, en zich onder zijn bescherming had gesteld, voor wie hij dus naar recht en billijkheid had te zorgen, en die hij dacht in wijsheid te kunnen gebruiken, want, zegt hij, hij is deze dagen of deze jaren, dat is: geruime tijd, bij mij geweest, vele dagen aan het hof, en een jaar of twee in het land, en ik heb in hem niets gevonden, dat mij reden gaf om zijn trouw te verdenken of om er aan te twijfelen, dat hij van harte tot mij is overgekomen. Hieruit blijkt dat David met grote voorzichtigheid heeft gehandeld, en wijs zijn genegenheid, die hij nog voor zijn volk had, verborgen heeft gehouden. Het is ons nodig met wijsheid te wandelen bij degenen, die buiten zijn, onze mond te bewaren terwijl de goddeloze nog tegenover ons is.

3. Maar de oversten bleven er bij dat hij weggezonden moest worden, en zij geven er goede redenen voor op,
a. Omdat hij een oud vijand was van de Filistijnen, getuige wat tot zijn eer in de rei werd gezongen: Saul heeft zijn duizenden verslagen en David zijn tienduizenden vers 5. "Het zou ons ten verwijt wezen, als wij zo bekend een verderver van ons volk onder ons duldden en hem vertrouwden, en het is ook niet te denken dat hij thans van harte tegen Saul zal optreden, die toen zo krachtig met hem en voor hem is opgetreden." Wie zou gesteld zijn op volkstoejuiching, als een andermaal datgene tegen iemand wordt aangevoerd, wat toen tot zijn lof gezegd werd?
b. Omdat hij een zeer gevaarlijk vijand voor hen worden kan, en hen meer kwaad zou kunnen berokkenen dan Sauls gehele leger, vers 4. opdat hij ons niet tot een tegenpartijder worde in de strijd, ons verrassen en overrompelen door een aanval in de achterhoede, terwijl hun leger tegen ons strijdt in de voorhoede, en wij hebben redenen te denken dat hij dit doen zal opdat hij door ons te verraden, zich met zijn heer zou kunnen verzoenen. Wie kan vertrouwen stellen in een man, die behalve nog zijn liefde voor zijn land, het zijn belang kan achten ons ontrouw te wezen?" Het is gevaarlijk om in een verzoend vijand vertrouwen te stellen.

1 Samuël 29:6 - 11
Indien de redenen, die Achis had om vertrouwen te hebben in David, sterker waren dan die van de oversten om hem te wantrouwen (maar in staatkundigen zin zie ik niet dat zij sterker waren, want de oversten hadden ongetwijfeld gelijk) dan was Achis toch slechts een tegen vijf, al was hij dan ook de voornaamste en de enige, die de titel had van koning. Dientengevolge werd hij dan ook in een krijgsraad, die toen belegd werd, overstemd, en was hij verplicht David weg te zenden, ofschoon hij hem zeer beminde. Koningen kunnen niet altijd doen wat zij willen, noch hen om zich heen hebben, die zij gaarne zien.

1. Het ontslag, dat Achis hem geeft, is zeer eervol, het is ook geen ontslag voor altijd, maar slechts uit de tegenwoordige dienst.
a. Hij geeft hem te kennen dat hij groot genoegen en voldoening heeft gevonden in zijn omgang: gij zijt aangenaam in mijn ogen als een engel Gods, vers 9. Wijze en Godvruchtige mensen zullen eerbied en achting verkrijgen, waar zij ook heengaan, van allen, die personen en zaken naar de rechte waarde weten te schatten, al zijn zij ook van een verschillende Godsdienstige belijdenis. Wat Achis zei van David, heeft God door de profeet gezegd van het huis Davids, dat het zal zijn als de engel des Heeren, Zacharia 12:8. Maar het eerste is een hoofse plichtpleging, het laatste is een Goddelijke belofte.

b. Hij geeft hem getuigenis van zijn goed gedrag, vers 6. Het is zeer volledig en in zeer vriendelijke bewoordingen vervat: "Gij zijt oprecht, geheel uw wandel was goed in mijn ogen, want ik heb geen kwaad bij u gevonden." Saul zou hem zo'n getuigenis niet hebben gegeven, hoewel hij hem veel meer dienst bewezen heeft dan aan Achis. Gods volk moet zich altijd zo onberispelijk gedragen, dat zij, zo het mogelijk is, het goede woord verkrijgen van allen met wie zij omgaan, en aan hen, die zich goed tegenover ons hebben gedragen, zijn wij het verschuldigd, dat wij er hun de lof voor geven.

c. Hij legt geheel de schuld van zijn ontslag op de oversten, die volstrekt niet willen dulden, dat hij in het leger zal blijven. "De koning bemint u en zou zijn leven in uw hand willen stellen maar gij zijt niet aangenaam in de ogen van de vorsten, wij moeten hen niet ontstemmen, en wij kunnen hen niet tegenstaan, zo keer nu om en ga in vrede." Hij moet liever scheiden van zijn gunsteling, dan ontevredenheid verwekken onder zijn generaals en

een muiterij in zijn leger. Hij geeft een reden op voor hun achterdocht. Zij gold niet zozeer hemzelf, als wel de krijgslieden, die hem vergezelden die tij de knechten zijns heren (namelijk van Saul) noemt, vers 10, hem konden zij vertrouwen, maar niet hen. Hij beveelt hem vroeg heen te gaan, zodra het licht geworden is vers 10, om hun verderen toorn te voorkomen, en de achterdocht, die zij zouden kunnen opvatten, indien hij toefde.

2. David nam die rede zeer hoffelijk op, maar niet geheel zonder veinzen, vrees ik. "Hoe!" zegt hij, "moet ik mijn heer de koning verlaten, die ik door mijn ambt verplicht ben te beschermen, juist op het ogenblik, nu hij zich op het oorlogsveld in gevaar gaat begeven? Waarom mag ik niet meegaan en strijden tegen de vijanden mijns heren des konings? vers 8. Hij scheen verlangend om hem te dienen, op een tijdstip toen hij in werkelijkheid zeer begerig was hem te verlaten maar hij wilde niet dat Achis dit zou weten. Niemand weet hoe sterk de verzoeking is om vleiende plichtplegingen te maken en te veinzen, waarin diegenen zich bevinden, die in dienst zijn van de groten van de aarde, en hoe moeilijk het is om dit te vermijden.

3. Gods voorzienigheid heeft het genadiglijk en wijselijk voor hem beschikt, want behalve dat de strik gebroken en hij uit het dilemma was, waarin hij zich had bevonden, bleek het een gelukkig haasten voor hem om zijn eigen stad te hulp te komen, die hem zeer nodig had, hoewel hij het niet wist. Zo is de ongenade, waarin hij bij de vorsten van de Filistijnen was, op meer dan een wijze voordelig voor hem geweest. De gangen des Godvruchtigen worden door de Heere bestuurd, en Hij heeft lust aan zijn weg. Wat Hij met ons doet weten wij nu niet, maar wij zullen het daarna verstaan en weten, dat het ons geheel ten goede was.

HOOFDSTUK 30

1 Het geschiedde nu, als David en zijn mannen de derden dag te Ziklag kwamen, dat de Amalekieten in het zuiden en te Ziklag ingevallen waren, en Ziklag geslagen, en dezelve met vuur verbrand hadden; 2 En dat zij de vrouwen, die daarin waren, gevankelijk weggevoerd hadden; doch zij hadden niemand doodgeslagen, van de kleinste tot de grootste, maar hadden ze weggevoerd en waren huns weegs gegaan. 3 En David en zijn mannen kwamen aan de stad, en ziet, zij was met vuur verbrand; en hun vrouwen, en hun zonen en hun dochteren waren gevankelijk weggevoerd. 4 Toen hief David en het volk, dat bij hem was, hun stem op, en weenden, tot dat er geen kracht meer in hen was om te wenen. 5 Davids beide vrouwen waren ook gevankelijk weggevoerd, Ahinoam, de Jizreelietische, en Abigaïl, de huisvrouw van Nabal, de Karmeliet. 6 En David werd zeer bang, want het volk sprak van hem te stenigen; want de zielen van het ganse volk waren verbitterd, een iegelijk over zijn zonen en over zijn dochteren; doch David sterkte zich in de HEERE, zijn God. 7

En David zeide tot de priester Abjathar, de zoon van Achimelech: Breng mij toch de efod hier. En Abjathar bracht de efod tot David. 8 Toen vraagde David de HEERE, zeggende: Zal ik deze bende achternajagen? Zal ik ze achterhalen? En Hij zeide tot hem: Jaag na, want gij zult gewisselijk achterhalen, en gij zult gewisselijk verlossen. 9 David dan ging heen, hij en de zes honderd mannen, die bij hem waren; en als zij kwamen aan de beek Besor, zo bleven de overigen staan. 10 En David vervolgde hen, hij en die vierhonderd mannen; en tweehonderd mannen bleven staan, die zo moede waren, dat zij over de beek Besor niet konden gaan.

11 En zij vonden een Egyptischen man op het veld, en zij brachten hem tot David; en zij gaven hem brood, en hij at, en zij gaven hem water te drinken. 12 Zij gaven hem ook een stuk van een klomp vijgen, en twee stukken rozijnen; en hij at, en zijn geest kwam weder in hem; want hij had in drie dagen en drie nachten geen brood gegeten, noch water gedronken. 13 Daarna zeide David tot hem: Wiens zijt gij? En van waar zijt gij? Toen zeide de Egyptische jongen: Ik ben de knecht van een Amalekietischen man, en mijn heer heeft mij verlaten, omdat ik voor drie dagen krank geworden ben. 14 Wij waren ingevallen tegen het zuiden van de Cherethieten, en op hetgeen van Juda is, en tegen het zuiden van Kaleb; en wij hebben Ziklag met vuur verbrand. 15 Toen zeide David tot hem: Zoudt gij mij wel henen afleiden tot deze bende? Hij dan zeide: Zweer mij bij God, dat gij mij niet zult doden, en dat gij mij niet zult overleveren in de hand mijns heren! Zo zal ik u tot deze bende afleiden. 16 En hij leidde hem af, en ziet, zij lagen verstrooid over de ganse aarde, etende, en drinkende, en dansende, om al de groten buit, dien zij genomen hadden uit het land der Filistijnen, en uit het land van Juda. 17 En David sloeg hen van de schemering tot aan de avond van hunlieder anderen dag; en er ontkwam niet een man van hen, behalve vierhonderd jonge mannen, die op kemelen reden en vloden. 18 Alzo redde David al wat de Amalekieten genomen hadden; ook redde David zijn twee vrouwen. 19 En onder hen werd niet gemist van de kleinste tot aan de grootste, en tot aan de zonen en dochteren; en van de buit, ook tot alles, wat zij van hen genomen hadden; David bracht het altemaal weder. 20 David nam ook al de schapen en de runderen; zij dreven ze voor datzelve vee heen, en zeiden: Dit is Davids buit.

21 Als David tot de tweehonderd mannen kwam, die zo moede waren geweest, dat zij David niet hadden kunnen navolgen, en die zij aan de beek Besor hadden laten blijven, die gingen David tegemoet, en het volk, dat bij hem was, tegemoet; en David trad tot het volk, en hij vraagde hen naar de welstand. 22 Toen antwoordde een ieder boos en Belials man onder de mannen, die met David getogen waren, en zij zeiden: Omdat zij met ons niet getogen zijn, zullen wij hun van de buit, dien wij gered hebben, niet geven, maar aan een iegelijk zijn vrouw en zijn kinderen; laat hen die heenleiden, en weggaan. 23 Maar David zeide: Alzo zult gij niet doen, mijn broeders, met hetgeen ons de HEERE gegeven heeft, en Hij heeft ons bewaard, en heeft de bende, die tegen ons kwam, in onze hand gegeven. 24 Wie zou toch ulieden in deze zaak horen? Want gelijk het deel dergenen is, die in de strijd mede afgetogen zijn, alzo zal ook het deel dergenen zijn, die bij het gereedschap gebleven zijn; zij zullen gelijkelijk delen. 25 En dit is van dien dag af en voortaan alzo geweest; want hij heeft het tot een inzetting en tot een recht gesteld in Israël, tot op dezen dag. 26 Als nu David te Ziklag kwam, zo zond hij tot de oudsten van Juda, zijn vrienden, van de buit, zeggende: Ziet, daar is een zegen voor ulieden, van de buit der vijanden des HEEREN.

27 Namelijk tot die te Beth-el, en tot die te Ramoth tegen het zuiden, en tot die te Jather, 28 En tot die te Aroer, en tot die te Sifmoth, en tot die te Esthemoa, 29 En tot die te Rachel, en tot die, welke in de steden der Jerahmeëlieten waren, en tot die, welke in de steden der Kenieten waren, 30 En tot die te

Horma, en tot die te Chorasan, en tot die te Atach, 31 En tot die te Hebron, en tot al de plaatsen, waar David gewandeld had, hij en zijn mannen.

Toen David uit het leger van de Filistijnen weggezonden was, is hij niet overgegaan naar het leger Israëls maar, uitgeworpen zijnde door Saul, heeft hij een strikte onzijdigheid in acht genomen, en zich stilzwijgend teruggetrokken naar zijn eigen stad Ziklag, de legers overlatende om de strijd te beginnen. Nu wordt ons hier gezegd:

I. In welke treurige toestand hij de stad vond, alles was verwoest door de Amalekieten, en de grote droefenis, die hierdoor aan hem en zijn mannen werd veroorzaakt, vers 1 - 6.
II. Welke maatregelen hij nam om het verlorene te herwinnen. Hij vroeg God, ontving een opdracht van Hem, vers 7, 8.
III. joeg de vijand na, vers 9, 10.
IV. ontving bericht door een zwerveling vers 11 – 15.
V. en viel de plunderaars aan, versloeg hen en hernam alles wat zij hadden weggevoerd, vers 18 - 20.
VI. Welke methode hij volgde voor het verdelen van de buit vers 21 - 31.

1 Samuël 30:1 - 6
I. Hier is de aanval, die de Amalekieten in Davids afwezigheid gedaan hadden op Ziklag, en de verwoestingen, die zij er hebben aangericht. Zij overvielen de stad, toen zij onbewaakt was, plunderden haar, verbrandden haar en voerden al de vrouwen en kinderen gevankelijk weg, vers 1, 2. Zij bedoelden hiermede wraak te oefenen over een gelijke verwoesting door David onlangs aangericht in hun land Hoofdstuk 27:8. Hij, die zich zoveel vijanden heeft gemaakt, had zijn eigen belangen niet zo bloot en weerloos moeten achterlaten. Zij, die zich verstouten anderen aan te vallen, moeten verwachten op hun beurt door anderen aangevallen te worden, en daarnaar hun maatregelen nemen. Merk hier nu in op:

1. De wreedheid van Sauls barmhartigheid in het sparen van de Amalekieten. Indien hij hen ten enenmale had verdelgd, zoals het zijn plicht was, er zouden nu geen meer in wezen zijn geweest om dit kwaad te bedrijven.

2. Hoe David gestraft werd voor zijn ijver om met de Filistijnen op te trekken tegen Israël. God toonde hem dat hij beter had gedaan met thuis te blijven en zijn eigen zaken te behartigen. Als wij uitgaan in de weg van de plicht, dan kunnen wij ons troosten met de hoop dat God gedurende onze afwezigheid zorg zal dragen voor ons gezin, maar anders ook niet.

3. Hoe wonderbaarlijk God het hart van deze Amalekieten heeft geneigd om de vrouwen en kinderen gevankelijk weg te voeren, maar hen niet te doden. Toen David hen aanviel, heeft hij alles over de kling gejaagd, Hoofdstuk 27:9 en er kan geen andere reden opgegeven worden, waarom zij geen weerwraak hebben genomen op deze stad, dan dat God er hen van weerhouden heeft, want Hij heeft alle harten in Zijn hand, en zegt tot de wreedste mensen in hun grootste woede: Tot hiertoe zult gij komen en niet verder. Of zij hen spaarden om een zegetocht met hen te doen, of hen te verkopen, of als slaven te gebruiken, Gods hand moet erkend worden, die bedoelde gebruik te maken van de Amalekieten tot kastijding, niet tot verdelging van het huis van David.

II. De verwarring en verbijstering, waarin David en zijn mannen waren, toen zij hun huizen in as gelegd vonden, en hun vrouwen en kinderen gevankelijk weggevoerd. Drie dagmarsen hadden zij af te leggen om van het legerkamp van de Filistijnen te Ziklag te komen, en nu

waren zij er vermoeid aangekomen, maar hoopten rust te zullen vinden in hun huizen en vreugde in hun gezin, doch een somber treurig toneel opent zich voor hun ogen, vers 3 Toen hief David en het volk, dat bij hem was, hun stem op, en weenden, tot dat er geen kracht meer in hen was om te wenen. vers 4. Dat er melding wordt gemaakt van Davids vrouwen, Ahinoam en Abigaïl, en dat zij gevankelijk waren weggevoerd, geeft te kennen, dat dit hem meer de iets anders ter harte ging. Het is ook voor de moedigsten en dappersten geen verkleining om de rampen te bewenen, waardoor bloedverwanten en vrienden getroffen werden. Merk op:

1. Deze ramp kwam toen zij afwezig waren. Het was de aloude staatkunde van Amalek, om van Israëls ongunstige omstandigheden gebruik te maken, om hen te overvallen.
2. Zij trof hen bij hun terugkomst, en voor zoveel blijkt, hebben hun eigen ogen er hun het eerst bericht van gegeven. Als wij uitgaan, kunnen wij niet voorzien welke boze tijdingen wij bij onze terugkomst zullen ontvangen. Het uitgaan kan vrolijk zijn geweest terwijl het thuiskomen zeer treurig zal zijn. "Beroem u niet over de dag van morgen, en ook niet over vanavond of vannacht, want gij weet niet wat de dag, of een gedeelte van de dag zal baren", Spreuken 27:1. Als wij van een reis terugkomen, en wij vinden onze tent in vrede en niet verwoest, zoals David hier de zijne vond, dan moet de Heere er voor gedankt worden.

III. De muiterij en murmurering van Davids mannen tegen hem, vers 6. Het werd David zeer bang, want te midden van al zijn verliezen sprak het volk van hem te stenigen.
1. Omdat zij hem beschouwden als de oorzaak van hun rampen doordat hij de Amalekieten was aangevallen, wat hen tot weerwraak had geprikkeld, en door zijn onvoorzichtigheid om Ziklag zonder garnizoen te laten. Zo spoedig zijn wij geneigd om, als wij in moeilijkheid zijn, in toorn uit te varen tegen hen, die ons op de een of andere wijze de moeilijkheid veroorzaakt hebben, terwijl wij Gods voorzienigheid voorbijzien, geen acht slaan op de werkingen van Gods hand er in, als wij daar wel acht op sloegen, dan zou dit onze hartstochten tot zwijgen brengen en ons geduldig maken.

2. Omdat zij nu begonnen te wanhopen aan de bevordering, die zij zich met David te volgen beloofd hadden. Zij hadden reeds gehoopt dat zij allen vorsten zouden worden, en nu vinden zij zich tot de bedelstaf gebracht, dit was hun zo'n teleurstelling, dat zij buiten zichzelf geraakten van toorn en het leven bedreigden van hem, van wie zij, onder God, het meest afhankelijk waren. Tot welke ongerijmdheden zullen ongebreidelde hartstochten de mensen niet doen komen! Dit was een zware beproeving voor de man naar Gods hart, die hem wel zeer diep en smartelijk moest treffen. Saul had hem het land uitgedreven, de Filistijnen hadden hem uit hun leger verdreven de Amalekieten hadden zijn stad geplunderd, zijn vrouwen waren gevangen genomen, en om nu zijn ellende nog te vergroten, hebben zijn eigen gemeenzame vrienden, die hij vertrouwd, beschermd en beschut had, en die zijn brood aten, in plaats van hem medegevoel te betonen en hem hulp te bieden, de verzenen tegen hem verheven, en gedreigd hem te stenigen. Een groot geloof moet verwachten aldus beproefd en geoefend te worden. Maar het is opmerkelijk dat David even vóór zijn troonsbeklimming in die uitersten nood was gekomen, op het eigen ogenblik misschien toen de slag werd toegebracht, die hem de deur opende voor zijn bevordering. De zaken zijn soms op het ergst voor Gods volk en kerk juist op het ogenblik als er een keer ten goede komt.

IV. Davids Godvruchtig steunen op Gods voorzienigheid en genade in deze benauwdheid: *doch David sterkte zich in de Heere zijn God.*

1. Zijn mannen kwelden zich om hun verlies, de zielen van het ganse volk waren verbitterd, de ziel van het volk was bitter, zo luidt het oorspronkelijke, hun eigen ontevredenheid en hun ongeduld deden gal en alsem toe aan hun beproeving en ellende, en maakten ze dubbel smartelijk. Maar David droeg het leed op betere wijze, hoewel hij meer reden had dan iemand hunner om de ramp te betreuren, zij vierden de teugel aan hun hartstochten, maar hij bracht zijn genade in werking, en door zich te sterken in God, heeft hij, terwijl zij elkaar mismoedig maakten, zijn geest kalm en bezadigd gehouden. Of:

2. Davids taal stelde zich tegenover de dreigende woorden, die zijn mannen tegen hem spraken. Zij spraken van hem te stenigen, maar hij, niet pogende de belediging te wreken, noch verschrikt zijnde door hun dreigementen, sterkte zich in de HEERE, zijn God, geloofde en erkende met toepassing op zijn tegenwoordige toestand, de macht en de voorzienigheid van God, Zijn gerechtigheid en goedheid, de methode, die Hij gewoonlijk aanwendt om eerst naar de diepte te brengen, en dan op te heffen, Zijn zorg over Zijn volk, dat Hem dient en op Hem betrouwt, en de bijzondere beloften, die Hij hem gedaan heeft van hem vellig op de troon te brengen. Met deze overwegingen steunde hij zich, niet twijfelende, of zijn tegenwoordige moeilijkheid zou een goed einde nemen. Zij, die de Heere tot hun God hebben aangenomen, kunnen ook in de zwaarste tijden moed ontlenen aan hun betrekking tot Hem. Het is de plicht en het belang van alle Godvruchtigen, om, wat er ook gebeure, zich te versterken in God als hun Heere en hun God zich er verzekerd van houdende, dat Hij licht uit de duisternis, vrede uit beroering en goed uit kwaad kan en zal doen voortkomen voor allen, die Hem liefhebben, en naar Zijn voornemen geroepen zijn. Romeinen 8:28. Dit was Davids gewoonte, en hij had er de vertroosting van - Ten dage als ik zal vrezen, zal ik op U vertrouwen. Als hij ten einde raad was, dan was hij niet aan het einde van zijn geloof. 1 Samuël 30:7 - 20 Salomo merkt op: "De rechtvaardige wordt uit benauwdheid bevrijd", en "de goddeloze komt in zijn plaats", en dat "de rechtvaardige zevenmaal zal vallen en opstaan", zo was het met David. Velen waren zijn tegenspoeden en benauwdheden, maar de Heere heeft hem uit die allen gered, inzonderheid uit de benauwdheid, waarvan wij hier het bericht hebben.

I. Hij vroeg de Heere zowel betreffende zijn plicht: Zal ik deze bende achternajagen? als betreffende de uitkomst: zal ik ze achterhalen? vers 8. Het was een groot voorrecht en voordeel voor David, dat hij de hogepriester bij zich had en de borstlap des gerichts, die hij, als openbaar persoon, voor al zijn zaken mocht raadplegen, Numeri 27:21. Wij kunnen niet denken dat hij Abjathar en de efod te Ziklag heeft achtergelaten, want dan zou hij, zowel als de efod, door de Amalekieten zijn weggevoerd, tenzij wij mogen onderstellen dat zij door een bijzondere leiding van Gods voorzienigheid verborgen zijn gebleven, ten einde gereed te zijn om door David bij zijn terugkomst te worden geraadpleegd. Indien wij aannemen dat David zijn priester en efod bij zich had in het leger van de Filistijnen, dan was het voorzeker een groot verzuim van hem, dat hij er de Heere niet door gevraagd heeft betreffende zijn verbintenis met Achis. Misschien schaamde hij zich in zoverre voor zijn Godsdienst uit te komen onder de onbesnedenen, maar nu begint hij te vrezen dat zijn benauwdheid over hem gekomen is, om hem te straffen voor dit verzuim, en daarom: het eerste wat hij nu doet is: om de efod te vragen. Het zal wèl voor ons wezen, als wij dit goede uit onze beproeving ontvangen, dat wij erdoor herinnerd worden aan verzuimde plichten, maar inzonderheid als wij er door opgewekt worden om de Heere te vragen, zie 1 Kronieken 15:13. David. kon er niet aan twijfelen, dat zijn oorlog tegen de Amalekieten rechtvaardig was, en zijn neiging was sterk genoeg om hen aan te vallen, nu het gold datgene terug te verlangen, wat hem het dierbaarst was in deze wereld, en toch wilde hij niet heengaan zonder God om raad te vragen, hiermee zijn afhankelijkheid erkennende van God en zijn onderworpenheid aan Hem. Indien

wij aldus in al onze wegen God erkennen, dan kunnen wij verwachten dat Hij onze gangen zal besturen, zoals Hij Davids gangen hier bestuurd heeft, hem antwoordende boven hetgeen hij had gevraagd, met de verzekering dat hij zeker zal verlossen, of alles terug zal verlangen.

II. Hij ging zelf, in eigen persoon, en nam zijn hele krijgsmacht mee, om de Amalekieten na te jagen, vers 9, 10. Zie hoe snel, hoe gemakkelijk en hoe afdoend de muiterij onder zijn krijgsvolk door zijn lijdzaamheid en zijn geloof gestild was. Indien hij, toen zij spraken van hem te stenigen, gesproken had van hen te laten ophangen, of bevolen had dat aan de belhamels van de factie terstond het hoofd zou afgehouwen worden, dan zou dit wel rechtvaardig zijn geweest, maar het zou verderfelijke gevolgen gehad kunnen hebben voor zijn belangen in dit zo hachelijk tijdsgewricht, en, terwijl hij in strijd was tegen zijn mannen zouden de Amalekieten hun buit in veiligheid hebben gebracht, maar toen hij, als een dove, niet hoorde, zijn toorn in bedwang hield, en zich sterkte in de HEERE, zijn God, was het rumoer des volks gestild door zijn zachtmoedigheid en de macht van God op hun hart. En, aldus met zachtmoedigheid behandeld zijnde zijn zij nu even gereed en bereid hem te volgen, als zij een ogenblik tevoren gereed waren hem te beledigen. Zachtheid is de veiligheid van elke regering. Al zijn mannen waren bereid met hem te gaan om de Amalekieten te vervolgen, en hij had hen allen nodig, maar hij was genoodzaakt een derde van hen achter te laten op de weg. Tweehonderd van de zeshonderd waren zo vermoeid van hun lange mars en zo neergebogen onder de last hun verdriet, dat zij niet over de beek Besor konden komen, maar daar achter bleven. Dit was:

1. Een grote beproeving voor Davids geloof, of hij in vertrouwen op het woord van God wel voort kon gaan, als zovelen achterbleven. Als wij teleurgesteld en ontmoedigd worden met betrekking tot ondergeschikte oorzaken of menselijke hulpmiddelen, en dan toch goedsmoeds voortgaan, vertrouwende op Gods macht, dan geven wij eer aan God, door te geloven tegen hope en in hope.

2. Een groot voorbeeld van Davids tere zorg voor zijn mannen, daar hij hen volstrekt niet drong om boven hun kracht voort te gaan, hoewel de zaak zelf zo dringend was. Zo neemt de Zone Davids de staat en toestand in aanmerking van Zijn volgelingen, die niet allen even sterk en krachtig zijn in hun geestelijken strijd, maar waar wij zwak zijn, daar is Hij barmhartig, ja meer, daar is Hij sterk. 2 Corinthiers 12:9, 10.

III. Gods voorzienigheid voerde iemand op hun weg, die hun inlichtingen gaf omtrent de bewegingen des vijands, en de hun leidde. Het was een arme Egyptische knaap, in wie nog nauwelijks enig leven was, die het middel werd tot veel goed voor David. God verkiest het zwakke van de wereld om er de wijzen mee te beschamen. Merk op:

1. De wreedheid zijns meesters jegens hem. Hij had al de dienst uit hem gekregen, die hij verlenen kon, en toen hij nu ziek werd, waarschijnlijk door overwerkt te zijn, heeft hij hem barbaars in het veld laten liggen om er om te komen, toen hij volstrekt niet zo in haast was, of hij had hem op een van de wegens kunnen leggen en hem naar huis brengen, of tenminste had hij bij hem kunnen laten wat nodig was om zijn leven te onderhouden. Die meester heeft de aard van een Amalekiet, niet van een Israëliet, die aldus een dienstknecht slechter kan behandelen dan men een beest zou behandelen. De barmhartigheden van de goddelozen zijn wreed. Deze Amalekiet dacht dat hij nu dienstknechten genoeg zou vinden onder de Israëlietische gevangenen, en daarom bekommerde hij zich niet om wat er van zijn Egyptisch slaaf zou worden, maar was hij volkomen bereid om hem in een sloot te laten sterven bij gebrek aan het nodige voedsel, terwijl hij zelf etende en drinkende was, vers 16. Rechtvaardig

heeft Gods voorzienigheid deze arme knecht, die zo laaghartig behandeld was, tot het middel gemaakt van het verderf van heel een leger van Amalekieten, en van zijn meester onder de rest, want God hoort het geroep van verdrukte dienstknechten.

2. Davids medelijden met hem, hoewel hij reden had te denken dat hij een dergenen was die geholpen hebben, om Ziklag te verwoesten. Maar hem in nood vindende, heeft hij hem moedig geholpen, niet alleen met brood en water, vers 11, maar met vijgen en rozijnen vers 12. Hoewel de Israëlieten in haast waren en zelf geen grote overvloed hadden wilden zij toch niet nalaten degene te redden die ter dood gegrepen was, noch zeggen: Zie wij wisten dat niet, Spreuken 24:11, 12. Diegenen zijn de naam van Israëlieten onwaardig, die de ingewanden hunner barmhartigheid toesluiten voor personen, die in kommer en benauwdheid zijn. Het was ook verstandig om deze Egyptenaar te hulp te komen, want hoewel hij in minnen toestand was, was hij toch instaat hun dienst te bewijzen, zo bleek het, hoewel zij er niet zeker van waren, toen zij hem te hulp kwamen. Het is een goede reden, waarom wij aan geen mens enig leed moeten doen, noch een vriendelijkheid moeten weigeren, al kennen wij hem niet, omdat het vroeg of laat in zijn macht kan wezen, om hetzij de vriendelijkheid te vergelden of het leed te wreken.

3. De inlichting, die David van deze armen Egyptenaar ontving, toch hij tot zichzelf was gekomen. Hij gaf hem bericht van de bende, waartoe hij had behoord:
a. Wat zij gedaan hebben, vers 14 : Wij waren ingevallen. De landen, waarin David bij Achis voorwendde een inval te hebben gedaan, Hoofdstuk 27:10, hebben zij in werkelijkheid overrompeld en verwoest. Wat toen onwaar was, bleek nu maar al te waar te zijn.
b. Waar zij heen waren gegaan, vers 15. Dit beloofde hij aan David te zullen zeggen op voorwaarde, dat hij hem niet zal doden en hem niet zal overleveren aan zijn meester, die, als hij weer in zijn handen kwam, hem - naar hij dacht - met nog meer wreedheid zou behandelen dan tevoren. Zo hoge mening koesterde deze arme Egyptenaar van het verplichtende van een eed, dat hij geen groter waarborg voor zijn leven verlangde dan deze: Zweer mij bij God, niet bij de goden van de Egyptenaren of van Amalek, maar bij de enige, ware God.

IV. David, naar de plaats geleid zijnde, waar zij lagen en in alle gerustheid hun triomfen vierden, overviel hen, en heeft, naar hij placht te bidden, zijn lust aan zijn vijanden gezien.
1. De plunderaars werden gedood. De Amalekieten, bevindende dat zij een rijke buit hadden verkregen, en - naar zij meenden - er mee in veiligheid gekomen waren, hebben er zich zeer vrolijk mee gemaakt, vers 19. Zij hadden alle gedachten aan krijg ter zijde gelegd, en maakten ook geen haast om hun buit te gaan bergen, maar lagen verstrooid over de ganse aarde, zo zorgeloos mogelijk, en daar werden zij gevonden etende, en drinkende, en dansende, ter ere van hun afgoden waarschijnlijk, aan welke zij de lof gaven voor hun voorspoed. In deze houding verraste hen David, waardoor zijn overwinning nog zoveel gemakkelijker werd voor hem, en zoveel treuriger voor hen. De zondaren zijn het dichtst bij hun verderf als zij roepen: "Vrede, vrede, en geen gevaar, en de bozen dag verre steller." Ook is er niets, dat aan onze geestelijke vijanden meer voordeel tegen ons verschaft dan zinnelijkheid en een toegeven aan het vlees. Etende en drinkende, en dansende, dat is de lieflijke en aangename weg geweest, waarop velen naar de vergadering van de doden zijn afgegaan. Hen aldus onwaakzaam en ongewapend vindende (velen van hen misschien wel dronken en buiten staat zich te verweren) heeft hij hen allen over de kling gejaagd, slechts vier honderd ontkwamen, vers 17. Aldus is "het gejuich van de goddelozen" van korte duur, Job 20:5, en zal toorn over hen komen, als zij, gelijk Belsazar, in het midden van hun vrolijkheid zijn.

2. De buit werd hernomen en teruggebracht. Zij hadden niets verloren, maar wel veel gewonnen.
a. Zij kregen het hun terug, vers 18, 19. David redde zijn twee vrouwen, hiervan wordt inzonderheid melding gemaakt, omdat dit David meer dan alles heeft verblijd. De Voorzienigheid had het zo beschikt dat de Amalekieten alles wat zij genomen hadden zeer zorgvuldig hadden bewaard, in de waan dat zij het voor zichzelf bewaarden, maar in werkelijkheid hebben zij het voor de rechte eigenaars bewaard, zodat er niets gemist werd, zo bleek het, toen zij dachten, dat alles weg was, zo veel beter is God soms voor ons de onze vrees ons doet geloven. Onze Heere Jezus was in waarheid de Zone Davids en de Zone Abrahams, hierin gelijkende op beide dat Hij de machtigen de vangst ontromen heeft, en de gevangenis gevankelijk heeft gevoerd, Abraham, Genesis 14:16, en hier David. Maar dit was niet alles.
b. Zij namen daarbij ook alles wat de Amalekieten had toebehoord, vers 20, schapen en runderen, hetzij ontnomen aan de Filistijnen en anderen, waarover David naar oorlogsrecht kon beschikken, of hij heeft misschien een inval gedaan in het land des vijands en deze schapen en runderen vandaar gehaald als interest voor de zijnen. Deze kudden werden in de voorhoede van de zegetocht geplaatst, en daarbij geroepen: " Dit is Davids buit."
Die hebben wij hem te danken. Zij, die kort tevoren spraken van hem te stenigen, vleiden en roemden hem thans, omdat zij door hem meer hadden verkregen dan zij hadden verloren. Zo worden de wereld en haar gevoelens geregeerd door eigenbelang.

1 Samuël 30:21 - 31
Wij hebben hier een bericht omtrent de verdeling van de buit, die van de Amalekieten genomen was. Toen de Amalekieten een rijke buit hadden weggevoerd van het land van Juda en van de Filistijnen, hebben zij hem in zingenot doorgebracht, etende en drinkende, en er zich vrolijk mee makende, maar David heeft op andere wijze over de geroofde buit beschikt, als die wist dat gerechtigheid en liefdadigheid ons moeten besturen in ons gebruik maken van alles wat wij hebben in deze wereld. God wil dat wij met hetgeen Hij ons geeft goed zullen doen, maar niet onze lusten er mee zullen dienen. In de verdeling van de buit:

I. Was David rechtvaardig en vriendelijk voor hen, die bij het gereedschap gebleven waren. Zij gingen uit om de overwinnaars geluk te wensen met hun voorspoed, waartoe zij niet bij machte waren geweest bij te dragen, vers 21, want wij behoren ons te verblijden als er een goed werk gedaan is, al werden wij door Gods voorzienigheid terzijde gelegd, onbekwaam gemaakt om er de hand toe te lenen. David ontving hun toespraak zeer vriendelijk en was er zover af hen hun zwakheid te verwijten, dat hij zich bezorgd om hen toonde. Hij vroeg hun naar de welstand, omdat hij hen zwak en moe had achtergelaten, en hij wenste hun vrede, zei hun goedsmoeds te zijn, daar zij bij hun achterblijven niets zullen verliezen, want daar schenen zij voor te vrezen, dat David hun misschien aanzag.

1. Er waren onder hen, die er tegen waren, dat deze twee honderd achterblijvers in de buit zouden delen. Sommige van Davids krijgslieden, waarschijnlijk dezelfden, die gesproken hadden van hem te stenigen, spraken nu van hun broeders tekort te doen, zij worden boze mannen en Belials mannen genoemd, vers 22. Laat de beste mensen het niet vreemd vinden dat zij zeer slechte personen bij zich hebben, en niet kunnen overmogen om hen beter te maken. Wij kunnen onderstellen dat David zijn krijgslieden heeft onderwezen, met hen heeft gebeden, en toch waren velen van hen boze mannen, Belialsmannen, dikwijls verschrikt door de vreze des doods, en toch nog boze mannen en Belialsmannen. Zij stelden voor dat de twee honderd mannen, die bij het gereedschap gebleven waren, alleen hun vrouwen en kinderen

terug zouden krijgen, maar niets van hun goed. Wel mochten zij boze mannen genoemd worden, want dit doet hen kennen:
a. Als zeer hebzuchtig en begerig naar gewin, want door hun voorstel zou - als het aangenomen werd - hun eigen aandeel groter worden. Kort tevoren zouden zij gaarne de helft van het hun gegeven hebben, om de andere helft terug te kunnen krijgen, maar nu zij geheel hun eigendom terughebben, zijn zij niet tevreden, of zij moeten ook nog hebben wat van hun broeders is, zo spoedig vergeten de mensen hun nederige staat. Allen zoeken het hun, en maar al te dikwijls meer dan het hun.
b. Zeer wreed voor hun broeders, want hun wel hun vrouwen en kinderen te geven, maar niet hun goederen, dat was hun monden te geven zonder de spijs. Welke blijdschap konden zij smaken in hun gezin, als zij niets hadden om het te onderhouden? Was dit aan anderen doen, wat zij zouden wensen dat aan hen gedaan werd? Dezen zijn in waarheid Belialsmannen, die er vermaak in vinden hard te zijn tegenover hun broeders, er zich niet om bekommeren als anderen verhongeren, zo zij zelf volop te eten hebben.

2. David wilde dit volstrekt niet toestaan, maar gebood dat zij, die bij het gereedschap gebleven waren, gelijk zouden delen in de buit met hen, die in de strijd mee afgetogen waren, vers 23, 24. Dit deed hij:
A. In dankbaarheid aan God. De buit, die wij hebben, heeft God ons gegeven, wij hebben die van Hem, en daarom moeten wij hem gebruiken onder Zijn leiding, zoals het aan goede rentmeesters betaamt. Laat dit ons terughouden, als wij in verzoeking zijn, om hetgeen God ons toevertrouwd heeft van de goederen van deze wereld, verkeerd aan te wenden: "Neen zo moet ik niet handelen met hetgeen God mij gegeven heeft, ik moet Satan of lage lusten niet dienen met de dingen, die niet slechts de schepselen van Zijn macht zijn, maar de gaven van Zijn milddadigheid. God heeft ons recht gedaan, door de bende, die tegen ons kwam, in onze hand te geven, Iaat ons dan geen onrecht doen aan onze broederen, God is goed voor ons geweest door ons te bewaren en ons de overwinning te geven, laat ons dan niet slecht of onvriendelijk zijn voor hen." Gods barmhartigheid jegens ons moet ons barmhartig maken voor elkaar.

B. In rechtvaardigheid jegens hen. Het is waar: zij bleven achter, maar:
a. Het was niet uit gebrek aan goeden wil ten opzichte van de zaak, maar omdat zij de kracht niet hadden om met hen op te trekken. Het was niet hun schuld, maar hun ongeluk, en daarom moeten zij er niet voor lijden.
b. Hoewel zij nu achtergebleven waren, hadden zij tevoren menigen strijd mee gestreden, zich even moedig van hun plicht gekweten als hun broeders, nu er iets te verdelen en te genieten is, moeten hun vorige diensten in aanmerking worden genomen.
c. Zelfs nu hebben zij goede dienst bewezen, want zij bleven bij het gereedschap, om datgene te bewaren, waar iemand toch voor zorgen moest, en dat anders in de handen van een andere vijand had kunnen vallen. Iedere post in de dienst is niet een gelijke post van eer, maar zij, die de algemene belangen dienen al is het dan ook op een mindere plaats, moeten in de algemene voordelen delen, zoals in het natuurlijke lichaam heeft ieder lid zijn eigen gebruik, en moet dus zijn deel van de voeding hebben.

Aldus heeft David:
Ten eerste. Het voorstel van de Belialsmannen teniet gedaan, hen er van teruggebracht door kracht van redenen, maar met zeer veel zachtmoedigheid, (want de kracht van de rede volstaat zonder de kracht van de hartstocht) hij noemt hen zijn broeders, vers 23. De meerderen verliezen dikwijls hun gezag door hoogheid, maar zelden door beleefdheid en inschikkelijkheid.

Ten tweede. Aldus heeft hij die zaak ook voor het vervolg vastgesteld, maakte hij het tot een inzetting en recht in zijn koninkrijk (een wet van de verdeling, "primo Davidis in het eerste jaar van Davids regering") een krijgswet, vers 25 dat, gelijk het deel is desgenen die in de strijd mee afgetogen is, en zijn leven waagt op de hoogten des velde, zo zal het deel wezen van hem, die bij het gereedschap is gebleven. Abraham heeft de roof van Sodom aan de rechte eigenaars teruggegeven, en heeft zijn recht er op, "jure belli - ontleend aan de wetten van de oorlog" - afgestaan. Genesis 14:1 - 24. Als wij anderen helpen om hun recht te herkrijgen, dan moeten wij niet denken dat hierdoor het eigendom vervreemd wordt, ons eigendom wordt. God heeft bevolen dat de roof van Midian verdeeld zou worden tussen de krijgslieden en de gehele vergadering, Numeri 31:27. Het geval hier was enigszins anders maar werd toch naar de algemenen regel geschikt - namelijk dat wij elkanders leden zijn. In de beginne hadden de discipelen alle goederen gemeen, en nog moeten wij gaarne mededelende zijn, 1 Timotheüs 6:18. Toen de koningen van de heirscharen wegvloden, heeft zij, die te huis bleef, de roof uitgedeeld, Psalm 68:13.

II. David was mild en vriendelijk voor al zijn vrienden. Toen hij aan ieder het zijne had gegeven met interest, was er nog een aanzienlijk overschot, waarover David, als generaal had te beschikken. De buit uit de tenten van de Amalekieten bestond waarschijnlijk grotendeels in gouden en zilveren sieraden en vaatwerk Richteren 8:24, 26, en omdat hij dacht dat die dingen zijn krijgslieden slechts trots en verwijfd zouden maken, vond hij goed en gepast ze als geschenken te zenden aan zijn vrienden de oudsten van Juda, vers 26. Er worden hier verscheiden plaatsen genoemd, waar hij deze geschenken heenzond, allen in of nabij de stam van Juda.
De eerste plaats, die genoemd wordt is Bethel, wat betekent: het huis Gods: die plaats zal, om haars naams wil, het eerst bediend worden. Of misschien is hier niet de stad van die naam bedoeld, maar de plaats waar de ark zich bevond, en die daarom het huis Gods was. Daarheen zond David het eerste en het beste, aan hen, die daar dienden, om de wille van Hem, die de eerste en de beste is. Hebron wordt het laatst genoemd, vers 31, waarschijnlijk omdat hij daar het overschot heenzond, dat het ruimste deel was, daar hij op die plaats het oog had als het meest geschikt om er zijn hoofdkwartier te vestigen. 2 Samuël 2:1.
In dit zenden van deze geschenken door David, hebben wij op te merken:

1. Zijn edelmoedigheid. Het was niet zijn bedoeling zich te verrijken, maar zijn land te dienen, daarom heeft God hem later verrijkt en hem gesteld om te heersen over het land dat hij had gediend. Het betaamt Godvruchtigen milddadig te wezen, "daar is een, die uitstrooit, denwelken nog meer toegedaan wordt."

2. Zijn dankbaarheid. Hij zond geschenken tot al de plaatsen, waar David gewandeld had, hij en zijn mannen, vers 31, dat is: tot allen, waarvan hij vriendelijkheid had ontvangen, die hem beschut hadden, hem berichten of levensmiddelen hadden gezonden. De eerlijkheid zowel als de eer, verplicht ons de gunsten te vergelden, die ons bewezen zijn, zoveel tenminste als in ons vermogen is.

3. Zijn Godsvrucht. Hij noemt het een zegen, want geen geschenk, dat wij aan onze vrienden geven, zal hun nuttig of aangenaam zijn, dan wanneer het door de zegen van God aldus wordt gemaakt, het geeft te kennen dat zijn gebeden voor hen zijn geschenk vergezelden, en ook, dat hij ze zond van de buit der vijanden des HEEREN, (zo noemt hij hen, niet zijn vijanden) opdat zij zich zouden verblijden in de overwinning om des Heeren wil, en zich met hem zouden verenigen in dankzegging er voor.

4. Zijn staatkunde, dat hij deze geschenken zond onder zijn landgenoten, om hen te verplichten om bij zijn aanstaande troonsbestijging zich voor hem te verklaren. De gift des mensen maakt hem ruimte. Hij was geschikt om koning te zijn, die aldus koninklijke milddadigheid heeft betoond. Weldadigheid strekt de mens meer tot lof dan grootdadigheid. De Zifieten ontvingen geen van die geschenken, evenmin als de mannen van Kehila, en daarmee toonde hij, dat hij heilig genoeg was om geen beledigingen te wreken, maar ook niet dwaas genoeg was, om ze niet op te merken.

HOOFDSTUK 31

1 De Filistijnen dan streden tegen Israël; en de mannen Israëls vloden voor het aangezicht der Filistijnen, en vielen verslagen op het gebergte Gilboa. 2 En de Filistijnen hielden dicht op Saul en zijn zonen; en de Filistijnen sloegen Jonathan, en Abinadab, en Malchisua, de zonen van Saul. 3 En de strijd werd zwaar tegen Saul; en de mannen, die met de boog schieten, troffen hem aan, en hij vreesde zeer voor de schutters. 4 Toen zeide Saul tot zijn wapendrager: Trek uw zwaard uit, en doorsteek mij daarmede, dat misschien deze onbesnedenen niet komen, en mij doorsteken, en met mij de spot drijven. Maar zijn wapendrager wilde niet, want hij vreesde zeer. Toen nam Saul het zwaard, en viel daarin. 5 Toen zijn wapendrager zag, dat Saul dood was, zo viel hij ook in zijn zwaard en stierf met hem. 6 Alzo stierf Saul, en zijn drie zonen, en zijn wapendrager, ook al zijn mannen, te dienzelven dage te gelijk.
7 Als de mannen van Israël, die aan deze zijde van het dal waren, en die aan deze zijde der Jordaan waren, zagen, dat de mannen van Israël gevloden waren, en dat Saul en zijn zonen dood waren, zo verlieten zij de steden, en zij vloden. Toen kwamen de Filistijnen en woonden daarin. 8 Het geschiedde nu des anderen daags, als de Filistijnen kwamen, om de verslagenen te plunderen, zo vonden zij Saul en zijn drie zonen, liggende op het gebergte Gilboa. 9 En zij hieuwen zijn hoofd af, en zij togen zijn wapenen uit, en zij zonden ze in der Filistijnen land rondom, om te boodschappen in het huis hunner afgoden, en onder het volk. 10 En zij leiden zijn wapenen in het huis van Astharoth; en zijn lichaam hechtten zij aan de muur te Beth - san. 11 Als de inwoners van Jabes in Gilead daarvan hoorden, wat de Filistijnen Saul gedaan hadden; 12 Zo maakten zich op alle strijdbare mannen, en gingen de gehelen nacht, en zij namen het lichaam van Saul, en de lichamen zijner zonen, van de muur te Beth - san; en zij kwamen te Jabes, en brandden ze aldaar. 13 En zij namen hun beenderen, en begroeven ze onder het geboomte te Jabes; en zij vastten zeven dagen.

In het vorige hoofdstuk zagen wij David overwinnaar, ja meer dan overwinnaar. In dit hoofdstuk zien wij Saul overwonnen en erger dan een gevangene. Gods voorzienigheid heeft het zo beschikt, dat beide deze dingen op dezelfde tijd plaatshadden. Op dezelfde dag misschien, dat David triomfeerde over de Amalekieten, hebben de Filistijnen getriomfeerd over Saul. Het een is tegenover het andere gesteld, opdat de mensen mogen zien wat er komt van op God te vertrouwen, en wat er van komt Hem te verlaten. Wij verlieten Saul op het punt van de strijd aan te binden met de Filistijnen met een bevende hand en een kloppend hart, daar hem van uit de hel zijn oordeel was aangekondigd, waarop hij geen acht wilde slaan, toen het hem van de hemel werd aangekondigd. Laat ons nu zien wat er van hem wordt. Hier is:

I. Zijn leger verslagen, vers 1.
II. Zijn drie zonen gedood, vers 2.
III. Hijzelf gewond, vers 3. Gedood door zijn eigen hand, vers 4 De dood van zijn wapendrager, vers 5 en van al zijn mannen, vers 6.
IV. Zijn land in bezit van de Filistijnen, vers 7.
Zijn kamp geplunderd en zijn dood lichaam verlaten, vers 8. Er wordt gejuicht om zijn val.
Zijn lichaam openlijk tentoongesteld, vers 10 en met moeite gered door de mannen van Jabes in Gilead vers 11 - 13.
Aldus viel de man, die door God was verworpen.

1 Samuël 31:1 - 7
De dag van de vergelding is nu gekomen waarin Saul rekenschap moet geven van het bloed van de Amalekieten, dat hij op zondige wijze gespaard heeft, en dat van de priesters, dat hij op nog zondiger wijze vergoten heeft, ook het bloed van David, dat hij had willen vergieten, wordt in rekening gebracht. Nu is de dag gekomen waarop hij moet vallen, zoals David voorzien heeft, wanneer hij in de strijd zal trekken en omkomen, Hoofdstuk 26:10. Kom en aanschouw de rechtvaardige oordelen Gods.

I. Hij ziet zijn krijgslieden om hem heen vallen, vers 1. Of de Filistijnen talrijker waren, betere stellingen hadden ingenomen, beter aangevoerd waren, of andere voordelen hadden boven de Israëlieten, wordt ons niet gezegd, maar het schijnt dat zij krachtiger waren, want zij deden de aanval, zij streden tegen Israël, en de mannen Israëls vloden en vielen. De beste troepen geraakten in wanorde, zeer velen sneuvelden, waarschijnlijk wel die door Saul gebruikt waren om David te vervolgen. Aldus gaan zij, die hem gevolgd en gediend hadden in zijn zonde, hem voor in zijn val, en ontvangen zij van zijn plagen.

II. Hij ziet zijn zonen vóór hem vallen. De zegevierende Filistijnen hielden het dichtst aan op de koning Israëls, en op die hem omringden. Zijn drie zonen waren waarschijnlijk het dichtst bij hem, en alle drie werden voor zijn ogen gedood, tot zijn grote smart, want zij waren de hoop van zijn geslacht, en tot zijn grote verschrikking, want zij waren nu de wachters van zijn persoon, en hij kan niet anders denken dan dat hij nu het eerst aan de beurt zal zijn. Zijn zonen worden genoemd, vers 2, en het smart ons Jonathan onder hen te vinden, die wijze, kloekmoedige, Godvruchtige man, die evenzeer Davids vriend was, als Saul zijn vijand was, hij valt met de overigen. Plichtgevoel tegenover zijn vader veroorloofde hem niet thuis te blijven of zich terug te trekken, toen de legers slaags waren met elkaar, en Gods voorzienigheid heeft het zo beschikt dat hij deelt in het lot van zijn geslacht, hoewel hij nooit in de schuld er van was betrokken zodat Elifaz' woord: wie is de onschuldige, die vergaan zij? niet opgaat, want hier was er een. Wat zullen wij er van zeggen?

1. God wilde hierdoor Sauls kwelling in zijn sterven voltooien, en het oordeel dat over zijn huis volbracht werd. Als het geslacht moet vallen dan moet Jonathan, die er toe behoort, ook vallen.

2. Hij wilde hierdoor Davids weg naar de troon effener maken. Want hoewel Jonathan zelf zijn recht er op volgaarne en goedsmoeds zou afgestaan hebben (wij hebben geen reden hier anders over te denken) zouden toch velen van het volk waarschijnlijk zijn naam hebben gebruikt, om het huis van Saul te steunen, of zij zouden tenminste slechts langzaam en schoorvoetend tot David zijn overgegaan. Indien Isboseth (die nu thuis was gelaten als onbekwaam voor de krijg, en aldus ontkomen was) zoveel vrienden had, hoevelen zou Jonathan dan niet gehad hebben, die de lieveling van het volk was en nooit hun gunst had verbeurd? Zij, die zo begerig waren, om een koning te hebben zoals de volken, zouden geijverd hebben voor de rechte lijn, inzonderheid als hierdoor de kroon op Jonathans hoofd was gekomen. Dit zou David hebben belemmerd, en indien het Jonathan gelukt was om al zijn invloed op David te doen overgaan, dan zou men gezegd hebben dat Jonathan hem koning heeft gemaakt, terwijl toch aan God al de eer daarvan toekwam. Dit is van de Heere geschied. Zodat de dood van Jonathan wel een grote smart zal zijn voor David, maar door hem zijn eigen broosheid te doen gedenken, alsmede door hem zijn troonsbestijging gemakkelijker te maken, zal het toch in werkelijkheid een voordeel voor hem zijn.

3. God wilde ons hiermede tonen dat het verschil tussen goed en kwaad in de andere wereld gemaakt zal worden, niet in deze. Alle ding wedervaart hun gelijk allen anderen. Wij kunnen de geestelijke en eeuwige toestand van niemand niet beoordelen naar zijn wijze van sterven, want hierin wedervaart enerlei de rechtvaardige en de goddeloze.

III. Hijzelf is zwaar gewond door de Filistijnen, en toen heeft hij zichzelf het leven benomen. De boogschutters troffen hem, vers 3, zodat hij noch kon strijden, noch kon vluchten en dus onvermijdelijk in hun handen moest vallen. Om hem zoveel ongelukkiger te maken, komt het verderf trapsgewijze over hem, en sterft hij zo, dat hij zich voelt sterven. Hij was nu tot zo'n uiterste gebracht, dat hij:

1. Begerig was om door de hand van zijn eigen dienaar te sterven, liever dan door die van de Filistijnen, opdat zij niet de spot met hem zouden drijven, zoals zij met Simson gedaan hebben. Ongelukkige! Hij voelt zich sterven en al zijn zorg is slechts om zijn lichaam uit de handen van de Filistijnen te houden, maar niet om zijn ziel over te geven in de handen van God, die haar gaf, Prediker 12:7. Gelijk hij geleefd heeft, zo is hij gestorven, trots en achterdochtig, een schrik voor zichzelf en voor allen, die hem omringen. Zij, die zichzelf goed begrijpen, achten het betrekkelijk van weinig betekenis, hoe het met hen is in de dood, zo het slechts wèl met hen mag wezen na de dood. Diegenen zijn voorwaar in een zeer beklagenswaardige toestand, die bitter bedroefd zijn van gemoed naar de dood verlangen, maar hij is er niet Job 3:20, 21, inzonderheid zij, die evenals Judas wanhopen aan de genade Gods en zich in de hel vóór hen storten, om aan de hel in hun binnenste te ontkomen.

2. Toen hij die gunst niet kon verkrijgen is hij zijn eigen scherprechter geworden, zich inbeeldende hierdoor schande te ontgaan, maar zich in een afschuwelijke zonde stortende, en daarmee een eeuwigdurend brandmerk indrukkende op zijn naam, als "felo de se - een zelfmoordenaar." Jonathan, die de doodwonde ontving van de hand eens Filistijns en zich kloekmoedig aan het lot van de krijg heeft onderworpen, stierf op het veld van eer maar Saul stierf zoals een dwaas sterft, zoals een lafaard sterft, een trotse dwaas, een lage lafaard. Hij stierf als een man, die noch vreze Gods had noch hoop in God, noch het verstand van een man noch de Godsdienst van een Israëliet, noch de vastberadenheid van een krijgsman. Laat ons allen bidden: Heere, leid ons niet in verzoeking, in deze verzoeking. Zijn wapendrager wilde hem niet doorsteken. en hij deed wel met het te weigeren, want niemands dienstknecht moet een slaaf zijn van zijns meesters lusten en hartstochten, van welke aard die ook zijn. De reden opgegeven voor zijn weigering, is, dat hij zeer vreesde, niet voor de dood, want direkt daarna heeft hij zichzelf moedig de dood gegeven, maar een diepe eerbied hebbende voor de koning, zijn heer, kon hij die niet zo te boven komen, om hem enig leed toe te brengen, of misschien vreesde hij, dat zijn sidderende hand de slag maar half zou toebrengen, waardoor hij dan zijn ellende nog zou vermeerderen.

IV. Zijn wapendrager, die weigerde hem te doden, weigerde niet om met hem te sterven maar viel ook in zijn zwaard en stierf met hem vers 5. Dit was een verzwarende omstandigheid van Sauls dood, dat hij door het voorbeeld van zijn eigen goddeloosheid in zelfmoord te plegen zijn dienaar meesleepte om zich aan dezelfde goddeloosheid schuldig te maken, en dus niet alleen in zijn ongerechtigheid is gestorven. De Joden zeggen dat Sauls wapendrager Doeg was, die hij tot die waardigheid heeft verheven om hem er voor te belonen dat hij de priesters gedood heeft, indien dit zo is dan is zijn geweld rechtvaardig op zijn schedel neergedaald. David had van hem voorzegd dat God hem zal afbreken in eeuwigheid Psalm 52:7.

V. Doordat Sauls leger verslagen was, geraakte het land in zo'n verwarring, dat de inwoners van de naburige steden aan deze zijde van de Jordaan ze verlieten, en de Filistijnen ze voor een tijd in bezit hadden, totdat de zaken in Israël gevestigd waren, vers 7. In zo'n treurige toestand heeft Saul door zijn goddeloosheid het land gebracht, dat in de hand van de onbesnedenen had kunnen blijven, indien David niet verwekt was om zijn breuken te herstellen. Zie welk een koning hij bleek te zijn, voor wie zij God en Samuël hadden verworpen. Het is te vrezen dat zij nog waren voortgegaan kwaad te doen, zij, zowel als hij, en daarom moesten zij zowel als hun koning omkomen, gelijk als de profeet voorzegd had, Hoofdstuk 12:25. En hiernaar wordt lang daarna verwezen, Hosea 13:10,11 Waar is uw koning nu? Dat hij u behoude in al uw steden! En uw richters, waar gij van zeide: Geef mij een koning en vorsten? Ik gaf u een koning in Mijn toorn en nam hem weg in Mijn verbolgenheid, dat is: levende en stervende was hij een plaag voor u, gij kon niets anders verwachten.

1 Samuël 31:8 - 13
De Schrift maakt geen melding van de zielen van Saul en van zijn zonen, wet er na hun dood van geworden is (de verborgen dingen zijn niet voor ons), maar alleen van hun lichamen.

I. Hoe zij laaghartig door de Filistijnen mishandeld werden. De dag na de veldslag toen zij wat bekomen waren van hun vermoeienis, kwamen zij om de gesneuvelden te plunderen, en onder de overigen vonden zij de lichamen van Saul en zijn drie zonen, vers 8. Sauls wapendrager bedoelde misschien zijn meester te eren door het voorbeeld van zijn zelfmoord te volgen, en hiermede te tonen hoezeer hij hem had bemind. Maar indien hij meer te rade was gegaan met zijn verstand dan met zijn hartstochten, hij zou dat dwaze compliment gespaard hebben, niet alleen in gerechtigheid voor zijn eigen leven, maar ook in vriendelijkheid voor zijn meester, aan wie hij, door hem te overleven al de dienst had kunnen bewijzen, die hem na zijn dood door enige mens bewezen had kunnen worden want hij zou des nachts zijn lichaam hebben kunnen wegvoeren, evenals die van zijn zonen, om ze behoorlijk te begraven.
Maar zulke valse en dwaze denkbeelden hebben deze ijdele mensen (hoewel zij wijs willen zijn) omtrent het geven en ontvangen van eer. Ja het schijnt dat Saul zich de noodlottige slag had kunnen besparen, en dat hij had kunnen ontkomen, want de vervolgers (uit vrees voor wie hij zich het leven had benomen) kwamen niet vóór de volgende dag naar de plaats waar hij was. Maar wie God wil verderven, verdwaast Hij, beroeringen verschrikken hem van rondom. Zie Job 18:5 en verv. Sauls lichaam vindende, (dat, nu het uitgestrekt lag op het bloedige gras, van de overigen onderscheiden kon worden door zijn lengte zoals het, toen hij nog opgericht stond, herkend werd door zijn hoogte, toen hij fier over de hoofden van de menigten heen zag), zullen zij daarin triomferen over Israëls kroon, en op armzalige wijze toegeven aan een barbaarse wraak, door het verlaten lijk te verminken van hem, voor wie zij vreesden toen hij nog in leven was.

1. Zij hieuwen zijn hoofd af. Hadden zij hiermede bedoeld zich te wreken over het afhouwen van Goliaths hoofd, dan hadden zij het hoofd moeten afhouwen van David, toen hij in hun land was, want deze heeft die daad volbracht. Zij bedoelden het in het algemeen als een smaad voor Israël, die zich voorgesteld hadden dat een gekroond en gezalfd hoofd hen van de Filistijnen zou redden, en als een bijzondere versmaadheid voor Saul, die een hoofd groter was dan alle andere mannen (waarop hij zich misschien placht te beroemen) maar nu een hoofd kleiner was.

2. Zij togen zijn wapenen uit, vers 9, en zonden ze als een trofee van hun overwinning in het huis van Astaroth, hun godin vers 10, 1 Kronieken 10:10 hier wordt ons gezegd, hoewel dit hier niet vermeld is, dat zij zijn hoofd hechtten in het huis van Dagon. Aldus schreven zij de eer hunner overwinning toe, niet zoals zij hadden behoren te doen, aan de werkelijke gerechtigheid van de ware God, maar aan de denkbeeldige macht van hun valse goden, en door deze eerbied betoond aan voorgewende godheden, maken zij hen beschaamd, die de eer hunner krijgsdaden niet toeschrijven aan de levende God. Astaroth, de afgod, die Israëls menigmaal heeft nagehoereerd, triomfeert nu over hen.

3. Zij zonden ijlboden door hun gehele land, en gaven bevel dat in al de huizen hunner goden de overwinning, die zij hadden behaald, bekendgemaakt moest worden, dat openbaar vreugdebetoon moest plaatshebben, en dankzegging gebracht moest worden aan hun goden. Dit heeft David ten zeerste betreurd, 2 Samuël 1:20. Verkondigt het niet te Gath.

4. Zij lichaam hechtten zij aan de muur te Beth - San, vers 10, en later in vers 12:zij namen het lichaam van Saul, en de lichamen zijner zonen, van de muur te Beth - San, en zij kwamen te Jabes, en brandden ze aldaar. (zoals blijkt uit vers 1 aan de muur te Beth - San, een stad, die niet ver van Gilboa gelegen was, en zeer dicht bij de Jordaan. Daar werden de dode lichamen heengesleept en opgehangen in ketenen, om door de roofvogels te worden verslonden. Saul heeft zichzelf gedood om te voorkomen dat de Filistijnen hem mishandelden, maar nooit was het lijk eens konings zó mishandeld als het zijne, wellicht nog temeer, als zij begrepen, dat hij zichzelf gedood heeft, en om die reden. Hij, die zijn eer denkt te redden door zonde zal haar zeker verliezen. Zie tot welk een hoogte van onbeschaamdheid de Filistijnen waren gekomen, even voordat David verwekt werd, die hen volkomen ten onder heeft gebracht. Nu zij Saul en zijn zonen gedood hadden, dachten zij dat het land Israëls voor altijd het hun was, maar zij hebben spoedig hun dwang bemerkt. Als God Zijn werk door hen heeft volbracht, dan zal Hij het aan hen volbrengen. Zie Jesaja 10:6, 7.

II. Hoe zij kloekmoedig gered werden door de mannen van Jabes in Gilead. Weinig meer dan de Jordaan lag tussen Beth-San en Jabes in Gilead, en aan die plaats was de Jordaan doorwaadbaar. Een stout stuk werd dus door de dappere mannen van die stad ondernomen, in de nacht trokken zij over de rivier, namen de dode lichamen van de muur, en begroeven ze, vers 11 - 13. Dit deden zij:

1. Uit zorg in het algemeen voor de eer van Israël, of het land van Israël dat niet verontreinigd mocht worden door het tentoonstellen van dode lichamen, en inzonderheid van de kroon Israëls, die aldus door de onbesnedenen werd ontheiligd.

2. Uit een bijzonder gevoel van dankbaarheid jegens Saul, voor de ijver, die hij betoond had om hen te redden uit de hand van de Ammonieten, toen hij pas op de troon was gekomen, Hoofdstuk 11. Het is een blijk van een edele gezindheid, en een aanmoediging om wèl te doen als de herinnering aan een weldaad aldus bewaard wordt en in een geval van grote nood aldus wordt vergolden. De mannen van Jabes in Gilead zouden Saul betere dienst hebben bewezen, indien zij hem hun strijdbare mannen wat eerder gezonden hadden om hem tegen de Filistijnen te versterken. Maar zijn dag was gekomen, wanneer hij moest vallen, en dit is nu al de dienst, die zij hem kunnen bewijzen ter ere van zijn nagedachtenis. Wij bevinden niet dat er een algemene rouw bedreven werd over de dood van Saul zoals over de dood van Samuël, Hoofdstuk 25:1.
Alleen werd hem bij zijn dood door deze Gileadieten eer bewezen, want:

a. Zij maakten een branding voor de lichamen om ze welriekend te maken. Aldus verstaan sommigen het. Zij brandden specerijen voor hen. En dat dit de gewoonte was om aldus eer te bewijzen aan hun gestorven vrienden, of tenminste aan hun vorsten, blijkt uit het bericht van Asa's begrafenis 2 Kronieken 16:14, zij brandden over hem een gans grote branding, Anderen denken dat zij het vlees verbrandden, omdat het reeds tot bederf was overgegaan.

b. Zij begroeven de lichamen, nadat zij ze door over hen te branden, welriekend hadden gemaakt (of, indien zij ze verbrandden, dan begroeven zij de beenderen en de as) onder een boom, die tot grafsteen en gedenkteken diende.

Eindelijk. Zij vastten zeven dagen, dat is elke dag van de zeven vastten zij tot aan de avond, aldus treurden zij over de dood van Saul en de ontredderde toestand van Israël, en voegden misschien bij hun vasten gebeden voor de wederherstelling van hun staat.
Hoewel er gejuich is als de goddelozen vergaan (dat is het is te hopen, dat er nu een betere staat van zaken zal komen, wat een oorzaak is van vreugde) verplicht ons toch de menselijkheid om een betamelijke eerbied te hebben voor dode lichamen, speciaal voor die van vorsten.

Dit boek begon met de geboorte van Samuël en eindigt met de begrafenis van Saul, de vergelijking tussen die beide gebeurtenissen zal ons leren de eer te verkiezen, die van God komt, boven alle eer, waarover de wereld beweert te kunnen beschikken.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

2 SAMUËL

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

PERIODE KONINGEN VAN JUDA (EN ISRAËL); DAVID 40,5 JAAR

Vermoedelijk vanaf hier begint de periode van 390 + 40 jaar, Ezech. 4:5.
"De dagen van de ongerechtigheid van het huis van Israël," zijn 390 dagen
"De ongerechtigheid van het huis van Juda", zijn 40 dagen
Iedere dag voor één jaar. Dit tijdperk der koningen, 430 jaar is van hoogst belang. Het schijnt dat Ezechiël met 390 jaar de duur aantoont vanaf Salomo's kroning en met 40 jaar de tijd van Davids regering.
De Chr. Enc. en de Bijbelse Enc. en allen die hen volgen dateren Davids kroning ongeveer 30 jaar later. Dat vindt zijn reden hierin, dat ze de Assyrische chronologie volgen die synchroon loopt aan de Israëlische chronologie. Later wordt aangetoond dat de Assyrische chronologie pertinent fout is.

David te Ziklag, 1 Sam. 30 en 1 Kron. 12:19 - 22
David naar Hebron; wordt koning over Juda, ong. nov. 7 jaar en 6 mnd., 2 Sam. 2:11; regeerde 40,5 jaar, 2 Sam. 5:5

Vóór Chr.jaart.	**David**	
1037	1	Isbóseth, 40 j. oud koning over Israël, regeert 2 volle jaren vlgs. kanttek. 2 Sam. 2:10; oorlog tussen Israël en Juda, 2 Sam. 3:1
1036	2	Isboseth gedood, 2 Sam. 4:5,6, 'toen de dag heet werd', dus in de zomer, die in Israël duurt van april tot oktober. David wordt koning over heel Israël, 2 Sam. 5:1 - 3 April/mei? Residentie Hebron
1034	4	David verovert de burg Sion, 2 Sam. 5:6; 1 Kron. 11:1 - 9, bouwt een paleis, 2 Sam. 5:9. Volgens Joodse bronnen stierf David op het feest der eerstelingen, ong. april mei. Hij was 40 jaar koning, dus kan zijn troonbestijging ook in het voorjaar geweest zijn.
		MERK OP: **3000 JAAR LATER WORDT DE OUDE STAD JERUZALEM VEROVERD OP DE ARABIEREN, 6 juni 1967**. 1033½ + 1966½= 3000 jaar.
1033	5	David verslaat de Filistijnen in de buurt van de Burg Sion, 2 Sam. 5:17 - 25
1030	8	David gaat in JERUZALEM wonen, ong. april, 2 Sam. 2:11.
1027	11	David haalt de ark op uit Kirjath-Jearim, na 3 maanden brengt hij ze naar Jeruzalem, 2 Kron. 13:6; hfd 14+15. 40 jaar later wordt de ark in de Tempel geplaatst, 987 v. Chr. **Merk op**: **400** jaar nadat de tabernakel opgericht werd te Silo
1024	14	**Het 2950 jaar na de Schepping** Het 9e Jubeljaar begint 10 Tisri, ong sept/okt. Ong. deze tijd krijgt David de belofte van eeuwigdurend koningschap door zijn Zoon, de Messias. Het hoogtepunt in zijn leven, 2 Sam. 7 en 1 Kron. 17.
	15	David verslaat omliggende volken, 2 Sam. 8
	16	Mefibóseth aan het hof, 2 Sam. 9

Hij was 5 jaar toen zijn vader Jonathan stierf, 2 Sam. 4:4; was nu ca 21 en had een kleine zoon Micha, 2 Sam. 9:12

18 David strijdt tegen Ammonieten en Syriërs, 2 Sam. 10
Met het nieuwe jaar, ong. maart gaat Joab naar Rabba, 2 Sam. 11:1
Davids overspel met Bathséba, 2 Sam. 11
Nathan tot David gezonden, ong begin van 't jaar;
Rabba ingenomen, 2 Sam. 12:29

22 Salomo geboren

23 Bloedschande van Amnon met Thamar, 2 Sam. 13, ong. mrt; Absalom wacht 2 volle jaren om zich te wreken, 2 Sam. 13:23

26 Schaapscheerdersfeest van Absalom, ong mrt, Absalom vlucht naar Gesur, 3 jaar, 2 Sam. 13:38
Absalom komt terug in Jeruzalem, komt 2 volle jaren niet bij David, 2 Sam. 14:28

31 Absaloms opstand ten einde van 40 jaar, 2 Sam. 15:7
Misschien wordt bedoeld het 40e jaar vanaf Sauls regering, 1047 voor Chr.
David vlucht in de zomer, als de put droog is, 2 Sam. 17:19
Absalom gedood 2 Sam. 18; oproer van Seba, 2 Sam. 20

34 Omstreeks deze tijd begint de 3 - jarige hongersnood, 2 Sam. 21
Oorlogen tegen reuzen, 2 Sam. 21:15 - 22
Ong. deze tijd de volkstelling, duurt 10 maanden, 2 Sam. 24
Pest in Israël, 2 Sam. 24:11 enz.

998 40 David verzwakt, l Kon. 1:1.
Salomo koning 1 Kon. 1

997 41 David sterft na 33 jaar regering te Jeruzalem, 1 Kon. 2:11. Volgens Joodse overlevering sterft David tijdens het feest van de Eerstelingen, de 3e maand, ong. mei. (1)

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET TWEEDE BOEK VAN SAMUËL

Dit boek behelst de geschiedenis der regering van koning David. In het vorige boek hadden wij zijn verordinering tot het koninkrijk en zijn worstelingen met Saul, die eindigden met de dood van zijn vervolgen Dit boek begint met zijn troonsbestijging, en is geheel gewijd aan de zaken der regering gedurende de veertig jaren van zijn bestuur en wordt daarom door de LXX Het tweede Boek der Koningen genoemd. Het geeft een bericht van Davids overwinningen en van zijn rampen.

I. Zijn overwinningen over het huis van Saul, Hoofdstuk 1 - 4; over de Jebusieten en de Filistijnen, Hoofdstuk 5. Het opbrengen der ark, Hoofdstuk 6, 7; zijn overwinningen over de naburige volken, die hem tegenstonden, Hoofdstuk 8 - 10. En zover komt de geschiedenis overeen met hetgeen wij van David en zijn karakter konden verwachten, en van de keus, die van hem gedaan werd. Maar zijn wolk heeft een donkere zijde.
II. Wij hebben zijn rampen; de oorzaak er van: zijn zonde in de zaak van Uria, Hoofdstuk 11, 12. De moeilijkheden, ontstaan uit de zonde van Amnon, Hoofdstuk 13; de rebellie van Absalom, Hoofdstuk 14 - 19; en van Seba, Hoofdstuk 20; en de plaag over Israël wegens zijn telling van het volk, Hoofdstuk 24; behalve de hongersnood wegens de Gibeonieten, Hoofdstuk 21. Zijn lied hebben wij in Hoofdstuk 22, en zijn woorden en helden in Hoofdstuk 23. Vele dingen in deze geschiedenis zijn zeer leerrijk; maar wat de held aangaat, die er het onderwerp van is, wèl is hij in vele opzichten zeer groot en zeer goed, en blijkt hij de gunstgenoot des hemels; toch moeten wij erkennen, dat zijn eer glansrijker uitkomt in zijn Psalmen dan in zijn annalen.

HOOFDSTUK 1

1 Voorts geschiedde het na Sauls dood, als David van de slag der Amalekieten was wedergekomen, en David twee dagen te Ziklag gebleven was; 2 Zo geschiedde het op de derden dag, dat, ziet, uit het heirleger van Saul, een man kwam, wiens klederen gescheurd waren, en aarde was op zijn hoofd; en het geschiedde, als hij tot David kwam, zo viel hij ter aarde en boog zich neder. 3 En David zeide tot hem: Van waar komt gij? En hij zeide tot hem: Ik ben ontkomen uit het heirleger van Israël. 4 Voorts zeide David tot hem: Wat is de zaak? Verhaal het mij toch. En hij zeide, dat het volk uit de strijd gevloden was, en dat er ook velen van het volk gevallen en gestorven waren, dat ook Saul en zijn zoon Jonathan dood waren. 5 En David zeide tot de jongen, die hem de boodschap bracht: Hoe weet gij, dat Saul dood is, en zijn zoon Jonathan? 6 Toen zeide de jongen, die hem de boodschap bracht: Ik kwam bij geval op het gebergte van Gilboa; en ziet, Saul leunde op zijn spies; en ziet, de wagens en ritmeesters hielden dicht op hem. 7 Zo zag hij achter zich om, en zag mij, en hij riep mij, en ik zeide: Zie, hier ben ik. 8 En hij zeide tot mij: Wie zijt gij? En ik zeide tot hem: Ik ben een Amalekiet. 9 Toen zeide hij tot mij: Sta toch bij mij, en dood mij; want deze malienkolder heeft mij opgehouden; want mijn leven is nog gans in mij. 10 Zo stond ik bij hem, en doodde hem; want ik wist, dat hij na zijn val niet leven zou; en ik nam de kroon, die op zijn hoofd was, en het armgesmijde, dat aan zijn arm was, en heb ze hier tot mijn heer gebracht. 11 Toen vatte David zijn klederen en scheurde ze; desgelijks ook al de mannen, die met hem waren. 12 En zij weeklaagden, en weenden, en vastten tot op de avond, over Saul en over Jonathan, zijn zoon, en over het volk des HEEREN, en over het huis Israëls, omdat zij door het zwaard gevallen waren.
13 Voorts zeide David tot de jongen, die hem de boodschap gebracht had: Van waar zijt gij? En hij zeide: Ik ben de zoon van een vreemden man, van een Amalekiet. 14 En David zeide tot hem: Hoe, hebt gij niet gevreesd uw hand uit te strekken, om de gezalfde des HEEREN te verderven? 15 En David riep een van de jongens, en zeide: Treed toe, val op hem aan. En hij sloeg hem, dat hij stierf. 16 En David zeide tot hem: Uw bloed zij op uw hoofd; want uw mond heeft tegen u getuigd, zeggende: ik heb de gezalfde des HEEREN gedood.

17 David nu klaagde deze klage over Saul en over Jonathan, zijn zoon; 18 Als hij gezegd had, dat men de kinderen van Juda de boog zou leren; ziet, het is geschreven in het boek des Oprechten. 19 O Sieraad van Israël, op uw hoogten is hij verslagen; hoe zijn de helden gevallen! 20 Verkondigt het niet te Gath, boodschapt het niet op de straten van Askelon; opdat de dochters der Filistijnen zich niet verblijden, opdat de dochters der onbesnedenen niet opspringen van vreugde. 21 Gij, bergen van Gilboa, noch dauw noch regen moet zijn op u, noch velden der hefofferen; want aldaar is der helden schild smadelijk weggeworpen, het schild van Saul, alsof hij niet gezalfd ware geweest met olie. 22 Van het bloed der verslagenen, van het vette der helden, werd Jonathans boog niet achterwaarts gedreven; en Sauls zwaard keerde niet ledig weder. 23 Saul en Jonathan, die beminden, en die liefelijken in hun leven, zijn ook in hun dood niet gescheiden; zij waren lichter dan arenden, zij waren sterker dan leeuwen. 24 Gij, dochteren Israëls, weent over Saul; die u kleedde met scharlaken, met weelde; die u sieraad van goud deed dragen over uw kleding. 25 Hoe zijn de helden gevallen in het midden van de strijd! Jonathan is verslagen op uw hoogten! 26 Ik ben benauwd om uwentwil, mijn broeder Jonathan! Gij waart mij zeer liefelijk; uw liefde was mij wonderlijker dan liefde der vrouwen. 27 Hoe zijn de helden gevallen, en de krijgswapenen verloren!

In het voorgaande boek (waarmee dit boek in verband staat als een vervolg op dezelfde geschiedenis) hadden wij Sauls aftreden van het toneel, hij ging verslagen naar de kuil, hoewel hij de schrik was van de machtigen in het land van de levenden. Thans moeten wij onze blik richten naar de opgaande zon, en vragen waar David is, en wat hij doet. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Tijdingen, die hem te Ziklag gebracht worden van de dood van Saul en Jonathan, door een Amalekiet, die het op zich nam om er hem een nauwkeurig bericht van te geven, vers 1 - 10.
II. Davids droefheid op het ontvangen dier tijding vers 11 - 12.
III. Gerechtigheid geoefend aan de boodschapper die er zich op beroemde dat hij Saul geholpen had om zich het leven te benemen, vers 13 - 16. En in dit alles blijkt Davids hart zeer gelukkig vrij te zijn van wraakzucht en van eerzucht, en is hij zeer betamelijk in zijn houding en gedrag. 2 Samuël 1:1 - 10

I. Hier is David zich weer vestigende te Ziklag, zijn eigen stad, nadat hij zijn gezin en zijn vrienden uit de handen van de Amalekieten gered had, hij was te Ziklag gebleven, vers 1. Vandaar zond hij nu geschenken aan zijn vrienden 1 Samuël 30:26, en daar was hij gereed hen te ontvangen, die tot zijn belangen overkwamen, geen mannen, die in benauwdheid waren of een schuldeiser hadden, zoals zijn eerste volgelingen, maar personen van rang en aanzien in hun eigen land, helden krijgslieden en hoofden van de duizenden, zoals wij zien in 1 Kronieken 12:1, 8, 20. De zodanigen kwamen dag aan dag tot hem, God neigde hun hart om dit te doen, Want er kwamen er te dier tijd dag bij dag tot David, om hem te helpen, tot een groot leger toe, als een leger Gods, 1 Kronieken 12:22, zoals daar gezegd is. De verborgen oorsprongen van een staatsomwenteling zijn onnaspeurlijk, maar moeten toegeschreven worden aan de leidingen van de voorzienigheid van God, die alle harten neigt en leidt als waterbeken.

II. Daar wordt hem het bericht gebracht van Sauls dood. Het was vreemd dat hij geen verkenners heeft uitgezonden om hem vroegtijdig bericht te geven van de uitslag van het gevecht, een teken, dat hij naar de dag van Sauls ellende niet verlangd heeft, ook niet ongeduldig was om ten troon te komen, maar wilde wachten totdat die tijdingen hem gebracht werden, die menigeen meer dan halverwege tegemoet gezonden zou hebben. Die gelooft zal niet haasten, ontvangt de goede tijding als zij komt, en is niet onrustig terwijl zij nog op weg is.

1. De bode stelt zich aan David voor als een ijlbode, in de houding van een rouwbedrijvende over de overleden vorst en een onderdaan van diens opvolger. Hij kwam met gescheurde klederen en boog zich neer voor David, vers 2, zich er mee gelukwensende dat hij de eerste was, die de eer had hem hulde te doen als zijn soeverein, maar het bleek dat hij de eerste was, die een doodvonnis van hem ontving, als van zijn rechter. Hij zei aan David dat hij uit het leger Israëls kwam, en gaf hem de staat van verwarring te kennen waarin het zich bevond toen hij, naar hij zei er uit ontkomen was, daar het hem veel moeite had gekost om levend weg te komen, vers 3.

2. Hij geeft hem een algemeen bericht omtrent de afloop van de veldslag. David was zeer begerig te weten hoe de zaak stond, daar hij meer dan iemand anders redenen had om er zorg en belangstelling voor te hebben, en hij zei hem zeer bepaald dat het leger Israëls geslagen was zeer velen gedood waren, onder wie ook Saul en Jonathan, vers 4. Hij noemt alleen Saul en Jonathan, omdat hij wist dat David het meest bezorgd was om hun lot, daar Saul de man was, die hij het meest vreesde, en Jonathan de man, die hij het meest liefhad.

3. Hij geeft hem een omstandiger bericht van de dood van Saul. Waarschijnlijk had David reeds door het bericht van anderen gehoord wat de uitslag was van de krijg, want het schijnt dat grote menigten op het gerucht van de nederlaag des legers tot hem gekomen waren, maar hij wilde gaarne zekerheid hebben omtrent de geruchten betreffende Saul en Jonathan, hetzij omdat hij niet haastig was om aan die geruchten geloof te schenken, of omdat hij zijn eigen aanspraken niet wilden laten gelden voordat hij er ten volle van verzekerd was. Daarom vraagt hij: Hoe weet gij, dat Saul dood is, en zijn zoon Jonathan? In antwoord hierop doet de jongen hem een verhaal, waaruit met volstrekte zekerheid blijkt dat Saul dood is daar hij zelf niet slechts bij zijn sterven tegenwoordig was, maar er zelfs de hand toe geleend heeft, en David dus op zijn getuigenis aan kon. Hij zegt in zijn verhaal niets van de dood van Jonathan, wetende hoe weinig aangenaam dit aan David zijn zou, maar spreekt slechts van Saul, denkende (zoals David maar al te goed begreep, Hoofdstuk 4:10) dat hij daarmee welkom zou wezen en er voor beloond zou worden als een, die goede tijding heeft gebracht.

Het bericht, dat hier van de zaak gegeven wordt is:
A. Zeer omstandig: dat hij kwam op de plaats waar Saul was, vers 6, als een voorbijganger, niet als een krijgsknecht. Dat hij Saul vond pogende zich met zijn spies te doorsteken, daar niemand van hen, die bij hem waren, dit wilde doen, en hij schijnt er niet in geslaagd te zijn het zelf te doen, zijn hand beefde, en de moed ontzonk hem, de ongelukkige had geen moed meer om te leven of om te sterven. Daarom riep hij deze vreemdeling tot zich, vers 7, vroeg van welke landaard hij was, want mits hij geen Filistijn was, zou hij gaarne van hem de genadeslag ontvangen, die hem uit zijn lijden zou verlossen. Vernemende dat hij een Amalekiet was (dus noch een van zijn eigen onderdanen, noch een van zijn vijanden, vraagt hij hem om deze gunst, vers 9. Sta toch bij mij, en dood mij. Hij is zijn waardigheid moe en is bereid om vertreden te worden, hij is het leven moede en wil graag gedood worden. Wie zou dan onmatig aan het leven of aan eer en waardigheid willen hechten? Zelfs voor hen, die geen hoop hebben in hun dood, kan het geval zo staan, dat zij begeren te sterven, en de dood van hen zal vlieden. Openbaring 9:6. Doodsangst is over mij, zo lezen wij vers 9, als een klacht over de smart en verschrikking, die over zijn ziel gekomen waren. Indien zijn geweten hem nu de werpspies voor ogen bracht, die hij naar David heeft geworpen, zijn hoogmoed, zijn boosaardigheid en trouweloosheid, en inzonderheid de moord van de priesters, dan is het geen wonder dat doodsangst over hem gekomen was, mollen (zegt men) openen hun ogen als zij sterven.

Het gevoel van onvergeven schuld zal de dood in waarheid tot de koning van de verschrikking maken. De kanttekening geeft de lezing als een klacht over de belemmering, die zijn kledij hem veroorzaakte dat zijn maliënkolder, die hij aanhad tot zijn bescherming, of zijn geborduurde krijgsrok, die hij als sieraad droeg, hem hinderde, zodat hij de spies niet ver genoeg in zijn lichaam kon doen doordringen, of hem zo benauwde, nu zijn lichaam opzwol van angst, dat hij de geest niet kon geven. Laat toch niemand hovaardig zijn op zijn klederen, want het kan gebeuren dat zij een last en een strik voor hem worden. "Zo stond ik bij hem", zegt deze jongeling, "en doodde hem", vers 10, bij welk woord hij misschien bemerkte dat David hem met misnoegen aanzag, en daarom voegt hij er de volgende woorden bij als verontschuldiging: want ik wist dat hij na zijn val niet leven zou, zijn leven was nog wel in hem, maar hij zou zeker de Filistijnen in handen zijn gevallen, of hij zou zichzelf nog een stoot hebben toegebracht."

B. Het is te betwijfelen of dit verhaal waar is. Indien het waar is, dan moet er Gods gerechtigheid in opgemerkt worden, dat Saul, die de Amalekieten had gespaard in minachting van het gebod Gods, van een Amalekiet zijn doodwonde ontving. Maar de meeste Schriftuitleggers zijn van mening dat het onwaar was, en dat hij misschien wel tegenwoordig kan geweest zijn bij Sauls dood, maar er niet toe medegewerkt heeft, doch het slechts aan David zei in de hoop dat hij er hem voor zou belonen, alsof hij hem een groten dienst had bewezen. Zij, die zich verheugen over de val van een vijand zijn geneigd anderen af te meten naar zichzelf, en te denken dat ook zij er zich in zullen verblijden. Maar een man naar Gods hart moet men niet naar gewone mensen beoordelen. Het is mij niet duidelijk of het verhaal van deze jongen waar of niet waar was, het is wel overeen te brengen met het verhaal in het vorige hoofdstuk, en kan er een toevoegsel van wezen, zoals Petrus' bericht van de dood van Judas, Handelingen 1:18, een toevoegsel of aanvulling is van het verhaal in Mattheus 27:5. Wat daar een zwaard genoemd werd, kan hier een spies genoemd zijn, of, dat hij, toen hij in zijn zwaard viel, op zijn spies leunde.
Maar hij legde over wat een genoegzaam bewijs was van Sauls dood, de kroon, die op zijn hoofd was, en het armgesmijde, dat aan zijn arm was. Saul schijnt zo dwaselijk gehecht geweest te zijn aan die dingen, dat hij ze op het slagveld droeg, hetgeen hem tot een goed mikpunt maakte voor de boogschutters daar het hem onderscheidde van degenen, die hem omringden. Maar gelijk hoogmoed geen koude gevoelt (zoals wij zeggen.) zo vreest hoogmoed ook geen gevaar van hetgeen er door gestreeld wordt. Die dingen vielen in de handen van de Amalekiet. Saul had het beste van hun buit gespaard en nu kwam het beste van de zijnen in de handen van een uit die gevloekte natie.
Hij bracht ze tot David als de rechtmatige eigenaar, nu Saul dood was, niet twijfelende of hij zou zich door deze gedienstigheid bij hem aanbevelen voor de beste bevordering aan zijn hof of in zijn leger. Volgens de overlevering van de Joden was deze Amalekiet een zoon van Doëg (want de Amalekieten waren nakomelingen van Edom), en dat Doeg die zij denken Sauls wapendrager te zijn geweest, eer hij zich het leven benam Sauls kroon en armgesmijde (de tekenen van zijn koninklijke waardigheid) aan zijn zoon gegeven heeft, en hem gebood ze tot David te brengen, ten einde er door in gunst bij hem te komen. Maar er is generlei grond voor die waan, Doëgs zoon was waarschijnlijk zó wel bekend aan Saul, dat hij hem niet nodig had te vragen: Wie zijt gij? David heeft lang gewacht op de kroon, en nu wordt zij hem gebracht door een Amalekiet. Zie hoe God Zijn eigen voornemens van vriendelijkheid jegens Zijn volk tot stand kan brengen, zelfs door de boze bedoelingen van mensen, die niets anders op het oog hebben dan zichzelf te verheffen. 2 Samuël 1:11 - 16

I. Hier zien wij hoe David die tijding ontving. Zo weinig is hij in vervoering van vreugde gekomen, zoals de Amalekiet verwacht had dat hij in onbedwingbaar wenen uitbarst: Toen

vatte David zijn klederen en scheurde ze, desgelijks ook al de mannen, die met hem waren, vers 11, en zij weeklaagden, en weenden, en vastten tot op de avond, over Saul en over Jonathan, zijn zoon, en over het volk des HEEREN, en over het huis Israëls, omdat zij door het zwaard gevallen waren, vers 12 niet alleen over zijn volk Israël en Jonathan, zijn vriend, maar over Saul, zijn vijand. Dit deed hij niet alleen als man van eer, om de betamelijkheid in acht te nemen, die ons verbiedt hen te honen, die gevallen zijn, en van ons eist bloedverwanten met eerbied naar hun graf te brengen, wat wij ook door hun leven mogen hebben verloren of door hun dood zullen winnen, maar ook als een goed en Godvruchtig man, en een nauwgezet man, die de beledigingen en het kwaad, hem door Saul aangedaan, had vergeven en hem geen wrok toedroeg. Hij wist, voordat zijn zoon het had geschreven, dat, zo wij ons verblijden als onze vijand valt, de Heere het ziet, en dat het kwaad is in Zijn ogen, Spreuken 24:17, 18.
Hieruit blijkt dat die plaatsen in zijn Psalmen, die zijn begeerte uitdrukken naar en zijn verblijden in het verderf van zijn vijanden, niet voortkomen uit een geest van wraakzucht of van een ongebreidelde hartstocht, maar uit heilige ijver voor de eer Gods en het openbare welzijn, want uit wat hij hier deed bij het vernemen van Sauls dood, kunnen wij bemerken, dat hij zeer teerhartig was zelfs jegens hen, die hem haatten. Zonder enige twijfel was hij zeer oprecht in zijn weeklagen over Saul, was het niet voorgewend. Zijn gemoedsbeweging was zo sterk bij die gelegenheid, dat zij die hem omringden er door aangedaan werden, al de mannen die met hem waren hebben - tenminste uit beleefdheid voor hem - ook hun klederen gescheurd, en ten teken van hun droefheid vastten zij tot aan de avond. Het was waarschijnlijk een Godsdienstig vasten, zij verootmoedigden zich onder de hand Gods, en baden om het herstel van de breuken, die door deze nederlaag in Israël waren gekomen.

II. Het loon, dat hij gaf aan hem, die hem de tijding heeft gebracht, in plaats van hem te bevorderen, heeft hij hem gedood, uit zijn eigen mond heeft hij hem geoordeeld als een moordenaar van zijn vorst, en hij gebood dat hij terstond daarom gedood zou worden. Welk een ontzetting moet dit geweest zijn voor de bode, die dacht dat hem gunst zou worden betoond voor zijn moeite! Tevergeefs pleitte hij dat Saul het hem bevolen had, dat het in werkelijkheid een vriendelijkheid was die hij hem er mee had bewezen, daar hij toch onvermijdelijk had moeten sterven, al die pleitredenen worden teniet gedaan: Uw mond heeft tegen u getuigd, zeggende: "ik heb de gezalfde des HEEREN gedood, vers 16, en daarom moet gij sterven."

1. Nu heeft David hierin niet onrechtvaardig gehandeld. Want:
a. De man was een Amalekiet. Uit vrees van dit verkeerd begrepen te hebben in zijn verhaal, heeft hij het hem ten tweede keer doen herhalen, vers 13. Die natie was met alles wat er toe behoorde aan het verderf gewijd, zodat David door hem te doden gedaan heeft wat zijn voorganger had moeten doen, die verworpen werd omdat hij het niet gedaan heeft, zie 1 Samuël 15:3.
b. Hij heeft de misdaad bekend, zodat er volgens alle wetten genoegzaam bewijs was om hem schuldig te verklaren. Indien hij gedaan heeft wat hij zei gedaan te hebben, dan verdiende hij te sterven wegens verraad, vers 14, doende wat hij naar alle waarschijnlijkheid Sauls eigen wapendrager had horen weigeren te doen. Indien hij het niet gedaan had, dan toonde hij toch duidelijk door er zich op te beroemen dat hij het gedaan heeft, dat hij het gedaan zou hebben indien hij er de gelegenheid toe had gehad, en er geen bezwaar in zou hebben gevonden. En, door er zich bij David op te beroemen, toonde hij welke mening hij van hem had, dat hij er zich in verblijd zou hebben, alsof hij geheel en alzo als hij was, wat een onduldbare belediging was voor hem, die zelf eens en nogmaals geweigerd had zijn hand uit te strekken om de gezalfde des Heeren te verderven. En zijn liegen bij David - indien hij gelogen heeft -

was hoogst misdadig, en bleek, zoals die zonde vroeg of laat altijd zal blijken - een liegen te zijn tegen zijn eigen hoofd.

2. Hij heeft eervol en wèl gehandeld. Hiermede toonde hij de oprechtheid van zijn droefheid, ontmoedigde hij alle anderen om te denken dat zij zich door hetzelfde te doen, aangenaam bij hem konden maken, en deed wat waarschijnlijk het huis van Saul aan hem zou verplichten, en hen zou winnen, en hem zou aanbevelen bij het volk als een man, die ijverde voor de openbare gerechtigheid, zonder daarbij acht te slaan op zijn bijzondere belangen. Hieruit kunnen wij leren dat iemand hulp te verlenen bij zelfmoord, middellijk of onmiddellijk, als het met bewustheid gedaan wordt, bloedschuld meebrengt, en dat het leven van vorsten ons in zeer bijzondere zin dierbaar moet wezen. 2 Samuël 1:17 - 27 David had zijn klederen gescheurd, hij had geweeklaagd, en geweend en gevast om de dood van Saul, hij had gerechtigheid geoefend aan hem, die er zich schuldig aan had gemaakt, en nu zou men denken dat hij de schuld van eer aan zijn nagedachtenis ten volle had betaald, toch is dit nog niet alles, wij hebben hier ook een gedicht, dat hij bij deze gelegenheid geschreven heeft, want hij wist meesterlijk de pen te voeren zowel als het zwaard te hanteren. Door deze elegie bedoelde hij uiting te geven aan zijn eigen smart over deze grote ramp, en ook die smart teweeg te brengen bij anderen, die deze ramp ter harte moesten nemen. Door rouwklagen in dichtmaat te brengen, worden zij:

1. Aandoenlijker en maken zij meer indruk. Wat er in het hart van de dichter of zanger omgaat, wordt op verwonderlijke wijze meegedeeld aan de lezers of hoorders.
2. Duurzamer. Aldus werden zij niet slechts ver verspreid, maar bleven zij van geslacht tot geslacht. Diegenen kunnen nog kennis verkrijgen door gedichten, die geen geschiedenis willen lezen. Nu hebben wij hier:

I. De orders, die David gaf met deze elegie vers 18 : Als hij gezegd had, dat men de kinderen van Juda (zijn eigen stam, wat anderen ook mochten doen) de boog zou leren, hetzij:

1. De boog, gebruikt in de krijg. Niet alsof de kinderen van Juda het gebruik van de boog niet kenden - lang tevoren werd hij reeds zo algemeen gebruikt in de krijg, dat met zwaard en boog alle krijgswapenen bedoeld werden, Genesis 48:22 - maar misschien hadden zij in de laatsten tijd meer gebruik gemaakt van slingers, zoals David toen hij Goliath gedood heeft, omdat zij goedkoper waren, en David wilde hen nu het ongerief daarvan doen zien (want het waren de boogschutters van de Filistijnen, die zo dicht aanhielden op Saul, 1 Samuël 31:3) hen weer doen terugkeren tot het algemeen gebruik van de boog, dat zij zich zouden oefenen in het hanteren van dat wapen, teneinde instaat te zijn de dood van hun vorst op de Filistijnen te wreken, en hen met hun eigen wapen te overtreffen. Het was jammer dat zij, die zo'n goed hoofd en een goed hart hadden als de kinderen van Juda, niet goed gewapend waren. David toonde hiermede zijn gezag over en zorg voor de heirscharen Israëls en legde er zich op toe om de dwalingen en vergissingen van de vorige regering te herstellen. Maar wij bevinden dat de troepen, die nu tot David kwamen te Ziklag, met bogen gewapend waren, 1 Kronieken 12:2. Daarom:

2. Verstaan sommigen het of van het een of ander muziekinstrument, de boog genaamd, waarop hij wilde dat deze treurzangen gezongen zouden worden, of wel van de elegie zelf, hij had gezegd dat men de kinderen van Juda "kashet", de boog zou leren dat is: dit lied, dat aldus genoemd werd om de wille van Jonathans boog, wiens verrichtingen er mee hier bezongen worden. Mozes gebood Israël om zijn lied te leren, Deuteronomium 31:19, en zo gebood David hun om het zijne te leren. Waarschijnlijk beval hij de Levieten hen te onderwijzen. Het

is geschreven in het boek van Jashar, of des oprechten, waar het bewaard werd, en vandaar overgeschreven werd in deze geschiedenis. Dat boek was waarschijnlijk een verzameling van staatsgedichten, wat gezegd wordt in dat boek geschreven te zijn, Jozua 10:13, is ook dichterlijk, een fragment van een historisch gedicht. Zelfs liederen zouden vergeten worden en verloren gaan, indien zij niet in geschrifte werden gebracht, de beste bewaarplaats van de kennis.

II. De elegie zelf. Het is geen Goddelijke hymne, noch werd zij geschreven onder Goddelijke ingeving om bij de openbaren eredienst te worden gebruikt, er wordt ook geen melding in gemaakt van God, maar het is een menselijk gedicht, en daarom werd het niet opgenomen in het boek van de Psalmen, dat, van Goddelijke oorsprong ziende, bewaard is gebleven, maar in het boek van Jashar, of des oprechten, dat, slechts een verzameling zijnde van gewone dichtstukken, reeds lang verloren is. Deze elegie doet David kennen:

1. Als een men van een voortreffelijke geest, en wel in vier opzichten.
A. Hij was zeer edelmoedig jegens Saul, zijn gezworen vijand. Saul was zijn schoonvader, zijn souverein en de gezalfde des Heeren, daarom heeft hij, hoewel hij hem zeer veel kwaad gedaan heeft, zijn wrok niet gekoeld aan zijn nagedachtenis, toen hij in zijn graf was, maar als een Godvruchtig man en een man van eer:

a. Verbergt hij zijn fouten, en hoewel het niet te voorkomen was, dat die in zijn geschiedenis gezien zullen worden, zal er toch geen melding van worden gemaakt in deze elegie. De liefde leert ons in iedereen het beste te zien, en van hen, van wie wij geen goeds kunnen zeggen, niets te zeggen, inzonderheid als zij niet meer zijn. "De mortuis nil nisi bonum, (zeg van de doden niets dan goeds)." Wij moeten ons de voldoening ontzeggen van persoonlijke aanmerkingen te maken op hen, die beledigend of boosaardig voor ons geweest zijn, en nog veel meer moeten wij ons er voor wachten om hun karakter te beschrijven naar hetgeen zij jegens ons misdaan kunnen hebben, alsof iedereen noodzakelijkerwijs een slecht mens moet zijn omdat hij ons kwaad gedaan heeft. Laat hei verdorven deel van de nagedachtenis begraven worden met het verdorven deel van de mens, de aarde tot de aarde, het stof tot het stof, laat het gebrek verborgen worden, en een sluier worden geworpen over de mismaaktheid.

b. Hij bezingt hetgeen prijzenswaardig in hem was. Hij looft hem niet voor wat hij niet was: hij zegt niets van zijn Godsvrucht of van zijn trouw. De lof in lijkredenen, die in strijd is met de waarheid, strekt hun niet tot eer aan wie hij ten onrechte toegezwaaid wordt, maar wel zeer tot oneer aan hen, die deze lof zo verkeerdelijk toepassen. Maar tot eer van Saul kan hij zeggen:
Ten eerste. Dat hij met olie gezalfd is geweest, vers 21, de heilige olie, die zijn verheffing tot en zijn bekwaammaking voor de regering te kennen geeft. Wat hij overigens ook moge geweest zijn, ‘de kroon van de zalfolie zijns Gods was op hem", zoals van de hogepriester gezegd wordt, Leviticus 21:12, en daarom moest hij geëerd worden, want God, de bron en oorsprong van de eer, had hem geëerd.
Ten tweede. Dat hij een krijgsman was, een held vers 19 21, dat hij dikwijls heeft gezegevierd over de vijanden van Israël, en hen beroerde overal waar hij zich wendde. 1 Samuël 14:47. Zijn ongeluk en val ten laatste moeten zijn vroegere diensten en voorspoed niet doen vergeten. Hoewel zijn zon ondergegaan is onder een wolk, was er toch een tijd dat zij helder aan de hemel heeft geschenen.
Ten derde. Dat hij in samenvoeging met Jonathan een man was van een aangenamer gemoedsaard, waardoor hij zich in de genegenheid des volks heeft aanbevolen, vers 23. Saul en Jonathan, die beminden, en die liefelijken in hun leven, zijn ook in hun dood niet

gescheiden, zij waren lichter dan arenden, zij waren sterker dan leeuwen, Jonathan is dit altijd geweest, en Saul was het zolang als hij in eensgezindheid met hem samenwerkte. Neem hen tezamen, en in het vervolgen van de vijand, dan zijn er nooit mannen geweest stoutmoediger en dapperder dan zij, zij waren lichter of sneller dan arenden, zij waren sterker dan leeuwen.
Merk op:
zij die het vurigst en geweldigst waren in de strijd, waren niet minder aangenaam en lieflijk tehuis, even beminnelijk voor de onderdaan als geducht voor de vijand, er was een zeldzame vermenging in hen van zachtheid en scherpheid, waardoor iemands gemoedsaard zeer gelukkig wordt. Het kan verstaan worden van de harmonie en genegenheid die meestentijds tussen Saul en Jonathan bestaan hadden, zij waren lieflijk en aangenaam voor elkaar. Jonathan was een gehoorzame zoon, Saul een liefhebbende vader, en daarom waren zij elkaar dierbaar in hun leven, en in hun dood zijn zij niet gescheiden, maar hielden zij zich dicht bij elkaar in hun weerstand tegen de Filistijnen, en zijn zij tezamen gevallen voor dezelfde zaak.
Ten vierde. Dat hij zijn land verrijkt had met de buit van de overwonnen volken, en een fraaier klederdracht had ingevoerd. Toen zij een koning hadden zoals de volken, moesten zij ook klederen hebben zoals de volken, en hierin was hij zeer bijzonder verplichtend geweest jegens zijn vrouwelijke onderdanen, vers 24: Gij, dochteren Israëls, weent over Saul, die u kleedde met scharlaken, met weelde, die u sieraad van goud deed dragen over uw kleding, dat haar een verlustiging was.

B. Hij was zeer dankbaar jegens Jonathan zijn gezworen vriend. Behalve de tranen, die hij over hem heeft geweend, en de lof, die hij hem in vereniging met Saul toegekend heeft, vermeldt hij hem nog met bijzondere onderscheiding, vers 25, Jonathan is verslagen op uw hoogten, vergeleken met vers 19, geeft dit te kennen dat hij hem bedoelde met het sieraad Israëls, dat, zegt hij hier, verslagen is op de hoogten. Hij betreurt Jonathan als zijn particulieren vriend, vers 26, mijn broeder Jonathan, niet zozeer om wat hij voor hem geweest zou zijn, indien hij in het leven ware gebleven, zeer dienstbaar ongetwijfeld voor zijn bevordering op de troon, en het middel om die langdurige worsteling te voorkomen, die hij, wegens gebrek aan hulp, met het huls van Saul gehad heeft - ware dit de enige reden geweest van zijn smart, zij zou zelfzuchtig zijn geweest - maar hij betreurde hem om hetgeen hij geweest is: "gij waart mij zeer lieflijk maar dat lieflijke is nu weg, en daarom ben ik benauwd om uwentwil." Hij had reden te zeggen dat Jonathans liefde voor hem wonderlijk was, nooit voorzeker was het gezien dat iemand een persoon liefhad, die hij wist de kroon te zullen dragen, waarvan hij de erfgenaam was, en zo getrouw was aan zijn mededinger, dit ging huwelijksliefde en trouw zeer verre te boven.

Zie hier:
a. Dat er in deze wereld niets kostelijker en heerlijker is dan een ware vriend, een vriend, die wijs en Godvruchtig is, die onze liefde met wederliefde beantwoordt, ons trouw is voor al onze ware belangen.
b. Dat niets smartelijker is dan het verlies van zo'n vriend, het is een scheiden van een deel van onszelf. Het is een kenmerk van de ijdelheid van deze wereld, dat wij in hetgeen ons het lieflijkst is, het smartelijkst worden getroffen. Hoe meer wij liefhebben, hoe dieper onze smart is.
c. Dat hem de eer Gods zeer ter harte ging, want die is het, waarop hij het oog heeft, als hij vreest dat de dochters van de onbesnedenen, die buiten Gods verbond zijn, triomferen over Israël en over de God Israëls, vers 20. Godvruchtige mensen worden diep en smartelijk getroffen door de smaad van hen, die God smaden.
d. Hij was zeer bezorgd voor het openbare welzijn. Het was het sieraad Israëls, dat verslagen was, vers 19, en de openbare eer was hierdoor verduisterd. De helden zijn gevallen, driemaal

wordt deze klacht aangeheven, vers 19, 25, 27, en hierdoor is de kracht des volks verzwakt. David hoopte dat hij in Gods hand het middel zal zijn om die verliezen te herstellen, en toch betreurt hij ze.

2. David betoont zich hier als een man van een grote en schone verbeeldingskracht, zowel als een wijs en heilig man. De uitdrukkingen zijn allen voortreffelijk, en wel geschikt om op het gevoel te werken.
a. Zeer sierlijk is de wijze, waarop hij beslag wenst te leggen op de faam, vers 20. Verkondigt het niet te Gath. Het smartte hem in zijn ziel te denken, dat dit bekend zal gemaakt worden in de steden van de Filistijnen, en dat zij er Israël om zouden honen, en dit temeer bij de herinnering aan Israëls vroegere triomfen over hen toen er gezongen werd: Saul heeft zijn duizenden verslagen, dat nu op hem teruggeworpen zou worden.
b. De vloek, die hij uitspreekt over de bergen van Gilboa, het toneel van deze tragedie, noch dauw, noch regen moet zijn op u, noch velden der hefofferen, vers 21. Dit is een dichterlijke uitdrukking, zoals die van Job: "de dag verga waarin ik geboren ben." Niet alsof David wenste, dat enig deel van het land Israëls onvruchtbaar zou zijn, maar om zijn smart uit te drukken over de zaak spreekt hij als met toorn van de plaats.
Merk op:
(1). Hoe de vruchtbaarheid van de aarde afhankelijk is van de hemel. Het ergste wat hij aan de bergen van Gilboa kon toewensen was onvruchtbaarheid en nutteloosheid voor de mens, ongelukkig zijn zij, die onnut zijn, het was Christus' vloek over de vijgeboom: "uit u worde geen vrucht meer in van de eeuwigheid" en die vloek was van kracht, 'de vijgeboom verdorde terstond", deze vloek over de bergen van Gilboa heeft geen uitwerking gehad, maar toen hij ze onvruchtbaar wenste, wenste hij dat er geen regen op zou zijn, en als de hemel koper is, dan zal de aarde spoedig ijzer zijn.
(2). Hoe de vruchtbaarheid van de aarde daarom toegewijd moet zijn aan de hemel, hetgeen te kennen wordt gegeven doordat hij de vruchtbare velden velden van de hefofferen noemt. Die vruchten van hun land, welke aan God geofferd werden, waren er de kroon en heerlijkheid van, en daarom is het falen van de hefofferen het treurigst gevolg van het falen van het koren. Zie Joël 1:9. Gebrek te hebben aan hetgeen, waarmee wij God zouden eren, is erger dan gebrek te hebben aan hetgeen, waarmee wij ons moeten voeden en onderhouden. Dit is de smaad, die David uitstort over de bergen van Gilboa, dat zij, gedrenkt zijnde met koninklijk bloed, hierdoor de dauw des hemels hebben verbeurd. In deze elegie had Saul een eervoller begrafenis dan die welke de mannen van Jabes in Gilead hem hebben gegeven.

HOOFDSTUK 2

1 En het geschiedde daarna, dat David de HEERE vraagde, zeggende: Zal ik optrekken in een der steden van Juda? En de HEERE zeide tot hem: Trek op. En David zeide: Waarheen zal ik optrekken? En Hij zeide: Naar Hebron. 2 Alzo toog David derwaarts op, als ook zijn twee vrouwen, Ahinoam, de Jizreelietische, en Abigaïl, de huisvrouw van Nabal, de Karmeliet. 3 Ook deed David zijn mannen optrekken, die bij hem waren, een iegelijk met zijn huisgezin; en zij woonden in de steden van Hebron. 4 Daarna kwamen de mannen van Juda, en zalfden aldaar David tot een koning over het huis van Juda. Toen boodschapten zij David, zeggende: Het zijn de mannen van Jabes in Gilead, die Saul begraven hebben. 5 Toen zond David boden tot de mannen van Jabes in Gilead, en hij zeide tot hen: Gezegend zijt gij de HEERE, dat gij deze weldadigheid gedaan hebt aan uw heer, aan Saul, en hebt hem begraven. 6 Zo doe nu de HEERE aan u weldadigheid en trouw! En ik ook, ik zal aan u dit goede doen, dewijl gij deze zaak gedaan hebt. 7 En nu, laat uw handen sterk zijn, en zijt dapper, dewijl uw heer Saul gestorven is; en ook hebben mij die van het huis van Juda tot koning over zich gezalfd. 8 Abner nu, de zoon van Ner, de krijgsoverste, dien Saul gehad had, nam Isboseth, Sauls zoon, en voerde hem over naar Mahanaim, 9 En maakte hem ten koning over Gilead, en over de Aschurieten, en over Jizreel, en over Efraim, en over Benjamin, en over gans Israël. 10 Veertig jaren was Isboseth, Sauls zoon, oud, als hij koning werd over Israël; en hij regeerde het tweede jaar; alleenlijk die van het huis van Juda volgden David na. 11 Het getal nu der dagen, die David koning geweest is te Hebron, over het huis van Juda, is zeven jaren en zes maanden.

12 Toen toog Abner, de zoon van Ner, uit, met de knechten van Isboseth, de zoon van Saul, van Mahanaim naar Gibeon. 13 Joab, de zoon van Zeruja, en de knechten van David, togen ook uit; en zij ontmoetten elkander bij de vijver van Gibeon; en zij bleven, deze aan deze zijde des vijvers, en die aan gene zijde des vijvers. 14 En Abner zeide tot Joab: Laat zich nu de jongens opmaken, en voor ons aangezicht spelen. En Joab zeide: Laat hen zich opmaken. 15 Toen maakten zich op, en gingen over in getal, twaalf van Benjamin, te weten voor Isboseth, Sauls zoon, en twaalf van Davids knechten. 16 En de een greep de ander bij het hoofd, en stiet zijn zwaard in de zijde des anderen, en zij vielen te zamen; daarvan noemde men dezelve plaats Chelkath - hazurim, die bij Gibeon is. 17 En er was op dienzelfden dag een gans zeer harde strijd. Doch Abner en de mannen van Israël werden voor het aangezicht der knechten van David geslagen. 18 Nu waren aldaar drie zonen van Zeruja, Joab, en Abisaï en Asahel; en Asahel was licht op zijn voeten, als een der reeen, die in het veld zijn. 19 En Asahel jaagde Abner achterna; en hij week niet, om van achter Abner ter rechter hand of ter linkerhand af te gaan. 20 Toen zag Abner achter zich om, en zeide: Zijt gij dit, Asahel? En hij zeide: Ik ben het. 21 En Abner zeide tot hem: Wijk tot uw rechterhand of tot uw linkerhand, en grijp u een van die jongens, en neem voor u hun gewaad; maar Asahel wilde niet afwijken van achter hem. 22 Toen voer Abner wijders voort, zeggende tot Asahel: Wijkt af van achter mij; waarom zal ik u ter aarde slaan? Hoe zou ik dan mijn aangezicht opheffen voor uw broeder Joab? 23 Maar hij weigerde af te wijken. Zo sloeg hem Abner met het achterste van de spies aan de vijfde rib, dat de spies van achter hem uitging; en hij viel aldaar, en stierf op zijn plaats. En het geschiedde, dat allen, die tot de plaats kwamen, alwaar Asahel gevallen en gestorven was, staan bleven. 24 Maar Joab en Abisaï jaagden Abner achterna; en de zon ging onder, als zij gekomen waren tot de heuvel van Amma, dewelke is voor Giach, op de weg der woestijn van Gibeon. 25 En de kinderen van Benjamin verzamelden zich achter Abner, en werden tot een hoop; en zij stonden op de spits van een heuvel.

26 Toen riep Abner tot Joab, en zeide: Zal dan het zwaard eeuwiglijk verteren? Weet gij niet, dat het in het laatste bitterheid zal zijn? En hoe lang zult gij het volk niet zeggen, dat zij wederkeren van hun broederen te vervolgen? 27 En Joab zeide: Zo waarachtig als God leeft, ten ware dat gij gesproken hadt, zekerlijk het volk zou al toen van de morgen af weggevoerd zijn geweest, een iegelijk van zijn broeder te vervolgen! 28 Toen blies Joab met de bazuin; en al het volk stond stil, en zij jaagden Israël niet meer achterna, en voeren niet wijders voort te strijden. 29 Abner dan en zijn mannen gingen dienzelfden gansen nacht over het vlakke veld; en zij gingen over de Jordaan en wandelden het ganse Bithron door, en kwamen tot Mahanaim. 30 Joab keerde ook weder van achter Abner, en verzamelde het ganse volk. En er werden van Davids knechten gemist negentien mannen, en Asahel. 31 Maar Davids knechten hadden van Benjamin en onder Abners mannen geslagen: driehonderd en zestig mannen waren er dood gebleven. 32 En zij namen Asahel op, en begroeven hem in zijns vaders graf, dat te Bethlehem was. Joab nu en zijn mannen gingen de ganse nacht, dat hun het licht aanbrak te Hebron.

David had de betamelijke eerbied bewezen aan de nagedachtenis van Saul, zijn vorst, en aan Jonathan, zijn vriend, en wat hij deed strekte hem evenzeer als hun tot lof. Nu overweegt hij wat vervolgens gedaan moet worden. Saul is dood en daarom staat David op.
I. Door het bestuur van God ging hij naar Hebron, en werd er tot koning gezalfd vers 1 - 4.
II. Hij brengt dank aan de mannen van Jabes in Gilead voor hun begraven van Saul, vers 5 - 7.
III. Isboseth, Sauls zoon, wordt koning gemaakt tegenover hem vers 8 11.
IV. Een warm treffen tussen de partij van David en die van Isboseth, waarin:

1. Twaalf man van ieder een gevecht aangingen man tegen man en allen gedood werden, vers 12 - 16.
2. Sauls partij wordt geslagen, vers 17.
3. Aan Davids zijde wordt Asahel gedood door Abner vers 18 - 23.
4. Op Abners verzoek blaast Joab de aftocht, vers 24 - 23.
5. Abner trekt terug, en het verlies wordt berekend aan beide zijden, vers 30 - 32.

Zodat wij hier een bericht hebben van een burgeroorlog in Israël, die na verloop van tijd eindigde met Davids bevestiging op de troon.

2. Samuël 2:1 - 7

Na de dood van Saul en Jonathan heeft David, die wist tot koning gezalfd te zijn en zijn weg nu effen voor zich zag, toch niet terstond boden gezonden in al de landpalen Israëls, om het volk op te roepen om hem, op straffe des doods, hulde en trouw te komen zweren, maar hij ging langzaam en bedaard te werk, want hij, die gelooft zal niet haasten maar Gods tijd afwachten voor de vervulling van Gods beloften. Terwijl hij te Ziklag verbleef, waren velen uit onderscheiden stammen tot zijn hulp opgekomen, zoals wij bevinden in I Kronieken 12:1 22, en met die macht had hij nu het rijk kunnen veroveren, maar wie regeren wil door zachtmoedigheid, zal zich niet willen verheffen door geweld. Merk hier op:

I. De leiding, die hij in dit moeilijk en gewichtig tijdsgewricht van God vroeg en ontving, vers 1. Hij twijfelt niet aan zijn welslagen, maar hij neemt gepaste middelen, Goddelijke zowel als menselijke, te baat. De verzekerdheid van de hoop op Gods beloften, zal ons in ons Godvruchtig streven niet doen vertragen of verslappen, maar wel aanmoedigen en versterken. Indien ik verkoren ben tot de kroon des levens, dan zal ik niets doen maar: dus zal ik alles doen wat Hij mij voorschrijft, en de leiding volgen van Hem, die mij verkoren heeft. Dit goede gebruik heeft David gemaakt van zijn verkiezing, en hetzelfde zullen allen doen, die door God verkoren werden.

1. David heeft, naar het gebod, God erkend in zijn weg. Hij vroeg de Heere door de borstlap des gerichts, die Abjathar tot hem gebracht heeft. Wij moeten tot God gaan, niet alleen als wij in benauwdheid zijn, maar ook als de wereld ons toelacht en ondergeschikte oorzaken ten gunste van ons werken. Zijn vraag was: "Zal ik optrekken in een van de steden van Juda? Zal ik van hier gaan?" Hoewel Ziklag in puin lag, wil hij het niet verlaten zonder aanwijzing van God. "Als ik van hier ga, zal ik optrekken in een van de steden van Juda? Niet dat hij God tot deze wilde beperken, indien Hij het hem aanwees, dan zal hij ook in welke van de andere steden Israëls gaan. Maar het toont zijn wijsheid, in de steden van Juda zal hij de meeste vrienden vinden, en zijn bescheidenheid, hij wilde voor het ogenblik de blik niet verder richten dan tot zijn eigen stam. In al onze bewegingen, ons verhuizen van de ene plaats naar de andere, is het troostrijk God voor ons te zien heengaan, en dat kunnen wij, als wij Hem ons door geloof en gebed voor ogen stellen.

2. Overeenkomstig de belofte heeft God zijn gangen bestuurd, Hij zei hem op te trekken zei hem waarheen hij gaan moest, en wel naar Hebron, een priesterstad, een van de vrijsteden, dit was zij voor David, en een aanduiding, dat God "zelf hem tot een klein heiligdom" zal zijn, Ezechiël 11:16. De graven van de aartsvaders in de nabijheid van Hebron zullen hem herinneren aan de aloude belofte, waarop God hem heeft doen hopen. God zond hem niet naar Bethlehem, zijn eigen stad, omdat die "klein was onder de duizenden van Juda," Micha 5:2, maar naar Hebron, een aanzienlijker stad, en die toen misschien de hoofdplaats was van die stam.

II. De zorg, die hij droeg voor zijn gezin en zijn vrienden bij dit vertrek naar Hebron.

1. Hij nam zijn vrouwen mede, vers 2, opdat zij, zijn gezellinnen geweest zijnde in de verdrukking, het ook zijn zouden in het koninkrijk. Het blijkt niet dat hij toen al kinderen had. Zijn eerstgeborene werd te Hebron geboren, Hoofdstuk 3:2.

2. Hij nam zijn vrienden en volgelingen mede, vers 3. Zij hadden hem vergezeld op zijn zwerftochten, toen hij dus een vestiging verkreeg, hebben zij zich met hem gevestigd. Zo zullen wij, "indien wij met Christus verdragen, ook met Hem heersen," 2 Timotheüs 2:12. Ja, Christus doet voor Zijn goede krijgsknechten meer dan David voor de zijnen doen kon, hij vond woningen voor hen zij woonden in de steden van Hebron, de naburige steden, maar aan hen, "die steeds met Christus gebleven zijn in Zijn verzoekingen, verordineert Hij het koninkrijk, en zij zullen met Hem eten en drinken "aan Zijn tafel, Lukas 22:29, 30.

III. De eer, hem aangedaan door de mannen van Juda: zij zalfden hem tot een koning over het huis van Juda, vers 4. De stam van Juda had dikwijls, meer dan enig andere stam op zichzelf gestaan, in Sauls tijd werd hij als een afzonderlijk lichaam geteld, 1 Samuël 15:4 en hij placht ook afzonderlijk te handelen. Dat deden zij ook nu, maar alleen voor zichzelf, zij matigden zich niet aan om hem tot koning over geheel Israël te zalven (zoals in Richteren 9:22, maar alleen over het huis van Juda, de andere stammen konden doen wat hun behaagde, maar aangaande hen en hun huis, zij wilden geregeerd worden door hem, die God had verkoren. Zie hoe David trapsgewijze opklom eerst werd hij gezalfd tot koning in reversie, dat is: in opvolging na de dood van een ander daarna als koning in possessie, doch slechts over een stam, en eindelijk over al de stammen. Aldus is het koninkrijk van de Messias, de Zone Davids, trapsgewijze opgericht, Hij is door Goddelijke bestemming Here over allen, maar wij "zien nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn," Hebreeën 2:8. Dat David eerst alleen over het huis van Juda geregeerd heeft was een stilzwijgend teken gegeven door de Goddelijke voorzienigheid, dat zijn koninkrijk binnen korte tijd daarop weer teruggebracht zal worden, zoals het was toen de tien stammen in opstand kwam tegen zijn kleinzoon, en het zal voor de Godvruchtige koningen van Juda een aanmoediging geweest zijn, dat David zelf in de beginne alleen over Juda geregeerd heeft.

IV. De eerbiedige boodschap, die hij zond aan de mannen van Jabes in Gilead, om hun dank te zeggen voor hun vriendelijkheid jegens Saul. Nog altijd legt hij er zich op toe om de nagedachtenis van zijn voorganger te eren, en hierdoor te tonen dat het verre van hem was om uit beginselen van eerzucht of vijandschap tegen Saul naar de kroon te staan, maar zuiver en alleen omdat hij er door God toe geroepen was. Hem werd geboodschapt dat de mannen van Jabes in Gilead Saul hadden begraven, die hem dit bericht gaven, dachten misschien dat hij er misnoegd om zou zijn, alsof hij het van de mannen van Jabes in Gilead al te gedienstig zou vinden. Maar dit was verre van hem.

1. Hij prees hen er voor, vers 5. Al naar onze verplichting was om iemand lief te hebben en te eren terwijl hij leefde, behoren wij eerbied te betonen voor zijn stoffelijk overschot, voor zijn naam en geslacht, als hij gestorven is. "Saul was uw heer," zegt David, "en daarom hebt gij er wel aan gedaan om hem deze vriendelijkheid en die eer te betonen." 2. Hij bidt God hen er voor te zegenen en te belonen. Gezegend zijt gij de Heere, en moogt gij de Heere gezegend blijven, die op bijzondere wijze weldadigheid zal doen aan hen, die weldadigheid doen bij de doden, Ruth 1:8. Achting en genegenheid te betonen aan het lichaam, de naam en het gezin van hen, die gestorven zijn, is een daad van barmhartigheid, die haar loon geenszins zal verliezen. Zo doe nu de Heere aan u weldadigheid en trouw! vers 6, dat is: weldadigheid overeenkomstig de belofte, elke weldadigheid, die God bewijst, is in waarheid hetgeen waarop men vertrouwen kan.

3. Hij belooft er hen voor te belonen: ik ook, ik zal aan u dit goede doen. Hij verwijst hen niet naar God voor hun loon, om er zelf af te wezen, goede wensen zijn goede dingen en bewijzen van dankbaarheid, maar zij zijn te goedkoop om het er bij te laten blijven, waar het vermogen bestaat om meer te doen.

4. Hij maakte wijselijk gebruik van de gelegenheid om hen voor zich te winnen. vers 7. Zij hadden hun laatste eerbied aan Saul bewezen, en hij wil dat het de laatste zij. "Die van het huis van Juda hebben mij tot koning over zich gezalfd, en het zal uw wijsheid zijn om met hen in te stemmen en daarin sterk en dapper te zijn." Wij moeten niet zo verkleefd zijn aan de doden, hoezeer wij hoe ook gewaardeerd hebben, om de zegeningen, die wij hebben in hen, die hen overleven, voorbij te zien of te minachten, en die door God verwekt zijn om in hun plaats te komen.

2 Samuël 2:8 - 17
I. Hier is een mededinging tussen twee koningen: David, die God tot koning had gemaakt, en Isboseth, die door Abner tot koning was aangesteld. Men zou gedacht hebben dat toen Saul gedood was, en ook al zijn zonen, die verstand en moed genoeg hadden om met hem te velde te trekken, gedood waren, David zonder enige tegenstand te ontmoeten de troon had beklommen, daar toch geheel Israël wist, niet alleen hoe hij zich had onderscheiden, maar hoe blijkbaar God hem voor de troon heeft aangewezen, maar er is zo'n geest van tegenspraak in de raadslagen van de mensen tegen de raadsbesluiten Gods, dat een zwak, dwaas schepsel als Isboseth, die men niet geschikt achtte om met zijn vader ten strijde te trekken, wel geschikt wordt geacht om hem op te volgen in de regering, liever dan David er vreedzaam in het bezit van te laten komen. Hier was Davids koninkrijk een type van het rijk van de Messias, tegen hetwelk "de heidenen woeden, en de koningen van de aarde zich opstellen," Psalm 2:1, 2.

1. Abner was de man, die Isboseth in mededinging met David tot koning heeft gemaakt in zijn ijver misschien voor de opvolging in de rechte lijn, daar zij een koning moeten hebben gelijk de volken, moeten zij hierin aan hen gelijk zijn, dat de kroon van vader op zoon moet overgaan, of liever: in zijn genegenheid voor zijn eigen geslacht en zijn bloedverwanten (want hij was Sauls oom) en omdat hij geen ander middel had om de post van eer die hij bekleedde als krijgsoverste, te kunnen behouden. Zie hoeveel kwaad de hoogmoed en de eerzucht van een enkel man teweeg kan brengen. Isboseth zou nooit zichzelf opgeworpen hebben, indien Abner er hem niet toe aangespoord had, en hem niet tot het werktuig had gemaakt om zijn eigen doeleinden te dienen.

2. Mahanaïm was de plaats, waar hij het eerst met zijn aanspraken voor de dag kwam. Aan de andere kant van de Jordaan, waar David, naar men dacht, de minste invloed had en men op

een afstand was van zijn krijgsmacht, konden zij tijd hebben om zich te versterken. Aldaar zijn standaard opgericht hebbende, heeft het onnadenkende volk van al de stammen Israëls, dat is: de meerderheid van hen, zich aan hem onderworpen, vers 9, terwijl alleen Juda geheel voor David was. Dit was nog een verdere beproeving van Davids geloof in de belofte van God, en van zijn geduld, of hij Gods tijd voor de vervulling van die belofte kon afwachten.

3. Er bestaat enige moeilijkheid omtrent de duur van deze mededinging. David heeft alleen over Juda omstreeks zeven jaren geregeerd, vers 11, en toch heeft volgens vers 10 Isboseth slechts twee jaren geregeerd over Israël, maar hetzij voor of na die twee jaren, of wel beide voor en na deze, het was in het algemeen voor het huis van Saul, Hoofdstuk 3:6 en niet voor een bijzonder persoon uit dat huis, dat Abner zich verklaard had. Of wel, hij regeerde gedurende deze twee jaren voordat de krijg uitbrak, vers 12, die lang aanhield, namelijk gedurende de overige vijf jaren, Hoofdstuk 3:1.

II. Er had een ontmoeting plaats tussen de twee legers. Het blijkt niet dat de beide partijen hun gehele krijgsmacht te velde brachten want de verslagenen waren gering in aantal vers 30, 31. Het kan ons bevreemden:

1. Dat de mannen van Juda niet krachtiger zijn opgetreden voor David ten einde het gehele volk tot zijn gehoorzaamheid te brengen, maar waarschijnlijk heeft David hun niet willen toestaan om aanvallenderwijs te werk te gaan willende liever wachten totdat de zaak als vanzelf zou geschieden, of liever totdat God het voor hem doen zou, zonder dat er Israëlietisch bloed vergoten werd, want, als type van Christus, was hem dit dierbaar, Psalm 72:14. Zelfs hen, die zijn tegenstanders waren, beschouwde hij als zijn onderdanen, en dienovereenkomstig wilde hij hen behandelen.

2. Dat de mannen van Israël zich in zekere zin onzijdig konden houden, en zolang gedwee konden neerzitten onder Isboseth, inzonderheid als men daarbij in aanmerking neemt welke aard en karakter toen door vele stammen getoond werden, zoals wij bevinden in 1 Kronieken 12:21, "kloeke helden, oversten in het heir," en niet dubbelhartig, en toch schenen de meesten van hen, voor zoveel ons blijkt, er onverschillig voor te zijn, in wiens handen de regering was. De Goddelijke voorzienigheid doet de domheid van de mensen soms dienen om haar eigen doeleinden tot stand te brengen, evenals op andere tijden de werkzaamheid en ijver van dezelfde personen, zij zijn zichzelf niet gelijk, en toch zijn de leidingen van Gods voorzienigheid een en dezelfde.
a. In deze veldslag was Abner de aanvaller. David zat stil om te zien hoe de zaak verlopen zou, maar het huis van Saul, met Abner aan het hoofd, deed de uitdaging en leed de nederlaag. Daarom: "vaar niet haastelijk voort om te twisten, opdat gij misschien in het laatste daarvan niet wat doet, als uw naaste u zou mogen beschaamd hebben," Spreuken 25, 8. "De lippen en de handen des zots komen in twist."
b. Het toneel van de oorlog was Gibeon. Abner koos die plaats, omdat zij in het lot van Benjamin was, waar Saul de meeste vrienden had. Daar hij nu de slag aanbond, wilde Joab Davids krijgsoverste, hem niet weigeren, maar heeft daar de strijd met hem aangebonden, en ontmoette hem bij de vijver van Gibeon vers 13. Davids zaak, gegrond zijnde op Gods beloften, vreesde de nadelen niet van het terrein. De vijver tussen hen gaf aan beide zijden tijd tot nadenken.
c. Abner stelde voor, en Joab nam het voorstel aan, dat het gevecht zou plaatshebben tussen twaalf man van iedere zijde.

(1). Deze proeve van bekwaamheid schijnt in spel begonnen te zijn. Abner stelde voor, vers 14 :Laat nu de jongens zich opmaken en voor ons aangezicht spelen, als gladiatoren of zwaardvechters, Saul had zijn mannen misschien gewend aan dit barbaarse tijdverdrijf, als een waar tiran, en Abner had het van hem geleerd om met wonden en dood te schertsen, en zich met deze tonelen van bloed en afgrijzen te vermaken. Hij bedoelde: "Laat hen vechten voor ons aangezicht", toen hij zei: "Laat hen spelen voor ons aangezicht", aldus "zal elke dwaas de schuld verbloemen." Maar hij is de naam van mens onwaardig, die aldus mensenbloed kan verspillen, "vuursprankels, pijlen en dodelijke dingen werpt, en zegt: jok ik er niet mede?" Spreuken 26:18, 19. Joab, opgeleid zijnde onder David, had wijsheid genoeg om zo'n voorstel niet te doen, maar had geen vastberadenheid genoeg om het te weerstaan en tegen te spreken, als een ander het deed. Want hij stond op een punt van eer, en achtte het een smet op zijn reputatie om een uitdaging te weigeren, en daarom zei hij: Laat hen zich opmaken niet dat hij vermaak vond in dit spel of verwachtte dat tweegevechten beslissend zouden zijn, maar hij wilde door zijn tegenstander niet overbluft worden. Hoeveel kostbare levens zijn niet aldus aan de grillen van hoogmoedige mannen opgeofferd! Van iedere zijde werden alzo twaalf mannen opgeroepen om als kampioenen in het strijdperk te treden, een dubbele jury over het leven en de dood, niet van anderen maar van zichzelf, en de kampioenen aan Abners zijde schijnen het ijverigst geweest te zijn, want zij traden het eerst het strijdperk binnen, vers 15, daar zij wellicht opgeleid weren in de dwaze eerzucht, om aldus aan de luim van hun opperbevelhebber te voldoen. Maar:

(2). Hoe het ook in spel moge begonnen zijn het eindigde in bloed, vers 16. Zij stieten hun zwaard in elkanders zijde, aangevuurd door eer, niet door vijandschap, en zo vielen zij tezamen dat is: alle vier en twintig werden gedood, zozeer waren zij tegen elkaar opgewassen, en zo vastberaden waren zij, dat geen hunner lijfsgenade wilde vragen of ontvangen, zij hebben het als het ware bij onderlinge afspraak gedaan, zegt Josephus, elkaar met gelijke wonden de dood gevende. Zij, die anderen naar het leven staan, werpen dikwijls het hunne weg, en alleen de dood overwint en zegeviert. De verwonderlijke hardnekkigheid aan beide zijden werd in gedachtenis gehouden door de naam, die aan deze plaats werd gegeven, Helkath - Hazzurim, het volk van de rotsmannen, mannen, die niet slechts sterk van lichaam waren maar van onwankelbare standvastigheid, die onbewogen bleven op de aanblik van de dood. Maar "de stouthartigen zijn berooid geworden, zij hebben hun slaap gesluimerd," Psalm 76:6. Arme eer voor mensen, die tot zo duren prijs gekocht moet worden, zij, die hun leven verliezen voor Christus, zullen het vinden.
(3). Het gehele leger bond ten laatste de strijd aan, en Abners krijgsmacht werd verslagen, vers 17. De vorige strijd bleef onbeslist, daar aan beide zijden allen gedood werden, en daarom moet nu een nieuwe proef genomen worden, waarin - zoals dikwijls gebeurt - zij, die de aanvallers waren, de nederlaag leden. David had God aan zijn zijde, en daarom heeft zijn zijde de overwinning behaald.

2 Samuël 2:18 - 24
Wij hebben hier de strijd tussen Abner en Asahel. Asahel, de broeder van Joab, en volle neef van David, was een van de voornaamste bevelhebbers van Davids krijgsmacht, en hij was vermaard om zijn snelheid in het lopen, hij was licht op zijn voeten als een van de reeën, die in het veld zijn, vers 18. Die naam kreeg hij door snel vervolgen, niet door snel vlieden. Toch kunnen wij onderstellen dat hij niet opgewassen was tegen Abner, als een bekwaam, ervaren krijgsman. Wij moeten hier opmerken:

1. Hoe roekeloos hij was door Abner tot zijn gevangene te willen maken. Hij joeg Abner achterna, en niemand anders, vers 19. Trots op zijn betrekking tot David en Joab, zijn eigen

vlugheid en de voorspoed van zijn partij, kon thans de jonge krijgsman met geen mindere trofee tevreden zijn dan Abner zelf, hetzij gedood of gebonden, want hij dacht dat dit een einde zou maken aan de krijg, en voor David de weg tot de troon zou openen. Dit maakte hem zo ijverig in zijn najagen, en onverschillig voor de gelegenheid, die hij had, om anderen te grijpen aan zijn rechterhand en zijn linkerhand, zijn oog is alleen op Abner gericht. Zijn doel was kloekmoedig, zo hij "par negotio" was geweest, dat is instaat om het te bereiken. Maar laat de snelvoetige zich niet beroemen op zijn snelheid, evenmin als de sterke op zijn kracht, "magnis excidit ausis" - hij kwam om in een poging, die te zwaar voor hem was.

2. Hoe rechtschapen Abner handelde door hem te waarschuwen voor het gevaar, waaraan hij zich blootstelde, en hem aan te raden "zich niet in het kwade te mengen, dat hij vallen zou," 2 Kronieken 25:19.
a. Hij zei hem zich te vergenoegen met een mindere prooi, vers 21, "grijp u een van die jongens, beroof hem en maak hem tot uw gevangene, meng u met iemand, die u gelijk is, tegen wie gij opgewassen zijt, maar niet met iemand, die u ver overtreft." In iedere strijd is het verstandig om onze kracht te vergelijken met die van onze tegenstanders, en er ons voor te wachten om partijdig te zijn voor onszelf bij die vergelijking, opdat wij bij de uitkomst niet blijken vijanden van onszelf te zijn, Lukas 14:31.
b. Hij vroeg hem, hem niet in de noodzakelijkheid te brengen om hem ter zijner eigen verdediging te doden, dat hij zeer ongaarne zou doen, maar toch zal moeten doen zo hij niet door hem gedood wil worden, vers 22. Abner schijnt Joab of bemind of gevreesd te hebben, want hij was er afkerig van zich zijn ongenoegen op de hals te halen, hetgeen zeker geschieden zal zo hij Asahel ombrengt. Het is loffelijk in vijanden aldus elkaar achting toe te dragen. Abners bekommernis hoe hij zijn aangezicht zou opheffen voor Joab, geeft reden om te vermoeden dat hij in werkelijkheid geloofde, dat David ten laatste het koninkrijk zou hebben overeenkomstig de bedoeling en aanwijzing Gods, maar dan heeft hij door hem tegen te staan tegen zijn eigen geweten gehandeld.

3. Hoe noodlottig Asahels roekeloosheid hem geworden is. Hij weigerde af te wijken, denkende dat Abner zo vriendelijk tot hem sprak omdat hij hem vreesde, maar wat is er van gekomen? Zodra hij tot Abner was genaderd, gaf deze hem door een achterwaartse slag zijn doodwonde, vers 23. Hij sloeg hem met het achterste van de spies, waarvan hij geen gevaar vreesde. Dit was een stoot waarmee Asahel niet bekend was, die hij niet geleerd had om er tegen op zijn hoede te zijn, maar Abner had hem misschien tevoren reeds aangewend en er veel succes mee gehad. Asahel is onmiddellijk aan die wonde gestorven. Zie hier:

a. Hoe de dood dikwijls tot ons komt op een weg, waar wij hem niet verwacht hebben. Wie zou vrezen voor de hand van een vluchtende vijand of het achtereinde van een spies? Toch heeft Asahel daarvan zijn doodwonde ontvangen.

b. Hoe wij dikwijls verraden worden door de gaven of talenten, waarop wij trots zijn. Asahels snelheid, waarop hij zo vertrouwde, deed hem geen goed, maar verhaastte zijn val, hij liep er zijn dood mee tegemoet in plaats van hem te ontvlieden. Asahels val was niet slechts Abners veiligheid ten opzichte van hem, maar maakte een einde aan de vervolging des overwinnaars, en gaf aan Abner tijd om zijn leger weer te verzamelen, want allen die tot de plaats kwamen stonden stil, alleen Joab en Abisaï waren, in plaats van er door ontmoedigd te zijn, er zo door vertoornd en verbitterd, dat zij Abner met des te meer woede bleven achternajagen, vers 24. Zij achterhaalden hem ten laatste toen de zon onderging, en de naderende nacht hen verplichtte zich terug te trekken.

2 Samuël 2:25 - 32

1. Abner, overwonnen zijnde, verzocht nederig om een wapenstilstand. Hij had het overschot van zijn krijgsmacht verzameld op de top van een heuvel, vers 25, alsof hij opnieuw weerstand wilde bieden, maar wordt een nederig smekeling bij Joab om een weinig tijds ten einde tot verademing te komen, vers 26. Hij, die het ijverigst was om de strijd te beginnen, was nu de eerste, die er genoeg van had. Hij, die van bloedvergieten een spel had gemaakt, vers 14. Laat nu de jongens zich opmaken en voor ons aangezicht spelen, kan het, nu hij aan de verliezende zijde is, niet langer aanzien, het zwaard, dat hij met zoveel lichtvaardigheid uit de schede heeft doen trekken, is hem, nu hij er zelf door bedreigd wordt, een ergernis. Let er op hoe zijn toon nu veranderd is: toen was het slechts een spelen met het zwaard, nu is het: zal dan het zwaard eeuwiglijk verteren? Het had slechts een dag verteerd, maar hem is het alsof het voor eeuwig verteerde omdat het tegen hem was, en zeer gaarne wil hij nu de zon niet laten ondergaan over zijn toorn. Nu kan hij een beroep doen op Joab zelf betreffende de rampzalige gevolgen van een burgeroorlog. Weet gij niet dat het in het laatste bitterheid zal zijn? Er zal met leedwezen op teruggezien worden, als het er toe komt om de rekening op te maken, want wie er ook wint in een burgeroorlog, de gemeenschap lijdt er door. Misschien verwijst hij naar de bitterheid, die er in de stammen Israëls was aan het einde van hun krijg met Benjamin, toen zij zo bitterlijk weenden om de verwoestingen die zij zelf hadden aangericht, Richteren 21:2.

Nu verzoekt hij Joab om het sein te geven tot de aftocht, en pleit er op dat zij broederen zijn, die aldus elkaar niet behoren te bijten en te vereten, hij, die des morgens gewild zou hebben, dat Joab het volk gebood om op hun broederen aan te vallen, wil nu dat hij hun zal gebieden de wapens neer te leggen.

Zier hier:

a. Hoe gemakkelijk de mensen het verstand zullen gebruiken als het in hun voordeel is, terwijl zij naar geen reden wilden luisteren, toen dit in hun nadeel was. Indien Abner de overwinnaar was geweest, dan zouden wij hem niet horen klagen over het verteren van het zwaard en de rampen van de burgeroorlog, hem er niet op horen pleiten dat beide partijen toch broeders zijn, maar nu hij geslagen is, de nederlaag heeft geleden, komen al die redenen voor de dag, en worden zij gebruikt om zijn aftocht te dekken, en er zijn verstrooide troepen voor te bewaren om allen gedood te worden.

b. Hoe de uitslag van de dingen verandering brengt in het gevoelen van de mensen. Wat in de morgen aangenaam scheen, heeft des avonds een treurig, somber aanzien. Zij, die ijverig zijn om een strijd te beginnen, zullen er misschien berouw van hebben nog voordat hij geëindigd is, en daarom zouden zij beter doen door Salomo's raad te volgen, en hem te verlaten eer hij zich vermengt. Van iedere zonde is het waar, - o dat de mensen het intijds wilden inzien! - dat zij in het einde bitterheid zal zijn in het einde zal zij hen, die zij vleide en verlokte, als een slang bijten.

2. Joab, hoewel overwinnaar, staat de wapenschorsing edelmoedig toe en geeft het sein tot de aftocht, daar hij zeer goed de bedoeling kende van zijn meester, en wist hoe afkerig hij er van was om bloed te vergieten. Wel verwijt hij Abner, en dat wel zeer rechtvaardig, zijn ijver om de strijd te beginnen, geeft hij hem de schuld van het vele bloed, dat vergoten was, vers 27, "zo gij niet gesproken had", dat is: "zo gij geen orders had gegeven om te strijden, de jongens niet gezegd had zich op te maken en voor ons aangezicht te spelen, niemand van ons zou een slag toegebracht hebben noch het zwaard getrokken hebben tegen onze broederen. Gij klaagt dat het zwaard verteert, maar wie heeft het het eerst uit de schede getrokken? Wie begon? Nu wilt gij dat het volk gescheiden worde, maar wie heeft hen het eerst aangespoord om te strijden? Wij zouden ons in de morgen teruggetrokken hebben, zo gij de uitdaging niet hadt gedaan." Zij, die er het eerst bij zijn om kwaad te doen, zijn gewoonlijk ook de eersten om er

over te klagen. Dit zou aan Joab tot verontschuldiging hebben kunnen dienen om zijn overwinning voort te zetten en Abners krijgsmacht te verdelgen, maar als een, die medelijden had met de vergissing van zijn tegenstander en het versmaadde om een leger van Israëlieten de dwaasheid van zijn bevelhebber te laten boeten, heeft hij edelmoedig door op de trompet te blazen, een einde gemaakt aan de vervolging, vers 28, en aan Abner een ordelijke aftocht toegestaan. Het is een kostelijke huishoudkunde om spaarzaam te zijn met bloed. Gelijk de krijgslieden hier zeer gehoorzaam waren aan de bevelen van de generaal, zo is deze ongetwijfeld ook de instructies van zijn vorst nagekomen, die het welzijn zocht van geheel Israël, en dus niemands leed of schade begeerde.

3. De legers gescheiden zijnde, trokken zij beide terug naar de plaats vanwaar zij kwamen, en beide marcheerden in de nacht, Abner naar Mahanaim, aan de andere kant van de Jordaan vers 29, en Joab naar Hebron, waar David zich bevond, vers 32. De gedoden aan beide zijden worden geteld, aan Davids zijde werden slechts negentien man vermist, en Asahel, vers 30, die meer waard was dan allen, aan Abners zijde drie honderd en zestig, vers 31. Tevoren werden in burgeroorlogen grote slachtingen aangericht zoals Richteren 12:6, en 20:44. In vergelijking daarmee waren thans de verliezen onbeduidend. Het is te hopen dat zij wijzer en gematigder waren geworden.
Er wordt hier melding gemaakt van Asahels begrafenis de anderen werden op het slagveld begraven, maar hem brachten zij naar Bethlehem, en begroeven hem in het graf zijns vaders, vers 32. Aldus wordt er onderscheid gemaakt tussen het stof van sommigen en dat van anderen, maar in de opstanding zal geen ander onderscheid worden gemaakt dan dat tussen de Godvruchtigen en goddelozen, en dat onderscheid zal eeuwig blijven.

HOOFDSTUK 3

1 En er was een lange krijg tussen het huis van Saul, en tussen het huis van David. Doch David ging en werd sterker; maar die van het huis van Saul gingen en werden zwakker. 2 En David werden zonen geboren te Hebron. Zijn eerstgeborene nu was Amnon, van Ahinoam, de Jizreelietische; 3 En zijn tweede was Chileab, van Abigaïl, de huisvrouw van Nabal, de Karmeliet; en de derde, Absalom, de zoon van Maacha, de dochter van Thalmai, koning van Gesur; 4 En de vierde, Adonia, de zoon van Haggith; en de vijfde Sefatja, de zoon van Abital; 5 En de zesde, Jithream, van Egla, Davids huisvrouw. Dezen zijn David geboren te Hebron. 6 Terwijl die krijg was tussen het huis van Saul, en tussen het huis van David, zo geschiedde het, dat Abner zich sterkte in het huis van Saul. 7 Saul nu had een bijwijf gehad, welker naam was Rizpa, dochter van Aja; en Isboseth zeide tot Abner: Waarom zijt gij ingegaan tot mijns vaders bijwijf? 8 Toen ontstak Abner zeer over Isboseths woorden, en zeide: Ben ik dan een hondskop, ik, die tegen Juda, aan het huis van Saul, uw vader, aan zijn broederen en aan zijn vrienden, heden weldadigheid doe, en u niet overgeleverd heb in Davids hand, dat gij heden aan mij onderzoekt de ongerechtigheid ener vrouw? 9 God doe Abner zo, en doe hem zo daartoe! Voorzeker, gelijk als de HEERE aan David gezworen heeft, dat ik even alzo aan hem zal doen. 10 Overbrengende het koninkrijk van het huis van Saul, en oprichtende de stoel van David over Israël en over Juda, van Dan tot Ber - seba toe. 11 En hij kon Abner verder niet een woord antwoorden, omdat hij hem vreesde.

12 Toen zond Abner boden voor zich tot David, zeggende: Wiens is het land? zeggende wijders: Maak uw verbond met mij, en zie, mijn hand zal met u zijn, om gans Israël tot u om te keren. 13 En hij zeide: Wel, ik zal een verbond met u maken; doch een ding begeer ik van u, zeggende: Gij zult mijn aangezicht niet zien, tenzij dat gij Michal, Sauls dochter, te voren inbrengt, als gij komt om mijn aangezicht te zien. 14 Ook zond David boden tot Isboseth, de zoon van Saul, zeggende: Geef mij mijn huisvrouw Michal, die ik mij met honderd voorhuiden der Filistijnen ondertrouwd heb. 15 Isboseth dan zond heen, en nam haar van de man, van Paltiel, de zoon van Lais. 16 En haar man ging met haar, al gaande en wenende achter haar, tot Bahurim toe. Toen zeide Abner tot hem: Ga weg, keer weder. En hij keerde weder. 17 Abner nu had woorden met de oudsten van Israël, zeggende: Gij hebt David te voren lang tot een koning over u begeerd. 18 Zo doet het nu; want de HEERE heeft tot David gesproken, zeggende: Door de hand van David, Mijn knecht, zal Ik Mijn volk Israël verlossen van de hand der Filistijnen, en van de hand van al hun vijanden. 19 En Abner sprak ook voor de oren van Benjamin. Voorts ging Abner ook heen, om te Hebron voor Davids oren te spreken alles, wat goed was in de ogen van Israël, en in de ogen van het ganse huis van Benjamin.

20 En Abner kwam tot David te Hebron, en twintig mannen met hem. En David maakte Abner, en de mannen, die met hem waren, een maaltijd. 21 Toen zeide Abner tot David: Ik zal mij opmaken, en heengaan, en vergaderen gans Israël tot mijn heer, de koning, dat zij een verbond met u maken, en gij regeert over alles, wat uw ziel begeert. Alzo liet David Abner gaan, en hij ging in vrede. 22 En ziet, Davids knechten en Joab kwamen van een bende, en brachten met zich een groten roof. Abner nu was niet bij David te Hebron; want hij had hem laten gaan, en hij was gegaan in vrede. 23 Als nu Joab en het ganse heir, dat met hem was, aankwamen, zo gaven zij Joab te kennen, zeggende: Abner, de zoon van Ner, is gekomen tot de koning, en hij heeft hem laten gaan, en hij is gegaan in vrede. 24 Toen ging Joab tot de koning in, en zeide: Wat hebt gij gedaan? Zie, Abner is tot u gekomen; waarom nu hebt gij hem laten gaan, dat hij zo vrij is weggegaan? 25 Gij kent Abner, de zoon van Ner; dat hij gekomen is om u te overreden, en om te weten uw uitgang en uw ingang, ja, om te weten alles, wat gij doet.

26 En Joab ging uit van David, en zond Abner boden na, die hem wederom haalden van de bornput van Sira; maar David wist het niet. 27 Als nu Abner weder te Hebron kwam, zo leidde Joab hem ter zijde af in het midden der poort, om in de stilte met hem te spreken; en hij sloeg hem aldaar aan de vijfde rib, dat hij stierf, om des bloeds wil van zijn broeder Asahel. 28 Als David dat daarna hoorde, zo zeide hij: Ik ben onschuldig, en mijn koninkrijk, bij de HEERE, tot in eeuwigheid, van het bloed van Abner, de zoon van Ner. 29 Het blijve op het hoofd van Joab, en op het ganse huis zijns vaders; en er worde van het huis van Joab niet afgesneden, die een vloed hebbe, en melaats zij, en zich aan de stok houde, en door het zwaard valle, en broodsgebrek hebbe! 30 Alzo hebben Joab en zijn broeder Abisaï Abner doodgeslagen, omdat hij hun broeder Asahel te Gibeon in de strijd gedood had.

31 David dan zeide tot Joab en tot al het volk, dat bij hem was: Scheurt uw klederen, en gordt zakken aan, en weeklaagt voor Abner henen; en de koning David ging achter de baar. 32 Als zij nu Abner te Hebron begroeven, zo hief de koning zijn stem op, en weende bij Abners graf; ook weende al het volk.

33 En de koning maakte een klage over Abner, en zeide: Is dan Abner gestorven, als een dwaas sterft? 34 Uw handen waren niet gebonden, noch uw voeten in koperen boeien gedaan, maar gij zijt gevallen, gelijk men valt voor het aangezicht van kinderen der verkeerdheid. Toen weende het ganse volk nog meer over hem. 35 Daarna kwam al het volk, om David brood te doen eten, als het nog dag was; maar David zwoer, zeggende: God doe mij zo, en doe er zo toe, indien ik voor het ondergaan der zon brood of iets smake! 36 Als al het volk dit vernam, zo was het goed in hun ogen, alles, zoals de koning gedaan had, was goed in de ogen van het ganse volk. 37 En al het volk en gans Israël merkten te dienzelven dage, dat het van de koning niet was, dat men Abner, de zoon van Ner, gedood had. 38 Voorts zeide de koning tot zijn knechten: Weet gij niet, dat te dezen dage een vorst, ja, een grote in Israël gevallen is? 39 Maar ik ben heden teder, en gezalfd ten koning, en deze mannen, de zonen van Zeruja, zijn harder dan ik; de HEERE zal de boosdoener vergelden naar zijn boosheid.

Het gevecht tussen Joab en Abner heeft geen einde gemaakt aan de strijd tussen de huizen van Saul en van David, maar in dit hoofdstuk loopt die strijd toch ten einde. Hier is:

I. De trapsgewijze vordering van Davids invloed, vers 1.
II. Het opbouwen van zijn geslacht, vers 2 - 5.
III. Abners twist met Isboseth, en zijn verdrag met David, vers 6 - 12.
IV. De preliminaire vastgesteld, vers 13 - 16.
V. Abners onderneming en poging om Israël tot David te doen overgaan, vers 17 - 21.
VI. De verraderlijke moord op Abner gepleegd door Joab, toen hij hierover onderhandelde, vers 22 - 27.
VII. Davids grote droefheid om de dood van Abner, vers 23 – 36.

2 Samuël 3:1 - 6

1. Hier is Davids worsteling met het huis van Saul, eer hij voorgoed op de troon bevestigd was, vers 1.

a. Beide zijden streden. Sauls huis, hoewel zonder hoofd en verminderd, wilde toch niet gedwee vallen. Het was niet vreemd dat er krijg tussen hen was, maar wel kan men zich er over verwonderen, dat die krijg zolang duurde, als toch Davids huis het recht en dus God aan zijn zijde had, maar hoewel de waarheid en het recht ten laatste zullen zegevieren, kan God toch om wijze en heilige doeleinden de strijd verlengen. De langdurigheid van deze krijg was een beproeving van het geloof en het geduld van David, en maakte hem zijn vestiging ten laatste des te meer lieflijk en welkom.

b. Davids zijde won veld. Het huis van Saul werd al zwakker en zwakker, verloor plaatsen, verloor mannen nam af in vermaardheid, werd van minder gewicht en betekenis, en werd teleurgesteld in elke onderneming. Maar het huis van David werd al sterker en sterker, velen verlieten de zaak, die aan het afnemen was, en omhelsden wijselijk Davids belangen, daar zij de overtuiging hadden dat hij ten laatste zou zegevieren. De strijd tussen de genade en het bederf in het hart van de gelovigen, die slechts ten dele geheiligd zijn, kan gevoegelijk vergeleken worden bij de strijd, die hier vermeld is. Er is een lange krijg tussen hen, het vlees begerende tegen de geest, en de geest tegen het vlees, maar als het werk van de heiligmaking voortgaat, dan wordt het bederf, gelijk het huis van Saul, al zwakker en zwakker, terwijl de genade, evenals het huis van David, al sterker en sterker wordt, totdat de mens Gods volmaakt is, en het oordeel uitgebracht wordt tot overwinning.

2. De toeneming van zijn eigen huis. Hier is een bericht van zes zonen, die hij had bij zes vrouwen, in de zeven jaren, die hij te Hebron geregeerd heeft. Misschien wordt dit hier vermeld als hetgeen, waardoor zijn invloed versterkt werd. Ieder kind, welks welzijn samenhing met de algemene veiligheid, was een nieuwe waarborg aan het koninkrijk van zijn zorg er voor. Hij wiens pijlkoker gevuld is met deze pijlen, zal met de vijanden spreken in de

poort, Psalm 127:5. Gelijk de dood van Sauls zonen zijn invloed verzwakt heeft, zo heeft de geboorte van Davids zonen zijn invloed versterkt.
a. Het was Davids gebrek, om aldus in tegenspraak met de wet, Deuteronomium 17:17, de vrouwen te vermenigvuldigen, en het was een slecht voorbeeld voor zijn opvolgers.
b. Het blijkt niet, dat hij in deze zeven jaren meer dan een zoon bij iedere vrouw gehad heeft, sommigen hebben een even talrijk kroost gehad, maar met veel meer eer en lieflijkheid, bij een vrouw.
c. Wij lezen niet dat een van deze zonen beroemd is geworden, drie hunner waren eerloos, Amnon Absalom en Adonia, wij hebben dus reden om ons te verheugen met beving over de opbouwing van ons gezin.
d. Zijn zoon bij Abigaïl wordt Chileab genoemd, vers 3, terwijl hij in 1 Kronieken 3:1. Daniël wordt genoemd.
Bisschop Patrick deelt ons de reden mede, die de Hebreeuwse geleerden opgeven voor deze namen: dat zijn eerste naam was Daniel. God heeft mij gericht, namelijk tegen Nabal, maar Davids vijanden smaadden hem, en zeiden: "Het was Nabals, niet Davids, zoon." Om die laster te weerleggen, heeft Gods voorzienigheid het zo beschikt dat het kind, naarmate het opgroeide in zijn trekken een buitengewone gelijkenis toonde met die van David, hem meer geleek dan iemand van zijn andere kinderen, waarop hij hem de naam Chileab gaf, waarvan de betekenis is: gelijk zijn vader, of het beeld zijns vaders.
e. Absaloms moeder wordt gezegd de dochter te zijn van Thalmai, koning van Gesur een heidens vorst. Misschien hoopte David hierdoor zijn invloed te versterken, maar de zoon, die uit dit huwelijk geboren werd, bleek hem tot smart en schande te zijn.
f. De laatste wordt Davids huisvrouw genoemd, weshalve sommigen denken dat het Michal, zijn eerste en wettige vrouw was, die hier bij een andere naam genoemd wordt, en hoewel zij geen kind had nadat zij David had bespot, kon zij er voor die tijd wel gehad hebben. Aldus werd Davids huis versterkt maar het was Abner, die zich sterkte in het huis van Saul, hetgeen vermeld wordt, vers 6, om te tonen, dat zo hij hun faalde, zij als vanzelf en natuurlijkerwijs moesten vallen.

2. Samuël 3:7 - 21
I. Abner breekt met Isboseth en verlaat zijn zaak, omdat Isboseth onbedachtelijk zijn misnoegen had opgewekt. God kan de zonden en dwaasheden van de mensen dienstbaar maken aan Zijn eigen doeleinden.

1. Isboseth beschuldigde Abner van geen geringer misdaad dan van een van de bijwijven van zijn vader verleid te hebben, vers 7. Of de beschuldiging al of niet gegrond was, blijkt niet, ook niet wat aan Isboseth aanleiding gaf om hem er van te verdenken. Hoe dit zij: Isboseth zou verstandig geweest zijn, om er de ogen voor te sluiten, in aanmerking genomen van hoe groot belang het voor hem was om Abner niet te beledigen of te ontstemmen. Als de zaak niet waar was, en zijn vrees ongegrond was, dan was het laag en ondankbaar om onjuiste vermoedens te koesteren van een man, die alles voor hem op het spel had gezet, en voorzeker de beste vriend was, die hij in de wereld had.

2. Abner nam die beschuldiging zeer hoog op.
a. Of hij al of niet schuldig was aan de ongerechtigheid van deze vrouw zegt hij niet, vers 8. maar wij vermoeden dat hij schuldig was, want hij heeft het niet uitdrukkelijk ontkend, en al was hij het, hij geeft aan Isboseth te kennen dat hij daarom van hem geen verwijt wij aanhoren. "Hoe!" zei hij, "ben ik een hondskop, een laag en verachtelijk dier dat gij mij aldus smaadt? vers 8. Is dit mijn beloning voor de weldadigheid die ik u en uws vaders huis betoond heb, en voor de goede diensten, die ik u gedaan heb?" Hij maakt zijn diensten groot hiermede,

dat het tegen Juda was, de stam op welke de kroon vastgesteld was, en die haar ook gewis ten laatste hebben zal, zodat hij, door het huis van Saul te steunen, beide tegen zijn geweten en tegen zijn belang heeft gehandeld, waarvoor hij een beter loon had verdiend, dan zodanig een verwijt te moeten aanhoren. Toch zou hij misschien niet zo voor het huis van Saul geijverd hebben, indien hij er zijn eigen eerzucht niet mee bevredigd, en gehoopt had er zijn rekening bij te vinden. Hoogmoedige mensen kunnen geen bestraffing verdragen, inzonderheid niet van hen die, naar zij denken, verplichting aan hen hebben.

b. Dat hij er zich gewis om zal wreken op hem, vers 9, 10. Met de uiterste laatdunkendheid en onbeschoftheid laat hij hem weten, dat hij, gelijk hij hem ten troon had verheven, hem er weer afstoten kon en het zal doen. Hij wist dat God gezworen had aan David het koninkrijk te geven, en toch heeft hij het uit een beginsel van eerzucht met alle macht tegengestaan, maar nu zal hij er zich uit een beginsel van wraakzucht mee verenigen, onder schijn van eerbied voor de wil van God, die toch slechts voorgewend was. Zij, die de slaven zijn van hun lusten hebben vele meesters, van wie sommigen hen drijven naar de ene kant, en anderen naar de andere kant, en naarmate dan deze of die de overhand krijgt, worden de mensen in de grootste tegenstrijdigheid gebracht met zichzelf. Abners eerzucht deed hem ijveren voor Isboseth, en nu wordt hij door wraakzucht gedreven om te ijveren voor David. Indien hij in oprechtheid had acht geslagen op Gods belofte aan David, en met het oog daarop had gehandeld, dan zou hij standvastig zijn geweest in zijn besluiten, en zichzelf gelijk zijn gebleven.
Maar terwijl Abner zijn eigen lusten dient, brengt God door hem Zijn eigen doeleinden tot stand, en zo zal zelfs zijn toorn en wraakzucht Hem loffelijk maken en David versterken. Eindelijk. Zie hoe Isboseth als van de donder getroffen was door Abners onbeschoftheid, hij kon hem niet een woord antwoorden, vers 11. Indien Isboseth van een mannelijke, inzonderheid van een vorstelijke geest geweest was dan zou hij hem geantwoord hebben, dat zijn verdiensten zijn misdaden verzwaarden, dat hij door zo'n slecht man niet gediend wilde wezen, en er niet aan twijfelde of hij zou het wel buiten hem kunnen stellen. Maar hij was zich bewust van zijn zwakheid, en daarom zei hij geen woord, uit vrees van wat al kwaad genoeg was nog erger te maken. De moed ontzonk hem, en hij werd wat David van zijn vijanden voorzegd had, als "een ingebogen wand, een aangestoten muur," Psalm 62:4.

II. Abner onderhandelt met David. Wij moeten onderstellen dat hij Isboseths zaak begon moede te worden, en een gelegenheid zocht om haar te verlaten, want anders zou hij, hoe hij er Isboseth ook mee dreigde ter vernietiging van de beschuldiging tegen hem, er toch niet zo spoedig toe zijn overgegaan, om zijn bedreiging ten uitvoer te brengen, vers 12. Hij zond boden tot David, om hem te zeggen dat hij tot zijn dienst was. "Wiens is het land? Is het niet het uwe? Want gij hebt het meeste recht op de regering, en het meeste deel in de genegenheid des volks." God kan middelen vinden om diegenen dienstbaar te maken aan het koninkrijk van Christus, die er toch geen ware liefde voor hebben, en er zich met alle kracht tegen hebben verzet. Vijanden worden soms tot voetbanken gemaakt, niet slechts om er op te treden, maar om er door op te klimmen. De aarde kwam de vrouw te hulp.

III. David gaat een verdrag aan met Abner maar op voorwaarde dat hij hem Michal, zijn huisvrouw, doet wedergeven, vers 13. Hiermee:
1. Toonde David de oprechtheid van zijn huwelijksliefde voor zijn eerste en wettige vrouw. Noch haar huwelijk met een ander, noch zijn huwelijk met anderen, had hem van haar vervreemd, vele wateren konden die liefde niet uitblussen.

2. Hij betuigde zijn achting voor het huis van Saul, zover was het van hem om het te vertreden nu het gevallen was, dat hij zelfs bij zijn verheffing er niet weinig prijs op stelde er toe te

behoren. De eer van de troon kan hem niet behagen, tenzij hij Michal, Sauls dochter, heeft om er met hem in te delen, zo ver was het van hem om haatdragend te zijn jegens de familie van zijn vijand, Abner zond hem bericht dat hij zich tot Isboseth moest wenden voor die aangelegenheid, hetgeen hij deed, vers 14, er bij aanvoerende, dat hij haar tot een zeer dure prijs verkregen had en dat zij hem ten onrechte was ontnomen. Isboseth durfde, nu hij Abner niet had om hem te steunen, zijn eis niet afwijzen, maar nam haar van Paltiël, aan wie Saul haar ten huwelijk had gegeven, vers 15, en Abner leidde haar tot David, niet twijfelende, of hij zou hem dubbel welkom zijn, nu hij hem zijn vrouw in de ene en de kroon in de andere hand bracht. Haar laatste echtgenoot was zeer ongenegen van haar te scheiden en volgde haar wenende, vers 16, maar het was niet te verhelpen, hij had zijn verdriet zichzelf te verwijten, toen hij haar nam, wist hij dat een ander recht op haar had. Die zich van eens anders goed meester maken, kunnen verwachten dat zij er wederom afstand van te doen zullen hebben. Niemand zette dus zijn hart op hetgeen, waarop hij geen recht heeft. Indien er verschil is ontstaan tussen man en vrouw, zo laat hen, indien zij Gods zegen verwachten, zich met elkaar verzoenen, en weer bij elkaar komen, Iaat hen alle vorige twisten vergeten en in liefde samenwonen overeenkomstig de heilige inzetting Gods.

IV. Abner wendt zijn invloed aan bij de oudsten van Israël, om hen tot David te doen overgaan, wetende dat, waar zij zouden gaan, het volk hen zou volgen. Nu het met zijn bedoelingen strookte kan hij ten behoeve van David aanvoeren:

1. Dat hij Israëls verkorene was, vers 17. Gij hebt David tevoren lang tot een koning over u begeerd, toen hij zich in menig gevecht tegen de Filistijnen onderscheiden heeft en u goede dienst heeft bewezen, niemand kan op grotere persoonlijke verdiensten wijzen dan David, en niemand op mindere dan Isboseth, met beide hebt gij het beproefd, "detur digniori - Geef de kroon aan hem, die haar het meest verdient." Laat David uw koning zijn."

2. Dat hij Gods verkorene was, vers 18. De Heere heeft van David gesproken. Vergelijk vers 9. "Toen God Samuël gebood hem te zalven, heeft Hij daarmee beloofd dat Hij door zijn hand Israël verlossen zou, want te dien einde was hij koning gemaakt. Daar God beloofd heeft Israël te verlossen door Davids hand is het beide uw plicht in onderworpenheid aan Gods wil, en uw belang met het oog op uw overwinningen over uw vijanden, u aan hem te onderwerpen, en het is de grootste dwaasheid van de wereld hem tegen te staan." Wie zou nu argumenten als deze uit Abners mond verwacht hebben?
Maar aldus zal God de vijanden Zijns volks doen weten en bekennen, dat Hij hen liefheeft, Openbaring 3:9. Inzonderheid heeft hij zich gewend tot de mannen van Benjamin, die van zijn eigen stam waren, op wie hij de meeste invloed had, en die hij er toe gebracht had om zich voor het huis van Saul te verklaren. Hij was de man, die hen misleid had, en daarom was het nu zijn zorg om hen tot een beter inzicht te brengen. Aldus is het volk, de menigte, wat de leiders er van maken.

V. David gaat een verdrag aan met Abner, en hij heeft er wel aan gedaan, want wat Abner er toe bewogen moge hebben, het was een goed werk om een einde te maken aan de oorlog en de gezalfde des Heeren op de troon te vestigen, en het was aan David even geoorloofd om van zijn tussenkomst gebruik te maken, als het aan een arme geoorloofd is om een aalmoes aan te nemen van een Farizeeër, die haar in hoogmoed en geveinsdheid geeft. Abner deelde aan David het gevoelen mee van het volk en het succes van zijn besprekingen met hen, vers 19. Hij kwam nu, niet zoals in het eerst, alleen en in het geheim, maar met een gevolg van twintig mannen, en David onthaalde hen aan een maaltijd, vers 20, ten teken van verzoening en blijdschap, en als een onderpand van de overeenkomst tussen hen, het was een feestmaal op

een verbond, zoals dat in Genesis 26:30. "Indien uw vijand hongert zo spijzig hem," maar als hij zich onderwerpt onthaal hem op een feestmaal. Abner tevreden met zijn onthaal, tevreden de val van Sauls huis voorkomen te hebben, (die onvermijdelijk zou geweest zijn zo hij die maatregel niet genomen had) en nog veel meer met het vooruitzicht om onder David tot bevordering te komen, neemt het op zich om in korte tijd de revolutie tot stand te brengen, en geheel Israël onder Davids gehoorzaamheid te brengen, vers 21. Hij zegt aan David dat hij regeren zal over alles wat zijn ziel begeert.
Hij wist dat Davids verheffing voortkwam uit Gods bestel en toch geeft hij te kennen dat zij voortkwam uit zijn eerzucht en zijn begeerte om te heersen, en zo heeft hij - gelijk slechte mensen dikwijls doen - die Godvruchtige man afgemeten naar zichzelf. David en hij zijn echter als goede vrienden gescheiden, en de zaak tussen hen was volkomen geregeld. Aldus betaamt het allen, die God vrezen en Zijn geboden houden, twist te vermijden, zelfs met de bozen, in vrede te leven met alle mensen, en aan de wereld te tonen dat zij kinderen des lichts zijn.

2 Samuël 3:22 - 39
Wij hebben hier een bericht van de moord op Abner door Joab, en Davids diepe smart er over.
I. Joab viel David zeer onbeschoft aan wegens zijn verdrag met Abner. Hij was afwezig voor dienst toen Abner bij David was, een bende achterna jagende, hetzij van Filistijnen, of van de partij van Saul, maar bij zijn terugkomst deelde men hem mede, dat Abner juist vertrokken was, vers 22, 23, en dat er veel vriendelijks tussen David en hem was voorgevallen. Hij had alle mogelijke redenen om overtuigd te zijn van Davids voorzichtigheid en te berusten in de door hem genomen maatregelen, hem kennende als een wijs en Godvruchtig man, die voor al zijn zaken onder Gods leiding en bestuur was, en toch bestraft hij David, alsof hij evenveel te zeggen had in Davids aangelegenheden als Abner in die van Isboseth, en verwijt hem in zijn aangezicht onstaatkundig te zijn geweest, vers 24, 25. Wat hebt gij gedaan? Alsof David hem rekenschap schuldig was van hetgeen hij deed: "Waarom hebt gij hem laten gaan, nu gij hem tot een gevangene had kunnen maken?
Hij kwam als spion, en zal u gewis verraden." Ik weet niet of ik er mij meer over verwonderen moet, dat Joab onbeschaamdheid genoeg had om aldus zijn vorst te beledigen, of dat David geduld genoeg had om de belediging te verdragen. Eigenlijk noemt hij David een dwaas, als hij hem zegt dat hij wist dat Abner gekomen is om hem te bedriegen, maar toch vertrouwen in hem had gesteld. Wij bevinden niet dat David hem geantwoord heeft, niet omdat hij hem vreesde, zoals Isboseth Abner heeft gevreesd vers 11, maar omdat hij hem verachtte, of misschien omdat Joab niet wellevend genoeg was om op een antwoord te wachten.

II. Zeer verraderlijk liet hij Abner terughalen, en onder schijn van een afzonderlijk onderhoud met hem te willen hebben, heeft hij hem met zijn eigen hand wreedaardig vermoord. Dat hij van Davids naam gebruik maakte onder voorwendsel van hem nog nadere instructies te geven, wordt aangeduid door die woorden in vers 26 : maar David wist het niet. Abner, geen kwaad voorhebbende, vreesde geen kwaad maar keerde zonder argwaan terug naar Hebron, en Joab vindende, die hem opwachtte aan de poort, ging hij terzijde met hem om met hem te spreken, vergetende wat hij zelf aan Asahel had gezegd toen hij hem versloeg: "Hoe zou ik mijn aangezicht opheffen voor uw broeder Joab?" Hoofdstuk 2:22, en daar heeft Joab hem vermoord, vers 27, en in vers 30 wordt te kennen gegeven dat Abisaï met het plan bekend was en er zijn broeder in behulpzaam zou geweest zijn, indien het nodig ware geweest. Daarom wordt hij van medeplichtigheid aan de moord beschuldigd: Alzo hebben Joab en zijn broeder Abisaï Abner doodgeslagen, hoewel Hij alleen het misschien wist, die de gedachten en bedoelingen kent der mensen harten. Hierin nu is het zeker:

1. Dat de Heere rechtvaardig was. Abner had David boosaardig en tegen de overtuiging van zijn eigen geweten tegengestaan, hij had nu laaghartig Isboseth verlaten en verraden onder voorgeven van eerbied voor God en liefde tot Israël, maar in werkelijkheid uit een beginsel van hoogmoed en wraakzucht, en onwil om onder bedwang te staan, God wilde dus van zo'n slechte man geen gebruik maken in zo'n goed werk als Israël tot eenheid te brengen, hoewel David het zou kunnen. Gerichten zijn bereid voor spotters, zoals Abner er een was. Maar:

2. Even zeker is het dat Joab onrechtvaardig was, en in hetgeen hij deed goddeloos heeft gedaan. David was een man naar Gods hart maar kon geen mannen om zich heen hebben naar zijn hart, neen, zelfs niet in de gewichtigste posten. Menig goed vorst en goed meester is genoodzaakt geweest slechte mensen te gebruiken.
a. Zelfs het voorwendsel, waarom hij het gedaan heeft, was zeer onrechtvaardig. Het is waar, Abner had zijn broeder Asahel gedood, en Joab en Abisaï gaven voor de wrekers te zijn van zijn bloed, vers 27, 30, maar Abner versloeg Asahel in open krijg, waarin Abner wel de aanvaller was en de uitdager, maar Joab had de uitdaging aangenomen, en velen van Abners vrienden gedood, hij heeft het ook uit zelfverdediging gedaan, en niet voordat hij hem gewaarschuwd had, waarnaar hij niet had willen luisteren, en hij deed het met weerzin, maar Joab heeft krijgsbloed vergoten in vrede, I Koningen 2:5 .
b. Wat, naar wij reden hebben te geloven, op de bodem van Joabs vijandschap voor Abner lag, maakte de zaak nog veel erger. Joab was nu Davids krijgsoverste, maar als Abner tot zijn zijde overkomt, dan zal hij misschien boven hem bevorderd worden, daar hij meer ervaren was in de krijg. Dit wekte Joabs naijver op, en hij kon beter bloedschuld verdragen dan de gedachte aan een mededinger.
c. Hij deed het verraderlijk en onder voorgeven van een vreedzaam gesprek met hem te willen hebben, Deuteronomium 27:24. Had hij hem uitgedaagd, hij zou als een krijgsman hebben gehandeld, maar hem te vermoorden was laaghartig en lafhartig. "Zijn woorden waren zachter dan olie maar ze waren blote zwaarden," Psalm 55:22. Evenzo laaghartig heeft hij Amasa verslagen Hoofdstuk 20:9, 10.
d. Die daad was een grote belediging voor David, die nu in verdrag was met Abner, en Joab wist dit. Abner was nu in werkelijke dienst van zijn meester, zodat hij in hem op David zelf een slag heeft gericht.
e. Het was een grote verzwaring van de moord dat hij hem in de poort heeft gepleegd, openlijk, als iemand die zich niet schaamde, en niet kon blozen. De poort was de plaats des gerichts, en de plaats van de samenkomst, zodat hij het in trotsering deed van de gerechtigheid beide van het rechtvaardige oordeel van de magistraten en de rechtvaardige toorn des volks als iemand die God niet vreesde en geen mens ontzag, maar zich boven alle wet of bedwang achtte, en Hebron was een Levietenstad en een vrijstad.

III. David nam het diep ter harte, en heeft zijn afschuw voor de verfoeilijke misdaad op velerlei wijze te kennen gegeven.

1. Hij wies zijn handen van de schuld van Abners bloed. Opdat niemand zou denken dat Joab in het geheim een wenk van David had ontvangen om te doen wat hij gedaan heeft, (en dit temeer omdat hij zolang ongestraft is gebleven) verklaart hij hier plechtig voor God zijn onschuld, ik ben onschuldig van het bloed van Abner (en mijn koninkrijk is onschuldig omdat ik onschuldig ben) bij de Heere tot in eeuwigheid. Het is troostrijk om, als er een slechte daad gedaan is, te kunnen zeggen dat wij er de hand niet in gehad hebben: "onze handen hebben dit bloed niet vergoten," Deuteronomium 21:7. Hoe wij ook gelaakt of verdacht mogen worden, ons hart veroordeelt ons niet.

2. Wegens die daad spreekt hij een vloek uit over Joab en zijn geslacht, vers 29. "Het blijve op het hoofd van Joab, laat dit bloed tegen hem roepen, en laat de Goddelijke wraak hem volgen. Laat de ongerechtigheid bezocht worden aan zijn kinderen en kindskinderen, in de een of andere erfelijke ziekte." Hoe langer de straf uitgesteld wordt, zoveel te langer dure zij, als zij komt. Laat zijn nakroost geschandvlekt zijn, onteerd door een vloeiing, of een melaatsheid, die hen buitensluit van de maatschappij, laat hen bedelaars of kreupelen zijn, of tot een ontijdig einde komen, opdat er gezegd worde: "Hier is een van Joabs geslacht." Dit geeft te kennen dat bloedschuld een vloek brengt over geslachten, indien de mensen haar niet wreken, dan zal God het doen, en de straf van de ongerechtigheid wegleggen voor de kinderen. Mij dunkt echter dat een vastberaden kloekmoedig straffen van de moordenaar zelf David beter gevoegd zou hebben dan deze hartstochtelijke inroeping van Gods oordelen over zijn nageslacht.

3. Hij riep allen die rondom hem waren, zelfs ook Joab zelf, om rouw te bedrijven over de dood van Abner, vers 31. Scheurt uw klederen, en gordt zakken aan, en weeklaagt voor Abner heen, dat is: voor de lijkbaar van Abner, zoals van Abraham gezegd werd, dat hij kwam "om Sara te beklagen en te bewenen," Genesis 23:2, 3, en hij geeft een reden op, waarom zij zijn begrafenis met oprecht en plechtig rouwbedrijf moesten bijwonen, vers 38. want te deze dage is een vorst, ja een grote in Israël gevallen. Zijn bloedverwantschap met Saul, zijn betrekking als krijgsoverste, zijn invloed, en de grote diensten, die hij tevoren bewezen had, volstonden om hem een vorst en groot man te noemen. Hij kon hem geen heilig en Godvruchtig man noemen, daar zweeg hij over, maar van hetgeen waar was, gaf hij hem de lof, hoewel hij zijn vijand is geweest, namelijk dat hij een vorst en groot man was geweest, zo'n man is gevallen in Israël, is heden gevallen, juist toen hij de beste daad deed, die hij in geheel zijn leven gedaan had, heden, nu hij waarschijnlijk zo nuttig en dienstbaar zou geweest zijn aan de openbare vrede en welvaart, en zo slecht gemist kon worden.

a. Laat hen allen treuren. De vernederende verandering, die door de dood in alle mensen wordt teweeggebracht, moet betreurd worden, inzonderheid waar het vorsten en grote mannen geldt. Wee! wee! (met toespeling op Openbaring 18:10) hoe laag, hoe klein worden zij gemaakt door de dood, die zich tot de schrik van de machtigen hebben gemaakt in het land van de levenden! Maar inzonderheid moeten wij de val betreuren van nuttige mannen, in het midden van hun arbeid weggerukt, wanneer men hen het meest nodig had. Een openbaar verlies moet iedereen tot droefheid wezen, want iedereen deelt in dit verlies. Aldus droeg David zorg dat eer zou bewezen worden aan de nagedachtenis van een man van verdienste, tot aanmoediging van anderen.

b. Laat Joab zeer bijzonder die val betreuren, die hem minder ter harte gaat, maar waarover hij toch meer dan iemand anders reden heeft om te beuren. Indien hij er toe gebracht kon worden om dit in oprechtheid te doen, dan zou dit berouw te kennen geven over zijn zonde van hem gedood te hebben. Indien hij - hetgeen waarschijnlijk is - slechts uitwendig treurde en rouw bedreef, dan was het een soort van boete, die hem opgelegd was, en een verandering van zijn straf voor het ogenblik. Als hij thans de moord niet boet met zijn bloed, zo laat hem het enigszins doen met zijn tranen. Hieraan heeft Joab, nu hij zijn doel bereikt heeft, zich misschien niet met grote weerzin onderworpen. Nu Abner op de doodsbaar ligt, kan het hem niet schelen in welke staatsie hij er ligt. "Sit divus, modo non sit vivus - Laat hem gecanoniseerd worden, mits hij gedood is."

4. David zelf volgde het lijk als voornaamste rouwdragende, en hield een lijkrede op het graf. Hij ging achter de baar, vers 31, hij weende bij zijn graf, vers 32. Abner is zijn vijand

geweest, en zou wellicht geen trouw vriend gebleven zijn, maar hij was een dapper en kloekmoedig man geweest op het slagveld, en hij zou in dit hachelijk tijdsgewricht van grote dienst geweest kunnen zijn voor het publiek in de openbare raadsvergaderingen, en daarom zijn alle vroegere twisten vergeten, en betreurt David in alle oprechtheid zijn val. Wat hij op het graf sprak, deed opnieuw stromen van tranen vloeien uit de ogen van allen, die tegenwoordig waren, toen zij hem die hulde reeds ten volle gebracht hadden, vers, 33, 34. Is dan Abner gestorven als een dwaas sterft?
a. Hij spreekt als iemand aan wie het grieft dat Abner uit het leven werd weggerukt, dat zo'n groot man als hij was, zo vermaard wegens beleid en moed, misleid zou worden door een schijn van vriendschap, gedood zou worden als bij verrassing, en aldus als een dwaas is gestorven. De wijste en dapperste mannen kunnen niets tegen verraad. Een man als Abner, die zich de voornaamste spil achtte om welke Israëls grote zaken draaiden, van zoveel gewicht, dat hij zich instaat achtte om de balans van de wankele regering te doen overhellen naar de zijde, die hem goeddacht, terwijl zijn hoofd vol was van grote plannen en grote vooruitzichten, zo'n man tot een dwaas te zien gemaakt door een laaghartige mededinger, tot offer te zien gebracht van diens eerzucht en naijver, dat is iets, dat de glans van alle heerlijkheid van de wereld doet tanen, en iemand voor alle wereldse grootheid onverschillig zou maken. "Vertrouwt niet op prinsen," Psalm 146:3, 4. Laat ons dus ons verzekeren van hetgeen ons niet door list of geweld ontnomen kan worden. Een mens kan beroofd worden van zijn leven en van alles wat hem dierbaar is, zonder dat hij dit met al zijn wijsheid, zorg en oprechtheid beletten of voorkomen kan, maar er is iets waar geen dief doorheen kan breken om het te stelen. Zie hier hoeveel meer wij verplicht zijn aan Gods voorzienigheid dan aan onze voorzichtigheid voor het voortduren van ons leven en hetgeen het leven lieflijk voor ons maakt. Ware het niet dat God het geweten van slechte mensen onder Zijn bedwang houdt, hoe spoedig zouden de zwakken en onschuldigen een gemakkelijke prooi worden van de sterken en onbarmhartigen, en de wijsten sterven als dwazen: Of:

b. Hij spreekt als iemand, die volhoudt dat Abner niet als een dwaas is gestorven. Is dan Abner gestorven als een dwaas sterft? Neen, hij is niet gestorven als een misdadiger, een verrader, die zijn leven verbeurd heeft aan de openbare gerechtigheid, zijn handen waren niet gebonden, zijn voeten niet in boeien gesloten, zoals die van boosdoeners. Abner is niet voor rechtvaardige mannen gevallen door een rechterlijk vonnis, maar als een man, een onschuldig man valt voor goddeloze mannen, voor dieven en rovers, zo zijt gij gevallen." Stierf Abner zoals Nabal gestorven is? Aldus lezen het de LXX. Nabal stierf zoals hij geleefd heeft gelijk hijzelf, gelijk een zot, maar Abners lot had het lot kunnen wezen van de wijste en beste mens ter wereld. Abner heeft zijn leven niet weggeworpen, zoals Asahel gedaan heeft, die moedwillig, na gewaarschuwd te zijn, tegen een spies inliep, maar hij werd overvallen en gedood. Het is treurig te sterven zoals een dwaas sterft, zoals zij, die op enigerlei wijze hun dagen verkorten, en nog veel meer zij, die geen voorziening maken voor een andere wereld.

5. Hij vastte die gehele dag, en wilde zich niet laten overreden om enigerlei voedsel te gebruiken voor de avond, vers 35. Het was toen de gewoonte voor rouwbedrijvenden, om zich voor het ogenblik van voedsel te onthouden, zoals Hoofdstuk 1:12, 1 Samuël 31:13. Hoe ongerijmd, hoe weinig passend is het dan niet, om het huis van de rouw in een huis van de maaltijden te veranderen! De eerbied, die David aan Abner bewees, was zeer welgevallig aan het volk, en gaf hun de overtuiging dat hij volstrekt niet medeplichtig was aan de moord, vers 36, 37, hij was zeer begerig om de verdenking er van te voorkomen, opdat Joabs schelmstuk hem niet stinkende zou maken, zoals dat van Simeon en Levi Jakob stinkende heeft gemaakt, Genesis 34:30. Bij deze gelegenheid wordt gezegd: alles zoals de koning gedaan had, was goed in de ogen des gehelen volks, hetgeen aanduidt:

a. Zijn liefde voor het volk hij legde er zich op toe hun in alles welgevallig te zijn, en vermeed zorgvuldig alles wat onvriendelijk was.
b. Hun goede mening van hem, zij vonden dat alles wat hij deed wel gedaan was. Zulk een begeerte van de ene kant om genoegen te geven, en zo'n bereidwilligheid aan de andere zijde om alles van de beste kant te bezien, zal iedere betrekking en verhouding lieflijk en gemakkelijk maken.

6. Hij betreurde het dat hij niet veilig gerechtigheid kon oefenen aan de moordenaars vers 39. Hij was zwak, zijn koninkrijk was pas opgericht, de minste schudding of beroering zou het omverwerpen. Joabs geslacht had grote invloed, zij waren stoutmoedig en ondernemend, hen nu tot zijn vijanden te maken zou kwade gevolgen kunnen hebben. Deze zonen van Zeruja waren te veel, te machtig voor hem, te machtig om door de wet te worden gegrepen, en daarom hoewel het bloed van de moordenaar door de mens, door de magistraat "vergoten moet worden," Genesis 9:6, draagt David nu het zwaard tevergeefs en stelt hij zich tevreden om als een particulier persoon het oordeel aan God over te laten. De Heere zal de boosdoener vergelden naar zijn boosheid. Dit is:
a. Een verkleining van Davids grootheid. Hij is de gezalfde koning, en wordt toch in ontzag gehouden door zijn eigen onderdanen, en sommigen van hen zijn hem te sterk. Wie nu zou op macht gesteld zijn, als men haar in naam kan hebben en er voor verantwoordelijk is, en toch belemmerd wordt in de uitoefening ervan?
b. Van Davids Godsvrucht. Hij had zijn plicht behoren te doen, en aan God de gevolgen overlaten. "Fiat justitia, ruat caelem - Laat gerechtigheid geschieden al zou de hemel ook instorten." Indien het recht zijn loop had gehad tegen Joab, de moorden op Isboseth, Amnon en anderen zouden misschien voorkomen zijn. Het was een vleselijke staatkunde en wrede barmhartigheid, die Joab spaarde. De gerechtigheid ondersteunt de troon en zal hem nooit doen wankelen. Toch was het slechts een uitstel, dat Joab van David verkreeg, op zijn sterfbed heeft David aan Salomo bevolen gerechtigheid te oefenen Salomo kon het zwaard van de gerechtigheid beter hanteren, omdat hij het nooit nodig heeft gehad het krijgszwaard te voeren, hij moest Abners bloed wreken. Het kwaad vervolgt de zondaren, en zal hen ten laatste achterhalen. David heeft Abners zoon Jaäsiël bevorderd, 1 Kronieken 27:21.

HOOFDSTUK 4

1 Als nu Sauls zoon hoorde, dat Abner te Hebron gestorven was, werden zijn handen slap, en gans Israël werd verschrikt. 2 En Sauls zoon had twee mannen, oversten van benden; de naam des enen was Baena, en de naam des anderen Rechab, zonen van Rimmon, de Beerothiet, van de kinderen van Benjamin; want ook Beeroth werd aan Benjamin gerekend. 3 En de Beerothieten waren gevloden naar Gitthaim, en waren aldaar vreemdelingen tot op dezen dag. 4 En Jonathan, Sauls zoon, had een zoon, die geslagen was aan beide voeten; vijf jaren was hij oud als het gerucht van Saul en Jonathan uit Jizreel kwam; en zijn voedster hem opnam, en vluchtte; en het geschiedde, als zij haastte, om te vluchten, dat hij viel en kreupel werd; en zijn naam was Mefiboseth. 5 En de zonen van Rimmon: de Beerothiet, Rechab en Baena, gingen heen, en kwamen ten huize van Isboseth, als de dag heet geworden was; en hij lag op de slaapstede, in de middag. 6 En zij kwamen daarin tot het midden des huizes, als zullende tarwe halen; en zij sloegen hem aan de vijfde rib; en Rechab en zijn broeder Baena ontkwamen. 7 Want zij kwamen in huis, als hij op zijn bed lag, in zijn slaapkamer, en sloegen hem, en doodden hem, en hieuwen zijn hoofd af; en zij namen zijn hoofd, en gingen henen, de weg op het vlakke veld, de gansen nacht. 8 En zij brachten het hoofd van Isboseth tot David te Hebron, en zeiden tot de koning: Zie, daar is het hoofd van Isboseth, de zoon van Saul, uw vijand, die uw ziel zocht, alzo heeft de HEERE mijn heer de koning te dezen dage wrake gegeven van Saul en van zijn zaad. 9 Maar David antwoordde Rechab en zijn broeder Baena, de zonen van Rimmon, de Beerothiet, en zeide tot hen: Zo waarachtig als de HEERE leeft, Die mijn ziel uit alle benauwdheid verlost heeft! 10 Dewijl ik hem, die mij boodschapte, zeggende: Zie, Saul is dood; daar hij in zijn ogen was als een, die goede boodschap bracht, nochtans gegrepen en te Ziklag gedood heb, hoewel hij meende, dat ik hem bodenloon zou geven; 11 Hoeveel te meer, wanneer goddeloze mannen een rechtvaardigen man in zijn huis op zijn slaapstede hebben gedood? Nu dan, zou ik zijn bloed van uw handen niet eisen, en u van de aarde wegdoen? 12 En David gebood zijn jongens, en zij doodden hen, en hieuwen hun handen en hun voeten af, en hingen ze op bij de vijver te Hebron, maar het hoofd van Isboseth namen zij, en begroeven het in Abners graf te Hebron.

Toen Abner gedood was, was David verlegen om een vriend, om het werk van de onderwerping van de stammen te voltooien, die Isboseths zijde nog hielden, hij wist niet op wat wijze dit tot stand te brengen maar Gods voorzienigheid doet het door de wegneming van Isboseth.

I. Twee van zijn eigen dienaren doodden hem, en brachten zijn hoofd tot David vers 1 - 8.
II. In plaats van hen te belonen, heeft David hen ter dood laten brengen voor hetgeen zij gedaan hadden, vers 9 - 12.

2 Samuël 4:1 - 8

I. Hier is zwakheid van Sauls huis, het werd al zwakker en zwakker.
1. Aangaande Isboseth, die de troon in bezit had: zijn handen werden slap, vers 1, al de kracht, die er ooit in geweest was, was ontleend aan Abners steun, maar nu deze dood was, was er in Isboseth geen moed meer. Hoewel Abner in drift en toorn zijn zijde had verlaten, hoopte hij toch door zijn bemiddeling tot goede voorwaarden met David te zullen komen, maar nu begeeft hem ook deze hoop en ziet hij zich verlaten door zijn vrienden, overgegeven aan de genade van zijn vijanden. Al de Israëlieten, die hem aanhingen, waren verschrikt, niet wetende wat te doen, of zij al of niet in hun onderhandelingen met David moesten voortgaan.

2. Wat Mefiboseth betreft, die door zijn vader Jonathan het eerste recht had op de troon, zijn voeten waren verlamd, en hij was onbekwaam tot enige dienst, vers 4. Hij was pas vijf jaar oud, toen zijn vader en grootvader gedood werden, en zijn voedster, horende van de zegepraal van de Filistijnen, vreesde dat zij terstond een bende zouden afzenden naar Sauls huis, om allen te doden, die er toe behoorden en het inzonderheid op haar jonge meester gemunt zouden hebben, die nu de naaste erfgenaam was van de kroon. Onder de invloed van deze

vrees vlood zij met het kind in haar armen, hetzij om ergens in een verborgen plaats veiligheid te zoeken, waar men hem niet zou kunnen vinden, of ergens in een vreemde plaats, waar men hem niet zou kunnen bereiken, en meer haast makende dan goede voortgang viel zij met het kind, en door de val waren er enige beenderen gebroken of ontwricht, en niet goed weer gezet, zodat hij er levenslang kreupel van bleef, ongeschikt voor het hof zowel als voor het leger. Zie aan welke ongevallen kinderen blootstaan, waarvan de uitwerking levenslang door hen gevoeld wordt, zelfs de kinderen van prinsen en groten. Godvruchtige mannen, want zo een was Jonathan, kinderen, die wel verzorgd worden, en hun eigen voedsters hebben, ook zij zijn niet altijd veilig. Hoeveel reden hebben wij om God te danken voor de bewaring van ons leven en onze ledematen in al de gevaren van de zwakke en hulpeloze staat van de kindsheid, en Zijn goedheid te erkennen als Hij Zijn engelen van ons beveelt, dat zij ons bewaren in al onze wegen, ons in hun armen dragen, waaruit geen gevaar is van te zullen vallen, Psalm 91:12.

II. Er wordt ons hier betreffende de moord op Sauls zoon meegedeeld:
1. Wie de moordenaars waren, Baena en Rechab, vers 2, 3. Zij waren broeders, zoals Simeon en Levi, en deelgenoten in de ongerechtigheid. Zij waren Isboseths eigen dienaren, of waren het geweest, gebruikt in zijn dienst, zoveel te meer laag en verraderlijk was het in hen om hem leed toe te brengen. Zij waren Benjaminieten, dus van zijn eigen stam. Zij waren van de stad Beeroth. Om de een of andere reden, die wij nu niet kunnen verklaren, wordt hier zorg gedragen om ons te doen weten (in een tussenzin) dat die stad tot het lot van Benjamin behoorde (zo bevinden wij het in Jozua 18:25) maar dat de inwoners bij de een of andere gelegenheid, misschien wel bij de dood van Saul, naar Gitthaim gevloden waren, een andere stad, die niet ver afgelegen was in dezelfde stam, maar beter door de natuur versterkt, daar zij indien wij staat kunnen maken op de kaart van de heer Fuller, gelegen was tussen de twee rotsen, Bozes en Seneh. Daar waren de Beërothieten toen dit geschreven werd, en waarschijnlijk hebben zij er zich voor goed gevestigd, en zijn zij niet naar Beeroth teruggekeerd, hetgeen maakte dat Beeroth, dat een van de steden van de Gibeonieten was geweest, Jozua 9:17, vergeten werd, en Gitthaim lang daarna vermaard werd, zoals wij bevinden in Nehemia 11:33.

2. Hoe de moord gepleegd werd, vers 5 - 7. Zier hier:
a. Isboseths traagheid, des middags lag hij te bed. Het blijkt niet dat het op enige tijd van het jaar zo warm was in dat land, dat de inwoners genoodzaakt waren zich des middag terug te trekken, zoals ons gezegd wordt dat dit in Spanje in de zomer het geval is, maar Isboseth was een traag man, die van zijn gemak hield en een afkeer had van arbeiden, en toen hij in dit hachelijk tijdsgewricht zich aan het hoofd van zijn krijgsmacht had moeten bevinden, of aan het hoofd van zijn raadsvergaderingen, waar met David onderhandeld werd, lag hij op zijn bed te slapen, want zijn handen waren slap vers 1, en dat waren ook zijn hoofd en zijn hart. Als de moeilijkheden ons ootmoedigen, die ons veeleer moesten versterken en aansporen om alle krachten in te spannen, dan verraden wij zowel onze kroon als ons leven. Heb de slaap niet lief, opdat gij niet arm wordt. De luie ziel is een gemakkelijke prooi voor de verderver.

b. Het verraad van Baena en Rechab. Zij kwamen in het huis onder voorwendsel van tarwe te halen om hun regiment te proviandeeren, en zo groot was de eenvoud dier tijden, dat des konings korenkamer en slaapkamer vlak bij elkaar lagen, hetgeen hun de gelegenheid gaf om toen zij tarwe haalden, hem te vermoorden op zijn bed. Wij weten niet wanneer en waar de dood ons zal overvallen, als wij nederliggen om te slapen, zijn wij er niet zeker van, of wij niet de slaap des doods zullen slapen eer wij ontwaken, en wij weten ook niet welke

onverdachte hand ons de slag zal toebrengen. Isboseths eigen mannen, die zijn leven hadden moeten beschermen, ontnamen het hem.

3. De moordenaars juichen in hetgeen zij gedaan hebben. Alsof zij een glansrijke daad hadden verricht, en haar verricht te hebben voor David, niet alleen volstond om haar te rechtvaardigen, maar te heiligen, geven zij Isboseths hoofd aan David ten geschenke, vers 8. Zie, daar is het hoofd van Isboseth, van uw vijand, zij dachten dat niets hem welgevalliger kon zijn, ja, zij stellen zich voor als de werktuigen van Gods gerechtigheid, dienaren, die Zijn zwaard dragen, hoewel zij er niet toe aangesteld waren: de Heere heeft mijnen heer de koning te deze dage wraak gegeven van Saul en van zijn zaad. Niet dat zij zich ook maar in het minst bekommerden om God of om Davids eer, zij beoogden niets anders dan fortuin te maken voor zichzelf (zoals wij zeggen) en bevordering te verkrijgen aan Davids hof, maar om zich aangenaam te maken bij David, wenden zij voor zorg te hebben voor zijn leven, overtuigd te zijn van zijn recht op de kroon, en een vurige begeerte te hebben om hem voor goed op de troon bevestigd te zien. Jehu wendde ijver voor de Heere der heirscharen voor, toen eerzucht om zich en zijn geslacht te verheffen de drijfveer was van zijn handelingen.

2 Samuël 4:9 - 12
Wij hebben hier gerechtigheid geoefend aan de moordenaars van Isboseth.

I. Er wordt vonnis over hen geveld. Er was geen getuigenis van node, hun eigen tong heeft tegen hen getuigd, en wel verre van het feit te ontkennen, hebben zij er in geroemd. David toont hun dus het snode van hun misdaad en dat bloed om bloed riep van zijn hand, die nu de eerste magistraat was, en door zijn ambt geroepen om de bloedwreker te zijn. En misschien is hij in die rechtsvervolging zoveel krachtiger en ijveriger geweest omdat hij om redenen van staat Joab gespaard heeft. "Zal ik het bloed van de verslagene niet eisen van de hand van hen, die hem verslagen hebben, en daar zij het niet kunnen wedergeven, het hunne er voor nemen?" Merk op:

1. Hoe hij de misdaad verzwaart, vers 11. Isboseth was een rechtvaardig man, hij had hun geen onrecht gedaan, noch onrecht tegen hen bedoeld. Wat hemzelf betreft, David hield er zich van overtuigd, dat de tegenstand, die hij hem bood, niet voortkwam uit boosaardigheid, maar uit een vergissing, die hem deed denken dat hij recht had op de kroon, en ook door de invloed van anderen, die hem drongen om er aanspraak op te maken. De liefde leert ons het beste te denken, niet slechts van onze vrienden, maar ook van onze vijanden, en te denken dat zij, die ons in sommige opzichten onrecht doen, toch rechtvaardige mensen kunnen wezen. Ik moet niet terstond oordelen dat iemand slecht is, omdat ik vind dat hij slecht is voor mij. David acht Isboseth een eerlijk man te zijn al heeft hij hem ook onrechtvaardig veel moeite veroorzaakt. Door de wijze, waarop de misdaad gepleegd werd, wordt zij grotelijks verzwaard. Hem te doden in zijn eigen huis, op zijn bed, toen hij niet instaat was zich te verweren, dat is verraderlijk en wreed, en laag, het hart van ieder, die nog gevoel heeft voor eer en deugd, zal er in verontwaardiging tegen opkomen. Sluipmoord is naar ieders gevoelen de laagste en verfoeilijkste soort van moord. Vervloekt zij, die zijn naaste in het verborgen verslaat.

2. Hij haalt een precedent aan, vers 10. Hij had degene ter dood gebracht, die hem de tijding bracht van Sauls dood, omdat hij dacht dat het een goede tijding zou zijn voor David. Hier wordt er geen melding van gemaakt dat deze Amalekiet Saul geholpen had zichzelf van het leven te beroven, maar alleen van zijn brengen van de tijding er van, waaruit men zou kunnen opmaken dat, na gedaan onderzoek zijn verhaal onwaar is gebleken, en dat hij dus tegen zijn

eigen hoofd heeft gelogen. "Indien ik nu," zegt David, "hem als een misdadiger heb behandeld, en niet als een gunsteling" (zoals hij verwacht had behandeld te zullen worden) "die mij Sauls kroon bracht, zullen zij dan onschuldig gehouden worden, die mij Isboseths hoofd brengen?" 3. Hij bekrachtigt het vonnis met een eed vers 9. Zo waarachtig als de Heere leeft, die mijn ziel uit alle benauwdheid verlost heeft. Hij drukt zich aldus vastberaden uit, om te voorkomen dat iemand uit zijn omgeving zich tot voorspraak zou maken voor de misdadigers, en op die Godvruchtige wijze om te kennen te geven, dat hij van God verwachtte hem in het bezit van de beloofde troon te stellen, en dat hij aan geen mens verplicht wilde wezen om er hem op enigerlei wijze aan te helpen door onwettige middelen of praktijken. God had hem totnutoe uit alle benauwdheid verlost, hem over iedere moeilijkheid heengeholpen en door menigerlei gevaar, en daarom wil hij op Hem vertrouwen om Zijn eigen werk te kronen en te volbrengen. Hij spreekt van zijn verlossing uit alle benauwdheid als van een zaak, die reeds geschied is, hoewel hem nog menige storm te wachten staat, omdat hij wist dat Hij, die verlost heeft, nog verder zal verlossen. Hierop tekent hij een volmacht voor de terdoodbrenging van deze mannen, vers 12.
Dit schijnt wel streng te zijn, als zij in hetgeen zij gedaan hebben, vriendelijkheid voor hem bedoeld hebben, maar:
a. Hij wilde aldus zijn verfoeiing te kennen geven van die snode daad. Toen hij hoorde dat "de Heere Nabal geslagen had, dat hij stierf," heeft hij God gedankt, 1 Samuël 25:38 - 39, want Hij is de God, wiens de wraak is maar als goddeloze mannen Isboseth doden, dan verdienen zij te sterven, omdat zij God het werk uit de handen nemen.
b. Hij wilde aldus zijn gevoeligheid tonen over de grote belediging, die zij hem hebben aangedaan door te verwachten dat hij hen zou beschermen en belonen. Zij zouden hem nauwelijks een grotere belediging hebben kunnen aandoen dan door aldus te denken dat hij ten enenmale was gelijk zij, iemand die er zich niet om bekommerde door hoeveel bloed hij moest waden om tot de troon te komen.

II. Het doodvonnis volvoerd. De moordenaars werden overeenkomstig de wet ter dood gebracht, en hun handen en voeten werden opgehangen, niet hun gehele lichaam, dat verbood de wet, maar alleen hun handen en voeten, "in terrorem - ter afschrikking van anderen," en om gedenktekenen te zijn van Davids gerechtigheid, om die ter algemene kennis te brengen, hetgeen hem zal aanbevelen in de achting des volks, als een man, geschikt om te regeren, een man, die niet zijn eigen grootheid op het oog had, noch enigerlei vijandschap koesterde tegen het huis van Saul, maar in alle oprechtheid enig en alleen het openbare welzijn bedoelde. Maar welk een beschaming was dit voor de twee moordenaars! Welk een ontzettende teleurstelling! En die zullen ook zij ervaren, die de belangen van de Zone Davids denken te dienen door onzedelijke praktijken, door oorlog en vervolging, door bedrog en roof, die, onder schijn van Godsdienst, vorsten vermoorden, plechtige overeenkomsten verbreken, landstreken verwoesten, hun broederen haten en uitwerpen, en zeggen: dat de Heere heerlijk worde! hen doden, en menen Gode een dienst te doen. Hoe de mensen deze methoden van de kerk te dienen en de algemene zaak te bevorderen, ook canoniseren, Christus zal hun doen weten dat het Christendom niet bedoeld was om de mensheid te verderven, en zij, die aldus denken de hemel te verdienen, zullen aan de verdoemenis van de hel niet ontkomen!

HOOFDSTUK 5

1 Toen kwamen alle stammen van Israël tot David te Hebron; en zij spraken, zeggende: Zie, wij, uw gebeente en uw vlees zijn wij. 2 Daartoe ook te voren, toen Saul koning over ons was, waart gij Israël uitvoerende en inbrengende; ook heeft de HEERE tot u gezegd: Gij zult Mijn volk Israël weiden, en gij zult tot een voorganger zijn over Israël. 3 Alzo kwamen alle oudsten van Israël tot de koning te Hebron; en de koning David maakte een verbond met hen te Hebron, voor het aangezicht des HEEREN; en zij zalfden David tot koning over Israël. 4 Dertig jaar was David oud, als hij koning werd; veertig jaren heeft hij geregeerd. 5 Te Hebron regeerde hij over Juda zeven jaren en zes maanden; en te Jeruzalem regeerde hij drie en dertig jaren over gans Israël en Juda. 6 En de koning toog met zijn mannen naar Jeruzalem, tegen de Jebusieten, die in dat land woonden. En zij spraken tot David, zeggende: Gij zult hier niet inkomen, maar de blinden en kreupelen zullen u afdrijven; dat is te zeggen: David zal hier niet inkomen. 7 Maar David nam de burg Sion in; dezelve is de stad Davids. 8 Want David zeide ten zelfden dage: Al wie de Jebusieten slaat, en geraakt aan die watergoot, en die kreupelen, en die blinden, die van Davids ziel gehaat zijn, die zal tot een hoofd en tot een overste zijn; daarom zegt men: Een blinde en kreupele zal in het huis niet komen. 9 Alzo woonde David in de burg en noemde dien Davids stad. En David bouwde rondom van Millo af en binnenwaarts. 10 David nu ging geduriglijk voort, en werd groot; want de HEERE, de God der heirscharen, was met hem.

11 En Hiram, de koning van Tyrus, zond boden tot David, en cederenhout, en timmerlieden, en metselaars; en zij bouwden David een huis. 12 En David merkte, dat de HEERE hem tot een koning over Israël bevestigd had, en dat Hij zijn koninkrijk verheven had, om Zijns volks Israëls wil. 13 En David nam meer bijwijven, en vrouwen van Jeruzalem, nadat hij van Hebron gekomen was; en David werden meer zonen en dochteren geboren. 14 En dit zijn de namen dergenen, die hem te Jeruzalem geboren zijn: Schammua, en Schobab, en Nathan, en Salomo. 15 En Ibchar, en Elischua en Nefeg, en Jafia, 16 En Elischama, en Eljada, en Elifeleth. 17 Als nu de Filistijnen hoorden, dat zij David ten koning over Israël gezalfd hadden, zo togen alle Filistijnen op om David te zoeken; en David, dat horende, toog af, naar de burg. 18 En de Filistijnen kwamen en verspreidden zich in het dal Refaim. 19 Zo vraagde David de HEERE, zeggende: Zal ik optrekken tegen de Filistijnen? Zult Gij ze in mijn hand geven? En de HEERE zeide tot David: Trek op, want Ik zal de Filistijnen zekerlijk in uw hand geven. 20 Toen kwam David te Baal - perazim; en David sloeg hen aldaar, en zeide: De HEERE heeft mijn vijanden voor mijn aangezicht gescheurd, als een scheur der wateren; daarom noemde hij de naam derzelve plaats, Baal - perazim. 21 En zij lieten hun afgoden aldaar; en David en zijn mannen namen ze op.

22 Daarna togen de Filistijnen weder op; en zij verspreidden zich in het dal Refaim. 23 En David vraagde de HEERE, Dewelke zeide: Gij zult niet optrekken; maar trek om tot achter hen, dat gij aan hen komt van tegenover de moerbezienbomen; 24 En het geschiede, als gij hoort het geruis van een gang in de toppen der moerbezienbomen, dan rep u; want alsdan is de HEERE voor uw aangezicht uitgegaan, om het heirleger der Filistijnen te slaan. 25 En David deed alzo, gelijk als de HEERE hem geboden had; en hij sloeg de Filistijnen van Geba af, totdat gij komt te Gezer.

In hoever Abners verlaten van het huis van Saul, de moord op hem en op Isboseth gepleegd, bijgedragen kunnen hebben om de omwenteling te voltooien en David als koning over Israël te bevestigen, blijkt niet, maar de gelukkige verandering, welke in dit hoofdstuk verhaald wordt, schijnt er spoedig op gevolgd te zijn. Hier is:

I. David door de stammen tot koning gezalfd, vers 1 - 5.
II. Hij maakt zich meester van de burcht Sion, vers 6 - 10.
III. Hij bouwt zich een huis, en versterkt zich in zijn koninkrijk, vers 11, 12.
IV. De kinderen, die hem daarna geboren zijn, vers 13 - 16.
V. Zijn overwinning over de Filistijnen, vers 17 - 25.

2 Samuël 5:1 - 5

I. Hier is het nederig verzoek van al de stammen aan David om de regering op zich te nemen, (want zij waren nu als schapen zonder herder) en hun erkenning van hem als hun koning. Hoewel David de moord op Isboseth volstrekt niet kon goedkeuren, kon hij toch wel gebruik maken van het voordeel, dat er door verkregen werd, en de aanbieding aannemen, die hem toen gedaan werd. Juda had zich meer dan zeven jaren geleden aan David als hun koning onderworpen, en hun gelukkige toestand onder zijn regering moedigde de overige stammen aan om hem insgelijks tot hun koning te begeren. In 1 Koningen 12:23 wordt ons meegedeeld in hoe groten getale zij uit de stammen tot hem kwamen, en in welke ijver en oprechtheid, en hoe zij gedurende drie dagen te Hebron onthaald werden, toen zij allen een van zin waren om David koning te maken. Hier wordt ons slechts hun verzoek meegedeeld, en op welke grond zij David tot hun koning maakten.

1. Hun verwantschap met hem was een van de beweegredenen: Uw gebeente en uw vlees zijn wij, vers 1. Niet alleen zijt gij ons gebeente en ons vlees, geen vreemdeling, onbevoegd volgens de wet om koning te zijn, Deuteronomium 17:15 maar wij zijn uwer, dat is: "wij weten, dat gij ons beschouwt als uw gebeente en uw vlees, een tedere zorg over ons hebt, zoals een mens voor zijn eigen lichaam zorg heeft, hetgeen Saul en zijn huis niet gehad hebben. Wij zijn uw gebeente en uw vlees, en daarom zal het u evenzeer verheugen als ons, om een einde te zien aan deze langdurige burgeroorlog, en gij zult u over ons ontfermen, ons beschermen, en alles doen wat gij kunt om ons welzijn te bevorderen." Zij, die Christus tot hun Koning aannemen, kunnen aldus bij Hem pleiten: "Wij zijn Uw gebeente, en uw vlees, Gij hebt U in alles Uw broederen gelijk gemaakt", Hebreeen 2:17, wees Gij daarom onze heerser, en laat dit verderf, of deze verwoesting onder Uw hand zijn.

2. Zijn vorige goede diensten aan het publiek waren nog een andere drijfveer, vers 2. " Toen Saul koning was, hij was slechts de nul, gij waart het cijfer, waart gij Israël uitvoerende ten strijde, en inbrengende in zegepraal, wie is er dus zo geschikt als gij om de ledigstaande troon te beklimmen?" Hij die getrouw is over weinig, verdient over veel te worden gezet. Goede diensten, ons vroeger bewezen, moeten als er gelegenheid toe is door ons herdacht worden.

3. Het Goddelijk bestel was de sterkste drijfveer van allen. De Heere heeft tot u gezegd: Gij zult Mijn volk Israël weiden, dat is: gij zult hen besturen, want vorsten moeten hun volk weiden als herders, in alles met het voordeel en welzijn van hun onderdanen te rade gaan maar hen niet uitzuigen. "En gij zult niet slechts een koning zijn om in vrede te regeren, maar een voorganger zijn in de krijg, en blootgesteld zijn aan al de moeite en gevaren van het kamp." Daar God het gezegd heeft, worden zij nu eindelijk door de nood gedrongen om het ook te zeggen.

II. De openbare en plechtige inhuldiging van David, vers 3. Er werd een vergadering van de staten bijeengeroepen, al de oudsten van Israël kwamen tot hem, de overeenkomst werd vastgesteld, de "pacta conventa" bezworen en door beide zijden ondertekend. Hij verplichtte zich hen in vrede als hun richter te beschermen, en als hun voorganger of aanvoerder in de krijg, en zij namen de verplichting op zich hem te gehoorzamen hij maakte een verbond met hen, waarvan God getuige was, het was voor het aangezicht des Heeren. Hierop werd hij - nu voor de derde maal - tot koning gezalfd. Zijn verheffing ging trapsgewijze, opdat zijn geloof zou beproefd worden, en hij ervaring zou verkrijgen. En zo is zijn koninkrijk een type geweest van dat van de Messias, hetwelk trapsgewijze tot zijn volle hoogte moet komen, want "nu zien wij nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn," Hebreeën 2:8, maar wij zullen het zien, 1 Corinthiers 15:25.

III. Een algemeen bericht van zijn regering en zijn leeftijd. Hij was dertig jaar oud toen hij begon te regeren na de dood van Saul, vers 4. Op die leeftijd werden de Levieten het eerst aangesteld om hun dienstwerk aan te vangen, Numeri 4:3. Op die leeftijd ongeveer is de Zone Davids tot Zijn openbare bediening ingegaan, Lukas 3:23. Dan komen de mensen tot hun volle rijpheid en kracht en oordeel.
In het geheel regeerde hij veertig jaren en zes maanden, waarvan zeven en een half jaar te Hebron, en drie en dertig jaren te Jeruzalem, vers 5. Hebron is vermaard geweest, Jozua 14:15, het was een priester stad, maar Jeruzalem zal meer vermaard zijn, zij zal de heilige stad wezen. Grote koningen hebben zich steden gebouwd, Genesis 10:11, 36:32 - 35. David heeft dit gedaan, en het was Jeruzalem, de stad Davids. Het was een naam, vermaard tot aan het einde van de Bijbels, Openbaring 21, waar wij lezen van een nieuw Jeruzalem.

2 Samuël 5:6 - 10
Indien Salem, de plaats waarover Melchizedek koning was, Jeruzalem was - hetgeen volgens Psalm 76:3 waarschijnlijk is dan was zij vermaard in Abrahams tijd. Jozua vond haar in zijn tijd de voornaamste stad van het zuidelijk deel van Kanaän, Jozua 10:1 3. Zij viel in het lot van Benjamin, Jozua 18:28, maar belendde aan Juda's lot, Jozua 15:8. De kinderen van Juda hadden haar genomen, Richteren 1:8 maar de kinderen Benjamins lieten de Jebusieten onder hen wonen, Richteren 1:21, en zij namen zo over hen toe, dat zij de stad van de Jebusieten is geworden, Richteren 19:11. Nu was de eerste krijgsdaad van David, nadat hij tot koning over geheel Israël was gezalfd, Jeruzalem uit de handen van de Jebusieten te nemen, hetgeen hij, omdat die stad aan Benjamin behoorde, niet goed doen kon, voordat die stam, die lang het huis van Saul was blijven aanhangen, 1 Kronieken 12:29, zich aan hem onderwierp. Wij hebben hier:

I. Der Jebusieten uittarting van David en zijn krijgsmacht. Zij zeiden: Tenzij gij de blinden en kreupelen wegneemt zult gij hier niet komen, vers 6. Zij zonden David deze tergende boodschap, omdat, gelijk later bij een andere gelegenheid gezegd is, zij niet konden geloven, dat "de tegenpartijder en vijand tot de poorten van Jeruzalem zou ingaan," Klaagliederen 4:12. Zij vertrouwden, hetzij:

1. Op de bescherming hunner goden, die David in minachting de blinden en kreupelen had genoemd, want zij hebben ogen en zien niet, voeten en wandelen niet. "Maar", zeggen zij, "dezen zijn de wachters van onze stad en tenzij gij hen wegneemt (dat gij nooit zult kunnen) zult gij hier niet in komen." Sommigen denken dat het glinsterende koperen beelden waren, die zij in de nissen van de vesting hadden geplaatst, en waaraan zij de bewaring van de stad hadden opgedragen. Zij noemen hun afgoden maüzzim of sterkten, Daniel 11:38, en vertrouwden op hen als zodanig, de naam des Heeren is onze sterke toren, en Zijn arm is sterk, Zijn ogen zijn doordringend. Of:

2. In de sterkte hunner fortificaties, die zij door de natuur of de, kunst, of door beide, zo onneembaar achtten, dat de blinden en de kreupelen volstonden om ze tegen de sterkste aanvaller te verdedigen. Het was voornamelijk op de burcht Sion dat zij steunden als on-inneembaar. Waarschijnlijk stelden zij blinden en kreupelen, invaliden of verminkte krijgslieden, op de muren in minachting van David en zijn mannen, daar zij deze genoegzaam tegen hen opgewassen achtten. Al zouden ook slechts gewonden onder hen overig blijver, dan zouden deze toch nog volstaan om de belegeraars terug te drijven. Vergelijk Jeremia 37:10. De vijanden van Gods volk zijn dikwijls zeer overtuigd van hun eigen kracht en gevoelen zich het veiligst, als de dag van hun val nabij is.

II. Davids voorspoed tegen de Jebusieten. Hun hoogmoed en onbeschaamdheid hebben, in plaats van hem schrik in te boezemen, hem aangevuurd en bezield, en toen hij de algemene aanval deed, gaf hij zijn mannen dit bevel: "Hij, die de Jebusieten slaat, werpe ook in de gracht of de goot de kreupelen en de blinden, die op de muur gesteld zijn om ons en onze God te beledigen." Zij hebben waarschijnlijk lasterlijke dingen gesproken, en werden daarom door Davids ziel gehaat. Aldus kan vers 8 gelezen worden, wij ontlenen onze lezing er van aan 1 Kronieken 11:6, waar alleen gesproken wordt van de Jebusieten te slaan maar niet van de blinden en kreupelen. De Jebusieten hadden gezegd dat, indien deze hun beelden hen niet beschermden, de blinden en kreupelen niet in het huis zouden komen, dat is: zij zouden nooit meer vertrouwen stellen in hun palladium (aldus verslaat het de geleerde Gregory) en geen eerbied meer betonen aan hun beelden, en David, het fort veroverd hebbende, zei dit ook, namelijk dat deze beelden, die hun aanbidders niet konden beschermen, daar nooit meer een plaats zouden hebben.

III. Hij vestigde zijn koninklijke zetel in Sion, hijzelf woonde in het fort (welks sterkte hem had tegengestaan en een verschrikking voor hem geweest is, maar nu bijdroeg tot zijn veiligheid, en hij bouwde er rondom huizen voor zijn dienaren en zijn lijfwacht, vers 9 van Millo, het stadhuis, af en binnenwaarts. Hij was voorspoedig in alles wat hij ondernam, werd groot in eer, kracht en rijkdom, al meer en meer achtbaar in de ogen van zijn onderdanen en geducht in de ogen van zijn vijanden, want de Heere, de God van de heirscharen, was met hem. God heeft alle schepselen onder Zijn macht, maakt het gebruik van hen, dat Hem behaagt, en doet hen dienen tot Zijn eigen doeleinden, en Hij was met hem, om hem te besturen, te bewaren, en voorspoedig te maken. Zij, voor wie de Heere der heirscharen is, behoeven voor geen heirscharen van mensen of duivelen te vrezen. Zij, die groot worden moeten dit toeschrijven aan Gods tegenwoordigheid bij hen, en er Hem de eer voor geven. De kerk wordt Sion genoemd en de stad des levenden Gods, de Jebusieten, Christus' vijanden, moeten eerst overwonnen en uit de bezitting verdreven worden, de blinden en kreupelen worden weggenomen, en dan verdeelt Christus de roof, richt er Zijn troon op, en maakt het tot de woonplaats Zijns Geestes.

2 Samuël 5:11 - 16

I. Hier wordt Davids huis gebouwd, een koninklijk paleis, geschikt om er het hof in te ontvangen, dat hij hield, en de hulde, die hem gebracht werd, vers 11. De Joden waren landbouwers en schaapherders, en hebben zich niet veel aan handel of ambacht gewijd, daarom heeft Hiram, koning van Tyrus, een rijk vorst, toen hij een gezantschap zond om David geluk te wensen met zijn troonsbestijging, hem werklieden aangeboden om hem een huis te bouwen. David nam het aanbod dankbaar aan, en Hirams werklieden bouwden David een huis naar zijn welgevallen. Velen hebben uitgemunt in kunsten en wetenschappen, die vreemdelingen waren voor het verbond van de beloften, maar Davids huis was er niet te slechter om, of minder geschikt om Gode toegewijd te worden, dat het gebouwd werd door de zonen van de vreemdeling. Er is geprofeteerd van de Evangeliekerk: "De vreemden zullen uw muren bouwen, en hun koningen zullen u dienen," Jesaja 60:10.

II. Davids regering gegrond en opgebouwd, vers 12.

1. Zijn koninkrijk was bevestigd er was niets om het te doen wankelen, niemand om hem te verontrusten of zijn recht op de kroon te betwisten. Hij, die hem koning had gemaakt, bevestigde hem, omdat hij een type moest wezen van Christus, met wie Gods hand vast zou blijven, en Zijn verbond vast zou blijven, Psalm 89:22 - 29. Saul werd koning gemaakt, maar niet bevestigd, evenals Adam in de staat van de onschuld. David werd als koning bevestigd evenzo de Zone Davids, en allen, die door Hem Gode tot koningen en priesters gemaakt zijn.

2. Het was verhoogd, beide in de ogen van vrienden en vijanden, nooit had het volk van Israël zo'n groot aanzien als nu. Aldus is van Christus beloofd dat Hij "ten hoogste zal wezen over de koningen van de aarde," Psalm 89:28. God heeft Hem "uitermate verhoogd," Fillipp. 2:9.

3. David bemerkte het door de wondervolle leidingen van Gods voorzienigheid om hem te bevestigen en te verhogen. "Hierbij weet ik dat Gij lust aan mij hebt" Psalm 41:12. Velen hebben de gunst en de liefde van God, en bemerken het niet, en zo derven zij er de vertroosting en het genot van, maar daartoe verhoogd te zijn, en daarin bevestigd te zijn en het te bemerken, dat is zaligheid.

4. Hij erkende dat het was om Zijn volks Israëls wil, dat God grote dingen voor hem gedaan had, opdat hij een zegen voor hen zijn zou, en zij gelukkig zouden zijn onder zijn bestuur. God heeft niet om zijnentwil Israël tot zijn onderdanen gemaakt, opdat hij groot, en rijk, en machtig zou zijn, maar Hij heeft hem om hunnentwil tot hun koning gemaakt, opdat hij hen zou leiden, besturen en beschermen. Koningen zijn dienaren Gods ten goede van hun volk, Romeinen 13:4.

III. Davids gezin vermenigvuldigd en toegenomen. Al de zonen, die hem geboren werden nadat hij te Jeruzalem was gekomen, worden hier genoemd, elf in aantal, behalve de zes, die hem te Hebron geboren waren, Hoofdstuk 3:2 - 5. Daar werden ook de moeders genoemd, niet hier, er wordt slechts in het algemeen gezegd, dat hij meer bijwijven en vrouwen nam, vers 13. Zullen wij er hem voor prijzen? Wij prijzen hem niet, wij rechtvaardigen hem niet, wij kunnen hem nauwelijks verontschuldigen. Het slechte voorbeeld van de aartsvaders kon hem doen denken dat er geen kwaad in was, misschien hoopte hij door het vermenigvuldigen van zijn verbintenissen zijn invloed te versterken en de koninklijke familie te doen toenemen. Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker met deze pijlen gevuld heeft. Maar een wijnstok aan de zijden van het huis kan met de zegen van God ranken uitschieten tot aan de zee, en scheuten tot aan de rivier. Door een vrouw heeft Adam de wereld bevolkt, en Noach haar opnieuw bevolkt. David had vele vrouwen, maar dat heeft hem niet weerhouden zijns naasten vrouw te begeren en haar te verontreinigen want mannen, die eens door de heining heen zijn gebroken, zullen eindeloos voortdwalen. Van Davids bijwijven zie 2 Samuël 15:16, 16:22, 19:5. Van zijn zonen, zie 1 Kronieken 3:5.

2 Samuël 5:17 - 25

De bijzondere dienst, waarvoor David verwekt was, was Israël te verlossen van de hand van de Filistijnen, Hoofdstuk 3:18. Daarom geeft God in Zijn voorzienigheid hem de gelegenheid om die dienst in de eerste plaats te vervullen. Wij hebben hier het bericht van twee grote overwinningen behaald over de Filistijnen, waardoor David niet alleen de schande uitwiste en het verlies herstelde door Israël ondergaan en geleden in de veldslag, waarin Saul gedood werd, maar ook voortgang maakte tot de algehele ten onderbrenging van deze kwellende naburen, de laatste overblijfselen van de gevloekte volken.

I. In die beide krijgsverrichtingen waren de Filistijnen de aanvallers, opgewekt tot hun eigen verderf.

1. Eerst kwamen zij om David te zoeken vers 17, omdat zij hoorden dat zij David ten koning over Israël gezalfd hadden. Wat zou hij, die onder Saul zijn tienduizenden had verslagen, niet doen nu hij zelf koning is! Daarom dachten zij dat het hoog tijd was om rond te zien, en zijn regering reeds bij de aanvang te verpletteren, eer zij nog voor goed gevestigd was. Hun voorspoed tegen Saul enige jaren tevoren heeft hen misschien aangemoedigd om die aanval

op David te doen, maar zij bedachten niet dat God met David was, terwijl Saul dat voorrecht had verbeurd en verloren. Het koninkrijk van de Messias werd, zodra het opgericht was in de wereld, aldus krachtig aangevallen door de machten van de duisternis, die met de verenigde krachten van Joden en heidenen er tegen opstonden om het te verderven, de heidenen woedden en de koningen van de aarde stelden zich op om het tegen te staan, maar alles tevergeefs, Psalm 2:1 en verv. Het verderf zal evenals hier, over Satans eigen rijk komen. Zij beraadslaagden tezamen, maar werden verbroken, Jesaja 8:9, 10.

2. Voor de tweede aanval kwamen zij wederom op, hopende te herwinnen wat zij in de vorige strijd hadden verloren, daar hun hart verhard was tot hun verderf, vers 22.

3. Beide malen verspreidden zij zich in het dal Refaïm, dat zeer dicht bij Jeruzalem lag, zij hoopten zich van die stad meester te maken, eer David er de vestingwerken van voltooid had. Van het begin af is Jeruzalem met zeer bijzondere vijandschap aangevallen. Dat zij zich verspreidden duidt aan, dat zij zeer talrijk waren en een zeer geducht aanzien hadden. Wij lezen van de vijanden van de kerk, "dat zij zijn opgekomen op de breedte van de aarde," Openbaring 20:9, maar hoe verder zij zich verspreiden, hoe beter doelwit zij bieden voor Gods pijlen.

II. Beide malen heeft David - hoewel hij ijverig genoeg was om tegen hen op te trekken (want zodra hij het hoorde toog hij af naar de burcht, om de een of ander gewichtige en voordelige stelling te beveiligen, vers 17) de strijd toch niet begonnen voor hij de Heere had gevraagd door de borstlap des gerichts, vers 19. Zijn vraag was tweeledig.

1. Betreffende zijn plicht: Zal ik optrekken? Zal ik een opdracht van de hemel hebben om tegen hen te strijden?" Men zou denken dat hij hieraan niet behoefde te twijfelen, waarvoor was hij anders tot koning gemaakt, dan om de krijg des Heeren en van Israël te voeren? Maar een Godvruchtig man ziet het gaarne dat bij iedere stap, die hij doet, God voor hem heengaat. "Zal ik thans optrekken?" Het moet geschieden, maar moet het nu geschieden? Erken Hem in al uw wegen. En behalve dat, hoewel de Filistijnen openbare vijanden waren, zijn sommigen van hen toch zijn bijzondere vrienden geweest, Achis had hem, toen hij in benauwdheid verkeerde, weldadigheid bewezen en beschermd. "Moet ik nu", zegt David, "bij de herinnering daarvan niet eerder vrede met hen maken, dan krijg tegen hen voeren?" "Neen", zegt God, "zij zijn Israëls vijanden en ten verderve gewijd, heb dus geen gewetensbezwaar hieromtrent, maar trek op."

2. Betreffende zijn voorspoed. Zijn geweten deed de vorige vraag: Zal ik optrekken? Zijn voorzichtigheid vraagt: Zult Gij ze in mijn hand geven? Hiermede erkent hij zijn afhankelijkheid van God voor de overwinning, dat hij niet over hen kan zegevieren, tenzij God hen in zijn hand geeft, en hij onderwerpt zich aan het welbehagen Gods. Zult Gij het doen? Ja, zegt God, Ik zal het zeker doen. Als God ons zendt, zal Hij ons doorhelpen en ons bijstaan. De verzekering, die God ons gegeven heeft van de overwinning over onze geestelijke vijanden, dat Hij Satan haast onder onze voeten zal verpletteren, moet ons aansporen in onze geestelijke strijd. Wij strijden niet in het onzekere. David had nu een groot leger onder zijn bevel, dat vol was van ijver en moed maar toch steunde hij meer op Gods belofte dan op zijn krijgsmacht.

III. In het eerste van deze twee gevechten heeft David het leger van de Filistijnen verslagen, vers 20, hij sloeg hen, en toen hij dit gedaan had 1. Gaf hij aan zijn God de eer. Hij zei " De Heere heeft mijn vijanden voor mijn aangezicht gescheurd, ik zou het niet hebben kunnen

doen, indien Hij het niet voor mij gedaan had, Hij heeft de bres geopend, en het was zoals wanneer door een sterke vloed een dijkbreuk ontstaat, die al wijder en wijder wordt. Het voornaamste van het werk heeft God gedaan, ja Hij deed alles, wat David deed, betekende niet veel, en daarom: Niet ons, o Heere, niet ons, maar Uw naam geef eer. Hij hoopte ook dat deze scheur, evenals die van de wateren bij de opening van een sluis, een volkomen verwoesting tot hen zou doorlaten, en om de herinnering er aan te bestendigen noemde hij de plaats Baäl - Perazim, de heer van de scheuren, omdat God hen zo was tegengekomen dat zij spoedig het onderspit moesten delven. Laat het nageslacht dit opmerken tot Gods eer.

2. Hij maakte hun goden te schande. Zij brachten de beelden hunner goden in het veld als hun beschermers in navolging van de Israëlieten, die de ark in het leger hadden gebracht, maar op de vlucht gedreven zijnde hadden zij geen tijd om hun beelden mee te nemen, want zij waren "een last voor de vermoeide beesten," Jesaja 46:1, daarom lieten zij hen over om met de rest hunner bagage in de handen van de overwinnaars te vallen. Hun beelden lieten hen in de steek, gaven hun geen hulp, en daarom lieten zij hun beelden nu ook maar voor zichzelf zorgen. God kan de mensen die dingen moede doen worden, waar hun hart het meest aan gehecht was, en hen noodzaken datgene te verlaten waar zij het meest van hielden, zodat zij zelfs "hun zilveren afgoden en hun gouden afgoden wegwerpen voor de mollen en de vleermuizen," Jesaja 2:20, 21. Het overige van de buit hebben David en zijn mannen voor hun eigen gebruik aangewend, maar de beelden hebben zij verbrand, vers 21, zoals God geboden had, Deuter. 7:5, "hun gesneden beelden zult gij met vuur verbranden, ten teken van uw afschuw van afgoderij, en opdat zij u niet tot een strik worden." Bisschop Patrick merkt hier terecht op dat de ark, toen zij in de handen van de Filistijnen is gevallen, hen heeft verteerd maar deze beelden hebben, toen zij in de handen van Israël vielen, zichzelf niet kunnen redden om verbrand en dus verteerd te worden.

IV. Bij de laatste ontmoeting met de vijand gaf God aan David enige merkbare tekenen van Zijn tegenwoordigheid. Hij gebood hem de vijand niet rechtstreeks aan te vallen, zoals hij tevoren gedaan had, maar achter hem om te trekken, vers 23.

1. God gebood hem terug te gaan, zoals Israël stilstond om het heil des Heeren te zien.
2. Hij beloofde hem de vijand zelf met een onzichtbaar heir van engelen aan te vallen, vers 24. Gij zult het geruis horen van een gang, als het optrekken van een heir in de lucht in de toppen van de moerbeziënbomen. Engelen treden zachtkens, en Hij, die op de wolken kan wandelen, kan, als het Hem behaagt op de toppen van bomen wandelen of (zoals bisschop Patrick het opvat) aan het hoofd van de moerbeziënbomen, dat is: van het bos of de haag dier bomen. "En aan dat teken zult gij weten, dat de Heere voor uw aangezicht is uitgegaan, hoewel gij Hem niet ziet zult gij Hem horen, en het geloof zal komen en bevestigd worden door het gehoor. Hij gaat uit om het heirleger van de Filistijnen te slaan." Toen David zelf hen geslagen had, vers 20, heeft hij het aan God toegeschreven: De Heere heeft mijn vijanden voor mijn aangezicht gescheurd, om hem nu voor deze dankbare erkentenis te belonen, heeft God het de volgende maal alleen gedaan, zonder hem aan enigerlei moeite of gevaar bloot te stellen, voor hen die God erkennen in hetgeen Hij voor hen gedaan heeft zal Hij meer doen. Doch merk op: hoewel God beloofd had voor zijn aangezicht heen te gaan om de Filistijnen te slaan, moest David toch toen hij het geruis van de gang hoorde zich reppen en gereed zijn om de overwinning op te volgen. Gods genade moet ons opwekken en aanvuren in onze pogingen. Als God beide het willen en het werken in ons werkt dan volgt hieruit niet dat wij moeten stilzitten als degenen, die niets te doen hebben maar wij moeten "onze zaligheid werken met vreze en beven," met alle mogelijke zorg en naarstigheid, Filipp. 2:12, 13. Het geruis van de gang was:

a. Een teken voor David om te handelen, het is troostrijk uit te gaan als God voor ons aangezicht heengaat. En b. Het was misschien een verschrikking voor de vijand en bracht hem in verwarring. Het optrekken van een leger horende tegen hun front trokken zij in allerijl terug, en stuitten op Davids leger, dat achter hun achterhoede lag. Van hen, tegen wie God strijdt, is gezegd dat "het geruis van een gedreven blad hen jagen zal," Leviticus 26:36. Het succes hiervan wordt in korte bewoordingen meegedeeld, vers 25. David is zijn orders nagekomen, wachtte totdat God zich bewoog, en toen, maar niet eerder, trok hij op. Aldus werd hij geoefend in afhankelijkheid van God en Zijn voorzienigheid. God volbracht Zijn belofte, ging voor zijn aangezicht heen, en versloeg de gehele krijgsmacht van de vijand, en David bleef niet in gebreke om van zijn voordelen gebruik te maken, hij sloeg de Filistijnen tot aan de grenzen van hun eigen land. Toen het koninkrijk van de Messias opgericht moest worden, moesten de apostelen die het rijk des duivels hadden neer te werpen, niets doen of ondernemen, voor zij de belofte des Geestes hadden ontvangen, die kwam "met een geluid als van een geweldige, gedreven wind," Handelingen 2:2, en daarvan is het geruis van de gang in de toppen van de moerbeziënbomen het type geweest, en toen zij dat geluid hoorden, moesten zij aan het werk gaan, en dat hebben zij gedaan, zij zijn uitgegaan, overwinnende, en opdat zij overwonnen.

HOOFDSTUK 6

1 Daarna verzamelde David wederom alle uitgelezenen in Israël, dertig duizend. 2 En David maakte zich op, en ging heen met al het volk, dat bij hem was, van Baalim - Juda, om van daar op te brengen de ark Gods, bij dewelke de Naam wordt aangeroepen, de Naam van de HEERE der heirscharen, Die daarop woont tussen de cherubim. 3 En zij voerden de ark Gods op een nieuwen wagen, en haalden ze uit het huis van Abinadab, dat op een heuvel is; en Uza en Ahio, zonen van Abinadab, leidden de nieuwen wagen. 4 Toen zij hem nu uit het huis van Abinadab, dat op de heuvel is, met de ark Gods, wegvoerden, zo ging Ahio voor de ark henen. 5 En David en het ganse huis Israëls speelden voor het aangezicht des HEEREN, met allerlei snarenspel van dennenhout, als met harpen, en met luiten, en met trommelen, ook met schellen, en met cimbalen. 6 Als zij nu kwamen tot aan Nachons dorsvloer, zo strekte Uza zijn hand uit aan de ark Gods, en hield ze, want de runderen struikelden. 7 Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Uza, en God sloeg hem aldaar, om deze onbedachtzaamheid; en hij stierf aldaar bij de ark Gods. 8 En David ontstak, omdat de HEERE een scheur gescheurd had aan Uza; en hij noemde dezelve plaats Perez - Uza, tot op dezen dag. 9 En David vreesde de HEERE ten zelven dage; en hij zeide: Hoe zal de ark des HEEREN tot mij komen? 10 David dan wilde de ark des HEEREN niet tot zich laten overbrengen in de stad Davids; maar David deed ze afwijken in het huis van Obed - Edom, de Gethiet. 11 En de ark des HEEREN bleef in het huis van Obed - Edom, de Gethiet, drie maanden; en de HEERE zegende Obed - Edom en zijn ganse huis. 12 Toen boodschapte men de koning David, zeggende: De HEERE heeft het huis van Obed - Edom, en al wat hij heeft, gezegend om der ark Gods wil; zo ging David heen en haalde de ark Gods uit het huis van Obed - Edom opwaarts in de stad Davids, met vreugde. 13 En het geschiedde, als zij, die de ark des HEEREN droegen, zes treden voortgetreden waren, dat hij ossen en gemest vee offerde. 14 En David huppelde met alle macht voor het aangezicht des HEEREN; en David was omgord met een linnen lijfrok. 15 Alzo brachten David en het ganse huis Israëls de ark des HEEREN op, met gejuich en met geluid der bazuinen. 16 En het geschiedde, als de ark des HEEREN in de stad Davids kwam, dat Michal, Sauls dochter, door het venster uitzag. Als zij nu de koning David zag, springende en huppelende voor het aangezicht des HEEREN, verachtte zij hem in haar hart. 17 Toen zij nu de ark des HEEREN inbrachten, stelden zij die in haar plaats, in het midden der tent, die David voor haar gespannen had; en David offerde brandofferen voor des HEEREN aangezicht, en dankofferen. 18 Als David geëindigd had het brandoffer en de dankofferen te offeren, zo zegende hij het volk in de Naam des HEEREN der heirscharen. 19 En hij deelde uit aan het ganse volk, aan de ganse menigte van Israël, van de mannen tot de vrouwen toe, aan een iegelijk een broodkoek, en een schoon stuk vlees, en een fles wijn. Toen ging al dat volk heen, een iegelijk naar zijn huis.

20 Als nu David wederkwam, om zijn huis te zegenen, ging Michal, Sauls dochter, uit, David tegemoet, en zeide: Hoe is heden de koning van Israël verheerlijkt, die zich heden voor de ogen van de dienstmaagden zijner dienstknechten heeft ontbloot, gelijk een van de ijdele lieden zich onbeschaamdelijk ontbloot? 21 Maar David zeide tot Michal: Voor het aangezicht des HEEREN, Die mij verkoren heeft voor uw vader en voor zijn ganse huis, mij instellende tot een voorganger over het volk des HEEREN, over Israël; ja, ik zal spelen voor het aangezicht des HEEREN. 22 Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen, en met de dienstmaagden, waarvan gij gezegd hebt, met dezelve zal ik verheerlijkt worden. 23 Michal nu, Sauls dochter, had geen kind, tot de dag van haar dood toe.

De afzondering, waarin de ark gedurende de regering van Saul is gebleven, was voor Israël een even grote smart als de beledigingen, die zij van de Filistijnen hadden te verduren. David, de Filistijnen vernederd en getuchtigd hebbende, brengt de ark, in dankbaarheid voor die gunst, en ingevolge zijn voornemens voor het openbare welzijn naar zijn eigen stad, teneinde haar in zijn nabijheid te hebben, en opdat zij een sieraad en kracht zou zijn voor zijn nieuwe stichting. Hier is:

I. Een poging om dit te doen, die mislukt is. Het plan werd gemaakt, vers 1, 2. Maar:
   1. Zij maakten zich schuldig aan een vergissing door haar te vervoeren op een wagen vers 3 - 5.

2. Zij werden voor die vergissing gestraft door de plotselingen dood van Uzza, vers 6, 7, hetgeen een grote verschrikking was voor David, vers 8, 9, en de zaak tot stilstand bracht, vers 10 - 11.

II. De grote blijdschap en voldoening, waarmee het ten laatste gedaan werd, vers 12 - 15. En:

1. De goede verstandhouding tussen David en het volk, vers 17 - 19.

2. Het ongenoegen tussen David en zijn vrouw bij die gelegenheid, vers 16, 20 - 23. En als wij in aanmerking nemen, dat de ark beide het teken was van Gods tegenwoordigheid en een type van Christus, dan zullen wij zien dat dit verhaal zeer leerrijk voor ons is.

2 Samuël 6:1 - 5

Wij hebben geen woord over de ark gehoord sedert zij na haar terugkomst uit de gevangenschap onder de Filistijnen te Kirjath-Jearim was ondergebracht, 1 Samuël 7:1,2, behalve die ene maal toen Saul haar liet halen, 1 Samuël 14:18. Hetgeen in vroeger dagen van zoveel gewicht was, is nu als een veronachtzaamd ding ter zijde geworpen, en dat wel gedurende vele jaren. En zo nu de ark gedurende zo lange tijd in een huis was, laat het dan niet vreemd gevonden worden, dat wij de kerk gedurende zo lange tijd in de woestijn vinden, Openbaring 12:14. Voortdurende zichtbaarheid is geen kenmerk van de ware kerk. God is genadig met de zielen van Zijn volk, als zij de uitwendige tekenen van Zijn tegenwoordigheid ontberen. Maar nu David op de troon is bevestigd, begint de eer van de ark te herleven en Israëls zorg er voor op te bloeien, waaraan de Godvruchtigen onder hen ongetwijfeld ook wel gedacht hebben, maar "zij hebben de gelegenheid niet gehad," Filipp. 4:10.

I. Hier wordt eervolle melding gemaakt van de ark. Er is in lange tijd niet van gesproken, maar, nu er van gesproken wordt, merk op hoe zij wordt beschreven, vers 2. Het is de ark Gods, bij welke de naam wordt aangeroepen, de naam des Heeren der heirscharen, die daarop woont tussen de cherubim. Of, op welke de Naam des Heeren der heirscharen wordt aangeroepen, of, om welke de naam is uitgeroepen, de naam van de Heere der heirscharen, dat is: God werd grotelijks verheerlijkt in de wonderen, die voor de ark geschiedden. Of, de ark van God, die genoemd is de naam, Leviticus 24:11, 16, de naam van de Heere der heirscharen, die er op gezeten is. Laat ons hieruit leren:

1. Hoog van God te denken en te spreken. Hij is de naam boven iedere naam, de Heere der heirscharen, die alle schepselen in hemel en op aarde onder Zijn gebied heeft, van allen hulde ontvangt, en wie het toch behaagt tussen de cherubim te wonen, boven het verzoendeksel zich genadig aan Zijn volk openbaart, met hen verzoend is in de Middelaar en bereid is om hun wel te doen.

2. Met eerbied te denken aan en te spreken van de heilige inzettingen, die voor ons zijn wat de ark geweest is voor Israël, de tekenen van Gods tegenwoordigheid, Mattheus 28:20, en de middelen van onze gemeenschapsoefening met Hem, Psalm 27:4. Het is de eer van de ark dat zij de ark Gods is, Hij ijvert er voor, is er verheerlijkt in, Zijn naam wordt er over aangeroepen. De Goddelijke instelling zet schoonheid en majesteit bij aan de heilige inzettingen die anders geen gedaante of heerlijkheid zouden hebben. Christus is onze ark, in en door Hem openbaart God Zijn gunst, en deelt Hij ons Zijn genade mede, en neemt Hij onze aanbidding aan en onze gebeden.

II. Hier wordt aan de ark bij haar verplaatsing een eervol geleide gegeven. Nu wordt er eindelijk eens naar gevraagd. David deed het voorstel, 1 Kronieken 13:1 - 3, en de hoofden van de vergadering stemden er mee in, vers 4. Al de uitgelezen mannen Israëls worden

samengeroepen, om aan de plechtigheid luister bij te zetten en hun vreugde te kennen te geven wegens haar opvoering naar Jeruzalem. De hoge adel en de mindere adel, oudsten en ambtlieden, kwamen ten getale van dertig duizend, vers 1, behalve nog het gewone volk, want sommigen denken dat het geschiedde bij gelegenheid van een van de drie grote jaarlijkse feesten. Dit moet een indrukwekkende optocht geweest zijn wel geschikt om de jongelieden onder het volk, die misschien nauwelijks van het bestaan van de ark gehoord hadden, een grote eerbied er voor in te boezemen, want het moest wel een onwaardeerbare schat zijn, die de koning zelf en al de groten des lands begeleidden en tot erewacht strekten.

III. Bij het verplaatsen van de ark is hier zeer groot vreugdebetoon, vers 5. David zelf en allen die bij hem waren en behagen vonden in muziek, maakten gebruik van de muziekinstrumenten, die zij bezaten om uitdrukking te geven aan hun vreugde. Het kon hen wel in een vervoering van blijdschap brengen de ark uit die geringe, onaanzienlijke plaats tevoorschijn te zien komen om naar de plaats gebracht te worden, die God voor de openbare eredienst had bestemd. Het is beter de ark in een huis te hebben, dan haar in het geheel niet te hebben, beter in een huis dan gevangen in Dagons tempel.
Maar het is zeer begeerlijk om haar in een tent te hebben, die voor dat doel is opgericht, waar de mensen er meer open en vrije toegang toe kunnen hebben. Evenals de verborgen aanbidding beter is hoe meer verborgen zij is, zo is de openbare aanbidding beter hoe meer openbaar zij is, en wij hebben reden ons te verblijden, als elk bedwang of beletsel is weggenomen, en de ark Gods welkom wordt geheten in de stad Davids, en niet slechts beschermd en geduld wordt door de burgerlijke macht, maar gesteund en aangemoedigd, uit vreugde hierover speelden zij voor het aangezicht des Heeren. Openbare vreugde moet altijd voor het aangezicht des Heeren zijn met het oog op Hem en eindigende in Hem en moet niet ontaarden in hetgeen vleselijk en zinnelijk is.
Dr. Lightfoot denkt dat David bij die gelegenheid de 68ste Psalm heeft geschreven, omdat hij begint met het aloude gebed van Mozes bij het opvoeren van de ark. Laat God opstaan en Zijn vijanden zullen verstrooid worden, en in vers 26 wordt daar nota genomen van de zangers en speellieden, die de optocht vergezelden, en in vers 28 van de vorsten van verschillende stammen. En misschien zijn de woorden in het laatste vers: o God! Gij zijt vreeslijk uit Uw heiligdommen er bij gelegenheid van de dood van Uzza aan toegevoegd.

IV. Hier is een vergissing, waaraan zij zich in deze zaak hebben schuldig gemaakt, namelijk dat zij de ark vervoerd hebben op een wagen, terwijl de priesters haar op hun schouders hadden moesten dragen, vers 3. Aan de Kohathieten, die met de ark belast waren, waren geen wagens toegewezen, omdat "de dienst van de heilige dingen op hen was, die zij op de schouderen droegen," Numeri 7:9. De ark was geen zo zware last, of zij konden haar onder elkaar wel op hun schouders tot aan de berg Sion gedragen hebben, zij behoefden haar niet, alsof het een gewoon ding was, op een wagen te zetten. Het was geen verontschuldiging voor hen, dat de Filistijnen dit gedaan hadden en er niet voor gestraft waren, zij wisten niet beter, en zij hadden ook geen priesters of Levieten die het op zich konden nemen om haar te dragen, beter haar te vervoeren op een wagen dan dat de priesters van Dagon haar zouden dragen. Filistijnen kunnen de ark straffeloos op een wagen vervoeren, maar als Israëlieten het doen doen zij het op hun gevaar.
En de zaak werd er zeer weinig beter om, dat het een nieuwe wagen was, oud of nieuw, het was niet wat God bevolen had. Ik vraag mij af, hoe zo'n wijs en Godvruchtig man als David was, die zoveel omgang had met de wet van God, zich aan zodanige vergissing heeft kunnen schuldig maken. Wij willen in liefde hopen dat het was omdat hij zich zo bezighield met het wezen van de dienst, dat hij dit bijkomstige over het hoofd heeft gezien.

2 Samuël 6:6 – 11
Wij zien hier Uzza dood neergeveld omdat hij de ark had aangeraakt, toen zij opgevoerd werd naar de stad Davids, een treurige gebeurtenis, die hen terneersloeg in hun vreugde, het opvoeren van de ark voor het ogenblik staakte, en deze grote vergadering, die opgekomen was om haar te begeleiden, uiteen deed gaan, en verschrikt huiswaarts deed keren.

I. Uzza's overtreding scheen zeer klein. Hij, en zijn broeder Ahio, de zonen van Abinadab in wiens huis de ark zolang verbleven was hadden er de zorg over gehad, en hun bereidwilligheid tonende om het algemene welzijn te stellen boven hun persoonlijke eer of belang, hadden zij op zich genomen om de wagen te besturen, waarop de ark vervoerd werd, daar dit waarschijnlijk de laatste dienst was, die zij er voor te doen zouden hebben want als zij in de stad Davids is, zullen waarschijnlijk anderen voor haar dienst worden aangesteld. Ahio ging vooraan om de weg vrij te houden, en, zo het nodig was, de ossen te besturen, Uzza volgde dicht aan de zijde van de wagen, en nu gebeurde het dat de ossen struikelden en de ark deden schudden vers 6. De taalgeleerden zijn het onderling niet eens over de betekenis van het oorspronkelijke woord. Zij struikelden, aldus is de kanttekening op de Engelse vertaling des Bijbels. Anderen geven de betekenis: zij sloegen achteruit, misschien tegen de prikkel, waarmee Uzza hen aandreef. Zij bleven in de modder steken zo lezen hier anderen. Hoe het zij, door het een of ander ongeval was de ark in gevaar van te vallen. Hierop greep Uzza haar, om haar voor vallen te bewaren, met zeer goede bedoeling naar wij reden hebben te geloven, namelijk om de eer van de ark te bewaren en een slecht voorteken te vermijden. Maar dit was zijn misdaad: Uzza was een Leviet, en alleen priesters mochten de ark aanraken. De wet gebood uitdrukkelijk dat de Kohathieten wel de ark moesten dragen aan haar handbomen, maar "het heilige niet moesten aanroeren, opdat zij niet stierven," Numeri 4:15. Uzza's langdurige gemeenzaamheid met de ark en de zorg die hij er voortdurend voor gedragen heeft, kon hem tot die vermetelheid hebben gebracht, maar verontschuldigde haar niet.

II. Zijn straf voor die overtreding schijnt zeer zwaar, vers 7. De toorn des Heeren ontstak tegen Uzza (want in gewijde zaken is Hij een ijverig God) en Hij sloeg hem aldaar om zijn vermetelheid, zoals er staat in de oorspronkelijke tekst, en doodde hem te eigener plaats. Daar heeft hij gezondigd, en daar stierf hij, bij de ark Gods, zelfs het verzoendeksel kon hem niet behouden. Waarom was God zo streng jegens hem? 1. Het aanroeren van de ark was aan de Levieten verboden, uitdrukkelijk verboden, onder straffe des doods, opdat zij niet sterven, en door dit voorbeeld van strengheid heeft God willen tonen, hoe rechtvaardig Hij met onze eerste ouders had kunnen handelen, toen zij gegeten hadden wat hun evenzo op straffe des doods verboden was: opdat gij niet sterft.

2. God zag de vermetelheid en oneerbiedigheid van Uzza's hart. Misschien heeft hij aan deze grote vergadering eens willen tonen, hoe vrij en onbevreesd hij met de ark durfde omgaan, daar hij er reeds zolang vertrouwd mee was. Gemeenzaamheid, zelfs met het ontzaglijkste, brengt allicht minachting teweeg.

3. David heeft later erkend dat Uzza gestorven is wegens een misslag, waaraan zij allen schuldig waren, namelijk dat zij de ark op een wagen vervoerd hebben, in plaats van haar op de schouders van de Levieten te laten dragen, daarom heeft de Heere onze God onder ons een scheur gemaakt, 1 Kronieken 15:13. Maar Uzza alleen werd tot een voorbeeld gesteld misschien omdat hij het ijverigst was om die wijze van vervoer aan te raden, maar hij is in nog een andere dwaling vervallen, die hierdoor veroorzaakt werd. Misschien was de ark niet bedekt, zoals zij behoorde te wezen, met een bedeksel van dassenvellen, Numeri 4:6, en dat was nog een verdere overtreding.

4. God wilde hierdoor het hart van de duizenden Israëls vervullen met ontzag, en hun de overtuiging geven dat de ark niet minder eerbiedwaardig was, omdat zij zolang in geringe omstandigheden en omgeving is geweest, en hen leren om zich te verheugen met beving en de heilige dingen altijd met eerbied en heilige vreze te behandelen.

5. God wilde ons hiermede leren dat een goede bedoeling geen slechte daad kan rechtvaardigen, het zal ons niet baten te zeggen dat hetgeen slecht gedaan werd toch goed bedoeld was. Hij wil ons doen weten, dat Hij Zijn ark kan en zal beveiligen, en de zonde des mensen niet nodig heeft om Hem daarbij behulpzaam te zijn.

6. Indien het nu zo'n grote misdaad was, dat iemand de ark des verbonds aangreep die daartoe het recht niet had, wat is het dan voor hen, die aanspraak maken op de voorrechten van het verbond en er de voorwaarden niet van nakomen? "Tot de goddeloze zegt God: Wat hebt gij Mijn inzettingen te vertellen en neemt Mijn verbond in uw mond?" Psalm 50:16. Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen? Indien de ark zo heilig was en met geen oneerbiedige handen aangeraakt mocht worden wat is dan "het bloed des testaments?" Hebreeën 10:29.

III. David gevoelde zeer diep de slag, die toegebracht was, maar zijn gevoelens waren niet geheel en al wat zij wezen moesten. Hij had zich behoren te vernederen onder Gods hand, de dwaling moeten belijden, Gods rechtvaardigheid moeten erkennen, en de verdere tekenen van Zijn misnoegen moeten afbidden en dan moeten voortgaan met het goede werk, dat hij had begonnen. Maar wij bevinden:

1. Dat hij misnoegd was, niet omdat Uzza God beledigd had, maar omdat de Heere een scheur gescheurd had aan Uzza, vers 8. David ontstak. Het is hetzelfde woord dat in vers 7 gebruikt is voor Gods misnoegen. Omdat God toornig was, was David toornig en uit zijn humeur. Alsof God de eer van Zijn ark niet mocht handhaven, en hen, die haar op ruwe wijze aanraakten, niet toornig mocht aanzien, zonder David om verlof te vragen. Zal de sterflijke mens beweren rechtvaardiger te zijn dan God, Zijn doen aanklagen en Hem van ongerechtigheid beschuldigen? David was nu zichzelf niet, heeft niet gehandeld als de man naar Gods hart. Het betaamt ons niet misnoegd te zijn om iets, dat God doet, hoe onaangenaam het ons ook moge wezen. De dood van Uzza was inderdaad een verduistering van de heerlijkheid van een plechtigheid, waarop David zich meer liet voorstaan dan op wat het ook zij, en zou hen, die hem niet genegen waren, kunnen doen denken dat God ook van hem geweken was, maar toch had hij zich behoren te onderwerpen aan en had hij moeten instemmen met Gods gerechtigheid en wijsheid hierin, en er niet misnoegd om moeten wezen. Als wij onder toorn liggen, dan moeten wij onze toorn ten onder houden.

2. Hij vreesde, vers 9. Zijn vrees schijnt met ontzetting gepaard te zijn gegaan, want hij zei: Hoe zal de Heere tot mij komen? Alsof God iets zocht tegen allen, die rondom hem waren en zoveel zorg had voor Zijn ark, dat men er niet zonder gevaar toe kon naderen, en het dus beter voor hem was om haar op een afstand te houden. "Qui procul a Jove, procul a fulmine - Verre van Jupiter, verre van de bliksem." Veeleer had hij moeten zeggen: "Laat de ark tot mij komen, ik zal door het gebeurde gewaarschuwd zijn om haar met meer eerbied te behandelen." "Vertoornt Mij niet, zegt God, en Ik zal u geen kwaad doen," Jeremia 25:6. Of, dit kan beschouwd worden als een goed gebruik, dat David van dit omzettend oordeel gemaakt heeft. Hij zei niet: "Voorzeker, Uzza was een zondaar boven alle mensen, omdat hij dit geleden heeft, maar hij is bezorgd voor zichzelf, zich wel bewust zijnde, niet alleen van Gods gunst onwaardig te zijn maar ook van Gods misnoegen verdiend te hebben. "God zou

mij rechtvaardig kunnen doden, zoals Hij Uzza gedood heeft, het haar mijns vleses is te berge gerezen van verschrikking voor U", en ik heb gevreesd voor Uw oordelen, Psalm 119:120. God bedoelt met Zijn oordelen, dat anderen ze zullen horen en vrezen. Daarom wil David de ark niet naar zijn eigen stad brengen, vers 10, voordat hij beter bereid is haar te ontvangen.

3. Hij droeg zorg om de gedachtenis aan deze slag te bewaren door de nieuwe naam, die hij aan deze plaats gaf, Perez - Uzza, de scheur van Uzza, vers 8. Hij had onlangs gejuicht om de scheur, die aan zijn vijanden was gemaakt, en noemde de plaats Baäl - Perazim, maar hier is een scheur gemaakt aan zijn vrienden. Als wij een scheur zien, dan moeten wij bedenken dat wij niet weten waar de volgende zijn zal. De gedachtenis aan deze slag zal een waarschuwing wezen voor de nakomelingen, om alle roekeloosheid en oneerbiedigheid in het behandelen van de heilige dingen te schuwen, want God zal in degenen, die tot Hem naderen, geheiligd worden.

4. Hij bracht de ark in een goed huis, het huis van Obed - Edom, een Leviet, dat nabij de plaats was, waar die ramp is geschied, en daar:
a. Werd zij vriendelijk ontvangen en welkom geheten, en zij bleef er drie maanden, vers 10, 11. Obed - Edom wist welk een slachting de ark had veroorzaakt onder de Filistijnen, die haar gevangen hielden, en de Bethsemieten, die in haar gezien hadden. Hij zag Uzza dood nedergeworpen, omdat hij haar had aangeraakt, en bemerkte dat David zelf bevreesd was om er zich mee in te laten, toch heeft hij haar blijmoedig in zijn huis ontvangen, onbevreesd zijn deur voor haar geopend, wetende dat zij alleen voor hen, die kwalijk met haar handelen een reuk des doods ten dode was. "Heerlijk is de moed", zegt bisschop Hall, "van een eerlijk en getrouw hart, niets kan God anders dan lieflijk maken voor de Zijnen, zelfs Zijn gerechtigheid is hun lieflijk."
b. Zij heeft goed betaald voor haar onderhoud. De Heere zegende Obed - Edom en zijn gehele huis. Dezelfde hand, die Uzza's trotse vermetelheid heeft gestraft, beloonde Obed - Edoms nederige vrijmoedigheid, en maakte de ark voor hem een reuk des levens ten leven. Laat niemand kwaad denken van het Evangelie om de oordelen, die gebracht worden over hen, die het verwerpen, maar er de zegeningen tegenover stellen, die het hun aanbrengt, die het behoorlijk ontvangen en aannemen. Nooit heeft iemand reden gehad, en nooit zal iemand reden hebben, om te zeggen dat het tevergeefs is God te dienen.
Laat hoofden van huisgezinnen aangemoedigd zijn om de Godsdienst in ere te houden in hun gezin, God en de belangen van Zijn koninkrijk te dienen met hun huizen en hun goederen, want dat is het middel om een zegen te brengen over alles wat zij hebben. De ark is een gast bij wie niemand iets zal verliezen, die haar welkom heet. Josephus zegt dat Obed - Edom tevoren arm was, maar in die drie maanden is zijn bezitting tot wangunst van zijn naburen plotseling sterk toegenomen. Godzaligheid bevordert voorspoed. In de linkerhand van de wijsheid zijn rijkdom en eer. Zijn huisgezin deelde in zijn zegen, het is goed wonen in een gezin, dat de ark huisvest, want allen, die er toe behoren, zullen er te beter om varen.

2 Samuël 6:12 - 19
Wij hebben hier de tweede poging om de ark naar de stad Davids te brengen, en deze slaagde, hoewel de vorige mislukt was. Het schijnt dat de zegen, waarmee Obed - Edoms huis om der ark wil gezegend werd, een krachtige beweegreden voor David was om haar op te brengen, want toen hem dit gezegd werd, haastte hij zich om haar tot zich te halen, vers 1 - 2. Want:

1. Het was een blijk dat God met hen verzoend was, en dat Zijn toorn was afgewend. Gelijk David Gods toorn over hen allen kon zijn in de slag, die Uzza had getroffen, zo kon hij Gods

gunst over hen allen bespeuren in Obed - Edoms voorspoed, en als God met hen verzoend is, dan kunnen zij goedsmoeds hun voornemen volvoeren.

2. Het was een blijk dat de ark niet zo'n lastige steen was, als waarvoor men haar gehouden had, integendeel, gelukkig de man, die haar in zijn nabijheid heeft. Christus is in waarheid een steen des aanstoots en een rotssteen van de struikeling voor hen, die ongehoorzaam zijn, maar voor hen die geloven, is Hij "een hoeksteen, uitverkoren en dierbaar," 1 Petrus 2:6 - 8. Toen David hoorde dat Obed - Edom zo'n vreugde had in de ark wilde hij haar in zijn eigen stad hebben. De ervaring die anderen gehad hebben van het gewin van de Godzaligheid, behoort ons aan te moedigen om Godsdienstig te zijn. Is de ark een zegen voor het huis van anderen? zo laat ons haar dan welkom heten in het onze, wij kunnen haar hebben en er de zegen van hebben, zonder haar van onze naburen te halen. Laat ons zien hoe David thans in de zaak te werk ging.

I. Hij herstelde de vorige vergissing, hij heeft thans de ark niet op een nieuwe wagen gezet, maar beval hun, wier dienst dit was haar op hun schouders te dragen. Hier wordt dit te kennen gegeven in vers 13, en uitdrukkelijk gezegd in 1 Kronieken 15:15. Wij zullen dan waarschijnlijk welslagen in onze ondernemingen, als wij beginnen met God, en ons benaarstigen vrede met Hem te hebben. Als wij tot God gaan in de heilige inzettingen, dan moet ons oog op het grote offer zijn waaraan wij het verschuldigd zijn dat wij in het verbond en de gemeenschap met God zijn opgenomen, Psalm 50:5.

II. Hij zelf woonde de plechtigheid bij met de hoogst mogelijke uitdrukking van blijdschap, vers 14. Hij huppelde met alle macht voor het aangezicht des Heeren, hij sprong op van vreugde, als iemand die vervoerd is van blijdschap, en dat temeer vanwege de laatste teleurstelling. Het is voor een Godvruchtige een groot genoegen zijn dwalingen hersteld te zien en zich op de weg van plicht te bevinden. Ik onderste! dat zijn dansen niet kunstmatig was niet naar regel of maat, ook bevinden wij niet dat iemand met hem danste, het was een natuurlijke uitdrukking van zijn grote blijdschap en geestvervoering. Hij deed het met alle macht, zo behoren wij al onze Godsdienstige verrichtingen te doen als degenen, die er zich met allen ijver op toeleggen, en ze op de best mogelijke manier wensen te doen, al onze macht is nog weinig genoeg om gebruikt te worden in heilige plichten, het werk verdient het ten volle. Bij deze gelegenheid heeft David het koninklijk purper ter zijde gelegd, en zich met een eenvoudige linnen lijfrok bekleed, die licht en gemakkelijk was voor het huppelen, en bij Godsdienstoefeningen gebruikt werd door hen, die geen priesters waren, want 2 Samuël droeg er een, 1 2 Samuël 2:18. Die grote koning achtte het geen verkleining voor zich om in het kleed eens dienaars van de ark te verschijnen.

III. Al het volk verblijdde zich wegens deze opvoering van de ark, vers 15. Zij brachten haar op naar de koninklijke stad met gejuich en met geluid van de bazuinen, aldus met luid gejubel hun eigen blijdschap te kennen gevende, en allen die hen omringden opwekkende om zich met hen te verblijden. De openbare en vrije uitoefening van de Godsdienst, niet slechts onder de bescherming van de burgerlijke overheid maar met haar instemming, is een rechtmatige oorzaak van vreugde voor ieder volk.

IV. De ark werd veilig en met eer naar de plaats gebracht die voor haar bestemd en bereid was, vers 17. Zij stelden haar in haar plaats in het midden van de tent, die David voor haar gespannen had, niet in de tabernakel, die Mozes had opgericht, deze was te Gibeon 2 Kronieken 1:13, en wij kunnen onderstellen dat deze, van stof vervaardigd zijnde, na zoveel honderden van jaren nagenoeg versleten was en ongeschikt om verplaatst te worden, maar

deze tent was opzettelijk opgericht om de ark te ontvangen. Hij wilde haar niet in een particulier huis brengen, zelfs niet in zijn eigen huis, opdat het de schijn niet zou hebben alsof hij haar zich alleen toe-eigende, en de mensen zich er zoveel vrijer heen konden begeven om er te aanbidden. Hij wilde er ook geen huis voor bouwen, opdat dit het bouwen van een statiger tempel ter bestemder tijd niet in de weg zou wezen, daarom heeft hij haar voor het tegenwoordige tussen gordijnen geplaatst onder een verhemelte, in navolging van Mozes' tabernakel. Zodra zij nu gehuisvest was, offerde hij brandoffers en dankoffers in dank aan God, dat de zaak nu geschied was, zonder meer vergissingen en scheuringen, en in smeking aan God voor de voortduring van Zijn gunst. Al onze blijdschap moet geheiligd worden door lofzegging en gebed, want in zulke offeranden heeft God een welbehagen. Het schijnt, dat hij toen de 132ste Psalm geschreven heeft.

V. Het volk werd toen met grote voldoening naar huis gezonden. Hij zond hen weg:

1. Met een Godvruchtig gebed. Hij zegende het volk in de naam des Heeren der heirscharen vers 18, niet slechts als profeet, die veel vermocht bij God, maar als koning, gezag over hen hebbende, want "hetgeen minder is wordt gezegend van hetgeen meerder is," Hebreeën 7:7. Hij bad God hen te zegenen, inzonderheid hen te belonen voor de eerbied, die zij nu aan Zijn ark hadden betoond, hun verzekerende dat zij niets zouden verliezen bij hun reis, maar dat de zegen van God over hun zaken tehuis hun onkosten ruim zou vergoeden. Hij betuigde zijn verlangen naar hun welzijn door dit gebed voor hen, en hij liet hun weten dat zij een koning hadden, die hen liefhad.

2. Met een edelmoedig geschenk, want dit was het veeleer dan een uitdelen van aalmoezen. De voorname personen onthaalde hij waarschijnlijk in zijn eigen huis, maar aan de gehele menigte Israëls, mannen en vrouwen (en kinderen, zegt Josephus) deelde hij uit aan een ieder een broodkoek, (een kruidkoek zeggen sommigen) een schoon stuk vlees, (een schoon, betamelijk stuk, zeggen sommigen, een deel van de dankoffers, zegt Josephus, opdat zij een feestmaal met hem zouden houden op het offer) en een fles wijn, vers 19. Waarschijnlijk had hij orders gegeven, dat hun dit gegeven zou worden in hun woningen, en dit deed hij:
a. Ten teken van zijn blijdschap en dankbaarheid aan God. Als het hart verruimd is in blijdschap, dan moet hierdoor de hand geopend worden in vrijgevigheid. Het Purimfeest werd gehouden "met het zenden van delen aan elkaar," Esther 9:22. Gelijk zij jegens wie God barmhartig is, barmhartigheid moeten betonen in te vergeven, zo moeten zij, voor wie God milddadig is, milddadigheid beoefenen in te geven.
b. Om zich bij het volk aan te bevelen en zijn invloed op hen te bevestigen, want ieder is een vriend desgenen, die giften geeft. Zij, die niet gaven om zijn gebeden, zouden hem liefhebben om zijn milddadigheid, en dit zal hen aanmoedigen om ook op een ander maal tot hem te komen, als hij oorzaak had om hen weer samen te roepen.

2 Samuël 6:20 - 23
David, de vergadering heengezonden hebbende met een zegen, kwam weer om zijn huis te zegenen, vers 20, dat is: om met en voor zijn gezin te bidden, en met zijn gezin dankzegging te doen aan God voor die nationale zegen. Leraren moeten niet denken dat hun openbare dienst hen vrijstelt van de huisgodsdienst te leiden, maar als zij door hun onderricht en gebed de plechtige bijeenkomst hebben gezegend, dan moeten zij wederkeren om evenzo hun gezin te zegenen, waarover hun in bijzondere zin de zorg is opgedragen. Hoewel David profeten en priesters en Levieten om zich heen had om de huisgodsdienst bij hem te leiden heeft hij hun dit werk toch niet opgelegd, maar zelf zijn huis gezegend Het is engelenwerk God te aanbidden, en dus kan het ook voor de voornaamsten en aanzienlijksten van de mensen geen

verkleining wezen. Nooit is David met zoveel genoegen en voldoening naar zijn huis teruggekeerd, als nu hij de ark in zijn nabijheid had, en toch is zelfs die blijde dag niet zonder onrust en misnoegen voorbijgegaan, dat veroorzaakt werd door de hoogmoed en de gemelijkheid van zijn vrouw. Ook de paleizen van vorsten zijn niet vrij van huiselijk ongenoegen. David had de gehele menigte Israëls genoegen gedaan, maar aan Michal behaagde zijn huppelen voor de ark niet, daarom heeft zij hem, toen hij nog op een afstand was, veracht, en toen hij tehuis kwam ging zij hem bekijven. Zij was niet misnoegd wegens zijn milddadigheid voor het volk, ook misgunde zij hun het onthaal niet, dat hij hun gaf, maar zij dacht dat hij zich al te veel verlaagd had door voor de ark te huppelen. Het was niet haar geldgierigheid, maar haar hoogmoed, die haar kwelde en gemelijk maakte.

I. Toen zij David op straat zag, huppelende voor het aangezicht des Heeren, verachtte zij hem in haar hart, vers 16. Zijn buitengewone ijver voor de ark Gods en de vervoering van vreugde, waarin hij was toen zij tot hem kwam, vond zij dwaas, onvoegzaam voor zo'n vermaard krijgsman, zo'n groot staatsman en monarch, als hij was. Het zou volstaan hebben zo hij de vroomheid van anderen had aangemoedigd, maar zij achtte dat het beneden zijn waardigheid was om zelf zo vroom en Godsdienstig te zijn. "Hoe dwaas stelt mijn echtgenoot zich aan!" dacht zij. "Hoe verzot is hij op deze ark, die evengoed had kunnen blijven waar zij nu al zoveel jaren geweest is! Zo veel vroomheid heeft hem schier waanzinnig gemaakt." De oefeningen van de Godsvrucht schijnen iets zeer laag te zijn in de ogen van hen, die zelf geen of weinig Godsdienst hebben.

II. Toen hij in de beste stemming tehuis kwam, begon zij hem verwijtingen te doen, en was zij zo vervuld van minachting en verontwaardiging, dat zij zich niet kon inhouden tot zij met hem alleen was, maar hem met haar verwijtingen tegemoet ging. Merk op:

1. Hoe zij hem beschimpte, vers 20. "Hoe is heden de koning van Israël verheerlijkt! Welk een groots aanzien had gij heden te midden van het gepeupel, hoe onwaardig uw rang en hoedanigheid!" Haar minachting van hem en zijn vroomheid begon in het hart, maar uit de overvloed des harten sprak de mond. Wat haar mishaagde was zijn liefde voor de ark, zij wenste dat die liefde niet sterker zou wezen dan die welke zij er zelf voor koesterde, maar laaghartig stelt zij zijn huppelen voor de ark voor als onkies en wulps en terwijl zij er in werkelijkheid misnoegd om was, omdat zij het beneden zijn waardigheid vond, gaf zij voor dat het haar mishaagde als een vlek op zijn deugd, dat hij zich ontbloot had voor de ogen van de dienstmaagden, zoals niemand anders gedaan zou hebben, die ene van de ijdele lieden, die zich onbeschaamdelijk ontbloot.
Wij hebben geen reden om te denken dat dit waar was, David heeft ongetwijfeld de betamelijkheid in acht genomen, maar het is iets geheel gewoons dat zij, die de Godsdienst smaden, hem aldus in een vals licht plaatsen, hem in de hatelijkste kleuren schilderen. Iemand om zijn vrome ijver aldus uit te schelden zou zeer goddeloos zijn geweest, maar haar echtgenoot aldus uit te schelden, die zij behoorde te eerbiedigen en wiens wijsheid en deugd door de kwaadwilligheid zelf niet aangetast konden worden, haar echtgenoot, die zoveel genegenheid voor haar getoond heeft, dat hij de kroon niet wilde aannemen indien zij hem niet teruggegeven werd, Hoofdstuk 3:13, dat was al heel slecht en goddeloos, en toonde dat zij meer Sauls dochter dan Davids huisvrouw of Jonathans zuster was.

2. Hoe hij op haar verwijt antwoordde. Hij verweet haar niet dat zij hem trouweloos verlaten had om zich aan een vreemde man over te geven. Dat had hij vergeven en dus ook vergeten, hoewel zijn eigen geweten hem bij die gelegenheid wel zijn dwaasheid kan verweten hebben

in haar weer tot zich te nemen (want daarvan wordt gezegd dat het het land ontheiligt, Jeremia 3 maar hij rechtvaardigt zich in hetgeen hij gedaan heeft.

a. Hij heeft er de eer Gods mee bedoeld, vers 21. Het was voor het aangezicht des Heeren en met het oog op Hem. Welke hatelijke uitlegging het haar geliefde er aan te geven, hij had het getuigenis van zijn geweten voor zich, dat hij in oprechtheid de eer Gods bedoeld heeft, van Hem voor wie hij nooit genoeg doen kon. Hier herinnert hij haar aan het terzijde stellen van haars vaders huis, om voor hem plaats te maken op de troon, opdat zij zichzelf niet het meest bevoegd zou achten om te oordelen over hetgeen betamelijk is: "God heeft mij verkoren voor uw vader en voor zijn gehele huis, mij instellende tot een voorganger over het volk des Heeren, over Israël en nu ben ik de fontein van de eer, en zo de uitdrukking van een warme toewijding aan God aan het hof uws vaders als gering en laag en onfatsoenlijk beschouwd werd, zal ik toch spelen voor het aangezicht des Heeren, en zo zal ik haar dan weer in ere brengen. En zo dit gering is, zal ik mij nog geringer houden dan alzo, vers 22. Wij moeten schromen de Godsvrucht van anderen te veroordelen, al komt zij ook niet overeen met onze gevoelens, want voor zoveel wij weten kan het hart er oprecht in zijn, en wie zijn wij, dat wij diegenen zouden verachten, die God aangenomen heeft? Als wij Gode behagen in hetgeen wij doen in de Godsdienst, daar wij het doen voor het aangezicht des Heeren, dan behoeven wij aan de afkeuring van de mensen geen waarde te hechten. Als wij recht zijn in Gods ogen, dan doet het er niet toe dat wij gering zijn in de ogen van de wereld. Hoe meer wij gesmaad worden voor weldoen, hoe vastberadener wij er mee moeten voortgaan, en aan onze Godsdienst des te meer vasthouden, en er ons te inniger aan te verbinden, naarmate Satans werktuigen meer pogingen in het werk stellen om er ons in te doen wankelen, en er ons van weg te schamen. Ik zal mij nog geringer houden dan alzo.

b. Hij bedoelde er mee zich te verootmoedigen, "ik zal nederig zijn in mijn ogen, en zal niets te gering achten om er mij voor de eer Gods toe neer te buigen." Op de zetel des gerichts en op het oorlogsveld zal niemand meer doen dan David om de majesteit en het gezag van een vorst hoog te houden, maar in de handelingen van de Godsvrucht legt hij de gedachte aan majesteit ter zijde, verootmoedigt hij zich in het stof voor het aangezicht des Heeren, neemt hij deel aan de geringste diensten ter ere van de ark, en acht dit geen verkleining voor hem. De voornaamste onder de mensen zijn minder dan de minste inzettingen van Jezus Christus.

c. Hij twijfelde niet of zelfs dit zal strekken tot zijn eer onder degenen, wier smaad Michal voorgaf te vrezen. Met de dienstmaagden zal ik verheerlijkt worden. Wel verre dat het gewone volk te erger van hem zal denken wegens deze nederige en Godvruchtige handelingen zal het er hem juist te meer om achten en eren. Zij, die waarlijk Godvruchtig zijn, worden soms geopenbaard in de gewetens zelfs van hen, die kwaad van hen spreken, 2 Corinthiers 5:11. Laat ons nooit afgehouden worden van onze plicht door de vrees voor smaad, want er standvastig en vastberaden in te zijn, zal misschien meer bijdragen tot onze eer en goede naam dan wij wel denken. De Godsvrucht zal haar lof hebben, zo laat ons er dan niet onverschillig in zijn, noch vrezen, of ons schamen om er voor uit te komen. David vergenoegde zich met zich aldus te hebben gerechtvaardigd, en heeft Michals onbeschaamdheid niet verder bestraft, maar God heeft haar er voor gestraft, daar Hij haar van nu voortaan kinderloos heeft aangeschreven vers 23. Zij heeft David onrechtvaardig gesmaad om zijn Godsvrucht, en daarom heeft God haar onder de eeuwige smaad van de onvruchtbaarheid gesteld. Die God eren, zal Hij eren, maar die Hem, Zijn dienaren en Zijn dienst, versmaden, zullen licht geacht worden.

HOOFDSTUK 7

1 En het geschiedde, als de koning in zijn huis zat, en de HEERE hem rust gegeven had van al zijn vijanden rondom, 2 Zo zeide de koning tot de profeet Nathan: Zie toch, ik woon in een cederen huis, en de ark Gods woont in het midden der gordijnen. 3 En Nathan zeide tot de koning: Ga heen, doe al wat in uw hart is, want de HEERE is met u. 4 Maar het gebeurde in denzelfden nacht, dat het woord des HEEREN tot Nathan geschiedde, zeggende: 5 Ga, en zeg tot Mijn knecht, tot David: Zo zegt de HEERE: Zoudt gij Mij een huis bouwen tot Mijn woning? 6 Want Ik heb in geen huis gewoond, van dien dag af, dat Ik de kinderen Israëls uit Egypte opvoerde, tot op dezen dag; maar Ik heb gewandeld in een tent en in een tabernakel. 7 Overal, waar Ik met al de kinderen Israëls heb gewandeld, heb Ik wel een woord gesproken met een der stammen Israëls, dien Ik bevolen heb Mijn volk Israël te weiden, zeggende: Waarom bouwt gij Mij niet een cederen huis? 8 Nu dan, alzo zult gij tot Mijn knecht, tot David, zeggen: Zo zegt de HEERE der heirscharen: Ik heb u genomen van de schaapskooi, van achter de schapen, dat gij een voorganger zoudt zijn over Mijn volk, over Israël. 9 En Ik ben met u geweest, overal, waar gij gegaan zijt, en heb al uw vijanden voor uw aangezicht uitgeroeid; en Ik heb u een groten naam gemaakt, als de naam der groten, die op de aarde zijn. 10 En Ik heb voor Mijn volk, voor Israël, een plaats besteld, en hem geplant, dat hij aan zijn plaats wone, en niet meer heen en weder gedreven worde; en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer verdrukken, gelijk als in het eerst. 11 En van dien dag af, dat Ik geboden heb richters te wezen over Mijn volk Israël. Doch u heb Ik rust gegeven van al uw vijanden. Ook geeft u de HEERE te kennen, dat de HEERE u een huis maken zal. 12 Wanneer uw dagen zullen vervuld zijn, en gij met uw vaderen zult ontslapen zijn, zo zal Ik uw zaad na u doen opstaan, dat uit uw lijf voortkomen zal, en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen. 13 Die zal Mijn Naam een huis bouwen; en Ik zal de stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid. 14 Ik zal hem zijn tot een Vader, en hij zal Mij zijn tot een zoon; dewelke als hij misdoet, zo zal Ik hem met een mensenroede en met plagen der mensenkinderen straffen. 15 Maar Mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken, gelijk als Ik die weggenomen heb van Saul, dien Ik van voor uw aangezicht heb weggenomen. 16 Doch uw huis zal bestendig zijn, en uw koninkrijk tot in eeuwigheid, voor uw aangezicht; uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid.

17 Naar al deze woorden, en naar dit ganse gezicht, alzo sprak Nathan tot David. 18 Toen ging de koning David in, en bleef voor het aangezicht des HEEREN, en hij zeide: Wie ben ik, Heere HEERE, en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt? 19 Daartoe is dit in Uw ogen nog klein geweest, Heere HEERE, maar Gij hebt ook over het huis Uws knechts gesproken tot van verre heen; en dit naar de wet der mensen, Heere HEERE! 20 En wat zal David nog meer tot U spreken? Want Gij kent Uw knecht, Heere HEERE! 21 Om Uws woords wil, en naar Uw hart hebt Gij al deze grote dingen gedaan, om aan Uw knecht bekend te maken. 22 Daarom zijt Gij groot, HEERE God! Want er is niemand gelijk Gij, en er is geen God dan alleen Gij, naar alles, wat wij met onze oren gehoord hebben. 23 En wie is, gelijk Uw volk, gelijk Israël, een enig volk op aarde, hetwelk God is heengegaan Zich tot een volk te verlossen, en om Zich een Naam te zetten, en om voor ulieden deze grote en verschrikkelijke dingen te doen aan Uw land, voor het aangezicht Uws volks, dat Gij U uit Egypte verlost hebt, de heidenen en hun goden verdrijvende. 24 En Gij hebt Uw volk Israël U bevestigd, U tot een volk, tot in eeuwigheid; en Gij, HEERE, zijt hun tot een God geworden. 25 Nu dan, HEERE God, doe dit woord, dat Gij over Uw knecht en over zijn huis gesproken hebt, bestaan tot in eeuwigheid, en doe, gelijk als Gij gesproken hebt. 26 En Uw Naam worde groot gemaakt tot in eeuwigheid, dat men zegge: De HEERE der heirscharen is God over Israël; en het huis van Uw knecht David zal bestendig zijn voor Uw aangezicht. 27 Want Gij, HEERE der heirscharen, Gij, God Israëls! Gij hebt voor het oor Uws knechts geopenbaard, zeggende: Ik zal u een huis bouwen; daarom heeft Uw knecht in zijn hart gevonden, dit gebed tot U te bidden. 28 Nu dan, Heere HEERE! Gij zijt die God, en Uw woorden zullen waarheid zijn, en Gij hebt dit goede tot Uw knecht gesproken. 29 Zo believe het U nu, en zegen het huis van Uw knecht, dat het in eeuwigheid voor uw aangezicht zij; want Gij, Heere HEERE, hebt het gesproken, en met Uw zegen zal het huis van Uw knecht gezegend worden in eeuwigheid.

Nog is de ark Davids zorg zowel als zijn blijdschap. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Davids raadpleging van Nathan ten opzichte van het bouwen van een huis er voor, hij geeft zijn voornemen daartoe te kennen, vers 1, 2 en Nathan keurt het goed, vers 3.

II. Zijn gemeenschapsoefening met God hieromtrent.

1. Een genaderijke boodschap, die God hem zendt ten opzichte van deze zaak, zijn bedoeling aannemende, maar er hem de uitvoering van ontzeggende en hem een zegen belovende over zijn geslacht, vers 4 17.
2. Een zeer ootmoedig gebed, door David opgezonden tot God, in antwoord op die genaderijke boodschap, dankbaar Gods beloften aannemende, en vurig biddende om de vervulling er van, vers 18 - 29. En in die beide wordt gezien op de Messias en Zijn koninkrijk.

2 Samuël 7:1 - 3

I. Hier is: David in rust. Hij zat in zijn huls, vers 1, kalm en ongestoord, geen aanleiding hebbende om ten strijde uit te gaan. De Heere had hem rust gegeven van al zijn vijanden rondom, van allen, die vijanden waren van zijn bevestiging op de troon, en hij zet er zich toe om van die rust te genieten, hoewel hij een krijgsman was, was hij toch vreedzaam. Psalm 120:7, en had hij geen lust in oorlogen. Hij was nog niet lang tot rust gekomen, en het zal ook niet lang duren eer hij weer oorlog te voeren zal hebben, maar voor het ogenblik genoot hij rust en kalmte, en was hij nu in zijn element, als hij neerzat in Gods huis en de wet Gods bepeinsde.

II. Davids gedachte om tot eer van God een tempel te bouwen. Hij had een paleis gebouwd voor zichzelf en een stad voor zijn dienaren, en nu denkt hij aan het bouwen van een woning voor de ark.

1. Aldus wilde hij dankbare vergelding doen voor de eer, die God hem geschonken had. Als God in Zijn voorzienigheid veel voor ons gedaan heeft, dan moet ons dit doen bedenken wat wij voor Hem en Zijn eer doen kunnen. Wat zal ik de Heere vergelden? 2. Aldus wilde hij een goed gebruik maken van de rust, die God hem gegeven heeft. Nu hij niet geroepen was om God en Israël te dienen op de hoogten des velds, wilde hij zijn gedachten, zijn tijd en zijn goederen gebruiken om Hem op een andere wijze te dienen, en zich niet toe te geven in gemak, en veel minder nog in weelde. Als God in Zijn voorzienigheid ons rust geeft, en weinig voor ons te doen heeft in wereldlijke aangelegenheden, dan moeten wij zoveel te meer doen voor God en onze ziel. Hoe verschillend waren Davids gedachten, toen hij in zijn paleis zat, van die van Nebukadnézar, toen hij op het zijne wandelde! Daniel 4:29, 30.
Deze trotse man dacht aan niets dan aan de sterkte van zijn macht en de eer van zijn heerlijkheid, die ootmoedige ziel bedenkt slechts middelen om God te verheerlijken en Hem eer te geven, en de uitkomst toonde hoe God de hovaardige weerstond, genade en eer gaf aan de nederige. David dacht aan het statige van zijn eigen woning, vers 2, ik woon in een cederen huis, en vergeleek daarmee het geringe van de woonstede van de ark - deze woont in het midden van de gordijnen, en hij vond het ongerijmd dat hij in een paleis zou wonen en de ark in een tent. David heeft geen rust gehad eer hij een plaats had gevonden voor de ark, Psalm 132:4, 5, en zelfs nu kan hij geen rust hebben eer hij een betere plaats voor haar gevonden heeft. Godvruchtige, dankbare zielen denken dat zij nooit genoeg voor God kunnen doen, als zij veel gedaan hebben, bedenken zij om nog meer te doen, bedenken zij milddadigheid. Zij kunnen van hun eigen gerieflijkheden niet genieten, zolang zij de kerk Gods in nood zien en onder een wolk. David kan weinig behagen vinden in een cederen huis voor zichzelf, tenzij de ark er ook een heeft. Zij, die op elpenbenen bedsteden lagen, en zich niet bekommerden over de verbreking Jozefs, hadden wel Davids muziek, maar niet Davids geest, Amos 4:4, 6, evenmin als zij, die in hun gewelfde huizen woonden, terwijl Gods huis woest was.

III. Hij deelde zijn gedachten hieromtrent mee aan Nathan de profeet. Hij sprak er hem over als aan een vriend en vertrouweling, wie hij gewoon was te raadplegen. Kon David dit werk dan niet ter hand nemen zonder iemand er over te raadplegen? Was het niet een goed werk? Was hijzelf niet een profeet? Ja, maar de behoudenis is in de veelheid van de raadslieden. David zei het hem, opdat hij door hem de wil Gods er in zou kennen. Het was zeker een goed werk, maar het was niet zeker dat het Gods wil was, dat David het zou doen.

IV. Nathans goedkeuring er van. Ga heen doe al wat in uw hart is, want de Heere is met u, vers 3. Wij bevinden niet dat David hem zei, dat hij een tempel wilde bouwen, maar alleen, dat het hem een verdriet was, dat er geen gebouwd was, waaruit Nathan gemakkelijk afleidde wat in zijn hart was en hem zei het te doen, en dat hij er voorspoedig in zou zijn. Wij moeten alles doen wat wij kunnen om de goede voornemens en bedoelingen van anderen aan te moedigen en te bevorderen, een goed woord spreken, als wij er de gelegenheid toe hebben om een goed werk goede voortgang te doen hebben. Nathan zei dit, niet in de naam van God maar als uit zichzelf, niet als een profeet maar als een wijs en Godvruchtig man, het was in overeenstemming met de geopenbaarde wil van God, die eist dat een ieder in zijn plaats zich te koste zal geven voor de bevordering van de dienst van God en Zijn aanbidding, hoewel de verborgen wil anders schijnt geweest te zijn, namelijk dat David dit niet doen zou. Het was Christus' kroonrecht, altijd de wil van God te spreken, die Hij volkomen kende, andere profeten spraken die alleen, als de geest van de profetie op hen was, maar als zij zich ergens in vergisten, zoals Samuël, 1 Samuël 16:6, en hier Nathan, dan heeft God hun vergissing spoedig gerectificeerd.

2 Samuël 7:4 - 17
Wij hebben hier een volledige openbaring van Gods gunst jegens David en de weldaden, die uit deze gunst zullen voortvloeien, de kennisgeving en verzekering hiervan zond God hem door de profeet Nathan, aan wie Hij deze lange boodschap aan hem toevertrouwde. De bedoeling er van is hem terug te brengen van zijn voornemen om de tempel te bouwen, en daarom werd zij gezonden:

1. Door dezelfde mond, die hem aangemoedigd had om het te doen, opdat, wanneer zij hem door iemand anders gezonden was, Nathan niet veracht en beledigd zou worden, David in verlegenheid zou zijn geweest, als zijnde aangemoedigd door de ene profeet en ontmoedigd door een andere.

2. Het gebeurde in dezelfde nacht, opdat Nathan niet lang in dwaling zou verkeren, en Davids hoofd niet verder vervuld zou wezen met gedachten aan hetgeen hij toch nooit doen moest. God zou dit onmiddellijk tot David zelf gezegd kunnen hebben, maar Hij verkoos het door Nathan te doen, om de eer van Zijn profeten op te houden, en David in zijn eerbied voor hen te doen volharden. Hoewel hij het hoofd is moeten zij toch de ogen zijn, door welke hij de gezichten des Almachtigen moet zien, en de tong, door welke hij het woord Gods moest horen. Hij, die deze lange boodschap aan Nathan gaf, hielp zijn geheugen om haar te onthouden, ten einde haar volledig over te brengen, terwijl hij besloten had haar getrouw over te brengen, zoals hij haar van de Heere ontvangen had. Nu zien wij in deze boodschap:

I. Davids voorgenomen tempelbouw door God uitgesteld. God nam nota van dat voornemen, want Hij weet wat in de mens is, en Hij heeft er een welbehagen in gehad, zoals blijkt uit 1 Koningen 8:18 . Gij hebt welgedaan dat het in uw hart geweest is, maar Hij verbood hem zijn voornemen te volvoeren. Zoudt gij Mij een huis bouwen? Neen, dat zult gij niet, zoals dit verklaard is in de parallelplaats, 1 Kronieken 17:4. "Er is u ander werk opgelegd om te doen,

dat eerst gedaan moet worden." David is een krijgsman, en hij moet Israëls grenzen uitbreiden door hun veroveringen voort te zetten. David is een lieflijke Psalmdichter, en hij moet Psalmen schrijven ten gebruike van de tempeldienst als de tempel gebouwd is, en de afdelingen van de Levieten regelen en vaststellen, het talent van zijn zoon is beter geschikt voor het bouwen van het huis, en hij zal een beter gevulde schatkist hebben om er de onkosten van te bestrijden, laat dit werk dus voor hem weggelegd zijn. Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve. Het bouwen van een tempel moest een werk van tijd wezen, en er moeten toebereidselen voor worden gemaakt, maar het was een zaak waarvan tevoren nooit gesproken is. God zegt hem:

1. Dat er tot nu toe geen huis voor Hem gebouwd was, vers 6, een tabernakel heeft totnutoe volstaan voor de openbaren eredienst en kan er nog wel enige tijd langer voor gebruikt worden. God hecht geen waarde aan uitwendige pracht in Zijn eredienst, Zijn tegenwoordigheid was even gewis met Zijn volk toen de ark in een tent was, als toen zij in een tempel was. David was er ontevreden over, dat de ark zich tussen gordijnen bevond (een geringe, beweeglijke woonstede) maar God heeft er nooit over geklaagd, nooit te kennen gegeven dat Zijn tegenwoordige woning Hem mishaagde. Hij woonde niet, maar wandelde, en toch was Hij moede noch mat. Christus heeft, evenals de ark, toen Hij op aarde was, in een tent gewandeld, want Hij ging het land door goed doende, en woonde niet in een eigen huis, totdat Hij opgevaren is in de hoogte naar de woningen hierboven in het huis Zijns Vaders, en daar zat Hij neer. Evenals de ark, is de kerk in deze wereld omwandelend, zij woont in een tent, omdat haar tegenwoordige staat zowel herderlijk als strijdend is, haar blijvende stad is in de toekomst. In zijn Psalmen noemt David de tabernakel dikwijls een tempel, zoals in Psalm 5:8, 27:4, 29:9, Psalm 65:5, 128:2, omdat hij beantwoordde aan het doel van een tempel, hoewel hij slechts van gordijnen was vervaardigd, wijze en Godvruchtige mensen hechten geen waarde aan de uitwendige vorm, als zij het wezen hebben. David heeft misschien meer ware Godsvrucht gehad en lieflijker gemeenschap geoefend met God in een huis van gordijnen, dan iemand van zijn opvolgers in het cederen huis.

2. Dat Hij nooit orders of aanwijzingen heeft gegeven, ja zelfs niet de minste wenk aan een van de scepters van Israël, dat is: aan een van de richteren, I Kronieken 17:6 (want heersers worden "scepters" genoemd, Ezechiël 19:14, en de grote heerser wordt aldus genoemd, Numeri 24:17), betreffende het bouwen van een tempel, vers 7. Alleen die aanbidding is welbehaaglijk, die ingesteld is, waarom zou David dan iets voornemen te doen, dat God nooit bevolen of verordend heeft? Laat hem wachten op een opdracht, en het dan doen. Beter is een tent, die God verordineerd heeft, dan een tempel van eigen vinding, eigen willen en bedoelen.

II. David wordt herinnerd aan de grote dingen, die God voor hem gedaan heeft, om hem te laten weten dat hij een gunstgenoot des hemels is, hoewel hem de gunst niet wordt toegestaan om in deze dienst gebruikt te worden, alsmede dat God hem niets verschuldigd was voor zijn goede bedoelingen, maar dat, wat hij ook mocht doen tot Gods eer, God hem toch voor was, vers 8, 9.

1. Hij had hem opgeheven uit een zeer geringe, nederige staat, Hij heeft hem genomen van de schaapskooi. Het is goed voor hen, die tot hoog aanzien zijn gekomen, om dikwijls herinnerd te worden aan hun klein begin, opdat zij altijd nederig en dankbaar zijn.

2. Hij had hem voorspoedig gemaakt en de overwinning gegeven over zijn vijanden, vers 9. "Ik ben met u geweest overal, waar gij gegaan zijt, om u te beschermen als gij vervolgd werd, en u voorspoedig te maken als gij vervolgde, Ik heb al uw vijanden uitgeroeid, die u in de weg

stonden voor uw bevordering en bevestiging." 3. Hij had hem gekroond, niet slechts met macht en heerschappij over Israël, maar met eer en roem onder de omwonende volken. Ik heb u een grote naam gemaakt. Hij is vermaard geworden om zijn moed zijn beleid en grote krijgsverrichtingen, er werd meer gesproken van hem dan van een van de andere grote mannen van zijn tijd. Zij, die een grote naam hebben, hebben grote redenen om er dankbaar voor te wezen, en zij kunnen er voor goede doeleinden een goed gebruik van maken, maar die hem niet hebben, hebben geen reden om hem te begeren, of er naar te streven, een goede naam is meer begeerlijk. Een mens kan onbekend door de wereld gaan, en toch veel lieflijkheid en genot smaken.

III. Aan Gods Israël wordt een gelukkige vestiging beloofd, vers 10, 11. Dit komt in een tussenzin, voor de beloften gedaan aan David zelf, om hem te doen verstaan dat hetgeen God voornemens was voor hem te doen, om Israëls wil was, opdat zij gelukkig zouden zijn onder zijn bestuur, en om hem de voldoening te geven vrede te voorzien voor Israël, toen hem beloofd was dat hij "zijn kindskinderen zal zien," Psalm 128:6. Een goed koning kan zich niet gelukkig vinden als zijn koninkrijk het niet is. De beloften, die volgen, hebben betrekking op zijn geslacht en zijn nakomelingen, die dus spreken van de vestiging van Israël, bedoelen het geluk van zijn eigen regering. Er worden twee dingen beloofd.

1. Een rustige plaats, Ik heb voor Mijn volk, voor Israël, een plaats besteld. Zij was lang tevoren besteld en bepaald, doch zij werden teleurgesteld, maar nu zal hun die teleurstelling vergoed worden. Kanaän zal ontwijfelbaar het hunne zijn, zonder enigerlei verdrijving of overlast.

2. Het rustig bezit van die plaats: de kinderen van de verkeerdheid, bedoelende inzonderheid de Filistijnen, die zolang een kwelling voor hen geweest waren, zullen hen niet meer verdrukken, maar zoals van die dag af dat Ik geboden heb richters te wezen over Mijn volk Israël heb Ik u rust gegeven van al uw vijanden, aldus kan vers 11 gelezen worden, dat is: Ik zal die rust doen voortduren en haar volkomen maken, het land zal rusten van de krijg, zoals onder de richters."

IV. Er worden zegeningen vastgesteld voor het geslacht en de nakomelingen van David. David had voorgenomen Gode een huis te bouwen, en ter vergelding hiervoor belooft God zijn huis te bouwen, vers 11. Voor al wat wij doen voor God, of in oprechtheid voornemen voor Hem te doen, zullen wij, al worden wij door Gods voorzienigheid ook verhinderd om ons voornemen ten uitvoer te brengen, ons loon geenszins verliezen. Hij had beloofd hem een naam te maken, vers 9, hier belooft Hij hem een huis te maken, dat die naam zal ophouden. Het zal voor David, zolang als hij leefde, een voldoening geweest zijn, om de onaantastbare verzekerdheid te hebben van een Goddelijke belofte, dat zijn geslacht bloeien zal als hij heengegaan zal zijn. Na de zaligheid van onze ziel en het welzijn van de kerk, zullen wij het geluk en de voorspoed begeren van ons zaad dat zij, die uit ons voorkomen, God zullen loven op de aarde als wij Hem loven in de hemel.

1. Sommigen van deze beloften hebben betrekking op Salomo, zijn onmiddellijke opvolger, en op de koninklijke lijn van Juda.
a. Dat God hem bevorderen zal op de troon. Deze woorden: Wanneer uw dagen zullen vervuld zijn, en gij met uw vaderen zult ontslapen zijn, geven te kennen dat David zelf in vrede ten grave zal dalen, dan zal Ik uw zaad na u doen opstaan. Deze gunst was zoveel groter, omdat het meer was dan God voor Mozes gedaan had, of voor Jozua, of voor een van de richteren, die Hij geroepen had om Zijn volk te weiden. Davids regering was de eerste, die

erfelijk was, want de belofte gedaan aan Christus van het koninkrijk, moest Zijn geestelijk zaad bereiken, indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen.
b. Dat Hij hem op de troon zal bevestigen, Ik zal zijn koninkrijk bevestigen, vers 12, de stoel zijns koninkrijks, vers 13. Zijn recht zal duidelijk en onbetwistbaar zijn, zijn invloed bevestigd worden, en zijn bestuur onafgebroken wezen.
c. Dat Hij hem gebruiken zal voor het goede werk van de tempel te bouwen, terwijl David alleen het genoegen had van het te hebben voorgenomen. Die zal Mijn naam een huis bouwen, vers 13. Het werk zal geschieden, ofschoon David het niet doen zal.
d. Dat Hij hem in het verbond van de aanneming zal opnemen, vers 14, 15. Ik zal hem zijn tot een vader, en hij zal Mij zijn tot een zoon. Meer hebben wij niet nodig om ons en de onzen gelukkig te maken, dan God te hebben tot een Vader voor ons en de onzen, en allen, voor wie God een Vader is, maakt Hij door Zijn genade tot Zijn kinderen, door hun de gezindheid van kinderen te geven. Indien Hij een zorgzame, tedere, milddadige Vader voor ons is, dan moeten wij gehoorzame, volgzame kinderen voor Hem zijn.

De belofte spreekt hier als tot zonen.
(1). Dat Zijn Vader hem, als het nodig is, zal kastijden want wat zoon is er die de vader niet kastijdt. Beproevingen zijn een artikel van het verbond, en zijn niet slechts bestaanbaar met, maar vloeien voort uit Gods vaderliefde. Als hij misdoet (en hij heeft misdaan, zoals blijkt uit 1 Koningen 11:1) dan zal Ik hem straffen, om hem tot berouw en bekering te brengen, maar het zal wezen met een mensenroede, zo'n roede als de mensen gebruiken, maar Ik zal niet naar de grootheid Mijner macht met hem twisten, Job 23:6. Of liever: zo'n roede, als die de mensen dragen kunnen. "Ik weet wat maaksel hij is, zal gedachtig zijn dat hij stof is, en hem met alle mogelijke tederheid en mededogen kastijden, als het nodig is, en niet meer de nodig is, het zal wezen met plagen, aanrakingen, zoals de eigenlijke betekenis is van het Hebreeuwse woord, van mensenkinderen, niet met een slag, maar met een zachte aanraking.
(2). Dat Hij hem echter niet zal onterven, vers 15. Mijn goedertierenheid, (en dat is het erfdeel van de kinderen) zal van hem niet wijken. De afval van de tien stammen van het huls Davids was hun kastijding wegens misdoen, maar de standvastige trouw van de twee andere stammen aan dat geslacht, waardoor de koninklijke waardigheid genoegzaam opgehouden kon worden, bestendigde Gods goedertierenheid jegens het geslacht van David overeenkomstig de belofte, dit geslacht werd verminderd, maar niet afgesneden, zoals het huis van Saul. Nooit heeft een ander geslacht dan dat van David de scepter over Juda gevoerd. Dat is het koninklijk verbond, hetwelk bezongen is in Psalm 89:4 en verv, als type van het verbond van de verlossing en van de genade.

2. Anderen hebben betrekking op Christus die dikwijls David en de Zone Davids genoemd wordt, die Zoon van David, op wie deze beloften wezen en in wie zij haar volkomen vervulling hebben. Hij was van het zaad Davids Handelingen 13:23. Aan Hem zal God de troon Zijns vaders Davids geven, Lukas 1:32, alle macht in hemel en op aarde, en alle macht om gericht te houden. Hij moest de Evangelietempel bouwen, een huis voor Gods naam, Zacharia 6:12 - 13. Die belofte: Ik zal hem tot een Vader zijn. en hij zal Mij tot een zoon zijn, is door de apostel uitdrukkelijk toegepast op Christus, Hebreeën 1:5. Maar de bevestiging van zijn huis en zijn troon en zijn koninkrijk tot in eeuwigheid, vers 13, en wederom, en ten derden male vers 16 tot in eeuwigheid kan op niemand anders toegepast worden dan op Christus en Zijn koninkrijk. Davids huis en koninkrijk zijn reeds lang tot een einde gekomen, alleen het koninkrijk van de Messias is tot in eeuwigheid en van de grootheid van deze heerschappij en des vredes zal geen einde zijn. De onderstelling van misdoen kan voorzeker niet toegepast worden op Christus, de Messias zelf, maar het is toepasselijk (en dat wel zeer troostrijk) op Zijn geestelijk zaad, ware gelovigen hebben hun gebreken, voor welke zij

kunnen verwachten. gekastijd te worden, maar zij zullen niet worden verstoten. Iedere overtreding in het verbond zal ons niet uit het verbond werpen.
a. Deze boodschap nu heeft Nathan getrouw aan David overgeleverd, vers 17. Hoewel hij door hem te verbieden de tempel te bouwen, in tegenspraak was met zijn eigen woorden, was hij toch niet traag of onwillig om het te doen, toen hij beter omtrent de wil Gods was ingelicht.
b. Deze beloften heeft God getrouw ter bestemder tijd aan David en zijn zaad vervuld. Hoewel David zijn voornemen om Gods huis te bouwen niet heeft volvoerd, is God toch niet achtergebleven om Zijn belofte te vervullen van hem een huis te bouwen. Dat is de geest van het verbond met ons: hoewel er veel tekortkomingen zijn van onze zijde in het vervullen, is er geen van Gods zijde.

2 Samuël 7:18 - 29
Wij hebben hier het plechtig gebed van David tot God in antwoord op de genaderijke boodschap, die God hem gezonden heeft. Er wordt ons niet meegedeeld wat hij tot Nathan zei. Ongetwijfeld heeft hij hem zeer vriendelijk en met grote eerbied ontvangen als Gods boodschapper, maar zijn antwoord aan God heeft hij Hem zelf gebracht, maar het Hem niet door Nathan gezonden. Als de Evangeliedienaren ons Gods boodschap overbrengen, dan is het niet aan hen, maar aan God, dat ons hart moet antwoorden. Hij verstaat de taal des harten, en tot Hem kunnen wij met vrijmoedigheid komen. Niet zodra had David de boodschap ontvangen of hij zonderde zich af, toen de indruk er van nog vers was, om het antwoord te geven. Let op:

I. De plaats, waar hij zich afzonderde. Hij ging in en bleef voor het aangezicht des Heeren dat is: in de tabernakel waar de ark was, die het teken was van Gods tegenwoordigheid, voor deze stelde hij zich. Thans is het Gods wil dat de mensen overal zullen bidden maar waar wij ook bidden, moeten wij ons stellen voor het aangezicht des Heeren, en Hem voor ogen hebben.

II. De houding, die hij aannam: hij zat voor het aangezicht des Heeren.

1. Dit duidt de houding aan van zijn lichaam. Knielende of staande is voorzeker de meest voegzame houding in het gebed, maar naar aanleiding van dit geval zeggen de Joden: "het was aan de koningen uit het huis van David vergund om in de tempel te zitten, maar aan niemand anders." Maar dit zal toch geenszins de gewone houding van zitten bij het gebed rechtvaardigen, hoewel het in gevallen van noodzakelijkheid geoorloofd moge zijn. David ging in, en nam plaats voor het aangezicht des Heeren, zo kan de zin ook gelezen worden maar terwijl hij bad, stond hij, zoals het de gewoonte was. Of hij ging in, en bleef voor het aangezicht des Heeren, bleef een wijle in stille overdenking, eer hij zijn gebed begon, en toen bleef hij langer dan gewoonlijk in de tabernakel. Of:

2. Het kan zijn toenmalige geestesgestalte aanduiden. Hij ging in en bereidde zich voor het aangezicht des Heeren. Dit behoren wij altijd te doen in ons naderen tot God: o God, mijn hart is bereid, mijn hart is bereid.

III. Het gebed zelf, hetwelk geheel en al Godvruchtige liefde tot God ademt 1. Hij spreekt zeer nederig van zichzelf en van zijn verdiensten. Hij begint als iemand die verwonderd en verbaasd is: Wie ben ik Heere HEERE, en wat is mijn huis, vers 18. God had hem herinnerd aan de geringheid van zijn oorsprong, vers 8, en hij stemde er mee in. Hij had nederige gedachten, a. Van zijn persoonlijke verdiensten. Wie ben ik? Hij was in alle opzichten een zeer aanzienlijk en zeer te waarderen man. Hij had buitengewone gaven van lichaam en geest.

Hij had veel talenten. Hij was een man van eer, hij was voorspoedig en nuttig, hij was de lieveling van zijn volk en de schrik van zijn vijanden, en toch zegt hij, als hij van zichzelf spreekt voor het aangezicht des Heeren: Wie ben ik? Een man wie op te merken niet van de moeite waard is."
b. Van de verdiensten van zijn geslacht. Wat is mijn huis? Zijn huis behoorde tot een koninklijke stam, en stamde af van de overste van die stam, hij was verwant aan de aanzienlijkste geslachten des lands, en toch acht hij, evenals Gideon, zijn geslacht arm in Juda, en zichzelf de kleinste in zijns vaders huis, Richteren 6:15. Zo heeft David zich ook verootmoedigd, toen Sauls dochter hem ter huisvrouw was voorgesteld, 1 2 Samuël 18:18, maar nu met veel meer reden. Het betaamt de grootsten en besten van de mensen, om te midden van de hoogste eer en bevordering, geringe gedachten van zichzelf te koesteren. Want de grootsten van de mensen zijn wormen de besten zijn zondaren, en zij, die tot het hoogste aanzien zijn gekomen, hebben niets dan wat zij hebben ontvangen. "Wie ben ik, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt, mij tot het koninkrijk hebt gebracht, en tot een gevestigde toestand er in, en tot rust van al mijn vijanden?" Het geeft te kennen, dat hij door eigen kracht of beleid hiertoe niet had kunnen komen, zo God er hem niet toe gebracht had. Alles wat wij verkregen hebben, moeten wij beschouwen als gaven van God.

2. Hij spreekt met hoge roem van Gods gunsten jegens hem.
A. In hetgeen Hij voor hem gedaan heeft. "Gij hebt mij tot hiertoe gebracht, tot deze grote waardigheid en heerschappij. Tot hiertoe hebt Gij mij geholpen." Hoewel wij in onzekerheid kunnen gelaten worden betreffende toekomstige gunsten en zegeningen, hebben wij toch grote reden van dankbaarheid voor hetgeen tot hiertoe voor ons gedaan is, Hand 26:22.
B. In hetgeen Hij hem nog verder beloofd heeft. God had reeds grote dingen voor hem gedaan, en toch, alsof dit niets ware, heeft Hij hem beloofd nog veel meer te zullen doen vers 19. Wat God aan Zijn volk ten koste heeft gelegd, is veel, maar wat Hij voor hen heeft weggelegd, is nog oneindig meer, Psalm 31:20. De tegenwoordige genade en vertroosting van de heiligen zijn onschatbare gaven en toch, alsof deze te klein waren voor God om ze aan Zijn kinderen te geven, heeft Hij van hen tot in de verre toekomst gesproken, ja zover de eeuwigheid reikt. Daarvan moeten wij, evenals David, erkennen:

a. Dat het onze verwachting verre te boven gaat. Is dit naar de wijze van de mensen? Dat is:
Ten eerste. Kan de mens verwachten aldus door zijn Maker behandeld te worden? Is dit de wet van Adam? In aanmerking genomen de aard en de toestand des mensen, is het zeer verrassend en verbazingwekkend, dat God met hem handelt zoals Hij met hem handelt. De mens is een gering schepsel, en daarom onder de wet van afstand, onnut voor God, en daarom onder een wet van minachting, schuldig en aanstotelijk. en daarom onder een wet van dood en verdoemenis. Maar hoe ongelijk zijn Gods handelingen met de mens aan deze wet van Adam! Hij is Gode nabij gebracht, duur gekocht, opgenomen in het verbond en de gemeenschap met God, heeft men daar ooit aan kunnen denken?
Ten tweede. Handelen de mensen gewoonlijk aldus met elkaar? Neen, Gods wijze van doen is ver boven de wijze van doen van de mensen. Hoewel Hij hoog is, ziet Hij de nederigen aan, is dit de wijze van de mensen? Hoewel Hij door ons beledigd is, smeekt Hij ons met Hem verzoend te zijn, wacht Hij om ons genadig te wezen, vermenigvuldigt Hij de vergeving, is dit naar de wijze van de mensen?
Sommigen geven hier een anderen zin aan, en lezen het aldus: En dit is de wet van de mensen, de Heere Jehovah, dat is: "Deze belofte van een, wiens koninkrijk bevestigd zal zijn tot in eeuwigheid, moet verstaan worden van een, die een mens is, en toch de Heere Jehovah is, dit moet de wet zijn van zulk een. Een Messias, uit mijn lenden voortgekomen, moet mens zijn, maar eeuwig regerende, moet Hij God zijn."

b. Dat er boven dit niets is, dat wij kunnen begeren. "En wat zal David nog meer tot U spreken? vers 20. Wat kan ik meer vragen of wensen? Gij kent Uw knecht, Heere, HEERE, Gij weet wat mij gelukkig zal maken, en wat Gij belooft hebt volstaat hiertoe." De belofte van Christus omvat alles, indien deze mens, de Heere Jehovah, de onze is, wat kunnen wij dan nog meer bidden of denken? Efeziërs 3:20. De beloften van het verbond van de genade zijn ontworpen door Hem, die ons kent, en ze daarom weet toe te passen op al onze nooddruft. Hij kent ons beter dan wij onszelf kennen, laat ons daarom tevreden wezen met hetgeen Hij voor ons beschikt heeft, wat kunnen wij meer voor onszelf zeggen in onze gebeden, dan Hij voor ons gezegd heeft in Zijn beloften? 3. Hij schrijft alles toe aan de vrije genade van God, vers 21, beide de grote dingen, die Hij voor hem gedaan heeft, en de grote dingen, die Hij hem bekendgemaakt heeft. Het was alles:
(1). Om Zijns woords wil, dat is om de wil van Christus, het eeuwige Woord, het komt alles van Zijn verdienste. Of "opdat Gij Uw woord van de belofte groot zult maken boven al Uw naam, door het tot de steun en de voorraadschuur te maken van Uw volk."
(2). Naar Uw eigen hart, Uw genaderijke raadsbesluiten en bedoelingen, "ex mero motu - naar Uw eigen welbehagen." Ja, Vader, alzo is geweest het welbehagen voor U. Alles wat God doet voor Zijn volk in Zijn voorzienigheid, en hun verzekert in Zijn beloften, is naar Zijn welbehagen en tot Zijn lof, het welbehagen van Zijn wil en de lof van Zijn woord.

4. Hij aanbidt de grootheid en heerlijkheid van God, vers 22. Gij zijt groot, Heere God, want er is niemand gelijk Gij. Gods genadige nederbuiging tot hem en de eer die Hij hem heeft aangedaan hebben de diepe eerbied niet verminderd, die hij voor de Goddelijke majesteit koesterde, want hoe meer de mensen Gode nabij worden gebracht, hoe meer zij van Zijn heerlijkheid zien, en hoe dierbaarder wij zijn in Zijn ogen, hoe groter Hij moet wezen in onze ogen. En betreffende God erkennen wij dat geen wezen Hem gelijk is, dat er buiten Hem geen God is, en dat hetgeen wij met onze ogen gezien hebben van Zijn macht en goedheid, in overeenstemming is met hetgeen wij met onze oren gehoord hebben, en dat ons toch de helft nog niet was aangezegd.

5. Hij drukt grote achting uit voor het Israël Gods, vers 23, 24. Gelijk er onder de goden niemand vergeleken kan worden met Jehovah, zo is er onder de volken geen, dat vergeleken kan worden bij Israël, in aanmerking genomen:
A. De werken, die Hij voor hen gedaan heeft. Hij is heengegaan om hen zich tot een volk te verlossen, heeft er zich op toegelegd, als op een groot werk, deed het met plechtigheid, "halchoe - elohiem", "dii iverunt - De goden gingen." Alsof er dezelfde beraadslaging was tussen en medewerking van al de personen van de Goddelijke Drie-eenheid voor het werk van de verlossing, als voor het werk van de schepping toen God zei: Laat ons mensen maken. Die zijn welke van God gezonden waren om te verlossen, aldus de Chaldeeër, bedoelende Mozes en Aaron, naar ik onderstel. De verlossing van Israël, zoals zij hier beschreven wordt, was een type van onze verlossing door Christus daar zij:
a. Verlost werden van de volken en hun goden, want zo zijn wij verlost van alle ongerechtigheid en alle gelijkvormigheid met deze wereld. Christus is gekomen om Zijn volk zalig te maken van hun zonden.
b. Zij waren verlost om Gode een volk te zijn, Hem gereinigd en toegeëigend, opdat Hij zich een grote naam zou maken, en grote dingen voor hen zou doen, de eer van God en de eeuwige zaligheid van de heiligen zijn de twee grote dingen, die beoogd zijn in hun verlossing.

B. Het verbond, dat Hij met hen gemaakt heeft, vers 24. Het was:

a. Wederzijds, zij om U een volk te zijn, en Gij om hun een God te wezen, al hun belangen toegewijd aan U, en al Uw eigenschappen aangewend voor hen."
b. Onveranderlijk, "Gij hebt hen bevestigd." Hij, die het verbond maakt, maakt het vast en zal het nakomen.

6. Hij besluit met een nederige bede aan God.
A. Hij grondt zijn bede op de boodschap, die God hem heeft gezonden, vers 27. Gij hebt dit aan Uw knecht geopenbaard, dat is: "Gij hebt mij naar Uw eigen wil en welbehagen deze belofte gegeven, dat Gij mij een huis zult maken, anders zou ik het nooit in mijn hart gevonden hebben om dit gebed tot U te bidden, ik zou zulke grote dingen niet hebben durven vragen, indien ik niet door Uw belofte aangemoedigd was om ze te vragen, zij zijn in werkelijkheid te groot voor mij om ze te vragen, maar niet te groot voor U om ze te geven. Uw knecht heeft in zijn hart gevonden dit gebed te bidden," zo is het in het oorspronkelijke en bij de LXX. Velen moeten, als zij zich tot bidden begeven, hun hart zoeken, maar Davids hart was gevonden, dat is: het was bereid, teruggekomen van zijn afdwalingen, geheel bereid tot zijn plicht, en er mee bezig. Het gebed, dat alleen op de tong wordt gevonden, zal Gode niet behagen, het moet in het hart gevonden zijn, dat moet opgeheven en voor God worden uitgestort. Mijn zoon, geef God uw hart.

B. Hij bouwt zijn geloof en zijn hoop op welslagen op de getrouwheid van Gods belofte vers 25. Gij zijt die God, Gij zijt het, namelijk die God, de Heere van de heirscharen en de God Israëls, of, die God, wiens woorden waar zijn die God, op wie men steunen en vertrouwen kan, en Gij hebt dit goede tot Uw knecht gesproken, en daarom heb ik vrijmoedigheid om er om te bidden.

C. Daaraan ontleent hij het onderwerp van zijn gebed, daaraan houdt hij zich als de gids voor zijn gebed.
(1). Hij bidt om de vervuiling van Zijn belofte, vers 25. "Laat het woord aan mij vervuld worden op "hetwelk Gij mij hebt doen hopen," Psalm 119:49, en doe gelijk als Gij gesproken hebt, ik begeer niets meer en ik verwacht niets minder, zo rijk is de belofte, en zo zeker." Aldus moeten wij Gods beloften in gebeden verkeren, en dan zullen zij in vervulling gaan, want voor God zijn zeggen en doen niet twee, zoals zij dit dikwijls voor de mensen zijn. God zal doen wat Hij gesproken heeft.

(2). Hij bidt om de verheerlijking van Gods naam, vers 26. Uw naam worde groot gemaakt tot in eeuwigheid. Dit behoort de hoofdsom en het middelpunt te zijn van al onze gebeden, de alfa en de omega er van, begin met Uw naam worde geheiligd, en eindig met: Uwer is de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Hetzij ik al of niet groot worde gemaakt - Uw naam worde groot gemaakt. En hij acht dat niets Gods naam meer groot maakt dan dit, in de rechte gemoedsgesteldheid te zeggen: De Heere van de heirscharen is God over Israël. Dit geeft te kennen dat de God Israëls hoogheerlijk is en groot, dat Hij is: de Heere van de heirscharen! en dit duidt aan dat de Heere van de heirscharen hoogheerlijk is en goed, dat Hij God is over Israël, laat in beide Zijn naam groot gemaakt worden tot in eeuwigheid, laat alle schepselen en alle kerken Hem voor die twee zaken de eer geven. David begeerde de vervulling van Gods belofte tot eer, niet van zijn eigen naam, maar van Gods naam. Aldus heeft de Zone Davids gebeden: Vader, verheerlijk Uw naam, Johannes 12:28, 17:1:en verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke.

(3). Hij bidt voor zijn huis, want daarop inzonderheid ziet de belofte.

Ten eerste. Dat het gelukkig moge wezen, vers 29. Zo believe het U nu, en zegen het huis Uws knechts, en wederom, dat het in eeuwigheid voor Uw aangezicht gezegend zij. Die Gij zegent, zijn waarlijk gezegend. De zorg van de Godvruchtigen betreft in hoge mate hun gezin, en het beste wat zij er aan kunnen nalaten is de zegen van God. De herhaling dier bede is geen ijdele herhaling, maar geeft zijn waardering te kennen van de Goddelijke zegen, en zijn vurige begeerte er naar als het alles in alles voor het geluk van geslacht.
Ten tweede, Dat het geluk er van blijvend moge wezen. Laat het huis van Uw knecht David bestendig zijn voor Uw aangezicht, vers 26, laat het in eeuwigheid voor Uw aangezicht zijn, vers 29. Hij bidt:

1. Dat het erfrecht van de kroon niet vernietigd moge worden, maar in zijn geslacht moge blijven, dat niemand van de zijnen het ooit mocht verbeuren, maar dat zij mogen wandelen voor Gods aangezicht, en dat dit hun bevestiging zijn zal.

2. Dat zijn koninkrijk zijn volkomenheid en bestendigheid zou hebben in het koninkrijk van de Messias. Toen Christus voor altijd neerzat aan de rechterhand Gods, Hebreeën 10:12 en alle mogelijke verzekerdheid verkreeg, dat Zijn zaad en troon zullen wezen als de dagen des hemels, werd dit gebed van David, de zoon van Isaï, voor zijn zaad overvloedig verhoord, dat het zal zijn tot in eeuwigheid, zie Psalm 72:17. De eeuwigdurendheid van het koninkrijk van de Messias is het geloof en de begeerte van alle Godvruchtigen.

HOOFDSTUK 8

1 En het geschiedde daarna, dat David de Filistijnen sloeg, en bracht hen ten onder; en David nam Meteg - amma uit der Filistijnen hand. 2 Ook sloeg hij de Moabieten, en mat hen met een snoer, doende hen ter aarde nederliggen; en hij mat met twee snoeren om te doden, en met een vol snoer om in het leven te laten. Alzo werden de Moabieten David tot knechten, brengende geschenken. 3 David sloeg ook Hadad - ezer, de zoon van Rechob, de koning van Zoba, toen hij heen toog, om zijn hand te wenden naar de rivier Frath. 4 En David nam hem duizend wagens af, en zevenhonderd ruiteren, en twintig duizend man te voet; en David ontzenuwde alle wagenpaarden, en hield daarvan honderd wagenen over. 5 En de Syriers van Damaskus kwamen om Hadad - ezer, de koning van Zoba, te helpen; maar David sloeg van de Syriers twee en twintig duizend man. 6 En David leide bezettingen in Syrie van Damaskus, en de Syriers werden David tot knechten, brengende geschenken; en de HEERE behoedde David overal, waar hij heentoog. 7 En David nam de gouden schilden die bij Hadad - ezers knechten geweest waren, en bracht ze te Jeruzalem. 8 Daartoe nam de koning David zeer veel kopers uit Betach, en uit Berothai, steden van Hadad - ezer. 9 Als nu Thoi, de koning van Hamath, hoorde, dat David het ganse heir van Hadad - ezer geslagen had; 10 Zo zond Thoi zijn zoon Joram tot de koning David, om hem te vragen naar zijn welstand, en om hem te zegenen, vanwege dat hij tegen Hadad - ezer gekrijgd en hem geslagen had, (want Hadad - ezer voerde steeds krijg tegen Thoi); en in zijn hand waren zilveren vaten, en gouden vaten, en koperen vaten; 11 Welke de koning David ook de HEERE heiligde, met het zilver en het goud, dat hij geheiligd had van alle heidenen, die hij zich onderworpen had; 12 Van Syrie, en van Moab, en van de kinderen Ammons, en van de Filistijnen, en van Amalek, en van de roof van Hadad - ezer, de zoon van Rechob, de koning van Zoba.
13 Ook maakte zich David een naam, als hij wederkwam, nadat hij de Syriers geslagen had, in het Zoutdal, achttien duizend. 14 En hij leide bezettingen in Edom; in gans Edom leide hij bezettingen; en alle Edomieten werden David tot knechten; en de HEERE behoedde David overal, waar hij heentoog. 15 Alzo regeerde David over gans Israël, en David deed aan zijn ganse volk recht en gerechtigheid. 16 Joab nu, de zoon van Zeruja, was over het heir; en Josafat, zoon van Achilud, was kanselier. 17 En Zadok, zoon van Ahitub, en Achimelech, zoon van Abjathar, waren priesters; en Seraja was schrijver. 18 Er was ook Benaja, zoon van Jojada, met de Krethi en de Plethi; maar Davids zonen waren prinsen.

David, eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid gezocht hebbende, daar hij de ark vestigde zodra hij zelf gevestigd was, wordt ons nu hier meegedeeld, hoe alle dingen hem werden toegeworpen. Hier is een bericht:

I. Van zijn veroveringen. Hij triomfeerde:
1. Over de Filistijnen, vers 1.
2. Over de Moabieten, vers 2.
3. Over de koning van Zoba, vers 3, 4.
4. Over de Syriërs, vers 5 - 8, 13.
5. Over de Edomieten, vers 14.

II. Van de geschenken, die hen, gebracht werden, en de rijkdom, die hij verkreeg van de door hem onderworpen volken welke rijkdom hij toewijdde aan God, vers 6 - 12.

III. Van zijn hof, het bestuur van zijn regering, vers 15, en zijn voornaamste beambten, vers 16 - 18. Dit geeft een algemeen denkbeeld van de voorspoed van Davids regering.

2 Samuël 8:1 - 8

God had aan David rust gegeven van al zijn vijanden, die hem tegenstonden, en daar hij van die rust een goed gebruik heeft gemaakt wordt hem nu de opdracht gegeven om krijg tegen hen te voeren, aanvallenderwijs op te treden, ten einde Israëls twist te wreken en hun rechten te verkrijgen, want tot nu toe waren zij nog niet in het volle bezit van het land, waar zij door Gods belofte recht op hadden.

I. De Filistijnen bracht hij geheel en al ten onder, vers 1. Zij hadden hem aangevallen, toen zij hem zwak waanden, Hoofdstuk 5:17, en toen moesten zij het onderspit delven, maar toen hij

zich sterk wist, viel hij hen aan en maakte zich meester van hun land. Zij hadden Israël lang gekweld en verdrukt, Saul kon geen veld op hen winnen, maar David voltooide Israëls verlossing, die Simson lang tevoren begonnen had, Richteren 13:5. Meteg - Amma was Gath, de voornaamste en koninklijke stad van de Filistijnen, en de steden die er toe behoorden, onder welke een blijvend garnizoen door de Filistijnen werd gehouden op de heuvel van Amma, 2 Samuël 2:24, dat Meteg was, een teugel - dat is de betekenis van het woord - of bedwang op het volk van Israël, deze teugel nu nam David uit hun handen, en gebruikte hem als een bedwang op hen. Zo worden, als de sterk gewapende ontwapend is, de wapenen, waarop hij vertrouwde, hem ontnomen en tegen hem gebruikt, Lukas 11:22. En na de langdurige en herhaalde worstelingen, die de heiligen met de machten van de duisternis hebben gehad, zoals Israël met de Filistijnen, zal de Zone Davids hen allen onder Zijn voeten vertreden, en zullen de heiligen meer dan overwinnaars doen zijn.

II. Hij sloeg de Moabieten en maakte hen schatplichtig aan Israël, vers 2. Hij verdeelde het land in drie delen, van welke hij twee verwoestte, de sterkten neerwerpende, en de inwoners over de kling jagende, het derde deel spaarde hij om de grond te bewerken en dienstknechten te zijn voor Israël.
Dr. Lightfoot zegt: hij legde hen op de grond en mat hen met een snoer wie gedood zou worden en wie in het leven zou blijven, en dit wordt genoemd: "het afmeten van het dal Sukkoth," Psalm 60:8.
De Joden zeggen, dat hij zo streng was voor de Moabieten, omdat zij zijn ouders en broeders gedood hadden, die hij gedurende zijn ballingschap onder de bescherming van de koning van de Moabieten had gesteld, 1 2 Samuël 22:3, 4. Hij deed het in gerechtigheid, omdat zij gevaarlijke vijanden zijn geweest van Gods Israël, en in staatkundige wijsheid, omdat zij, zo hun macht onverbroken bleef, het ook nog verder zouden zijn. Doch merk op: hoewel het nodig was dat twee derde gedood zou worden, was toch het snoer om in het leven te laten, wel slechts een snoer, maar het was een vol snoer. Geef daar genoegzame lengte aan, laat het snoer van de barmhartigheid zover mogelijk kunnen reiken, "in favorem vitae - om ten gunste van het leven" te zijn. Acten van straffeloosheid moeten zo uitgelegd worden, dat de gunst er door wordt verruimd, zovelen als maar mogelijk is er door worden bereikt. Nu kwam Bileams profetie in vervuiling: "er zal een scepter uit Israël opkomen, die zal de landpalen van de Moabieten verslaan," tot het uiterste waarvan het noodlottige snoer zich uitstrekte Numeri 24:17. De Moabieten zijn aan Israël schatplichtig gebleven tot na de dood van Achab, 2 Kronieken 3:4, 5. Toen kwamen zij in opstand, en zijn daarna nimmer meer ten onder gebracht.

III. Hij sloeg de Syriërs, of Aramieten, er waren twee onderscheiden koninkrijken van hen, zoals wij van hen gesproken zien in het opschrift van de 60sten Psalm, "Aram naharaim, Syrië van de rivieren," welks hoofdstad Damascus was, (vermaard om zijn rivieren, 2 Koningen 5:1, en Aram zoba, dat er aan grensde, maar zich uitstrekte tot aan de Eufraat. Deze waren de twee noordelijke kronen.

1. David begon met de Syriërs van Zoba vers 3, 4. Toen hij zijn grens aan de Eufraat ging vaststellen, (want zover strekte het land zich uit, dat door de Goddelijke schenking aan Abraham en zijn zaad was toegewezen, Genesis 15:18, heeft de koning van Zoba hem tegengestaan, daar hij in het bezit was van de landen die aan Israël toekwamen, maar David versloeg zijn krijgsmacht, en nam zijn wagenen en ruiters. Het getal van de ruiters wordt hier opgegeven als zeven honderd, maar in 1 Kronieken 18:4 als zeven duizend. Indien zij hun ruiters indeelden bij tien in een compagnie, zoals waarschijnlijk is, dan waren de kapiteins en compagnieën zevenhonderd in aantal, maar de ruiters zevenduizend. David ontzenuwde de

paarden, dat is sneed hun hielpezen door en maakte ze aldus kreupel en onbruikbaar, tenminste voor de krijg, daar God hun verboden had "de paarden te vermenigvuldigen," Deuteronomium 17:16. Uit de duizend wagenen behield David slechts honderd voor zijn eigen gebruik, want hij stelde zijn kracht niet in wagenen of paarden, maar in de levende God, Psalm 20:8, en schreef uit zijn eigen opmerking, dat "het paard feilt ter overwinning," Psalm 33:17.

2. De Syriërs van Damascus, de koning van Zoba te hulp komende, zijn met hem gevallen. Twee en twintig duizend werden op het slagveld gedood, vers 5, zodat David zich gemakkelijk meester kon maken van het land, en er garnizoenen in kon leggen, vers 6. De vijanden van Gods kerk, die denken zich door hun verbintenissen te beveiligen, blijken in het einde zich door elkaar te verderven. "Vergezelt u tezamen, gij volken, doch wordt verbroken," Jesaja 8:9. In al die oorlogen:
a. Was David beschermd. De Heere behoedde David overal waar hij heen toog. Hij schijnt persoonlijk mee ten krijg uitgetrokken te zijn, en in de zaak voor God en Israël zijn leven in de waagschaal te hebben gesteld op de hoogten des velds maar God bedekte zijn hoofd ten dage des strijds, waarvan hij in zijn Psalmen dikwijls spreekt tot eer van God.
b. Hij werd verrijkt. Hij nam de gouden schilden, die de dienaren van Hadadezer in hun bewaring hadden, vers 7, en veel koper uit de onderscheiden steden van Syrië, vers 8, waarop hij recht had, niet alleen "jure belli - naar het onbetwistbaar recht van het langste zwaard" (neem het en houd het) maar door opdracht van de hemel, en het aloude recht door de schenking van deze landen aan het zaad van Abraham.

2 Samuël 8:9 - 14
1. Hier wordt verhaald hoe Davids vriendschap gezocht werd door de koning van Hamath, die toen in oorlog schijnt geweest te zijn met de koning van Zoba. Davids succes vernemende tegen zijn vijand, zond hij zijn eigen zoon tot hem, vers 9, 10, om hem geluk te wensen met de overwinning, en hem dank te betuigen voor de dienst, die hij hem bewezen had door de macht te verbreken van een voor wie hij bevreesd was, en om zijn vriendschap te verzoeken, zodat hij zich niet slechts beveiligde, maar versterkte. En David heeft door deze kleine vorst onder zijn bescherming te nemen niets verloren, evenmin als de oude Romeinen door eenzelfde staatkunde te volgen er iets bij verloren hebben, want de schatten, die hij van de door hem veroverde landen verkreeg als oorlogsbuit, kreeg hij van dit land bij wijze van geschenk zilveren vaten en gouden vaten, beter om ze te verkrijgen door verdrag dan door bedwang.

2. De offerande, die David aan God deed van de buit van de heidenen en al de kostbare dingen, die hem gebracht werden. Hij heiligde het alles de Heere, vers 11, 12. Dit kroonde al zijn overwinningen, en zij hebben die van Alexander of Caesar verre overtroffen, daar deze slechts hun eigen eer op het oog hadden, terwijl hij alleen Gods eer bedoelde. Al de kostbare dingen, die hij meester was, waren geheiligde dingen, dat is: zij werden bestemd voor het bouwen van de tempel, en het was een gunstig voorteken van goedertierenheid jegens de heidenen in de volheid des tijds, en het maken van Gods huis tot een huis des gebeds voor alle volken, dat de tempel gebouwd werd van de buit en de geschenken van heidense volken. In toespeling hierop vinden wij, dat "de koningen van de aarde hun heerlijkheid en eer brengen in het nieuwe Jeruzalem," Openbaring 21:24. Hun goden van goud heeft David verbrand, 2 Samuël 5:21, maar hun gouden vaten heeft hij geheiligd. Zo moet als een ziel door de genade van de Zone Davids overwonnen wordt, alles wat zich tegen God stelt, vernietigd worden, elke lust moet gekruisigd en gedood worden, maar wat Hem kan verheerlijken, moet geheiligd worden, de eigenschap er van worden veranderd, zelfs de koophandel en het

hoerenloon moeten de Heere heilig zijn, Jesaja 23:18, het gewin de Heere van de gehele aarde worden verbannen, dat is toegewijd, Micha 4:13, en dan is het in waarheid het onze, en wel op zeer lieflijke wijze.

3. De naam, die hij zich maakte, inzonderheid door zijn overwinning op de Syriërs en hun bondgenoten, de Edomieten, die in verbintenis met hen hebben gehandeld, zoals blijkt uit de vergelijking van het opschrift van de 60sten Psalm, die bij deze gelegenheid geschreven werd, met vers 13. Hij maakte zich een naam door al dat beleid en die moed, die de roem uitmaken van een groot veldheer. Waarschijnlijk was er iets buitengewoons in dit krijgsbedrijf, maar hij is zeer zorgzaam om de eer er van aan God toe te schrijven, zoals blijkt uit de Psalm, die hij bij deze gelegenheid geschreven heeft, "in God zullen wij kloeke daden doen," Psalm 60:14.

4. Zijn succes tegen de Edomieten, zij werden allen David tot knechten, vers 14. Thans en niet eerder, werd Izaks zegen vervuld, door welke Jakob tot heer over Ezau werd aangesteld, Genesis 27:37 - 40, en de Edomieten zijn lang aan de koningen van Juda schatplichtig gebleven, evenals de Moabieten aan de koningen van Israël, totdat zij in Jorams tijd in opstand zijn gekomen, 2 Kronieken 21:8, gelijk Izak voorzegd had, dat Ezau na verloop van tijd zijn juk van zijn hals afrukken zal. Aldus heeft David door zijn overwinningen:
a. Vrede verzekerd voor zijn zoon, opdat deze de tijd zou hebben om de tempel te bouwen.
b. Rijkdom verkregen voor zijn zoon, opdat deze de middelen zou hebben om hem te bouwen.
God gebruikt Zijn dienstknechten op onderscheiden wijs, de een voor dit, een ander voor wat anders, sommigen voor de geestelijke strijd, anderen voor het geestelijk bouwen, en de een bereidt het werk voor de ander, opdat God door allen verheerlijkt zal worden. Al de overwinningen van David waren typen van het succes van het Evangelie tegen het rijk van Satan, waarin de Zone Davids voorspoedig reed op het woord van de waarheid, Psalm 45:5, overwinnende en opdat Hij overwon, en Hij zal heersen, totdat Hij alle tegenstaande overheden en machten neergeworpen zal hebben, zoals David, vers 2, een snoer om te doden en een snoer om te behouden, want hetzelfde Evangelie is voor sommigen een reuk des levens ten leven, en voor anderen een reuk des doods ten dode.

2 Samuël 8:15 - 18
David was niet zo vervuld van zijn buitenlandse oorlogen, dat hij er het binnenlandse bestuur om veronachtzaamde.

1. Zijn zorg strekte zich uit over alle deren van zijn gebied. Hij regeerde over geheel Israël, vers 15, hij had niet alleen het recht om over al de stammen te regeren, maar hij deed het. Zij waren allen veilig onder zijn bescherming, en deelden in de vruchten van zijn goede regering.

2. Hij deed recht zonder bevooroordeeld te zijn en met een vaste hand, hij deed zijn gehele volk recht en gerechtigheid, deed niemand onrecht, noch weigerde iemand recht te doen. Dit duidt aan:
a. Zijn naarstigheid en de ijver waarmee hij zich op de zaken toelegde. Het duidt ook aan dat het volk gemakkelijk toegang tot hem had, en dat hij bereid was om gehoor te verlenen aan wie hem iets wilde verzoeken, of een beroep op hem wilde doen. Geheel zijn volk, ook de geringsten onder hen, en die van de geringste stammen waren, waren hem welkom als hij in zijn raadkamer was.
b. Zijn onpartijdigheid en de billijkheid van zijn handelingen in de rechtsbedeling. Nooit heeft hij uit gunst of genegenheid het recht verkeerd. In zijn rechtspraak had hij geen aanzien des persoons. Hierin was hij een type van Christus, die getrouw en waarachtig was, en die aldus "oordeelt en krijg voert in gerechtigheid," Openbaring 19:11. Zie Psalm 72:1, 2.

3. Hij bewaarde goede orde en had goede beambten aan zijn hof. Daar David de eerste koning was, die een gevestigde regering had (want Sauls regering was kort en onvast) kon hij het bestuur regelen. Wij lezen van geen hoge ambtenaar in Sauls tijd dan van Abner, die krijgsoverste was, maar David heeft meer ambtenaren aangesteld. Hier zijn:
a. Twee militaire beambten, Joab, die overste was van de krijgsmacht te velde, en Benaja, die overste was van de Krethi en de Plethi, die òf een stadsweerbaarheidskorps waren, boogschutters en slingeraars, volgens de Chaldeër, of liever de lijfwacht of staande krijgsmacht die de koning vergezelden, de praetorianen. Zij hadden de binnenlandse dienst, moesten bijstand verlenen voor de bedeling des rechts, de openbare vrede bewaren, wij vinden hen gebruikt bij de uitroeping van Salomo tot koning, 1 Koningen 1:38 .

b. Twee kerkelijke grootwaardigheidsbeklеders: Zadok en Achimelech waren priesters, dat is: Zij werden het meest gebruikt in het werk van de priesters, onder Abjathar, de hogepriester.

c. Twee burgerlijke beambten, de een was kanselier, of - naar de Engelse overzetting - archivaris, die de koning alle zaken van gewicht onder de aandacht moest brengen, hij was eerste staatsminister, die echter niet, zoals men zegt van onze kanselier de bewaring had van ‘s konings geweten, maar slechts van zijn geheugen, laat de koning aan de zaak herinnerd worden, en hij zal er zich toe begeven. Een ander was schrijver of staatssecretaris, die de openbare orders opstelde, en aantekening hield van besluiten en rechterlijke vonnissen. Eindelijk. Davids zonen waren, als zij opgroeiden en geschikt werden voor zaken, tot hoofdbestuurders aangesteld, zij waren prinsen of hoofdofficieren, hun werden posten van vertrouwen aangewezen in het huis des konings of in het leger, of in de gerechtshoven, naar hun aanleg en bekwaamheid was. Zij waren "de eersten aan de hand des konings," zoals dit nader verklaard wordt in I Kronieken 18:17, zij dienden in zijn nabijheid, zodat zij onder zijn oog waren. Onze Heere Jezus heeft beambten aangesteld in Zijn koninkrijk, tot Zijn eer en tot welzijn van de gemeente, toen Hij opgevaren is in de hoogte heeft Hij deze gaven gegeven Efeziërs 4:8, 11, elk zijn werk, Markus 13:34. David heeft zijn zonen tot hoofdofficieren aangesteld, maar de gelovigen, het geestelijk zaad van Christus, hebben hoger bevordering, want zij zijn Gode gemaakt tot koningen en priesters, Openbaring 1:6.

HOOFDSTUK 9

1 En David zeide: Is er nog iemand die overgebleven is van het huis van Saul, dat ik weldadigheid aan hem doe, om Jonathans wil? 2 Het huis van Saul nu had een knecht, wiens naam was Ziba; en zij riepen hem tot David. En de koning zeide tot hem: Zijt gij Ziba? En hij zeide: Uw knecht. 3 En de koning zeide: Is er nog iemand van het huis van Saul, dat ik Gods weldadigheid bij hem doe? Toen zeide Ziba tot de koning: Er is nog een zoon van Jonathan, die geslagen is aan beide voeten. 4 En de koning zeide tot hem: Waar is hij? En Ziba zeide tot de koning: Zie, hij is in het huis van Machir, de zoon van Ammiel, te Lodebar. 5 Toen zond de koning David heen, en hij nam hem uit het huis van Machir, de zoon van Ammiel, van Lodebar. 6 Als nu Mefibóseth, de zoon van Jonathan, de zoon van Saul, tot David inkwam, zo viel hij op zijn aangezicht, en boog zich neder. En David zeide: Mefiboseth! En hij zeide: Zie, hier is uw knecht. 7 En David zeide tot hem: Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil; en ik zal u alle akkers van uw vader Saul wedergeven; en gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel. 8 Toen boog hij zich, en zeide: Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben? 9 Toen riep de koning Ziba, Sauls jongen, en zeide tot hem: Al wat Saul gehad heeft, en zijn ganse huis, heb ik de zoon uws heren gegeven. 10 Daarom zult gij voor hem het land bearbeiden, gij, en uw zonen, en uw knechten, en zult de vruchten inbrengen, opdat de zoon uws heren brood hebbe, dat hij ete; en Mefibóseth, de zoon uws heren, zal gedurig brood eten aan mijn tafel. Ziba nu had vijftien zonen en twintig knechten. 11 En Ziba zeide tot de koning: Naar alles, wat mijn heer de koning zijn knecht gebiedt, alzo zal uw knecht doen. Ook zou Mefibóseth, etende aan mijn tafel, als een van des konings zonen zijn.
12 Mefibóseth nu had een kleinen zoon, wiens naam was Micha; en allen, die in het huis van Ziba woonden, waren knechten van Mefibóseth. 13 Alzo woonde Mefibóseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel; en hij was kreupel aan beide zijn voeten.

Het enige, wat in dit hoofdstuk wordt meegedeeld, is de vriendelijkheid door David betoond aan de zoon van Jonathan, om zijnentwil.

I. Het vriendelijke onderzoek door hem ingesteld naar hen, die van het huis van Saul waren overgebleven, en zijn ontdekking van Mefibóseth, vers 1 - 4.
II. Zijn vriendelijk ontvangen van Mefibóseth toen hij tot hem gebracht werd, vers 5 - 8.
III. De vriendelijke voorziening, die hij maakte voor hem en de zijnen, vers 9 - 13.

2 Samuël 9:1 - 8

I. Hier is Davids onderzoek naar het overblijfsel van het vervallen huis van Saul, vers 1. Dit was geruime tijd na zijn komst tot de troon, want aan Mefibóseth, die pas vijf jaren oud was toen Saul stierf, was nu reeds een zoon geboren, vers 12. David had zijn verplichtingen aan Jonathan al te lang vergeten, maar eindelijk worden zij hem nu voor de geest gebracht. Het is goed om soms eens bij onszelf na te gaan, of er geen beloften of verbintenissen zijn, die wij verzuimd hebben na te komen, en dan is het beter ze laat na te komen dan in het geheel niet. Het kort begrip, dat Paulus ons geeft van het leven van David, is: dat hij "in zijn tijd de wet Gods gediend heeft," Handelingen 13:36, dat is: dat hij een man was, die er zich op toelegde goed te doen, getuige dit geval, waarin wij kunnen opmerken:

1. Dat hij een gelegenheid zocht om goed te doen. Hij zou zijn geweten ten opzichte van de vervulling van zijn belofte aan Jonathan allicht tevreden hebben kunnen stellen, indien, zo iemand uit zijn geslacht zich om hulp of ondersteuning tot hem gewend had, hij bereid ware geweest die hulp of ondersteuning te verlenen. Maar hij doet meer, hij vraagt eerst aan de hem omringenden, vers 1, en toen hij iemand vond, die hem inlichting kon geven, vroeg hij hem in het bijzonder: Is er niet nog iemand van het huis Sauls, dat ik Gods weldadigheid aan hem doe? vers 3. Is er iemand, niet alleen aan wie ik recht kan doen, Numeri 5:8, maar aan wie ik weldadigheid kan doen? Godvruchtige mensen moeten gelegenheden zoeken om wel te doen. "Een milddadige beraadslaagt milddadigheden," Jesaja 32:8. Want de meest geschikte

voorwerpen van onze weldadigheid en barmhartigheid zullen niet dikwijls gevonden worden, zonder dat er onderzoek naar gedaan wordt. Die het meest nooddruftig zijn, zijn niet degenen, die het luidst klagen.

2. Zij, naar wie hij een onderzoek instelde, waren de overblijvenden van het huis van Saul, aan wie hij weldadigheid wilde doen om Jonathans wil. Is er nog iemand, die overgebleven is van het huis van Saul. Saul had een zeer talrijk gezin, 1 Kronieken 8:33, groot genoeg om een land te bevolken, en toch nu zo verminderd, dat er niemand van verscheen, en het tot de vraag kwam: Is er nog iemand overgebleven? Zie hoe God in Zijn voorzienigheid volle gezinnen kan ontledigen, zie hoe dit door de zonde des mensen zal geschieden! Sauls huis was een huis des bloeds, geen wonder dat het aldus verminderd werd, Hoofdstuk 21:1. Maar hoewel God de ongerechtigheid van de vader bezocht aan de kinderen, wilde David dit niet doen. "Is er iemand overgebleven, aan wie ik weldadigheid kan bewijzen, niet om Sauls wil, maar om Jonathans wil?"

A. Saul was de gezworen vijand van David, en toch wilde David weldadigheid doen aan Sauls huis, en dat wel met geheel zijn hart, en hij was er ijverig in. Hij zegt niet: "Zijn er nog overgebleven van het huis van Saul, tegen wie ik een reden of een voorwendsel kan vinden, om hen uit de weg te ruimen, om te voorkomen dat zij mij of mijn opvolger last en moeite zullen veroorzaken?"
Het was tegen Abimelechs zin, dat er nog iemand van het huis van Gideon was overgebleven, Richteren 9:5 en tegen Athalia's zin, dat er iemand van het koninklijk zaad was overgebleven, 2 Kronieken 22:10, 11, dat waren personen, die zich op onwettige wijze van de regering meester hadden gemaakt. David had zo snode steunselen niet nodig, hij verlangde weldadigheid te doen aan het huis van Saul, niet alleen omdat hij op God vertrouwde, en niet vreesde wat zij hem konden doen, maar omdat hij van een barmhartige aard was, en vergaf wat zij tegen hem misdaan hadden. Wij moeten de oprechtheid doen blijken van ons vergeven aan hen, die onrechtvaardig jegens ons geweest zijn, ons schade en leed hebben toegebracht, door bereid te zijn om, als wij er de gelegenheid toe hebben, beide aan henzelf en aan de hunnen vriendelijkheid te bewijzen. Wij moeten ons niet alleen niet op hen wreken maar hen liefhebben, en hun wel doen, Mattheus 5:44, en niet traag zijn om enigerlei dienst van liefde en welwillendheid te bewijzen aan hen, die ons menigmaal kwaad gedaan hebben, I Petrus 3:9, ja hen zegenen. Dit is het middel om het kwade te overwinnen en barmhartigheid te verkrijgen voor ons en de onzen, wanneer wij of zij het nodig hebben.

B. Jonathan was Davids gezworen vriend, en daarom wilde hij weldadigheid doen aan zijn huis. Dit leert ons:
a. Indachtig te zijn aan ons verbond. De weldadigheid, die wij beloofd hebben, moeten wij nauwgezet volbrengen, al zou er ook niet om worden gevraagd. God is getrouw jegens ons, laat ons niet ontrouw zijn aan elkaar.
b. Indachtig te zijn aan onze vriendschap, onze oude vriendschap. Weldadigheid aan onze vrienden, aan hen en de hunnen is een van de wetten van onze heilige Godsdienst. "Een man die vrienden heeft, heeft zich vriendelijk te houden," Spreuken 18:24. Indien God ons verhoogd heeft, terwijl onze vrienden en hun gezin naar beneden zijn gebracht, dan moeten wij onze vroegere bekendheid met hen toch niet vergeten, maar die veeleer beschouwen als ons zoveel betere gelegenheid gevende, om vriendelijk voor hen te zijn, onze vrienden hebben ons dan het meest nodig en wij zijn het best instaat hen te helpen. Al is er ook geen plechtig verbond van vriendschap dat ons verbindt tot deze standvastigheid van de liefde, zo is er toch een heilige wet van vriendschap, die niet minder verplichtend is, dat hem, die in ellende of nood is, medelijden betoond moet worden door zijn vriend, Job 6:14, een broeder wordt in de

benauwdheid geboren. Vriendschap verplicht ons kennis te nemen van de gezinnen en familiebetrekkingen van hen, die wij liefhadden, die, toen zij ons verlieten, hun lichaam, hun naam en hun nakomelingen hebben achtergelaten, om er vriendelijkheid aan te bewijzen.

3. De weldadigheid, die hij hun beloofde te doen, hij noemt haar Gods weldadigheid, niet alleen grote weldadigheid, maar:
a. Weldadigheid ingevolge het verbond, dat er was tussen hem en Jonathan waarvan God getuige was. Zie 1 2 Samuël 20:42.
b. Weldadigheid naar het voorbeeld van God, want wij moeten barmhartig zijn gelijk Hij barmhartig is. Hij spaart hen, die in Zijn macht zijn, en dat moeten wij ook doen. Jonathans verzoek aan David was: "Doe mij de weldadigheid des Heeren dat ik niet sterve," 1 2 Samuël 20:14, en doe haar ook aan mijn zaad. De weldadigheid Gods is in het een of ander opzicht een grotere weldadigheid, dan men gewoonlijk van mensen kan verwachten.
c. Het is een weldadigheid naar Godvruchtige wijze en met het oog op God, Zijn eer en Zijn gunst.

II. Er wordt hem bericht gegeven betreffende Mefibóseth, de zoon van Jonathan. Ziba was een oud dienaar van de familie van Saul, en kende er de toestand van. Hij wordt ontboden en ondervraagd, en hij - bericht de koning, dat Jonathans zoon in leven maar kreupel is, vers 3. Hoe hij kreupel geworden is, hebben wij tevoren gelezen, Hoofdstuk 4:4. Verder dat hij onbekend en in afzondering leeft, waarschijnlijk bij de bloedverwanten van zijn moeder, te Lodebar in Gilead aan de andere kant van de Jordaan, waar hij vergeten was als een dode, hetgeen hij echter te gemakkelijker kon dragen, omdat hij zich weinig kon herinneren van de grootheid en eer, waarvan hij gevallen was.

III. Hij wordt naar het hof gebracht. De koning zond (Ziba waarschijnlijk) om hem met bekwame spoed naar Jeruzalem te brengen, vers 5. Aldus heeft hij Machir ontheven van zijn last, en hem misschien beloond voor hetgeen hij voor Mefibóseth had gedaan. Deze Machir schijnt een zeer edelmoedig, ruimhartig man geweest te zijn, en Mefibóseth te hebben geherbergd, niet uit ongenegenheid voor David of zijn regering, maar uit medelijden met de verarmde zoon van een prins, want later zullen wij hem vriendelijk zien voor David zelf toen deze vluchtte voor Absalom, hij wordt, Hoofdstuk 17:27, genoemd onder hen, die de koning voorzagen van hetgeen hij nodig had te Mahanaim, hoewel hij, toen David Mefiboseth van hem liet halen, weinig gedacht heeft dat er een tijd zou komen wanneer hij zelf hem gaarne verplicht zal zijn, en misschien was Machir toen te eerder bereid om David te helpen, in vergelding voor zijn vriendelijkheid jegens Mefibóseth. Daarom moeten wij niet nalatig zijn in weldadigheid te bewijzen, want wij weten niet hoe wij zelf haar nodig kunnen hebben, Prediker 11:2, en "de zegenende ziel zal vet gemaakt worden," Spreuken 11:25.

1. Mefibóseth stelt zich aan David voor met de eerbied, die hij aan zijn hoedanigheid verschuldigd was. Zo kreupel als hij was, viel hij op zijn aangezicht en boog zich neer, vers 6. Die eer heeft David aan Mefibóseths vader, aan Jonathan, bewezen, toen hij de naaste aan de troon was, 1 2 Samuël 20:41, hij boog zich driemaal, en na de zaken zo volkomen het tegengestelde zijn van toen, wendt Mefibóseth zich op gelijke wijze tot hem. Zij, die in ondergeschikte betrekking eerbied betonen, zullen, als zij verhoogd worden, gelijke eerbied ontvangen.

2. David ontvangt hem met alle mogelijke vriendelijkheid.

a. Hij sprak tot hem alsof hij verrast was hem te zien, maar blijde was hem te ontmoeten. "Mefibóseth! Wel! is er zo'n man in leven?" Hij herinnerde zich de naam, want waarschijnlijk is Mefibóseth geboren in de tijd van Davids vertrouwelijke omgang met Jonathan.
b. Hij zei hem niet te vrezen. Vrees niet, vers 7. Waarschijnlijk is hij, toen hij David zag, enigszins bedremmeld geworden, daarom zegt David hem dat hij hem heeft laten halen, niet omdat hij enigerlei achterdocht jegens hem koesterde, of met enigerlei kwade bedoeling, maar om hem vriendelijkheid te betonen. Voorname personen moeten geen behagen scheppen in de schroomvalligheid waarmee hun minderen tot hen naderen (want de grote God doet dit niet) maar hen aanmoedigen.
c. Hij geeft hem, als schenking van de kroon, alle akkers van zijn vader Saul, dat is: zijns vaders erfgoed, dat verbeurd was door Isboseths rebellie, en bij zijn eigen inkomsten was gevoegd. Dit was een werkelijke gunst, meer dan hem een vriendelijk woord te geven. Ware vriendschap is edelmoedig.
d. Hoewel hij hem aldus een goede bezitting had gegeven, voldoende om hem te onderhouden, zal hij hem toch, om Jonathans wil (hij zag misschien enige gelijkenis met Jonathan in zijn gelaat) als een voortdurende gast aan zijn tafel ontvangen, waar hij niet slechts aangenaam gevoed zal worden maar ook gezelschap zal vinden, passende bij zijn geboorte en rang. Hoewel Mefibóseth kreupel en wanstaltig was, geen grote geschiktheid schijnt te hebben gehad voor zaken, zal David hem toch om der wille van zijn Godvruchtige vader, als een lid van zijn gezin beschouwen en behandelen.

3. Mefibóseth neemt deze vriendelijkheid aan met veel ootmoed en zelfvernedering. Hij behoorde niet tot hen, die elke gunst als een hun verschuldigd recht beschouwen, en alles te weinig achten wat hun vrienden voor hen doen, integendeel hij spreekt alsof hij verbaasd was over de schenking, die David hem deed, vers 8. Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond als ik ben? Hoe smaadt hij zichzelf! Hij is de zoon van een prins, en de kleinzoon van een koning maar er rust schuld en toorn op zijn geslacht en hijzelf is arm en kreupel, en daarom noemt hij zich voor David een dode hond. Het is goed om onder verootmoedigende omstandigheden een ootmoedig hart te hebben. Als God door de leidingen van Zijn voorzienigheid onze toestand omlaag brengt, en Gods genade er ons hart mee omlaag brengt, dan zullen wij gerust zijn. En zij, die zich aldus vernederen, zullen verhoogd worden. Hoe verheerlijkt hij Davids goedheid! Het zou gemakkelijk zijn geweest haar te verkleinen, indien hij neiging daartoe had gehad. Heeft David hem zijns vaders bezitting teruggegeven, hij gaf hem slechts het zijne. Ontving hij hem aan zijn tafel? Dat was staatkunde, want zo kon hij het oog op hem houden. tiaar Mefiboseth neemt alles wat David zei en deed vriendelijk op, en zichzelf acht hij minder dan de minste van zijn gunsten. Zie 1 2 Samuël 18:18.

2 Samuël 9:9 - 13
Hier is de zaak ten opzichte van Mefibóseth in orde gebracht en vastgesteld.
1. De schenking van zijns vaders bezitting is hem bevestigd, en Ziba wordt er tot getuige van geroepen, vers 9, en Saul scheen een zeer goede bezitting gehad te hebben, want zijn vader was een man, geweldig van vermogen, 1 Samuël 9:1, en hij had akkers en wijngaarden om te geven, 1 Samuël 22:7. Maar hoe groot die bezitting ook zij, Mefibóseth is er nu heer en meester van.

2. Het bestuur over die bezitting wordt opgedragen aan Ziba, die haar kende, er het beste gebruik van kon maken, zodat zij aan zijn meester het meeste voordeel opleverde, en daar hij zijns vaders dienaar was geweest, kon men vertrouwen in hem stellen, en daar hij een talrijk gezin had van zonen en dienstknechten, had hij genoeg handen, om voor het werk gebruikt te

worden, vers 10. Aldus komt Mefibóseth in goeden doen, daar hij een goede bezitting heeft, zonder veel zorg, goed op weg om rijk te worden, daar hij veel inkomsten en weinig uitgaven heeft, hijzelf aan Davids tafel onderhouden wordende.
Maar hij moet behalve zijn eigen brood, voedsel hebben voor zijn zoon en zijn dienstknechten, Ziba's zonen en dienstknechten moeten hun deel hebben van de inkomsten, om welke reden misschien hun aantal hier is opgegeven, vijftien zonen en twintig knechten, die bijna alles nodig zullen hebben wat er is, want "waar het goed vermenigvuldigt daar vermenigvuldigen ook die het eten, wat nuttigheid hebben dan de bezitters er van dan het gezicht hunner ogen?" Prediker 5:10. Allen die in het huis van Ziba woonden, waren Mefibóseth knechten, vers 12, dat is: allen leefden zij van hem, en maakten een prooi van zijn bezitting onder voorwendsel van hem te dienen. De Joden hebben een gezegde: "Wie knechten vermenigvuldigt, vermenigvuldigt dieven." Ziba is nu tevreden, want hij bemint de rijkdom en zal overvloed hebben. "Naar alles wat mijn heer de koning zijn knecht gebiedt, alzo zal uw knecht doen, vers 11, laat de bezitting maar aan mij over, en aangaande Mefibóseth", (zij schijnen Ziba's woorden te zijn, "zo het de koning behaagt behoeft hij geen last te zijn voor het hof, hij zal eten aan mijn tafel, en zo goed behandeld en onthaald worden als een van des konings zonen."
Maar David wil hem aan zijn eigen tafel hebben, en Mefibóseth is even ingenomen met zijn plaats als Ziba met zijn post. Hoe ontrouw Ziba hem geweest is, zullen wij later zien, Hoofdstuk 16:3. Omdat nu David een type was van Christus, zijn Heere en zijn Zoon, zijn wortel en zijn geslacht, zo laat zijn weldadigheid aan Mefibóseth dienen om de weldadigheid en liefde voor te stellen van God, onze Zaligmaker, voor de gevallen mens, jegens wie Hij echter geen verplichting had, zoals David aan Jonathan. De mens was schuldig bevonden aan rebellie tegen God, en lag, evenals Sauls huis, onder een vonnis om door Hem verworpen te worden, hij was niet slechts verarmd en tot een lage staat gekomen, maar hij was kreupel en geslagen door zijn val, de Zone Gods doet onderzoek naar dit ontaard, vervallen geslacht, dat naar Hem niet gevraagd heeft, komt om hen te zoeken en zalig te maken. Aan hen, die zich voor Hem verootmoedigen, en zich aan Hem overgeven, geeft Hij hun verbeurd erfdeel terug, geeft hij hun recht op een beter paradijs, dan dat hetwelk Adam had verloren, en brengt hen in gemeenschap met zich, zet hen met Zijn kinderen aan Zijn tafel, en spijzigt hen met de lekkernijen des hemels. Here, wat is de mens, dat Gij hem groot acht!

HOOFDSTUK 10

1 En het geschiedde daarna, dat de koning der kinderen Ammons stierf, en zijn zoon Hanun werd koning in zijn plaats. 2 Toen zeide David: Ik zal weldadigheid doen aan Hanun, de zoon van Nahas, gelijk als zijn vader weldadigheid aan mij gedaan heeft. Zo zond David heen, om hem door de dienst zijner knechten te troosten over zijn vader. En de knechten van David kwamen in het land van de kinderen Ammons. 3 Toen zeiden de vorsten der kinderen Ammons tot hun heer Hanun: Eert David uw vader in uw ogen, omdat hij troosters tot u gezonden heeft? Heeft David zijn knechten niet daarom tot u gezonden, dat hij deze stad doorzoeke, en die verspiede, en die omkere? 4 Toen nam Hanun Davids knechten, en schoor hun baard half af, en sneed hun klederen half af, tot aan hun billen; en hij liet hen gaan. 5 Als zij dit David lieten weten, zo zond hij hun tegemoet; want deze mannen waren zeer beschaamd. En de koning zeide: Blijft te Jericho, totdat uw baard weder gewassen zal zijn, komt dan weder. 6 Toen nu de kinderen Ammons zagen, dat zij zich bij David stinkende gemaakt hadden, zonden de kinderen Ammons heen, en huurden van de Syriers van Beth - rechob, en van de Syriers van Zoba, twintig duizend voetvolks, en van de koning van Maacha duizend man, en van de mannen van Tob twaalf duizend man. 7 Als David dit hoorde, zond hij Joab heen, en het ganse heir met de helden. 8 En de kinderen Ammons togen uit, en stelden de slagorde voor de deur der poort; maar de Syriers van Zoba, en Rechob, en de mannen van Tob en Maacha waren bijzonder in het veld. 9 Als nu Joab zag, dat de spits der slagorde tegen hem was, van voren en van achteren, zo verkoos hij uit alle uitgelezenen van Israël, en stelde hen in orde tegen de Syriërs aan; 10 En het overige des volks gaf hij onder de hand van zijn broeder Abisaï, die het in orde stelde tegen de kinderen Ammons aan. 11 En hij zeide: Zo de Syriërs mij te sterk zullen zijn, zo zult gij mij komen verlossen; en zo de kinderen Ammons u te sterk zullen zijn, zo zal ik komen om u te verlossen. 12 Wees sterk, en laat ons sterk zijn voor ons volk, en voor de steden onzes Gods; de HEERE nu doe, wat goed is in Zijn ogen.

13 Toen naderde Joab, en het volk, dat bij hem was, tot de strijd tegen de Syriers; en zij vloden voor zijn aangezicht. 14 Als de kinderen Ammons zagen, dat de Syriers vloden, vloden zij ook voor het aangezicht van Abisaï, en kwamen in de stad. En Joab keerde weder van de kinderen Ammons, en kwam te Jeruzalem. 15 Toen nu de Syriers zagen, dat zij voor Israëls aangezicht geslagen waren, zo vergaderden zij zich weder te zamen. 16 En Hadad - ezer zond heen, en deed de Syriers uitkomen, die op gene zijde der rivier zijn, en zij kwamen te Helam; en Sobach, Hadad - ezers krijgsoverste, toog voor hun aangezicht heen. 17 Als dat David werd aangezegd, verzamelde hij gans Israël, en toog over de Jordaan, en kwam te Helam, en de Syriers stelden de slagorde tegen David aan, en streden met hem. 18 Maar de Syriërs vloden voor Israëls aangezicht, en David versloeg van de Syriers zevenhonderd wagenen, en veertig duizend ruiteren; daartoe sloeg hij Sobach, hun krijgsoverste, dat hij aldaar stierf. 19 Toen nu al de koningen, die Hadad - ezers knechten waren, zagen, dat zij voor Israëls aangezicht geslagen waren, maakten zij vrede met Israël, en dienden hen; en de Syriers vreesden de kinderen Ammons meer te verlossen.

Dit hoofdstuk geeft ons een bericht van een oorlog, die David gevoerd heeft met de Ammonieten en hun bondgenoten, de Syriërs, met de aanleiding er toe en de goeden uitslag er van.

I. David zendt een vriendelijk gezantschap tot Hanun, koning van de Ammonieten, vers 1, 2.
II. Op een laaghartig vermoeden dat het met slechte bedoeling gezonden was, mishandelt Hanun Davids gezanten vers 3,4.
III. Daar David dit zeer euvel opnam, vers 5, bereidden de Ammonieten zich ten krijg tegen hem vers 6.
IV. David brengt de oorlog over in hun eigen land, zendt Joab en Abisaï tegen hen, die de krijg met veel dapperheid en beleid gevoerd hebben, vers 7 - 12.
V. De Ammonieten en de Syriërs, hun bondgenoten, werden volkomen geslagen, vers 13, 14.
VI. De krijgsmacht van de Syriërs, die zich hersteld had, wordt ten tweeden male verslagen, vers 15 - 19. Aldus heeft David zijn naam opgehouden voor dankbaarheid, door vriendelijkheid te vergelden, en voor gerechtigheid, door beledigingen te wreken.

2 Samuël 10:1 - 5
I. Hier is: De grote achting, die David bewees aan zijn nabuur, de koning van de Ammonieten, vers 1, 2.

1. De beweegreden er toe was de een of andere vriendelijkheid, die hij vroeger van Nahas, de overleden koning, ontvangen had. Hij heeft weldadigheid aan mij gedaan, zegt David, vers 2, en daarom (onlangs genoegen hebbende gesmaakt in weldadigheid te doen aan Mefiboseth om zijn vaders wil) besluit hij weldadigheid te doen aan zijn zoon en een vriendelijke verstandhouding met hem te hebben. Zo moet het genoegen van de ene vriendelijke en edelmoedige daad ons opwekken tot een andere. Nahas is een vijand geweest van Israël, een wreed vijand, 1 2 Samuël 11:2, en toch had hij weldadigheid gedaan aan David, misschien wel alleen om Saul tegen te staan, die onvriendelijk voor hem was. Evenwel, als David vriendelijkheid ontvangen heeft, wil hij geen angstvallig onderzoek instellen naar de beweegreden er van, maar besluit hij haar dankbaar te vergelden. Als een Farizeeër aalmoezen geeft uit hoogmoed, zal God er hem niet voor belonen, maar die de aalmoezen ontvangen hebben, moeten er hem dank voor zeggen, God kent het hart, maar wij kennen het niet.

2. De achting, door hem betoond, bestond in het zenden van een gezantschap van rouwbeklag over de dood zijns vaders, zoals dit de gewoonte is onder vorsten, die in verbond zijn met elkaar. David zond heen om hem te troosten. Voor kinderen, wier ouders gestorven zijn, is het een troost, te bevinden dat de vrienden hunner ouders hun vrienden zijn, en voornemens zijn de vriendschap met hen aan te houden. Het is voor rouwdragenden een troost, te bevinden dat er zijn, die met hen treuren, hun verlies beseffen en er met hen in delen. Het is een troost voor hen, die de nagedachtenis eren van hun gestorven bloedverwanten, te bevinden dat ook anderen haar eren, en waardering hadden voor hen, die zij hebben gewaardeerd.

II. De grote belediging, die Hanun, de koning van de Ammonieten, David heeft aangedaan in zijn gezanten.

1. Hij luisterde naar de kwaadaardige inblazingen van zijn vorsten, die te kennen gaven dat Davids gezanten, onder voorwendsel van rouwbeklag te komen doen, in werkelijkheid spionnen waren, vers 3. Leugenachtige mensen zijn spoedig bereid om te denken dat anderen even leugenachtig zijn als zij, en zij, die kwaadwillig zijn voor hun naburen, zijn vast besloten om niet te geloven dat hun naburen hun welgezind zijn. Zij zouden niet aldus gedacht hebben dat David veinsde, indien zij zich niet bewust waren dat zij geveinsd zouden hebben, indien dit met hun belang had gestrookt. Ongegronde achterdocht te koesteren is een blijk van een slecht karakter.
Bisschop Patrick merkt hierbij aan dat niets zo goed bedoeld kan zijn, of er kan een slechte uitleg aan worden gegeven, en dit zal gewoonlijk gedaan worden door hen, die niemand liefhebben dan zichzelf. Mensen van de grootste achtbaarheid en deugd moeten het niet vreemd vinden, indien zij aldus verkeerd worden voorgesteld. De liefde denkt geen kwaad.

2. Aan die lage inblazing gehoor gevende, heeft hij Davids gezanten op laaghartige wijze mishandeld, als een man van een lage, slechte gezindheid, die meer geschikt was om een hondenhok te regeren dan om een kroon te dragen. Indien hij redenen had om te vermoeden dat Davids boden met slechte bedoelingen zijn gekomen, dan zou hij voorzichtig genoeg gedaan hebben, zo hij terughoudend met hen geweest was, en hen zo spoedig hij kon had weggezonden, maar het is duidelijk dat hij slechts naar een gelegenheid zocht om hun de uiterste smaadheid aan te doen, uit haat tegen hun koning en hun land. Zij waren zelf achtbare mannen, en nog temeer als de vertegenwoordigers van de vorst, die hen gezonden had, zij en

hun eer waren onder de bijzondere bescherming van het volkenrecht, zij stelden vertrouwen in de Ammonieten, en kwamen ongewapend tot hen, en toch behandelde Hanun hen als schelmen en landlopers, ja erger, hij schoor hun baard half af, en sneed hun klederen half af, om hen prijs te geven aan de smaad en de spotternij van zijn knechten, die hen zullen beschimpen.

III. Davids tedere bekommernis over zijn dienstknechten, die aldus mishandeld waren. Hij zond hun tegemoet, en liet hun weten hoeveel belang hij stelde in hun twist, en dat hij die spoedig zou wreken, en beval hun te Jericho te blijven, een stille plaats, waar zij niet in de gelegenheid zouden zijn om in gezelschap te komen, totdat de helft van hun baard, die afgeschoren was, zo gegroeid was, dat de andere helft er voegzaam gelijk mee geknipt kon worden, vers 5. De joden droegen lange baarden, achtten het een eer om een bejaard, ernstig voorkomen te hebben, en daarom betaamde het niet dat mannen van hun rang aan het hof zouden verschijnen, terwijl zij er zo geheel anders uitzagen dan hun naburen. Waarschijnlijk hadden zij wel andere klederen bij zich om aan te doen in plaats van die, waarvan de helft afgesneden was, maar het verlies van hun baard kon niet zo spoedig hersteld worden, mettertijd zal die echter wel aangroeien en dan zal alles wel wezen. Laat ons hieruit leren om onrechtvaardige smaad niet al te zeer ter harte te nemen, na een wijle houdt hij vanzelf op, en wordt dan in schande verkeerd voor hen, die er de werkers van waren, terwijl de verkorte eer binnen weinig tijds weer toeneemt en hersteld wordt. God zal uw gerechtigheid doen voortkomen als het licht, daarom: verbeid Hem, Psalm 37:6, 7.
Sommigen waren van oordeel dat David, in de belediging hem door de koning van Ammon aangedaan, zijn loon gehad heeft voor zijn aanzoek om vriendschap met die heidense koning, die hij toch wist een onverzoenlijk vijand van Israël te zijn, en nu kon gedenken hoe hij, toen hij het rechteroog van de mannen van Jabes in Gilead wilde uitsteken, er mee bedoeld heeft "deze schande op geheel Israël te leggen," 1 Samuël 11:2. Welke betere behandeling kon hij verwachten van zo'n boosaardig geslacht en volk? Waarom moet hij naar de vriendschap dingen van een volk, waarmee Israël zo weinig te doen moet hebben, dat "geen Ammoniet in de vergadering des Heeren mocht komen, tot zelfs in hun tiende geslacht?" Deuteronomium 23:3.

2 Samuël 10:6 - 14
I. Hier zien wij de toebereidselen van de Ammonieten voor de strijd, vers 6. Zij zagen dat zij zich bij David zeer gehaat hadden gemaakt zich blootgesteld hadden aan zijn rechtvaardige toorn. Dit hadden zij gemakkelijk kunnen voorzien, toen zij zijn gezanten mishandelden, hetgeen gelijk stond met een oorlogsverklaring en een stoutmoedig tarten was van hem. Het schijnt echter dat zij niet bedacht hebben, hoe weinig zij in staat waren om met hun duizenden de zijnen tegemoet te treden, en zo waren zij genoodzaakt huurtroepen van andere volken in dienst te nemen. Zo zullen de zondaren stoutmoedig God tergen, en zich blootstellen aan Zijn toorn, zonder te bedenken dat Hij sterker is dan zij, 1 Korintiërs 10:22. De Ammonieten waren de eersten om te beledigen, en zij waren de eersten, die een leger op de been brengen om dit te rechtvaardigen. Hadden zij zich verootmoedigd en David om vergeving gevraagd, dan zou een eervolle voldoening de belediging hebben kunnen uitwissen. Maar toen zij zo roekeloos besloten te blijven bij hetgeen zij gedaan hadden, brachten zij zich ten verderve.

II. De snelle aanval, die Davids krijgsmacht op hen heeft gericht, vers 7. Toen David hoorde van hun oorlogstoebereidselen, zond hij Joab met een groot leger om hen aan te vallen vers 7. Zij, die in oorlog zijn met de Zone Davids, doen niet slechts de uitdaging, maar beginnen de krijg, want Hij wacht om genadig te zijn, maar zij versterken zich tegen Hem, en daarom: indien zij zich niet bekeren, zo zal Hij Zijn zwaard wetten, Psalm 7:13. God heeft dodelijke

wapenen tegen hen, die Zijn toorn trotseren, Jesaja 5:19, die hen tot de overtuiging zullen brengen als het te laat is, dat niemand ooit zijn hart tegen God verhard heeft, en voorspoedig is geweest. Het was Davids wijsheid om de oorlog in hun eigen land over te brengen, en de strijd met hen aan te binden bij het binnengaan van de poort hunner hoofdstad Rabba, naar sommigen denken, of Medeba, een stad aan hun grenzen, voor welke zij zich legerden om hun grenzen te bewaren, 1 Kronieken 19:17. Zodanig zijn de verschrikkingen en verwoestingen van de oorlog, dat ieder goed vorst in liefde tot zijn onderdanen hem op zo verre afstand van hen zal houden als maar mogelijk is.

III. Aan beide zijden worden toebereidselen gemaakt voor een veldslag.
1. De vijand verdeelde zich in twee legercorpsen, het ene bestaande uit Ammonieten, dus uit hun eigen volk, dat aan de poort van de stad geposteerd was, het andere bestaande uit Syriërs, die zij in hun soldij hadden genomen, en die daarom op een afstand geposteerd waren in het veld, om de krijgsmacht van Israël in de flank of in de achterhoede aan te tasten, terwijl de Ammonieten hen in het front aanvielen vers 8.

2. Joab, als een bekwaam veldoverste, bemerkte spoedig wat hun bedoeling was, en verdeelde derhalve zijn krijgsmacht, de keurbenden hield hij onder zijn eigen bevel teneinde tegen de Syriërs te strijden, die hij waarschijnlijk als betere krijgslieden kende, en die, huurbenden zijnde, ook beter geoefend waren in de krijg, vers 9. Het overige van zijn krijgsmacht stelde hij onder bevel van Abisaï zijn broeder, om de Ammonieten aan te vallen vers 10. Joab schijnt de vijand zo goed toebereid gevonden te hebben om hem te ontvangen, dat zijn moed en beleid nooit op zo zware proef gesteld waren als nu.

IV. Joabs rede voordat de veldslag begon, vers 11, 12. Zij is niet lang, maar ter zake en ademt moed.

1. Hij regelt de zaak wijselijk met zijn broeder Abisaï zo, dat de verdeling hunner krijgsmacht hen niet zou verzwakken, maar dat de afdeling, die in gevaar zou zijn van verslagen te worden, hulp van de andere zou ontvangen. Hij onderstelt het ergste, namelijk dat een hunner tot wijken zou gebracht worden, maar in dat geval moet op een gegeven teken, de ander een detachement ter hulp zenden. Wederzijds hulpbetoon is broederlijke liefde. Indien het nodig is zult gij mij helpen, en zal ik u helpen. Aldus behoren de krijgsknechten van Christus elkanders handen te sterken in hun geestelijke strijd. De sterken moeten de zwakken ondersteunen en helpen. Zij, die door genade de overwinning hebben behaald over verzoekingen, moeten hen, die verzocht worden raden en vertroosten, en voor hen bidden. "Als gij zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders," Lukas 22:32. De leden van het natuurlijke lichaam helpen elkaar, 1 Korintiërs 12:21. 2. Kloekmoedig moedigt hij zichzelf, zijn broeder en de overige officieren en krijgslieden aan om alle krachten in te spannen. Grote gevaren scherpen de ware moed.
Toen Joab zag dat de spits van de slagorde tegen hem was, van voren en van achteren, heeft hij, in plaats van orders te geven voor een eervolle aftocht, zijn mannen aangevuurd om zoveel krachtiger aan te vallen: Wees sterk en laat ons sterk zijn niet voor loon, of eer of bevordering, maar voor ons volk en de steden onzes Gods, voor de openbare veiligheid en welvaart, waaraan de eer van God zo nauw verbonden is, God en ons land was het wachtwoord. "Laat ons dapper zijn uit een beginsel van liefde voor Israël, dat ons volk is, van een zelfde oorsprong als wij, voor hetwelk wij ten strijde zijn uitgetogen, en in welks vrede wij vrede zullen hebben, en uit een beginsel van liefde tot God, want het zijn Zijn steden, om welke te beschermen wij strijden." De betrekking, waarin een persoon of een zaak tot God

staat, moet ons liefde er voor geven of doen toenemen, en ons aansporen om er alles voor te doen wat wij kunnen.

3. Godvruchtig laat hij de uitkomst over aan God. "Als wij het onze gedaan hebben naar onze plaats het meebrengt, dan doe de Heere wat goed is in Zijn ogen." Laat ons in niets tekortkomen, hoe ook de uitslag moge wezen. Gods werk worde door ons gedaan, en dan zal Gods wil aan ons gedaan worden. Als wij nauwgezet onze plicht vervullen, dan kunnen wij goedsmoeds de uitkomst aan God overlaten, niet wanende dat onze dapperheid Hem verplicht ons voorspoedig te maken, maar hopende op Zijn heil op Zijn eigen wijze en in Zijn eigen tijd.

V. De overwinning, die Joab over de verbonden legers van Syrië en Ammon heeft behaald, vers 13, 14. Hij voorzag voor het ergste, en stelde het geval dat de Syriërs of de Ammonieten te sterk voor hem zouden zijn, vers 11, maar hij bleek te sterk te zijn voor beide. Wij verhinderen ons succes niet door ons te bereiden op teleurstelling. De Syriërs werden het eerst door Joab verslagen, en toen de Ammonieten door Abisaï. De laatsten schenen in het geheel niet gestreden te hebben, maar toen de Syriërs terugtrokken, in de stad gevloden te zijn. Het is voor krijgslieden een verzoeking om te vluchten, als zij een stad in hun nabijheid hebben, waarheen zij kunnen vlieden. Het is een ding, als de mannen kunnen vechten of vluchten, maar het is geheel wat anders, als zij of moeten vluchten, of moeten sterven.

2 Samuël 10:15 - 19

1. Hier is een nieuwe poging van de Syriërs om hun verloren eer te herwinnen en de voortgang van Davids zegevierende wapenen te stuiten. Het leger, dat onlangs verslagen werd, herzamelde zich, zij vergaderden zich weer tezamen, vers 15, de verslagen vijand zal, zolang er nog enig leven in hem is weerstand bieden, de vijanden van de Zone Davids doen dit ook, Mattheus 22:34, Openbaring 19:19. Dezen hier, zich bewust zijnde van hun ontoereikendheid, riepen de hulp in van hun bondgenoten en van degenen, die van hen afhankelijk waren aan de andere kant van de rivier vers 16, en, aldus versterkt zijnde, hoopten zij Israël te kunnen verslaan, maar zij wisten de gedachten des Heeren niet, dat Hij hen vergaderd heeft als garven voor de dorsvloer. Zie Micha 4:11 - 13.

2. Het verijdelen van deze poging door de waakzaamheid en kloekmoedigheid van David, die, bericht gekregen hebbende van hun voornemen niet wachtte totdat zij hem aanvielen, maar in persoon aan het hoofd van zijn leger over de Jordaan trok vers 17, en de Syriërs in een geregelde veldslag versloeg, vers 18, zeven duizend man doodde, die tot zeven honderd wagens behoorden, en veertig duizend andere soldaten, ruiters en voetvolk, zoals blijkt uit een vergelijking met 1 Kronieken 19:18. Hun veldoverste sneuvelde, en David is ongetwijfeld zegevierend teruggekomen.

3. Het gevolg van deze overwinning over de Syriërs,
a. David verkreeg verscheidene schatplichtigen, vers 19. De koningen, of kleine vorsten, die aan Hadarezer onderworpen waren geweest, hebben, toen zij zagen hoe machtig David was, zeer wijselijk vrede gemaakt met Israël, daar zij niet instaat waren krijg met hen te voeren, en dienden hen, die instaat waren hun bescherming te verlenen. Aldus is de belofte gedaan aan Abraham, Genesis 15:18, en herhaald aan Jozua, Hoofdstuk 1:4, dat de grenzen van Israël zich zouden uitstrekken tot aan de Eufraat, eindelijk vervuld.
b. De Ammonieten verloren hun oude bondgenoten. De Syriërs vreesden de kinderen Ammons meer te verlossen, niet omdat hun zaak onrechtvaardig was, (een misdaad verdedigende, die bestond in een schending van het volkenrecht, maar omdat hun zaak

onvoorspoedig was. Het is gevaarlijk hulp te verlenen aan hen, tegen wie God is want als zij vallen, zullen hun helpers met hen vallen. Jezus Christus, de Zone Davids, zond Zijn gezanten, Zijn apostelen en dienstknechten, na al Zijn dienstknechten de profeten aan de Joodse kerk en natie, maar zij hebben hen smadelijk behandeld, zoals Hanun Davids gezanten behandeld heeft, bespotten hen, mishandelden hen, doodden hen, en dit was het dat de mate hunner ongerechtigheid vol deed worden en een onherroepelijk verderf over hen bracht, Mattheüs 21:35, 41, 22:7 vergelijk 2 Kronieken 36:16. Want Christus beschouwt de beledigingen en het kwaad Zijn dienaren aangedaan, als Hemzelf aangedaan, en zal er dienovereenkomstig wrake over doen.

HOOFDSTUK 11

1 En het geschiedde met de wederkomst van het jaar, ter tijde als de koningen uittrekken, dat David Joab, en zijn knechten met hem, en gans Israël henenzond, dat zij de kinderen Ammons verderven, en Rabba belegeren zouden. Doch David bleef te Jeruzalem. 2 Zo geschiedde het tegen de avondtijd, dat David van zijn leger opstond, en wandelde op het dak van het koningshuis, en zag van het dak een vrouw, zich wassende; deze vrouw nu was zeer schoon van aanzien. 3 En David zond henen, en ondervraagde naar deze vrouw; en men zeide: Is dat niet Bathseba, de dochter van Eliam, de huisvrouw van Uria, de Hethiet? 4 Toen zond David boden henen, en liet haar halen. En als zij tot hem ingekomen was, lag hij bij haar, (zij nu had zich van haar onreinheid gezuiverd), daarna keerde zij weder naar haar huis. 5 En die vrouw werd zwanger; zo zond zij henen, en liet David weten, en zeide: Ik ben zwanger geworden.

6 Toen zond David tot Joab, zeggende: Zend Uria, de Hethiet, tot mij. En Joab zond Uria tot David. 7 Als nu Uria tot hem kwam, zo vraagde David naar de welstand van Joab, en naar de welstand des volks, en naar de welstand des krijgs. 8 Daarna zeide David tot Uria: Ga af naar uw huis, en was uw voeten. En toen Uria uit des konings huis uitging, volgde hem een gerecht des konings achterna. 9 Maar Uria leide zich neder voor de deur van des konings huis, met al de knechten zijns heren; en hij ging niet af in zijn huis. 10 En zij gaven het David te kennen, zeggende: Uria is niet afgegaan in zijn huis. Toen zeide David tot Uria: Komt gij niet van de reis? Waarom zijt gij niet afgegaan in uw huis? 11 En Uria zeide tot David: De ark, en Israël, en Juda blijven in de tenten; en mijn heer Joab, en de knechten mijns heren zijn gelegerd op het open veld, en zou ik in mijn huis gaan, om te eten en te drinken, en bij mijn huisvrouw te liggen? Zo waarachtig als gij leeft en uw ziel leeft, indien ik deze zaak doen zal! 12 Toen zei David tot Uria: Blijf ook heden hier, zo zal ik u morgen afzenden. Alzo bleef Uria te Jeruzalem, dien dag en de anderen dag. 13 En David nodigde hem, zodat hij voor zijn aangezicht at en dronk, en hij maakte hem dronken. Daarna ging hij in de avond uit, om zich neder te leggen op zijn leger, met zijns heren knechten, maar ging niet af in zijn huis. 14 Des morgens nu geschiedde het, dat David een brief schreef aan Joab; en hij zond dien door de hand van Uria. 15 En hij schreef in dien brief, zeggende: Stel Uria vooraan tegenover de sterksten strijd, en keer van achter hem af, opdat hij geslagen worde en sterve. 16 Zo geschiedde het, als Joab op de stad gelet had, dat hij Uria stelde aan de plaats, waarvan hij wist, dat aldaar strijdbare mannen waren. 17 Als nu de mannen der stad uittogen en met Joab streden, vielen er van het volk, van Davids knechten, en Uria, de Hethiet, stierf ook. 18 Toen zond Joab heen, en liet David de gansen handel van dezen strijd weten. 19 En hij beval de bode, zeggende: Als gij zult geëindigd hebben de gansen handel van dezen strijd tot de koning uit te spreken; 20 En het zal geschieden, indien de grimmigheid des konings opkomt, en hij tot u zegt: Waarom zijt gij zo na aan de stad gekomen om te strijden? Wist gij niet, dat zij van de muur zouden schieten? 21 Wie sloeg Abimelech, de zoon van Jerubbeseth? Wierp niet een vrouw een stuk van een molensteen op hem van de muur, dat hij te Thebez stierf? Waarom zijt gij tot de muur genaderd? Dan zult gij zeggen: Uw knecht, Uria, de Hethiet, is ook dood.

22 En de bode ging heen, en kwam in, en gaf David te kennen alles, waar hem Joab om uitgezonden had. 23 En de bode zeide tot David: Die mannen zijn ons zeker te machtig geweest, en zijn tot ons uitgetogen in het veld; maar wij zijn tegen hen aan geweest tot aan de deur der poort. 24 Toen schoten de schutters van de muur af op uw knechten, dat er van des konings knechten dood gebleven zijn; en uw knecht, Uria, de Hethiet, is ook dood. 25 Toen zeide David tot de bode: Zo zult gij tot Joab zeggen: Laat deze zaak niet kwaad zijn in uw ogen, want het zwaard verteert zowel dezen als genen; versterk uw strijd tegen de stad, en verstoor ze; versterk hem alzo. 26 Als nu de huisvrouw van Uria hoorde, dat haar man Uria dood was, zo droeg zij leed over haar heer. 27 En als de rouw was overgegaan, zond David heen, en nam haar in zijn huis; en zij werd hem ter vrouw, en baarde hem een zoon. Doch deze zaak, die David gedaan had, was kwaad in de ogen des HEEREN.

Wat David gezegd heeft van het treurig bericht van Sauls dood, kan gevoeglijker toegepast worden op de droevige geschiedenis, die in dit hoofdstuk verhaald wordt, het overspel en de moord, waaraan David zich schuldig maakte. Verkondigt het niet te Gath, boodschapt het niet op de straten van Askelon. Wij zouden wensen er een sluier over heen te kunnen werpen, dat het nooit bekend zou worden, dat nooit gezegd zou worden dat David gedaan heeft wat hier van hem verhaald wordt, maar het kan niet, het moet niet verborgen of bedekt worden, de

Schrift is getrouw in het meedelen van de fouten, zelfs van hen die zij het meest gelooft; hetgeen een blijk is van de oprechtheid van de schrijvers en een bewijs dat zij niet geschreven werd om enigerlei partij te dienen. En zelfs deze geschiedenissen zijn geschreven tot onze lering, opdat hij, die meent te staan, toezie dat hij niet valle, en anderer kwaad ons tot waarschuwing zij.
Ongetwijfeld zijn velen door deze geschiedenis aangemoedigd om te zondigen, en er door verhard geworden, voor deze was zij een reuk des doods ten dode, maar velen ook zijn er door opgewekt tot een heilige waakzaamheid over zichzelf en tegen de zonde, voor hen was zij een reuk des levens ten leven. Het zijn zeer grote zonden, en die nog grotelijks verzwaard zijn, waaraan wij David hier schuldig zien.

I. Hij pleegde overspel met Bathseba, de vrouw van Uria, vers 1 - 5.
II. Hij poogde het vaderschap van het onechte kind, dat uit dit overspel geboren zou worden, aan Uria toe te schrijven, vers 6 - 13.
III. Toen dit plan mislukte, beraamde hij de dood van Uria door het zwaard van de kinderen Ammons en dit plan heeft hij ten uitvoer gebracht, vers 14 - 25.
IV. Hij huwde Bathseba, vers 26, 27. Is dit David? Is dit de man naar Gods hart? Hoe is zijn gedrag veranderd, erger geworden, dan het voor Achimelech geweest is! Hoe is dit goud zo verdonkerd! Laat de lezers begrijpen wat de besten van de mensen zijn als God hen aan henzelf overlaat.

2 Samuël 11:1 - 5
I. Hier is Davids roem in zijn voortzetten van de krijg tegen de Ammonieten, vers 1. Wij kunnen nu het genoegen niet smaken in de beschouwing van dit grote krijgsbedrijf, dat wij tot nu toe gesmaakt hebben bij de beschouwing van Davids heldendaden, omdat de schoonheid er van bevlekt is door zonde, anders zouden wij Davids wijsheid en kloekmoedigheid opmerken, waarmee hij zijn slag heeft opgevolgd. Het leger van de Ammonieten op het veld verslagen hebbende, zond hij, zodra het jaargetijde er gunstig voor was, versterkingen om het land te verwoesten en de twist van zijn gezanten te wreken. Rabba, hun hoofdstad, bood weerstand en hield zich lang staande, Joab sloeg er het beleg voor, en het was gedurende de tijd dier belegering, dat David in deze zonde viel.

II. Davids schande door zelf overwonnen en gevankelijk gevoerd te zijn door zijn eigen lusten. De zonde, waaraan hij zich schuldig maakte, was overspel tegen de letter van het zevende gebod, en (naar het oordeel van de patriarchale tijd) een verfoeilijke misdaad, "een misdaad bij de rechters," Job 31:11, een zonde, die de ziel verderft en de man plaag en schande zal doen vinden, meer dan enigerlei andere zonde, en zijn smaad zal niet uitgewist worden.

1. Let op de gelegenheid, die aanleiding gaf tot die zonde.
a. Veronachtzaming van zijn zaken. Toen hij bij zijn leger in het veld had moeten zijn, de strijd des Heeren strijdende, schoof hij die zorg op anderen en bleef zelf te Jeruzalem, vers 1. Naar de krijg met de Syriërs is David in eigen persoon heengegaan, Hoofdstuk 10:17. Indien hij nu op zijn post aan het hoofd van zijn krijgsmacht ware geweest. hij zou de verzoeking uit de weg zijn geweest. Als wij buiten de weg van onze plicht zijn, dan zijn wij in verzoeking.
b. Gemakzucht en het toegeven aan traagheid. Tegen de avondtijd stond hij op van zijn leger, vers 2. Daar had hij in luiheid de namiddag sluimerende doorgebracht, die hij had moeten doorbrengen in oefeningen tot zijn eigen nut of tot welzijn van anderen. Hij placht te bidden, niet slechts des morgens en des avonds, maar ook des middags, ten dage van zijn benauwdheid, het is te vrezen dat hij dit die middag heeft verzuimd. Luiheid geeft grote

voordelen aan de verzoeker. Stilstaande wateren vergaderen vuil. Het bed van de luiheid blijkt dikwijls het bed van vleselijke lusten.
c. Een omdwalend oog. Hij zag een vrouw zich wassende, waarschijnlijk van de een of andere ceremoniële onreinheid overeenkomstig de wet. Evenals bij Eva kwam de zonde in door het oog. Misschien heeft hij gepoogd haar te zien, hij heeft tenminste niet gedaan naar zijn eigen gebed: Wend mijn ogen af dat zij geen ijdelheid zien, en de waarschuwing zijns zoons in een gelijk geval: Zie de wijn niet aan als hij zich rood vertoont. Hij had òf niet, zoals Job, een verbond gemaakt met zijn ogen, òf hij had het toen vergeten.

2. De trappen van de zonde. Toen hij haar zag, heeft de lust terstond ontvangen.
a. Hij vroeg wie zij was, vers 3, misschien alleen met het voornemen om, zo zij ongehuwd was, haar zich tot vrouw te nemen, zoals hij er verscheidene genomen had, maar geen bedoeling met haar hebbende, zo zij gehuwd was.
b. De verdorven lust werd heftiger, hoewel hem gezegd werd dat zij gehuwd was, en wiens vrouw zij was, toch zond hij om haar, misschien alleen om genoegen te vinden in haar gezelschap en gesprek. Maar: c. Toen zij kwam, lag hij bij haar, zij maar al te gemakkelijk toegevende, omdat hij een groot man was, die ook vermaard was om zijn Godsvrucht, voorzeker (denkt zij) het kan geen zonde wezen, wat door een man als David wordt voorgesteld. Zie, hoe de weg van de zonde bergafwaarts gaat, als de mensen beginnen te zondigen, kunnen zij zich niet tot staan brengen. Het begin van de lust is, evenals dat van krakeel, gelijk een die het water opening geeft, daarom is het verstandig om hem te verlaten, eer hij zich vermengt. De dwaze mug zengt haar vleugels en verspeelt haar leven ten laatste door rondom de kaars te fladderen.

3. De verzwaringen van de zonde.
a. Hij was nu al op jaren, vijftig jaar tenminste, sommigen denken dat hij al ouder was, wanneer deze lusten, die eigenlijk meer tot de jeugd behoren, naar men zou denken minder heftig in hem moesten zijn.
b. Hij had zelf veel vrouwen en bijwijven, hierop wordt nadruk gelegd, Hoofdstuk 12:8.
c. Uria, die hij onrecht deed, was een van zijn eigen helden, een achtbaar, deugdzaam man, die nu uitgetogen was in zijn dienst, zijn leven wagende op de hoogten des velds voor de eer en de veiligheid van hem en zijn rijk waar hij zelf had behoren te wezen.
d. Bathseba, die hij verleidde, was een vrouw van goede naam, en had, totdat zij door hem en zijn invloed tot die goddeloosheid was gekomen, ongetwijfeld haar reinheid bewaard. Weinig heeft zij gedacht dat zij ooit zo'n slechte daad zou doen als de leidsman harer jonkheid te verlaten en het verbond haars Gods te vergeten, en misschien zou, buiten David niemand ter wereld er haar toe gebracht kunnen hebben. De overspeler verongelijkt en verderft niet slechts zijn eigen ziel, maar zoveel hij kan ook de ziel van een andere.
e. David was een koning, aan wie God het zwaard van de gerechtigheid had toevertrouwd en de tenuitvoerlegging van de wet aan misdadigers, inzonderheid aan overspelers, die, volgens de wet, ter dood gebracht meesten worden. Als hij zich dus zelf aan die misdaden schuldig maakt, dan stelt hij zich ten voorbeeld, waar hij een schrik had moeten zijn, voor de kwaaddoeners. Hoe kon hij anderen bestraffen en straffen voor hetgeen waaraan hij wist zelf schuldig te zijn? Zie Romeinen 2:22.
Nog veel meer zou aangevoerd kunnen worden om de zonde verzwaren, en ik kan slechts aan een enkele verontschuldiging er van denken welke is, dat het slechts eenmaal gedaan werd, het was er ver vandaan, dat het zijn gewone praktijk was, het was door de overrompeling van de verzoeking, dat hij er in gevallen is. Hij behoorde niet tot hen, van wie de profeet klaagt: "Zij hunkeren een ieder naar zijns naasten huisvrouw." Jeremia 5:8, maar ditmaal heeft God hem aan zichzelf overgelaten, zoals Hij met Hizkia deed, "om te weten al wat in zijn hart

was," 2 Kronieken 32:31. Indien men het hem tevoren gezegd had, hij zou met Hazaël geantwoord hebben: Wat! is uw knecht een hond? Maar door dit voorbeeld wordt ons geleerd hoe nodig het ons is dagelijks te bidden: *Vader in de hemel, leid ons niet in verzoeking*, en te waken, opdat wij niet in verzoeking komen.

2 Samuël 11:6 - 13
Wij kunnen onderstellen dat Uria nu gedurende enige weken afwezig is geweest van zijn huisvrouw, de veldtocht tegen de Ammonieten meemakende, en niet voornemens zijnde om voor het einde er van terug te keren. De toestand van zijn vrouw zal aan het licht brengen hetgeen in de duisternis verborgen is, en als Uria bij zijn terugkomst bevindt hoe hij verongelijkt was, en door wie, dan was het te verwachten:

1. Dat hij, overeenkomstig de wet, een vervolging zou instellen tegen zijn vrouw, en haar zou laten stenigen, want jaloersheid is een grimmigheid des mans, inzonderheid van een man van eer, en hij, die aldus verongelijkt werd, zal in de dag van de wraak niet verschonen Spreuken 6:34. Dat was het, waar Bathseba voor vreesde, toen zij David liet weten dat zij zwanger was, te kennen gevende dat het in zijn belang was haar te beschermen, daar zij waarschijnlijk hem niet ter wille zou geweest zijn, indien hij haar dit niet beloofd had (aldus ellendig misbruik makende van zijn koninklijke macht). Hoop op straffeloosheid is een grote aanmoediging tot ongerechtigheid.

2. Het was ook te verwachten dat hij, geen vervolging naar de wet kunnende instellen tegen David voor een vergrijp van die aard, zich op een andere wijze op hem zou zoeken te wreken, een opstand tegen hem zou verwekken. Er zijn voorbeelden geweest dat koningen, die soortgelijke beledigingen hadden aangedaan aan machtige onderdanen, er hun kroon door verloren hebben. Om dit dubbele kwaad te voorkomen, poogt David aan Uria het vaderschap toe te schrijven van het kind, dat geboren stond te worden. Daarom liet hij hem terugkomen, opdat hij een paar nachten in zijn huis zou vertoeven. Merk op:

I. Hoe het complot beraamd was. Uria moet terugkomen uit het leger om aan David bericht te geven omtrent de welstand des krijgs, en hoe het ging met de belegering van Rabba, vers 7. Zo wendt hij buitengewone, zorgende belangstelling in het leger voor, toen dat voor het ogenblik het minst in zijn gedachten was. Indien hij geen ander doel had gehad, dan zou een bode van veel mindere rang volstaan hebben om hem bericht te brengen omtrent de stand des krijgs. David, genoegzame bespreking met Uria gehad hebbende om zijn eigenlijk doel bedekt te houden, zond hem naar zijn huis en teneinde het er temeer aangenaam te hebben, zond hij hem een gerecht, om er zich en zijn vrouw op te onthalen, vers 8. Voor de eerste nacht is dit plan mislukt, Uria, vermoeid van de reis, had meer behoefte aan slaap dan aan spijs, legde zich neer in de wachtkamer, en bleef er de gehele nacht. De volgende nacht maakte hij hem dronken, vers 13, of maakte hem vrolijk, hem verleidende om meer te drinken dan goed was, teneinde hem zijn gelofte te doen vergeten, vers 11, en hij geneigd zou zijn om naar zijn huis en zijn eigen bed te gaan, waarheen David, indien het hem gelukt ware Uria smoordronken te maken hem wellicht had laten brengen. Wee dien, die dit doet, Habakuk 2:15, 16. God zal hun, die aan anderen de beker van de dronkenschap in de handen geven, de beker van de zwijmeling te drinken geven. Een mens van zijn verstand te beroven is erger dan hem van zijn geld te beroven, en hem tot zonde te brengen erger dan hem tot moeite, van welke aard ook, te brengen. Ieder Godvruchtig man, en inzonderheid ieder magistraat, moet die zonde pogen te voorkomen, door vermaning en terughouding, en door het glas te weigeren aan hen, die zij zich te buiten zien gaan, maar haar te bevorderen, dat is het werk te doen van de duivel, dienst te doen als zijn agent.

II. Hoe dit complot verijdeld werd door Uria's vast besluit, om niet naar zijn eigen bed te gaan. Beide nachten had hij met de lijfwacht geslapen, maar ging niet af in zijn huis hoewel zijn huisvrouw er hem waarschijnlijk even sterk toe drong als David, vers 9, 12.

1. Nu denken sommigen dat hij vermoedde wat er gaande was, bericht hebbende ontvangen dat zijn vrouw aan het hof is geweest, en daarom niet tot haar wilde naderen. Maar indien hij zodanig vermoeden had gehad, dan zou hij voorzeker de brief geopend hebben, die David hem voor Joab meegaf.

2. Hetzij hij nu al of niet iets vermoedde het was Gods voorzienigheid, die hem dit besluit in het hart gaf en hem er bij liet blijven tot ontdekking van Davids zonde, en opdat de verijdeling van zijn plan om haar te verbergen, Davids geweten zou doen ontwaken om haar te belijden en er berouw van te hebben.

3. De reden, die hij aan David opgaf voor dit zeldzaam voorbeeld van zelfverloochening was zeer betamend voor een dapper krijgsman, vers 11. Dat hij, zolang het leger in het open veld kampeerde, niet op zijn gemak wilde zijn in zijn huis. De ark is in een tent, of zij tehuis was in de tent die David voor haar had opgericht, of daarbuiten met Joab in het leger, is niet zeker. Joab en al de strijdbare mannen Israëls liggen hard en ongerieflijk, blootgesteld aan weer en wind en aan de vijand, en zal ik dan mijn gemak en genoegen gaan nemen in eigen huis? Neen, hij verklaart, dat hij dit niet doen zal. Dit nu was:
a. Een edel besluit op zichzelf en doet Uria kennen als een man, wie het openbare welzijn zeer ter harte ging, stoutmoedig en gehard, dood voor zingenot. In tijden van openbare moeilijkheid en gevaar betaamt het ons niet ons gemak te nemen in alle veiligheid, of ons over te geven aan vermaak, of zoals de koning en Haman neer te zitten en te drinken, terwijl "de stad Susan verward was," Esther 3:15. Wij moeten gewillig verdrukking en ontbering lijden, als de kerk Gods genoodzaakt is die te lijden.
b. Het zou hebben kunnen dienen om Davids geweten wakker te schudden, hebben kunnen maken dat zijn hart hem sloeg voor wat hij gedaan had:
(1). Dat hij zo'n dapper en kloek man als Uria, die zo van harte de belangen was toegedaan van hemzelf en van zijn koninkrijk, en er zo kloek en krachtig voor streed, zo laaghartig had verongelijkt.
(2). Dat hijzelf hem zo ongelijk was. De overweging van de ontberingen en het gevaar van het publiek, die Uria van geoorloofde genoegens terughield, kon David, hoewel hij er toch veel nader bij betrokken was, niet van onwettige genoegens terughouden. Uria's strengheid voor zichzelf had David beschaamd moeten maken wegens zijn toegeven aan zichzelf. De wet luidde: "Wanneer het leger uittrekt tegen uw vijanden dan zult gij u zeer bijzonder wachten voor alle kwade zaak," Deuter. 23:9. Uria heeft meer gedaan dan die wet eiste, maar David heeft haar geschonden.

2 Samuël 11:14 - 27
Toen Davids plan om Uria voor de vader van het kind te doen doorgaan mislukt was zodat Uria na verloop van tijd voorzeker het onrecht zou te weten komen, dat hem aangedaan was, wilde hij de vruchten van zijn wraak voorkomen, en nu gaf de duivel hem in het hart om Uria uit de weg te ruimen, want zo zal er noch voor hem noch voor Bathseba meer enig gevaar zijn, welke vervolging kan ingesteld worden, als er geen vervolger is? Daarbij blies hij hem ook in dat Uria dood zijnde, Bathseba, zo hem dit behaagde, voor altijd de zijne kon wezen. Overspel heeft dikwijls moord teweeggebracht, en de ene slechtheid moet door de andere bedekt en beveiligd worden. Daarom moet men vrezen voor het begin van de zonde, want wie

weet waar zij zal eindigen? In Davids hart (nooit zou men gedacht hebben, dat dit zo'n snode gedachte kon koesteren) is het besloten dat Uria moet sterven, die onschuldige, kloekmoedige, dappere man, die bereid was voor de eer zijns vorsten te sterven, moet sterven door de hand van zijn vorst. David heeft gezondigd, en Bathseba heeft gezondigd, en beide tegen hem, en daarom moet hij sterven. David stelt vast dat dit moet. Is dit de man, wiens hart hem sloeg omdat hij de slip van Sauls mantel had afgesneden? "Quantum mutatus ab illo! - Maar ach! hoe veranderd!" Is hij dit, die zijn gehele volk recht en gerechtigheid deed? Hoe kan hij dan nu zo'n onrechtvaardige daad doen? Zie hoe vleselijke lusten krijg voeren tegen de ziel, en welke verwoestingen zij aanrichten in die krijg, hoe zij de ogen verblinden, het hart verharden, de consciëntie toeschroeien en de mensen van alle gevoel voor eer en gerechtigheid beroven. "Die met een vrouw overspel doet is verstandeloos, verliest geheel en al zijn verstand, hij verderft zijn ziel, die dat doet," Spreuk 6:32. Maar evenals het oog van de overspeler, zo zoekt ook de hand van de moordenaar verberging, Job 24:14, 15. Werken van de duisternis haten het licht. Toen David kloekmoedig Goliath heeft verslagen, geschiedde het in het openbaar, en hij roemde er in, maar toen hij laaghartig Uria heeft gedood, moest dit in het verborgen geschieden, want hij schaamde er zich voor, en wel mocht hij. Wie zou een daad willen doen waarvoor hij niet durft uitkomen? De duivel heeft als een giftige slang het in Davids hart gegeven om Uria te vermoorden, en als een listige slang blaast hij hem in hoe het te doen. Niet zoals Absalom Ammon versloeg door zijn knechten te bevelen hem te vermoorden, of zoals Achab Naboth versloeg door getuigen om te kopen om hem te beschuldigen, maar door hem bloot te stellen aan de vijand, een manier om het te doen, die wellicht aan het geweten en de wereld niet zo hatelijk toeschijnt, omdat krijgslieden zich natuurlijkerwijs aan gevaar blootstellen. Indien Uria niet op die gevaarlijke post was geweest, dan had er een ander moeten zijn, hij heeft - zoals wij zeggen - een kans voor zijn leven, als hij zich dapper weert, kan hij misschien ongedeerd blijven, en zo hij sterft, sterft hij op het veld van eer, waar een krijgsman zou verkiezen te sterven. En toch! dit alles neemt niet weg dat het moedwillige moord was, moord met voorbedachten rade.

I. Aan Joab worden orders gezonden om Uria vooraan tegenover de sterkste strijd te stellen, hem dan te verlaten en aan de vijand prijs te geven, vers 14, 15. Het was Davids doel om Uria uit de weg te ruimen, en dit doel werd door hem bereikt. Er zijn veel verzwarende omstandigheden bij die moord.

1. Het geschiedde met voorbedachten rade. Hij nam de tijd om er over na te denken, en hoewel hij tijd had om er over na te denken want hij schreef er een brief over, en hoewel hij tijd had om later de order te herroepen eer zij ten uitvoer kon worden gebracht, heeft hij dit toch niet gedaan.

2. Hij zond de brief door Uria zelf, en niets kon lager en wreder zijn dan hemzelf te doen medewerken tot zijn dood. En welk een paradox was het, dat hij zo'n boosaardigheid kon koesteren tegen hem, in wie hij toch zo'n vertrouwen kon stellen, dat hij brieven moet overbrengen, met welker inhoud hij onbekend moest blijven.

3. Uria's moed en ijver voor zijn koning en zijn land, die de grootste lof en de hoogste beloning verdienden, gebruikte hij om hem zoveel gemakkelijker te doen vallen. Hij was een man van zoveel gewicht, dat, zo hij niet ijverig was geweest om zich aan gevaar bloot te stellen, Joab hem niet aan gevaar had kunnen blootstellen, en dat dit edele vuur nu tegen hemzelf gericht werd, was het verfoeilijkste voorbeeld van ondankbaarheid.

4. Er moeten velen betrokken worden in die zonde, Joab, de veldoverste, aan wie het bloed van zijn krijgslieden, inzonderheid dat van zijn helden, dierbaar moest zijn, moet dit doen, hij en allen, die Uria verlieten toen zij hem hadden behoren te steunen en te helpen, dragen schuld aan zijn dood.

5. Uria kan aldus niet alleen sterven, het krijgsvolk, waarover hij het bevel voert, is in gevaar om met hem gedood te worden, en zo bleek het ook, sommigen van het volk, van Davids knechten, (zo worden zij genoemd om Davids zonde te verzwaren, waarmee hij zo roekeloos hun leven prijsgaf) zijn met hem gevallen, vers 17. Ja meer, deze moedwillig verkeerde leiding, door welke Uria verraden moest worden, zou voor het gehele leger noodlottige gevolgen kunnen hebben, hen genoodzaakt kunnen hebben om het beleg op te breken.

6. Het zal de triomf en blijdschap zijn van de Ammonieten, de gezworen vijanden van God en Israël, hun zeer grote voldoening geven. David bad voor zichzelf, dat hij niet in de handen van mensen mocht vallen, niet voor zijn vijanden zou moeten vluchten, Hoofdstuk 24, 13, 14, maar zijn knecht Uria verkoopt hij in de handen van de Ammonieten, en dat wel om generlei ongerechtigheid, die bij hem gevonden was.

II. Joab voert die orders uit. Bij de volgende aanval op de stad werd Uria op de gevaarlijkste post gesteld, maar wordt aangemoedigd door de hoop dat, zo hij door de belegerden teruggeslagen werd, Joab hem te hulp zal komen. In het vertrouwen hierop gaat hij moedig voorwaarts, maar de hulp komt niet opdagen, en hij werd gedood, vers 16, 17. Het was vreemd dat Joab zo iets deed op een bloot schriftelijk bevel, zonder dat hij er de reden van wist. Maar 1. Misschien was hij in de mening dat Uria zich aan een grote misdaad schuldig had gemaakt, dat David hem ontboden had om er onderzoek naar te doen, en dat hij, hem niet in het openbaar willende straffen, die maatregel nam om hem ter dood te brengen.

2. Joab had zich schuldig gemaakt aan moord, en wij kunnen onderstellen dat het hem veel genoegen deed David in diezelfde zonde te zien vallen, en hij dus bereid genoeg was er hem in te helpen ten einde in zijn gunst te kunnen blijven. Het is iets geheel gewoons dat zij, die zelf kwaad gedaan hebben, verlangen er in ondersteund te worden door anderen, die hetzelfde doen, inzonderheid door de zonden van hen, die uitmunten in het belijden van de Godsdienst. Of misschien wist David dat Joab wrok koesterde tegen Uria, en wel gaarne wraak op hem zou willen oefenen, want anders wist Joab, als hij er reden voor zag, des konings orders wel te betwisten zoals Hoofdstuk 19:5, 24:3 uitwijzen.

III. Hij zendt David bericht er van. Een expresse wordt terstond afgevaardigd met een bericht van deze laatste schande en het verlies, dat er bij geleden werd, vers 18. En om de zaak te bemantelen, 1. Onderstelt hij dat David zich vertoornd zou tonen over zijn slechte leiding, er rekenschap van zou vragen waarom zij zo dicht tot de muur waren genaderd, vers 20. Wisten zij niet dat Abimelech het leven had verloren door dit te doen? vers 21. Wij hadden die geschiedenis in Richteren 9:53, welk boek waarschijnlijk in 2 Samuëls tijd als deel van de gewijde geschiedenis was uitgegeven, en waarmee zelfs de krijgslieden (zij het aangetekend tot hun lof en ter navolging) wel vertrouwd waren, zodat zij gemakkelijk voorbeelden uit de Schrift konden aanhalen, om er gebruik van te maken ter vermaning van zichzelf en ter waarschuwing om niet te doen, wat voor anderen zo noodlottig is gebleken.

2. Op slimme wijze beveelt hij de bode, om de tijding te verzachten door de mededeling dat ook Uria, de Hethiet gesneuveld was, hetgeen een maar al te duidelijke wenk was voor de bode, en door hem ook voor anderen, dat David heimelijk verheugd zou zijn dit te horen,

want, moord komt altijd uit. En als de mensen zulke dingen doen, dan moeten zij verwachten dat zij er, zelfs door hun minderen, om bespot zullen worden, en dat men het hun zal verwijten. De bode heeft. het bericht overeenkomstig zijn orders overgebracht, vers 22 - 24. Hij laat het voorkomen alsof de belegerden het eerst een uitval hadden gedaan op de belegeraars, zij zijn tot ons uitgetogen in het veld, stelt de belegeraars voor als uitermate kloekmoedig, wij zijn tegen hen aan geweest tot aan de deur van de poort, wij noodzaakten hen om in allerijl terug te gaan naar de stad, en zo besluit hij met een vermelding als terloops van de slachting die onder hen is aangericht door schutters, die van de muur op hen geschoten hebben, enigen van des konings knechten zijn dood gebleven, inzonderheid Uria de Hethiet, een officier van aanzien, was de eerste, die op de lijst van de verslagenen voorkomt.

IV. David ontvangt het bericht met heimelijke voldoening, vers 25. Laat deze zaak niet kwaad zijn in Joabs ogen, want zij is het niet in Davids ogen. Hij laakt zijn beleid niet, denkt niet dat zij verkeerd gedaan hebben met zo dicht tot de muur te naderen, alles is wel nu Uria uit de weg is. Dit doel bereikt hebbende, kan hij zijn verlies licht dragen, en er zich gemakkelijk met een verontschuldiging overheen zetten. Het zwaard verteert zowel deze als gene, het was de krijgskans, dus niets buitengewoons. Hij beveelt Joab de volgende maal de strijd te versterken, terwijl hij door zijn zonde, hem verzwakte en God als het ware uitdaagde om geheel de onderneming te doen mislukken.

Eindelijk. Binnen korte tijd huwde hij de weduwe. Zij onderwierp zich aan de ceremonie om rouw te dragen over haar man, doch slechts voor zo korte tijd als het gebruik het toeliet, vers 26, en toen nam David haar in zijn huis als zijn vrouw, en zij baarde hem een zoon. Uria's wraak werd voorkomen door zijn dood, maar de geboorte van het kind zo spoedig na het huwelijk maakte de misdaad bekend, de zonde zal te schande worden. En toch was dit nog het ergste niet.
Deze zaak, die David gedaan had, was kwaad in de ogen des Heeren, de zaak van Uria de Hethiet, zoals zij genoemd wordt in 1 Koningen 15:5, het overspel, de valsheid, de moord en dit huwelijk tenslotte, het was alles kwaad in de ogen des Heeren. Hij deed wat hem behaagde, maar aan God mishaagde. God ziet en haat de zonde in Zijn volk. Ja hoe nader de mensen aan God staan in belijdenis, hoe meer hun zonden Hem mishagen, want er is meer ondankbaarheid, trouweloosheid en smaad in dan in de zonden van anderen. Laat dan niemand zich door het voorbeeld van David aanmoedigen om te zondigen, want zij, die zondigen zoals hij gezondigd heeft, zullen onder Gods misnoegen vallen, zoals hij er onder gevallen is. Zo laat ons dan beven en niet zondigen, niet zondigen in de gelijkheid van deze overtreding.

HOOFDSTUK 12

1 En de HEERE zond Nathan tot David. Als die tot hem inkwam, zeide hij tot hem: Er waren twee mannen in een stad, de een rijk en de ander arm. 2 De rijke had zeer veel schapen en runderen. 3 Maar de arme had gans niet dan een enig klein ooilam, dat hij gekocht had, en had het gevoed, dat het groot geworden was bij hem, en bij zijn kinderen tegelijk; het at van zijn bete, en dronk van zijn beker, en sliep in zijn schoot, en het was hem als een dochter. 4 Toen nu de rijken man een wandelaar overkwam, verschoonde hij te nemen van zijn schapen en van zijn runderen, om voor de reizenden man, die tot hem gekomen was, wat te bereiden; en hij nam des armen mans ooilam, en bereidde dat voor de man, die tot hem gekomen was. 5 Toen ontstak Davids toorn zeer tegen dien man; en hij zei tot Nathan: Zo waarachtig als de HEERE leeft, de man, die dat gedaan heeft, is een kind des doods! 6 En dat ooilam zal hij viervoudig wedergeven, daarom dat hij deze zaak gedaan, en omdat hij niet verschoond heeft.

7 Toen zei Nathan tot David: Gij zijt die man! Zo zegt de HEERE, de God Israëls: Ik heb u ten koning gezalfd over Israël, en Ik heb u uit Sauls hand gered; 8 En Ik heb u uws heren huis gegeven, daartoe uws heren vrouwen in uw schoot, ja, Ik heb u het huis van Israël en Juda gegeven; en indien het weinig is, Ik zou u alzulks en alzulks daartoe doen. 9 Waarom hebt gij dan het woord des HEEREN veracht, doende wat kwaad is in Zijn ogen? Gij hebt Uria, de Hethiet, met het zwaard verslagen, en zijn huisvrouw hebt gij u ter vrouwe genomen; en hem hebt gij met het zwaard van de kinderen Ammons doodgeslagen. 10 Nu dan, het zwaard zal van uw huis niet afwijken tot in eeuwigheid; daarom dat gij Mij veracht hebt, en de huisvrouw van Uria, de Hethiet, genomen hebt, dat zij u ter vrouwe zij. 11 Zo zegt de HEERE: Zie, Ik zal kwaad over u verwekken uit uw huis, en zal uw vrouwen nemen voor uw ogen, en zal haar aan uw naaste geven; die zal bij uw vrouwen liggen, voor de ogen dezer zon. 12 Want gij hebt het in het verborgen gedaan; maar Ik zal deze zaak doen voor gans Israël, en voor de zon.

13 Toen zei David tot Nathan: Ik heb gezondigd tegen de HEERE! En Nathan zeide tot David: De HEERE heeft ook uw zonde weggenomen, gij zult niet sterven. 14 Nochtans, dewijl gij door deze zaak de vijanden des HEEREN grotelijks hebt doen lasteren, zal ook de zoon, die u geboren is, de dood sterven. 15 Toen ging Nathan naar zijn huis. En de HEERE sloeg het kind, dat de huisvrouw van Uria David gebaard had, dat het zeer krank werd. 16 En David zocht God voor dat jongsken; en David vastte een vasten, en ging in, en lag de nacht over op de aarde. 17 Toen maakten zich de oudsten van zijn huis op tot hem, om hem te doen opstaan van de aarde; maar hij wilde niet, en at geen brood met hen. 18 En het geschiedde op de zevenden dag, dat het kind stierf; en Davids knechten vreesden hem aan te zeggen, dat het kind dood was, want zij zeiden: Ziet, als het kind nog levend was, spraken wij tot hem, maar hij hoorde naar onze stem niet, hoe zullen wij dan tot hem zeggen: Het kind is dood? Want het mocht kwaad doen. 19 Maar David zag, dat zijn knechten mompelden; zo merkte David, dat het kind dood was. Dies zei David tot zijn knechten: Is het kind dood? En zij zeiden: Het is dood. 20 Toen stond David op van de aarde, en wies en zalfde zich, en veranderde zijn kleding, en ging in het huis des HEEREN, en bad aan; daarna kwam hij in zijn huis, en eiste brood; en zij zetten hem brood voor, en hij at. 21 Zo zeiden zijn knechten tot hem: Wat is dit voor een ding, dat gij gedaan hebt? Om des levenden kinds wil hebt gij gevast en geweend; maar nadat het kind gestorven is, zijt gij opgestaan en hebt brood gegeten. 22 En hij zei: Als het kind nog leefde, heb ik gevast en geweend; want ik zei: Wie weet, de HEERE zou mij mogen genadig zijn, dat het kind levend bleve. 23 Maar nu is het dood, waarom zou ik nu vasten? Zal ik hem nog kunnen wederhalen? Ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet wederkomen. 24 Daarna troostte David zijn huisvrouw Bathseba, en ging tot haar in, en lag bij haar; en zij baarde een zoon, wiens naam zij noemde Salomo; en de HEERE had hem lief, 25 En zond heen door de hand van de profeet Nathan, en noemde zijn naam Jedid - jah, om des HEEREN wil.

26 Joab nu krijgde tegen Rabba der kinderen Ammons; en hij nam de koninklijke stad in. 27 Toen zond Joab boden tot David, en zeide: Ik heb gekrijgd tegen Rabba, ook heb ik de waterstad ingenomen. 28 Zo verzamel gij nu het overige des volks, en beleger de stad, en neem ze in; opdat niet, zo ik de stad zou innemen, mijn naam over haar uitgeroepen worde. 29 Toen verzamelde David al dat volk, en toog naar Rabba; en hij krijgde tegen haar, en nam ze in. 30 En hij nam de kroon haars konings van zijn hoofd af, welker gewicht was een talent gouds, met edelgesteente, en zij werd op Davids hoofd gezet; ook voerde hij uit een zeer groten roof der stad. 31 Het volk nu, dat daarin was, voerde hij uit, en leide het onder zagen, en onder ijzeren dorswagens, en onder ijzeren bijlen, en deed

hen door de ticheloven doorgaan; en alzo deed hij aan alle steden der kinderen Ammons. Daarna keerde David, en al het volk, weder naar Jeruzalem.

Het vorige hoofdstuk gaf ons het bericht van Davids zonde, dit hoofdstuk verhaalt ons zijn berouw hoewel hij gevallen was, was hij toch niet ten enenmale neergeworpen, maar door Gods genade herstelde hij zich en vond barmhartigheid bij God. Hier is:

I. Zijn overtuiging van zonde, door een boodschap, die Nathan hem bracht van God in de vorm van een gelijkenis, waardoor hij genoodzaakt was zichzelf te veroordelen, vers 1 - 6. En de verklaring van de gelijkenis, waarin Nathan hem beschuldigde van de zonde, vers 7 - 9, en het oordeel over hem uitsprak, vers 10 - 12.
II. Zijn berouw en vergeving met een voorbehoud van oordeel, vers 13, 14.
III. De ziekte en de dood van het kind, zijn gedrag terwijl het ziek was en toen het was gestorven, vers 15 - 23, waarin David blijk gaf van zijn berouw.
IV. De geboorte van Salomo, en Gods genaderijke boodschap hem betreffende, waarin God blijk gaf van Zijn verzoening met David, vers 24, 25.
V. De inneming van Rabba, vers 26 - 31, die vermeld wordt als een verder bewijs, dat God niet gedaan heeft naar zijn zonden.

2 Samuël 12:1 - 14
Het schijnt lang geweest te zijn nadat David zich schuldig had gemaakt aan overspel met Bathseba eer hij tot berouw er over gebracht werd. Want toen Nathan tot hem gezonden werd, was het kind reeds geboren, vers 14. zodat het ongeveer negen maanden was, dat David onder de schuld lag van die zonde, zonder dat hij - voor zoveel blijkt tenminste - er berouw van gehad heeft. Wat zullen wij denken van Davids toestand gedurende al die tijd? Kunnen wij ons voorstellen dat zijn hart er hem nimmer om sloeg? Of dat hij in het geheim nooit voor God getreurd heeft? Ik zou gaarne willen hopen dat hij het wel deed, en dat Nathan terstond na de geboorte van het kind tot hem gezonden werd, toen de zaak hierdoor openlijk bekend en besproken werd teneinde hem een openbare bekentenis er van te ontlokken tot eer van God, ter waarschuwing van anderen, en opdat hij door Nathan kwijtschelding zou erlangen met enige beperkingen. Maar wij kunnen wel onderstellen dat gedurende deze negen maanden, zijn vertroostingen de oefeningen van zijn genadegaven gestoord werden, evenals zijn gemeenschap met God. Gedurende al die tijd heeft hij voorzeker geen Psalmen geschreven, zijn harp was ontstemd en zijn ziel als een boom in de winter, die alleen in de wortel leven heeft, daarom bidt hij, nadat Nathan bij hem geweest is: Geef mij weer de vreugde Uws heirs, en Heere, open mijn lippen, Psalm 51:14, 17. Laat ons letten op:

I. De bode, die God tot hem zond. In de laatste woorden van het vorige hoofdstuk werd ons gezegd, dat de zaak, die David gedaan had, kwaad was in de ogen des Heeren, waarop, naar men zou denken, had moeten volgen dat de Heere vijanden zond in zijn land, verschrikkingen, die zich van hem meester maakten, de boden des doods om hem te grijpen. Neen, Hij zendt een profeet tot hem, Nathan, zijn trouwe vriend en vertrouweling, om hem te onderrichten en raad te geven, vers 1. David heeft niet om Nathan gezonden (ofschoon hij zijn geestelijke raadsman nooit zo nodig had als nu) maar God zond Nathan tot David. God kan wel toelaten dat Zijn volk in zonde valt, maar Hij zal niet toelaten dat zij er stil in blijven liggen. Hij ging afkerig heen in de weg zijns harten en zo hij aan zichzelf ware overgelaten, zou hij eindeloos voortgedwaald zijn, maar (zegt God) "Ik zie zijn wegen en zal hem genezen," Jesaja 57:17, 18. Hij zoekt ons voordat wij Hem zoeken, anders zouden wij gewis verloren zijn. Nathan was de profeet, door wie God hem kennis gaf van Zijn genaderijke bedoelingen met hem, Hoofdstuk 7:4, en nu zendt Hij hem door dezelfde hand deze

boodschap des toorns. Gods woord in de mond van Zijn dienaren moet ontvangen worden, hetzij het spreekt van verschrikking of van vertroosting. Nathan is het hemelse gezicht gehoorzaam geweest, en heeft Gods boodschap aan David gebracht. Hij zei niet: "David heeft gezondigd, ik zal hem niet naderen", nee: "Houd hem niet als een vijand, maar vermaan hem als een broeder", 2 Thessalonicenzen 3:15. Hij zei niet: "David is een koning, en ik durf hem niet bestraffen", neen, als God hem zendt, zal hij "zijn aangezicht stellen als een keisteen," Jesaja 50:7.

II. De boodschap, die Nathan hem brengt teneinde hem van zonde te overtuigen.
1. Hij maakte een omweg door een gelijkenis voor te stellen, die aan David toescheen een klacht te zijn, die Nathan bij hem inbracht tegen een van zijn onderdanen, die zijn arme nabuur onrecht had aangedaan, teneinde aan de verongelijkte recht te verschaffen, en hem, die het onrecht deed, te doen straffen. Nathan was waarschijnlijk gewoon met dergelijke zaken tot hem te komen, waardoor deze te minder achterdocht opwekte. Het betaamt hun, die invloed hebben op vorsten en vrije toegang tot hen hebben, om de zaak te bepleiten van hen, aan wie onrecht geschied is, opdat hun recht gedaan worde.
a. Nathan stelde aan David een in het oog lopend onrecht voor, door een rijk man gedaan aan zijn eerzame nabuur, die de macht niet had om zich tegen hem te verzetten. De rijke had zeer veel schapen en runderen, vers 2, de arme had slechts een klein ooilam, zo ongelijk is de wereld verdeeld, en toch is het de oneindige wijsheid, rechtvaardigheid en goedheid, die de verdeling gemaakt heeft, opdat de rijke zou leren liefdadigheid te beoefenen, en de arme tevredenheid zou leren. Deze arme had slechts een lam, een ooilam, een klein ooilam, daar hij het vermogen niet had om er meer te kopen of te houden. Maar het was een mak lam, het groeide op met zijn kinderen, vers 3, hij hield er van, en het was altijd gemeenzaam met hem. De rijke, die eens een lam nodig had, om een vriend te onthalen, ontnam de arme zijn lam met geweld, en maakte er gebruik van, vers 4, hetzij uit gierigheid, omdat hij het er niet voor over had om een lam van zijn eigen kudde te nemen, of eerder uit weelde, omdat hij dacht dat het lam, dat zo teder verzorgd en gevoed werd, at en dronk als een kind, ook fijner van smaak zou zijn dan zijn eigen lammeren.

b. Hierin toonde hij hem de zonde, waaraan hij zich schuldig had gemaakt door Bathseba te verontreinigen. Hij had veel vrouwen en bijwijven, die hij op een afstand hield, zoals rijke lieden hun kudden in het veld houden. Indien hij er slechts een had gehad en indien zij hem zo lief was als het ooilam aan zijn eigenaar, ware zij hem dierbaar geweest "als een lieflijke hinde en een aangenaam steengeitje, haar borsten zouden hem ten allen tijde verzadigd hebben," Spreuken 5:19, en hij zou naar geen andere hebben omgezien. Het huwelijk is een geneesmiddel tegen hoererij, maar het huwen van velen is dit niet, want is eens de wet van de eenheid verbroken, dan zal de lust, waaraan toegegeven werd, niet meer binnen de perken zijn te houden. Evenals de arme slechts een ooilam had, zo had Uria slechts een vrouw die hem was als zijn eigen ziel, altijd in zijn schoot lag, want hij had geen andere, begeerde geen andere, om daar te liggen. De reiziger of wandelaar was, zoals bisschop Patrick het verklaart volgens de Joodse beschrijving, de boze verbeelding, neiging, of begeerte, die in Davids hart opkwam, welke hij bevredigd kon hebben met een van zijn eigen vrouwen, maar niets kan hem voldoen dan Uria's enige. Zij merken op dat die boze neiging een reiziger of wandelaar genoemd wordt, want in het begin is zij dit slechts, maar mettertijd wordt zij een gast, en tenslotte regeert zij het huis. Want hij, die aan het begin van het vers een wandelaar wordt genoemd, wordt aan het einde een man (ish - een echtgenoot) genoemd. Maar sommigen merken op dat in Davids hart lust slechts als een wandelaar was, een reiziger, die slechts een nacht blijft vertoeven, maar er niet voortdurend in woonde en heerste.

c. Door deze gelijkenis ontlokte hij aan David een vonnis over zichzelf. Want David denkende dat het een feit was en daar hij het van Nathan zelf hoorde, aan de waarheid er van niet twijfelende, sprak terstond het vonnis uit over de overtreder, en bevestigde het met een eed, vers 5, 6, dat hij om de ongerechtigheid van het lam weggenomen te hebben, het volgens de wet, Exodus 22:1, viervoudig moest vergoeden, vier schapen voor een stuk klein vee.

d. Dat hij om zijn tirannie en wreedheid, en het genoegen, dat hij er in vond om een arme man te verongelijken, ter dood gebracht moest worden. Als een arme steelt van een rijke, om zijn ziel te vullen, dewijl hij honger heeft, dan zal hij vergoeding doen, al kost het hem "al het goed van zijn huis," Spreuken 30, 31, en Salomo vergelijkt daar de zonde van overspel hiermede vers 32. Maar indien een rijke steelt om te stelen, niet uit gebrek, maar uit brooddronkenheid, alleen maar om te kwellen en de baas te spelen, zoals wij zeggen, dan verdient hij ervoor te sterven, want voor hem is schadevergoeding geen straf, of zo goed als geen straf. Indien het vonnis te streng wordt geacht, dan moet dit aan Davids tegenwoordige ruwheid van gemoed toegeschreven worden, onder schuld zijnde en zelf nog geen genade verkregen hebbende.

2. Eindelijk komt hij tot de zaak met hem in de toepassing van de gelijkenis. Door te beginnen met een gelijkenis toonde hij zijn voorzichtigheid, en voorzichtigheid is zeer nodig bij het geven van bestraffing. De zaak wordt goed behandeld en met wijsheid geleid, indien de overtreder, zoals hier, er toe gebracht kan worden om, eer hij het weet, zichzelf schuldig te verklaren en te veroordelen. Maar in zijn toepassing toont hij zijn getrouwheid, en handelt hij even klaar en rondborstig met koning David zelf, alsof hij een geheel gewoon persoon was. In duidelijke bewoordingen zegt hij: "Gij zijt die man, die dat onrecht gedaan hebt, en nog een veel groter, aan uw naaste, en daarom verdient gij, naar uw eigen oordeel, te sterven en zult gij uit uw eigen mond geoordeeld worden. Verdiende hij te sterven, die het lam zijns naasten wegnam, en verdient gij het dan niet, die uws naasten vrouw hebt weggenomen? Hoewel hij het lam wegnam, heeft hij daarmee niet teweeggebracht dat deszelfs eigenaar zijn leven verloor, zoals gij gedaan hebt, en daarom zijt gij nog veel meer waardig de dood te sterven." Thans spreekt hij rechtstreeks van God en in Zijn naam, hij begint met: Zo zegt de Heere de God van Israël, een naam, heilig en eerbiedwaardig voor David, en die zijn aandacht gebood. Thans spreekt Nathan niet als een requestrant voor een arme man, maar als gezant van de grote God, bij wie geen aanneming des persoons is.

A. Door Nathan herinnert God David aan de grote dingen, die Hij voor hem gedaan en bedoeld heeft, hem tot koning zalvende, en hem voor het koninkrijk bewarende, vers 7, hem macht gevende over het huis en huisgezin van zijn voorganger, en van anderen, die zijn meerderen zijn geweest, van Nabal onder anderen, Hij had hem het huis Israëls en van Juda gegeven, de schatten van het koninkrijk waren tot zijn dienst, iedereen was bereid hem te dienen, bereid om hem alles te geven om het hem aangenaam te maken, Ik zou u alzulks en alzulks daartoe doen, vers 8. Zie hoe mild God is in Zijn gaven, wij zijn niet eng in Hem. Waar Hij reeds veel gegeven heeft, geeft Hij toch nog meer. En Gods milddadigheid jegens ons is een grote verzwaring van onze ontevredenheid en ons haken naar verboden vruchten. Het is ondankbaar om te begeren wat God verboden heeft, terwijl wij vrijheid hebben om te bidden om hetgeen God beloofd heeft, en dat genoeg is.

B. Hij beschuldigt hem van minachting van Gods gezag in de zonden, waaraan hij zich heeft schuldig gemaakt. Waarom hebt gij (vertrouwende op uw koninklijke waardigheid en macht) het woord des Heeren veracht? vers 9. Dit is de oorsprong en de boosaardigheid van de zonde, dat zij de wet Gods van weinig belang acht, de wetgever gering acht alsof de verplichting

jegens Hem slechts zwak was, de geboden beuzelachtig waren, en de bedreigingen volstrekt niet schrikkelijk of te duchten. Hoewel niemand ooit met meer eer en eerbied van de wet Gods geschreven heeft dan David, wordt hij toch in deze zaak terecht van minachting er van beschuldigd. Zijn overspel met Bathseba, waarmee het kwaad begon, wordt niet vermeld, misschien omdat hij daar reeds van overtuigd was, maar:

a. De moord op Uria wordt tweemaal vermeld. Gij hebt Uria, de Hethiet, met het zwaard verslagen, wel niet met uw zwaard maar met het zwaard van de kinderen Ammons, door orders te geven om hem vooraan in de strijd te stellen. Zij, die goddeloosheid bedenken en bevelen, zijn er even waarlijk schuldig aan, als zij, die haar doen. Het wordt herhaald met een verzwaring: Gij hebt hem doodgeslagen met het zwaard van de kinderen Ammons, die onbesneden vijanden van God en Israël.
b. Ook het huwen van Bathseba wordt twee maal vermeld, omdat hij dacht dat daar geen kwaad in stak, vers 9, zijn huisvrouw hebt gij u ter vrouw genomen, en wederom in vers 10. Haar te huwen, die hij eerst verontreinigd had en wier echtgenoot hij had gedood, was een belediging van de instelling des huwelijks, daar dit een poging was, niet alleen om de slechtheid te bemantelen, maar haar in zekere zin te heiligen. In dit alles heeft hij het woord des Heeren veracht, niet slechts Zijn gebod in het algemeen, dat zulke dingen verbood, maar het bijzondere woord van de belofte, dat God hem enige tijd tevoren door Nathan had gezonden, namelijk dat Hij hem een huis zal maken. Indien hij deze heilige belofte op de rechte prijs had gesteld, hij zou zijn huis niet aldus door vleselijke lust en door bloed verontreinigd hebben.
c. Hij dreigt met oordelen over zijn geslacht wegens deze zonde, vers 10. "Het zwaard zal van uw huis niet afwijken tot in eeuwigheid niet alleen in uw tijd, noch daarna, maar gij en uw nakomelingen zult meestentijds krijg hebben te voeren." Of het wijst op de slachting onder zijn kinderen. Amnon, Absalom en Adonia zijn allen gevallen door het zwaard. God had beloofd dat Zijn goedertierenheid niet zou wijken van hem en zijn huis, Hoofdstuk 7:15, maar hier dreigt Hij dat het zwaard niet zal wijken. Kunnen dan de goedertierenheid Gods en het zwaard bestaanbaar zijn met elkaar? Ja, diegenen kunnen onder grote en langdurige beproevingen zijn, die toch niet van de genade des verbonds zijn buitengesloten. De reden hiervoor opgegeven, is: omdat gij Mij veracht hebt. Zij, die het woord en de wet Gods verachten, verachten God zelf, en zullen licht geacht worden. Inzonderheid luidt de bedreiging dat:

(1). Zijn kinderen zijn verdriet zullen wezen, Ik zal kwaad over u verwekken uit uw huis. De zonde brengt onrust teweeg in een gezin, en de ene zonde wordt dikwijls de straf gemaakt van een andere zonde.
(2). Dat zijn vrouwen zijn schande zullen wezen, dat zij door een voorbeeldeloze slechtheid in het openbaar voor geheel Israël onteerd en verontreinigd zullen worden, vers 11, 12. Er wordt niet gezegd dat dit door zijn eigen zoon gedaan zal worden, opdat de vervulling niet verhinderd zou worden door de al te duidelijke voorzegging, maar het werd gedaan door Absalom op raad van Achitofel, Hoofdstuk 16:21, 22. "Hij, die zijns naasten huisvrouw verontreinigd heeft, zal zijn eigen verontreinigd zien," want aldus placht die zonde gestraft te worden, zoals blijkt uit Jobs verwensing, Job 31:10. "Zo moet mijn huisvrouw met een ander malen," en de bedreiging in Hosea 4:14. De zonde was verborgen en zeer zorgvuldig geheim gehouden, maar de straf zal openbaar zijn en ijverig bekend gemaakt worden, tot schande van David, wiens zonde in de zaak van Uria, hoewel vele jaren tevoren gepleegd, dan herdacht en openlijk besproken zal worden. Gelijk in een spiegel het aangezicht is tegen het aangezicht, zo is dikwijls de straf een weerspiegeling van de zonde, hier is bloed voor bloed en onreinheid

voor onreinheid. En aldus wilde God tonen hoezeer Hij de zonde haat, zelfs in Zijn eigen volk, en dat Hij haar, waar Hij haar ook vindt, niet ongestraft zal laten.

3. Davids boetvaardige belijdenis van zijn zonde. Hij zegt geen woord om zich te verontschuldigen of zijn zonde te verkleinen, maar erkent volmondig: ik heb gezondigd tegen de Heere. Waarschijnlijk heeft hij wel meer van alle aard gezegd, maar dit volstaat om te tonen dat hij waarlijk verootmoedigd was door wat Nathan had gezegd, en zich aan de schuldigverklaring onderwierp. Hij erkent zijn schuld, ik heb gezondigd, en verzwaart haar, het was tegen de Heere, hierbij verblijft hij voortdurend in de Psalm, die hij bij deze gelegenheid heeft geschreven, tegen U, U alleen heb ik gezondigd, Psalm 51:6.

4. Op deze boetvaardige belijdenis wordt hem zijn vergiffenis aangekondigd, doch met een voorbehoud van oordeel. Toen David zei: Ik heb gezondigd, en Nathan bemerkte dat hij in waarheid boetvaardig was, heeft hij hem:
A. In de naam van God verzekerd, dat zijn zonde vergeven was. "De Heere heeft ook uw zonde weggenomen, weggedaan uit het gezicht van Zijn wrekend oog, gij zult niet sterven dat is: "gij zult de eeuwige dood niet sterven niet voor eeuwig weggedaan zijn van God, zoals wanneer Hij uw zonde niet had weggenomen." De verplichting om te straffen is hierdoor teniet gedaan. Hij zal niet in de verdoemenis komen, dat is de aard van de vergeving. "Uw ongerechtigheid zal niet uw eeuwig verderf wezen. Het zwaard zal van uw huis niet wijken, maar:

a. "Het zal u niet doden, gij zult in vrede ten grave dalen." David verdiende te sterven als een overspeler en moordenaar maar God wilde hem niet die dood laten sterven, wat Hij rechtvaardig had kunnen doen.
b. Hoewel gij al uw dagen door de Heere gekastijd zult zijn, zult gij toch niet met de wereld veroordeeld worden." Zie hoe bereid God is om de zonde te vergeven. Hiernaar verwijst David misschien in Psalm 32:5 :"Ik zei: Ik zal belijdenis doen, en Gij vergaaft." Laat grote zondaren niet wanhopen om genade van God te verkrijgen, indien zij oprecht berouw hebben, want wie is een God gelijk Hij om de ongerechtigheid te vergeven? B. Maar hij spreekt een doodvonnis uit over het kind vers 14. Zie de vrijmacht van God! De schuldige vader blijft in het leven, en het schuldeloze kind sterft, maar alle zielen zijn Zijne, en Hij kan op welke wijze het Hem ook behaagt, zich in Zijn schepselen verheerlijken.

(1). David had door zijn zonde God tekort gedaan in Zijn eer, hij heeft de vijanden des Heeren grotelijks doen lasteren. De goddelozen van dat geslacht, de ongelovigen, de afgodendienaars en onheiligen zullen juichen in Davids val, kwaadspreken van God en Zijn wet, - als zij iemand schuldig zien aan zo afschuwelijke misdaden. die zo'n eerbied beleed beide voor Hem en voor Zijn wet. "Dat zijn nu uw vrome belijders van de Godsdienst! Dat is de man, die bidt en Psalmen zingt en zo buitenwoon vroom is! Wat goeds kan er wezen in zulke vrome oefeningen, als zij de mensen niet van overspel en moord terughouden?" Was Saul niet om een veel kleinere zaak verworpen? Waarom moet David dan leven en nog regeren?" Niet bedenkende dat God niet ziet zoals de mens ziet, maar het hart doorgrondt. Nog tot op de huidige dag zijn er, die door dit voorbeeld van David God smaden en zich verharden in de zonde. Hoewel het nu waar is dat niemand rechtvaardige oorzaak heeft om kwaad te spreken van God, of van Zijn woord en Zijn handelingen, om Davids wil en het hun zonde is als de mensen dit wel doen, zal hij het toch te verantwoorden hebben, die het struikelblok in hun weg gelegd heeft, en hoewel geen reden toch wel een schijn van reden gegeven heeft voor die smaad. Er is in de ergerlijke zonden van hen, die de Godsdienst belijden, dit grote kwaad, dat zij de vijanden van God en Godsdienst stof geven tot smaad en rastering, Romeinen 2:24.

(2). God zal daarom Zijn eer hooghouden door aan David Zijn misnoegen te tonen over deze zonde, en aan de wereld te doen zien dat Hij wel David liefheeft, maar zijn zonde haat, en dit verkiest Hij te doen door de dood van het kind. De landheer kan beslag leggen op elk deel van het erf, dat hem behaagt. Misschien waren ziekte en dood onder kinderen toen niet zo algemeen als nu, waardoor dit dan een buitengewoon geval werd, een duidelijker blijk van Gods misnoegen, overeenkomstig het woord, dikwijls door Hem gesproken, dat Hij de zonden van de vaderen zal bezoeken aan de kinderen.

2 Samuël 12:15 - 25
Nathan, zijn boodschap overgeleverd hebbende, bleef niet aan het hof, maar ging naar huis, waarschijnlijk om voor David tot wie hij gepredikt had, te bidden. Door gebruik van hem te maken als het werktuig om David tot berouw en bekering te brengen, en als de heraut, beide van goedertierenheid en van oordeel, heeft God eer gelegd op de bediening en "Zijn woord boven Zijn gehele naam groot gemaakt," Psalm 138:2. David heeft een van zijn zonen bij Bathseba Nathan genoemd, ter ere van deze profeet, 1 Kronieken 3:5, en het was die zoon van wie Christus, de grote profeet, in rechte lijn afstamde, Lukas 3:31. Toen Nathan heenging, heeft David zich waarschijnlijk ook teruggetrokken en de 51sten Psalm geschreven, waarin hij (hoewel hij verzekerd was dat zijn zonde hem was vergeven) vurig om vergeving bidt, en zijn zonde grotelijks betreurt, want ware boetvaardigen zullen zich schamen over hetgeen zij gedaan hebben, als God met hen verzoend is, Ezechiël 16:63.

I. Hier is de ziekte van het kind. De Heere sloeg het kind, dat het zeer ziek werd, misschien door stuipen of door een andere kwaal, vers 15. De ziekte en de dood van kinderen, die niet gezondigd hebben in de gelijkheid van de overtreding van Adam, inzonderheid als zij daarbij soms in zeer treurige omstandigheden zijn, zijn duidelijk merkbare bewijzen van de erfzonde, waarin zij ontvangen zijn.

II. Davids verootmoediging onder dit teken van Gods misnoegen, en de voorbede, die hij deed bij God om het leven van het kind, vers 16, 17. Hij vastte en lag de nacht over op de aarde, en wilde zijn dienaren niet toelaten hem spijs te geven, of hem te helpen opstaan. Dit was een blijk van de oprechtheid van zijn berouw. Want:

1. Hieruit bleek dat hij de schande van zijn zonde wilde dragen, haar steeds voor ogen wilde hebben, dat zij hem voortdurend verweten zou worden, want dat kind zou er, als het in het leven bleef, voor hemzelf en voor anderen een voortdurende herinnering aan zijn geweest, en daarom is het zo ver van hem om zijn dood te begeren, zoals de meesten in gelijke omstandigheden doen, dat hij vurig bad om zijn leven. Ware boetvaardigen zullen geduldig de smaadheid hunner jeugd en van de lusten hunner jeugd dragen, Jeremia 31:19.

2. Er sprak een zeer tedere, meedogende gemoedsgesteldheid uit, grote menselijkheid meer dan gewoonlijk in mannen, inzonderheid in krijgslieden, gevonden wordt, jegens kleine kinderen, zelfs jegens hun eigen kinderen, en dit was nog een teken van een verslagen, verbroken hart, zij die boetvaardig zijn, zijn meedogend.

3. Hij toonde hierin grote zorg omtrent een andere wereld, hetgeen blijk is van berouw. Nathan had hem gezegd dat het kind voorzeker zal sterven, maar terwijl het nog onder het bereik is van het gebed, zendt hij vurige gebeden er voor op tot God, voornamelijk naar wij kunnen onderstellen dat de ziel des kinds veilig en zalig mocht wezen in de andere wereld, en dat zijn zonde niet aan hem zou bezocht worden, of het rampzalig zou doen zijn in de andere wereld.

4. Hij toonde hierin ook een heilige vreze voor God en Zijn misnoegen. Hij bad de dood van het kind af, voornamelijk omdat hij een teken was van Gods toorn over hem en zijn huis, en opgelegd werd ter vervulling van een bedreiging, daarom bad hij zo ernstig dat, zo het Gods wil was, het kind mocht leven, omdat dit een teken voor hem zijn zou, dat God met hem verzoend was. "O Heere! straf mij niet in Uw toorn, en kastijd mij niet in Uw grimmigheid," Psalm 6:2.

III. De dood van het kind, het stierf op de zevende dag, vers 18, toen het zeven dagen oud was, en dus niet besneden was, hetgeen David misschien als nog een verder blijk van Gods misnoegen beschouwde, daar het stierf eer het onder het zegel des verbonds werd gebracht, toch twijfelt hij daarom niet aan de zaligheid des kinds, want de weldaden des verbonds hangen niet af van de zegelen. Davids dienaren, hem beoordelende naar henzelf, durfden hem niet zeggen dat het kind dood was, denkende dat hem dit nog meer zal ontroeren en ontrusten, zodat hij het niet te weten kwam voor hij er naar vroeg, vers 19.

IV. Davids verwonderlijke kalmte, toen hij hoorde dat het kind dood was. Let op:
1. Hetgeen hij deed.
a. Hij legde de tekenen van zijn smart af, wies zich en zalfde zich en vroeg om schoon linnen, teneinde betamelijk voor God te verschijnen in Zijn huis.
b. Hij ging in het huis des Heeren en bad aan, zoals Job toen hij van de dood van zijn kinderen hoorde. Hij ging om de hand Gods te erkennen in de beproeving, en er zich onder te verootmoedigen, en er zich in te onderwerpen aan Zijn wil, God te danken dat hijzelf gespaard en zijn zonde vergeven was, en te bidden dat God niet zou voortgaan met hem te twisten, en niet Zijn gehele toorn tegen hem zou opwekken. Is iemand onder u in lijden? Dat hij bidde. Het wenen moet nooit het aanbidden in de weg staan.
c. Daarna kwam hij in zijn huis en verkwikte zich door spijs en drank, als iemand aan wie de Godsdienst goed gedaan heeft ten dage van zijn beproeving, want aangebeden hebbende, at hij, en zijn aangezicht was niet meer droevig.

2. De reden, die hij opgaf voor hetgeen hij gedaan heeft. Zijn dienaren vonden het vreemd dat hij zo bedroefd was om de ziekte van het kind, terwijl hij zo kalm bleef nu het gestorven was, en zij vroegen hem naar de reden hiervan, vers 21. In antwoord hierop geeft hij deze eenvoudige verklaring van zijn gedrag.
A. Dat terwijl het kind nog leefde hij het zijn plicht achtte Gods gunst er voor af te smeken, vers 22. Nathan had wel gezegd dat het kind zou sterven, maar voor zoveel hij wist, zou de bedreiging voorwaardelijk kunnen zijn, zoals die betreffende Hizkia. Het zou kunnen zijn dat op zijn diepe verootmoediging en vurig gebed, Hij, die zo dikwijls de stem zijns geweens heeft gehoord, het vonnis genadiglijk zou willen herroepen, en het kind sparen: Wie weet, de Heere zou mij mogen genadig zijn? God veroorlooft ons vurig en dringend bij Hem te zijn in het gebed om bijzondere zegeningen, in vertrouwen op Zijn macht en algemene genade, hoewel wij geen bijzondere belofte hebben om op te steunen, wij kunnen geen zekerheid hebben voorde verhoring, maar laat ons toch bidden, wie weet de Heere zou ons mogen genadig zijn in deze of die bijzondere zaak. In ziekte van onze bloedverwanten en vrienden heeft het gebed des geloofs veel vermocht, zolang er leven is, is er hoop, en zolang er hoop is, is er plaats voor gebed.
B. Dat hij, nu het kind gestorven is evenzeer zijn plicht acht om te berusten in de Goddelijke beschikking, vers 23. Waarom zou ik nu vasten? Twee dingen beteugelen zijn smart.

a. Ik zal hem niet kunnen wederhalen, en wederom: hij zal tot mij niet wederkomen. De gestorvenen zijn buiten het bereik des gebeds, ook kunnen onze tranen hen niet baten, wij kunnen hen noch in dit leven terug wenen, noch in dit leven terug bidden. Waarom zouden wij dan vasten? Waartoe dit verlies? Toch heeft David gevast en geweend om Jonathan, toen hij dood was, hij deed dit ter ere van hem.
b. Ik zal tot hem gaan.
Ten eerste. Tot hem in het graf. Het denken aan onze eigen dood behoort onze smart te matigen over de dood van onze bloedverwanten en vrienden. Het is ons aller lot, laat ons, in plaats van te treuren over hun dood, aan onze eigen dood denken, en welk verlies wij nu ook in hen lijden, wij zullen weldra sterven, en tot hen gaan.
Ten tweede. Tot hem in de hemel, in de staat van de gelukzaligheid, waarvan zelfs de Oud - Testamentische heiligen wel enige verwachting hadden. Godvruchtige ouders hebben grotelijks redenen om te hopen dat het met de ziel hunner kinderen, die in hun kindsheid zijn, gestorven wel zal wezen in de andere wereld, want de belofte is aan ons en ons zaad, die vervuld zal worden aan hen, die geen grendel voor hun eigen deur schuiven, en dat doen kleine kinderen niet. "Favores sunt ampliandi - Ontvangen gunsten moeten de hoop op meerdere teweegbrengen." God noemt hen Zijn kinderen, die Hem geboren zijn, en als zij de Zijnen zijn, dan zal Hij hen behouden. Dit kan ons vertroosten, als onze kinderen door de dood van ons worden weggenomen, er is nu beter voor hen voorzien, beide ten opzichte van hun werk en van hun staat, dan in deze wereld voor hen voorzien kon worden. Weldra zullen wij met hen wezen, om nooit meer van elkaar te scheiden.

V. De geboorte van Salomo. Hoewel het de Heere mishaagd had, dat David Bathseba huwde, heeft Hij hem toch niet bevolen van haar te scheiden, zo weinig was dit het geval dat God hem bij haar een zoon schonk, op wie het verbond van het koningschap zou overgaan. Bathseba was ongetwijfeld diep bedroefd onder de bewustheid van haar zonde en de tekenen van Gods misnoegen. Daar God echter aan David de vreugde Zijns heils had wedergegeven, heeft hij haar vertroost met de vertroostingen, waarmee hij zelf van God vertroost is geworden, vers 24. David troostte zijn huisvrouw Bathseba. En beide hij en zij hadden reden vertroost te zijn in de tekenen, dat God met hen verzoend was.

1. In zover Hij door Zijn voorzienigheid hem een zoon heeft gegeven, niet zoals de vorige, die in toorn was gegeven en in toorn was weggenomen, maar een kind, genadig geschonken en geschreven ten leven in Jeruzalem. Zij noemden hem Salomo, vreedzaam omdat zijn geboorte een teken was dat God vrede met hen had, vanwege de voorspoed, die op hem zou overgaan, en omdat hij een type moest wezen van Christus, de Vredevorst. God had een zoon van hen weggenomen, maar nu gaf Hij hun een andere voor hem in de plaats, zoals Seth in plaats van Abel, Genesis 4:25. Zo vergoedt Gods dikwijls de smarten van Zijn volk door hun zegeningen te geven, welke staan tegenover hun beproevingen, zodat de zegeningen opwegen tegen de beproevingen. David had zich zeer geduldig onderworpen aan de wil van God in de dood van het andere kind, en nu vergoedde God hem ruim en overvloedig het verlies er van in de geboorte van dit kind. Het middel om onze zegeningen voortdurend te mogen genieten, of, zo wij ze verloren hebben, ze terug te verkrijgen, is ze blijmoedig aan God over te geven.

2. In zover Hij door Zijn genade deze zoon bijzonder heeft bevoorrecht. De Heere had hem lief, vers 24, vers 25. en gebood door de profeet Nathan, dat hij Jedid - Jah zou genoemd worden, dat is: Beminde des Heeren, hoewel een zaad van boosdoeners, (want dat zijn David en Bathseba geweest) maar zo goed was het verbond geordineerd, en het erfrecht van de kroon verzekerd, dat het elke schandvlek en bederf van bloed wegnam, waarmee te kennen wordt gegeven, dat zij, die van nature kinderen des toorns en van de ongehoorzaamheid

waren, door het verbond van de genade niet slechts verzoend, maar gunstgenoten zullen worden. En in die naam was hij een type van Jezus Christus, de gezegende Jedidjah, de Zoon van Gods liefde, van wie God telkens en nogmaals verklaard heeft: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb." 2 Samuël 12:26 - 31 Wij hebben hier een bericht van de verovering van Rabba en andere steden van de Ammonieten. Hoewel dit hier verhaald wordt na de geboorte van Davids kind, is het toch hoogstwaarschijnlijk geruime tijd tevoren geschied en wel spoedig na de dood van Uria, misschien wel gedurende de dagen van Bathseba's rouw over hem. Merk op:

1. God was zeer genadig door David die grote voorspoed op zijn vijanden te geven, niettegenstaande de zonde, waaraan hij zich schuldig had gemaakt, (juist in de tijd, toen hij die oorlog voerde) en het goddeloze gebruik dat hij van het zwaard van de kinderen Ammons had gemaakt in de moord op Uria. Rechtvaardig zou Hij dat zwaard van nu voortaan tot een kwelling hebben kunnen maken voor David en zijn koninkrijk, maar toch verbreekt Hij het, en maakt Davids zwaard zegevierend, zelfs voor hij nog tot berouw was gebracht over zijn zonde, opdat deze goedertierenheid Gods hem tot bekering zou brengen. Wel had David reden om te zeggen: "Hij doet ons niet naar onze zonden," Psalm 103:10.

2. Dat Joab zeer eerlijk en eervol heeft gehandeld, want toen hij de waterstad had ingenomen, de koninklijke stad, waar het paleis was, en van waar het overige van de stad van water voorzien werd, welk overig gedeelte van de stad daarom, toen die watertoevoer werd afgesneden, weldra genoodzaakt zou zijn zich over te geven, zond hij om David, opdat deze in persoon dit grote krijgsbedrijf zou komen voltooien, en hij er de roem van zou hebben, vers 26 - 28. Hierin toonde hij zich een getrouw dienaar, die zijns meesters eer zocht, en zijn eigen eer slechts na die van hem, en heeft hij een voorbeeld nagelaten aan de dienstknechten van de Heere Jezus, om in alles wat zij doen Zijn eer op het oog te hebben. Niet ons, maar Uw naam geef eer.

3. Dat David bij die gelegenheid beide te hoogmoedig en te streng was, noch zo nederig noch zo teder van gemoed als hij had behoren te wezen.
a. Hij schijnt al te grote ingenomenheid gehad te hebben met de kroon van de koning van Ammon, vers 30. Omdat zij van buitengewone waardij was vanwege de edelgesteenten, die er aan waren, wil David haar op zijn eigen hoofd hebben, hoewel het beter geweest zou zijn haar aan de voeten Gods te werpen, en in die tijd zijn mond in het stof te leggen onder de bewustheid van schuld. Het hart, dat verootmoedigd is om de zonde, is dood voor wereldse eer en heerlijkheid, en ziet er met heilige verachting op neer.
b. Hij schijnt ook te hard geweest te zijn voor zijn krijgsgevangenen, vers 31. Daar hij de stad stormenderhand innam, nadat zij een langdurig en kostbaar beleg doorstaan had, zou hij, indien hij in de hitte van de strijd allen die hij met de wapens in de hand vond, met het zwaard had gedood, al streng genoeg geweest zijn, maar dat hij hen later in koelen bloede heeft gedood, en dat wel door wrede martelingen, hen met zagen en dorswagens in stukken scheurende, betaamde hem niet, die, toen hij aan de regering kwam, beloofde van goedertierenheid en recht te zullen zingen, Psalm 101:1. Indien hij alleen van hen, die zijn gezanten hadden mishandeld, die daad hadden aangeraden, of er behulpzaam in waren, voorbeelden had gemaakt, daar zij schuldig zijn geweest aan schending van het volkenrecht dan had dit als een daad van noodzakelijke gerechtigheid kunnen beschouwd worden, ter afschrikking van andere volken, maar die strengheid te oefenen aan alle steden van de kinderen Ammons, (dat is de garnizoenen of krijgslieden van de steden) was uiterst streng, en een teken dat Davids hart niet vertederd was door berouw, want anders zouden de ingewanden

van zijn barmhartigheid niet aldus toegesloten zijn geweest. Het was een teken dat hij zelf nog geen genade had gevonden, want anders zou hij wel bereid zijn geweest genade te bewijzen.

HOOFDSTUK 13

1 En het geschiedde daarna, alzo Absalom, Davids zoon, een schone zuster had, welker naam was Thamar, dat Amnon, Davids zoon, haar lief kreeg. 2 En Amnon was benauwd tot krank wordens toe, om zijner zuster Thamars wil; want zij was een maagd, zodat het in Amnons ogen zwaar was, haar iets te doen. 3 Doch Amnon had een vriend, wiens naam was Jonadab, een zoon van Simea, Davids broeder; en Jonadab was een zeer wijs man. 4 Die zeide tot hem: Waarom zijt gij van morgen tot morgen zo mager, gij koningszoon, zult gij het mij niet te kennen geven? Toen zeide Amnon tot hem: Ik heb Thamar, de zuster van mijn broeder Absalom, lief. 5 En Jonadab zeide tot hem: Leg u op uw leger, en maak u krank; als dan uw vader zal komen om u te zien, zo zult gij tot hem zeggen: Dat toch mijn zuster Thamar kome, dat zij mij met brood spijzige, en de spijze voor mijn ogen toemake, opdat ik het aanzie, en van haar hand ete. 6 Amnon dan leide zich, en maakte zich krank. Toen nu de koning kwam om hem te zien, zei Amnon tot de koning: Dat toch mijn zuster Thamar kome, dat zij twee koekjes voor mijn ogen toemake, en ik van haar hand ete. 7 Toen zond David heen tot Thamar in het huis, zeggende: Ga toch heen in het huis van uw broeder Amnon, en maak hem een spijze. 8 En Thamar ging heen in het huis van haar broeder Amnon, (hij nu was neerliggende), en zij nam deeg, en kneedde het, en maakte koekjes toe voor zijn ogen, en bakte de koekjes. 9 En zij nam een pan, en goot ze uit voor zijn aangezicht; maar hij weigerde te eten. En Amnon zeide: Doet alle man van mij uitgaan. En alle man ging van hem uit. 10 Toen zei Amnon tot Thamar: Breng de spijze in de kamer, dat ik van uw hand ete; zo nam Thamar de koekjes, die zij gemaakt had, en bracht ze haar broeder Amnon in de kamer. 11 Als zij ze nu tot hem nabij bracht, dat hij ate, zo greep hij haar, en zeide tot haar: Kom, lig bij mij, mijn zuster! 12 Maar zij zei tot hem: Niet, mijn broeder, verkracht mij niet, want alzo doet men niet in Israël; doe deze dwaasheid niet. 13 Want ik, waarheen zou ik mijn schande brengen? En gij, gij zoudt zijn als een der dwazen in Israël; zo spreek toch nu tot de koning, want hij zal mij van u niet onthouden. 14 Doch hij wilde naar haar stem niet horen; maar sterker zijnde dan zij, zo verkrachtte hij haar, en lag bij haar. 15 Daarna haatte haar Amnon met een zeer groten haat; want de haat, waarmede hij haar haatte, was groter dan de liefde, waarmede hij haar had liefgehad; en Amnon zeide tot haar: Maak u op, ga weg. 16 Toen zeide zij tot hem: Er zijn geen oorzaken om mij uit te drijven; dit kwaad zou groter zijn dan het andere, dat gij bij mij gedaan hebt; maar hij wilde naar haar niet horen. 17 En hij riep zijn jongen, die hem diende, en zeide: Drijf nu deze van mij uit naar buiten, en grendel de deur achter haar toe.

18 Zij nu had een veelvervigen rok aan; want alzo werden des konings dochteren, die maagden waren, met mantels gekleed; en zijn dienaar bracht haar uit tot buiten, en grendelde de deur achter haar toe. 19 Toen nam Thamar as op haar hoofd, en scheurde de veelvervigen rok, dien zij aanhad; en zij leide haar hand op haar hoofd, en ging vast henen en kreet. 20 En haar broeder Absalom zeide tot haar: Is uw broeder Amnon bij u geweest? Nu dan, mijn zuster, zwijg stil, hij is uw broeder; zet uw hart niet op deze zaak. Alzo bleef Thamar en was eenzaam in het huis van haar broeder Absalom. 21 Als de koning David al deze dingen hoorde, zo ontstak hij zeer. 22 Doch Absalom sprak niet met Amnon, noch kwaad noch goed; maar Absalom haatte Amnon, ter oorzake dat hij zijn zuster Thamar verkracht had. 23 En het geschiedde, na twee volle jaren, dat Absalom, schaaps scheerders had te Baal - Hazor, dat bij Efraim is; zo nodigde Absalom al des konings zonen. 24 En Absalom kwam tot de koning, en zeide: Zie, nu heeft uw knecht schaaps scheerders; dat toch de koning en zijn knechten met uw knecht gaan. 25 Maar de koning zei tot Absalom: Niet, mijn zoon, laat ons toch niet al tezamen gaan, opdat wij u niet bezwaarlijk zijn; en hij hield bij hem aan, doch hij wilde niet gaan, maar zegende hem. 26 Toen zeide Absalom: Zo niet, laat toch mijn broeder Amnon met ons gaan. Maar de koning zeide tot hem: Waarom zou hij met u gaan? 27 Als Absalom bij hem aanhield, zo liet hij Amnon en al des konings zonen met hem gaan. 28 Absalom nu gebood zijn jongens, zeggende: Let er nu op, als Amnons hart vrolijk is van de wijn, en ik tot ulieden zal zeggen: Slaat Amnon, dan zult gij hem doden; vreest niet; is het niet, omdat ik het u geboden heb? Zijt sterk en weest dapper. 29 En Absaloms jongens deden aan Amnon, gelijk als Absalom geboden had. Toen stonden alle zonen des konings op, en reden een iegelijk op zijn muildier, en vloden.

30 En het geschiedde, als zij op de weg waren, dat het gerucht tot David kwam, dat men zei: Absalom heeft al de zonen des konings geslagen, en er is niet een van hen overgelaten. 31 Toen stond de koning op, en scheurde zijn klederen, en leide zich neder ter aarde; desgelijks stonden al zijn knechten met gescheurde klederen. 32 Maar Jonadab, de zoon van Simea, Davids broeder, antwoordde en zei: Mijn heer zegge niet, dat zij al de jongelingen, des konings zonen, gedood hebben; maar Amnon alleen is dood; want bij Absalom is er op toegeleid, van de dag af, dat hij zijn zuster Thamar verkracht heeft. 33 Zo neme nu mijn heer de koning de zaak niet in zijn hart, denkende: al des konings zonen zijn dood; want Amnon alleen is dood. 34 Absalom nu vluchtte; en de jongen, die de wacht hield, hief zijn ogen op, en zag toe, en ziet, er kwam veel volks van de weg achter hem, aan de zijde van het gebergte. 35 Toen zei Jonadab tot de koning: Zie, de zonen des konings komen; naar het woord uws knechts, alzo is het geschied.
36 En het geschiedde, als hij geëindigd had te spreken, ziet, zo kwamen de zonen des konings, en hieven hun stemmen op en weenden; en de koning ook en al zijn knechten weenden met een zeer groot geween. 37 (Absalom dan vluchtte, en toog tot Thalmai, de zoon van Ammihur, koning van Gesur.) En hij droeg rouw over zijn zoon, al die dagen. 38 Alzo vluchtte Absalom, en toog naar Gesur; en hij was aldaar drie jaren. 39 Toen verlangde de ziel van de koning David zeer om naar Absalom uit te trekken; want hij had zich getroost over Amnon, dat hij dood was.

De rechtvaardige God had onlangs aan David, door Nathan de profeet, doen weten dat Hij om hem te kastijden voor zijn zonde in de zaak van Uria, kwaad over hem zou verwekken uit zijn eigen huis, Hoofdstuk 12:11. En nu vinden wij reeds in het volgende hoofdstuk, dat dit kwaad begint te ontstaan, van nu voortaan wordt hij door het ene verdriet na het andere vervolgd, waardoor het laatste gedeelte van zijn regering minder roemrijk en aangenaam wordt dan het eerste. Aldus heeft God hem gekastijd met een roede van mensen, maar verzekerde hem toch, dat Hij Zijn goedertierenheid niet geheel en al van hem zal doen wijken. Overspel en moord waren Davids zonden, en die zonden onder zijn kinderen (Amnon zijn zuster Thamar verontreinigende, en Absalom zijn broeder Amnon vermoordende) waren het begin van zijn straf, die te smartelijker was, omdat hij reden had te vrezen, dat zijn slechte voorbeeld medegewerkt kan hebben om hen tot deze goddeloosheid te brengen. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Amnon Thamar verkrachtende, in zijn aanslag hiertoe geholpen door Jonadab, zijn bloedverwant, en laaghartig ten uitvoer gebracht, vers 1 - 20.
II. Absalom vermoordt hem daarom, vers 21 - 39. Beide gebeurtenissen waren een grote smart voor David, te meer omdat hij er onbewust medeplichtig aan was door Thamar tot Amnon, en Amnon tot Absalom te zenden.

2 Samuël 13:1 - 20
Wij hebben hier een uitvoerig verhaal van de verfoeilijke goddeloosheid van Amnon in het verkrachten van zijn zuster, een onderwerp niet geschikt om er over uit te weiden, ja waarvan men niet zonder blozen kan zeggen: dat ooit een man zo laag kon wezen, en dat nog wel een zoon van David! Wij hebben reden te geloven dat Amnons karakter ook in andere opzichten slecht was, indien hij God niet had verlaten, hij zou nooit aan die lage neigingen zijn overgegeven. Godvruchtige ouders zijn dikwijls beproefd geworden door goddeloze kinderen, genade zit niet in het bloed, maar wel bederf. Wij bevinden niet dat Davids kinderen hem hebben nagevolgd in zijn vroomheid, maar wel hebben zij in zijn verkeerde voetstappen gewandeld, en daarin zijn zij verder gegaan dan hij, en zij hebben er zich niet van bekeerd. Ouders weten niet hoe noodlottig de gevolgen zijn, als zij in enigerlei geval een slecht voorbeeld geven aan hun kinderen. Let op de verschillende stappen in Amnons zonde.

I. De duivel heeft, onreine geest die hij is, hem in het hart gegeven om een onreine begeerte te hebben naar zijn zuster Thamar. Schoonheid is een strik voor velen, zij was dit voor haar, zij

was schoon, en daarom begeerde Amnon haar, vers 1. Zij, die bijzonder schoon zijn, hebben geen reden om er trots op te wezen, maar wel veel reden om op hun hoede te zijn. Amnons lust was:

1. Onnatuurlijk op zichzelf. Wellustige begeerten te hebben naar zijn zuster is een zonde, waarvan zelfs het natuurlijke geweten terugschrikt, en waaraan het niet zonder afschuw denken kan. Er is in de verdorven natuur des mensen zo'n geest van tegenspraak, dat zij nog altijd hunkert naar verboden vrucht, en hoe sterker zij verboden is, hoe gulziger zij wordt begeerd. Kan hij het denkbeeld in zich laten postvatten, om die deugd en eer te verraden, waarvan hij als een broeder de beschermer had moeten zijn? Maar wat snoodheid zo laag, die geen ingang kan vinden in een ongeheiligd hart, dat aan zichzelf is overgelaten?

2. Het viel hem zwaar. Het was zo'n kwelling voor hem, dat hij geen gelegenheid kon krijgen om haar kuisheid te schenden (want de onschuldige omgang met haar was hem niet ontzegd) dat hij er ziek van werd vers 2. Vleselijke lusten brengen hun eigen straf mede, zij voeren niet alleen krijg tegen de ziel, maar ook tegen het lichaam, en zijn een verrotting van de beenderen. Zie welk een harde meester de zondaars dienen, en hoe zwaar zijn juk is.

II. Als een listige slang bracht de duivel hem in het hoofd hoe zijn boos voornemen ten uitvoer te brengen. Amnon had een vriend (zo noemde hij hem, maar in werkelijkheid was hij zijn vijand) een bloedverwant, die meer van Davids bloed had (want hij was zijn neef, de zoon zijns broeders) dan van Davids geest, want hij was een listig man, slim in het beramen en uitvoeren van boze plannen, inzonderheid voor een zaak van die aard, vers 3.

1. Hij bemerkt dat Amnon er slecht uitziet, en zijn slimheid deed hem gissen dat hij minziek was, vers 4, hij vraagt hem: Waarom zijt gij van morgen tot morgen zo mager, gij koningszoon? Waarom kwijnt gij, die des konings oudste zoon zijt en erfgenaam van de kroon? Des konings zoon zijnde, hebt gij:
a. "De genoegens van het hof om u te vermaken, gebruik die genoegens dan, en verdrijf er het verdriet mede, waarin dit dan ook moge bestaan." Tevredenheid en rust worden niet altijd in de paleizen van de koningen gevonden. Met veel meer reden kunnen wij aan ternedergeslagen, troosteloze heiligen vragen, waarom zij, die de kinderen zijn van de Koning der koningen, erfgenamen zijn van de kroon des levens, van dag tot dag zo mager zijn.
b. De macht van een prins om te beschikken over hetgeen gij wenst, gebruik dan die macht, en bevredig uw verlangen. Kwijn niet weg om hetgeen gij, als zoon des konings geoorloofd of ongeoorloofd, hebben kunt. "Quicquid libet licet - Uw wil is wet." Zo sprak ook Isebel in een soortgelijk geval tot Achab, 1 Koningen 21:7 . Zoudt gij nu over het koninkrijk van Israël regeren? Het misbruiken van macht is de grootste verzoeking voor de groten der aarde.

2. Amnon had de onbeschaamdheid om zijn goddeloze lust te bekennen, die hij verkeerdelijk met de naam liefde bestempelde (ik heb Thamar lief), en nu doet Jonadab hem een middel aan de hand om zijn lust te bevredigen, vers 5. Indien hij geweest was wat hij voorgaf te zijn - Amnons vriend - hij zou verschrikt zijn geworden op het noemen van zo'n afschuwelijke goddeloosheid, hem het kwaad er van hebben voorgehouden, aangetoond hebben welk een zonde het was tegen God en welk een onrecht tegen zijn eigen ziel om aan zo'n snode, lage gedachte plaats te geven in zijn hart, welke noodlottige gevolgen het zou hebben om er gevolg aan te geven, en hij zou zijn wijsheid hebben aangewend om Amnon af te leiden van die gedachte, en hem een vrouw aan te bevelen, die hij wettig zou kunnen huwen. Maar hij schijnt er niet eens verbaasd of verwonderd over, maakt geen bezwaar wegens het ongeoorloofde of het moeilijke van de zaak, de smaad, die er het gevolg van zijn zal, ja niet

eens wegens het misnoegen van zijn vader, maar geeft hem het middel aan de hand om Thamar aan zijn legerstede te krijgen, wanneer hij dan doen kon wat hij wilde. De toestand is zeer ongelukkig van die personen, wier vrienden hen vleien in plaats van hen te vermanen en te bestraffen, hen voorthelpen op hun zondige weg, hun raadslieden en helpers zijn in het bedrijven van goddeloosheid. Amnon is reeds ziek, maar is toch nog op de been, hij moet zich nu zo ziek veinzen (en hij ziet er slecht genoeg uit om aan zijn ziek - zijn te doen geloven) dat hij niet kan opstaan, en dat hij niets kan eten dan hetgeen waarin hij zeer bijzonder trek heeft, zijn ziel verfoeit de begeerlijke spijs, Job 33:20, het beste gerecht van des konings tafel kan hem niet behagen, maar als hij iets zou kunnen eten, dan zou het zijn wat zijn zuster Thamar in zijn tegenwoordigheid eigenhandig voor hem bereidt. Dat is het wat hem wordt aangeraden.

3. Amnon volgt die raad, en krijgt aldus. Thamar binnen zijn bereik. Hij legde zich en maakte zich ziek, vers 6. Aldus legt hij lagen in een verborgen plaats, gelijk een leeuw in zijn hol, om de ellendige te roven, en trekt hem in zijn net, Psalm 10:8 - 10. David heeft altijd veel van zijn kinderen gehouden, en was er bezorgd over als hun iets scheelde, niet zodra hoort hij dat Amnon ziek is, of hij gaat hem bezoeken. Laat ouders hieruit leren teder te zijn voor hun kinderen, medelijden met hen te hebben. Het is gewoonlijk de moeder, die het zieke kind troost, Jesaja 66:: 13, maar laat ook de vader er niet onverschillig, niet onbekommerd om wezen. Wij kunnen onderstellen dat David, toen hij zijn kranke zoon bezocht hem goede raad gaf om een recht gebruik te maken van zijn beproeving, en met hem heeft gebeden, hetgeen echter geen verandering bracht in zijn goddeloos voornemen. Bij het heengaan vraagt de liefdevolle inschikkelijke vader: "Is er ook iets, waar gij zin in hebt en dat ik u bezorgen kan?" "Ja, vader", zegt de veinzende zoon, "mijn maag is zwak, en ik weet niets dat ik zou kunnen eten, of het moest een koek zijn, die mijn zuster Thamar bakt, en die zal mij temeer goed doen, als ik hem uit haar hand kan eten." David zag geen reden om een boos oogmerk te vermoeden, God heeft in deze zaak zijn hart voor kloek verstand verborgen, en zo beveelt hij terstond aan Thamar om haar kranke broeder te gaan oppassen, vers 7. Hij doet dit volkomen argeloos, maar later heeft hij er waarschijnlijk met diep leedwezen aan gedacht. Even argeloos gaat Thamar naar de kamer haars broeders, hij noch zij enig kwaad vrezende, waarom zou zij ook iets kwaads duchten van een broeder, een kranke broeder? In gehoorzaamheid aan haar vader en genegenheid voor haar broeder - hoewel hij slechts haar halve broeder is - versmaadt zij het niet zijn verpleegster te wezen, vers 8, 9, hoewel zij een koningsdochter, een grote schoonheid was, en fraaie kleren droeg, vers 18, achtte zij het toch niet beneden zich, koeken te kneden en te bakken, en zij zou het nu niet hebben kunnen doen, indien zij niet gewoon was het te doen.
Goede huishoudsters te zijn is niet beneden de waardigheid van de aanzienlijkste vrouwen, en zij moeten dit ook geen verkleining voor zich achten. De deugdelijke huisvrouw "wier man zit met de oudsten des lands, werkt met lust harer handen," Spreuken 31:13. De nieuwere tijden zijn ook niet zonder voorbeelden hiervan en het is ook lang niet zo onbestaanbaar met voorname manieren, als sommigen het willen doen voorkomen. Spijzen te bereiden voor de zieken moet voor aanzienlijke vrouwen een lieflijker werk zijn dan zich bezig te houden met haar kledij.

4. Haar bij zich gekregen hebbende, maakt hij nu schikkingen om met haar alleen te zijn, want de overspeler (hoeveel temeer niet nog zulk een vuil overspeler als deze!) zorgt er voor dat "geen oog hem zal zien," Job 24:15. De spijs is gereed, maar hij kan niet eten als allen, die om hem heen zijn, hem aanstaren, zij moeten allen weggezonden worden, vers 9. Aan zieken moet men toegeven, zij denken dat het hun voorrecht is te gebieden. Thamar wil hem gaarne zijn zin geven, haar deugdzame, kuise ziel heeft niet het minste denkbeeld van hetgeen,

waarvan zijn verdorven hart vervuld is, en daarom maakt zij geen bezwaar om in de kamer met hem alleen te zijn, vers 10. En nu wordt het masker afgeworpen, de boze ellendeling noemt haar zuster, en doet haar toch het onbeschaamde aanzoek om bij hem te liggen vers 11. Het was een laaghartige belediging harer deugd om het mogelijk te achten, dat zij zou bewilligen in die goddeloosheid, daar hij toch wist dat haar gedrag steeds voorbeeldig is geweest in zedigheid en deugd. Maar gewoonlijk denken zij, die in onkuisheid leven, dat anderen zijn zoals zij zelf zijn, dat zij tenminste tonder zijn voor hun vonken.

III. De duivel, als een sterke verzoeker, sluit zijn oor voor alle redeneringen, waarmee zij zijn aanval weerstaat en hem zoekt te overreden om van haar af te laten. Wij kunnen ons voorstellen hoe verrast en verschrikt de jonge maagd was om aldus aangevallen te worden, hoe zij bloosde en hoe zij beefde, toch kon zelfs in de verwarring dier overrompeling niets gezegd worden, dat meer voegzaam en gepast was en meer kracht van betoog had, dan wat zij tot hem zei.

1. Zij noemt hem broeder, hem er aan herinnerende, hoe na zij elkaar in de bloede bestaan, waardoor het ongeoorloofd is dat hij haar zou huwen, en nog veel meer, dat hij haar zou onteren. Het was uitdrukkelijk verboden, Leviticus 18:9, onder bedreiging van een zeer strenge straf, Leviticus 20:17. Er moet grote zorg voor worden gedragen dat de liefde, die onder bloedverwanten behoort te bestaan, niet ontaardt in vleselijke lust.

2. Zij smeekt hem haar niet te verkrachten waaruit blijkt dat zij er nooit in het minst in zou bewilligen, en welke voldoening kon het hem geven geweld te gebruiken?

3. Zij houdt hem de ontzettende slechtheid er van voor. Het is dwaasheid, alle zonde is dit, inzonderheid de zonde van de onkuisheid, het is slechtheid van de ergste soort. Zulke gruwelen moeten in Israël niet bedreven worden, onder het belijdend volk van God dat betere wetten heeft dan de heidenen. Wij zijn Israëlieten, als wij zulke dingen doen, zijn wij minder te verontschuldigen dan anderen, en onze veroordeling zal ondraaglijker zijn, want wij smaden de Heere en onteren de hoogwaardige naam, die over ons is aangeroepen.

4. Zij stelt er hem de schande van voor, die misschien meer op hem vermag dan de zonde er van. "Wat mij aangaat, waarheen zou ik mijn schande brengen? Al zou zij verborgen zijn, zal ik toch zolang als ik leef blozen om er aan te denken, en zo zij bekend wordt, hoe zal ik dan mijn vrienden in het aangezicht kunnen zien? En wat u aangaat: Gij zoudt zijn als een van de dwazen in Israël", dat is: "gij zult beschouwd worden als een gruwelijke lichtmis, als de slechtste van de mensen, gij zult alle achting verliezen van hen, die wijs en Godvruchtig zijn, en zo zult gij op zijde worden gezet als ongeschikt om te regeren, hoewel gij de eerstgeborene zijt, want nooit zal Israël er in toestemmen om door zo'n dwaas geregeerd te worden." Het vooruitzicht op schande inzonderheid eeuwige schande, moet ons terughouden van zonde.

5. Om hem voor het ogenblik van zijn snood voornemen af te leiden, en zo mogelijk zich van hem te ontdoen, geeft zij hem te kennen dat de koning, veeleer dan hem uit liefde voor haar te laten sterven, waarschijnlijk wel vrijstelling zal verlenen van de Goddelijke wet en hem haar laten huwen, niet dat zij dacht, dat hij die macht tot vrijstelling had, of voorgaf haar te hebben, zij vertrouwde volkomen dat de koning, zo hem door Amnon zelf die snode begeerte werd meegedeeld, waaraan hij nauwelijks geloof zou hebben geslagen, zo zij hem door iemand anders bekend ware geworden, afdoende maatregelen zou nemen om haar tegen hem te beschermen. Maar al haar zeggen en betogen baatte niet. Zijn hoogmoedig hart kan geen weigering dulden, maar haar rust, haar eer, alles wat haar dierbaar was, moet aan zijn

beestachtige, vuile lust worden opgeofferd vers 14. Het is te vrezen dat Amnon, hoewel hij nog jong was, reeds lang een ontuchtig leven heeft geleid, dat zijn vader òf niet wist, of ongestraft liet, want een mens kan niet opeens en plotseling tot zo'n diepte van goddeloosheid komen. Maar is dit zijn liefde voor Thamar? Is dit de beloning, die hij haar geeft voor haar bereidwilligheid om hem op te passen in zijn ziekte? Zal hij met zijn zuster doen als met een hoer? Lage schurk! God verlosse allen, die zedig en deugdzaam zijn, van zulke goddeloze en onredelijke mannen.

IV. Als een pijniger en verrader verkeert de duivel terstond zijn liefde in haat, vers 15. Hij haatte haar met een zeer grote haat, hij werd even buitensporig in zijn boosaardige haat, als hij in zijn lust geweest is, laaghartig zette hij haar met geweld buiten de deur, ja, alsof hij het nu versmaadde haar aan te raken met zijn eigen handen, gebood hij zijn dienaar haar naar buiten te drijven en de deur achter haar toe te grendelen, vers 17.

1. De onschuldige, beledigde jonkvrouw had reden, om dit als een zeer grote belediging op te nemen, in sommige opzichten groter (zoals zij zegt, vers 16) dan de vorige, want niets wreders of schandelijkers kon haar aangedaan worden. Had hij maatregelen genomen om te verbergen wat er geschied was, haar eer zou alleen in haar eigen ogen verloren zijn geweest. Had hij zich op de knieën geworpen en haar om vergeving gevraagd, het zou een kleine vergoeding zijn geweest. Had hij haar tijd gegeven om tot kalmte te komen na de schrikkelijke ontroering, waarin zij gebracht was, zij zou bedaard hebben kunnen blijven toen zij naar buiten ging, en over de zaak hebben kunnen zwijgen. Maar door haar dus in allerijl, ruw en lomp weg te jagen, alsof zij iets heel slechts gedaan had, bracht hij haar in de noodzakelijkheid om ter haar verdediging zelf het onrecht bekend te maken, dat haar aangedaan was.

2. Hieruit kunnen wij zien beide de boosaardigheid van de zonde ongebreidelde hartstochten zijn even slecht als ongebreidelde lusten en de boze gevolgen van de zonde in het einde bijt zij als een slang, want hier bevinden wij:
A. Dat zonden, zoet in het bedrijven, daarna hatelijk en smartelijk worden, en dat het des zondaars eigen geweten is, die ze aldus maakt voor hemzelf. Amnon haatte Thamar, omdat zij niet wilde bewilligen in zijn goddeloosheid, en dus de schuld er van, zelfs niet ten dele op zich wilde nemen, maar haar tot het laatste toe weerstaan heeft, er tegen gesproken heeft en er dus de gehele schuld van op hem liet rusten. Indien hij de zonde had gehaat en er zichzelf om had verafschuwd, wij zouden hebben kunnen hopen dat hij boetvaardig was. "Droefheid naar God werkt verontwaardiging" 2 Corinthiers 7:11, o maar de persoon te haten, die hij mishandeld had, dat toonde aan dat zijn geweten wel verschrikt, maar zijn hart niet verootmoedigd was. Zie hoe bedrieglijk de genietingen zijn van het vlees, hoe spoedig zij voorbijgaan en in walging verkeren, zie Ezechiel 23:17.
B. Dat zonden, gepleegd in het verborgen, later openbaar worden, en dat ook de zondaars zelf dikwijls bekend worden, openbaar worden als zondaars. De Joodse leraren zeggen dat bij gelegenheid van deze goddeloosheid van Amnon een wet gemaakt werd, dat een jonge man en een jonge vrouw nooit tezamen alleen gelaten mochten worden, want zeiden zij, indien des konings dochter aldus behandeld werd, wat zal er dan van de kinderen van particulieren worden? Wij moeten de misdadiger nu overlaten aan de verschrikkingen van zijn eigen schuldig geweten, en zien wat er van het arme slachtoffer wordt.

a. Bitterlijk heeft zij het haar aangedane kwaad beweend, daar het een vlek was op haar eer, hoewel er geen wezenlijke smet door kwam op haar deugd. Zij verscheurde haar fraaie klederen ten teken van haar smart, deed as op haar hoofd om zich te ontsieren, een afkeer

hebbende van haar eigen schoonheid en versierselen, omdat zij Amnons ongeoorloofde liefde hadden opgewekt, en zij ging heen en kreet weende om de zonde van een ander, vers 19.
b. Zij trok zich terug in het huis van haar broeder Absalom omdat hij haar eigen broeder was, en daar leefde zij in eenzaamheid en smart, ten teken van haar zedigheid en haar verfoeiing van onkuisheid. Absalom sprak vriendelijk tot haar, zei haar voor het ogenblik de belediging voorbij te zien, daar hij bij zichzelf voornam haar te wreken, vers 20. Uit Absaloms vraag: Is Amnon bij u geweest? schijnt men te kunnen opmaken, dat Amnon bekend was om zulke ontuchtige handelingen zodat het voor een zedige vrouw gevaarlijk was om bij hem te zijn, dit kon Absalom weten, terwijl Thamar er toch geheel onkundig van was.

2 Samuël 13:21 - 29
Wat Salomo zegt van het begin des krakeels, is even waar van het begin van alle zonde, het is een opening geven aan het water, als de sluisdeuren eenmaal weg zijn, dan volgt een overstroming, het ene kwaad brengt het andere voort, en het is moeilijk te zeggen wat er het einde van zijn zal.

I. Hier wordt ons gezegd dat David zeer vertoornd was wegens de zonde van Amnon, hij ontstak zeer, vers 21. Hij had er wel reden toe, daar zijn eigen zoon zich aan zo'n gruwel heeft schuldig gemaakt, en er hemzelf in behulpzaam had doen zijn. Het zal een smaad wezen voor hem, dat hij hem geen betere opvoeding had gegeven, het zal een smet wezen op zijn gezin, het ongeluk van zijn dochter, een slecht voorbeeld voor zijn koninkrijk, en een onrecht aan de ziel zijns zoons. Maar was het genoeg, dat hij toornig was? Hij had er zijn zoon voor moeten straffen, hem openlijk schande moeten aandoen, beide als vader en als koning had hij er de macht toe. Maar de Septuaginta voegt er hier deze woorden aan toe: "Doch hij bedroefde het hart van zijn zoon Amnon niet, want hij had hem lief, omdat hij zijn eerstgeborene was." Hij verviel in Eli's dwaling, wiens zonen zich vervloekt hebben gemaakt, terwijl hij hen niet eens zuur heeft aangezien. Indien Amnon hem dierbaar was, dan zou, als hij hem gestraft had, dit een zoveel groter straf voor hemzelf geweest zijn voor zijn eigen onkuisheid. Maar hij kan de schande niet dragen, waaraan diegenen zich hebben te onderwerpen, die anderen bestraffen voor hetgeen waaraan zij zichzelf schuldig weten, en daarom moet zijn toorn in de plaats komen van zijn gerechtigheid. Hierdoor worden zondaren verhard, Prediker 8:11.

II. Hoe Absalom het opnam. Hij besluit reeds het werk eens rechters te doen in Israël, en daar zijn vader Amnon niet wil straffen, zal hij het doen, niet uit een beginsel van recht en gerechtigheid of ijver voor de deugd, maar van wraakzucht, omdat hij in de mishandeling die zijn zuster had ondergaan, zichzelf beledigd achtte. Hun moeder was de dochter van een heidense vorst, Hoofdstuk 3:3, dat hun misschien soms verweten werd door hun broeders, die dan zeiden dat zij kinderen waren van een vreemde. Absalom dacht dat zijn zuster nu als zo een behandeld was, en als Amnon haar geschikt vond om er een hoer van te maken, dan zal hij hem geschikt vinden om een slaaf van hem te maken, dit bracht hem in woede, en niets minder dan Amnons bloed kan zijn toorn tot bedaren brengen. Wij hebben hier:

1. Het plan geboren. Absalom haatte Amnon, vers 22, en die zijn broeder haat is alrede een doodslager, en is evenals Kaïn uit de boze, 1 Johannes 3:13, 15. Absaloms haat tegen zijns broeders misdaad zou loffelijk geweest zijn, en hij zou hem rechtvaardig door een behoorlijk rechtsgeding hebben kunnen vervolgen, tot een voorbeeld voor anderen, en om aan zijn beledigde zuster enigerlei vergoeding te bezorgen, maar zijn persoon te haten en het plan op te vatten hem te vermoorden, dat was God grotelijks te beledigen, door de overtreding van het zevende gebod te willen goedmaken door het zesde te overtreden, alsof al de geboden niet

gelijkelijk heilig waren. Maar: "die gezegd heeft: Gij zult geen overspel doen, die heeft ook gezegd: Gij zult niet doden," Jakobus 2:11.

2. Het plan verborgen gehouden. Hij zei aan Amnon niets van deze zaak, goed noch kwaad, hield zich alsof hij er niets van wist en betoonde hem zijn gewone beleefdheid, maar slechts wachtende op een gunstige gelegenheid om hem een onheil te berokkenen. Die haat is het ergst:
a. Die verborgen word gehouden, waaraan geen opening, geen uitweg wordt gegeven. Indien Absalom de zaak met Amnon had besproken, hij zou hem hebben kunnen overtuigen van zijn zonde en hem tot berouw en bekering hebben kunnen brengen, maar daar hij niets zei werd Amnons hart verhard, en werd zijn eigen hart al meer en meer tegen hem verbitterd, daarom is het berispen van onze naaste gesteld tegenover hem in ons hart te haten, Leviticus 19:17.
b. Waaraan men de schijn geeft van vriendschap, zo was die van Absalom, zijn "woorden waren gladder dan boter, maar zijn hart was krijg, " zie Spreuken 26:26.
c. Die lang gekoesterd wordt, twee volle jaren heeft Absalom deze wortel van de bitterheid in zijn hart aangekweekt, vers 23. Misschien had hij niet dadelijk het voornemen zijn broeder te doden, (want indien hij het wel dadelijk van plan was geweest, dan zou hij er wel evengoed de gelegenheid toe gehad hebben als na die twee jaren) hij wachtte slechts op een gelegenheid om hem te schande te maken, of hem op een andere wijze kwaad te doen, maar mettertijd is zijn haat hiertoe gerijpt, dat hij met niets anders tevreden kon zijn, dan hem de dood te veroorzaken. Indien de zon eenmaal ondergegaan zijnde over de toorn, de duivel zoveel plaats geeft als te kennen wordt gegeven in Efeziers 4:26, 27, wat zullen de zonsondergangen van twee volle jaren dan niet doen!

3. Het plan beraamd.
a. Absalom geeft een feestmaal in zijn landhuis, evenals Nabal dit gedaan heeft, bij gelegenheid van het scheren van zijn schapen, vers 23. Hoeveel zorg Absalom ook droeg voor zijn persoon, Hoofdstuk 14:26, en hoe hoog hij zich ook hield, hij kende het aangezicht van zijn schapen, en zette zijn hart op de kudden. Zij, die geen andere zorg hebben omtrent hun goederen op het land, dan hoe ze door te brengen in de stad, slaan de rechte weg in om er spoedig het einde van te zien. Toen Absalom schaapscheerders had, wilde hij zelf er bij wezen.
b. Aan dit feestmaal nodigt hij de koning, zijn vader, en al de prinsen van de bloede, vers 24. Niet slechts om de gelegenheid te hebben hun zijn achting te betonen, maar ook om zich hierdoor meer geëerd te doen zijn onder zijn naburen. Zij, die verwant zijn aan hoge personen, zijn geneigd om zich op die verwantschap te veel te laten voorstaan.
c. De koning wilde niet zelf gaan, omdat hij hem niet op de onkosten wilde jagen van hem te onthalen, vers 26. Absalom schijnt een goed in eigen beheer gehad te hebben, de koning had het hem geschonken, en wilde dat hij het goed en zuinig zou besturen, hierin was hij een voorbeeld voor ouders, om aan hun kinderen, als zij volwassen zijn, een genoegzaam levensonderhoud te geven overeenkomstig hun rang, en dan zorg te dragen dat zij niet boven hun vermogen leven, en inzonderheid zelf er niet toe mee te werken, dat zij dit doen. Jonge lieden, die hun eigen huishouding hebben, doen wijs als zij zo beginnen, dat zij kunnen voortgaan.
d. Absalom kreeg verlof voor Amnon en al de andere zonen des konings, om bij hem aan de maaltijd in zijn landhuis te komen, vers 26, 27. Absalom had zijn vijandschap jegens Amnon zo goed verborgen gehouden, dat David geen reden had om een kwaad opzet jegens hem in die bijzondere uitnodiging te vermoeden. "Laat toch mijn broeder Amnon met ons gaan," maar de slag zal David zoveel dieper wonden, omdat hij zich liet overhalen om zijn toestemming te geven tot hetgeen er de gelegenheid toe gaf, evenals tevoren, vers 7. Het

schijnt dat Davids zonen, hoewel zij volwassen waren, die eerbied aan hun vader bleven betonen, dat zij zo'n kleine reis niet zonder zijn verlof wilden ondernemen. Aldus behoren kinderen, zelfs als zij mannen en vrouwen zijn geworden, hun ouders te eren, hen te raadplegen, en niets van belang te doen of te ondernemen zonder hun toestemming, en nog veel minder tegen hun zin.

4. Het plan ten uitvoer gebracht, vers 28, 29.
A. Absaloms onthaal was zeer gul en ruim want hij wil dat zij allen vrolijk zijn zullen van de wijn, Amnon ten minste zal dit zijn want hij wist, dat deze wel tot overmatig drinken geneigd was. Maar,
B. De order, die hij betreffende Amnon aan zijn dienaren gaf, namelijk dat zij zijn bloed moeten vermengen met de wijn, was zeer barbaars. Indien hij hem had uitgedaagd en, steunende op zijn goede zaak en de gerechtigheid Gods, zelf met hem gestreden had, dan zou dit wel zeer slecht geweest zijn, maar toch meer eerlijk en meer te verontschuldigen (onze aloude wetten hebben in sommige gevallen zo'n gevecht als Godsgericht toegestaan), maar hem te vermoorden, zoals hij gedaan heeft, dat was Kaïns voorbeeld volgen, waarin alleen de oorzaak verschillend was, Abel werd gedood omdat hij rechtvaardig was, Amnon werd gedood om zijn goddeloosheid.

Let op de verzwaringen dier zonde.
a. Hij wilde Amnon doden, als zijn hart vrolijk was van de wijn en hij bijgevolg niet het minst aan gevaar dacht en het minst instaat was om weerstand te bieden, en ook het minst geschikt was om uit de wereld te gaan, alsof zijn boosaardige haat bedoelde beide ziel en lichaam te verderven hem geen tijd gevende om te zeggen: Heere, wees mij genadig. Welk een ontzettende verrassing is de dood geweest voor velen, wier hart bezwaard was met brasserij en dronkenschap! b. Zijn dienaren moeten gebruikt worden om dit te doen, en aldus betrokken worden in de schuld. Hij moest het woord van bevel geven: Slaat Amnon, en dan moeten zij in gehoorzaamheid aan hem en in het vertrouwen dat zijn gezag hen tegen vervolging zal beschermen, hem doden. Hoe goddeloos tart hij de Goddelijke wet als hij, terwijl het gebod Gods uitdrukkelijk zegt: Gij zult niet doodslaan, hun gebiedt Amnon te doden, op die volmacht: Is het niet dat ik het u geboden heb? Dit is genoeg. Zijt sterk, weest dapper, en vreest God noch de mensen." Die dienstknechten zijn slecht onderwezen (en hebben slechte meesters) die gehoorzamen in tegenspraak met God. Diegenen zijn al te gedienstig, die hun ziel aan de verdoemenis prijsgeven, om hun meesters te believen, wier grote woorden hen niet tegen Gods toorn kunnen beschermen. Meesters moeten altijd hun dienstknechten gebieden, als die weten, dat zij zelf een Meester hebben in de hemel.
c. Hij deed het in de tegenwoordigheid van al de zonen des konings, van wie gezegd is, Hoofdstuk 8:18, dat zij hoofdofficieren waren, zodat het een belediging was van de openbare gerechtigheid, waarvan zij de bestuurders waren, en van de koning, zijn vader, wiens vertegenwoordigers zij waren, en een minachting van het zwaard, dat een schrik had moeten wezen voor zijn slechte daden terwijl zijn slechte daden integendeel een schrik waren voor hen, die het droegen.
d. Er is reden te vermoeden dat Absalom dit deed, niet alleen om de twist van zijn zuster te wreken, maar om voor zichzelf plaats te maken op de troon, waarnaar zijn eerzucht uitging, en waarop. hij goede kansen had, als Amnon, de oudste zoon, uit de weg was. Toen het woord van bevel gegeven was, bleven Absaloms dienstknechten niet in gebreke het uit te voeren, daar zij ondersteund werden door de mening, dat hun meester, nu de naaste erfgenaam zijnde van de kroon, (want Chileab was dood, naar bisschop Patrick onderstelt) hen wel voor kwaad zou behoeden. Nu wordt in Davids huis het zwaard getrokken, dat, naar luid van de bedreiging, er niet meer van zal wijken. Ten eerste. Zijn oudste zoon valt er door, er zelf door

zijn goddeloosheid de oorzaak van zijnde, terwijl zijn vader door zijn oogluiking van het kwaad er medeplichtig aan is. Ten tweede. Al zijn zonen vluchten er voor, en komen verschrikt tehuis, niet wetende hoe ver het bloedig plan van hun broeder Absalom zich zou uitstrekken. Zie welk een kwaad door de zonde in een gezin wordt aangericht.

2 Samuël 13:30 - 39

I. Hier is de verschrikking, die over David kwam door een vals gerucht, te Jeruzalem verspreid, dat Absalom al de zonen des konings had verslagen, vers 30. Losse geruchten zullen gewoonlijk wat erg is nog erger maken, en het eerste bericht nopens een zaak als deze, stelt haar schrikkelijker voor dan zij later blijkt te wezen. Laat ons dan niet verschrikt worden door kwade tijdingen zolang zij nog niet bevestigd zijn, maar als wij het ergste horen het beste hopen, of tenminste hopen op betere. Deze valse tijdingen gaven aan David voor het ogenblik evenveel smart, alsof zij waar waren geweest, hij scheurde zijn klederen, en legde zich neer ter aarde, terwijl het toch nog slechts een los gerucht was, vers 31. Het was goed dat David genade had, hij had haar zeer nodig, want hij had sterke hartstochten.

II. De herstelling van de vergissing op tweeërlei wijze:

1. Door de slimme gissing van Jonadab, de zoon van Davids broeder, die hem zeggen kon: Amnon alleen is dood, niet al de zonen des konings, vers 32, 33, en hem ook kon zeggen, dat hij gedood was op bevel van Absalom, en dat het plan ertoe beraamd was van de dag af, dat hij zijn zuster Tamar had verkracht. Welk een slecht mens was hij, dat hij, dit alles wetende of reden hebbende om het te vermoeden, er David niet eerder mee bekend gemaakt heeft, zodat deze middelen had kunnen beramen om de twist bij te leggen! Dat zou Jonadabs plicht geweest zijn indien hij als een eerlijk man had gehandeld, David had dan tenminste Amnon niet het gevaar in de mond laten lopen, door hem verlof te geven om naar Absaloms huis te gaan. Als wij niet alles doen wat wij kunnen om kwaad te voorkomen, dan maken wij er ons medeplichtig aan. "Wanneer wij zeggen: Zie, wij weten dat niet, zal Hij die de harten weegt, dat niet merken", of wij het al of niet wisten? Zie Spreuken 24:11, 12. Laat het zijn, dat Jonadab niet zo schuldig was aan Amnons dood als aan zijn zonde, maar zulke vrienden blijken zij te wezen, naar wie men luistert als zij goddeloosheden aanraden: hij, die niet zo vriendelijk wilde wezen om Amnons zonde te voorkomen, wilde ook de vriendelijkheid niet hebben om zijn verderf te voorkomen daar hij dit toch gekund schijnt te hebben.

2. Door de behouden terugkomst van al de zonen des konings behalve Amnon. Zij en hun dienaren werden spoedig door de wacht ontdekt, vers 34, 35, en kwamen spoedig aan om te tonen dat zij in leven waren, maar de stellige tijding te brengen, dat Absalom zijn broeder Amnon had vermoord. De droefheid, die David gevoeld had om hetgeen niet was maakte hem nu te beter instaat om te dragen wat wel was door hem, toen hij beter ingelicht was, aanleiding te geven om God te danken, dat niet al zijn zonen dood waren, maar dat Amnon dood was, op zo verraderlijke barbaarse wijs vermoord door zijn eigen broeder, was toch genoeg om de koning en het hof van de koning en het koninkrijk in rouw te dompelen. Droefheid is nooit meer redelijk dan wanneer er ook zonde in het geval is.

III. Absaloms vlucht voor de gerechtigheid. Absalom nu vluchtte terstond, vers 34. Thans was hij even bevreesd voor de zonen des konings als zij voor hem geweest zijn, zij vloden voor zijn boosaardigheid, hij voor hun gerechtigheid. Geen deel van het land Israëls kon hem een schuilplaats verlenen. De vrijsteden gaven geen bescherming aan een moedwillige moordenaar. Hoewel David Amnons bloedschande ongestraft liet, kon Absalom zich toch niet vleien zijn vergeving te verkrijgen voor deze moord, zo uitdrukkelijk was de wet in dit geval, en zo welbekend Davids gerechtigheid en zijn vrees voor bloedschuld. Daarom begaf hij zich

zo spoedig mogelijk naar de bloedverwanten van zijn moeder, en werd ontvangen door zijn grootvader Thalmai, koning van Gesur, vers 37, en daar werd hij gedurende drie jaren beschermd, vers 38, David hem niet opeisende, en Thalmai zich niet verplicht rekenende om hem terug te zenden, behalve in het geval dat hij opgeëist werd.

IV. Davids onrust om zijn afwezigheid. Geruime tijd droeg hij rouw om Amnon, vers 37, maar mettertijd verminderde die droefheid, hij had zich getroost over Amnon, dat hij dood was, ook zijn verfoeiing van Absaloms zonde nam maar al te veel af, in plaats van hem te verafschuwen als een moordenaar, verlangde zijn ziel om naar Absalom uit te trekken, vers 39 In het eerst kon hij het niet van zich verkrijgen om recht aan hem te doen, nu is hij bijna bereid om hem weer in gunst aan te nemen. Dit was Davids zwakheid. God moet iets in zijn hart gezien hebben, dat verschil maakte anders zouden wij gedacht hebben dat hij evenzeer als Eli, zijn zonen meer eerde dan God.

HOOFDSTUK 14

1 Als nu Joab, de zoon van Zeruja, merkte, dat des konings hart over Absalom was; 2 Zo zond Joab heen naar Thekoa, en nam van daar een wijze vrouw; en hij zeide tot haar: Stel u toch, alsof gij rouw droegt, en trek nu rouwklederen aan, en zalf u niet met olie, en wees als een vrouw, die nu vele dagen rouw gedragen heeft over een dode; 3 En ga in tot de koning, en spreek tot hem naar dit woord. En Joab leide de woorden in haar mond.

4 En de Thekoietische vrouw zeide tot de koning, als zij op haar aangezicht ter aarde was gevallen, en zich neergebogen had, zo zei zij: Behoud, o koning! 5 En de koning zei tot haar: Wat is u? En zij zeide: Zekerlijk, ik ben een weduwvrouw, en mijn man is gestorven. 6 Nu had uw dienstmaagd twee zonen, en deze beiden twistten in het veld, en er was geen scheider tussen hen; zo sloeg de een de ander, en doodde hem. 7 En zie, het ganse geslacht is opgestaan tegen uw dienstmaagd, en hebben gezegd: Geef dien hier, die zijn broeder geslagen heeft, dat wij hem voor de ziel zijns broeders, dien hij doodgeslagen heeft, doden, en ook de erfgenaam verdelgen; alzo zullen zij mijn kool, die overgebleven is, uitblussen, opdat zij mijn man geen naam noch overblijfsel laten op de aardbodem. 8 Toen zei de koning tot deze vrouw: Ga naar uw huis, en ik zal voor u gebieden. 9 En de Thekoietische vrouw zeide tot de koning: Mijn heer koning, de ongerechtigheid zij op mij en op mijns vaders huis; de koning daarentegen, en zijn stoel, zij onschuldig. 10 En de koning zeide: Spreekt iemand tegen u, zo breng hem tot mij; en hij zal u voortaan niet meer aantasten. 11 En zij zeide: De koning gedenke toch aan de HEERE, uw God, dat de bloedwrekers niet te vele worden om te verderven, dat zij mijn zoon niet verdelgen. Toen zeide hij: Zo waarachtig als de HEERE leeft, indien er een van de haren uws zoons op de aarde zal vallen! 12 Toen zeide deze vrouw: Laat toch uw dienstmaagd een woord tot mijn heer de koning spreken. En hij zeide: Spreek. 13 En de vrouw zeide: Waarom hebt gij dan alzulks tegen Gods volk gedaan? Want daaruit, dat de koning dit woord gesproken heeft, is hij als een schuldige, dewijl de koning zijn verstotene niet wederhaalt. 14 Want wij zullen de dood sterven, en wezen als water, dat, ter aarde uitgestort zijnde, niet verzameld wordt. God dan zal de ziel niet wegnemen, maar Hij zal gedachten denken, dat Hij de verstotene niet van Zich verstote. 15 Nu dan, dat ik gekomen ben, om ditzelve woord tot de koning, mijn heer, te spreken, is omdat het volk mij vreesachtig gemaakt heeft; zo zeide uw dienstmaagd: Ik zal nu tot de koning spreken; misschien zal de koning het woord zijner dienstmaagd doen. 16 Want de koning zal horen, om zijn dienstmaagd te redden van de hand des mans, die voorheeft mij en mijn zoon te zamen van Gods erve te verdelgen. 17 Wijders zeide uw dienstmaagd: Het woord mijns heren, des konings, zij toch tot rust; want gelijk een Engel Gods, alzo is mijn heer de koning, om te horen het goede en het kwade; en de HEERE, uw God, zal met u zijn. 18 Toen antwoordde de koning, en zeide tot de vrouw: Verberg nu niet voor mij de zaak, die ik u vragen zal. En de vrouw zeide: Mijn heer de koning spreke toch.

19 En de koning zeide: Is Joabs hand met u in dit alles? En de vrouw antwoordde en zeide: Zo waarachtig als uw ziel leeft, mijn heer koning, indien iemand ter rechter - of ter linkerhand zou kunnen afwijken van alles, wat mijn heer de koning gesproken heeft; want uw knecht Joab heeft het mij geboden, en die heeft al deze woorden in de mond uwer dienstmaagd gelegd; 20 Dat ik de gestalte dezer zaak alzo omwenden zou, zulks heeft uw knecht Joab gedaan; doch mijn heer is wijs, naar de wijsheid van een Engel Gods, om te merken alles, wat op de aarde is.

21 Toen zeide de koning tot Joab: Zie nu, ik heb deze zaak gedaan; zo ga henen, haal de jongeling Absalom weder. 22 Toen viel Joab op zijn aangezicht ter aarde, en boog zich, en dankte de koning; en Joab zeide: Heden heeft uw knecht gemerkt, dat ik genade gevonden heb in uw ogen, mijn heer koning! Omdat de koning het woord van zijn knecht gedaan heeft. 23 Alzo maakte zich Joab op, en toog naar Gesur; en hij bracht Absalom te Jeruzalem. 24 En de koning zeide: Dat hij in zijn huis kere, en mijn aangezicht niet zie. Alzo keerde Absalom in zijn huis, en zag des konings aangezicht niet.

25 Nu was er in gans Israël geen man zo schoon als Absalom, zeer te prijzen; van zijn voetzool af tot zijn hoofdschedel toe was er geen gebrek in hem. 26 En als hij zijn hoofd beschoor, (nu geschiedde het ten einde van elk jaar, dat hij het beschoor, omdat het hem te zwaar was, zo beschoor hij het), zo woog het haar zijns hoofds tweehonderd sikkelen, naar des konings gewicht. 27 Ook werden Absalom drie zonen geboren, en een dochter, welker naam was Thamar; deze was een vrouw, schoon van aanzien. 28 Alzo bleef Absalom twee volle jaren te Jeruzalem, dat hij des konings aangezicht niet zag. 29 Daarom zond Absalom tot Joab, dat hij hem tot de koning zond; maar hij wilde niet tot hem komen. Zo zond hij nog ten anderen male; evenwel wilde hij niet komen. 30 Zo zeide hij tot zijn knechten: Ziet, het stuk akkers van Joab is aan de zijde van het mijne, en hij heeft gerst daarop; gaat heen, en

steekt het aan met vuur, en Absaloms knechten staken dat stuk akkers aan met vuur. 31 Toen maakte zich Joab op en kwam tot Absalom in het huis, en zeide tot hem: Waarom hebben uw knechten het stuk akkers, dat mijn is, met vuur aangestoken? 32 En Absalom zeide tot Joab: Zie, ik heb tot u gezonden, zeggende: Kom herwaarts, dat ik u tot de koning zende, om te zeggen: Waarom ben ik van Gesur gekomen? Het ware mij goed, dat ik nog daar ware; nu dan, laat mij het aangezicht des konings zien; is er dan nog een misdaad in mij, zo dode hij mij. 33 Toen ging Joab in tot de koning, en zeide het hem aan. Toen riep hij Absalom, en hij kwam tot de koning in, en boog zich voor hem op zijn aangezicht ter aarde, voor des konings aangezicht; en de koning kuste Absalom.

In het vorige hoofdstuk lazen wij, hoe Absalom zich buiten de bescherming en gunst zijns koninklijken vaders heeft gebracht. Wij verlieten hem als balling en vogelvrijverklaarde. In dit hoofdstuk zien wij de kunstgrepen, die aangewend werden om hem en zijn vader wederom tezamen te brengen, en hoe dit ten laatste geschied is, hetgeen hier verhaald wordt om Davids dwaasheid te tonen in hem te sparen en hem toe te geven in zijn slechtheid, waarvoor hij spoedig gestraft werd in de opstand van zijn onnatuurlijke zoon.

I. Joab brengt een gewaand rechtsgeding voor hem door het geval van een arme weduwe van Thekoa en ontlokt hem een algemene uitspraak dat er een geval kan zijn, waarin vrijstelling van je doodstraf voor een moordenaar verleend moet worden, vers 1 - 20.
II. Op de toepassing hiervan verkrijgt hij een order van hem om Absalom naar Jeruzalem terug te brengen, maar vooralsnog wordt aan Absalom verboden aan het hof te komen, vers 21 - 24.
III. Na een bericht omtrent Absalom, zijn persoon en zijn gezin wordt ons meegedeeld, dat hij ten laatste door Joab in des konings tegenwoordigheid werd gebracht, en dat de koning ten volle met hem verzoend werd vers 25 - 33.

2 Samuël 14:1 - 20
I. Hier is Joabs plan om Absalom uit zijn ballingschap teruggeroepen te krijgen, zijn misdaad vergeven en zijn eerverlies herroepen, vers 1. Joab was zeer ijverig in deze zaak.

1. Als een hoveling, die er zich op toelegde om zich op alle mogelijke manieren aangenaam te maken bij zijn vorst, en zijn invloed aan te wenden om al meer in gunst bij hen te komen, hij merkte dat des konings hart over Absalom was en dat hij, nu de hitte zijns toorns afgekoeld was, nog dezelfde genegenheid voor hem had, en slechts een vriend nodig had om hem tot verzoening aan te sporen, en hem het middel aan de hand te geven hoe dit te doen, zonder dat de eer van zijn gerechtigheid eronder leed. Joab, ziende hoe Davids gemoedsgesteldheid was, heeft die goede dienst op zich genomen.

2. Als een vriend van Absalom, voor wie hij misschien een bijzondere genegenheid had of die hij tenminste beschouwde als de opgaande zon, wie zich aan te bevelen zijn belang meebracht. Hij voorzag duidelijk dat zijn vader ten laatste wel met hem verzoend zou worden, en daarom dacht hij zich hen beide te vriend te maken, door hun verzoening tot stand te brengen.

3. Als een staatsman, wie het openbare welzijn ter harte gaat. Hij wist dat Absalom de lieveling des volks was, en mocht David sterven, terwijl Absalom nog in ballingschap was, dan zou er een burgeroorlog kunnen ontstaan tussen hen, die voor hem, en hen, die tegen hem waren, want het is waarschijnlijk dat hoewel geheel Israël omtrent zijn persoon genegen was, de gevoelens omtrent zijn zaak toch zeer verdeeld waren.

4. Als iemand, die zelf een misdadiger was wegens zijn moord op Abner, hij was zich bewust van bloedschuld, en dat hijzelf blootgesteld was aan de openbare gerechtigheid, alle gunst, die hij aan Absalom kon doen bewijzen, zou dus bijdragen tot opschorting van zijn eigen straf.

II. Hoe hij het aanlegde om zijn doel te bereiken. Hij liet de koning een enigszins soortgelijk geval voorleggen, en dit werd door de persoon, die hij hiervoor gebruikte, zo handig gedaan, dat de koning het als een werkelijk geval opnam en er een oordeel over uitsprak, zoals hij deed toen Nathan hem zijn gelijkenis voorstelde, en daar het oordeel ten gunste van de misdadiger uitviel, kon tot de toepassing worden overgegaan, waarin aangetoond werd, dat het geval zijn eigen gezin betrof, mocht echter de uitspraak des konings streng zijn, dan luidde de instructie aan de vrouw waarschijnlijk, om niet tot de toepassing over te gaan.

1. De persoon, die hij gebruikte, wordt niet genoemd, maar er wordt gezegd dat zij een vrouw was van Thekoa, een die hij wist geschikt te zijn voor die taak en het was nodig dat het toneel van de handeling op een afstand gelegd zou worden, opdat David het niet vreemd zou vinden, dat hij er nog niet van gehoord had. Er wordt gezegd dat zij een wijze vrouw was, een die meer vernuft en een welbespraakter tong had dan de meesten van haar geburinnen, vers 2. De waarheid van het verhaal zou te minder verdacht worden, als het, gelijk verondersteld werd, uit de mond van de persoon zelf kwam.

2. Zij stelde zich voor als een troosteloze weduwe, vers 2. Joab wist dat zo een gerede toegang zou vinden bij de koning, die altijd bereid was treurenden te troosten, inzonderheid treurende weduwen, hijzelf had het als erenaam Gods aangeduid, dat Hij is "een rechter van de weduwen." Psalm 68:6. Gods oor en ook Zijn hart is ongetwijfeld meer open voor het geroep van de beproefden dan dat van de barmhartigste vorst op aarde zijn kan.

3. Het was een zaak van medelijden, die zij de koning moest voorleggen, een zaak waarvoor zij geen hulp kon verkrijgen dan van des konings meedogend hart, want de wet - en bijgevolg het oordeel van al de mindere gerechtshoven - was tegen haar. Zij zegt de koning dat haar man is gestorven, vers 5, dat zij twee zonen had, die de troost en steun waren van haar weduwstaat, dat deze twee twist met elkaar kregen, zoals dit meer onder jongelieden is, en streden, en dat de een de ander ongelukkig gedood heeft, vers 6, dat zij hem, die de manslag had gepleegd, gaarne zou willen beschermen, want, zoals Rebekka omtrent haar twee zonen redeneerde: "Waarom zou ik van beide beroofd worden op een dag?" Genesis 27:45. Maar hoewel zij, die de naaste bloedverwante was van de verslagene, bereid was van de eis des bloedwrekers af te zien, hebben de andere bloedverwanten er op aangedrongen, dat de overlevende broeder ter dood zou gebracht worden overeenkomstig de wet, niet uit liefde voor gerechtigheid of voor de verslagene, maar opdat, door de erfgenaam om te brengen en zij waren onbeschaamd genoeg om te bekennen dat dit hun doel was - de erfenis van hen zou zijn. En aldus wilden zij:
a. Haar van haar steun en troost beroven, mijn kool uitblussen, dus een einde maken aan al mijn blijdschap in dit leven.
b. De gedachtenis haars mans uitroeien. "Zijn geslacht zal geheel uitgestorven zijn, zij zullen hem geen naam noch overblijfsel laten op de aardbodem, vers 7.

4. De koning beloofde haar zijn gunst en zijn bescherming voor haar zoon. Let op, hoe de medelijdende inwilliging des konings al meer en meer toenam.
a. Op de voorstelling harer zaak beloofde hij haar in overweging te zullen nemen en er orders voor te geven, vers 8. Het was bemoedigend dat hij haar verzoek niet afwees met: "Curat lex Het recht hebbe zijn loop, bloed roept om bloed, en het moet hebben waar het om roept",

maar hij wil tijd hebben om er een onderzoek naar in te stellen of hetgeen zij in haar verzoek aanvoert overeenkomstig de waarheid is.
b. Hiermede is de vrouw niet tevreden, maar verzoekt dat hij terstond uitspraak zal doen te harer gunste en zo de feiten niet zijn zoals zij ze voorstelt, en er bijgevolg een verkeerde uitspraak in wordt gegeven, zo wil zij de schuld dragen, maar de koning en zijn stoel zal zij van schuld bevrijden, vers 9. Dat zij dit zegt zou de koning echter niet van schuld bevrijden, indien hij een oordeel uitspreekt zonder behoorlijk kennis genomen te hebben van de zaak.
c. Aldus gedrongen zijnde, belooft hij haar nog dat zij door haar tegenstanders niet beledigd of benadeeld zal worden, maar dat hij haar tegen alle overlast zal beschermen, vers 10. Magistraten moeten de beschermers zijn van verdrukte weduwen. Dit stelt haar echter niet tevreden of zij moet ook de vergiffenis van haar zoon en zijn bescherming van hem verkrijgen. Ouders zijn niet gerust of hun kinderen moeten veilig wezen, veilig in deze en in de toekomende wereld, vers 11. Laat de bloedwreker mijn zoon niet verdelgen, want ik ben ongelukkig zo ik hem verlies, men zou evengoed mijn leven kunnen nemen als het zijne. De koning gedenke toch aan de Heere, uw God.

Dat is:
a. "Hij bevestige zijn barmhartige uitspraak door een eed, de Heere onze God noemende bij wijze van beroep op Hem opdat de uitspraak onbetwistbaar en onherroepelijk zij, en dan zal ik gerust wezen." Zie Hebreeen 6:17, 18.
b. "Hij bedenke welke goede redenen er zijn voor deze barmhartige uitspraak, en dan zal hij er zelf in bevestigd worden. Gedenk hoe genadig en barmhartig de Heere uw God is, hoe Hij de zondaren lang verdraagt, niet met hen handelt naar dat zij verdienen, maar bereid is te vergeven. Gedenk hoe de Heere uw God Kaïn gespaard heeft, die zijn broeder doodsloeg en hem tegen de bloedwrekers heeft beschermd Genesis 4:15. Gedenk hoe de Heere uw God het bloed van Uria vergeven heeft, en laat de koning, die barmhartigheid verkregen heeft barmhartigheid bewijzen." Niets is geschikter om ons aan te sporen tot de vervulling van elken plicht, inzonderheid tot alle daden van barmhartigheid en weldadigheid, dan de Heere onze God te gedenken.
c. Deze weduwe heeft door haar aanhoudend dringen ten laatste een volkomen vergiffenis verkregen voor haar zoon, bevestigd met een eed, zoals zij het gewenst heeft. Zo waarachtig als de Heere leeft, indien er een van de haren uws zoons op de aarde vallen zal! dat is: ik sta er voor in dat hem om die zaak geen leed zal geschieden." De Zone Davids heeft aan allen die zich onder Zijn bescherming hebben gesteld, de verzekering gegeven dat, al zouden zij ook om Zijnentwil ter dood gebracht worden, toch "geen haar uit hun hoofd verloren zal gaan," Lukas 21:16 - 18, dat zij, hoewel voor Hem verliezende, toch niet door Hem zullen verliezen. Of David er wel aan gedaan heeft aldus de bescherming eens moordenaars op zich te nemen, die de vrijsteden niet konden beschermen, weet ik niet. Maar zoals de zaak hem voorkwam, was er niet alleen grote reden om ontferming te betonen aan de moeder, maar ook plaats genoeg voor een gunstig oordeel omtrent de zoon. Hij had zijn broeder verslagen, maar hij heeft hem tevoren niet gehaat. Het was op een plotselinge terging, en voor zoveel men wist kon het in zelfverdediging zijn geschied. Hijzelf heeft dit niet aangevoerd, maar de rechter moet de voorspraak zijn van de beschuldigde, en daarom: Laat ditmaal de barmhartigheid roemen tegen het oordeel.

5. De zaak aldus uitgewezen zijnde ten gunste van haar zoon, is het nu tijd om dit toe te passen op des konings zoon, Absalom. Zij begint het masker af te werpen, en nu doet zich een ander toneel voor. De koning is verrast, maar volstrekt niet misnoegd, om in deze nederige smekelinge plotseling een persoon te zien, die hem bestraft, zich als zijn raadgeefster opwerpt, en als voorspraak voor de prins, zijn zoon, als de mond des volks, om hem hun

gevoelen kenbaar te maken. Zij vraagt hem om vergeving en om geduld te hebben voor hetgeen zij nog verder te zeggen heeft, vers 12, en zij verkrijgt verlof om het te zeggen, daar de koning veel behagen vindt in haar vernuft en haar wijze van spreken.

A. Zij stelt Absaloms zaak voor als in werkelijkheid gelijkstaande met die, welke zij als de zaak haars zoons had voorgesteld, en daarom: als de koning haar zoon wilde beschermen, hoewel hij zijn broeder had gedood, dan behoort hij nog veel meer zijn eigen zoon te beschermen en zijn verstotene weer te halen, vers 13. "Mutate nomine, de te fabula narratur - Verander slechts de namen, en van u is het verhaal." Zij noemt Absalom niet, en dat was ook niet nodig, David verlangde zo naar hem, en zijn gedachten waren zo van hem vervuld, dat hij spoedig begreep wie zij bedoelde met zijn verstotene. En in die twee woorden waren twee argumenten, waarvan des konings teder hart de volle kracht gevoelde: "Hij is verbannen, verstoten, en heeft gedurende drie jaren de schande en de angst en al de ongemakken van de ballingschap verduurd, de zodanige is deze bestraffing genoeg, maar hij is uw verstotene, uw eigen zoon, een deel van uzelf, uw geliefde zoon. Het is waar, Absaloms zaak verschilde grotelijks van die, welke zij had voorgesteld. Absalom heeft zijn broeder niet plotseling in een opwelling van toorn gedood, maar boosaardig, uit een lang - gekoesterde wrok, niet in het veld, waar geen getuigen waren, maar aan tafel, voor de ogen van zijn gasten. Absalom was ook niet, zoals haar zoon, een enige zoon, David had er nog velen, en een, die pas onlangs was geboren van wie het veel meer waarschijnlijk is dat hij zijn opvolger zal zijn, want hij was Jedid - Jah genoemd, omdat God hem liefhad. Maar David was zelf die zaak te zeer toegedaan om aanmerkingen te maken op het ongelijke in die gevallen, en was meer begerig dan zij kon zijn, om aan zijn eigen zoon het gunstig oordeel te brengen, dat hij betreffende haar zoon had gegeven.
B. Zij redeneert er over met de koning om hem te bewegen Absalom uit zijn ballingschap terug te roepen, hem vergeving te schenken en hem weer in gunst aan te nemen.

a. Zij pleit op het belang, dat het volk van Israël in hem stelt. "Wat tegen hem wordt gedaan, wordt gedaan tegen het volk Gods, die het oog op hem hebben als erfgenaam van de kroon, tenminste het oog hebben op het huis Davids in het algemeen, waarmee het verbond gemaakt is, en waarvan zij dus de vermindering of het verval niet kunnen aanzien, doordat zovelen van zijn loten in de bloei hunner jaren worden afgesneden. Want daaruit dat de koning dit woord gesproken heeft, is hij als een schuldige, want hij wil er wel in voorzien, dat de naam en de gedachtenis mijns mans niet worde afgesneden, maar heeft er geen bekommernis over dat zijn eigen naam en gedachtenis in gevaar is, terwijl die toch van veel meer waardij en gewicht zijn dan tienduizenden van ons.

b. Zij voert de sterflijkheid aan van de mens, vers 14. Wij zullen de dood sterven, dit is voor ons bestemd, wij kunnen er niet aan ontkomen, noch de dood verschuiven of uitstellen. Wij bevinden ons allen onder de noodlottige noodzakelijkheid van te moeten sterven, en als wij dood zijn, kunnen wij niet meer in het leven teruggeroepen worden, wij zijn dan als water dat ter aarde uitgestort zijnde, niet verzameld wordt, ja, terwijl wij nog leven zijn wij reeds zo, wij hebben onze onsterflijkheid verloren, en kunnen haar niet herwinnen. Amnon zou eens hebben moeten sterven al had Absalom hem niet gedood, en als Absalom nu ter dood gebracht moet worden, omdat hij hem gedood heeft, dat zal hem, Amnon, niet weer in het leven terugbrengen. Dat was een armzalige redenering, en zou kunnen dienen tegen het straffen van elke moordenaar, maar het schijnt dat Amnon weinig bemind of geacht was bij het volk, en dat zijn dood weinig betreurd werd, en algemeen vond men het hard, dat zo'n dierbaar leven als dat van Absalom gegeven zou worden voor een leven, zo weinig gewaardeerd als dat van Amnon.

c. Zij pleit op Gods barmhartigheid en Zijn goedertierenheid jegens arme schuldige zondaren. "God zal de ziel, of het leven, niet wegnemen, maar Hij zal gedachten denken, dat Hij de verstotene Zijn kinderen, die tegen Hem overtreden hebben, en onderhevig zijn aan Zijn gerechtigheid, zoals Absalom aan de uwe, niet voor altijd van zich verstote, vers 14. Hier zijn twee grote voorbeelden van Gods barmhartigheid jegens zondaren gepast aangewend als redenen om genade te betonen. Ten eerste. De lankmoedigheid, die Hij hun betoont. Zijn wet wordt overtreden, maar Hij neemt niet terstond het leven weg van hen, die haar overtreden, doet de zondaars niet dood ter aarde vallen, dat Hij rechtvaardig zou kunnen op het ogenblik, dat zij de zonde bedrijven, maar verdraagt hen, en wacht om hun genadig te zijn. Gods wraak heeft Absalom laten leven waarom zou dan Davids gerechtigheid hem niet laten leven? Ten tweede. De voorziening, die Hij getroffen heeft om hen in Zijn gunst te herstellen, opdat zij, die door hun zonde zich uit Zijn tegenwoordigheid hebben verbannen, toch niet voor eeuwig buitengeworpen en verstoten zullen zijn. E
r kan voor de zondaars verzoening worden gedaan door offerande. Melaatsen en personen, die ceremonieel onrein waren, werden gebannen, maar er was een voorziening getroffen voor hun reiniging, opdat zij, hoewel voor een tijd buitengesloten, toch niet voor altijd verbannen zouden zijn. De toestand van zondaars is een toestand van verbannen zijn van God. Arme gebannen zondaren zouden waarschijnlijk voor eeuwig buitengeworpen worden van God, indien er geen maatregelen worden genomen om dit te voorkomen het is tegen de wil van God, dat zij dit zijn zouden, want Hij wil niet dat iemand verloren ga, de oneindige wijsheid heeft de rechte middelen beschikt om het te voorkomen zodat het de eigen schuld is van de zondaren, zo zij omkomen, buitengeworpen worden. Dit voorbeeld van Gods welwillendheid jegens ons allen, moet ons hart neigen om barmhartig en medelijdend te zijn voor elkaar, Mattheus 18:32,33.

6. Zij besluit haar toespraak met hoge loftuitingen aan de koning en sterke uitdrukkingen van haar verzekerdheid, dat hij doen zou wat recht en vriendelijk is, zowel in de ene zaak als in de andere, vers 15 - 17, want, alsof de zaak werkelijk bestond, blijft zij nog pleiten voor haarzelf en voor haar zoon, maar bedoelende Absalom.

a. Zij zou de koning niet lastig gevallen zijn, als het niet was dat het volk haar vreesachtig gemaakt heeft. Wordt dit opgevat van haar eigen zaak, dan wil zij zeggen dat al haar naburen haar bevreesd maakten voor het verderf, dat over haar en haar zoon stond te komen van de zijde van de bloedwrekers, en de angst, die haar daarom vervult, heeft haar de stoutmoedigheid gegeven om zich tot de koning zelf te wenden. Wordt er Absaloms zaak mee bedoeld, dan geeft zij de koning te kennen, wat hij tevoren niet wist, namelijk dat het volk ontevreden was wegens zijn strengheid voor Absalom, en wel in zo hoge mate, dat zij wezenlijk vreesde dat er een algemene muiterij en opstand op zou voortkomen, om welk groot onheil te voorkomen zij het gewaagd heeft tot de koning zelf te spreken. De angst, waarin zij verkeerde, moet tot verontschuldiging strekken voor haar onbeleefdheid.

b. Zij wendde zich tot hem met groot vertrouwen in zijn wijsheid en goedertierenheid. "Ik zei: ik zal zelf tot de koning spreken, en niemand vragen om voor mij te spreken, want de koning zal naar rede luisteren zelfs van zo’n gering schepsel als ik ben, hij zal het geroep horen van de verdrukten, en hij zal niet toelaten, dat ook de armste van zijn onderdanen van Gods erve verdelgd zal worden", dat is: "verdreven uit het land Israëls, om zich een toevlucht te gaan zoeken onder de onbesnedenen, zoals Absalom heeft moeten doen, wiens geval nog zoveel te erger is, nu hij, buitengesloten zijnde van het erfdeel Gods, Gods wet en inzettingen moet missen, die er anders toe zouden kunnen bijdragen om hem tot berouw en bekering te

brengen, en gevaar loopt van besmet te worden met de afgoderij van de heidenen onder wie hij verblijft, en dan die besmetting ook over ons te brengen, onder ons. Om de koning te bewegen haar verzoek toe te staan, drukt zij het vaste vertrouwen uit, dat zijn antwoord troostrijk zal zijn, zoals engelen het brengen (zoals bisschop Patrick dit verklaart) die de boden zijn van Gods genade. Wat die vrouw zegt bij wijze van loftuiting, zegt de profeet bij wijze van belofte Zacharia 12:8, "het huis Davids zal zijn als de engel des Heeren." "En om dit te doen "zal de Heere uw God met u wezen om u te helpen voor deze en alle andere rechtspraken, die gij doen zult." Voor personen van eer inzonderheid zijn de grote verwachtingen, die men van hen koestert, even zoveel aansporingen om alles te doen wat zij kunnen, om hen niet teleur te stellen, die op hen rekenen.

7. Eindelijk. De koning vermoedt dat Joabs hand in dit alles is, en de vrouw bekent dit, vers 18 - 20.
a. De koning heeft dit spoedig vermoed. Want hij kon niet denken dat een vrouw als deze zich uit eigen beweging voor een zaak van zoveel gewicht tot hem gewend zou hebben. En hij kende niemand, van wie het zo waarschijnlijk was om er haar toe aangezet te hebben, dan Joab, die een staatkundig man en een vriend van Absalom was.
b. Eerlijk wordt dit door de vrouw bekend. Uw knecht Joab, die heeft het mij geboden. "Als het wel gedaan is, zo laat hem er de lof voor hebben, indien het verkeerd was, zo drage hij er de schuld van." Hoewel zij bevond dat het de koning zeer aangenaam was, wilde zij toch de lof er voor niet voor zichzelve aannemen, maar zegt de waarheid zoals zij is, en geeft ons een voorbeeld om desgelijks te doen, en nooit een leugen te spreken teneinde een goed overlegd plan te verbergen. Durf waar zijn, er is niets dat een leugen nodig hebben kan.

2 Samuël 14:21 - 27
I. Merk hier op: de orders, die gegeven worden om Absalom terug te brengen, de zaak, waarvoor de vrouw tot David gekomen was, was hem zo aangenaam, en haar beleid daarbij zo verstandig en verrassend, dat hij er door in een zeer vriendelijk, welwillend humeur kwam. "Ga heen" zegt hij tot Joab, "haal de jongeling Absalom weer", vers 21. Hijzelf was geneigd hem gunst te betonen, maar voor de eer van zijn gerechtigheid wilde hij het niet doen dan op voorspraak van anderen, hetgeen de methode van de Goddelijke genade kan voorstellen. Het is waar, God heeft gedachten van ontferming voor arme zondaren, Hij wil niet dat zij zullen omkomen, maar Hij is met hen verzoend door de Middelaar, die voor hen bij Hem tussenbeide treedt, en aan wie Hij deze orders heeft gegeven "Ga heen, haal hen weer. God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, " en Hij is in dit land van onze ballingschap gekomen, om ons tot God te brengen. Joab, deze orders ontvangen hebbende:

1. Betuigt de koning dank voor de eer, die hij hem aandeed door hem te gebruiken voor een zaak, die zo algemene voldoening schonk, vers 22. Joab beschouwde het als een vriendelijkheid jegens hemzelf en (naar sommigen denken) als een aanduiding, dat hij hem nooit ter verantwoording zou roepen voor de moord, die hij gepleegd had. Maar indien hij dit dacht, dan vergiste hij zich, zoals wij zien in 1 Koningen 2:5, 6 .

2. Stelt niet uit om Davids orders ten uitvoer te brengen, hij bracht Absalom te Jeruzalem, vers 23. Ik zie niet hoe David gerechtvaardigd kan worden in zijn schorsen van de aloude wet, Genesis 9:6, "Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden," waarin een rechtvaardig magistraat zelfs "zijn broederen niet moet kennen en zijn zonen niet moet achten." Gods wetten waren nooit bedoeld om als spinnenwebben te zijn, die de kleine vliegen vangen, maar de grote doorlaten. God heeft Absalom rechtvaardig tot een gesel gemaakt voor hem, wiens dwaas medelijden hem aldus gespaard heeft. Maar hoewel hij hem

vergunde naar zijn eigen huis terug te keren, verbood hij hem toch aan het hof te komen, en wilde zelfs hem niet zien, vers 24. Hij legde hem onder dit verbod:
a. Om der wille van zijn eigen eer, om de schijn niet te hebben van zo'n groot misdadiger te steunen, noch hem al te gemakkelijk gratie te verlenen.
b. Misschien had hij iets gehoord van zijn gedrag toen Joab hem ging halen, dat hem maar al te veel reden gaf om te denken dat hij geen werkelijk berouw had, daarom legde hij hem onder dit teken van zijn misnoegen, teneinde hem te doen ontwaken tot het besef van zijn zonde, en tot berouw en smart er over en zich met God te verzoenen, dan zou David op het eerste teken hiervan ongetwijfeld hem terstond weer in gunst hebben aangenomen.

II. Naar aanleiding hiervan wordt een bericht gegeven omtrent Absalom. Er wordt niets gezegd van zijn wijsheid of Godsvrucht, hoewel hij de zoon was van zo'n vroom vader lezen wij niets van zijn vroomheid. Ouders kunnen aan hun kinderen geen genade geven al geven zij hun ook nog zo'n goede opvoeding. Al wat hier van hem gezegd wordt, is:

1. Dat hij een zeer schoon man was, in geheel Israël werd niemand gevonden, die hem gelijk was in schoonheid, vers 25. Een armzalige lof voor iemand in wie niets anders gevonden werd dat loffelijk was. Schoon is wie schone daden doet. Menige bevlekte, verdorven ziel huist in een schoon lichaam, getuige die van Absalom, die bevlekt was door bloed en misvormd was door onnatuurlijke ongenegenheid voor zijn vader en vorst. In zijn lichaam was geen gebrek, maar in zijn ziel was er niets dan wonden en etterbuilen. Misschien was dit een reden, waarom zijn vader zo veel van hem hield, en hem beschermd heeft tegen de gerechtigheid. Diegenen hebben reden te vrezen, dat zij verdriet zullen hebben van hun kinderen, die meer ingenomen zijn met hun schoonheid dan met hun deugd.

2. Dat hij zeer fraai hoofdhaar had. Hetzij het de lengte er van was, of de kleur of de buitengewone zachtheid, er was iets in, waardoor het zeer kostbaar en een sieraad voor hem was, vers 26. Deze nota wordt van zijn haar genomen, niet zoals van het haar eens nazireërs - verre van hem was die strengheid van levenswijze - maar als van het haar van een pronker. Hij liet het groeien, totdat het een last voor hem was en zwaar op hem woog, maar zolang hij het enigszins kon dragen wilde hij het niet laten afknippen, gelijk hoogmoed geen koude gevoelt, zo gevoelt hij ook geen hitte, en hetgeen die hoogmoed streelt en bevredigt, daarover wordt niet geklaagd, al veroorzaakt het ook nog zoveel ongerief. Als hij van tijd tot tijd zijn hoofd toch beschoor, dan liet hij het wegen om er mee te pronken, opdat het gezien zou worden, hoe ver het het haar van andere mannen overtrof, het woog twee honderd sikkelen, naar sommiger berekening was dit gelijk aan drie pond en twee ons van ons gewicht, en met de olie en het poeder, inzonderheid als het met stofgoud gepoederd werd, (Josephus zegt dat dit toen de mode was) denkt bisschop Patrick, dat het volstrekt niet ongelooflijk is, dat het zoveel woog. Dit fraaie haar bleek zijn strop te zijn, Hoofdstuk 18:9.

3. Dat zijn gezin begon gebouwd te worden. Waarschijnlijk duurde het lang eer hij een kind had, en toen was het dat hij, wanhopende om er een te hebben, die pilaar voor zich had opgericht, vermeld in Hoofdstuk 18:18, om aan zijn naam te doen gedenken, maar daarna had hij drie zonen en een dochter, vers 27. Of misschien zijn deze zonen door de rechtvaardige hand Gods afgesneden, toen hij het komplot van zijn rebellie smeedde, en heeft hij toen die pilaar opgericht.

2 Samuël 14:28 - 33
Drie jaren had Absalom in ballingschap doorgebracht bij zijn grootvader, en twee jaren als gevangene op vrije voeten in zijn eigen huis, en in die beide toestanden wordt hij beter

behandeld dan hij verdiend had, maar zijn hart is nog niet verootmoedigd, zijn hoogmoed niet terneer geworpen, en, in plaats van dankbaar te zijn dat hem het leven gespaard is, acht hij zich grotelijks verongelijkt omdat hij niet in al zijn ereplaatsen aan het hof is hersteld. Indien hij waarlijk berouw had gehad van zijn zonde, dan zou zijn afwezigheid van de hoffeesten, en zijn eenzaamheid en afzondering in zijn eigen huis, inzonderheid wijl hij toch te Jeruzalem, de heilige stad, was, hem zeer aangenaam geweest zijn. Als een moordenaar in het leven moet blijven, zo laat hem altijd in afzondering leven. Maar Absalom kan die rechtvaardige en zachte vernedering niet dragen, hij verlangt des konings aangezicht te zien, voorgevende dat het was omdat hij hem liefhad, maar in werkelijkheid omdat hij naar een gelegenheid zocht om hem te verdringen. Hij kan zijn vader geen kwaad doen, voordat hij met hem verzoend is, dit is dus nu het eerste bedrijf van het complot, deze adder kan niet weer bijten, voordat hij aan zijns vaders hart verwarmd is. Hij bereikte zijn doel, niet door voorgewende onderworpenheid en beloften van verbetering, maar - zou men het willen geloven? - door belediging en kwaad doen.

1. Door zijn onbeschaamdheid tegenover Joab, bracht hij deze terstond tot zich. Eenmaal en nogmaals had hij om Joab gezonden dat deze tot hem zou komen om met hem te spreken, (want tot hem gaan durfde hij niet) maar Joab wilde niet komen, vers 29, waarschijnlijk omdat Absalom hem niet zoveel dankbaarheid betoonde als hij moest voor zijn vriendelijkheid van hem weer naar Jeruzalem teruggebracht te hebben, hoogmoedige mensen beschouwen elke dienst, die men hun bewijst, als iets dat men hun verschuldigd is. Men zou gedacht hebben dat iemand in Absaloms omstandigheden een vriendelijke boodschap aan Joab gezonden zou hebben, hem een ruime beloning zou hebben aangeboden, want hovelingen verwachten dit, maar in plaats hiervan gebiedt hij zijn dienaren Joabs korenveld in brand te steken, vers 30, een daad zo boosaardig als hij maar bedenken kon. Simson heeft geen groter kwaad dan dit kunnen bedenken om aan de Filistijnen te doen. Het is vreemd dat Absalom dacht, dat hij door aan Joab kwaad te doen, hem zou bewegen om hem een vriendelijkheid te bewijzen, of zich zou aanbevelen in de gunst van zijn vorst of zijn volk, door zich zo boosaardig te tonen, en zo'n vijand van het algemene welzijn, want het vuur had zich naar andere korenvelden kunnen verspreiden. Toch heeft hij Joab hier werkelijk door tot zich gebracht, vers 38. Zo brengt God door beproevingen hen tot zich, die zich ver van Hem hebben gehouden. Absalom was door de wet verplicht schadevergoeding te geven, Exodus 22:6, maar wij bevinden niet dat hij het aangeboden of dat Joab het geëist heeft. Joab heeft misschien gedacht dat hij zijn weigering om met hem te gaan spreken niet kon rechtvaardigen, en daarom heeft Absalom gedacht dat hij deze manier om hem tot zich te doen komen wel kon rechtvaardigen. En nu ziet Joab niet slechts deze belediging over het hoofd, (misschien was hij verschrikt door Absaloms verbazende stoutmoedigheid en woede, en vrezende dat hij genoeg invloed op het volk had verkregen, dat zij hem ook in de vermetelste daden en ondernemingen zouden steunen, want anders zou hij dit nooit gewaagd hebben) maar gaat ook zijn boodschap doen bij de koning. Zie wat sommige mensen niet al doen kunnen door dreigementen, en door zich hoog en trots aan te stellen.

2. Door zijn onbeschaamde boodschap (ik kan haar met geen betere naam bestempelen) aan de koning, herkreeg hij zijn plaats aan het hof, om des konings aangezicht te zien dat is: om geheim raadsheer te worden, Esther 1:14.

a. Zijn boodschap was trots en gebiedend, zeer weinig gepast voor een zoon of voor een onderdaan, vers 32. Hij onderschatte de gunst, die hem bewezen was in zijn terugroeping uit de ballingschap en vergunning om in zijn eigen huis weer te keren en dat nog wel in Jeruzalem. Waarom ben ik van Gesur gekomen? Hij loochent zijn eigen misdaden hoewel zij

algemeen bekend waren, en wil niet erkennen dat er enigerlei ongerechtigheid in hem was, en geeft dus te kennen dat hem onrecht was aangedaan in de bestraffing, waaronder hij lag. Hij tart des konings gerechtigheid, "hij dode mij, indien hij dit van zich kan verkrijgen", wetende dat hij hem daar al te lief voor had.

b. Toch heeft hij door deze boodschap zijn doel bereikt, vers 33. Davids sterke genegenheid voor hem heeft in dat alles de taal gezien van grote eerbied voor zijn vader en een vurige begeerte naar zijn gunst, terwijl zij, helaas, niets minder dan dat was. Zie hoe licht wijze en goede mensen bedrogen kunnen worden door hun eigen kinderen, die kwade bedoelingen hebben, inzonderheid als zij een blinde liefde voor hen koesteren. Door de houding van zijn lichaam betuigde Absalom onderdanigheid aan zijn vader, hij boog zich voor hem op zijn aangezicht ter aarde, en David heeft met een kus zijn vergiffenis bezegeld. Hebben de ingewanden van de barmhartigheid eens vaders hem bewogen om zich met een onboetvaardige zoon te verzoenen, en zullen dan berouwvolle, boetvaardige zondaren twijfelen aan de ontferming van Hem, die de Vader is van de barmhartigheid? Als Efraïm zich beklaagt dan zal God hem spoedig beklagen, met al de vriendelijke uitdrukkingen van een vaderlijke tederheid: "hij is mij een dierbare zoon, een troetelkind," Jeremia 31:20.

HOOFDSTUK 15

1 En het geschiedde daarna, dat Absalom zich liet bereiden wagenen en paarden, en vijftig mannen, lopende voor zijn aangezicht henen. 2 Ook maakte zich Absalom des morgens vroeg op, en stond aan de zijde van de weg der poort. En het geschiedde, dat Absalom allen man, die een geschil had, om tot de koning ten gerichte te komen, tot zich riep, en zei: Uit welke stad zijt gij? Als hij dan zei: Uw kencht is uit een der stammen Israëls; 3 Zo zei Absalom tot hem: Zie, uw zaken zijn goed en recht; maar gij hebt geen verhoorder van des konings wege. 4 Voorts zeide Absalom: Och, dat men mij ten rechter stelde in het land! Dat alle man tot mij kwame, die een geschil of rechtszaak heeft, dat ik hem recht sprake. 5 Het geschiedde ook, als iemand naderde, om zich voor hem te buigen, zo reikte hij zijn hand uit, en greep hem, en kuste hem. 6 En naar die wijze deed Absalom aan gans Israël, die tot de koning ten gerichte kwamen. Alzo stal Absalom het hart der mannen van Israël. 7 Ten einde nu van veertig jaren is het geschied, dat Absalom tot de koning zei: Laat mij toch heengaan, en mijn gelofte, die ik de HEERE beloofd heb, te Hebron betalen. 8 Want uw knecht heeft een gelofte beloofd, als ik te Gesur in Syrie woonde, zeggende: Indien de HEERE mij zekerlijk weder te Jeruzalem zal brengen, zo zal ik de HEERE dienen. 9 Toen zeide de koning tot hem: Ga in vrede. Alzo maakte hij zich op, en ging naar Hebron. 10 Absalom nu had verspieders uitgezonden in alle stammen van Israël, om te zeggen: Als gij het geluid der bazuin zult horen, zo zult gij zeggen: Absalom is koning te Hebron. 11 En er gingen met Absalom van Jeruzalem tweehonderd mannen, genodigd zijnde, doch gaande in hun eenvoudigheid, want zij wisten van geen zaak. 12 Absalom zond ook om Achitofel, de Giloniet, Davids raad, uit zijn stad, uit Gilo te halen, als hij offeranden offerde. En de verbintenis werd sterk, en het volk kwam toe en vermeerderde bij Absalom.

13 Toen kwam er een boodschapper tot David, zeggende: Het hart van een iegelijk in Israël volgt Absalom na. 14 Zo zeide David tot al zijn knechten, die met hem te Jeruzalem waren: Maakt u op, en laat ons vlieden, want er zou voor ons geen ontkomen zijn voor Absaloms aangezicht; haast u, om weg te gaan, opdat hij niet misschien haaste, en ons achterhale, en een kwaad over ons drijve, en deze stad sla met de scherpte des zwaards. 15 Toen zeiden de knechten des konings tot de koning: Naar alles, wat mijn heer de koning verkiezen zal, ziet, hier zijn uw knechten. 16 En de koning ging uit met zijn ganse huis te voet; doch de koning liet tien bijwijven, om het huis te bewaren. 17 Als nu de koning met al het volk te voet was uitgegaan, zo bleven zij staan in een verre plaats. 18 En al zijn knechten gingen aan zijn zijde heen, ook al de Krethi en al de Plethi, en al de Gethieten, zeshonderd man, die van Gath te voet gekomen waren, gingen voor des konings aangezicht heen. 19 Zo zeide de koning tot Ithai, de Gethiet: Waarom zoudt gij ook met ons gaan? Keer weder, en blijf bij de koning; want gij zijt vreemd, en ook zult gij weder vertrekken naar uw plaats. 20 Gisteren zijt gij gekomen, en heden zou ik u met ons omvoeren om te gaan? Zo ik toch gaan moet, waarheen ik gaan kan, keer weder; en breng uw broederen wederom; weldadigheid en trouw zij met u. 21 Maar Ithai antwoordde de koning, en zei: Zo waarachtig als de HEERE leeft, en mijn heer de koning leeft, in de plaats, waar mijn heer de koning zal zijn, hetzij ten dode, hetzij ten leven, daar zal uw knecht voorzeker ook zijn! 22 Toen zei David tot Ithai: Zo kom, en ga over. Alzo ging Ithai, de Gethiet, over, en al zijn mannen, en al de kinderen die met hem waren.

23 En het ganse land weende met luider stem, als al het volk overging; ook ging de koning over de beek Kidron, en al het volk ging over, recht naar de weg der woestijn. 24 En ziet, Zadok was ook daar, en al de Levieten met hem, dragende de ark des verbonds van God, en zij zetten de ark Gods neder; en Abjathar klom op, totdat al het volk uit de stad geeindigd had over te gaan. 25 Toen zei de koning tot Zadok: Breng de ark Gods weder in de stad; indien ik genade zal vinden in des HEEREN ogen, zo zal Hij mij wederhalen, en zal ze mij laten zien, mitsgaders Zijn woning. 26 Maar indien Hij alzo zal zeggen: Ik heb geen lust tot u; zie, hier ben ik, Hij doe mij, zo als het in Zijn ogen goed is. 27 Voorts zeide de koning tot de priester Zadok: Zijt gij niet een ziener? Keer weder in de stad met vrede; ook ulieder beide zonen, Ahimaaz, uw zoon, en Jonathan, Abjathars zoon, met u. 28 Zie, ik zal vertoeven in de vlakke velden der woestijn, totdat er een woord van ulieden kome, dat men mij aanzegge. 29 Alzo bracht Zadok, en Abjathar, de ark Gods weder te Jeruzalem, en zij bleven aldaar. 30 En David ging op door de opgang der olijven, opgaande en wenende, en het hoofd was hem bewonden; en hij zelf ging barrevoets; ook had al het volk, dat met hem was, een iegelijk zijn hoofd bedekt, en zij gingen op, opgaande en wenende. 31 Toen gaf men David te kennen, zeggende: Achitofel is onder degenen, die zich met Absalom hebben verbonden. Dies zei David: O, HEERE! maak toch Achitofels raad tot zotheid.

32 En het geschiedde, als David tot op de hoogte kwam, dat hij aldaar God aanbad; ziet, toen ontmoette hem Husai, de Archiet, hebbende zijn rok gescheurd, en aarde op zijn hoofd. 33 En David zeide tot hem: Zo gij met mij voortgaat, zo zult gij mij tot een last zijn; 34 Maar zo gij weder in de stad gaat, en tot Absalom zegt: Uw knecht, ik zal des konings zijn; ik ben wel uws vaders knecht van te voren geweest, maar nu zal ik uw knecht zijn; zo zoudt gij mij de raad van Achitofel te niet maken. 35 En zijn niet Zadok en Abjathar, de priesters, aldaar met u? Zo zal het geschieden, dat gij alle ding, dat gij uit des konings huis zult horen, de priesteren, Zadok en Abjathar, zult te kennen geven. 36 Ziet, hun beide zonen zijn aldaar bij hen, Ahimaaz, Zadoks, en Jonathan, Abjathars zoon; zo zult gijlieden door hun hand tot mij zenden alle ding, dat gij zult horen. 37 Alzo kwam Husai, Davids vriend, in de stad; en Absalom kwam te Jeruzalem.

Absaloms naam betekent de vrede van zijn vader maar hij blijkt zijn grootste onrust en beroering te zijn, zo dikwijls worden wij teleurgesteld in onze verwachtingen van het schepsel. Het zwaard had tot nu toe slechts onder Davids kinderen gewoed, nu wordt het tegen hemzelf getrokken met die verzwaring dat hij het zichzelf te danken heeft, want, zo hij gerechtigheid had gedaan aan de moordenaar, hij zou de verrader voorkomen hebben. Met dit hoofdstuk begint Absaloms rebellie, maar wij zullen nog drie of vier moeten lezen, eer wij er het einde van hebben. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De kunstgrepen door Absalom aangewend om de genegenheid des volks voor zich te winnen, vers 1 - 6.
II. Hij maakt openlijk aanspraak op de kroon te Hebron, waar hij heen was gegaan onder voorwendsel van er een gelofte te betalen, en daar heeft een sterke partij zich voor hem verklaard, vers 7 - 12.
III. Hiervan wordt bericht gebracht aan David, waarop hij de vlucht nam uit Jeruzalem, vers 13 - 13. Er wordt ons meegedeeld:

1. wat er op zijn vlucht voorviel tussen hem en Ithai vers 19 - 22.
2. De bekommernis des lands over hem vers 23.
3. Zijn conferentie met Zadok, vers 24 - 29.
4. Zijn tranen en gebeden bij die gelegenheid, vers 30, 31.
5. Maatregelen door hem beraamd met Husai vers 32 - 37. Nu werd het woord Gods aan hem vervuld, dat Hij kwaad over hem verwekken zou uitzijn eigen huis, Hoofdstuk 12:11.

2 Samuël 15:1 - 6

Niet zodra is Absalom hersteld in zijn plaats aan het hof, of hij legt er zich op toe om op de troon te komen. Hij, die niet verootmoedigd werd onder zijn moeilijkheden, werd ondraaglijk hoogmoedig toen zij voorbij waren, hij kan zich niet vergenoegen met de eer van de zoon des konings te zijn en het vooruitzicht van zijn opvolger te worden, hij moet nu reeds koning zijn. Zijn moeder was een koningsdochter, daar liet hij zich misschien op voorstaan, en daarom minachtte hij zijn vader, die slechts de zoon was van Isaï. Zij was de dochter van een heidense koning, waardoor hij zich te minder bekommerde om de vrede van Israël. In dit ongelukkige zaad uit dat huwelijk heeft David er voor geboet, dat hij aldus een ander juk heeft aangetrokken met de ongelovigen. Toen Absalom in de gunst des konings hersteld was, zou hij, indien hij enig besef had van dankbaarheid, er zich op toegelegd hebben om zijn vader te verplichten en hem rust te bezorgen, maar in plaats hiervan zint hij op middelen om hem te ondermijnen door hem het hart des volks te ontstelen. Twee dingen bevelen een man aan in de achting van het volk: grootheid en goedheid.

I. Absalom heeft een groot aanzien, vers 1. Van de koning van Gesur had hij geleerd wat aan de koning Israëls niet geoorloofd was namelijk de paarden te vermenigvuldigen, waardoor hij

een begerenswaardig aanzien kreeg, terwijl zijn vader op zijn muilezel een min voorkomen had. Het volk begeerde een koning zoals de volken, zulk een zal Absalom wezen in een staatsie en pracht verschijnende boven hetgeen tot nu toe in Jeruzalem gezien was.

2 Samuël had voorzegd dat dit "de wijze des konings zijn zou: hij zal wagens hebben en ruiteren, die voor zijn aangezicht heenlopen," 1 2 Samuël 8:11,. en dit is Absaloms wijze. Vijftig mannen, in rijke livreien naar wij kunnen onderstellen, voor hem heenlopende om zijn nadering aan te kondigen, dat zal zijn hoogmoed en des volks dwaze zin grotelijks strelen. David denkt dat dit slechts bedoeld is om zijn hof te sieren en laat het oogluikend toe. Die ouders weten niet wat zij doen, die aan de hoogmoedige zin hunner kinderen toegeven, want ik heb meer jonge lieden in het verderf gestort gezien door hoogmoed, dan door enigerlei andere begeerlijkheid.

II. Absalom wil ook de schijn hebben van zeer goed te zijn, maar met een zeer slechte bedoeling. Had hij zich een goed zoon betoond en een goed onderdaan, en er zich toe begeven om zijns vaders belangen te dienen, hij zou zijn tegenwoordige plicht gedaan hebben en zich toekomstige eer waardig betoond hebben na de dood zijns vaders. Zij, die goed weten te gehoorzamen, weten ook te heersen. Maar om te tonen hoe goed een rechter en hoe goed een koning hij zijn zal, dat is slechts zichzelf en anderen te bedriegen. Diegenen zijn goed, die goed zijn in hun eigen plaats, niet zij die er hoog van opgeven hoe goed zij zullen zijn in anderer plaats. Maar dit is nu al de goedheid die wij in Absalom vinden.

1. Hij wenst dat hij rechter ware in Israël vers 4. Hij had al de pracht en al het genoegen, dat hij kon wensen, maar daar is hij niet mee tevreden, dat voldoet hem niet of hij moet ook macht hebben: Och dat men mij ten rechter stelde in het land Hij, die zelf ter dood had moeten veroordeeld worden wegens moord, heeft de onbeschaamdheid om er naar te streven rechter te zijn over anderen. Wij lezen niets van Absaloms wijsheid, deugd of bekendheid met de wetten, hij had ook geen bewijzen gegeven van zijn liefde voor gerechtigheid wel het tegendeel, maar toch wenst hij rechter te zijn. Diegenen hebben gewoonlijk de meeste eerzucht naar hoge ambten, die er het minst voor geschikt zijn, de meest - begaafden zijn het meest bescheiden en hebben de minste dunk van zichzelf, maar wie zo gemakkelijk zegt: Och dat men mij ten rechter stelde! toont van geen betere geest te zijn dan die in Absalom heerste.

2. Hij gebruikt een zeer slecht middel om tot de vervulling van zijn wens te geraken. Indien hij zijn vader nederig verzocht had om hem te gebruiken in de bedeling des rechts, en gestudeerd had om er zich voor te bekwamen, naar de regel, Exodus 18:21, dan zou hij ongetwijfeld hebben kunnen rekenen op de eerste plaats van rechter, die openkwam, maar voor die hoogmoedige geest is die post te gering. Het is beneden hem om ondergeschikt te wezen, al is het ook aan de koning, zijn vader, hij moet de eerste in het land zijn of niets. Hij verlangt zo’n rechter te wezen dat ieder, die een rechtszaak heeft, tot hem zal komen, in elke zaak en over iedereen moet hij als opperste te zeggen hebben, weinig denkende aan de vermoeienis, die hem dit baren zal, als iedereen tot hem komt. Mozes zelf kon dit niet dragen. Zij weten niet wat macht is die er zo begerig naar grijpen. Om de macht te verkrijgen, waarnaar hij haakt, poogt hij: Aan het volk een slechte dunk te geven van de tegenwoordige rechtsbedeling, alsof de zaken des rijks ten enenmale veronachtzaamd werden en er niet de minste zorg aan werd besteed.

Van allen, die iets in de raadkamer te doen hadden, verzamelde hij zovelen hij kon om zich heen, vroeg hun wat er van hun zaak was, en:

a. Na dit oppervlakkig en algemeen onderzoek, deed hij uitspraak en verklaarde hun zaak goed en rechtvaardig. Uw zaken zijn goed en recht. Een geschikt man, voorwaar! om rechter te zijn, die uitspraak gaf na slechts een partij in de zaak gehoord te hebben! Want hij moet wel een zeer slechte zaak hebben, die er geen schone schijn aan weet te geven, als hij haar zelf kan voordragen. Maar,
b. Hij zei hun dat het nergens toe diende om er mee tot de troon te gaan, gij hebt geen verhoorder van des konings wege. De koning zelf is oud, niet meer geschikt voor zaken, of hij houdt zich zo bezig met Godsdienstige oefeningen, dat hij niet meer denkt aan het afdoen van zaken, (zijn zonen hadden zich zo overgegeven aan genot en vermaak, dat zij, hoewel in naam opperofficieren, de zaken, die hun waren opgedragen, niet behartigden.) Verder schijnt hij ook te kennen te geven, dat het land een zeer groot verlies had geleden door zijn ballingschap en later door zijn gevangenschap op vrije voeten, en hoe het publiek daardoor geleden heeft. Wat zijn vader met waarheid gezegd heeft van Sauls regering, Psalm 75:4, zegt hij valselijk, het land en al zijn inwoners waren versmolten, het zal te gronde gaan, tenzij ik zijn pilaren vastmaak. Hij wilde iedereen doen geloven dat hem nooit recht gedaan zal worden, tenzij Absalom onderkoning of opperrechter is. Het is de gewoonte van woelzieke, eerzuchtige lieden, om de regering te smaden, waaronder zij leven, die lieden zijn "stout, behagen zichzelf, en schromen niet de heerlijkheden te lasteren," 2 Petrus 2:10. David zelf, de beste van de koningen, en zijn bestuur konden aan de heftigste verwijten en berispingen niet ontkomen. Zij, die bedoelen zich onrechtmatig van de regering meester te maken schreeuwen hard over grieven, en wenden voor niets anders op het oog te hebben dan die te herstellen, zoals Absalom dit hier ook voorgewend heeft.

3. Een goede dunk van zijn eigen geschiktheid om te regeren. Opdat het volk zou zeggen: "Och! was Absalom maar rechter!" (en zij hebben genoeg neiging naar verandering) beveelt hij zich aan hen:
a. Als zeer naarstig, hij stond vroeg op, en verscheen in het openbaar voordat de andere zonen des konings nog een voet buiten de deur hadden gezet, en hij stond aan de zijde van de weg van de poort, waar de gerechtshoven hun zitting hielden, als iemand die wenste dat er recht gedaan zou worden en de openbare zaken zouden worden afgedaan.
b. Als zeer belangstellend en begerig om met ieders zaken bekend te worden gemaakt. Hij wilde van ieder, die voor een rechtszaak kwam, weten van welke stad hij was, teneinde zich aldus met ieder deel van het rijk bekend te maken, op de hoogte te komen van de toestand er van vers 2.
c. Als zeer gemeenzaam en nederig. Als een Israëliet zich voor hem wilde buigen dan greep hij zijn hand en omhelsde hem als een vriend. Niemand kon meer minzame vriendelijkheid betonen, terwijl zijn hart zo trots was als dat van Lucifer. Eerzuchtige plannen worden dikwijls uitgevoerd met "een schijn van nederigheid," Coloss. 2:23. Hij wist welk een gratie bijgezet wordt aan grootheid door minzaamheid en beleefdheid, en hoezeer het hart van het gewone volk er door wordt gewonnen. Indien hij er oprecht in geweest was, het zou hem tot lof hebben gestrekt maar het volk op zo kruipende wijze te vleien, teneinde het te verraden, was afschuwelijke geveinsdheid. Hij duikt neer, hij buigt zich om hen in zijn net te trekken. Zie Psalm 10:9, 10.

2 Samuël 15:7 - 12
Wij hebben hier de uitbarsting van Absaloms opstand, die hij lang beraamd had. Er wordt gezegd, dat het geschiedde ten einde van veertig jaren, maar van wanneer af dat gerekend moet worden is ons niet gezegd. Wij moeten wel geloven dat hier bij het afschrijven een fout in de tekst geslopen is, dat er in plaats van "arbaïem" veertig "arba" vier moest staan, dat is vier jaren nadat Absalom weer te Jeruzalem gevestigd was, en al zijn kunstenarijen had

aangewend om de genegenheid des volks te winnen, de eerste stap, die hij daartoe deed, was naar Hebron te gaan. Dit maakt de zin duidelijk en volledig, en die mening wordt bevestigd door de Syrische en Arabische overzetting, het oordeel van verscheidene bekwame critici en het getuigenis van Josephus, wiens woorden zijn, dat "vier jaren nadat zijn vader met hem verzoend was, deze samenzwering tot uitbarsting kwam." Calmet's commentary, Howell's history in the notes, en Josephus, Joodse oudheden. Boek 7. Hfd. 8. Absaloms complot was nu rijp voor de uitvoering.

I. De plaats van samenkomst, die hij uitkoos voor zijn partij, was Hebron, de stad waar hij geboren was, en waar zijn vader zijn regering heeft aangevangen en verscheiden jaren heeft voortgezet, hetgeen zijn aanspraken enigszins begunstigde. Iedereen wist dat Hebron een koninklijke stad was, zij lag in het hart van Juda's erfdeel, in welke stam hij waarschijnlijk dacht groten invloed te hebben.

II. Het voorwendsel om zelf daar heen te gaan en er zijn vrienden bij zich te nodigen, was: Gode een offer te brengen ter vervulling van een gelofte, die hij gedaan had gedurende zijn ballingschap, vers 7, 8. Wij hebben genoeg reden om te vermoeden dat hij nooit zo'n gelofte gedaan heeft, het blijkt niet dat hij zo Godsdienstig gezind was, maar hij, die niet terugdeinsde voor moord en verraad, had ook geen bezwaar tegen een leugen, als zij zijn oogmerk kon bevorderen. Als hij zei dat hij zo'n gelofte gedaan had, dan kon niemand hem logenstraffen. Onder dit voorwendsel:

1. Kreeg hij verlof van zijn vader om naar Hebron te gaan. Het zal hem genoegen gedaan hebben te horen dat zijn zoon, toen hij in ballingschap verkeerde, zo verlangend was om naar Jeruzalem terug te keren, de stad zijns vaders niet alleen, maar de stad des levenden Gods, dat hij tot God opzag om er hem terug te brengen, dat hij een gelofte gedaan had, om, zo hij teruggebracht werd de Heere te zullen dienen, wiens dienst hij tot nu toe veronachtzaamd had, en dat hij, teruggebracht zijnde, nu gedacht aan zijn gelofte, en besloot haar te betalen. Als hij het geschikter vindt om dit te Hebron te doen veeleer dan in Sion of te Gibeon, dan maakt de goede, inschikkelijke koning daar geen bezwaar tegen, daar de zaak zelf zozeer zijn goedkeuring wegdraagt. Zie hoe bereid tedere ouders zijn om het beste te geloven van hun kinderen, en bij de minste aanduiding van iets goeds? zelfs van hen, die ongehoorzaam waren en zich verkeerd hebben gedragen, te hopen dat zij berouw zullen hebben en tot bekering komen. Maar hoe gemakkelijk is het voor kinderen om partij te trekken van de lichtgelovigheid hunner goede ouders, en hen te bedriegen met een schijn van Godsdienst terwijl zij nog precies dezelfde zijn, die zij waren! David was verrukt van blijdschap te horen dat Absalom geneigd was de Heere te dienen, weshalve hij hem gaarne verlof gaf om naar Hebron te gaan, en zelfs er heen te gaan met plechtigheid.

2. Hij kreeg een goed aantal van sobere degelijke burgers van Jeruzalem om hem derwaarts te vergezellen, vers 11. Twee honderd mannen de voornaamsten van Jeruzalem waarschijnlijk, had hij uitgenodigd om zich met hem te verenigen in het offermaal, en zij gingen in hun eenvoudigheid, niet het minste vermoeden hebbende dat Absalom boze bedoelingen had met zijn reis. Hij wist dat het tevergeefs zou zijn hen te verleiden om deel te nemen in het complot, zij waren onwankelbaar trouw aan David, maar hij wilde dat zij hem zouden vergezellen, opdat het gemene volk zou geloven dat zij zijn zaak waren toegedaan, en dat David door sommigen van zijn vrienden was verlaten. Het is niets nieuws dat listige mensen gebruik maken van zeer goede dingen om een goede schijn te geven aan hun slechte handelingen. Als Godsdienstige handelingen tot dekmantel worden gebruikt voor oproer en overweldiging, dan is het niet te verwonderen dat sommigen, die de Godsdienst welgezind

zijn, zoals hier deze volgelingen van Absalom, door de schijn worden bedrogen, en er toe gebracht worden om door hun naam datgene te steunen, wat zij in hun hart verfoeien, daar zij de diepten van Satan niet gekend hebben.

III. Het plan was op een gegeven teken zich door al de stammen van Israël tot koning te laten uitroepen, vers 10. Er werden verspieders uitgezonden in alle stammen om het bericht met gejuich en vreugdebetoon te ontvangen, en het volk te doen geloven dat de tijding zeer waar en zeer heugelijk was, en dat het nu aller plicht en belang was, om voor hun nieuwe koning de wapens op te vatten. Op de plotselinge bekendmaking: Absalom is koning te Hebron, zullen sommigen denken, dat David gestorven is, anderen dat hij afstand had gedaan van de regering, en zo zullen zij, die in het geheim waren, velen trekken om zich voor Absalom te verklaren en hem ter hulp te komen, die, indien zij de zaak recht hadden begrepen, er het denkbeeld van verafschuwd zouden hebben, maar medegesleept zijnde, hem zullen blijven aanhangen. Zie welke kunstgrepen eerzuchtige mannen gebruiken om hun doel te bereiken, zo laat ons dan in staatszaken evenmin als in Godsdienstige zaken haastig zijn om iedere geest te geloven, maar de geesten beproeven.

IV. De persoon, die hij zeer bijzonder voor zijn zaak wilde winnen, was Achitofel, een staatkundig man met een helder hoofd, die Davids raadsman was geweest, "zijn leidsman en zijn bekende," Psalm 55:14, "zijn vriend, op wie hij vertrouwde en die zijn brood at," Psalm 41:10, maar wegens enigerlei misnoegen van David tegen hem, of van hem tegen David, was hij gebannen en leefde in afzondering op het land, daar hij zich van de openbare zaken had teruggetrokken. Hoe zouden ook een man van zulke goede beginselen als David en een van zulke verdorven beginselen als Achitofel, lang met elkaar overeen kunnen komen? In geheel het koninkrijk kon Absalom geen geschikter werktuig vinden dan in hem, die zo'n bekwaam staatsman was, en tevens zo misnoegd op de tegenwoordige regering. Terwijl Absalom zijn offer bracht ter vervulling van zijn voorgewende gelofte, zond hij om die man. Zozeer was zijn hart gezet op zijn eerzuchtige plannen, dat hij niet kon wachten totdat zijn Godsdienstige verrichtingen volbracht waren, hetgeen aantoonde waarop in dat alles zijn oog gericht was, en dat zijn langdurige offerande slechts een voorwendsel was.

V. De partij, die zich bij hem voegde, bleek ten laatste zeer aanzienlijk te zijn. Het volk, dat bij Absalom was, nam gestadig toe, waardoor de verbintenis sterk en geducht werd. leder, die hij gevleid en geliefkoosd had, (zijn zaken goed en recht verklarende, inzonderheid als daarna de uitspraak tegen hem was) kwam niet alleen zelf, maar wendde al zijn invloed aan op anderen om ook te komen, zodat het hem niet aan getallen ontbrak. De meerderheid is geen stellig bewijs van rechtmatigheid. De gehele aarde verwonderde zich achter het beest. Of Absalom dit plan had gevormd alleen uit eerzucht, of dat er ook kwaadaardigheid in was jegens zijn vader en de begeerte om zich op hem te wreken wegens zijn ballingschap en latere gevangenschap op vrije voeten, hoewel beide een veel minder kwaad voor hem waren dan hij verdiende, blijkt niet. Maar over het algemeen zal wie het op de kroon gemunt heeft, het gemunt hebben op het hoofd, dat haar draagt.

2 Samuël 15:13 - 23

I. Hier is het bericht aan David gebracht van Absaloms rebellie, vers 13. De zaak was slecht genoeg, maar toch schijnt zij hem nog slechter voorgesteld te zijn, (zoals dit gewoonlijk gaat) dan zij werkelijk was, want men zei hem, dat het hart eens iegelijken in Israël (dat is: van de meerderheid, of tenminste van de voornaamsten) Absalom navolgde. Maar David kon dit zoveel gemakkelijker geloven omdat hij zich nu Absaloms kunstgrepen herinnerde, die hij had aangewend om hem te verlokken en wellicht dacht hij er nu aan met leedwezen, dat hij

niet meer gedaan had om hem tegen te werken en voor zijn eigen belangen te zorgen en ze tegen hem te beveiligen, en zijn invloed op het volk, waarop hij al te veel vertrouwde, te behouden en te versterken. Het is de wijsheid van vorsten, om zich van het hart en de genegenheid hunner onderdanen te verzekeren, want als zij die hebben, dan hebben zij hun beurs, hun wapenen en hun alles tot hun dienst.

II. De verschrikking, die dit bracht over David, en het besluit, dat hij hierop genomen heeft. Wij kunnen ons wel enigszins voorstellen, hoe verbaasd en als van de donder getroffen David geweest moet zijn, toen hij hoorde dat de zoon, die hij zo tederlijk liefhad en voor wie hij zo toegevend was geweest, zo onnatuurlijk en ondankbaar was dat hij de wapenen tegen hem had opgevat. Wel mocht hij zeggen met Caesar: "Kai su teknon - Wat! gij mijn zoon?" Laat ouders dan niet al te hoge hoop koesteren van hun kinderen, opdat zij niet teleurgesteld worden. David heeft de raad niet bijeengeroepen, maar alleen te rade gaande met God en zijn eigen hart, besloot hij Jeruzalem terstond te verlaten, vers 14. Dit vreemde besluit, dat zo weinig strookte met zijn hoedanigheid als man van moed, nam hij, hetzij:

1. Als boetvaardige, zich onderwerpende aan de roede, en zich nederleggende onder de kastijdende hand Gods. Zijn geweten herinnerde hem nu aan zijn zonde in de zaak van Uria, en het vonnis, daarom over hem uitgesproken dat kwaad tegen hem zou verwekt worden uit zijn eigen huis. "Nu", denkt hij, "begint het woord Gods in vervulling te gaan, en het betaamt mij niet er tegen in verzet te komen, God is rechtvaardig, en ik onderwerp mij." Voor de onrechtvaardige Absalom kon hij zich rechtvaardigen en staande houden, maar voor de rechtvaardige God moet hij zich veroordelen, en zich onderwerpen aan Zijn oordelen. Aldus zal hij de straf van zijn ongerechtigheid dragen. Of:

2. Als een staatsman. Jeruzalem was een grote stad, maar niet verdedigbaar. Te oordelen naar Davids gebed in Psalm 51:20 :"Bouw de muren van Jeruzalem op," moeten toen de muren er van niet gebouwd zijn geweest, veel minder nog was de stad regelmatig versterkt, zij was te groot om bezet te worden door zo'n kleine krijgsmacht als waarover David toen kon beschikken, hij had redenen om te vrezen dat het gros van de inwoners Absalom te zeer genegen was, om hem (David) trouw te zijn. Indien hij er zich in versterkte zou hij het land kunnen verliezen, in hetwelk, inzonderheid in die delen, die het verst verwijderd lagen van Absaloms verleidingen en kuiperijen, hij hoopte de meeste vrienden te hebben. Hij had ook zo'n liefde voor Jeruzalem, dat hij er afkerig van was om het tot het toneel des oorlogs te maken en het bloot te stellen aan de rampen van een beleg, eerder zal hij het gedwee aan de rebellen overlaten. Als Godvruchtige mensen lijden, wensen zij, dat zo min mogelijk hun lijden door anderen gedeeld wordt.

III. Zijn haastige vlucht van Jeruzalem. Zijn dienaren stemden in met zijn maatregelen, bleven hem trouw aanhangen, vers 15, en verzekerden hem van hun onwankelbare trouw. Hierop:

1. Verliet hijzelf Jeruzalem te voet, terwijl zijn zoon Absalom wagens en paarden had. Het is niet altijd de waardigste man, noch de beste zaak, die het beste en waardigste aanzien heeft. Zie hier, niet slechts de knecht, maar de verrader, te paard, terwijl de vorst, de rechtmatige, wettige vorst, "als een knecht op de aarde gaat," Prediker 10:7. Dit verkoos hij te doen, om zich des te meer te vernederen onder Gods hand, en uit vriendelijke minzaamheid jegens zijn vrienden en volgelingen, met wie hij wenste te lopen, ten teken dat hij met hen wilde leven en sterven.

2. Hij nam zijn gezin mede, zijn vrouwen en kinderen, teneinde hen in deze dag des gevaars te beschermen en opdat zij hem ten troost zullen wezen ten dage van zijn smart en van zijn rampspoed. Hoofden van gezinnen moeten ook in de grootste ontroering en schrik hun gezin niet veronachtzamen. Tien bijwijven liet hij achter om het huis te bewaren, denkende dat de zwakheid hunner kunne haar wel tegen moord zou behoeden, en haar leeftijd en de betrekking, waarin zij tot hem stonden, voor ontering, maar God bestuurde het ter vervulling van Zijn woord.

3. Hij nam zijn lijfwacht mede, de Krethi en de Plethi, die onder bevel stonden van Benaja en de Gethieten, die onder het bevel waren van Ithai, vers 18. Deze Gethieten schijnen van geboorte Filistijnen geweest te zijn, Filistijnen van Gath, een regiment, zes honderd man sterk gekomen om dienst te nemen onder David, hem te Gath gekend hebbende, en zeer met hem ingenomen zijnde om zijn deugd en Godsvrucht en de Joodse Godsdienst omhelsd hebbende. David stelde hen aan tot zijn bijzondere lijfwacht, en in zijn tegenspoed bleven zij hem aanhangen. De Zone Davids vond zo'n groot geloof niet in Israël als Hij in een Romeinse hoofdman over honderd gevonden heeft en in een Kananese vrouw.

4. Zovelen als wilden van het volk van Jeruzalem nam hij mede, en ergens op een goede afstand van Jeruzalem hield hij halt, om hen te rangschikken, vers 17. Hij dwong niemand, zij, wier hart met Absalom was, konden tot Absalom gaan, en zo zal hun oordeel wezen, zij zullen spoedig genoeg van hem hebben. Christus neemt alleen vrijwilligers op onder Zijn banier.

IV. Zijn gesprek met Ithai, de Gethiet, die over de Filistijnse proselieten het bevel voerde.

1. David ried hem af om met hem mee te gaan, vers 19, 20. Hoewel hij en zijn mannen hem grotelijks van dienst konden zijn, wilde hij toch:
a. Zien of hij hem van harte toegedaan was, en geen neiging had voor Absalom, daarom zegt hij hem terug te keren naar zijn post te Jeruzalem en de nieuwe koning te dienen. Indien hij niets meer was dan een soldaat van fortuin, - zoals wij zeggen - dan zou hij wezen voor de partij, die hem de meeste soldij en de grootste bevordering zou geven zo laat hem zich dan tot die zijde begeven.
b. Indien hij trouw was aan David, wilde hij hem toch niet blootstellen aan de vermoeienissen en gevaren, waarop hij nu rekende. Davids teder gemoed kon het niet dragen om te denken dat een vreemdeling en balling, een pas bekeerde, die op alle mogelijke wijze aangemoedigd behoorde te worden, en wie men het leven zo gemakkelijk mogelijk moest maken, reeds terstond zoveel hardheid en ontbering zal hebben te lijden. Zou ik u met ons omvoeren om te gaan? Neen, keer weer, en breng uw broederen weer. Grootmoedige zielen zijn meer bekommerd over het deel dat anderen hebben in hun moeilijkheden, dan over hetgeen zij zelf hebben te lijden. Ithai zal dus weggezonden worden met een zegen: weldadigheid en trouw zij met u, dat is: Gods weldadigheid en trouw, weldadigheid overeenkomstig de belofte, gedaan aan hen die andere goden verzaken en zich onder de vleugelen van de Goddelijke majesteit stellen. Dit is een zeer gepast en Godvruchtig woord van vaarwel als wij van een vriend scheiden. "Weldadigheid en trouw zij met u, dan zijt gij veilig, waar gij u ook bevindt." Davids vertrouwen was op de weldadigheid en trouw van God, ter vertroosting en welzijn van zichzelf en zijn vrienden. Zie Psalm 61:8.

2. Ithai besluit kloekmoedig hem niet te verlaten, vers 21. Waar David is, hetzij ten dode hetzij ten leven, in veiligheid of in gevaar, daar zal zijn trouwe vriend ook zijn, en hij bevestigt zijn besluit met een eed, teneinde niet in verzoeking te komen om van besluit te

veranderen, zo'n waardering heeft hij voor David, niet om der wille van zijn rijkdom en grootheid, (want dan zou hij hem thans verlaten hebben, nu hij hem in zo treurige, ellendige toestand ziet gebracht) maar om wille van zijn wijsheid en Godsvrucht, die nu nog dezelfde waren, zodat, wat er ook moge geschieden, hij hem nooit zal verlaten. Het is een ware vriend, die te allen tijde liefheeft, en ons aankleeft in tegenspoed. Aldus behoren wij de Zone Davids aan te kleven met een vast voornemen des harten, zodat noch leven noch dood ons zullen scheiden van Zijn liefde.

V. Des volks medegevoel met David in zijn beproeving. Toen hij en degenen die hem vergezelden over de beek Kidron gingen (dezelfde beek, waarover Christus gegaan is, toen Hij inging tot Zijn lijden, Johannes 18:naar de weg van de woestijn, die lag tussen Jeruzalem en Jericho, weende het gehele land met luider stemme, vers 23. Er was oorzaak genoeg om te wenen.

1. Om een vorst tot zo'n treurige toestand te zien gebracht, genoodzaakt om zijn paleis te verlaten, in levensgevaar, met een klein gevolg, een schuilplaats zoekende in een woestijn, de stad Davids, die hijzelf veroverd, gebouwd, versterkt had, tot een onveilig verblijf voor David zelf geworden, het zou zelfs het medelijden opwekken van vreemdelingen, om een man van zo'n grote hoogte zo diep gevallen te zien, en dat wel door de slechtheid van zijn eigen zoon, het was een erbarmelijk geval. Ouders, die door hun eigen kinderen mishandeld en in het verderf worden gestort verdienen het teder medegevoel van hun vrienden evenzeer als ieder van de zonen en dochteren van de smart. Inzonderheid:

2. Hun eigen vorst aldus verongelijkt te zien, die zo'n grote zegen is geweest voor hun land, en niets gedaan had om de genegenheid des volks te verbeuren, hem in die nood te zien en niet instaat te zijn om hem te helpen, dat was genoeg om stromen van tranen uit hun ogen te doen vloeien.

2 Samuël 15:24 - 30

I. Hier is de trouw van de priesters en Levieten en hun standvastig aankleven aan David en zijn zaak. Zij kenden Davids grote liefde voor hen en hun ambt in weerwil van zijn gebreken. Absaloms methode om de genegenheid des volks te winnen, had op hen geen invloed, in hem was weinig Godsdienstzin en daarom hielden zij standvastig Davids zijde. Zadok en Abjathar en al de Levieten zullen, als hij heengaat, met hem gaan en de ark medenemen, opdat zij er God door kunnen raadplegen voor hem, vers 24. Zij, die vrienden van de ark zijn in hun voorspoed, zullen bevinden dat zij een vriendin voor hen is in tegenspoed. Vroeger kon David niet rusten voor hij een rustplaats had gevonden voor de ark, en nu zal indien de priesters hun zin hebben, de ark niet rusten voordat David tot zijn rust is wedergekeerd.

II. David zendt hen terug naar de stad, vers 25, 26. Abjathar was hogepriester, 1 Koningen 2:35, maar Zadok was zijn helper en deed meest dienst bij de ark, terwijl Abjathar zich met de openbare zaken bezighield, vers 24. Daarom richt David zijn rede tot Zadok en het is een zeer voortreffelijke rede, waaruit blijkt dat hij in een zeer goede gemoedsstemming is onder zijn beproeving, en nog vasthoudt aan zijn oprechtheid.

1. Hij is zeer bezorgd voor de veiligheid van de ark. " Breng haar vooral weer in de stad. Laat haar niet met mij omzwerven en aan gevaar zijn blootgesteld, breng haar terug in de tent, die voor haar gespannen is. Hoe slecht Absalom ook is, haar zal hij toch zeker geen kwaad doen." Davids hart, evenals het hart van Eli, beefde vanwege de ark Gods. Het toont een goed beginsel, als wij meer bezorgd zijn voor het welzijn van de kerk dan voor ons eigen welzijn,

"Jeruzalem verheffen boven het hoogste van onze blijdschap," Psalm 137:6, de voorspoed van het Evangelie en de bloei van de kerk boven onze eigen rijkdom, onze eer en onze veiligheid, zelfs als die het meest in gevaar zijn.

2. Hij is zeer verlangend om wederom de voorrechten te genieten van Gods huis. Hij zal het als de grootste gunst van God jegens hem beschouwen, als hij nog eens teruggebracht wordt om het huis Gods, Zijn heilige woning weer te aanschouwen, dat zal hem grotere vreugde wezen dan om naar zijn eigen paleis en op zijn troon teruggebracht te worden. Godvruchtige personen meten hun genoegen en gerieflijkheid in deze wereld af naar de gelegenheid, die zij er door hebben, om gemeenschap te oefenen met God. Hizkia verlangt naar het herstel van zijn gezondheid, om "ten huize des Heeren te kunnen opgaan," Jesaja 38:22.

3. Hij is zeer onderworpen aan de heilige wil van God betreffende de uitkomst van deze zo zware beproeving. Hij hoopt het beste, vers 25, hoopt het van de gunst van God, waarop hij ziet als de bron van alle goed. "Indien God mij in zoverre gunst verleent, dan zal ik weer evenals tevoren gevestigd zijn", maar hij voorziet het ergste. "Indien Hij mij deze gunst ontzegt, indien Hij zegt: Ik heb geen lust tot u - ik weet dat ik het voortduren van Zijn misnoegen verdiend heb - Zijn heilige wil geschiede." Zie hem hier wachtende op de uitkomst. Zie, hier ben ik, als een dienstknecht, wachtende op orders, en zie hem bereid om zich aan Gods wil te onderwerpen. "Hij doe mij zoals het in Zijn ogen goed is, ik heb er niets tegen in te brengen, wat God doet is wel gedaan." Zie met welk een voldoening en heilig welbehagen hij van de Goddelijke beschikking spreekt, niet slechts: "Hij kan doen wat Hij wil", zich onderwerpende aan Zijn macht, Job 9 - 12, of "Hij zal doen wat Hij wil", zich onderwerpende aan Zijn onveranderlijkheid, Job 23:13, 15, maar: Hij doe wat Hij wil, zich onderwerpende aan Zijn wijsheid en goedheid. Het is zowel ons belang als onze plicht om blijmoedig te berusten in de wil van God bij alles wat ons overkomt. Laat ons, teneinde niet te klagen over hetgeen is, de hand Gods zien in alle gebeurtenissen, en teneinde niet te vrezen voor hetgeen zijn zal, alle gebeurtenissen in Gods hand zien.

III. Davids vertrouwen in de priesters, dat zij in zijn afwezigheid zijn belangen zullen voorstaan zoveel zij slechts kunnen. Hij noemt Zadok een ziener, vers 27, dat is: een wijs man, een man, die een blik heeft in zaken, tijden en gelegenheden kan onderscheiden: "Gij hebt uw ogen in uw hoofd, Prediker 2:14, en daarom zijt bekwaam om mij dienst te doen, inzonderheid door mij bericht te zenden van de bewegingen en besluiten des vijands." Een vriend, die een ziener is, is in zo'n nood twintig waard, die niet zo goed zien. Om een geheime verstandhouding vast te stellen met de priesters gedurende zijn afwezigheid, bepaalt hij:

1. Wie zij tot hem zullen zenden: hun twee zonen, Ahimaaz en Jonathan, wier gewaad, naar te hopen was, hun bescherming zou zijn, en van wier wijsheid en trouw hij waarschijnlijk ondervinding had.

2. Waarheen zij hem zullen zenden. Hij zal vertoeven in de vlakke velden van de woestijn, totdat hij van hen zal horen, vers 28, en dan zal hij zijn bewegingen richten naar de inlichting en de raad, die zij hem zullen geven. Hierop keerden zij terug naar de stad om de gebeurtenissen af te wachten. Het was droevig dat er stoornis zou komen in zo'n gelukkige toestand als deze was, nu de vorst en de priesters zo'n volkomen genegenheid hadden voor en zulk een volkomen vertrouwen in elkaar.

IV. De treurige houding, die David en zijn mannen aannamen, toen zij bij de aanvang van hun tocht door de opgang van de olijven gingen, vers 30.

1. David zelf, als een rouwdragende, bedekte zijn hoofd en zijn gelaat van schaamte en blozen, ging barrevoets als een gevangene of een slaaf en tot vernedering, en ging al wenende. Betaamde het een man van zijn hoedanigheid, vermaard als hij was om zijn kloekmoedigheid en grootheid van ziel, om aldus te wenen als een kind, alleen uit vrees voor een vijand in de verte, die hij gemakkelijk het hoofd kon bieden, hem misschien met een enkele stoute aanval had kunnen verslaan? Ja, het kan niet onvoegzaam in hem genoemd worden, in aanmerking genomen dat er in dit zijn verdriet:
a. Zoveel onvriendelijkheid was van zijn zoon. Hij kon slechts wenen bij de gedachte dat iemand, die uit hem was voortgekomen, zo dikwijls in zijn armen heeft gelegen, aldus de verzenen tegen hem zou opheffen. God zelf wordt gezegd smart te hebben van de rebellie van Zijn kinderen, verdriet aan hen te hebben Psalm 95:10, en zelfs "verbroken te zijn door hun hoerachtig hart," Ezechiël 6:9.
b. Er was veel in van Gods misnoegen, dit mengde alsem en gal in zijn ellende, Klaagliederen 3:19. Zijn zonde was steeds voor hem, Psalm 51:5, maar nooit zo duidelijk, nooit zo in al haar afschuwelijkheid als nu. Hij heeft nooit zo geweend als Saul hem vervolgde, maar een gewonde consciëntie maakt, dat het verdriet zwaar drukt, Psalm 38:5.

2. Toen David weende, hebben ook allen, die hem vergezelden, geweend, daar zij zeer bewogen waren door zijn smart, en er gaarne in wilden delen. Het is onze plicht om te wenen met de wenenden, inzonderheid met onze meerderen en met hen die beter zijn dan wij, want zo dit aan het groene hout geschiedt, wat zal aan het dorre geschieden? Wij moeten wenen met hen, die wenen om de zonde. Toen Hizkia zich verootmoedigd heeft om zijn zonde, heeft geheel Jeruzalem zich met hem verenigd, 2 Kronieken 32:26. Laat ons, om niet te lijden met de zondaren, met hen treuren en wenen.

2 Samuël 15:31 - 37
Het schijnt dat aan David niets zo dreigend voorkwam in Absaloms opstand, als dat Achitofel er bij was, want in zo'n raadslag is een goed hoofd duizend goede handen waard. Absalom zelf was geen staatsman, maar hij had iemand aan zijn zijde gekregen, die het wel was, en te gevaarlijker zal zijn, omdat hij sedert lang met Davids raad en met zijn zaken bekend was, indien zijn raad dus verijdeld kan worden, dan is Absalom zo goed als verslagen, dan is het hoofd van de samenzwering afgesneden. Dit poogt David te doen:

1. Door gebed. Toen hij hoorde, dat Achitofel in het complot was, hief hij zijn hart op tot God in dit korte gebed: O Heere! maak toch Achitofels raad tot zotheid, vers 31. Hij had geen gelegenheid voor een lang gebed, maar hij behoorde niet tot hen, die denken verhoord te worden om hun vele spreken. Het was een vurig gebed. "Heere, ik bid U, doe dit."
God heeft een welbehagen in het vurig dringen van hen, die met hun gebeden tot Hem komen. David was nauwkeurig in zijn gebed, hij noemt de persoon, tegen wiens raad hij bidt. God veroorlooft ons om in ootmoed en met eerbied vrij met Hem te zijn, die bijzondere zorg, of vrees, of droefheid te noemen, die ons zwaar op het hart ligt. Hij bidt niet tegen de persoon van Achitofel, maar tegen zijn raad, dat God die in zotheid zou verkeren, dat hij, hoewel hij een wijs man was, ditmaal dwaze raad zal geven, of dat, zo hij wijze raad gaf, die raad als dwaas zou worden verworpen, of dat, zo hij gevolgd werd, hij door de ene of andere leiding van Gods voorzienigheid teniet gedaan zou worden, zodat er het doel niet mee bereikt wordt. David bad dit in het vaste geloof, dat God alle harten in Zijn hand heeft en ook alle tongen, dat Hij, als het Hem behaagt, het oordeel van de ouden kan wegnemen, de rechters uitzinnig

kan maken, Job 12:20, 17, Jesaja 3:2, en in de hoop dat God zijn rechtvaardige zaak zal erkennen en voorstaan. Wij kunnen bidden in het geloof, en moeten bidden met vurigheid, dat God die raad in zotheid zal verkeren, die tegen Zijn volk is gericht.

2. Door staatkunde. Wij moeten ons gebed steunen door onze pogingen, want anders verzoeken wij God. Het is een goede dienst om de staatkunde van de vijanden van de kerk tegen te werken en te verijdelen. Toen David tot op de hoogte was gekomen, aanbad hij God, vers 32. Het wenen moet het aanbidden niet in de weg staan, maar het integendeel aanvuren. Nu schreef hij de derde Psalm, zoals blijkt uit het opschrift, en sommigen denken dat in het zingen er van nu zijn aanbidding van God bestond. Juist toen heeft Gods voorzienigheid Husai tot hem gebracht, terwijl hij nog sprak hoorde God, en zond hem de persoon, die het middel zal zijn om Achitofel te verdwazen. Hij kwam om David deelneming te betonen in zijn smart, met gescheurde rok en as op zijn hoofd, maar David, die groot vertrouwen had in zijn beleid en zijn trouw, besloot gebruik van hem te maken als verspieder bij Absalom. Hij wilde hem niet medenemen, vers 33, want hij had nu meer soldaten dan raadslieden nodig maar zond hem terug naar Jeruzalem om daar de komst van Absalom af te wachten, als deserteur van David, en hem zijn diensten aan te bieden, vers 34. Aldus kon hij toegang krijgen tot zijn raad en Achitofel verslaan, hetzij door Absalom te overreden om zijn raad niet te volgen, of door hem bekend te maken aan David, opdat deze zou weten waar hij op zijn hoede had te zijn. Hoe deze grove veinzerij die David aan Husai gelastte, als een krijgslist kan gerechtvaardigd worden, zie ik niet.
Het beste wat men er van maken kan, is: dat Absalom, als hij in opstand is tegen zijn vader, tegen geheel het mensdom op zijn hoede moet wezen, en, zo hij bedrogen wil wezen zo laat hem bedrogen zijn. David beveelt hem Zadok en Abjathar aan als personen, geschikt om geraadpleegd te worden, vers 35, en hun twee zonen, als betrouwbare mannen om met boodschappen tot David te worden gezonden, vers 36. Met deze instructie kwam Husai te Jeruzalem, vers 37, waar ook spoedig daarna Absalom met zijn krijgsmacht aankwam. Hoe spoedig verwisselen koninklijke paleizen en koninklijke steden van meesters! Maar wij verwachten een koninkrijk, dat niet aldus bewogen kan worden, en in welks bezit wij niet kunnen worden gestoord.

HOOFDSTUK 16

1 Als nu David een weinig van de hoogte was voortgegaan, ziet, toen ontmoette hem Ziba, Mefiboseths jongen, met een paar gezadelde ezelen, en daarop tweehonderd broden, met honderd stukken rozijnen, en honderd stukken zomervruchten, en een lederen zak wijns. 2 En de koning zei tot Ziba: Wat zult gij daarmede? En Ziba zeide: De ezels zijn voor het huis des konings, om op te rijden en het brood en de zomervruchten, om te eten voor de jongens; en de wijn, opdat de moeden in de woestijn drinken. 3 Toen zeide de koning: Waar is dan de zoon uws heren? En Ziba zeide tot de koning: Zie, hij blijft te Jeruzalem, want hij zeide: Heden zal mij het huis Israëls mijns vaders koninkrijk wedergeven. 4 Zo zei de koning tot Ziba: Zie, het zal het uwe zijn alles wat Mefiboseth heeft. En Ziba zeide: Ik buig mij neder, laat mij genade vinden in uw ogen, mijn heer koning!

5 Als nu de koning David tot aan Bahurim kwam, ziet, toen kwam van daar een man uit, van het geslacht van het huis van Saul, wiens naam was Simei, de zoon van Gera; hij ging steeds voort, en vloekte. 6 En hij wierp David met stenen, mitsgaders alle knechten van de koning David, hoewel al het volk en al de helden aan zijn rechter - en aan zijn linkerhand waren. 7 Aldus nu zeide Simei in zijn vloeken: Ga uit, ga uit, gij, man des bloeds, en gij, Belials man! 8 De HEERE heeft op u doen wederkomen al het bloed van Sauls huis, in wiens plaats gij geregeerd hebt; nu heeft de HEERE het koninkrijk gegeven in de hand van Absalom, uw zoon; zie nu, gij zijt in uw ongeluk, omdat gij een man des bloeds zijt. 9 Toen zeide Abisaï, de zoon van Zeruja, tot de koning: Waarom zou deze dode hond mijn heer de koning vloeken? Laat mij toch overgaan en zijn kop wegnemen. 10 Maar de koning zeide: Wat heb ik met u te doen, gij zonen van Zeruja? Ja, laat hem vloeken; want de HEERE toch heeft tot hem gezegd: Vloek David; wie zou dan zeggen: Waarom hebt gij alzo gedaan? 11 Voorts zeide David tot Abisaï en tot al zijn knechten: Ziet, mijn zoon, die van mijn lijf is voortgekomen, zoekt mijn ziel; hoeveel te meer dan nu deze zoon van Jemini? Laat hem geworden, dat hij vloeke, want de HEERE heeft het hem gezegd. 12 Misschien zal de HEERE mijn ellende aanzien; en de HEERE zal mij goed vergelden voor zijn vloek, te dezen dage. 13 Alzo ging David met zijn lieden op de weg; en Simei ging al voort langs de zijde des bergs tegen hem over, en vloekte, en wierp met stenen van tegenover hem, en stoof met stof.

14 En de koning kwam in, en al het volk, dat met hem was, moede zijnde; en hij verkwikte zich aldaar. 15 Absalom nu en al het volk, de mannen van Israël, kwamen te Jeruzalem, en Achitofel met hem. 16 En het geschiedde, als Husai, de Archiet, Davids vriend, tot Absalom kwam, dat Husai tot Absalom zei: De koning leve, de koning leve! 17 Maar Absalom zeide tot Husai: Is dit uw weldadigheid aan uw vriend? Waarom zijt gij niet met uw vriend getogen? 18 En Husai zeide tot Absalom: Neen, maar welken de HEERE verkiest, en al dit volk, en alle mannen van Israël, diens zal ik zijn, en bij hem zal ik blijven. 19 En ten andere, wien zou ik dienen? Zou het niet zijn voor het aangezicht zijns zoons? Gelijk als ik voor het aangezicht uws vaders gediend heb, alzo zal ik voor uw aangezicht zijn. 20 Toen zei Absalom tot Achitofel: Geeft onder ulieden raad, wat zullen wij doen? 21 En Achitofel zeide tot Absalom: Ga in tot de bijwijven uws vaders, die hij gelaten heeft om het huis te bewaren; zo zal gans Israël horen, dat gij bij uw vader stinkende zijt geworden, en de handen van allen, die met u zijn, zullen gesterkt worden.

22 Zo spanden zij Absalom een tent op het dak; en Absalom ging in tot de bijwijven zijns vaders, voor de ogen van het ganse Israël. 23 En in die dagen was Achitofels raad, dien hij raadde, als of men naar Gods woord gevraagd had; alzo was alle raad van Achitofel, zo bij David als bij Absalom.

Aan het einde van het vorige hoofdstuk verlieten wij David, vluchtende van Jeruzalem, en Absalom daar binnen komende. In dit hoofdstuk moeten wij:

I. David volgen op zijn treurige vlucht, en daar vinden wij hem:
    1. Bedrogen door Ziba, vers 1 - 4.
    2. Gevloekt door Simeï, dat hij met verwonderlijk geduld verdraagt vers 5 - 14.
II. Moeten wij Absalom ontmoeten bij zijn triomfantelijke intocht, en daar vinden wij hem:
    1. Bedrogen door Husai, vers 15 - 19.
    2. Aangeraden door Achitofel om in te gaan tot zijns vaders bijwijven vers 20 - 23.

2 Samuël 16:1 - 4
Wij hebben tevoren gelezen hoe vriendelijk David was voor Mefiboseth, de zoon van Jonathan, hoe hij zijn knecht Ziba belastte met het beheer van zijn goederen, terwijl hij hem zelf grootmoedig aan zijn eigen tafel onderhield Hoofdstuk 9:10. Die zaak was wel geregeld, maar het schijnt dat Ziba niet tevreden was om beheerder van die goederen te wezen, hij wil er de meester van zijn. Nu, denkt hij, is het de tijd om hiertoe te geraken, indien hij slechts een schenking van de kroon kan verkrijgen, of dan David of Absalom de overhand zullen behouden is hem volkomen gelijk, hij zal zijn prooi wel in veiligheid weten te brengen die hij hoopt te verkrijgen door in troebel water te vissen. Te dien einde:

1. Komt hij tot David met een ruim geschenk van levensmiddelen, die des te meer welkom waren, omdat zij op de goede tijd kwamen, vers 1, en hiermede bedoelde hij David voor zich te winnen, want "de gift des mensen maakt hem ruimte, en zij geleidt hem voor het aangezicht van de groten," Spreuken 18:16. Ja "waarheen het zich zal wenden, zal het wel gedijen," Spreuken 17:8. David leidde hieruit af dat Ziba een zeer bescheiden en edelmoedig man was, die hem genegen was, terwijl hij toch in dat alles niets anders dan zijn eigen voordeel op het oog had, namelijk Mefiboseths bezitting in eigendom te verkrijgen. Zal nu het vooruitzicht op voordeel in deze wereld de mensen milddadig maken voor de rijken, en zal dan het geloof aan een overvloedige beloning in de opstanding van de rechtvaardigen ons niet barmhartig maken jegens de armen? Lukas 14:14. Ziba toonde overleg in het geschenk dat hij aan David bracht, want het kon hem in zijn tegenwoordige nood zeer te stade komen vers 2. Merk op: De wijn was bestemd voor de moeden in de woestijn, niet om door de koning te worden gedronken, of door de hovelingen, zij schijnen er gewoonlijk geen gebruik van te hebben gemaakt, maar hij moest een hartsterking wezen voor hen, die verloren gaan Spreuken 31:6. Gezegend zijt gij, o land, als uw vorsten wijn gebruiken tot versterking, zoals David, en niet tot dronkenschap, zoals Absalom Hoofdstuk 13:28. Zie Prediker 10:17. Wat Ziba nu ook moge bedoeld hebben met zijn geschenk, Gods voorzienigheid heeft het genadiglijk aan David gezonden tot zijn ondersteuning. God maakt gebruik van slechte mensen tot goede doeleinden voor Zijn volk, en zendt hun vlees door raven.

2. Daar hij nu door zijn geschenk Davids welwillendheid voor zich gewonnen heeft, is het volgende wat hij nu te doen heeft om zijn doel te bereiken, David in toorn te doen ontsteken tegen Mefiboseth, hetgeen hij doet door een valse beschuldiging, daar hij hem voorstelt als een ondankbare, die van de tegenwoordige troebelen gebruik wil maken, om de kroon, die David en zijn zoon elkaar betwisten, op zijn eigen hoofd te doen plaatsen. David vraagt naar hem als naar een lid van zijn gezin, hetgeen aan Ziba de gelegenheid geeft om hem dit leugenachtig verhaal te doen, vers 3. Welk een ontzettende schade lijden meesters dikwijls door de liegende tong hunner dienstknechten! David kende Mefiboseth niet als een eerzuchtig man, maar als iemand, die wel tevreden was met zijn plaats en positie, en die hem en zijn regering welgezind was, hij kon toch ook de zwakheid niet hebben van te denken, dat hij met zijn kreupele voeten de ladder van de bevordering zou kunnen beklimmen, toch schenkt hij geloof aan de laster, en zonder verder onderzoek of nadenken, houdt hij Mefiboseth schuldig aan verraad, verklaart hij zijn bezittingen verbeurd en schenkt ze aan Ziba: Zie, het zal uwe

zijn alles wat Mefiboseth heeft, vers 4, een roekeloos oordeel, waarover hij zich later geschaamd heeft, toen de waarheid aan het licht kwam Hoofdstuk 19:29. Vorsten kunnen het niet heipen, maar soms zijn zij (zoals onze wet het noemt) bedrogen in hun schenkingen, maar zij behoorden alle middelen aan te wenden om de waarheid te ontdekken, en te waken tegen boosaardige, listige mensen, die hen willen bedriegen, zoals Ziba David bedrogen heeft die, door zijn listen zijn doel bereikt hebbende, juichte over de lichtgelovigheid des konings, en zichzelf gelukwenste met zijn succes, heenging met de vleiende plichtpleging aan de koning, dat hij zijn gunst meer waardeerde dan Mefiboseths bezitting: "Laat mij genade vinden in uw ogen, mijn heer koning, en ik heb genoeg." Grote mannen moeten altijd wantrouwen koesteren tegen vleiers, en gedenken dat de natuur hun twee oren heeft gegeven, opdat zij beide zijden zullen horen.

2 Samuël 16:5 - 14
Hier zien wij, hoe David Simeï's vloeken veel beter verdroeg dan Ziba's vleien, door gene werd hij er toe gebracht om een verkeerd oordeel te vellen over een ander, door deze om een recht oordeel te spreken over zichzelf, de glimlachjes van de wereld zijn veel gevaarlijker dan haar norse blikken. Merk hier op:

I. Hoe beledigend en woedend Simeï was, en hoe zijn boosaardigheid gelegenheid nam uit Davids tegenwoordige moeilijkheid om zijn beledigingen tot het uiterste te drijven. Op zijn vlucht was David te Bahurim gekomen een stad van Benjamin, in of nabij welke Simeï woonde, die uit de huize Sauls zijnde, met de val van dat huis al zijn hoop op bevordering had verloren, en daarom een onverzoenlijke vijandschap koesterde tegen David, hem ten onrechte beschouwende als de bewerker van het verderf over Saul en zijn geslacht alleen maar, omdat hij door Gods bestel zijn opvolger was. Toen David in voorspoed was en macht had, heeft Simeï hem even diep gehaat als hij hem nu haatte, maar hij durfde toen niets tegen hem zeggen. God weet wat in het hart is van hen, die Hem en Zijn regering ongenegen zijn, aardse vorsten weten dat niet, maar nu ging hij uit, en vloekte David met al de slechte woorden en wensen, die hij kon bedenken, vers 5. Hij nam deze gelegenheid waar om lucht te geven aan zijn wrok.

1. Omdat hij dacht het nu veilig te kunnen doen, en toch zou het hem het leven gekost hebben, indien David goed gevonden had de tergende belediging te straffen.

2. Omdat het nu voor David het grievendst was, smart aan zijn smart zou toedoen, als het gieten van edik in zijn wonden. David klaagt over hen,. die een praat maken van de smart van Gods verwonden, Psalm 69:27, als zijnde uiterst barbaars. Zo heeft Simeï gedaan, hem overladende met vloeken, die geen edelmoedig man zonder medelijden kon aanzien.

3. Omdat hij dacht dat Gods voorzienigheid zijn smaad rechtvaardigde, en dat Davids tegenwoordige beproevingen bewezen dat hij zo slecht was als Simeï hem gaarne wilde voorstellen. Op deze valse gronden werd Job door zijn vrienden veroordeeld. Zij die onder de bestraffing zijn van een genadig God, moeten het niet vreemd vinden, indien die bestraffing de smaad van de mensen over hen doet komen. "God heeft hem verlaten, jaagt na en grijpt hem want er is geen verlosser," Psalm 71:11. Maar het toont een laaghartige aard om aldus hen die gevallen zijn, te vertreden en over hen te juichen.

A. Zie wat deze ellendeling deed. Hij wierp David met stenen, vers 6, alsof zijn koning een hond was of de ergste misdadiger, die geheel Israël moet stenigen totdat hij sterft. Misschien hield hij zich op zo'n afstand, dat de stenen, die hij wierp, David niet konden bereiken hem

noch iemand van hen, die hem vergezelden, maar hij toonde wat hij gedaan zou hebben indien het in zijn macht ware geweest. Hij stoof met stof, vers 13, dat hem waarschijnlijk wel zelf in de ogen woei, zoals zijn vloeken, zonder oorzaak zijnde, op zijn eigen hoofd zullen wederkeren. En zo heeft, gelijk zijn boosaardigheid hem hatelijk maakte, zijn onmacht hem bespottelijk en verachtelijk gemaakt. Hoewel zij, die tegen God strijden Hem haten kunnen zij Hem toch niet schaden. "Indien gij zondigt, wat bedrijft gij tegen Hem?" Job 35:6. Het was een verzwaring van zijn goddeloosheid, dat David zijn helden aan zijn rechter en zijn linkerzijde had, zodat hij zich niet in zo hopeloze toestand bevond als hij dacht (vervolgd, doch niet verlaten,) en dat hij het bleef doen, het met temeer heftigheid en woede deed, naarmate David het geduldiger verdroeg.

B. Wat hij zei. Met de stenen schoot hij ook zijn pijlen, namelijk bittere woorden vers 7, 8, in minachting van de wet: "de goden zult gij niet vloeken," Exodus 22:28. David was een man van eer en geweten, en zeer vermaard voor alles wat rechtvaardig en goed is, wat kon deze vuile mond dan tegen hem zeggen? Wel, wat voorlang aan het huis van Saul is geschied is het enige, dat hij zich kan herinneren, en dat hij hem verwijt, omdat dit de zaak was, waar hij nadeel door leed. Zie hoe geneigd wij zijn om de mensen en hun karakter te beoordelen naar hetgeen zij voor ons zijn, en tot de gevolgtrekking te komen dat diegenen slechte mensen moeten zijn, die - al was het ook nog zo rechtvaardig - het middel geweest zijn van schade of kwaad voor ons, of die wij daar - al is het ook nog zo ten onrechte - voor houden. Zo partijdig zijn wij voor onszelf, dat geen regel bedriegelijker kan wezen dan deze. Niemand kon onschuldiger zijn aan het bloed van het huis van Saul dan David. Eenmaal en nogmaals heeft hij Sauls leven gespaard, toen Saul hem zocht. Toen Saul en zijn zonen gedood werden door de Filistijnen, was David met zijn mannen op zeer veel mijlen afstands, en toen zij het hoorden, hebben zij er om getreurd en geweend. Van de moord op Abner en Isboseth had hij zich voldoende gezuiverd, en toch moet nu al het bloed van Sauls huis hem geweten worden. Onschuld is geen beschutting tegen wrok en leugen, en wij moeten het ook niet vreemd vinden, als wij beschuldigd worden van hetgeen, waarvoor wij ons het meest gewacht hebben. Wel onzer, dat wij niet door mensen geoordeeld moeten worden, maar door Hem, die naar waarheid oordeelt.

Het bloed van Sauls huis wordt hem hier op de onrechtvaardigste wijze toegerekend:
a. Als hetgeen hem de aard gaf van een man des bloeds en een Belialsman, vers 7. Indien hij een man des bloeds is, dan is hij ongetwijfeld een Belialsman, dat is: een kind des duivels (die Belial genoemd wordt, 2 Corinthiers 6:15 o) die een moordenaar was van de beginne. Mannen des bloeds zijn de slechtsten van de mensen.
b. Als hetgeen zijn tegenwoordig ongeluk over hem gebracht heeft. "Nu gij onttroond zijt en uitgedreven zijt naar de woestijn, heeft de Heere op u doen wederkomen al het bloed van Sauls huis." Zie hoe haastig boosaardige mensen zijn om Gods oordelen te pressen in hun dienst, de dienst van hun hartstochten en wraakzucht. Indien aan iemand, die naar zij denken hen verongelijkt heeft, moeite of leed overkomt, dan moet het vermeende onrecht dat hun aangedaan is, de oorzaak zijn van dat leed. Maar wij moeten voorzichtig zijn, opdat wij God geen onrecht doen door Zijn voorzienigheid voor te stellen als onze dwazen en onrechtvaardigen toorn in bescherming nemende. Gelijk de toorn des mensen Gods gerechtigheid niet werkt, zo dient de gerechtigheid Gods de toorn des mensen niet.
c. Als hetgeen nu zijn volkomen verderf zal wezen, want hij poogt hem er aan te doen wanhopen om ooit weer op de troon te komen, (nu zeiden zij: "hij heeft geen heil bij God," Psalm 3:3.) De Heere heeft het koninkrijk gegeven in de hand van Absalom uw zoon (niet in de hand van Mefiboseth, het huis van Saul heeft er nooit aan gedacht om hem koning te

maken, zoals Ziba geopperd heeft) en gij zijt in uw ongeluk, dat is: uw verderf, omdat gij een man des bloeds zijt." Aldus heeft Simeï gevloekt.

II. Zie hoe geduldig en onderworpen David was onder die belediging. De zonen van Zeruja, inzonderheid Abisaï, waren ijverig om Davids eer op te houden met hun zwaard, zij waren ten hoogste verontwaardigd over die belediging, en terecht. Waarom zou aan deze dode hond toegelaten worden mijn heer de koning te vloeken? vers 9. Indien David er hun slechts verlof voor wil geven, zullen zij spoedig deze liegende, vloekende lippen tot zwijgen brengen, hem het hoofd afhouwen, want zijn werpen van stenen naar de koning was een openlijke daad, die ten duidelijkste bewees, dat hij het op zijn leven toelegde. Maar de koning wilde het volstrekt niet toestaan. Wat heb ik met u te doen? Laat hem vloeken. Aldus heeft Christus Zijn discipelen bestraft, die in ijver voor Zijn eer vuur van de hemel wilden doen komen over de stad, die Hem had beledigd, Lukas 9:55. Laat ons zien uit welke overwegingen David zich kalm kon houden.

1. Het voornaamste, dat hem tot zwijgen bewoog, was dat hij het verdiend heeft. Dit wordt hier wel niet gezegd, want men kan in waarheid een boetvaardige zijn zonder dat het nodig is om bij alle gelegenheden zijn boetvaardige gedachten uit te spreken. Simeï verweet hem onrechtvaardig het bloed van Saul, daarvan heeft zijn geweten hem vrijgesproken, maar tegelijkertijd verweet het hem het bloed van Uria. "De beschuldiging is maar al te waar" (denkt David) hoewel zij niet waar is, zoals hij haar bedoelt. Een nederig, teder gemoed zal verwijtingen in bestraffingen verkeren, en er aldus goed aan ontlenen, in plaats van er door verbitterd te worden.

2. Hij ziet er de hand Gods in. De Heere heeft tot hem gezegd: Vloek David, vers 10, en wederom: Laat hem geworden dat hij vloeke want de Heere heeft het hem gezegd, vers 11. Als Simeï's zonde was het niet van God, maar van de duivel en van zijn eigen boos hart, ook heeft Gods hand er in haar niet verontschuldigd of verminderd, en nog veel minder gerechtvaardigd, evenmin als het de zonde rechtvaardigde van hen, die Christus ter dood hebben gebracht, Handelingen 2:23, 4:28. Maar als Davids beproeving was het wel van de Heere, een van de kwaden, die tegen hem verwekt werden. David zag over het werktuig van zijn beproeving heen naar de Opperbestuurder, zoals Job, toen de plunderaars hem hadden beroofd, erkent: De Heere heeft genomen. Niets is meer geschikt om een Godvruchtige ziel tot rust te brengen onder beproeving, dan er de hand Gods in te zien, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan. De gesel van de tong is Gods roede.

3. Hij houdt zich rustig onder de mindere beproeving bij de gedachte van de grotere, vers 12. Mijn zoon zoekt mijn ziel, dat is: mijn leven, hoeveel temeer dan nu deze Benjaminiet, vers 11. Beproeving werkt lijdzaamheid in hen, die geheiligd zijn. Hoe meer wij dragen, hoe beter wij instaat zijn om nog meer te dragen, wat ons geduld beproeft moet het versterken. Hoe meer wij gehard zijn voor beproeving, hoe minder wij er verbaasd over zullen zijn of haar vreemd zullen vinden. Verwonder u niet, als vijanden beledigend en zelfs vrienden onvriendelijk zijn, noch dat vrienden onvriendelijk zijn, als zelfs kinderen oneerbiedig en ongehoorzaam zijn.

4. Hij vertroost zich met de hoop, dat God op de een of andere wijze uit zijn beproeving goed voor hem zal doen voortkomen, en hem zal belonen voor zijn geduld er onder. "De Heere zal mij goed vergelden voor zijn vloek. Als God aan Simeï zegt mij te grieven, dan is het opdat Hijzelf mij zoveel merkbaarder zal vertroosten. Hij heeft voorzeker genade voor mij weggelegd, en daarvoor bereidt Hij mij door deze beproeving." Wij kunnen rekenen op God

als onze betaalmeester, niet slechts voor onze diensten, maar ook voor ons lijden. Laat hen vloeken, maar zegen Gij. David kwam eindelijk te Bahurim, waar hij zich kon verkwikken, en waar hij verborgen is voor deze twist van de tongen.

2 Samuël 16:15 - 23
Aan Absalom werd spoedig door sommigen van zijn vrienden te Jeruzalem bericht gezonden, dat David met een klein gevolg de stad had verlaten, zodat de weg nu voor hem open is om te Jeruzalem te komen. De poorten zijn open, en er is niemand om hem tegenstand te bieden. Dientengevolge kwam hij zonder uitstel, vers 15, in de wolken van blijdschap ongetwijfeld over dit succes al bij het begin, en dat hetgeen waarin hij, toen hij zijn plan had gevormd, waarschijnlijk de grootste moeilijkheid heeft gezien, zo gemakkelijk en volkomen uit de weg was geruimd. Nu hij meester is van Jeruzalem, acht hij alles gewonnen te hebben, het land zal wel vanzelf volgen. God laat aan boze mensen toe, om voor een wijle voorspoedig te zijn in hun boze plannen, zelfs boven hun eigen verwachting opdat later hun teleurstelling zoveel smartelijker en schandelijker voor hen zijn zal. De beroemdste staatsmannen van die tijd waren Achitofel en Husai, de eerste brengt Absalom met zich mee naar Jeruzalem, vers 15, de andere wacht hem aldaar op, vers 16, zodat hij zich wel verzekerd moet houden van succes nu hij die beide tot zijn raadslieden heeft, op hen steunt hij en raadpleegt de ark niet, hoewel deze onder zijn bereik was. Maar ellendige raadslieden waren zij beide voor hem, want:

I. Husai zal hem hooit aanraden wijselijk te handelen, hij was in werkelijkheid zijn vijand, voornemens hem te verraden, terwijl hij voorgaf zijn belangen te zijn toegedaan, zodat hij geen gevaarlijker man in zijn nabijheid kon hebben.

1. Husai wenste hem geluk met zijn troonsbestijging, alsof hij volkomen overtuigd was van zijn recht er op, en het hem groot genoegen deed hem in het bezit er van te zien komen vers 16. Tot welke geveinsde vleierijen zullen diegenen zich al niet verlagen, die zich door vleselijke wijsheid laten besturen, en hoe gelukkig zijn zij, die deze diepten van Satan niet gekend hebben, maar hun wandel in de wereld hebben in alle eenvoudigheid en Godvruchtige oprechtheid!

2. Absalom is verwonderd Husai zijn zaak te zien toegedaan, daar hij toch bekend was als Davids innigste vriend en vertrouweling. Is dit uw weldadigheid aan uw vriend? vraagt hij hem, vers 17, zich vleiende met de gedachte, dat allen voor hem zijn zullen nu Husai voor hem is. Hij twijfelt niet aan zijn oprechtheid, maar gelooft gemakkelijk wat hij wenst waar te zijn, namelijk dat Davids beste vrienden zo ingenomen zijn met hem, Absalom, dat zij gebruik maakten van de eerste gelegenheid om zich voor hem te verklaren, maar "de trotsheid zijns harten heeft hem bedrogen," Obadja 1:3. Husai doet hem geloven dat hij hem van harte is toegedaan. David is wel zijn vriend, maar hij, Husai, is voor de koning in bezit, vers 19, voor de opgaande zon. Het is waar, hij had zijn Absaloms - vader bemind, maar deze heeft nu zijn dag gehad, en die is nu voorbij, waarom zou hij dan nu zijn opvolger niet evenzeer beminnen? Aldus wendt hij voor reden te geven voor een besluit, waarvan hij zelfs de gedachte verafschuwde.

II. Achitofel heeft hem aangeraden goddeloos te doen, en daarmee heeft hij hem evenzeer verraden als hij, die hem voorbedachtelijk ontrouw was. Want zij, die de mensen aanraden te zondigen, geven hun gewis raad tot hun verderf, en de regering, die gegrond is in zonde, is op zand gegrond. Achitofel schijnt bekend te zijn geweest als een diepzinnig staatsman, zijn raad was alsof men naar Gods woord had gevraagd, vers 23. Hij had zich zo’n naam gemaakt voor loosheid en schranderheid ten opzichte van publieke zaken, zozeer overtrof hij alle andere

raadsheren in diepte van gedachten, zo goede redenen wist hij te geven voor zijn adviezen, en zoveel voorspoed was er in het algemeen op zijn plannen, dat alle mensen, goeden en slechten David en Absalom, de grootste waardering hadden voor zijn gevoelen, veel te groot, als zij zijn raad als een woord Gods beschouwden, kan de wijsheid van enige sterveling in vergelijking komen met Hem, die alleen wijs is? Laat ons uit dit bericht van Achitofels roem als staatsman opmerken:

1. Dat velen uitmunten in wereldlijke wijsheid, die volkomen ontbloot zijn van hemelse genade, want zij, die zichzelf opwerpen als orakelen, zijn maar al te geneigd de orakelen Gods te minachten. God heeft het dwaze van de wereld verkoren, en de grootste staatsmannen zijn zelden de grootste heiligen.

2. Dat de grootste staatsmannen dikwijls zeer dwaselijk handelen voor zichzelf. Achitofel wordt hoog geroemd als een orakel, en toch kiest hij zeer onverstandig Absaloms zijde, die niet slechts een overweldiger was, maar een roekeloos jongeling, van wie het geheel onwaarschijnlijk is dat hij ooit tot iets goeds zal komen, wiens val, en de val van allen, die hem aanhingen, iemand die ook maar het tiende deel van de wijsheid bezat als waarop Achitofel aanspraak maakte, kon voorzien. Wel, met dat al, is eerlijkheid toch de grootste wijsheid, en zal dit op de lange duur ook blijken te zijn. Merk op:

A. De goddeloze raad, die Achitofel gaf aan Absalom. Bevindende dat David zijn bijwijven had achtergelaten om het huis te bewaren, raadt hij hem aan, tot haar in te gaan vers 21, een zeer goddeloze daad, de wet Gods had haar tot een halsmisdaad gemaakt, Leviticus 20:11. De apostel spreekt er van als van een slechtheid, "die onder de heidenen niet genoemd wordt", 1 Corinthiers 5:1. Ruben heeft er zijn eerstgeboorterecht om verloren. Maar Achitofel adviseert het als een staatkundige daad, omdat hierdoor aan geheel Israël de verzekering zal worden gegeven:
a. Dat het hem zeer ernst was met zijn aanspraken, ongetwijfeld had hij besloten zich meester te maken van al de bezittingen zijns voorgangers, toen hij begon met deze bijwijven.
b. Dat hij besloten was om onder generlei beding vrede te sluiten met zijn vader, want door deze daad zal hij zich bij zijn vader zo gehaat maken, dat hij zich wel nooit met hem zal willen verzoenen, waarvoor het volk misschien bevreesd was, daar zij dan wel aan die verzoening opgeofferd zouden worden. Het zwaard getrokken hebbende, heeft hij door deze daad de schede weggeworpen, en dat zal de handen van zijn partij sterken, en hen trouw aan hem doen blijven. Dit was zijn gevloekte staatkunde, die hem veeleer als een orakel van de duivel deed kennen, dan van God.

B. Absaloms instemming met die raad. Hij strookte volkomen met zijn ongebonden en goddeloos hart, en hij toefde niet om hem uit te voeren, vers 22. Als een onnatuurlijke rebellie de opera was, welke gepaster proloog kon er dan voor wezen dan zo'n onnatuurlijke lust? Zo bleef zijn goddeloosheid zich dan in alles gelijk, en was tot zo'n ontzettende hoogte gekomen dat iemand, wiens geweten niet geheel en al toegeschroeid was, er niet zonder de grootste afschuw aan kon denken. Ja meer, de cliënt overtreft in de uitvoering wat zijn raadsman hem voorgesteld heeft: Achitofel zegt hem het te doen, opdat geheel Israël het zou horen, maar, alsof dat nog niet genoeg was, zal hij - zo volkomen heeft hij alle gevoel voor eer en deugd verloren - het doen, en geheel Israël zal het zien. Dientengevolge wordt dus een tent tot dat doel gespannen op het dak, zo onbeschaamd spreekt hij zijn zonde vrijuit als Sodom. Maar hierin wordt het woord Gods letterlijk vervuld, God had David door Nathan gedreigd dat, wegens zijn verontreinigen van Bathseba, zijn vrouwen openlijk onteerd zullen worden, Hoofdstuk 12:12, en sommigen denken dat Achitofel door dit aan te raden zich op David

heeft willen wreken wegens het onrecht, gedaan aan Bathseba, die zijn kleindochter was, want zij was de dochter van Eliam, Hoofdstuk 11:3, die de zoon was van Achitofel, Hoofdstuk 23:34. Job spreekt van zo'n geval als van de rechtvaardige straf op overspel, Job 31:9. 10, zo ook de profeet Hosea, Hoofdstuk 4:13, 14. Wat te denken van deze bijwijven, die zich onderwierpen aan deze goddeloosheid, zou gemakkelijk zijn te zeggen, maar hoe onrechtvaardig Absalom en zij ook geweest zijn, wij moeten zeggen: de Heere is rechtvaardig, ook zal geen van Zijn woorden ter aarde vallen.

HOOFDSTUK 17

1 Voorts zeide Achitofel tot Absalom: Laat mij nu twaalf duizend mannen uitlezen, dat ik mij opmake en David dezen nacht achterna jage. 2 Zo zal ik over hem komen, daar hij moede en slap van handen is, en zal hem verschrikken, en al het volk, dat met hem is, zal vluchten; dan zal ik de koning alleen slaan. 3 En ik zal al het volk tot u doen wederkeren; de man, dien gij zoekt, is gelijk het wederkeren van allen; zo zal al het volk in vrede zijn. 4 Dit woord nu was recht in Absaloms ogen, en in de ogen van alle oudsten Israëls. 5 Doch Absalom zeide: Roep toch ook Husai, de Archiet, en laat ons horen, wat hij ook zegt. 6 En als Husai tot Absalom inkwam, zo sprak Absalom tot hem, zeggende: Aldus heeft Achitofel gesproken; zullen wij zijn woord doen? Zo niet, spreek gij. 7 Toen zeide Husai tot Absalom: De raad, dien Achitofel op ditmaal geraden heeft, is niet goed. 8 Wijders zeide Husai: Gij kent uw vader en zijn mannen, dat zij helden zijn, dat zij bitter van gemoed zijn, als een beer, die van de jongen beroofd is in het veld; daartoe is uw vader een krijgsman, en zal niet vernachten met het volk. 9 Zie, nu heeft hij zich verstoken in een der holen, of in een der plaatsen. En het zal geschieden, als er in het eerst sommigen onder hen vallen, dat een ieder, die het zal horen, alsdan zal zeggen: Er is een slag geschied onder het volk, dat Absalom navolgt. 10 Zo zou hij, die ook een dapper man is, wiens hart is als een leeuwenhart, te enen male smelten; want gans Israël weet, dat uw vader een held is, en het dappere mannen zijn, die met hem zijn. 11 Maar ik rade, dat in alle haast tot u verzameld worde gans Israël, van Dan tot Ber - seba toe, als zand, dat aan de zee is, in menigte; en dat uw persoon medega in de strijd. 12 Dan zullen wij tot hem komen, in een der plaatsen, waar hij gevonden wordt, en hem gemakkelijk overvallen, gelijk als de dauw op de aardbodem valt; en er zal van hem, en van al de mannen, die met hem zijn, ook niet een worden overgelaten. 13 En indien hij zich in een stad zal begeven, zo zal gans Israël koorden tot dezelve stad aandragen, en wij zullen ze tot in de beek nedertrekken, totdat ook niet een steentje aldaar gevonden worde. 14 Toen zeide Absalom, en alle man van Israël: De raad van Husai, de Archiet, is beter dan Achitofels raad. Doch de HEERE had het geboden, om de goeden raad van Achitofel te vernietigen, opdat de HEERE het kwaad over Absalom bracht.

15 En Husai zeide tot Zadok en tot Abjathar, de priesters: Alzo en alzo heeft Achitofel Absalom en de oudsten van Israël geraden, maar alzo en alzo heb ik geraden. 16 Nu dan, zendt haastelijk henen, en boodschapt David, zeggende: Vernacht dezen nacht niet in de vlakke velden der woestijn, en ook ga spoedig over; opdat de koning niet verslonden worde, en al het volk, dat met hem is. 17 Jonathan nu en Ahimaaz stonden bij de fontein Rogel; en een dienstmaagd ging henen en zeide het hun aan; en zij gingen henen en zeiden het de koning David aan; want zij mochten zich niet zien laten, dat zij in de stad kwamen. 18 Een jongen dan nog zag hen, en zeide het Absalom aan; doch die beiden gingen haastelijk, en kwamen in eens mans huis te Bahurim, dewelke een put had in zijn voorhof, en zij daalden daarin. 19 En de vrouw nam en spreidde een deksel over het opene van de put, en strooide gort daarop. Alzo werd de zaak niet bekend. 20 Toen nu Absaloms knechten tot de vrouw in het huis kwamen, zeiden zij: Waar zijn Ahimaaz en Jonathan? En de vrouw zeide tot hen: Zij zijn over dat waterriviertje gegaan. En toen zij hen gezocht en niet gevonden hadden, keerden zij weder naar Jeruzalem. 21 En het geschiedde, nadat zij weggegaan waren, zo klommen zij uit de put, en gingen henen en boodschapten het de koning David; en zij zeiden tot David: Maakt ulieden op, en gaat haastelijk over het water, want alzo heeft Achitofel tegen ulieden geraden. 22 Toen maakte zich David op, en al het volk, dat met hem was; en zij gingen over de Jordaan. Aan het morgenlicht ontbrak er niet tot een toe, die niet over de Jordaan gegaan was.

23 Als nu Achitofel zag, dat zijn raad niet gedaan was, zadelde hij de ezel, en maakte zich op, en toog naar zijn huis in zijn stad, en gaf bevel aan zijn huis, en verhing zich. Alzo stierf hij, en werd begraven in zijns vaders graf.
24 David nu kwam te Mahanaim, en Absalom toog over de Jordaan, hij en alle mannen van Israël met hem. 25 En Absalom had Amasa in Joabs plaats gesteld over het heir. Amasa nu was eens mans zoon, wiens naam was Jethra, de Israëliet, die ingegaan was tot Abigaïl, dochter van Nahas, zuster van Zeruja, Joabs moeder. 26 Israël nu en Absalom legerden zich in het land van Gilead. 27 En het geschiedde, als David te Mahanaim gekomen was, dat Sobi, de zoon van Nahas, van Rabba der kinderen Ammons, en Machir, de zoon van Ammiel, van Lodebar, en Barzillai, de Gileadiet, van Rogelim, 28 Beddewerk, en schalen, en aarden vaten, en tarwe, en gerst, en meel, en geroost koren, en bonen, en linzen, ook geroost, 29 En honig, en boter, en schapen, en koeienkazen, brachten tot David, en tot het volk, dat met hem was, om te eten, want zij zeiden: Dit volk is hongerig, en moede, en dorstig in de woestijn.

De strijd tussen David en Absalom nadert nu tot een crisis. Hij zal beslist moeten worden door het zwaard, en daarvoor zien wij in dit hoofdstuk de toebereidselen gemaakt.

I. Absalom belegt een krijgsraad, waarin Achitofel op spoed aandringt, vers 1 - 4, maar Husai raadt overleg aan, vers 5 - 13, en Husai's raad wordt aangenomen, vers 14, uit ergernis waarover Achitofel zich verhangt, vers 23.
II. Er wordt in het geheim bericht gezonden aan David (doch met grote moeite) van hun maatregelen, vers 15 - 21.
III. David begeeft zich naar de andere kant van de Jordaan, vers 22 24, en daar wordt zijn leger geproviandeerd door sommigen van zijn vrienden in die landstreek, vers 27 - 29.
IV. Absalom en zijn krijgsmacht volgen hem naar het land van Gilead aan de andere kant van de Jordaan, vers 25 - 26. En daar zullen wij in het volgende hoofdstuk de strijd beslist zien. Tot nu toe hadden de zaken een zeer donker aanzien voor David, maar nu begint de dag van zijn verlossing aan te breken.

2 Samuël 17:1 - 14
Absalom is in het vreedzaam bezit van Jeruzalem, zijns is het koninkrijk paleis en de stoelen des gerichts, de stoelen van het huis van David Zijn Godvruchtige vader heeft meer dan zeven jaren te Hebron geregeerd, en alleen over de stam van Juda, en had geen haast om zijn mededinger te verdringen, zijn regering was gegrond op een Goddelijke belofte, van welker vervulling ter bestemder tijd hij zeker was, en daarom heeft hij geduldig gewacht. Maar de jongeling Absalom haast zich niet slechts van Hebron naar Jeruzalem, maar is daar ongeduldig, hij kan niet rusten voordat hij zijn vader had verdelgd, hij kan niet tevreden zijn met zijn troon, hij moet ook zijn leven hebben, want zijn regering is gegrond in ongerechtigheid, en voelt zich dus wankelen, en daarom denkt hij verplicht te zijn geweld te gebruiken. Dat zo'n lage ellendeling als Absalom was, het op de troon van zo'n Godvruchtige vader gemunt had is niet vreemd - er zijn hier en daar monsters in de natuur - maar dat het gros van het volk Israëls, voor hetwelk David in alle opzichten zo'n grote zegen is geweest, er zich met hem in zou verenigen, dat is zeer verbazingwekkend. Maar hun vaderen hadden dikwijls tegen Mozes gerebelleerd. De beste ouders en de beste vorsten zullen het niet vreemd vinden, als zij verontrust worden door hen, die hun steun en hun blijdschap moesten wezen, als zij bedenken welke zonen en welke onderdanen David zelf gehad heeft.

I. David en allen, die hem aanhangen, moeten gedood worden. Dat wordt besloten, voor zoveel blijkt "nemine contradicente - met algemene stemmen." Niemand durft van zijn persoonlijke verdiensten gewagen, noch van de grote diensten, die hij de lande bewezen had, in oppositie tegen dat besluit, men durft niet eens vragen: " Wat kwaads heeft hij dan gedaan

om zijn kroon te verbeuren, en veel minder nog zijn hoofd?" Niemand durft met het voorstel komen, om het bij zijn verbanning te laten blijven voor het ogenblik, of dat er agenten zullen gezonden worden, om met hem te onderhandelen over de afstand van de regering, waartoe zij, wijl hij zo gedwee die stad had verlaten, konden denken hem wel bereid te zullen vinden. Het was nog niet lang geleden dat Absalom zelf gevlucht is, omdat hij een misdaad had begaan, en David vergenoegde zich met zijn ballingschap, hoewel hij de dood had verdiend, ja hij treurde over hem, en verlangde naar hem, maar zo volkomen is deze ondankbare Absalom ontbloot van alle natuurlijke liefde, dat hij ten enenmale dorst naar zijns vaders bloed. Het is onbetwistbaar: David moet verdelgd worden, de vraag is maar: Hoe zal het gedaan worden?

1. Achitofels raad is, hem terstond te vervolgen, nog in die eigen nacht, met een vliegend leger, waarover hijzelf het bevel op zich zal nemen, dat alleen de koning gedood zal worden en zijn krijgsmacht verstrooid, dan zal het volk, dat nu met hem is, naar Absalom overgaan, en zo zal er niet zo'n langdurige krijg wezen als tussen het huis van Saul en David, vers 1 - 3. De man, die gij zoekt, is gelijk het wederkeren van allen. Hieruit blijkt, dat Absalom verklaard had het op Davids leven gemunt te hebben, en Achitofel stemt met hem in: Sla de herder en de schapen zullen verstrooid worden, en een gemakkelijke prooi zijn voor de wolf. Aldus wil hij de oorlog tot een kleine omvang beperken, door noch met kleinen noch met groten te strijden, maar alleen met de koning Israëls, en hem binnen zeer korte tijd te beëindigen, door hem nu terstond te overvallen.
Niets zou aan David noodlottiger kunnen zijn dan deze maatregelen, als zij uitgevoerd werden. Het was maar al te waar, dat hij moede en slap van handen was, dat het minste hem verschrikt zou hebben, want anders zou hij niet op het eerste schrikgerucht van Absaloms rebellie uit zijn huis gevlucht zijn. Het was waarschijnlijk genoeg dat op een verwoede aanval, inzonderheid in de nacht, zijn kleine krijgsmacht in verwarring zou worden gebracht, en dan zou het gemakkelijk wezen om alleen de koning te slaan. De zaak was dan afgedaan, het gehele volk zou dan ten ondergebracht zijn, al het volk, zegt hij, zal in vrede zijn. Zie hoe een algemeen verderf door overweldigers een algemene vrede genoemd wordt, maar aldus is des duivels paleis in vrede, zolang hij als een sterk gewapende het bewaakt. Vergelijk hiermede het komplot van Kajafas (dien tweede Achitofel) tegen de Zone Davids, om Zijn invloed te vernietigen door Hem te doden. "Laat die ene mens sterven voor het volk," Johannes 11:50. Laat ons de erfgenaam doden, en zijn erfenis zal onze zijn. Maar beider raad werd in zotheid verkeerd. Toch kunnen de kinderen des lichts in hun geslacht wijsheid leren van de kinderen van deze wereld. Laat ons wat onze hand vindt om te doen, spoedig doen, en met al onze macht. Het is verstandig om krachtig en vaardig te wezen, en geen tijd te verliezen, inzonderheid niet in onze geestelijke krijg, als Satan van ons vliedt, zo laat ons onze slag opvolgen.

2. Zij, die met gekroonde hoofden getwist hebben, hebben gewoonlijk de welvoeglijkheid betracht, om zich alleen tegen hun verkeerde raadslieden te verklaren, en deze tot verantwoording te roepen, de koning kan geen kwaad doen, zij - de verkeerde raadslieden - doen het, maar Absaloms schaamteloze schurkerij treft de koning zelf, ja de koning alleen, want (zou men het willen geloven?) dat zeggen: ik zal de koning alleen slaan, behaagde hem, vers 4, er was zelfs niet zoveel besef van eer en deugd in hem overgebleven om voor te wenden, dat hij hiervoor terugschrikte, of zelfs te aarzelen of enigszins afkerig te zijn van dit barbaars en monsterachtig besluit. Welk goed kan bestaan blijven tegen de hitte van een heftige eerzucht?

II. Husai adviseert dat zij niet al te haastig moeten zijn om David te vervolgen, maar de tijd moeten nemen om hun gehele krijgsmacht bijeen te brengen teneinde hem door hun grotere

getalssterkte te verpletteren, zoals Achitofel dit gewild had door hem plotseling te overvallen. Nu heeft Husai met die raad te geven in werkelijkheid bedoeld David te dienen en zijn belangen te bevorderen, door de tijd te hebben om David bericht te zenden van de maatregelen, die genomen werden, zodat David de tijd zou hebben om een leger te verzamelen en zich naar het Overjordaanse te begeven, want in die verwijderde landstreek zal Absalom de minste invloed hebben. Niets kon voor David toen voordeliger zijn, dan tijd te hebben, en om hem die te geven raadt Husai Absalom aan om niets roekeloos te ondernemen, maar zeer voorzichtig te werk te gaan en zijn succes te verzekeren door zich eerst te versterken.

1. Absalom gaf aan Husai de gelegenheid om zijn advies uit te brengen. Al de oudsten van Israël keurden Achitofels raad goed, maar God bestuurde het hart van Absalom om er niet naar te handelen, voordat hij Husai geraadpleegd had, vers 5, laat ons ook horen wat hij zegt. Hierin dacht hij wijselijk te handelen (twee hoofden zijn beter dan een) maar God vangt de wijzen in hun arglistigheid.

2. Husai voerde goede redenen aan voor hetgeen hij zei.
A. Hij sprak tegen Achitofels raad en toonde aan hoe gevaarlijk het was hem te volgen. Het is met bescheidenheid en alle mogelijke eerbied voor Achitofels algemeen erkende schranderheid, dat hij verlof vraagt om van hem te verschillen, vers 7. De raad van Achitofel is gewoonlijk de beste, en die men gerust kan volgen, maar met verlof van dit zeer geachte medelid moet hij nu de mening uitspreken, dat zijn raad ditmaal niet goed is, want het was volstrekt niet veilig om zo grote belangen waar het nu om ging in de waagschaal te stellen door met zo'n klein getal van soldaten op te trekken, en met zo'n haastige aanval als waartoe Achitofel adviseerde, laat ons gedenken aan Israëls nederlaag voor Ai, Jozua 7:4. Er zijn dikwijls kwade gevolgen uit voortgekomen, als men de vijand te gering geacht heeft. Zie hoe schijnbaar aannemelijk Husai's redenering is.
a. Hij legt er sterk de nadruk op, dat David een zeer bekwaam en geducht krijgsman was, een man van groot beleid, moed en ervaring, iedereen wist en erkende dit, ook Absalom zelf. Uw vader is een krijgsman, vers 8, een held vers 10, en niet zo moede en slap van handen als Achitofel denkt. Zijn verlaten van Jeruzalem moet toegeschreven worden, niet aan zijn lafhartigheid, maar aan zijn voorzichtigheid.
b. De mannen die met hem zijn, zijn wel weinig in aantal, maar het zijn dappere mannen, vers 10, mannen van vermaarde kloekmoedigheid, zeer bedreven in de krijgskunst. Achitofel, die meer staatsman dan krijgsman is, zou bevinden dat hij niet tegen hen is opgewassen. Een van hen zou er duizend jagen.
c. Zij waren allen verbitterd op Absalom, die de bewerker was van al dat kwaad, zij zijn bitter van gemoed, en zullen met de uiterste woede strijden, zodat niemand bestand zal zijn tegen hun moed en tegen hun woede, inzonderheid niet de onbedreven soldaten, waaruit Absaloms leger bestond. Aldus stelt hij hen even geducht voor, als Achitofel hen zwak en verachtelijk had voorgesteld.
d. Hij geeft het vermoeden te kennen dat David en sommigen van zijn mannen waarschijnlijk ergens in hinderlaag liggen, in een van de holen of andere besloten plaatsen, en Absaloms soldaten plotseling zouden overvallen voordat deze het wisten, de schrik zou hen dan op de vlucht doen slaan, en die nederlaag, al was het dan ook maar van een kleine afdeling des legers, zou de overigen ontmoedigen, inzonderheid daar hun eigen geweten hen van verraad zou beschuldigen tegen een man, die zij wisten niet alleen Gods gezalfde te zijn maar ook een man naar Gods hart, vers 9. "Spoedig zal men zeggen dat er een slachting is aangericht onder Absaloms mannen, en dan zal ieder zijn heil zoeken in de vlucht, en zelfs het hart van Achitofel, dat nu als een leeuwenhart is, zal ten enenmale versmelten. Kortom, hij zal het niet

zo gemakkelijk vinden om met David en zijn mannen te strijden als hij denkt en als hij het onderspit delft, dan zijn zij allen verloren."

B. Hij bracht nu zijn eigen advies uit en gaf er zijn redenen voor, en:
a. Hij adviseerde wat hij wist Absaloms ijdelheid te zullen strelen, hoewel het zijn belangen niet werkelijk bevorderde. Ten eerste. Hij raadt aan dat geheel Israël bijeen zal vergaderd worden, dat is: de strijdmacht van al de stammen. Dat hij aanneemt dat zij allen voor hem zijn, en hem de gelegenheid geeft om hen allen onder zijn bevel te zijn, zal hem meer strelen dan wat het ook zij. Ten tweede. Hij adviseert dat Absalom in persoon ten strijde zal trekken alsof hij hem voor een beter krijgsman hield dan Achitofel, meer geschikt om het bevel te voeren en de eer van de overwinning te hebben waarmee hij ook te kennen geeft dat Achitofel hem minachting betoond heeft door zijn aanbod om zonder hem te gaan. Zie hoe gemakkelijk het is hoogmoedige mensen te bedriegen door hun ijdelheid te strelen en hun hoogmoed te voeden.

b. Hij ried ten laatste aan wat het succes onfeilbaar scheen te verzekeren, zonder daarbij aan enigerlei gevaar te zijn blootgesteld. Want als zij zo'n groot aantal krijgslieden op de been konden brengen, als waarmee zij zich vleiden, dan zouden zij David, waar zij hem ook aantroffen, gewis verpletteren.
Ten eerste. Zo zij hem aantroffen in het veld dan zouden zij hem overvallen, gelijk als de dauw op de aardbodem valt, en al zijn mannen met hem nederhouwen, vers 12. Niet een van hen zal overgelaten worden. Misschien was Absalom meer ingenomen met het plan om al de mannen te doden, die bij hem waren, daar hij een bijzondere afkeer had van sommigen van Davids vrienden, dan met Achitofels plan om alleen de koning te slaan. Aldus bereikte Husai zijn doel door hem aan te moedigen in zijn wraakzucht zowel als in zijn hoogmoed.
Ten tweede. Troffen zij hem aan in een stad, dan behoefden zij niet te vrezen dat zij hem niet zouden bemachtigen. want zij zouden, indien het nodig was, handen genoeg hebben, om de stad zelf met koorden in de beek te trekken, vers 13. Dit vreemde denkbeeld, hoe onuitvoerbaar ook, vermaakte hen daar het nieuw was, het prikkelde hun verbeelding, zij zullen wel allen geglimlacht hebben over die inval. Door al die kunstgrepen verkreeg Husai niet alleen Absaloms goedkeuring van zijn advies, maar ook de instemming van geheel die grote krijgsraad. Allen kwamen overeen dat Husai's raad beter was dan die van Achitofel, vers 14.

> Zie hier: Ten eerste. Hoeveel de staatkunde van de mens vermag. Indien Husai daar niet geweest ware, dan zou Achitofels raad gewis overmocht hebben, en niets kon ook werkelijk meer in het belang van Absalom geweest zijn, dan hetgeen hij aanried, toch brengt Husai hen allen over naar zijn mening, en niemand hunner bespeurt dat hij dit alles zegt ten voordele van David en zijn zaak, maar allen zeggen wat hij zegt. Zie, hoe het niet - denkende deel van de mensheid bedrogen wordt door het listige deel van het mensdom, welke werktuigen, welke dwazen voorname mannen door hun listen en kuiperijen van elkaar maken, welke streken en behendigheden in hoven en raadsvergaderingen gebruikt worden! Diegenen zijn het gelukkigst, die er het minst mee bekend of vertrouwd zijn.
> Ten tweede. Zie hoe oneindig veel meer de voorzienigheid Gods doen kan. Husai heeft met behendigheid het plan volvoerd, maar het succes wordt aan God toegeschreven, aan Zijn werking op de geest van hen, die er bij betrokken zijn: De Heere had het geboden om de goeden raad van Achitofel te vernietigen. Zij het opgemerkt ter vertroosting van allen, die God vrezen: Hij leidt der mensen harten als waterbeken, hoewel zij de gedachten des Heeren niet kennen. God staat in de vergaderingen Gods, Hij oordeelt in het midden van de goden, heeft een alles

besturende hand in al hun raad, en een stem tegen al hun besluiten Hij lacht over der mensen plannen en raadslagen tegen Zijn Gezalfde.

2 Samuël 17:15 - 21
Wij moeten nu Davids vijanden verlaten terwijl zij zich streelden met de gedachte aan een stellige overwinning door Husai's raad te volgen, en ongetwijfeld een oproep zonden aan al de stammen Israëls, om op een aangewezen plaats van bijeenkomst te verschijnen, ingevolge van die raad, en nu vinden wij Davids vrienden met elkaar beraadslagende hoe hem kennis te geven van dit alles, ten einde dienovereenkomstig zijn gang te richten. Husai zegt aan de priesters wat in de raad was voorgevallen, vers 15. Maar hij schijnt er niet zeker van geweest te zijn, of Achitofels raad niet gevolgd zou worden, en daarom vreesde hij, dat de koning, zo hij geen spoed maakte om weg te komen, en al het volk dat met hem is, verslonden zal worden, vers 16. Misschien werd hij, gelijk hij binnengeroepen werd om zijn advies te geven, weggezonden voordat zij tot het besluit kwamen om zijn raad te volgen, vers 14. Of misschien vreesde hij dat zij later nog van besluit zouden veranderen. Hoe het zij, het was goed om tegen het ergste gewapend te zijn, en daarom haast te maken om die kostbare levens buiten het bereik van deze verdervers te brengen. Zo strenge wacht heeft Absalom op al de toegangen van Jeruzalem gehouden, dat het hun grote moeite kostte om David dit noodzakelijke bericht te doen toekomen.

1. De jeugdige priesters, die de boden moesten zijn, waren genoodzaakt om heimelijk uit de stad te gaan naar de fontein Rogel, die naar sommigen zeggen, betekent: de fontein van een verspieder. Voorzeker stond het slecht met Jeruzalem, als twee zulke getrouwe priesters als zij waren, niet in de stad gezien mochten worden.

2. Er werden hun instructies gezonden door middel van een eenvoudige dienstmaagd, die waarschijnlijk naar die fontein ging onder voorwendsel van water te halen, vers 17. Als zij de boodschap mondeling moest overbrengen dan was er gevaar, dat zij haar door de een of andere vergissing verkeerd zou overbrengen, maar Gods voorzienigheid kan van een onwetende dienstmaagd een getrouwe bode maken en door het dwaze van de wereld Zijn wijze doeleinden dienen.

3. Door de waakzaamheid van Absaloms spionnen werden zij echter ontdekt, en werd aan Absalom bericht gegeven van hun bewegingen. Een jongen zag hen en zei het Absalom aan, vers 18.

4. Bespeurende dat zij ontdekt waren, verscholen zij zich in het huis eens vriends te Bahurim, waar David zich even tevoren verkwikt had, Hoofdstuk 16:14. Gelukkig werden zij verborgen in een put, die nu, in de zomer, misschien droog was, vers 18. De vrouw des huizes bedekte heel vernuftig de mond des puts met een deksel, waarop zij gort strooide om te drogen, zodat de vervolgers niet bemerkten dat daar een put was, want anders hadden zij hem wel doorzocht, vers 19. Zover heeft de vrouw welgedaan, maar wij weten niet hoe haar verder verbergen van hen door een leugen gerechtvaardigd kan worden, vers 20. Wij moeten geen kwaad doen opdat er goed uit zal voortkomen. De boden zijn er echter door beschermd en de vervolgers teleurgesteld, zodat zij zonder hun prooi naar Absalom terugkeerden. Het was goed dat Absalom hierop hun beide vaders niet is aangevallen, Zadok en Abjathar, zoals Saul Achimelech is aangevallen om zijn vriendelijkheid voor David, maar God heeft beslag op hem gelegd. Aldus bewaard zijnde, brachten zij hun boodschap getrouwelijk over aan David, vers 21, met de raad van zijn vrienden om niet te wachten met de Jordaan over te trekken, in welks nabijheid hij nu geweest schijnt te zijn. Daar heeft hij, naar sommigen denken, de

42sten en 43sten Psalm geschreven, terugziende op Jeruzalem uit het land van de Jordaan, Psalm 42:9.

2 Samuël 17:22 - 29
I. Hier zien wij David en zijn krijgsmacht over de Jordaan gaan, ingevolge de raad, die hij van zijn vrienden te Jeruzalem had ontvangen, vers 22. Hij en allen, die met hem waren, gingen over in de nacht, hetzij in veerboten, die daar waarschijnlijk altijd dienst deden, of door waadbare plaatsen. Maar er kan bijzonder nota van worden genomen, dat geen hunner ontbrak, niemand verliet hem, hoewel zijn moeilijkheid zo groot was, niemand bleef ziek of vermoeid achter, noch was iemand hunner verdronken bij het overtrekken van de rivier. Hierin achten sommigen dat hij een type was van de Messias, die op een moeilijke dag gezegd heeft: "Uit degenen, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren." De Jordaan overgetrokken zijnde toog hij vele mijlen voorwaarts tot aan Mahanaïm, een Levietenstad in de stam van Gad, aan de uiterste grens van die stam, en niet ver van Rabba, de voornaamste stad van de Ammonieten. In deze stad Mahanaim, die Isboseth tot zijn koninklijke stad had gemaakt, Hoofdstuk 2:8, vestigde David nu zijn hoofdkwartier, vers 24. En nu had hij tijd om een leger op de been te brengen om tegenover de rebellen te stellen en hun een warme ontvangst te bereiden.

II. De dood van Achitofel, vers 23.
I. Hij stierf door zijn eigen handen, "felo de se - een zelfmoordenaar, " hij verhing zich uit ergernis omdat zijn raad niet gevolgd was. Hiermede toonde hij dat hij zich beledigd achtte, en vond dat een ondraaglijke smet geworpen was op zijn reputatie voor wijsheid. Zijn mening placht altijd in de raad de bovenhand te hebben, maar nu wordt de mening van een ander wijzer en beter geacht dan de zijne, zijn hoogmoedig hart kan die belediging niet dragen, het verheft zich en zwelt, en hoe meer hij er aan denkt, hoe heftiger zijn toorn wordt ontstoken, totdat hij eindelijk het wanhopig besluit neemt, om niet te blijven leven om aan een ander boven hem de voorkeur te zien geven. Alle mensen denken dat hij een wijs man is, maar hij denkt dat hij de enige wijze man is, om zich dus te wreken op de mensheid wijl zij dit niet ook dacht, wil hij sterven, opdat de wijsheid met hem sterve. Zulk een orakel als hij is, is de wereld niet waardig, en daarom zal hij haar doen gevoelen wat het is hem te moeten missen. Zie hoe diegenen werkelijke vijanden zijn van zichzelf, die een al te hoge dunk hebben van zichzelf, en in welk kwaad zij zich storten, die ongeduldig zijn onder geringschatting. Datgene zal het hart van een trotsaard doen breken wat een ootmoedig man niet eens in zijn slaap zal storen.

2. Hij achtte zich in levensgevaar gebracht. Hij dacht dat wijl zijn raad niet gevolgd was, Absaloms zaak gewis schipbreuk zal lijden, en - wie dan ook bij David genade zou vinden, hij was de grootste misdadiger van allen, dacht hij, hij had Absalom geraden zijns vaders bijwijven te schenden, en daarom zal hij aan de openbare gerechtigheid worden opgeofferd. Om nu de schande en de verschrikking van een openbare, plechtige terechtstelling te voorkomen zal hijzelf gerechtigheid aan zich oefenen. En nu zal hij met dat al door deze zijn laatste daad een veel grotere smet werpen op zijn reputatie voor wijsheid, dan Absaloms raadsheer op hem geworpen heeft, en aldus beantwoorden aan zijn naam Achitofel, welke betekent de broeder eens zotst Niets duidt zo grote dwaasheid aan als zelfmoord. Merk op hoe hij dit met voorbedachten rade gedaan heeft, niet in een vlaag van drift, neen, hij ging terug naar zijn stad, naar zijn huis om dit te doen, en hetgeen vreemd is, nam de tijd om erover na te denken, het bij zichzelf te overwegen, en toch deed hij het. En om te bewijzen dat hij "compos mentis - bij zijn zinnen" was, toen hij het deed, heeft hij eerst bevel gegeven aan zijn huis, maakte hij zijn testament als een man van gezonde zinnen, regelde zijn goederen, maakte zijn

rekeningen op. Maar hij, die verstand en voorzichtigheid genoeg had om dit te doen, had geen bedachtzaamheid genoeg om het vonnis te herroepen, dat hij over zichzelf geveld had in zijn hoogmoed en hartstocht, of er de uitvoering tenminste van uit te stellen, totdat hij zag hoe het met Absaloms opstand afliep.

Nu kunnen wij hierin zien:
a. Verachting uitgestort over de menselijke wijsheid, hij, die meer dan alle andere mensen beroemd was voor staatkunde of beleid, stelt zich meer dan alle anderen aan als een dwaas. Zo beroeme zich een wijze dan niet in zijn wijsheid, als hij ziet hoe hij, die voor zo'n groot orakel gold, sterft zoals een dwaas sterft.
b. Eer gedaan aan de gerechtigheid Gods. Als de goddelozen aldus verstrikt worden in het werk hunner handen en vallen in de groeve die zij gemaakt hebben, dan wordt de Heere bekend door het recht, dat Hij gedaan heeft, en dan moeten wij zeggen: "Higgajon, Sela, " het is een zaak waarop gelet, en waarover nagedacht moet worden. Zie Psalm 9:17, 7:16, 17.
Dr. Lightfoot is van mening dat David de 55ste Psalm schreef bij gelegenheid dat Achitofel in het complot was, dat tegen hem gesmeed werd, en dat hij de man is over wie hij klaagt, vers 14, die van zijn waardigheid, zijn leidsman en zijn bekende was. Indien dit zo is dan was er een onmiddellijke verhoring van zijn gebed aldaar, vers 16, dat hun de dood als een schuldeiser overvalle, dat zij levend ter helle nederdalen. Achitofels dood was een voordeel voor Davids zaak, want zo hij de belediging geslikt had (zoals zij dikwijls moeten besluiten te doen die in deze wereld willen leven) en ware hij op zijn post bij Absalom gebleven, hij zou hem later raad hebben kunnen geven, die van verderfelijker gevolg voor David geweest zou zijn. Het is goed dat die ademtocht heeft opgehouden en dat hoofd neergelegd is, waarvan niets dan kwaad verwacht kon worden. Het schijnt toen niet de gewoonte te zijn geweest om smaadheid aan te doen aan het dode lichaam van een zelfmoordenaar, want Achitofel werd begraven met eer, naar wij kunnen onderstellen, in het graf zijns vaders, hoewel hij niets meer dan een ezelsbegrafenis waardig was, zie Prediker 8:10.

III. Absaloms vervolging van zijn vader. Hij had nu al de mannen Israëls tot zich vergaderd, zoals Husai geadviseerd had, en hijzelf toog aan hun hoofd over de Jordaan, vers 24. Niet tevreden dat hij zijn Godvruchtige vader tot de verste uithoek van zijn rijk had gedreven, besluit hij om hem ook uit de wereld te verdrijven. Hij legerde zich met geheel zijn krijgsmacht in het land Gilead, bereid en gereed om David slag te leveren, vers 26. Absalom stelde een zekere Amasa aan tot krijgsoverste, vers 25, wiens vader, Jether, van geboorte een Ismaeliet was, 1 Kronieken 2:17, maar van Godsdienst, Jethra, zoals hij hier genoemd wordt, een Israëliet. Waarschijnlijk was hij niet alleen tot de Joodse Godsdienst bekeerd, maar een nabestaande van David gehuwd hebbende was hij genaturaliseerd, en wordt daarom een Israëliet genoemd. Zijn vrouw, de moeder van Amasa, was Abigaïl, de zuster van David, wiens andere zuster, Zeruja, Joabs moeder was, 1 Kronieken 2:16. Zodat Amasa in dezelfde betrekking stond tot David als Joab. Ter ere van zijn geslacht heeft Absalom, zelfs toen hij in oorlog was met zijn vader, hem tot opperbevelhebber aangesteld over geheel zijn krijgsmacht. Isaï wordt hier Nahas genoemd, want veel personen hadden twee namen, maar het kan ook de naam van zijn vrouw geweest zijn.

IV. De vrienden, die David in deze afgelegen landstreek ontmoette. Zelfs Sobi, een jongere broeder van de koninklijke familie van de Ammonieten, betoonde hem vriendelijkheid, vers 27. Waarschijnlijk had hij de smadelijke behandeling verfoeid, die zijn broeder Hanun Davids gezanten heeft aangedaan, en had hij daarom gunsten ontvangen van David, die hij hem nu vergold. Zij, die hun voorspoed het meest bevestigd achten, weten niet of er niet een tijd kan komen, wanneer zij de vriendelijkheid nodig zullen hebben van hen, die nu geheel in hun

macht zijn, en hun dan gaarne verplicht zullen zijn, hetgeen een reden is, waarom wij, naar wij er de gelegenheid toe hebben, goed moeten doen aan alle mensen want die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden. Machir, de zoon van Ammiel, was de man, die Mefiboseth herbergde en onderhield, Hoofdstuk 9:4, totdat David hem onthief van die last, en nu wordt David door die edelmoedige man hiervoor beloond, die de beschermer geweest schijnt te zijn van alle vorsten in nood. Van Barzillai zullen wij meer horen. Dezen, medelijden hebbende met David en zijn mannen nu zij door een lange mars moede en afgemat waren, brachten hem meubelen voor zijn huis, beddewerk en schalen, en levensmiddelen voor zijn tafel, tarwe en gerst, enz, vers 28, 29. Hij heeft hun geen brandschatting opgelegd, hen niet gedwongen om hem van levensmiddelen te voorzien, en nog veel minder heeft hij hen geplunderd, maar ten teken van hun genegenheid voor zijn persoon, en onwankelbare trouw aan zijn regering en hun zorgvolle belangstelling in zijn tegenwoordige nood, brachten zij hem alles wat hij nodig kon hebben, en wel in overvloed. Laat ons hieruit leren edelmoedig en vrijgevig te zijn naar ons vermogen is, voor allen die in nood zijn, bovenal voor aanzienlijken, op wie zulke hoon zwaar en smartelijk drukt, en voor Godvruchtigen, die een betere behandeling verdienen. Merk op, hoe God soms aan Zijn volk de vertroosting vergoedt door vreemdelingen, die hun door hun eigen familie ontzegd wordt.

HOOFDSTUK 18

1 En David monsterde het volk, dat met hem was; en hij stelde over hen oversten van duizenden, en oversten van honderden. 2 Voorts zond David het volk uit, een derde deel onder de hand van Joab, en een derde deel onder de hand van Abisaï, de zoon van Zeruja, Joabs broeder, en een derde deel onder de hand van Ithai, de Gethiet. En de koning zeide tot het volk: Ik zal ook zelf zekerlijk met ulieden uittrekken. 3 Maar het volk zeide: Gij zult niet uittrekken; want of wij te enen male vloden, zij zullen het hart op ons niet stellen; ja, of de helft van ons stierf, zij zullen het hart op ons niet stellen; maar gij zijt nu als tien duizend onzer. Zo zal het nu beter zijn, dat gij ons uit de stad ter hulpe zijt. 4 Toen zeide de koning tot hen: Ik zal doen, wat goed is in uw ogen. De koning nu stond aan de zijde van de poort, en al het volk trok uit bij honderden en bij duizenden. 5 En de koning gebood Joab, en Abisaï, en Ithai, zeggende: Handelt mij zachtkens met de jongeling, met Absalom. En al het volk hoorde het, als de koning aan al de oversten van Absaloms zaak gebood. 6 Alzo toog het volk uit in het veld, Israël tegemoet, en de strijd geschiedde bij Efraims woud.

7 En het volk van Israël werd aldaar voor het aangezicht van Davids knechten geslagen; en aldaar geschiedde te dienzelven dage een grote slag, van twintig duizend. 8 Want de strijd werd aldaar verspreid over al dat land. En het woud verteerde meer van het volk, dan die het zwaard verteerde, te dienzelven dage. 9 Absalom nu ontmoette voor het aangezicht der knechten Davids; en Absalom reed op een muildier; en als het muildier kwam onder de dichte takken van een groten eik, zo werd zijn hoofd vast aan de eik, dat hij hangen bleef tussen de hemel en tussen de aarde, en het muildier, dat onder hem was, ging door. 10 Als dat een man zag, zo gaf hij het Joab te kennen, en zei: Zie, ik heb Absalom zien hangen aan een eik. 11 Toen zeide Joab tot de man, die het hem te kennen gaf: Zie toch, gij hebt het gezien, waarom dan hebt gij hem niet aldaar ter aarde geslagen, alzo het aan mij stond om u tien zilverlingen en een gordel te geven? 12 Maar die man zei tot Joab: En of ik al duizend zilverlingen op mijn handen mocht wegen, zo zou ik mijn hand aan des konings zoon niet slaan; want de koning heeft u, en Abisaï, en Ithai, voor onze oren geboden, zeggende: Hoedt u, wie gij zijt, van de jongeling, van Absalom. 13 Of ik al valselijk tegen mijn ziel handelde, zo zou toch geen ding voor de koning verborgen worden; ook gij zelf zoudt er u van tegenover stellen. 14 Toen zeide Joab: Ik zal hier bij u alzo niet vertoeven; en hij nam drie pijlen, en stak ze in Absaloms hart, daar hij nog levend was in het midden van de eik. 15 En tien jongens, wapendragers van Joab, omringden hem, en zij sloegen Absalom, en doodden hem.

16 Toen blies Joab met de bazuin, en al het volk keerde af van Israël achterna te jagen, want Joab hield het volk terug. 17 En zij namen Absalom, en wierpen hem in het woud, in een groten kuil, en stelden op hem een zeer groten steenhoop; en gans Israël vluchtte, een iegelijk naar zijn tent. 18 Absalom nu had genomen, en in zijn leven voor zich opgericht een pilaar, die in het koningsdal is; want hij zeide: Ik heb geen zoon, om aan mijn naam te doen gedenken; en hij had dien pilaar genoemd naar zijn naam; daarom wordt hij tot op dezen dag genoemd: Absaloms hand.

19 Toen zei Ahimaaz, Zadoks zoon: Laat mij toch heenlopen, en de koning boodschappen, dat de HEERE hem recht gedaan heeft van de hand zijner vijanden. 20 Maar Joab zeide tot hem: Gij zult dezen dag geen boodschapper zijn, maar op een anderen dag zult gij boodschappen; dezen dag nu zult gij niet boodschappen, daarom dat des konings zoon dood is. 21 En Joab zeide tot Cuschi: Ga heen, en zeg de koning aan, wat gij gezien hebt; en Cuschi boog zich voor Joab, en liep heen. 22 Doch Ahimaaz, Zadoks zoon, voer nog voort en zeide tot Joab: Wat het ook zij, laat mij toch ook Cuschi achterna lopen. En Joab zeide: Waarom zoudt gij nu heenlopen, mijn zoon! Zo gij toch geen bekwame boodschap hebt? 23 Wat het ook zij, zei hij, laat mij heenlopen; zo zei hij tot hem: Loop heen. En Ahimaaz liep de weg van het effen veld, en kwam Cuschi voorbij. 24 David nu zat tussen de twee poorten; en de wachter ging op het dak der poort aan de muur, en hief zijn ogen op, en zag, en ziet, er liep een man alleen. 25 Zo riep de wachter, en zeide het de koning aan; en de koning zeide: Indien hij alleen is, zo is er een boodschap in zijn mond; en hij ging al voort en naderde. 26 Toen zag de wachter een anderen man lopende, en de wachter riep tot de poortier en zeide: Zie, er loopt nog een man alleen. Toen zeide de koning: Die is ook een boodschapper. 27 Voorts zeide de wachter: Ik zie de loop des eersten aan, als de loop van Ahimaaz, Zadoks zoon. Toen zeide de koning: Dat is een goed man, en hij zal met een goede boodschap komen. 28 Ahimaaz dan riep en zeide tot de koning Vrede! En hij boog zich voor de koning met het aangezicht ter aarde, en hij zeide: Geloofd zij de HEERE, uw God, Die de mannen, dewelke hun hand tegen mijn heer de koning ophieven, heeft overgegeven.

29 Toen zei de koning: Is het wel met de jongeling, met Absalom? En Ahimaaz zeide: Ik zag een groot rumoer, als Joab, de knecht des konings, en mij uw knecht afzond, maar ik weet niet wat. 30 En de koning zeide: Ga om, stel u hier; zo ging hij om, en bleef staan. 31 En ziet, Cuschi kwam aan; en Cuschi zeide: Mijn heer de koning wordt geboodschapt, dat u de HEERE heden heeft recht gedaan van de hand van al degenen, die tegen u opstonden. 32 Toen zeide de koning tot Cuschi: Is het wel met de jongeling, met Absalom? En Cuschi zei: De vijanden van mijn heer de koning, en allen, die tegen u ten kwade opstaan, moeten worden als die jongeling. 33 Toen werd de koning zeer beroerd, en ging op naar de opperzaal der poort, en weende; en in zijn gaan zeide hij alzo: Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!

In dit hoofdstuk zien wij een einde gemaakt aan Absaloms opstand en leven, waardoor aan David de weg geopend is om zijn troon wederom te beklimmen waarop hij in het volgende hoofdstuk in vrede en triomf teruggebracht wordt. Wij hebben hier:

I. Davids toebereidselen om de rebellen slag te leveren vers 1 - 5.
II. De volkomen nederlaag van Absaloms partij, en haar verstrooiing, vers 6 - 8.
III. De dood van Absalom en zijn begrafenis, vers 9 - 18.
IV. Het brengen van de tijding hiervan aan David, die te Mahanaïm vertoefde, vers 19 - 32. Zijn bitter treuren over Absalom, vers 33.

2 Samuël 18:1 - 8
Vanwaar David hier een leger op de been bracht, en welke versterkingen hem gezonden werden, wordt ons niet gezegd. Waarschijnlijk kwamen er velen uit al de landpalen Israëls en van de naburige stammen, tot zijn hulp, zodat hij langzamerhand instaat werd gesteld Absalom het hoofd te bieden, gelijk Achitofel voorzien had. Nu hebben wij hier:

I. Zijn leger gemonsterd en gerangschikt, vers 1, 2. Ongetwijfeld had hij in het gebed zijn zaak overgegeven aan God, want dat was zijn hulp en troost in al zijn beproevingen, en daarna hield hij een revue over zijn krijgsmacht. Josephus zegt dat die slechts ongeveer vier duizend man bedroeg. Deze verdeelde hij in regimenten en compagnieën, over welke hij officieren aanstelde, en toen schikte hij hen zoals gewoonlijk gedaan wordt, in rechtervleugel, linkervleugel en centrum, twee van deze afdelingen stelde hij onder zijn twee oude ervaren generaals, Joab en Abisaï, en de derde onder zijn nieuwe vriend Ithai. Goede orde en goed beleid kunnen soms van even grote dienst zijn in een leger als grote getallen. De wijsheid leert ons het best mogelijke gebruik te maken van onze middelen en ze zover mogelijk te doen reiken.

II. Hemzelf overreed om niet in persoon ten strijde uit te trekken. Het was Absaloms valse vriend, die hem overreedde wel te gaan en deze diende toen meer zijn hoogmoed dan zijn wijsheid, Davids ware vrienden wilden hem niet laten gaan, gedenkende aan hetgeen hun gezegd was van Achitofels plan, namelijk om alleen de koning te slaan. David toonde hun zijn genegenheid door het gevaar met hen te willen delen, vers 2. En zij toonden hem de hunne door zich hiertegen te verzetten. Wij moeten het nooit een belediging achten als wij tegengesproken worden om ons bestwil door hen, die hierin te rade gaan met ons belang.

1. Zij wilden volstrekt niet dulden dat hij zich aan gevaar blootstelde, want - zeggen zij - Gij zijt nu als tienduizend onzer. Aldus behoren goede vorsten gewaardeerd te worden door hun onderdanen, die gaarne bereid moeten zijn om zich voor hun veiligheid aan gevaar bloot te stellen.

2. Zij wilden de vijand niet in zover genoegen geven, die zich meer zou verheugen in zijn val dan in de nederlaag van geheel zijn leger.

3. Hij kon hun meer van dienst zijn door in de stad te blijven met een reserve van zijn krijgsmacht, vanwaar hij hun dan versterkingen kon zenden. Datgene kan een post van wezenlijke dienst zijn, dat toch geen post is van gevaar. De koning berustte in hun voorstel, en veranderde zijn voornemen, vers 4. Ik zal doen wat goed is in uw ogen. Het is geen blijk van wijsheid om altijd bij ons besluit te willen blijven, maar wel om naar rede te willen luisteren zelfs van onze minderen, en hun raad te volgen, als die blijkt tot ons welzijn te wezen. Of de wijsheid des volks daar nu al of niet het oog op had Gods voorzienigheid heeft het zo beschikt, dat David niet op het slagveld was, want daar zou zijn tederheid voorzeker hem gedreven hebben om Absaloms leven te redden, daar God toch besloten had hem te verderven.

III. De last, die hij betreffende Absalom gaf, vers 5. Josephus zegt dat David, toen het leger gereed was om uit te trekken, officieren en manschappen bemoedigend toesprak en voor hen bad, maar hun daarbij het bevel gaf om zich te wachten van Absalom te schaden. Hoe vergeldt hij goed voor kwaad! Absalom zou alleen David hebben willen slaan, David wilde alleen Absalom sparen. Welk een tegenstelling van elkaar zijn deze twee mannen! Nooit was een onnatuurlijke haat jegens een vader sterker dan in Absalom, en nooit was natuurlijke genegenheid voor een kind sterker dan in David. Ieder hunner deed het uiterste van wat hij doen kon. de een toonde hoe slecht een kind kan wezen voor de besten van de vaders, de ander hoe goed een vader kan wezen voor het slechtste van de kinderen, alsof het bestemd was om een gelijkenis te wezen van des mensen slechtheid jegens God, en van Gods barmhartigheid jegens de mens, waarvan het moeilijk is te zeggen welke van die beide het verbazingwekkendst is. "Handelt mij zachtkens, zegt David, handelt mij vooral zachtkens met de jongeling, met Absalom, om mijnentwil, vers 5. Hij is een jongeling, roekeloos en onstuimig, zijn jeugd moet hem verontschuldigen, hij is mijn zoon, die ik liefheb, indien gij mij liefhebt, zo zijt niet streng jegens hem."
Deze last onderstelt Davids sterke verwachting van succes, daar hij een goede zaak en een goede God heeft, hij twijfelt niet of Absalom zal in hun macht komen, en daarom gebiedt hij hun zachtkens met hem te handelen, zijn leven te sparen, en het de koning over te laten om recht over hem te spreken. Bisschop Hall heeft volgenderwijs over deze zaak gesproken. "Wat betekent deze misplaatste liefde, deze onrechtvaardige barmhartigheid? Handelt zachtkens met een verrader? En, onder alle verraders, met een zoon? Onder alle zonen met een Absalom, die een vergeten lieveling van zo'n goede vader is? En dit alles om uwentwil, naar wiens kroon hij staat, naar wiens bloed hij dorst? Om wiens wil moet hij vervolgd worden als daar om uwentwil van moet worden afgelaten? Moet de oorzaak van de twist de beweegreden zijn voor barmhartigheid? Zelfs in de heiligste, meest Godvrezende ouders kan de natuur schuldig wezen aan een schadelijke tederheid, een toegeeflijkheid, die dodelijke gevolgen kan hebben. Maar is hierin niet een type van de onbegrensde barmhartigheid van de ware Koning en Verlosser Israëls, die voor Zijn vervolgers, Zijn moordenaars heeft gebeden: "Vader, vergeef hun. Handel zachtkens met hen om Mijnentwil." Als God een beproeving zendt om Zijn kinderen te kastijden, dan is het met deze last: "Handel zachtkens met hen om Mijnentwil, want Hij weet wat maaksel wij zijn."

IV. Een volkomen overwinning, behaald over Absaloms krijgsmacht. De slag werd geleverd bij het woud van Efraïm, vers 6, dat aldus genoemd werd naar de een of andere gedenkwaardige krijgsverrichting aldaar van de Efraïmieten, hoewel het in de stam van Gad gelegen was. David achtte het goed om met zijn krijgsmacht de vijand tegen te treden op

enige afstand van Mahanaim, teneinde die stad niet in ongelegenheid te brengen, waar hij zo'n vriendelijke schuilplaats gevonden heeft. Het geschil zal beslecht worden door een geregelde veldslag, Josephus beschrijft de strijd als zeer hardnekkig, maar ten laatste werden de rebellen volkomen geslagen, en twintig duizend man van hen sneuvelden, vers 7. Nu hebben zij rechtvaardig geboet voor hun verraad tegen hun wettige vorst, hun onrust onder zo'n goede regering, en hun lage ondankbaarheid jegens zo'n voortreffelijk heerser, nu ondervonden zij wat het was om de wapens op te vatten voor een overweldiger, die hen met zijn kussen en liefkozingen ten verderve heeft gebracht. Waar zijn nu de beloningen, de bevorderingen, de gouden dagen, die zij zich van hem hadden beloofd? Nu zien zij wat het is te beraadslagen tegen de Heere en tegen Zijn gezalfde, en er aan te denken om hun banden te verscheuren. En opdat zij zouden zien, dat God tegen hen streed:

1. Worden zij overwonnen door weinigen, door een leger, dat naar alle waarschijnlijkheid door het hunne in getalssterkte zeer ver overtroffen werd.

2. Door de vlucht, waarmee zij zich dachten te redden, hebben zij zich in het verderf gestort, het woud, dat zij opzochten ter beschutting, verteerde meer van het volk dan het zwaard: opdat zij zouden zien dat, toen zij zich veilig waanden voor Davids mannen en zeiden: Voorwaar de bitterheid des doods is geweken, Gods gerechtigheid hen heeft achtervolgd, en hen niet liet leven. Welke toevlucht kunnen rebellen vinden tegen de wraak Gods? De kuilen en moerassen, de boomstompen en het kreupelhout, en, zoals de Chaldeeër het verstaat, de wilde dieren van het woud, hebben waarschijnlijk aan zeer velen van de verstrooide, verbijsterde Israëlieten de dood veroorzaakt behalve nog de twintig duizend, die door het zwaard gedood werden. Hierin heeft God voor David gestreden, maar streed Hij toch ook tegen hem, want al die verslagenen waren zijn eigen onderdanen, en het algemeen belang van zijn rijk werd er door verzwakt. De Romeinen stonden geen triomf toe voor een overwinning in een burgeroorlog.

2 Samuël 18:9 - 18

Hier is Absalom geheel in verlegenheid, eerst ten einde raad, daarna aan het einde van zijn leven. Hij, die de strijd begon in de stellige verwachting over David zelf te triumferen, met wie, zo hij hem in zijn macht kreeg, hij niet zachtkens zou handelen, is nu in de grootste ontsteltenis, als hij het aangezicht van de knechten Davids ontmoet, vers 9. Hoewel het hun verboden was zich met hem in te laten of hem te bemoeilijken, durfde hij hen toch niet in het aangezicht zien, maar bevindende dat zij in zijn nabijheid waren, zoekt hij een goed heenkomen, en rijdt aldus zijn verderf tegemoet. Zo "zal hij, die de vrees ontvliedt, in de kuil vallen, en die uit de kuil opkomt, zal in de strik gevangen worden," Jeremia 48:44. David is geneigd hem te sparen, maar de Goddelijke gerechtigheid velt vonnis over hem als verrader, en laat dit vonnis voltrekken dat hij gehangen wordt, levend gevangen, ontwijd en zijn lichaam smadelijk in een kuil geworpen.

I. Hij is gehangen. Woest voortrijdende, kwam hij onder een grote eik, waarvan de takken, die nooit gesnoeid werden, laag nederhingen, en waarvan sommigen misschien gaffelvormig of gespleten waren, daarin raakte zijn hoofd vast, hetzij aan de hals, of naar sommigen denken, met zijn lang haar, waarop hij zo trots is geweest, en dat nu als een strop voor hem gemaakt was en daar hing hij, zo verward en verbijsterd in zijn gemoed, dat hij zijn handen niet wist te gebruiken om zich los te maken, of zo in de takken verward, dat zijn handen hem niet konden helpen, maar hoe meer hij worstelde, hoe vaster hij beklemd raakte. Zo werd hij dan een goed doelwit voor Davids knechten, en nu had hij de verschrikking en de schande van zich aan hen

blootgesteld te zien zonder dat hij iets kon doen om zich te heipen, hij kon noch vechten noch vluchten. Merk hieromtrent op:

1. Dat zijn muildier, dat onder hem was, doorging, alsof het blijde was van zo'n last ontdaan te zijn, en hem aan een onterende boom over te laten. Zo zucht het gehele schepsel onder de last van des mensen bederf, maar zal weldra van die last bevrijd worden, Romeinen 8:21, 22.

2. Dat hij hing tussen de hemel en tussen de aarde, als beide onwaardig, van beide verlaten, de aarde wilde hem niet houden, de hemel wilde hem niet aannemen, daarom opent de hel haar mond om hem te ontvangen.

3. Dat dit iets zeer ongewoons, iets verbazingwekkends was, het was voegzaam, dat het dit zijn zou, omdat zijn misdaad zo monsterachtig was. Indien zijn muildier hem in zijn vlucht had afgeworpen en hem half dood op de grond had gelaten, totdat de knechten van David kwamen om hem af te maken, dan zou volkomen hetzelfde doel bereikt zijn, maar dat zou een te gewoon lot voor zo'n buitengewoon misdadiger zijn geweest. God wil hier evenals in de zaak van die andere rebellen Korach, Dathan en Abiram, iets nieuws scheppen, opdat het bekend zou worden, hoe deze man. de Heere getergd heeft, Numeri 16:29, 30. Absalom is hier gehangen "in terrorem - ter verschrikking," ten einde kinderen er van af te schrikken om hun ouders ongehoorzaam te zijn. Zie Spreuken 30:17.

II. Hij wordt door een van de knechten van David levend gezien, die terstond heenging tot Joab, om hem te zeggen in welke positie hij die aartsrebel gezien heeft, vers 10. Aldus werd hij tot een toonbeeld, zowel als tot een doelwit gesteld, opdat "rechtvaardigen hem zien, en over hem lachen," Psalm 52:8, terwijl hij nog verder gekweld werd door de gedachte dat er van al de vrienden, die hij gevleid had, en die hij waande geheel aan hem en zijn belangen te zijn verknocht, niemand was, die hem te hulp kwam. Joab berispt de man, wijl hij hem niet terstond gedood heeft, vers 11, hem zeggende, dat zo hij die ene stoute slag geslagen had, hij hem tien zilverlingen en een gordel, dat is: de rang van kapitein gegeven zou hebben, want dat wordt misschien bedoeld met het geven van een gordel. Zie Jesaja 22:21. Maar de man, hoewel hij ijverig genoeg was tegen Absalom, rechtvaardigde zich dat hij dit niet gedaan heeft. "Hem doden!" zegt hij "om de gehele wereld niet, het zou mij mijn hoofd gekost hebben, en gij zelf waart getuige van des konings last hem betreffende, vers 12, in weerwil van alles wat gij nu zegt, zoudt gij zelf mij vervolgd hebben, indien ik het gedaan had," vers 13. Joab kon dit niet ontkennen, noch de man misprijzen om zijn voorzichtigheid, daarom antwoordt hij niet, maar breekt de discussie af onder voorwendsel van haast, vers 14. Ik zal hier alzo bij u niet vertoeven. Superieuren moeten zich bedenken, eer zij een bestraffing geven, opdat zij er zich later niet over behoeven te schamen, en zich niet instaat vinden haar te rechtvaardigen.

III. Hij is - als ik dit zo noemen mag - ontwijd en gevierendeeld, zoals verraders, zo erbarbarmelijk is hij verminkt, terwijl hij daar hangt, en zijn dood ontvangt op zo'n wijze, dat hij er al de verschrikking van ziet en er al de pijn van gevoelt.

1. Joab werpt hem drie pijlen in het lichaam, die hem ongetwijfeld hevige pijn veroorzaakten, terwijl hij nog levend was in het midden van de eik, vers 14. Ik weet niet of Joab gerechtvaardigd kan worden in zijn rechtstreekse ongehoorzaamheid aan het bevel van zijn vorst. Was dit zachtkens handelen met de jongeling? Zou David hem dit toegelaten hebben te doen, indien hij daar tegenwoordig ware geweest? Maar dit kan te zijnen gunste gezegd worden: terwijl hij het bevel van een al te toegevend vader overtrad, heeft hij beide aan zijn

koning en zijn land een werkelijke dienst bewezen, en hij zou het welzijn van beide in gevaar hebben gebracht, zo hij het niet gedaan had. "Salus populi suprema lex. Het heil, de veiligheid, des volks is de hoogste wet." 2. Tien jongens, Joabs wapendragers, omringden hem eer hij gedood werd, vers 15. Zij vormden een kring om hem in triomf en toen sloegen zij hem en doodden hem. Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o Heere. Hierop blaast Joab het sein tot de terugtocht, vers 16. Nu Absalom gedood is, is het gevaar voorbij, het volk zal spoedig terugkeren tot zijn trouw aan David, en daarom zal geen bloed meer vergoten worden. Er worden geen gevangenen gemaakt om als verraders terecht te staan en tot afschrikkend voorbeeld te worden gesteld. Een ieder kere terug naar zijn tent, zij zijn nog des konings onderdanen, wederom al zijn goede onderdanen.

IV. Zijn lichaam wordt met oneer begraven, vers 17, 18. Zij wierpen het in het woud in een grote kuil. Zij wilden het niet tot zijn vader brengen (want dat zou zijn smart vermeerderd hebben), zij wilden het ook niet bewaren om het overeenkomstig zijn bevel te begraven, maar wierpen het met afschuw in de eerste de beste kuil die zij vonden. Waar is nu de schoonheid, waarop hij zo trots is geweest en om welke hij zozeer was bewonderd? Waar zijn nu zijn eerzuchtige plannen en de luchtkastelen, die hij gebouwd had? Zijn gedachten vergaan, en hij er mede. En om te tonen hoe zwaar "zijn ongerechtigheid op zijn beenderen is," zoals de profeet zegt, Ezechiël 32.27 stelden zij een zeer grote steenhoop op hem om een gedenkteken te zijn van zijn slechtheid, en om aan te duiden dat hij als een weerspannige zoon gestenigd had moeten worden, Deuteronomium 21:21.
Reizigers zeggen dat die plaats nog heden ten dage opgemerkt wordt, en dat het de gewoonte is dat voorbijgangers een steen werpen op de hoop, met woorden van deze strekking: Vervloekt zij de nagedachtenis van de oproerige Absalom, en vervloekt tot in eeuwigheid zullen alle goddeloze kinderen zijn, die in rebellie opstaan tegen hun ouders. Om de smaad van Absaloms begrafenis te verzwaren, neemt de gewijde geschiedschrijver nota van een pilaar, die hij zich had opgericht in het dal van Kidron nabij Jeruzalem, als een monument voor zichzelf, om zijn naam in gedachtenis te houden, vers 18, aan welks voet hij waarschijnlijk bedoeld heeft begraven te worden. Met hoe dwaze, onbeduidende plannen vullen hoogmoedige mensen zich het hoofd! En met welk een zorg maken velen beschikkingen voor hun lichaam als zij dood zijn, die niet de minste zorg of bekommernis hebben over hetgeen er van hun kostelijke ziel zal worden!
Absalom heeft drie zonen gehad, Hoofdstuk 14:27, maar nu schijnt hij er geen meer gehad te hebben, God had hen door de dood weggenomen, en rechtvaardig wordt een oproerige zoon kinderloos aangeschreven. Om nu in dit gebrek te voorzien, richt hij een pilaar op tot zijn nagedachtenis, maar ook hierin wordt hij door Gods voorzienigheid tegengewerkt, een ruwe hoop stenen zal, in plaats van deze marmeren pilaar, zijn gedenkteken wezen. Aldus zullen zij, die zich verhogen, vernederd worden. Zijn zorg was om zijn naam in gedachtenis te houden, en zij is ook in gedachtenis, maar tot zijn eeuwige schande. Hij kon zich niet vergenoegen met de nederige positie van de overige zonen van David, van wie niets vermeld wordt dan hun namen, hij wilde beroemd wezen, en wordt daarom terecht berucht. De pilaar zal zijn naam dragen, maar niet tot zijn eer, zij was bedoeld voor Absaloms roem, maar bewijst slechts Absaloms dwaasheid.

2 Samuël 18:19 - 33
Absaloms zaak is afgedaan, en nu wordt ons gezegd:
I. Hoe de tijding aan David werd meegedeeld. Hij was achtergebleven in de stad Mahanaim, op enige mijlen afstands van het woud waar de veldslag plaatshad, en aan de uiterste grens des lands. Absaloms verstrooide krijgsmacht haastte zich huiswaarts naar de kant van de Jordaan in tegenovergestelde richting van Mahanaim, zodat zijn wachters niets van de afloop

des veldslags konden bemerken, totdat een expresse aankwam om bericht te brengen van de uitslag van het gevecht, waarop de koning in de poort zat te wachten, vers 24.

1. Cuschi was de man, aan wie Joab beval de tijding te gaan brengen, vers 21. Zijn naam betekent een Ethiopier, en sommigen denken dat hij dit van geboorte ook was, een zwarte dienaar van Joab, waarschijnlijk een van de tien, die geholpen hadden om een einde te maken aan Absaloms leven, vers 15, naar sommigen denken, hoewel het gevaarlijk was voor een van dezen om aan David die tijding te brengen, daar hij wel het lot kon delen van hen, die het bericht brachten van de dood van Saul en van Isboseth.

2. Ahimaaz, de jonge priester, (een van hen, die gebruikt werden om aan David bericht te brengen van Absaloms bewegingen, Hoofdstuk 17:17) was zeer begerig om de boodschapper te zijn van deze tijdingen, zozeer was hij vervuld van vreugde, omdat die wolk voorbij was gedreven, Iaat hem heengaan om aan de koning te zeggen, dat de Heere hem recht gedaan heeft van de hand van zijn vijanden, vers 19. Dit begeerde hij, niet zozeer in de hoop op een beloning (daar was hij boven verheven) als wel om het genoegen en de voldoening te smaken, de koning, die hij liefhad, die goede tijding te brengen. Joab kende David beter dan Ahimaaz hem kende, en wist dat de tijding van Absaloms dood, die het verhaal zou besluiten, het aangename van al het overige zou bederven, en hij bemint Ahimaaz te zeer om hem de boodschapper van die tijding te laten wezen, vers 28, het is beter dat die tijding gebracht wordt door een knecht dan door een priester. Maar toen Cuschi was heengegaan, verzocht Ahimaaz zeer dringend verlof om hem na te lopen, dat hij door lang aanhouden verkreeg, vers 22 - 23. Men vraagt zich af waarom hij zo gesteld was op die dienst, waarvoor iemand anders gebruikt was.
a. Misschien was het om zijn vlugheid te tonen, ziende hoe zwaar Cuschi's gang was, en dat deze wel de naaste weg insloeg maar die ook de moeilijkste was, wilde hij doen zien hoe snel hij kon lopen, en dat hij de langste weg kon nemen en toch voor Cuschi zou aankomen. Het is voor een priester geen grote lof, dat hij snelvoetig is, maar misschien was Ahimaaz er fier op.
b. Misschien was het uit voorzichtigheid en liefde voor de koning, dat hij dit begeerde. Hij wist dat hij voor Cuschi kon aankomen, en nu wilde hij de koning door een aangenaam en belangrijk bericht voorbereiden voor het eenvoudige feit, dat Cuschi hem moest mededelen. Als slechte tijdingen moeten komen, dan is het het best dat zij trapsgewijze komen, ten einde met meer gelatenheid gedragen te kunnen worden.

3. Zij worden beide ontdekt door de wachter op de poort van Mahanaim, Ahimaaz het eerst, vers 24. Want hoewel Cuschi was vooruitgegaan, had hij die spoedig ingehaald en voorbij gelopen, maar terstond daarna verscheen ook Cuschi, vers 26.
a. Als de koning hoort dat daar een man alleen liep, maakt hij hieruit op dat het een expresse is, vers 25. Als hij alleen is, zo is er een boodschap in zijn mond, want indien zij geslagen waren en vluchtende voor de vijand, dan zouden er velen zijn.
b. Als hij hoort dat het Ahimaaz is, dan besluit hij dat hij goede tijding brengt, vers 27. Ahimaaz schijnt zo vermaard te zijn geweest als snel loper, dat hij op een afstand aan zijn gang herkend werd, en hij was zo goed, dat men aanneemt dat, zo hij de boodschapper is, de boodschap goed moet wezen, hij is een goed man, vol ijver voor des konings zaak en belang, hij zou geen slechte tijding brengen. De goede tijding van het Evangelie behoort altijd gebracht te worden door goede mannen, o hoe welkom behoorden zij ons te wezen om hunner boodschap wil!

4. Ahimaaz is zeer ijverig om overwinning bekend te maken, vers 28. Van verre roept hij reeds: "Vrede! er is vrede!", vrede, die na de krijg, dubbel welkom is. "Alles is wèl, o koning,

het gevaar is voorbij, en wij kunnen, als het de koning behaagt, terugkeren naar Jeruzalem." En als hij naderbij komt, verhaalt hij de zaak meer in bijzonderheden. Zij zijn allen afgesneden, die hun hand tegen de koning ophieven. En, zoals het een priester betaamde, geeft hij, terwijl hij de koning de blijdschap geeft, aan God de eer er van, de God des vredes en des krijgs, de God van de verlossing en van de overwinning, "geloofd zij de Heere, uw God, die dit voor u gedaan heeft, als uw God, ingevolge Zijn beloften om u op de troon te bevestigen," Hoofdstuk 7:16. Toen hij dit zei, viel hij op zijn aangezicht, niet alleen uit eerbied voor de koning, maar in nederige aanbidding van God, wiens naam hij rooft voor deze voorspoed. Door David aldus er toe te leiden om God te danken voor zijn overwinning, bereidt hij hem voor op de volgende tijding van het treurige bijmengsel. Hoe meer ons hart bereid en verruimd is in dank aan God voor onze zegeningen, hoe beter wij instaat zullen zijn om de beproevingen te dragen, die er mee vermengd zijn. David is zozeer vader, dat hij vergeet dat hij koning is, en daarom kan hij zich niet verheugen in de tijding van een overwinning voor hij weet dat het wel is met de jongeling, met Absalom, voor wie zijn hart schijnt te sidderen, bijna zoals Eli's hart in gelijke omstandigheden, voor de ark Gods.
Ahimaaz bemerkt spoedig wat Joab hem te kennen had gegeven, namelijk dat de dood van de zoon des konings de tijding van de overwinning zeer onwelkom zal maken, daarom laat hij die zaak twijfelachtig in zijn rapport, en hoewel hij hem aanleiding geeft om te vermoeden hoe de zaak stond, wil hij verhoeden dat de donderslag de arme, verbijsterde koning al te plotseling zal treffen en daarom verwijst hij hem naar de volgende bode, die hij zag aankomen, om van hem meer bijzonderheden te vernemen. "Toen Joab des konings knecht zond, namelijk Cuschi, en mij, uw knecht, om de tijding te brengen, zag ik een groot rumoer, veroorzaakt door iets buitengewoons, zoals gij aanstonds zult horen, maar ik heb er niets van te zeggen, wat mijn boodschap was, heb ik u overgeleverd, Cuschi zal u beter kunnen inlichten dan ik. Ik wil geen boodschapper zijn van kwade tijdingen, en ik wil ook niet voorgeven te weten hetgeen, waarvan ik geen volledig bericht kan geven." Hem wordt daarom bevolen op zijde te gaan staan totdat Cuschi kwam, vers 30, en nu geeft deze, naar wij kunnen onderstellen, de koning een uitvoeriger bericht nopens de overwinning, dat was de zaak waarvan hij de tijding is komen brengen.

5. Cuschi, de langzame post, blijkt de zekere, de betrouwbare te zijn, en behalve nog de bevestiging van de tijding van de overwinning, die Ahimaaz gebracht had, vers 31 De Heere heeft u heden recht gedaan van de hand van al degenen, die tegen u opstonden - geeft hij ook antwoord op des konings vraag naar Absalom vers 32. Is het wel met hem? vraagt David. "Ja", zegt Cuschi, "hij is goed en wel in zijn graf." Maar hij deelt die tijding op zo gepaste wijze mee dat, hoe onwelkom de boodschap ook zij, de boodschapper niet gelaakt kan worden. Hij zegt hem niet ronduit, dat Absalom gehangen was, doorstoken werd, en begraven onder een hoop stenen, maar alleen, dat zijn lot was, wat hij wenste het lot te zijn van allen, die verraad plegen jegens de koning zijn kroon en zijn "aardigheid. "De vijanden van mijn heer de koning, wie zij ook zijn, en allen, die tegen u ten kwade opstaan, moeten worden als die jongeling, ik behoef hun niets ergers te wensen." II. Er wordt ons meegedeeld hoe David die tijding ontving. Hij vergeet al de blijdschap over zijn uitredding, is geheel overstelpt van smart door dit treurig bericht van Absaloms dood, vers 33. Zodra hij uit de uitdrukking door Cuschi gebruikt, bemerkt dat Absalom dood is, vraagt hij niets meer maar vervalt in een hartstochtelijk wenen, trekt zich terug van het gezelschap, en geeft zich over aan zijn smart. Op en neer gaande in zijn kamer hoorde men hem zeggen: "Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Helaas! helaas! ik treur over u, hoe zijt gij gevallen! Och, dat ik, ik voor u gestorven ware, en gij heden levend gebleven waart." voegt de Chaldeeër er bij, Absalom, mijn zoon, mijn zoon! Ik wenste dat ik reden kon zien om te geloven, dat dit voortkwam uit bezorgdheid over Absaloms eeuwige staat, en dat hij wenste voor hem te zijn gestorven,

omdat hij goede hoop had op de eeuwige zaligheid voor zichzelf en op Absaloms bekering, indien hij in het leven ware gebleven, maar het schijnt veeleer onbedachtelijk te zijn gesproken en in hartstocht, en het was zijn zwakheid. Hij moet gelaakt worden:

1. Omdat hij zo'n grote liefde toonde voor een goddeloze zoon, hoe schoon en vernuftig hij ook was, die rechtvaardig van God en mensen was verlaten.

2. Voor zijn twisten, niet alleen met de Goddelijke voorzienigheid, in welker beschikkingen hij zwijgend had behoren te berusten maar ook met de Goddelijke gerechtigheid, die hij had behoren te aanbidden, en waarmee hij had moeten instemmen. Zie hoe Bildad redeneert, Job 8:3, 4. "Indien uw kinderen gezondigd hebben tegen Hem, en Hij heeft hen in de hand hunner overtreding geworpen, dan behoort gij u te onderwerpen, want zou God het recht verkeren?" Zie Leviticus 10:3.

3. Omdat hij zich stelt tegen de gerechtigheid des volks, welker bedeling hem als koning was toevertrouwd, en die hij met nog andere openbare belangen boven zijn natuurlijke genegenheid moest stellen.

4. Om zijn minachten van de zegen van zijn verlossing, en van de verlossing van zijn geslacht en zijn koninkrijk, van Absaloms boze plannen en bedoelingen, alsof dat geen zegen was, van de moeite waard om voor te danken, omdat hij Absaloms leven heeft gekost.

5. Om zijn toegeven aan een sterke hartstocht en onbedachtelijk spreken met zijn lippen. Nu vergat hij zijn eigen redenering bij de dood van een ander kind, (Kan ik hem wederhalen?) en zijn eigen besluit: ik zal mijn mond met een breidel bewaren, toen zijn hart heet was in zijn binnenste, zowel als zijn eigen praktijk op andere tijden, wanneer hij zijn ziel gezet en stilgehouden heeft gelijk een gespeend kind bij zijn moeder. De beste en Godvruchtigste mensen zijn niet altijd in een goede gemoedsstemming, hetgeen waarvoor wij al te grote liefde hebben gekoesterd, zullen wij allicht al te zeer bewenen, daarom is het verstandig om in iedere genegenheid onze geest te beheersen, en strenge wacht te houden over onszelf, als ons wat ons zeer dierbaar was wordt ontnomen. Zij, die verliezen lijden, denken dat zij wel vrijheid hebben om te spreken, maar hoe minder men dan zegt, hoe minder men heeft te verantwoorden. De boetvaardige, geduldige lijder zitte eenzaam en zwijge stil, Klaagliederen 3:28, of beter nog, hij zegge met Job: *De naam des Heeren zij geloofd!*

HOOFDSTUK 19

1 En Joab werd aangezegd: Zie, de koning weent, en bedrijft rouw over Absalom. 2 Toen werd de verlossing te dienzelven dage het ganse volk tot rouw; want het volk had te dienzelven dage horen zeggen: Het smart de koning over zijn zoon. 3 En het volk kwam te dienzelven dage steelsgewijze in de stad, gelijk als het volk zich wegsteelt, dat beschaamd is, wanneer zij in de strijd gevloden zijn. 4 De koning nu had zijn aangezicht toegewonden, en de koning riep met luider stem: Mijn zoon Absalom, Absalom, mijn zoon, mijn zoon! 5 Toen kwam Joab tot de koning in het huis, en zeide: Gij hebt heden beschaamd het aangezicht van al uw knechten, die uw ziel, en de ziel uwer zonen en uwer dochteren, en de ziel uwer vrouwen, en de ziel uwer bijwijven heden hebben bevrijd; 6 Liefhebbende die u haten, en hatende die u liefhebben; want gij geeft heden te kennen, dat oversten en knechten bij u niets zijn; want ik merk heden, dat zo Absalom leefde, en wij heden allen dood waren, dat het alsdan recht zou zijn in uw ogen. 7 Zo sta nu op, ga uit, en spreek naar het hart uwer knechten; want ik zweer bij de HEERE, als gij niet uitgaat, zo er een man dezen nacht bij u zal vernachten! En dit zal u kwader zijn, dan al het kwaad, dat over u gekomen is van uw jeugd af tot nu toe.

8 Toen stond de koning op, en zette zich in de poort. En zij lieten al het volk weten, zeggende: Ziet, de koning zit in de poort. Toen kwam al het volk voor des konings aangezicht, maar Israël was gevloden, een iegelijk naar zijn tenten. 9 En al het volk, in alle stammen van Israël, was onder zich twistende, zeggende: De koning heeft ons gered van de hand onzer vijanden en hij heeft ons bevrijd van de hand der Filistijnen, en nu is hij uit het land gevlucht voor Absalom; 10 En Absalom, die wij over ons gezalfd hadden, is in de strijd gestorven; nu dan, waarom zwijgt gijlieden van de koning weder te halen?

11 Toen zond de koning David tot Zadok en tot Abjathar, de priesteren, zeggende: Spreekt tot de oudsten van Juda, zeggende: Waarom zoudt gijlieden de laatsten zijn, om de koning weder te halen in zijn huis? (Want de rede van het ganse Israël was tot de koning gekomen in zijn huis.) 12 Gij zijt mijn broederen; mijn been en mijn vlees zijt gij; waarom zoudt gij dan de laatsten zijn, om de koning weder te halen? 13 En tot Amasa zult gijlieden zeggen: Zijt gij niet mijn been en mijn vlees? God doe mij zo, en doe er zo toe, zo gij niet krijgsoverste zult zijn voor mijn aangezicht, te allen dage, in Joabs plaats. 14 Alzo neigde hij het hart aller mannen van Juda, als van een enigen man; en zij zonden henen tot de koning, zeggende: Keer weder, gij en al uw knechten.

15 Toen keerde de koning weder, en kwam tot aan de Jordaan; en Juda kwam te Gilgal, om de koning tegemoet te gaan, dat zij de koning over de Jordaan voerden. 16 En Simei, de zoon van Gera, een zoon van Jemini, die van Bahurim was, haastte zich, en kwam af met de mannen van Juda, de koning David tegemoet; 17 En duizend man van Benjamin met hem; ook Ziba, de knecht van Sauls huis, en zijn vijftien zonen en zijn twintig knechten met hem; en zij togen vaardiglijk over de Jordaan, voor de koning.

18 Als nu de pont overvoer, om het huis des konings over te halen, en te doen, wat goed was in zijn ogen, zo viel Simei, de zoon van Gera, neder voor het aangezicht des konings, als hij over de Jordaan voer; 19 En hij zeide tot de koning: Mijn heer rekene mij niet toe de misdaad, en gedenke niet, wat uw knecht verkeerdelijk gedaan heeft, te dien dage, als mijn heer de koning uit Jeruzalem uitging, dat het de koning zich ter harte zoude nemen. 20 Want uw knecht weet het zekerlijk, ik heb gezondigd; doch zie, ik ben heden gekomen, de eerste van het ganse huis van Jozef, om mijn heer de koning tegemoet af te komen. 21 Toen antwoordde Abisaï, de zoon van Zeruja, en zeide: Zou dan Simei hiervoor niet gedood worden? Zo hij toch de gezalfde des HEEREN gevloekt heeft. 22 Maar David zeide: Wat heb ik met ulieden te doen, gij zonen van Zeruja! Dat gij mij heden ten satan zoudt zijn? Zou heden iemand gedood worden in Israël? Want weet ik niet, dat ik heden koning geworden ben over Israël? 23 En de koning zeide tot Simei: Gij zult niet sterven. En de koning zwoer hem.

24 Mefiboseth, Sauls zoon, kwam ook af de koning tegemoet; en hij had zijn voeten niet schoon gemaakt, noch zijn knevelbaard beschoren, noch zijn klederen gewassen, van dien dag af, dat de koning was weggegaan, tot dien dag toe, dat hij met vrede wederkwam. 25 En het geschiedde, als hij te Jeruzalem de koning tegemoet kwam, dat de koning tot hem zeide: Waarom zijt gij niet met mij getogen, Mefiboseth? 26 En hij zeide: Mijn heer koning, mijn knecht heeft mij bedrogen; want uw knecht zeide: Ik zal mij een ezel zadelen, en daarop rijden, en tot de koning trekken, want uw knecht is kreupel. 27 Daartoe heeft hij uw knecht bij mijn heer de koning valselijk aangedragen; doch mijn heer de koning is als een engel Gods; doe dan, wat goed is in uw ogen. 28 Want al mijns vaders huis is niet geweest, dan maar lieden des doods voor mijn heer de koning; nochtans hebt gij uw knecht gezet

onder degenen, die aan uw tafel eten; wat heb ik dan meer voor gerechtigheid, en meer te roepen aan de koning? 29 Toen zeide de koning tot hem: Waarom spreekt gij meer van uw zaken? Ik heb gezegd: Gij en Ziba, deelt het land. 30 En Mefiboseth zeide tot de koning: Hij neme het ook gans weg, naardien mijn heer de koning met vrede in zijn huis is gekomen.
31 Barzillai, de Gileadiet, kwam ook af van Rogelim; en hij toog met de koning over de Jordaan, om hem over de Jordaan te geleiden. 32 Barzillai nu was zeer oud, een man van tachtig jaren; en hij had de koning onderhouden, toen hij te Mahanaim zijn verblijf had; want hij was een zeer groot man. 33 En de koning zeide tot Barzillai: Trekt gij met mij over, en ik zal u bij mij te Jeruzalem onderhouden. 34 Maar Barzillai zeide tot de koning: Hoe veel zullen de dagen der jaren mijns levens zijn, dat ik met de koning zou optrekken naar Jeruzalem? 35 Ik ben heden tachtig jaren oud; zou ik kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad? Zou uw knecht kunnen smaken, wat ik eet en wat ik drink? Zoude ik meer kunnen horen naar de stem der zangers en zangeressen? En waarom zou uw knecht mijn heer de koning verder tot een last zijn? 36 Uw knecht zal maar een weinig met de koning over de Jordaan gaan; waarom toch zou mij de koning zulk een vergelding doen? 37 Laat toch uw knecht wederkeren, dat ik sterve in mijn stad, bij het graf mijns vaders en mijner moeder; maar zie, daar is uw knecht Chimham, laat dien met mijn heer de koning overtrekken, en doe hem, wat goed is in uw ogen. 38 Toen zeide de koning: Chimham zal met mij overtrekken, en ik zal hem doen, wat goed is in uw ogen; ja, alles, wat gij op mij begeren zult, zal ik u doen. 39 Toen nu al het volk over de Jordaan gegaan was, en de koning ook was overgegaan, kuste de koning Barzillai, en zegende hem; alzo keerde hij weder naar zijn plaats. 40 En de koning toog voort naar Gilgal, en Chimham toog met hem voort; en al het volk van Juda had de koning overgevoerd, als ook een gedeelte van het volk Israëls. 41 En ziet, alle mannen van Israël kwamen tot de koning; en zij zeiden tot de koning: Waarom hebben u onze broeders, de mannen van Juda, gestolen, en hebben de koning en zijn huis over de Jordaan gevoerd, en alle mannen Davids met hem? 42 Toen antwoordden alle mannen van Juda tegen de mannen van Israël: Omdat de koning ons na verwant is; en waarom zijt gij nu toornig over deze zaak? Hebben wij dan enigszins gegeten van des konings kost, of heeft hij ons een geschenk geschonken? 43 En de mannen van Israël antwoordden de mannen van Juda, en zeiden: Wij hebben tien delen aan de koning, en ook aan David, wij, meer dan gij; waarom hebt gij ons dan gering geacht, dat ons woord niet het eerste geweest is, om onzen koning weder te halen? Maar het woord der mannen van Juda was harder dan het woord der mannen van Israël.

Wij verlieten Davids leger in triomf, en toch David zelf in tranen, nu hebben wij hier:
I. Dat hij door Joabs redenering weer tot zichzelf komt vers 1 - 8.
II. Zijn terugkeer tot zijn koninkrijk uit zijn tegenwoordige ballingschap.
1. De mannen Israëls zijn zelf vol van ijver om hem terug te brengen, vers 9 - 10.
2. Met de mannen van Juda wordt door Davids agenten gehandeld om dit te doen vers 11—14 en zij doen het, vers 15.
III. Bij des konings komst over de Jordaan wordt aan Simeï vergeving geschonken voor zijn verraad, vers 16 - 23. Mefiboseths niet medegaan met de koning wordt verontschuldigd, vers 24 - 30. Barzillai's vriendelijkheid wordt dankbaar erkend en beloond aan zijn zoon, vers 31 - 40.
IV. De mannen Israëls twisten met de mannen van Juda omdat zij hen niet geroepen hadden bij de plechtigheid van des konings herstelling op de troon, hetgeen een nieuwe rebellie tengevolge heeft, die in het volgende hoofdstuk zal verhaald worden, vers 41 - 43.

2 Samuël 19:1 - 8
Spoedig nadat de boden de tijding van Absaloms nederlaag en dood naar het hof te Mahanaim hadden gebracht, volgden Joab en het leger ten einde des konings triomf te versieren en zijn nadere orders te ontvangen. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Welk een teleurstelling het voor hen was om de koning in tranen te vinden wegens Absaloms dood, dat zij voor een teken hielden van zijn misnoegen over hetgeen zij gedaan hadden, daar zij hadden verwacht, dat hij hen met vreugde en dankbaarheid voor hun goede

diensten was tegemoet gekomen. Het werd Joab aangezegd, vers 1. Het gerucht hiervan liep door het leger, vers 2, het smart de koning over zijn zoon. Het volk zal zeer bijzonder acht geven op hetgeen hun vorsten zeggen en doen, hoe meer ogen op ons gevestigd zijn, en hoe groter onze invloed is, hoe nodiger het ons is om te spreken en te handelen met wijsheid en onze hartstochten onder sterk bedwang te houden. Toen zij in de stad kwamen, vonden zij de koning in zware rouw, vers 4. Hij had zijn aangezicht toegewonden, wilde niet eens opzien, geen opmerkzaamheid verlenen aan zijn generaals toen deze tot hem kwamen. Het kon niet anders, of zij moesten verbaasd wezen te zien:

1. Hoe de koning zijn hartstocht openlijk bekendmaakte, waarover hij zich veeleer had moeten schamen, en die hij had moeten trachten te bedwingen en te verbergen, zo hij met zijn roem of met zijn kloekmoedigheid ware te rade gegaan, daar deze verminderd werden door zijn laag toegeven aan zo'n ongerijmde hartstocht, of met zijn invloed op het volk, die geschaad zal worden door zijn afkeuring van hetgeen zij gedaan hadden in ijver voor zijn eer en het openbare welzijn. Maar zie hoe hij uitkomt voor zijn smart: hij roept met luider stem: Mijn zoon Absalom, Absalom mijn zoon, mijn zoon! "Mijn knechten zijn allen veilig en wel teruggekomen, maar waar is mijn zoon? Hij is dood, gestorven in zijn zonde, vrees ik, hij is voor eeuwig verloren. Ik kan nu niet zeggen: ik zal tot hem gaan, want mijn ziel zal met zulke zondaars niet vergaderd worden, wat zal voor u gedaan worden, Absalom, o mijn zoon, mijn zoon!"

2. Hoe hij zijn hartstocht aanhield, zelfs totdat het leger tot hem was teruggekomen, dat toch wel enige tijd na zijn ontvangen van de tijding geweest moet zijn. Als hij zich tevreden had gesteld met gedurende een paar uren lucht te geven aan zijn hartstocht op het eerste vernemen van de tijding, het zou te verontschuldigen zijn geweest, maar die smart te laten voortduren over zo'n slechte zoon als Absalom, zoals Jakob gedaan heeft over zo'n goede zoon als Jozef was, met het besluit om treurende ten grave te gaan, en zijn triomfen te bezoedelen met zijn tranen, dat was zeer onverstandig en zeer onwaardig. Zie nu hoe kwalijk dit opgenomen werd door het volk. Het was hun tegen de borst de koning te laken, want al wat hij deed placht goed te zijn in hun ogen, Hoofdstuk 3:36, maar dit namen zij op als een grote vernedering voor hen. Hun overwinning werd hun tot rouw, vers 2. Zij kwamen steelsgewijze in de stad, gelijk het volk zich wegsteelt, dat beschaamd is, vers 3. Uit beleefdheid voor hun soeverein wilden zij zich niet verheugen in hetgeen hem, naar zij zagen, zozeer bedroefde, en toch moesten zij er wel onrustig onder zijn, dat zij aldus hun vreugde moesten verbergen. Superieuren moesten het hun minderen niet op die wijze moeilijk maken.

II. Hoe heftig en onomwonden Joab David heeft bestraft wegens deze zijn onverstandige gedraging in dit zo hachelijk tijdsgewricht. Nooit had David meer behoefte aan het hart van zijn onderdanen dan nu, nooit was het meer in zijn belang om hun genegenheid te behouden, al wat dus strekte om hen nu te ontstemmen, was wel het onverstandigste wat hij doen kon, en het grootst - mogelijke onrecht aan zijn vrienden, die hem trouw aanhingen. Joab berispt hem dus, vers 5 - 7, en in zijn berisping spreekt hij met veel gezond verstand, maar niet met de eerbied, die hij zijn vorst verschuldigd was. Is het voegzaam om tot een koning te zeggen: gij goddeloze? Een duidelijk geval kan wel besproken worden met hen, die boven ons zijn, en voor hetgeen zij verkeerd doen moeten zij bestraft worden, maar het moet niet met ruwheid en op beledigende wijze gedaan worden. David had inderdaad nodig opgeschrikt te worden, en Joab vond het geen tijd om met hem te gekscheren. Als zij, die onze meerderen zijn, doen wat dwaas is, dan moeten zij het niet vreemd vinden of het euvel duiden dat hun minderen het hun zeggen, misschien op wel wat te lompe, of ruwe wijze.

1. Joab verheft de verdiensten van Davids krijgslieden, "Zij hebben heden uw ziel, dat is uw leven, bevrijd, en daarom verdienen zij dat nota van hen genomen wordt, en zij hebben gelijk als zij het euvel opnemen, dat dit niet gedaan wordt."‘ Hierin ligt opgesloten, dat Absalom, die hij eerde met zijn tranen, zijn verderf en het verderf van zijn geslacht heeft gezocht, terwijl zij, aan wie hij door zijn tranen minachting betoont, degenen waren, die hem en al wat hem dierbaar is van het verderf gered hebben. Groot onheil is voor vorsten voortgekomen uit hun geringschatting van grote verdiensten.

2. Hij verzwaart de ontmoediging, die David hun heeft gegeven, "gij hebt heden beschaamd het aangezicht uwer knechten, want terwijl zij zo’n waardering hebben getoond van uw leven, hebt gij geen waardering getoond van het hunne, daar gij een bedorven, goddeloos jongeling een valse verrader van zijn koning en zijn land, die wij nu gelukkig kwijt zijn, hoger stelt dan al uw wijze raadslieden, dappere legerbevelhebbers en trouwe onderdanen. Wat kan ongerijmder wezen dan uw vijanden lief te hebben en uw vrienden te haten?" 3. Hij raadt hem aan om zich terstond aan het hoofd van zijn troepen te vertonen, hen vriendelijk aan te zien, hen welkom te heten, hun geluk te wensen met hun overwinning en hun dank te betuigen voor hun diensten. Zelfs zij, die onder bevel staan, kunnen verwachten dat hun dank wordt gebracht, als zij zich goed hebben gekweten van hun plicht, en die dank behoort hun ook te worden gebracht.

4. Hij dreigt hem met een nieuwe opstand indien hij dit niet doen wilde, te kennen gevende dat, veeleer dan zo’n ondankbare vorst te dienen, hijzelf een opstand tegen hem zou aanvoeren, en dan - zo zeker is Joab van zijn eigen invloed op het volk - zal niet een man deze nacht bij u vernachten. Als ik heenga, gaan zij allen heen. Gij hebt nu niets om over te treuren, maar indien gij volhardt in uw treuren zonder reden, dan zal ik u (zoals Josefus het uitdrukt) iets werkelijks geven om over te treuren, iets om wezenlijke en bittere smart over te hebben." III. Hoe verstandig en zachtmoedig David de bestraffing en de raad aannam, die hem zijn gegeven, vers 8. Hij schudde zijn smart af, zalfde zijn hoofd, wies zijn aangezicht teneinde aan de mannen niet de aanblik te geven van een rouwbedrijvende, en toen verscheen hij in het openbaar in de poort, die als het raadhuis van de stad was. Daar stroomde het volk naar hem toe, om zich te verheugen in zijn en hun veiligheid, en nu was alles wèl. Als wij overtuigd worden van een verkeerdheid, dan moeten wij haar verbeteren, al wordt zij ons ook door onze minderen op ruwe onbetamelijke wijze onder het oog gebracht.

2 Samuël 19:9 - 15

Het is vreemd dat David na de nederlaag en de verstrooiing van Absaloms krijgsmacht niet in allerijl wederkeerde naar Jeruzalem, om zijn hoofdstad weer in bezit te nemen, terwijl de rebellen nog in verwarring waren en voordat zij zich wederom konden herstellen en herzamelen. Waarom was het nodig hem terug te brengen? Kon hij niet uit zichzelf teruggaan met het zegevierende leger, dat hij in Gilead had? Ongetwijfeld kon hij dit, maar:

1. Hij wilde terugkomen als een vorst met de algemene instemming en goedkeuring van het volk, niet als een veroveraar, die zich met geweld een weg baant naar de troon, hij wilde hun vrijheden herstellen, en geen aanleiding nemen om inbreuk te maken op hun rechten.

2. Hij wilde terugkomen in vrede en veiligheid, en zeker wezen, dat hij nu geen moeilijkheid op zijn weg zou ontmoeten, geen tegenstand zou ondervinden bij zijn terugkomst, om alzo de overtuiging te hebben dat het volk hem welgezind was, eer hij een voet wilde verzetten.

3. Hij wilde terugkomen met eer en in zijn eigen karakter, dus niet aan het hoofd van zijn krijgsmacht, maar in de armen van zijn onderdanen, want de vorst, die door zijn wijsheid en goedheid de lieveling zijns volks is, heeft groter, eervoller aanzien dan de vorst, die door zijn sterkte en macht de schrik zijns volks is geworden. Er wordt dus besloten dat David met enige plechtigheid teruggebracht zal worden naar Jeruzalem, zijn eigen stad en in zijn eigen huls aldaar, en hier zien wij hoe dit plan overlegd wordt.

I. De mannen Israëls (dat is: de tien stammen) waren de eersten, die hiervan spraken, vers 9, 10. Het volk was in geschil er over het was het grote onderwerp van gesprek en geschil in geheel het land. Sommigen hebben er zich misschien tegen verzet, zeggende: "Laat hem zelf terugkomen, of blijven waar hij is." Anderen schenen er voor te ijveren, en redeneerden om het plan tot stand te brengen, als volgt:

1. Dat David hen vroeger had geholpen, hun oorlogen had gevoerd, hun vijanden ten onder had gebracht, en hun grote diensten had bewezen, daarom was het een grote schande, dat hij uit hun land gebannen zou blijven, die er zo'n grote weldoener van is geweest. Goede diensten, aan het publiek bewezen, kunnen wel voor een wijle worden vergeten, maar als de mensen tot hun zinnen komen, dan zullen zij herdacht worden.

2. Dat Absalom hen teleurgesteld had. "Wij hebben dwaselijk gewalgd van de ceder, en de doornbos verkozen om over ons te heersen, maar wij hadden nu genoeg van hem, hij is verteerd, en wij zijn er ternauwernood aan ontkomen, om met hem verleerd te worden, laat ons dus terugkeren tot onze trouw en er aan denken om de koning terug te brengen." Misschien bestond hierin de twist onder het volk, geen geschil of zij de koning al of niet zouden terugbrengen, (allen waren het eens, dat dit gedaan moest worden) maar wiens schuld het was, dat het niet gedaan was, zoals dit gewoonlijk gaat in zulke gevallen, iedereen rechtvaardigde zichzelf en laakte zijn naaste. Het volk gaf de schuld aan de oudsten, en de oudsten aan het volk, en de ene stam aan de andere stam. Wederzijdse opwekking om een goed werk te doen is loffelijk maar niet wederzijdse beschuldigingen van het niet gedaan te hebben, want als openbare diensten veronachtzaamd worden, dan ligt gewoonlijk de schuld bij allen, ieder zou meer kunnen doen dan hij doet tot verbetering van de zeden, het bijleggen van geschillen en dergelijke zaken meer.

II. David heeft bewerkt dat de mannen van Juda de eersten waren, die het deden. Het is vreemd dat zij, die van Davids eigen stam waren, er niet zo ijverig voor waren als de anderen. David had bericht ontvangen van de goede gezindheid van al de overigen jegens hem, maar niet van Juda, ofschoon hij zich altijd zeer bijzonder aan hen gelegen had laten liggen. Maar wij ondervinden niet altijd de meeste vriendelijkheid van hen, van wie wij haar het meest konden verwachten. Maar David wilde niet terugkeren voor hij het gevoelen kende van zijn eigen stam, Juda is zijn wetgever, Psalm 60:9 opdat zijn weg naar huis geheel effen zou zijn.

1. Hij gebruikt Zadok en Abjathar, de twee voornaamste priesters, om met de oudsten van Juda te onderhandelen en hen op te wekken om de koning uit te nodigen naar zijn huis terug te keren, zijn huis, dat de glorie was van hun stam, vers 11, 12. Geen geschikter mannen om over die zaak te onderhandelen dan de twee priesters, die Davids belangen van harte waren toegedaan, mannen waren van verstand en overleg, en die grote invloed hadden bij het volk. Misschien waren de mannen van Juda nalatig en onverschillig, en hebben zij het niet gedaan, omdat niemand er hen toe aanzette, en zo was het dan goed en voegzaam om er hen toe op te wekken. Velen willen wel volgen in een goed werk, die er toch niet in willen voorgaan, het is jammer, dat deze werkeloos blijven, omdat er niemand is die hen toespreekt en aanspoort. Of

misschien waren zij zich bewust, hoe groot de belediging was, die zij David hebben aangedaan door zich met Absalom te verenigen, zodat zij bevreesd waren hem terug te brengen, wanhopende aan zijn gunst, daarom geeft hij zijn agenten volmacht om hen hiervan te verzekeren met dit argument: "Gij zijt mijn broeders, mijn been en mijn vlees zijt gij, daarom kan ik niet streng voor u wezen." Het heeft de Zone Davids behaagd ons broeders te noemen, Zijn been en Zijn vlees, hetgeen ons aanmoedigt te hopen dat wij gunst bij Hem zullen vinden. Of misschien wilden zij zien wat de overige stammen zouden doen, voordat zij iets deden dat hun hier verweten wordt: De rede van het gehele Israël is tot de koning gekomen om hem uit te nodigen terug te komen, en zal dan Juda, die de eerste had moeten wezen om dit te doen, de laatste zijn? Waar is nu de beroemde kloekmoedigheid van die koninklijke stam, waar zijn trouw? Wij moeten opgewekt worden tot hetgeen groot en goed is door het voorbeeld, zowel van onze voorouders als van onze naburen, alsmede uit aanmerking van onze rang en stand. Laat hen, die de eersten zijn in waardigheid niet de laatsten wezen in plichtsbetrachting.

2. Zeer bijzonder tracht hij Amasa voor zijn zaak en belang te winnen, die Absaloms krijgsoverste is geweest, maar zijn eigen neef was, evengoed als Joab, vers 13. Hij erkent hem als zijn bloedverwant, en belooft hem dat, zo hij zich nu voor hem wilde verklaren, hij hem tot kapitein - generaal zou aanstellen over geheel zijn krijgsmacht, in de plaats van Joab, hem niet alleen vergeving zou schenken - waaraan Amasa misschien getwijfeld heeft - maar hem zou bevorderen. Soms wordt er niets bij verloren om de vriendschap te kopen van iemand, die een vijand geweest is. Amasa's invloed kon David in dit tijdsgewricht zeer ten goede komen. Maar zo David voor zichzelf wijselijk gehandeld heeft met Amasa voor die post aan te wijzen, (daar Joab zich nu ondraaglijk hoogmoedig gedroeg) heeft hij toch jegens Amasa niet vriendelijk gehandeld door dit zijn voornemen bekend te maken, want het heeft Amasa's dood door Joabs hand tengevolge gehad, Hoofdstuk 20:10.

3. Hiermede was het doel bereikt. Hij neigde het hart van alle mannen van Juda om zich eenstemmig voor de terugroeping des konings te verklaren, vers 16. Gods voorzienigheid heeft hen door de redenen van de priesters en Amasa's invloed tot dit besluit gebracht. David deed geen stap voor hij deze uitnodiging verkreeg, en toen keerde hij terug tot aan de Jordaan, bij welke rivier zij hem tegemoet moesten komen vers 15. Onze Heere Jezus zal heersen in hen, die Hem uitnodigen bezit te nemen van de troon in hun hart, maar niet voordat Hij er toe uitgenodigd is. Eerst buigt Hij het hart, en maakt het gewillig ten dage van Zijn heirkracht, en dan "heerst Hij in het midden van Zijn vijanden," Psalm 110:2, 3.

2 Samuël 19:16 - 23

Misschien heeft er, sedert Israël onder Jozua over de Jordaan trok, nooit zo plechtstatig een tocht over deze rivier plaatsgehad, en die vergezeld ging van zo merkwaardige voorvallen. In zijn treurige vlucht heeft David God inzonderheid gedacht "uit het land van de Jordaan" Psalm 42:7, en nu werd dit land meer dan enig ander opgeluisterd door de heerlijkheid van zijn terugkeer. Davids krijgslieden verschaften zichzelf de nodige vaartuigen om de rivier over te steken, maar voor zijn eigen gezin werd expres een veerboot gezonden, vers 18, een vloot van boten, zeggen sommigen, er werd een schipbrug gemaakt, zeggen anderen, het beste vervoermiddel, waarmee zij hem konden dienen. Twee merkwaardige personen kwamen hem aan de oever van de Jordaan tegemoet, die hem schandelijk behandeld hebben toen hij vluchtte.

I. Ziba, die hem met zijn gladde tong had misleid, en door zijn meester te beschuldigen de schenking van diens land van de koning had verkregen, Hoofdstuk 16:4. Groter onrecht had

hij hem niet kunnen aandoen de door hem tot een daad te bewegen, die zo'n grote onvriendelijkheid was jegens de zoon van zijn vriend Jonathan. Thans komt hij met een gevolg van zonen en knechten de koning tegemoet, ten einde des konings gunst te verkrijgen, en er beter af te komen als Mefiboseth zich weldra zal zuiveren door hem de ware toedracht van de zaak te kennen te geven, vers 26.

II. Simeï, die hem mishandeld had met zijn vuile tong, hem beschimpte en vloekte. Hfd. 16. Indien David de nederlaag had geleden, hij zou ongetwijfeld zijn voortgegaan met hem te vertreden en geroemd hebben in wat hij had gedaan, maar nu hij hem in triomf ziet terugkeren, terugkeren op zijn troon, acht hij het in zijn belang om zich met hem te verzoenen. Zij, die thans de Zone Davids minachten en smaden, zouden, als Hij komen zal in Zijn heerlijkheid, zich ook wel gaarne met Hem verzoenen, maar dan zal het te laat wezen. Om zich de koning aan te bevelen kwam Simeï:

1. In goed gezelschap, namelijk met de mannen van Juda, als hun belangen toegedaan.

2. Bracht hij een regiment mee van de mannen van Benjamin, duizend man sterk, waarvan hij misschien opperbevelhebber was en bood hun en zijn eigen diensten de koning aan, of misschien waren het vrijwilligers, die hij door zijn invloed bijeen had gebracht, om de koning tegemoet te gaan, hetgeen een zoveel groter beleefdheid was, omdat behalve deze en Juda, geen van de stammen Israëls verscheen om hem die eer te betonen.

3. Haastte hij zich te doen wat hij deed, hij verloor geen tijd, weest haastelijk welgezind jegens uw wederpartij, terwijl hij nog met u op de weg is. Wij zien hier:
a. Hoe de misdadiger zich onderwerpt, vers 19, 20. Hij viel neer voor het aangezicht des konings vers 18, als een boetvaardige, een smekeling, en om zijn oprechtheid te tonen, deed hij het in het openbaar, in tegenwoordigheid van al de knechten van David en van zijn vrienden, de mannen van Juda, ja, en van zijn eigen duizend. De belediging was in het openbaar geschied, daarom behoort ook de onderwerping in het openbaar te geschieden. Hij bekent zijn misdaad. Uw knecht weet het zeker, ik heb gezondigd, hij verzwaart haar ik heb het verkeerdelijk gedaan, hij vraagt de koning om vergeving: Mijn heer rekene mij niet toe de misdaad, dat is: handele niet met mij naar ik verdiend heb, hij geeft te kennen dat het beneden des konings grote en edelmoedige ziel is, om het zich ter harte te nemen, en hij pleit er op, dat hij spoedig tot zijn trouw is wedergekeerd, dat hij de eerste was van het gehele huis van Jozef (dat is: van Israël, dat in het begin van Davids regering zich van Juda had onderscheiden door Isboseth aan te hangen, Hoofdstuk 2:10) om de koning tegemoet te komen. Hij kwam het eerst, opdat door dit zijn voorbeeld van plichtsbetrachting de overigen er ook toe gebracht zouden worden, en door zijn ervaring van des konings genade de overigen aangemoedigd zouden zijn om te volgen.

b. Dat een voorstel gedaan wordt om gerechtigheid aan hem te oefenen, vers 21. Zou dan Simeï niet gedood worden als een verrader? Laat hem boven ieder ander tot een voorbeeld gemaakt worden. Het voorstel werd gedaan door Abisaï, die zijn leven had willen wagen om hem ter dood te brengen toen hij de koning vloekte, Hoofdstuk 16:9. David achtte het toen niet voegzaam, dat dit gedaan zou worden omdat zijn rechtsmacht toen vervallen was, maar waarom zou, nu hij er weer in hersteld was, nu ook het recht zijn loop niet hebben? Abisaï ging hierin meer te rade met hetgeen hij onderstelde Davids gevoel te zijn, dan met zijn waar belang. Vorsten hebben het nodig zich te wapenen tegen verzoeking tot strengheid.

c. Dat hij op ‘s konings bevel van rechtsvervolging werd ontslagen, vers 22, 23. Hij verwierp Abisaï’s voorstel en gaf er zijn misnoegen over te kennen. Wat heb ik met u te doen, gij zonen van Zeruja? Hoe minder wij te doen hebben met hen, die van een toornig, wraakgierig gemoed zijn en ons aanzetten tot hetgeen hard en streng is, hoe beter. Hij beschouwt deze vervolgers als satans, dat is, als tegenstanders van hem, hoewel zij vriendschap voorwenden en ijver voor zijn eer. Zij, die ons aanraden te doen wat slecht is, zijn ons in werkelijkheid tot satans, tot tegenstanders.

(1). Zij waren tegenstanders van zijn neiging tot goedertierenheid en genade. Hij wist dat hij heden koning was geworden over Israël hersteld en opnieuw bevestigd in zijn koninkrijk, en daarom neigde zijn eer hem tot vergeven. Het is de roem en eer van koningen om hun vergiffenis te schenken, die ootmoedig zijn en zich onderwerpen, "satis est prostrasse leoni - het is de leeuw genoeg, dat hij zijn slachtoffer heeft ternedergeworpen." Zijn vreugde neigde hem tot vergeven, het aangename van zijn gemoedsgesteldheid bij deze grote gelegenheid verzette zich tegen alles wat zuur en gemelijk was, blijde dagen moeten dagen zijn van vergevingsgezindheid. Maar dit was niet alles. Zijn ervaring van Gods genade, waardoor hij in zijn koninkrijk hersteld was - de verbanning er van had hij toegeschreven aan zijn zonde neigde hem om aan Simeï genade te betonen. Zij die vergeving hebben verkregen, moeten vergeving schenken. David had streng wraak geoefend over de belediging, zijn gezanten aangedaan door de Ammonieten, Hoofdstuk 12:31, maar ziet gemakkelijk de belediging voorbij, die hemzelf was aangedaan door een Israëliet. Die belediging was aan geheel Israël aangedaan, en raakte de eer van zijn kroon en koninkrijk, deze was zuiver persoonlijk, en kon daarom (naar de gewone gezindheid van Godvruchtige mensen) zoveel gemakkelijker vergeven worden.

(2). Zij waren tegenstanders van zijn belang. Indien hij Simeï liet ter dood brengen, die hem had gevloekt, dan zullen diegenen hetzelfde lot verwachten, die de wapenen tegen hem hadden opgevat, werkelijk oorlog tegen hem hadden gevoerd, hetgeen hen van hem weg zou drijven, terwijl hij poogde hen tot zich te trekken. Daden van strengheid zijn zelden daden van politiek beleid. Door weldadigheid ondersteunt de koning zijn troon. Hierop wordt Simeï’s vergiffenis bevestigd met een eed, doch waarschijnlijk onder voorbehoud van zijn verder goed gedrag, onderhevig blijvende aan vervolgd te worden indien hij zich later weer misdroeg, en zo werd hij gespaard om ter bestemder tijd evenzeer een gedenkteken te zijn van de gerechtigheid van de regering, als hij het nu was van haar goedertierenheid, en in beide van haar wijsheid.

2 Samuël 19:24 - 30

De dag van Davids wederkomst is een dag des gedenkens, een dag van rekenschap geven waarop hetgeen op zijn vlucht is voorgevallen in de herinnering teruggeroepen werd, en zo komt, onder anderen, na Simeï’s zaak ook die van Mefiboseth om onderzocht te worden, en hijzelf brengt haar ter tafel.

1. Hij ging met de menigte de koning tegemoet, vers 24, en als blijk van de oprechtheid van zijn vreugde over ‘s konings wederkomst, wordt ons hier gezegd hoe oprecht hij over des konings ballingschap rouw heeft gedragen. Gedurende die treurige tijd, dat Israëls heerlijkheid was geweken, bleef Mefiboseth in een toestand van rouw. Hij schoor zich niet, deed geen schoon linnen aan, maar verwaarloosde zich als iemand, die zich geheel overgeeft aan droefheid over de beproeving des konings en het ongeluk van het koninkrijk. In tijden van openbare rampen moeten wij ons beperken in de genietingen van de zinnen. Er zijn tijden wanneer God roept tot wenen, en wij moeten die roepstem volgen.

2. Toen de koning te Jeruzalem kwam, verscheen hij voor hem, want eerder had hij er geen gelegenheid toe, vers 25. En toen de koning hem vroeg waarom hij, een lid zijnde van zijn gezin, achtergebleven was, hem niet had vergezeld in zijn ballingschap, legde hij de koning de zaak volkomen bloot.
a. Hij klaagt over Ziba, zijn knecht, die zijn vriend had moeten zijn, maar op tweeërlei wijze zijn vijand geweest is: hij had hem verhinderd om met de koning te gaan door de ezel voor zichzelf te nemen die hij voor zijn meester naar diens bevel had moeten zadelen en gereed maken, vers 26, laaghartig zijn eigen voordeel doende met zijn kreupelheid en hulpeloosheid, en ten tweede, hij had hem bij David beschuldigd het plan te hebben om zich meester te maken van de regering, vers 27. Hoeveel kwaad kunnen boze dienstknechten niet veroorzaken aan de beste meesters!
b. Hij erkent dankbaar de grote vriendelijkheid des konings voor hem, toen hij en geheel het huis zijns vaders in des konings macht waren, vers 28. Toen hij rechtvaardig behandeld had kunnen worden als rebel, werd hij behandeld als een vriend, als een kind: gij hebt uw knecht gezet onder degenen, die aan uw tafel eten. Dit toont aan dat Ziba's beschuldiging onwaarschijnlijk was, immers kon Mefiboseth zo dwaas wezen naar hoger te streven, als hij het toch zo goed en aangenaam had? En kon hij zo onoprecht wezen om kwaad te bedoelen tegen David, van wiens grote vriendelijkheid hij zich zo wel bewust was?
c. Hij schikt zich ten enenmale naar des konings welbehagen: doe wat goed is in uw ogen met mij en mijn bezitting, ik verlaat mij op des konings wijsheid, en zijn gave om te kunnen onderscheiden tussen waarheid en leugen, mijn heer de koning is als een engel Gods, hij maakt generlei aanspraak op eigen verdienste, ik heb zoveel vriendelijkheid ontvangen, zoveel meer dan ik verdien, wat heb ik dan meer voor gerechtigheid en meer te roepen tot de koning? Waarom zou ik, die reeds zo'n last geweest ben voor de koning, hem nog verder lastig vallen met mijn klachten? Waarom zou ik, die met zoveel goedheid behandeld ben geworden, nu iets dat mij aangedaan wordt hard vinden?" Wij zijn allen lieden des doods voor God, maar Hij heeft ons niet slechts gespaard, maar ons doen aanzitten aan Zijn tafel. Hoe weinig reden hebben wij om te klagen over enigerlei moeilijkheid, die wij ondervinden, en hoeveel reden om wat God doet wel gedaan te vinden.

3. Hierop herroept David de verbeurdverklaring van Mefiboseths bezitting, bedrogen zijnde in zijn schenking, herroept hij haar, en bevestigt er de eerste beschikking van: Ik heb gezegd: gij en Ziba deelt het land, vers 29, dat is: "Laat het wezen, zoals ik het eerst bevolen heb Hoofdstuk 9:10, de bezitting is nog uw eigendom, maar Ziba zal het land beheren en bebouwen en er u de pacht van betalen." Aldus is Mefiboseth waar hij geweest is, er is geen kwaad gedaan, maar Ziba blijft ongestraft voor zijn leugenachtige, boosaardige aanklacht tegen zijn meester. David heeft hem òf te veel gevreesd, òf hem te veel bemind om recht aan hem te doen volgens de wet in Deuteronomium 19:18 19, en hij was in de stemming van vergevingsgezindheid, en besloot dat iedereen gerust en tevreden zal wezen.

4. Alle zorg van Mefiboseth voor zijn bezitting wordt verzwolgen in zijn blijdschap over de terugkeer des konings, vers 30. "Hij neme het ook geheel weg, de tegenwoordigheid en de gunst des konings zullen mij alles vergoeden." Een goed en Godvruchtig man kan weltevreden zijn eigen verlies dragen en zijn teleurstellingen, zo hij vrede ziet over Israël en de troon van de Zone Davids verhoogd en bevestigd. Ziba neme het alles, zo David vrede heeft.

2 Samuël 19:31 - 39

David had de triomfen van zijn wederherstelling reeds opgeluisterd door vergiffenis te schenken voor de beledigingen, die hem waren aangedaan, en nu zien wij hier hoe hij ze nog verder opluisterde door de niet minder edelmoedige beloning voor de vriendelijkheid, die hem was bewezen. Barzillai, de Gileadiet, die een schone bezitting had te Rogelim, niet ver van Mahanaïm, was de man, die onder al de adel en de voorname lieden van die landstreek het vriendelijkst geweest is voor David in zijn nood. Indien Absalom de overhand had gehad, dan zou Barzillai wel voor zijn vriendelijkheid jegens David geboet hebben, maar nu zullen hij en de zijnen er niets door verloren hebben. Hier is:

I. Barzillai's grote eerbied voor David niet slechts als Godvruchtig man, maar als zijn wettige soeverein. Hij had de koning en zijn gezin onderhouden, toen hij te Mahanaim zijn verblijf had, vers 32. God had hem een grote bezitting gegeven, want hij was een zeer groot man, en hij schijnt een ruim hart gehad te hebben om er goed mee te doen, waar anders is een grote bezitting ook goed voor? Een edelmoedige gezindheid dringt ons om, zoveel in ons vermogen is, steun en hulp te verlenen aan gevallen grootheid, zoals Godsvrucht ons dringt steun en hulp te bieden aan verdrukte vromen. Barzillai heeft, om te tonen dat hij David niet moede was, hoewel hij zozeer tot zijn last is geweest, hem vergezeld tot aan de Jordaan, en ging de rivier met hem over, vers 31. Laat onderdanen hieruit leren schatting te geven aan wie zij de schatting, en eer aan wie zij de eer schuldig zijn, Romeinen 13:7.

II. De vriendelijke uitnodiging, die David hem gaf om aan het hof te komen, vers 33. Trek gij met mij over. Hij nodigde hem:

1. Ten einde het genoegen te hebben van zijn gezelschap en het voorrecht van zijn raad, want wij kunnen onderstellen dat hij zeer wijs en Godvruchtig was, zowel als zeer rijk, want anders zou hij hier niet een zeer groot man genoemd zijn, want het is niet zozeer wat iemand heeft als wat hij is, dat hem waarlijk groot maakt.

2. Om de gelegenheid te hebben van hem zijn vriendelijkheid te vergelden. "Ik zal u bij mij onderhouden, gij zult het zo goed hebben als ik het zelf heb, en dat wel te Jeruzalem de koninklijke en heilige stad." David heeft Barzillai's vriendelijkheid niet opgenomen als iets dat vanzelf sprak, iets dat hij hem schuldig was, (hij behoorde niet tot die willekeurige vorsten, die denken recht te hebben op hetgeen hun onderdanen bezitten) hij nam haar aan en beloonde haar als een gunst. Wij moeten er ons altijd op toeleggen dankbaar te zijn jegens onze vrienden, inzonderheid jegens hen, die ons in onze nood hulp en steun hebben verleend.

III. Barzillai's antwoord op deze uitnodiging, waarin hij:
1. Zijn bewondering te kennen geeft voor des konings edelmoedigheid, waarmee hij hem dit aanbiedt, hij verkleint zijn dienst en verhoogt des konings beloning er voor. Waarom toch zou mij de koning zo'n vergelding doen? vers 36. Zal de meester de dienaar dankzeggen, die slechts doet wat zijn plicht is? Hij dacht zichzelf genoeg eer aangedaan te hebben door de koning dienst te bewijzen. Zo zullen de heiligen, als zij geroepen worden om het koninkrijk te beërven uit aanmerking van hetgeen zij voor Christus in deze wereld gedaan hebben, verbaasd zijn over de onevenredigheid tussen hun dienst en de beloning er voor, Mattheus 25:33. "Here! wanneer hebben wij U hongerig gezien en gespijzigd?"

2. Hij neemt de uitnodiging niet aan, vraagt de koning om vergeving, dat hij zo'n edelmoedig aanbod weigert: hij zou zich zeer gelukkig achten bij de koning te zijn, maar:
a. Hij is oud en ongeschikt om zich te verplaatsen, inzonderheid naar het hof, oud en ongeschikt voor de zaken van het hof. "Waarom zou ik met de koning optrekken naar

Jeruzalem? Ik kan hem daar van geen dienst zijn in de raad, het leger, voor de schatkist of in de gerechtshoven, want hoeveel zullen de dagen van de jaren mijns levens zijn? vers 34. Zal ik er aan denken mij tot zaken te begeven nu ik weldra de wereld zal verlaten?" Oud en ongeschikt voor de vermakelijkheden van het hof die slecht besteed zullen zijn aan iemand, die er zo weinig van genieten kan, vers 35. Gelijk het in Mozes tijd was, zo was het in Barzillai's tijd, en het is thans niet anders, dat, zo de mensen zeer sterk zijn, zij tot tachtig jaren komen, en het uitnemendste van die is moeite en verdriet, Psalm 90:10. Dat waren toen, en zij zijn het nog, jaren, waarvan de mensen zeggen: ik heb geen lust in dezelve, Prediker 12:1. Lekkernijen zijn smakeloos als de eetlust ontbreekt, en voor de ouden van dagen zijn liederen weinig beter dan die welke gezongen worden bij een treurig hart, namelijk zeer onaangenaam, hoe kan het anders, als al de zangeressen nedergebogen zullen worden?
Laat de ouden van dagen van Barzillai leren om van de genietingen van de zinnen te zijn afgestorven, laat genade de natuur hiervoor te hulp komen en van de nood een deugd maken. Ja meer, Barzillai oud zijnde, denkt dat hij voor de koning een last zal zijn, veeleer dan hem dienst te bewijzen, en een Godvruchtig men zal niet gaan waar hij tot last is, of zo hij dit moet, dan zal het in zijn eigen huis zijn, veeleer dan in dat van een ander.

b. Hij is stervende en moet beginnen te denken aan een lange reis, namelijk zijn heengaan naar een andere wereld, vers 37. Het is goed voor ons allen, maar het voegt inzonderheid oude lieden om veel te denken aan en te spreken van sterven. "Spreek mij niet van naar het hof te gaan!" zegt Barzillai, "laat mij naar huis gaan, en sterven in mijn eigen stad, de plaats van mijns vaders graf, laat mij sterven bij het graf mijns vaders en mijner moeder, opdat mijn beenderen rustig heengebracht worden naar de plaats hunner rust. Het graf is voor mij bereid, laat mij heengaan en mij er voor bereiden."

3. Hij wenst dat de koning vriendelijkheid zal bewijzen aan zijn zoon Chimham. Laat die met mijn heer de koning overtrekken en bevordering hebben aan het hof. De gunst, die hem bewezen wordt, zal Barzillai achten aan hemzelf bewezen te zijn. De ouden moeten aan de jonge lieden de genietingen niet misgunnen of ontzeggen, welke voor henzelf voorbij zijn, hen niet verplichten om er zich evenals zijzelf, van terug te trekken. Barzillai zal zelf naar zijn plaats teruggaan, maar hij wil Chimham niet met hem terug doen gaan hoewel hij hem node kon missen zal hij hem denkende dat het hem genoegen zal doen en goed voor hem zal zijn, toch gaarne heen laten gaan.

IV. Davids afscheid van Barzillai.
1. Hij zendt hem terug naar zijn land met een kus en een zegen, vers 39, te kennen gevende dat hij in dankbaarheid voor zijn vriendelijkheid, hem zal liefhebben en voor hem zal bidden, en met de belofte dat, wat hij hem ook te eniger tijd mocht vragen, hij bereid zal zijn om hem van dienst te wezen, alles wat gij, als gij tehuis zult zijn, zult bedenken om van mij te begeren, zal ik u doen, vers 38. Waar anders is de grote uitnemendheid van macht in gelegen, dan hierin, dat zij de mens instaat stelt om zoveel te meer goed te doen?

2. Hij laat Chimham met zich optrekken, en laat het aan Barzillai over om zijn bevordering voor hem te kiezen, ik zal hem doen wat goed is in uw ogen, vers 38. En het schijnt dat Barzillai, die de onschuld en de veiligheid had ervaren van afzondering, een woning voor hem verzocht heeft in de nabijheid van Jeruzalem niet in Jeruzalem, want lang daarna lezen wij van een plaats bij Bethlehem, Davids stad die genoemd wordt Chimhams woning, Jeremia 41:17, hem toegewezen waarschijnlijk niet uit de kroonlanden, of uit verbeurdverklaarde bezittingen, maar uit Davids eigen vaderlijk erfdeel.

2 Samuël 19:40 - 43
David trok over de Jordaan, vergezeld en ondersteund door de mannen van Juda. Toen hij te Gilgal aankwam de eerste pleisterplaats aan deze zijde van de Jordaan, kwam de helft van het volk Israëls, dat is: van hun oudsten en aanzienlijken om de koning te begroeten en hem geluk te wensen met zijn terugkomst, en nu bevonden zij dat zij te laat kwamen om getuigen te zijn van de plechtigheid van zijn eerste intocht in het land. Dit verdroot hun en veroorzaakte een twist tussen hen en de mannen van Juda waardoor de vreugde van de dag verstoord werd, en het was het begin van nog meer kwaad.

1. Wij hebben hier de klacht, die de mannen van Israël bij de koning inbrachten tegen de mannen van Juda, vers 41, namelijk dat zij de koning plechtig over de Jordaan hebben gevoerd, zonder hun kennis er van te geven zodat zij niet konden komen om aan deze plechtigheid deel te nemen. Hierdoor werd een smet op hen geworpen, alsof zij niet zo welgezind waren aan de koning en zijn wederherstelling op de troon als de mannen van Juda, terwijl toch de koning zelf wist dat zij er van gesproken hadden voordat de mannen van Juda er ook maar aan hadden gedacht, vers 11. Ook scheen het wel alsof zij de gunsten des konings wilden monopoliseren, als hij teruggekomen zou zijn, en als zijn enige vrienden beschouwd wilden worden. Zie welk een kwaad uit hoogmoed en naijver voortkomt.

2. De verontschuldiging van de mannen van Juda.
a. Zij wezen op hun betrekking tot de koning. "Hij is ons naverwant, weshalve wij in een zaak van blote ceremonie op de voorrang aanspraak kunnen maken. Hij moest in ons land gebracht worden, wie is er dan zo bevoegd als wij, om er hem te brengen?"
b. Zij ontkennen de beschuldiging van hun eigenbelang gezocht te hebben in hetgeen zij deden. "Hebben wij dan enigszins gegeten van des konings kost? Neen, wij hebben alle onkosten zelf gedragen. Of heeft hij ons een geschenk geschonken? Neen, wij hebben de bedoeling niet ons meester te maken van de voordelen van zijn terugkomst, gij zijt intijds genoeg gekomen om daar in te delen." Maar al te velen van hen, die vorsten volgen, doen het alleen om hetgeen zij van hen kunnen verkrijgen.

3. Hoe de mannen Israëls hun beschuldiging volhouden, vers 43. "Wij hebben tien delen aan de koning" zeggen zij. (Juda had alleen Simeon, wiens lot in hun erfdeel lag om zich met hem te verenigen) en daarom is het een geringschatting van ons, dat onze raad niet gevraagd was om de koning weer te halen. Zie hoe onstandvastig de menigte is. Kort geleden hebben zij tegen de koning gestreden om hem te verdrijven, nu strijden zij om hem, wie hunner het meest hem zal eren. Een goed man en een goede zaak zullen aldus hun eer en hun invloed herwinnen, die zij voor een wijle schijnen verloren te hebben. Zie wat gewoonlijk de oorzaak is van strijd, niets zozeer als een niet willen verdragen van minachting of wat er maar het minst op gelijkt. De mannen van Juda zouden beter gedaan hebben, zo zij het advies hunner broederen hadden ingewonnen en hun medewerking hadden gevraagd, daar zij dit echter niet gedaan hebben, waarom moeten de mannen Israëls dit nu zo zwaar opnemen? Als een goed werk gedaan is, en goed gedaan is, dan moeten wij niet ontevreden zijn, of het werk verkleinen, omdat wij er de hand niet in gehad hebben.

Eindelijk. De Schrift neemt, bij wijze van afkeuring, nota, wie van de strijdende partijen de meeste hartstochtelijkheid er bij aan de dag legde. Het woord van de mannen van Juda was harder dan het woord van de mannen Israëls. Als wij rede en recht aan onze zijde hebben, maar met hardheid spreken, neemt God daar nota van en is er misnoegd over.

HOOFDSTUK 20

1 Toen was daar bij geval een Belials man, wiens naam was Seba, een zoon van Bichri, een man van Jemini; die blies met de bazuin, en zeide: Wij hebben geen deel aan David, en wij hebben geen erfenis aan de zoon van Isaï, een iegelijk naar zijn tenten, o Israël! 2 Toen toog alle man van Israël op van achter David, Seba, de zoon van Bichri, achterna; maar de mannen van Juda kleefden hun koning aan, van de Jordaan af tot aan Jeruzalem. 3 Toen nu David in zijn huis te Jeruzalem kwam, nam de koning de tien vrouwen, zijn bijwijven, die hij gelaten had, om het huis te bewaren, en deed ze in een huis van bewaring, en onderhield ze, maar ging tot haar niet in. En zij waren opgesloten tot op de dag van haarlieder dood, levende als weduwen. 4 Voorts zeide de koning tot Amasa: Roep mij de mannen van Juda te zamen, tegen de derden dag; en gij, stel u dan hier. 5 En Amasa ging heen, om Juda bijeen te roepen; maar hij bleef achter, boven de gezetten tijd, dien hij hem gezet had. 6 Toen zei David tot Abisaï: Nu zal ons Seba, de zoon van Bichri, meer kwaads doen, dan Absalom; neem gij de knechten uws heren, en jaag hem achterna, opdat hij niet misschien vaste steden voor zich vinde, en zich aan onze ogen onttrekke.

7 Toen togen uit, hem achterna, de mannen van Joab, en de Krethi, en de Plethi, en al de helden. Dezen togen uit van Jeruzalem, om Seba, de zoon van Bichri, achterna te jagen. 8 Als zij nu waren bij de groten steen, die bij Gibeon is, zo kwam Amasa voor hun aangezicht. En Joab was omgord over zijn kleed, dat hij aan had, en daarop was een gordel, daar het zwaard aan vastgemaakt was op zijn lenden in zijn schede; en als hij voortging, zo viel het uit. 9 En Joab zeide tot Amasa: Is het wel met u, mijn broeder? En Joab vatte met de rechterhand de baard van Amasa, om hem te kussen. 10 En Amasa hoedde zich niet voor het zwaard, dat in Joabs hand was; zo sloeg hij hem daarmede aan de vijfde rib, en hij stortte zijn ingewand ter aarde uit, en hij sloeg hem niet ten tweeden male, en hij stierf. Toen jaagden Joab en zijn broeder Abisaï, Seba, de zoon van Bichri, achterna.

11 Maar een man, van Joabs jongens, bleef bij hem staan, en hij zeide: Wie is er, die lust heeft aan Joab, en wie is er, die voor David is, die volge Joab na! 12 Amasa nu lag in het bloed gewenteld, midden op de straat. Als die man zag, dat al het volk staan bleef, zo deed hij Amasa weg van de straat in het veld, en wierp een kleed op hem, dewijl hij zag, dat al wie bij hem kwam, bleef staan. 13 Toen hij nu van de straat weggenomen was, toog alle man voort, Joab na, om Seba, de zoon van Bichri, achterna te jagen. 14 En hij toog heen door alle stammen van Israël, naar Abel, te weten, Beth - Maacha, en het ganse Berim; en zij verzamelden zich, en kwamen hem ook na. 15 En zij kwamen en belegerden hem in Abel Beth - Maacha, en zij wierpen een wal op tegen de stad, dat hij aan de buitenmuur stond; en al het volk, dat met Joab was, verdorven de muur, om dien neder te vellen.

16 Toen riep een wijze vrouw uit de stad: Hoort, hoort, zegt toch tot Joab: Nader tot hiertoe, dat ik tot u spreke. 17 Toen hij nu tot haar naderde, zeide de vrouw: Zijt gij Joab? En hij zeide: Ik ben het; en zij zeide tot hem: Hoor de woorden uwer dienstmaagd; en hij zeide: Ik hoor. 18 Toen sprak zij, zeggende: In voortijden spraken zij gemeenlijk, zeggende: Zij zullen zonder twijfel te Abel vragen; en alzo volbrachten zij het. 19 Ik ben een van de vreedzamen, van de getrouwen in Israël, en gij zoekt te doden een stad, die een moeder is in Israël; waarom zoudt gij het erfdeel des HEEREN verslinden? 20 Toen antwoordde Joab, en zeide: Het zij verre, het zij verre van mij, dat ik zou verslinden, en dat ik zou verderven! 21 De zaak is niet alzo; maar een man van het gebergte van Efraim, wiens naam is Seba, de zoon van Bichri, heeft zijn hand opgeheven tegen de koning, tegen David; lever hem alleen, zo zal ik van deze stad aftrekken.

Toen zei de vrouw tot Joab: Zie, zijn hoofd zal tot u over de muur geworpen worden. 22 En de vrouw kwam in tot al het volk, met haar wijsheid; en zij hieuwen Seba, de zoon van Bichri, het hoofd af, en wierpen het tot Joab. Toen blies hij met de bazuin, en zij verstrooiden zich van de stad, een iegelijk naar zijn tenten; en Joab keerde weder naar Jeruzalem tot de koning. 23 Joab nu was over het ganse heir van Israël; en Benaja, de zoon van Jojada, over de Krethi en over de Plethi; 24 En Adoram was over de schatting; en Josafat, de zoon van Ahilud, was kanselier; 25 En Seja was schrijver; en Zadok en Abjathar waren priesters. 26 En ook was Ira, de Jairiet, Davids opperofficier.

Hoe keren de wolken weer na de regen! Niet zodra is een beproeving voorbij, of een andere ontstaat, komt als het ware voort uit de as van de vorige, waarin de bedreiging vervuld wordt, dat het zwaard niet zal wijken van zijn huis.

I. Voor hij nog Jeruzalem bereikt, ontstaat er een nieuwe rebellie, verwekt door Seba, vers 1,2
II. Het eerste werk, dat hij doet, als hij te Jeruzalem is aangekomen, is zijn bijwijven tot altijddurende gevangenschap te veroordelen, vers 3.
III. Amasa, die hij er mee belast een leger op de been te brengen tegen Seba, is te langzaam in zijn bewegingen, waardoor hij verschrikt wordt, vers 4 - 6.
IV. Een van zijn generaals vermoordt wredelijk de anderen, toen zij te velde trokken, vers 7 - 13.
V. Seba wordt ten laatste ingesloten in de stad Abel, vers 14, 15, maar de burgers leveren hem over aan Joab, en zo werd deze opstand onderdrukt, vers 15 - 22. Dit hoofdstuk besluit met een bericht over Davids hoge ambtenaren, vers 23 - 26.

2 Samuël 20:1 - 3
Te midden van zijn triomf heeft David het verdriet van zijn koninkrijk beroerd te zien en zijn gezin onteerd.

I. Zijn onderdanen staan tegen hem op, hiertoe aangezet zijnde door een Belialsman, die zij volgen, terwijl zij de man naar Gods hart verlaten. Merk op:

1. Dat dit gebeurde onmiddellijk nadat de opstand van Absalom onderdrukt was. Zolang wij in deze wereld zijn moeten wij het niet vreemd vinden, dat het einde van de ene verdrietelijkheid het begin is van een andere, soms roept de afgrond tot de afgrond.

2. Dat het volk pas teruggekeerd was tot zijn trouw, om haar plotseling weer te verlaten. Een verzoening, die pas tot stand is gekomen moet met grote voorzichtigheid gehanteerd worden, opdat de vrede niet weer verbroken wordt, voor hij nog geheel hersteld is. Als een gebroken been gezet is, moet het tijd hebben om weer vast te worden.

3. Dat de aanvoerder van deze rebellie was Seba, een Benjaminiet van geboorte, vers 1, maar die zijn woning had op het gebergte van Efraïm, vers 21. Simeï en hij waren beide van Sauls stam, en in beide leefde de oude wrok van dat huis. Tegen het koninkrijk van de Messias bestaat een erfelijke vijandschap in het zaad van de slang en een opeenvolging van pogingen om het omver te werpen, Psalm 2:1, 2, maar die in de hemel zit belacht hen.

4. Dat de aanleiding er toe de dwaze twist was, waarvan wij aan het einde van het vorige hoofdstuk gelezen hebben, tussen de oudsten van Israël en de oudsten van Juda over het terugbrengen van de koning. Het punt van eer, waarover de twist onder hen liep, was wie hunner het meeste deel had aan David. "Wij zijn talrijker", zeggen de oudsten van Israël. "Wij zijn hem nader verwant", zeggen de oudsten van Juda. Nu zou men denken dat David zeer veilig en gelukkig zijn zal, als zijn onderdanen er om twisten wie hem het meest zal liefhebben en het ijverigst zal zijn om hem eerbied te betonen, maar juist die strijd blijkt de aanleiding te wezen van een opstand. De mannen van Israël klaagden bij David over geringschatting, die hun door de mannen van Juda was aangedaan, had hij nu hun klacht gebillijkt, hun ijver geprezen en er hun dank voor betuigd, hij zou hen misschien in hun trouw aan hem hebben bevestigd, maar hij scheen partijdig te zijn voorzijn eigen stam, hun woorden hadden de overhand boven de woorden van de mannen Israëls, zoals sommigen de laatste woorden van het vorige hoofdstuk lezen. David was geneigd hen te rechtvaardigen, hetgeen de mannen Israëls, toen zij het bemerkten, in verontwaardiging deed weggaan. "Indien de koning zich door de mannen van Juda wil laten inpalmen, welnu wel mogen zij varen met elkaar, maar wij zullen een eigen koning over ons gaan aanstellen. Wij dachten tien delen te hebben aan David, maar dat wordt ons niet toegestaan, de mannen van Juda zeggen ons dat

wij eigenlijk geen deel aan hem hebben, en daarom zullen wij er dan ook geen deel aan hebben, en nu zullen wij hem niet verder vergezellen naar Jeruzalem, en hem niet als onze koning erkennen." Dit werd bekend gemaakt door Seba, die waarschijnlijk een man van aanzien was, en een werkzaam aandeel had genomen in Absaloms opstand. De misnoegde Israëlieten volgden de wenk, en togen op van achter David om Seba te volgen, vers 2, dat is: de meerderheid deed dit, alleen de mannen van Juda bleven trouw aan David. Leer hieruit:
a. Dat vorsten onstaatkundig handelen, als zij partijdig zijn in de opmerkzaamheid, die zij aan hun onderdanen schenken zoals het onverstandig voor ouders is, om het ene kind voor te trekken boven het andere kind.
b. Diegenen weten niet wat zij doen, die geringachting tonen voor de genegenheid hunner minderen, door er geen acht op te slaan. Van hen, wier liefde geminacht werd, kan de haat te vrezen zijn.
c. "Het begin des krakeels is gelijk een, die het water opening geeft" daarom is het verstandig hem te verlaten "eer hij zich vermengt," Spreuken 17:14. Hoe groot een hoop houts zal door een weinigje van dat vuur worden ontstoken!
d. Het verkeren of verdraaien van woorden is de verstoring van de vrede, en veel kwaad wordt gedaan door aan hetgeen gezegd of geschreven is een verkeerde uitlegging te geven, er gevolgtrekkingen uit af te leiden, die nooit bedoeld waren. De mannen van Juda hadden gezegd: de koning is ons na verwant, daarmee bedoelt gij, zeggen de mannen Israëls, dat wij geen deel aan hem hebben terwijl zij er dit volstrekt niet mee bedoeld hadden.
e. De mensen zijn zeer geneigd om in uitersten te vervallen. Wij hebben tien delen aan de koning, zeggen de mannen Israëls en in het volgende ogenblik, schier in een adem zeggen zij: Wij hebben geen deel aan hem. Heden: Hosanna! morgen: Kruis hem!

II. Zijn bijwijven opgesloten en levenslang gevangen gezet, en hijzelf in de noodzakelijkheid om dit te doen, omdat zij door Absalom verontreinigd waren, vers 3. David had, tegen de wet, de vrouwen vermenigvuldigd, en zij zijn een verdriet en een schande voor hem geworden. Haar, in wie hij een zondig genot had gevonden, was hij nu:

1. In plichtsbetrachting genoodzaakt van zich weg te doen, daar zij onrein voor hem waren geworden, door de lage onreinheid, die zijn zoon met haar bedreven had. Van haar, die hij heeft liefgehad, moet hij nu een walging hebben.

2. Uit voorzichtigheid genoodzaakt haar op te sluiten in afzondering, uit schaamte moeten zij niet buiten gezien worden, opdat het volk, door haar te zien, geen aanleiding zou hebben om te spreken van hetgeen Absalom haar gedaan heeft, hetgeen niet eens genoemd mag worden, 1 Corinthiers 5:1. Opdat die slechtheid in vergetelheid zou worden begraven, moeten zij in afzondering worden begraven.

3. In gerechtigheid genoodzaakt haar op te sluiten in de gevangenis, om haar te straffen voor haar gemakkelijk toegeven aan Absaloms lusten, toen zij misschien wanhoopten aan Davids terugkomst. Laat niemand kwaad doen en verwachten wèl te varen.

2 Samuël 20:4 - 13
Wij hebben hier Amasa's val juist toen hij begonnen was zich te verheffen. Hij was Davids neef, zoon van zijn zuster, Hoofdstuk 17:25, is Absaloms krijgsoverste geweest, opperbevelhebber van het leger van de rebellen. Maar toen dat leger verslagen was, kwam hij, op de belofte van tot krijgsoverste aangesteld te worden in Joabs plaats, tot David over. Seba's opstand gaf aan David de gelegenheid om, eerder dan hij gedacht of gewenst kon

hebben, die belofte te vervullen, maar door Joabs afgunst en naijver is het beide hem en David ten kwade gekomen.

I. Amasa heeft een opdracht om een leger bijeen te roepen, teneinde Seba's rebellie te onderdrukken, en hem wordt bevolen om dit met alle mogelijke spoed te doen, vers 4. Het schijnt dat de mannen van Juda wel zeer ijverig waren om de koning te vergezellen op zijn triomftocht, maar zeer traag en achterlijk waren om voor hem te strijden, want anders zouden zij, toen zij nog allen bijeen waren om met de koning naar Jeruzalem te gaan, Seba terstond hebben kunnen vervolgen, om alzo de opstand reeds in de geboorte te smoren, maar de meesten beminnen koningsgezindheid, zowel als Godsdienst, als zij goedkoop en gemakkelijk is. Velen roemen er op Christus verwant te zijn, maar zijn zeer ongenegen om iets voor Hem te wagen. Amasa wordt gezonden om de mannen van Juda binnen drie dagen bijeen te laten komen, maar hij vindt hen zo achterlijk en weinig bereid, dat hij het niet binnen de bepaalden tijd doen kan, vers 5 hoewel de bevordering van Amasa, die hun generaal was geweest onder Absalom, hun zeer welgevallig was, ook als bewijs van de goedertierenheid van Davids regering.

II. Op Amasia's uitblijven krijgt Abisaï, Joabs broeder, bevel om met de lijfwacht en het staande leger Seba te gaan vervolgen, vers 6, 7, want niets kon gevaarlijker gevolgen hebben dan hem tijd te geven. David geeft die bevelen aan Abisaï, omdat hij besloten heeft Joab te vernederen en uit zijn rang te ontzetten, naar ik denk, niet zozeer omdat hij Abners bloed zo laaghartig vergoten heeft, als wel om het bloed van Absalom, dat hij rechtvaardig heeft vergoten.
"Nu", zegt bisschop Hall, "heeft Joab geboet voor zijn uit getrouwheid begane ongehoorzaamheid. Hoe glibberig zijn de paden van de aardse eer, aan hoe voortdurende veranderlijkheid is zij niet blootgesteld! Zalig zij die in gunst zijn bij Hem, in wie geen verandering of schaduw is van omkering."
Joab gaat zonder orders, en hoewel hij in ongenade is, met zijn broeder optrekken, wetende dat hij van dienst kon zijn aan het land, of misschien nu al zinnende op de uit - den - weg - ruiming van zijn mededinger.

III. Nabij Gibeon komt Joab Amasa tegen en vermoordt hem, vers 8 10. Het schijnt dat de grote steen bij Gibeon de aangewezen plaats was voor de algemene bijeenkomst. Daar ontmoetten de mededingers elkaar, en Amasa, steunende op zijn aanstelling, ging vooraan, als generaal beide van de pas door hem op de been gebrachte krijgsmacht, en van de veteranen, die met Abisaï gekomen waren, maar Joab nam nu de gelegenheid waar om hem met zijn eigen hand te doden, en:

1. Hij deed het listiglijk, met berekening en niet plotseling er toe geprikkeld zijnde. Hij gordt zijn kleed vast om zich heen, opdat dit hem niet in de weg zou zijn, gordt daar overheen zijn draagband of degenriem, ten einde zijn zwaard gereed onder zijn hand te hebben steekt zijn zwaard in de schede, dat er echter te groot voor is, opdat zij, wanneer hij het wilde, door een kleine schudding er af zou vallen, en hij het aldus in zijn hand kon houden zonder argwaan op te wekken, alsof hij het weer in de schede ging steken, terwijl hij bedoelde het in Amasa's lichaam te steken. Hoe meer overleg er is bij het plegen van een zonde, hoe snoder zij is.

2. Hij deed het verraderlijk, onder schijn van vriendschap, opdat Amasa niet op zijn hoede zou zijn. Hij noemde hem broeder, want zij waren eigen neven, en vroeg hem naar zijn welstand. Is het wel met u, mijn broeder? En vatte zijn baard, als iemand, die gemeenzaam met hem was, om hem te kussen, terwijl hij het uitgetogen zwaard in zijn andere hand op zijn

hart richtte. Was dit de daad van een man van eer, een krijgsman, een veldheer? Neen, het was de daad van een schurk, van een lage lafaard. Evenzo heeft hij Abner vermoord, en bleef er ongestraft voor, wat hem aanmoedigde om het weer te doen.

3. Hij deed het onbeschaamd, niet in een hoek, maar aan het hoofd van zijn troepen en voor hun ogen, als iemand die zich noch schaamde, noch bevreesd was om het te doen, zo verhard was hij in bloed en moord, dat hij noch blozen noch beven kon.

4. Hij deed het met een enkele slag, gaf de noodlottige stoot zo van harte, dat hij hem geen tweede behoefde te geven met zo'n krachtige, vaste hand gaf hij die ene stoot, dat hij dodelijk was.

5. Hij deed het in minachting en trotsering van David en de opdracht, die hij aan Amasa had gegeven, want die opdracht was de enige oorzaak van zijn twist met hem, zodat de slag door Amasa heen, David zelf getroffen heeft en hem als het ware in het aangezicht gezegd was dat Joab, in weerwil van hem, generaal zal zijn.

6. Hij deed het op zeer ongeschikte tijd toen zij tegen de algemene vijand optrokken, en het hoog nodig was dat zij eensgezind waren. Deze ontijdige twist zou hun krijgsmacht hebben kunnen doen uiteenspatten, of de strijd hebben kunnen doen aanbieden tegen elkaar, zodat zij dan allen een gemakkelijke prooi voor Seba hadden kunnen worden. Zo genoegelijk kon Joab de belangen beide van de koning en van het koninkrijk aan zijn persoonlijke wraakzucht opofferen.

IV. Onmiddellijk herneemt Joab zijn plaats als generaal, en draagt zorg het leger te doen optrekken om Seba te vervolgen, ten einde zo mogelijk, te voorkomen, dat de gemene zaak nadeel zou lijden door hetgeen hij gedaan heeft.

1. Hij laat een van zijn mannen achter om een proclamatie te richten tot de troepen, die opkomen, waarin hun gezegd werd dat zij voor de zaak van David gingen strijden, maar onder bevel van Joab, vers 11. Hij wist welk een invloed hij had onder het krijgsvolk, en hoevelen hem veeleer dan Amasa genegen waren, die een verrader geweest is, en nu weer omgedraaid was, en nooit succes heeft gehad, hierop steunde hij, en riep hen allen op hem te volgen. Wat man van Juda zou niet voor zijn oude koning en zijn oude krijgsoverste zijn? Maar men kan zich verwonderd afvragen met welke houding en gelaat een moordenaar een verrader vervolgt, en hoe hij onder zo'n zware last van schuld de moed had het gevaar onder de ogen te zien, zijn geweten moet als met een gloeiend ijzer toegeschroeid zijn geweest.

2. Er wordt zorg gedragen om het dode lichaam van de weg te verwijderen, omdat zij er bij bleven staan, zoals Hoofdstuk 2:23, en het met een kleed te bedekken, vers 12, 13. Slechte mensen denken veilig te zijn in hun slechtheid, indien zij haar slechts voor het oog van de wereld kunnen bedekken, als zij verborgen is, dan is het voor hen alsof zij nooit gepleegd was. Maar het bedekken van bloed met een kleed kan niet verhinderen dat het tot God roept om wraak, het geroep zal er ook niet minder luid om zijn. Daar het echter nu de tijd niet was om Joab in staat van beschuldiging te stellen voor hetgeen hij gedaan had, en de veiligheid van de staat spoed eiste in de krijgsverrichting, was het verstandig om datgene weg te nemen wat de opmars van het leger kon vertragen, en toen volgden allen Joab na, terwijl David, aan wie ongetwijfeld spoedig bericht was gezonden van dit tragisch voorval, slechts met leedwezen er aan terug kon denken, dat hij tevoren geen gerechtigheid heeft geoefend aan Joab wegens zijn moord op Abner, en dat hij nu Amasa aan gevaar had blootgesteld door hem

te bevorderen. En wellicht herinnerde zijn geweten hem er aan, dat hij Joab gebruikt had voor de moord op Uria, dat medegewerkt heeft om hem te verharden in wreedheid.

2 Samuël 20:14 - 22
Wij zien hier het einde van Seba's opstand.

I. Toen de rebel door al de stammen Israëls omgezworven had en bevond dat zij bij nader bedenken niet zo bereid waren om David te verlaten, als zij in plotseling opkomende toom geweest waren, trok hij met de weinigen van zijn soort, die hij had kunnen verzamelen, Abel - Beth - Maacha binnen, een versterkte stad in het noorden, in het lot van Nafthali, waar wij de ligging er van vinden aangeduid in 2 Koningen 15:29. Hier beschutte hij zich, hetzij met geweld of met toestemming van de inwoners maar zijn aanhangers waren merendeels Beërieten van Beëroth in Benjamin, vers 14. Een slecht man zal vele anderen slecht maken.

II. Joab trok zijn gehele krijgsmacht bijeen voor de stad, belegerde haar, rammeide de muren en maakte toebereidselen voor een algemene bestorming, vers 15. Volkomen terecht wordt die plaats met zo'n woede aangevallen, die een verrader durft herbergen, ook zal het niet beter vergaan aan dat hart, hetwelk toegeeft aan de rebellerende lusten, die niet willen dat Christus er in zal heersen.

III. Een verstandige, goede vrouw van de stad Abel brengt door haar wijs beleid die zaak tot een goed einde, zodat Joab tevreden is en de stad toch gespaard wordt. Hier is:

1. Haar onderhandeling met Joab en het verdrag met hem, dat hem verplicht het beleg op te heffen op voorwaarde dat hem Seba overgeleverd wordt. Het schijnt dat geen van de mannen van Abel, van de oudsten of magistraten, zich aanbood om met Joab te onderhandelen, zelfs niet toen zij tot de uiterste nood waren gebracht, hetzij omdat zij te dom waren, zich niet bekommerden om het algemeen belang of omdat zij bang waren voor Seba, of er aan wanhoopten goede voorwaarden van Joab te verkrijgen, of geen verstand genoeg hadden om het verdrag te maken. Maar die een vrouw heeft door haar wijsheid de stad gered. Er is geen verschil van sekse voor de ziel, al is de man ook het hoofd, dan volgt daar nog niet uit dat hij het monopolie heeft van de hersenen, en daarom behoort hij ook door generlei Salische wet het monopolie te hebben van de kroon, menig mannelijk hart, ja beter dan een mannelijk hart, is in een vrouwenborst gevonden, ook is de schat van de wijsheid niet minder kostelijk en te waarderen, omdat hij in het zwakkere hart huist. In het verdrag tussen deze opgenoemde heldin en Joab:
A. Verkrijgt zij zijn gehoor en zijn aandacht vers 17. Het was zeker wel de eerste maal dat hij met een vrouw over krijgszaken heeft onderhandeld.
B. Zij redeneert met hem ten behoeve van haar stad.

a. Zij voert aan dat de stad vermaard was om haar wijsheid, vers 18, dat er sedert lang zo'n roep uitging van die stad om de bekwame, schrandere mannen, die er in woonden, dat zij de vraagbaak was geworden van het land, en iedereen zich onderwierp aan het gevoelen van haar oudsten. Hun uitspraak was een orakel, laat hen geraadpleegd worden en de zaak is ten einde en het geschil beslecht, want alle partijen berusten er in. Zal nu zo'n stad in de as gelegd worden, er niet mee worden onderhandeld?
b. Dat de inwoners over het algemeen vreedzaam en getrouw zijn in Israël, vers 19. Zij kon niet alleen voor zichzelf spreken, maar ook voor allen wier zaak zij bepleitte, dat zij niet van een woelzieke, oproerige aard waren, maar bekend waren om hun trouw aan hun vorst en hun vredelievendheid onder elkaar, dat zij dus noch oproerig noch twistziek waren.

c. Dat zij een moeder was in Israël, een leidsvrouw en voedster van de naburige steden en het omliggende land, en behoorde tot het erfdeel des Heeren, een stad van Israëlieten, niet van heidenen, de verwoesting er van zou een vermindering en verzwakking zijn van het volk, dat God zich ten erfdeel had verkoren.
d. Dat zij verwachtten dat hij hun de vrede zou toeroepen eer hij hen aanviel, overeenkomstig de welbekende krijgswet, Deuteronomium 20:10. De kanttekening geeft deze lezing van vers 18. In het begin (van het beleg) spraken zij openlijk, zeggende: Voorzeker zullen zij van Abel vragen, dat is: "De belegeraars zullen de verrader opeisen, ons vragen hem over te leveren, en zo zij dit doen, dan zullen wij spoedig tot een overeenkomst komen, en dan is er een einde aan de zaak." Aldus verwijt zij Joab stilzwijgend, dat hij hun geen vrede toegeroepen heeft maar hoopt dat het er nog niet te laat voor is geworden.

C. Joab en Abels voorspraak komen spoedig overeen, dat Seba's hoofd het rantsoen van de stad zal zijn. Hoewel Joab in een persoonlijke twist onlangs Amasa had verzwolgen en verdorven, wil hij toch, als hij handelt als legerhoofd, volstrekt de aantijging niet verdragen, dat hij behagen schept in bloedvergieten. Het zij verre, het zij verre van mij, dat ik behagen zou scheppen in verslinden en verderven of dit op het oog heb, behalve wanneer het voor het algemene welzijn noodzakelijk is, vers 20. De zaak is niet zo, onze twist is niet met uw stad, wij zouden ons leven willen wagen om haar te beschermen: onze twist is alleen met de verrader, die door u wordt geherbergd lever hem over en wij hebben afgedaan." Zeer veel kwaad zou voorkomen worden indien twistende partijen elkaar slechts wilden begrijpen. De stad biedt hardnekkig weerstand gelovende dat Joab het op haar verderf gemunt heeft, Joab valt haar met alle kracht en woede aan, gelovende dat al haar burgers verbondenen zijn van Seba, beide verkeren in dwaling, Iaat beide uit de waan gebracht worden, en de zaak is spoedig in orde. De enige vredesvoorwaarde is: de uitlevering van de verrader, zo is het in Gods handeling met de ziel, als zij belegerd wordt door overtuiging van zonde en benauwdheid. Zonde is de verrader, de beminde lust is de rebel, scheid daarvan, werp de overtreding van u, en alles zal wèl wezen. Geen vrede op andere voorwaarden. Deze wijze vrouw neemt het voorstel terstond aan: Zie, zijn hoofd zal tot u over de muur geworpen worden.

2. Haar verdrag met de burgers. Zij ging tot hen met haar wijsheid (en misschien had zij die even nodig in het handelen met hen als in het handelen met Joab) en bewoog hen om Seba's hoofd af te houwen, waarschijnlijk op order van hun regering, en het werd Joab over de muur toegeworpen. Hij kende het aangezicht van de verrader, en daarom zag hij niet verder, want hij bedoelde niet een van zijn aanhangers te laten lijden. De openbare veiligheid was verzekerd, en hij had geen begeerte naar openbare wraakoefening. Hierop brak Joab het beleg op en keerde terug naar Jeruzalem, met de trofeeën des vredes veeleer dan van de overwinning.

2 Samuël 20:23 - 26 Hier is een bericht van de staat van Davids hof na zijn wederherstelling. Joab bleef krijgsoverste, daar hij te machtig was om uit zijn ambt te worden ontzet, Benaja was zoals tevoren kapitein van de lijfwacht. Een ambt wordt ingesteld, dat wij tevoren niet hadden Hoofdstuk 8:16, namelijk dat van thesaurier of schatmeester, want het was niet voor het einde van deze periode, dat hij belastingen begon te heffen. Adoram heeft lange tijd dit ambt bekleed, maar ten laatste heeft het hem het leven gekost, 1 Koningen 12:18 .

HOOFDSTUK 21

1 En er was in Davids dagen een honger, drie jaren, jaar achter jaar; en David zocht het aangezicht des HEEREN. En de HEERE zeide: Het is om Saul en om des bloedhuizes wil, omdat hij de Gibeonieten gedood heeft. 2 Toen riep de koning de Gibeonieten, en zeide tot hen: (De Gibeonieten nu waren niet van de kinderen Israëls, maar van het overblijfsel der Amorieten; en de kinderen Israëls hadden hun gezworen, maar Saul zocht hen te slaan in zijn ijver voor de kinderen van Israël en Juda.) 3 David dan zeide tot de Gibeonieten: Wat zal ik ulieden doen, en waarmede zal ik verzoenen, dat gij het erfdeel des HEEREN zegent? 4 Toen zeiden de Gibeonieten tot hem: Het is ons niet te doen om zilver en goud met Saul en met zijn huis; ook is het ons niet om iemand te doden in Israël. En hij zeide: Wat zegt gij dan, dat ik u doen zal? 5 En zij zeiden tot de koning: De man die ons te niet gemaakt, en tegen ons gedacht heeft, dat wij zouden verdelgd worden, zonder te kunnen bestaan in enige landpale van Israël; 6 Laat ons zeven mannen van zijn zonen gegeven worden, dat wij hen de HEERE ophangen te Gibea Sauls, o, gij verkorene des HEEREN! En de koning zeide: Ik zal hen geven.

7 Doch de koning verschoonde Mefiboseth, de zoon van Jonathan, de zoon van Saul, om de eed des HEEREN, die tussen hen was, tussen David en tussen Jonathan, Sauls zoon. 8 Maar de koning nam de twee zonen van Rizpa, dochter van Aja, die zij Saul gebaard had, Armoni en Mefiboseth; daartoe de vijf zonen van Michals zuster, Sauls dochter, die zij Adriel, de zoon van Barzillai, de Meholathiet, gebaard had; 9 En hij gaf hen in de hand der Gibeonieten, die ze ophingen op de berg voor het aangezicht des HEEREN; en die zeven vielen tegelijk; en zij werden gedood in de dagen van de oogst, in de eerste dagen, in het begin van de gersteoogst. 10 Toen nam Rizpa, de dochter van Aja, een zak, en spande dien voor zich uit op een rotssteen, van het begin van de oogst, totdat er water op hen drupte van de hemel; en zij liet het gevogelte des hemels op hen niet rusten des daags, noch het gedierte van het veld des nachts.

11 En het werd David aangezegd, wat Rizpa, de dochter van Aja, Sauls bijwijf, gedaan had. 12 Zo ging David henen, en nam de beenderen van Saul, en de beenderen van Jonathan, zijn zoon, van de burgeren van Jabes in Gilead, die dezelve gestolen hadden van de straat Beth - san, alwaar de Filistijnen ze hadden opgehangen, ten dage als de Filistijnen Saul sloegen op Gilboa. 13 En hij bracht van daar op de beenderen van Saul, en de beenderen van Jonathan, zijn zoon; ook verzamelden zij de beenderen der gehangenen. 14 En zij begroeven de beenderen van Saul en zijn zoon Jonathan in het land van Benjamin te Zela, in het graf van zijn vader Kis, en deden alles, wat de koning geboden had. Alzo werd God na dezen de lande verbeden.

15 Voorts hadden de Filistijnen nog een krijg tegen Israël. En David toog af, en zijn knechten met hem, en streden tegen de Filistijnen, dat David moede werd. 16 En Isbi Benob, die van de kinderen van Rafa was, en het gewicht zijner spies driehonderd gewicht kopers, en hij was aangegord met een nieuw zwaard; deze dacht David te slaan. 17 Maar Abisaï, de zoon van Zeruja, hielp hem, en sloeg de Filistijn, en doodde hem. Toen zwoeren hem de mannen van David, zeggende: Gij zult niet meer met ons uittrekken ten strijde, opdat gij de lamp van Israël niet uitblust. 18 En het geschiedde daarna, dat er wederom een krijg was te Gob tegen de Filistijnen. Toen sloeg Sibbechai, de Husathiet, Saf, die van de kinderen van Rafa was. 19 Voorts was er nog een krijg te Gob tegen de Filistijnen; en Elhanan, de zoon van Jaare - oregim, sloeg Beth - halachmi, dewelke was met Goliath, de Gethiet, wiens spiesenhout was als een weversboom. 20 Nog was er ook een krijg te Gath; en er was een zeer lang man, die zes vingeren had aan zijn handen, en zes tenen aan zijn voeten, vier en twintig in getal, en deze was ook aan Rafa geboren. 21 En hij hoonde Israël; maar Jonathan, de zoon van Simea, Davids broeder, sloeg hem. 22 Deze vier waren aan Rafa geboren te Gath; en zij vielen door de hand van David, en door de hand zijner knechten.

Het is onzeker wanneer de gebeurtenissen hebben plaatsgehad, die in dit hoofdstuk worden verhaald. Ik ben geneigd te denken, dat zij voorvielen, zoals het verhaal hier geplaatst is, na de opstand van Absalom en van Seba in het laatste gedeelte van Davids regering. Dat de veldslagen tegen de Filistijnen, waarvan hier melding wordt gemaakt, plaatshadden lang nadat de Filistijnen ten onder waren gebracht, blijkt uit een vergelijking van 1 Kronieken 18:1 met Hoofdstuk 20:4. De volkstelling had plaats even voor het vaststellen van de plaats, waar de tempel gebouwd zou worden, zoals blijkt uit 1 Kronieken 22 en dat was tegen het einde van Davids leven, en de volkstelling schijnt plaats gehad te hebben juist voor de driejarige

hongersnood vanwege de Gibeonieten want hetgeen gedreigd wordt als driejarige hongersnood, 1 Kronieken 21:12, wordt zeven jaren genoemd in 2 2 Samuël 24:12, 13. Met het lopende nog drie jaren aan deze drie toegevoegd. Wij hebben hier:

I. De Gibeonieten gewroken:
1. Door een honger in het land, vers 1.
2. Door de terdoodbrenging van zeven nakomelingen van Saul, vers 2 - 9, waarbij echter wordt zorggedragen voor hun dode lichamen en voor Sauls gebeente, vers 10 - 14.

II. De reuzen van de Filistijnen gedood in onderscheiden veldslagen, vers 15 - 22.

2 Samuël 21:1 - 9

I. Hier wordt ons het kwaad meegedeeld dat Saul lang tevoren aan de Gibeonieten gedaan had, waarvan niet gesproken werd in de geschiedenis van zijn regering, en wij zouden er nu ook niet van gehoord hebben, als het niet was, dat thans over die zonde bezoeking gedaan wordt. De Gibeonieten waren van het overblijfsel van de Amorieten, vers 2, die door een list vrede hadden gemaakt met Israël, en aan wie door Jozua de openbare trouw verpand was voor hun veiligheid. Wij hadden die geschiedenis in Jozua 9. Er werd met hen overeengekomen, vers 23, dat zij wel veilig zouden zijn maar beroofd van hun land en hun vrijheid, en dat zij en de hunnen in dienstbaarheid zouden zijn aan Israël. Het blijkt niet dat zij van hun kant ooit het verbond hadden verbroken, hetzij door hun diensten te weigeren of door pogingen te doen om weer in het bezit te komen van hun land en van hun vrijheden. Dit werd ook nooit gezegd of voorgewend maar onder schijn van ijver voor de eer van Israël, opdat er niet gezegd zou worden dat zij nog enigen van de oude inwoners onder hen lieten blijven, legde Saul het er op toe om hen geheel uit te roeien, en heeft daarom velen van hen gedood. Aldus wilde hij wijzer schijnen te zijn dan zijn voorgangers, de richteren, en ijveriger voor het openbare welzijn, en misschien bedoelde hij het als een blijk van zijn koninklijk kroonrecht en zijn macht als koning, om de besluiten van vorige regeringen te herroepen of te vernietigen, en de plechtigste verbonden nietig te verklaren. Het kan ook zijn dat hij door deze strengheid tegen de Gibeonieten zijn goedertierenheid jegens de Amalekieten goed heeft willen maken. Sommigen gissen dat hij de Gibeonieten heeft zoeken uit te roeien in dezelfde tijd dat hij de waarzeggers en de duivelskunstenaars uit het land heeft weggedaan, 1 2 Samuël 28:3, of misschien waren sommigen van hen zeer vroom, en zocht hij hen te verderven, toen hij de priesters, hun meesters, heeft gedood. Wat dit tot een zeer grote zonde maakte, was dat hij niet alleen onschuldig bloed vergoot, maar hiermede de plechtige eed schond, door welke de natie gehouden en verplicht was hen te beschermen Zie wat over Sauls huis verderf heeft gebracht er rustte bloedschuld op.

II. Wij zien voor deze zonde van Saul lang daarna het volk van Israël gekastijd met een zware hongersnood. Merk op:

1. Zelfs in het land Israëls, dat vruchtbare land, en onder de regering van David, die glorierijke regering, was er een hongersnood niet buitengewoon zwaar want anders zou men er wel spoediger op gelet hebben en naar de oorzaak er van hebben gevraagd, maar er was grote droogte, en als gevolg daarvan schaarsheid van levensmiddelen, en dat wel gedurende drie achtereenvolgende jaren. Als de korenoogst het ene jaar faalt, dan wordt dit gewoonlijk in het volgende jaar vergoed, maar als hij gedurende drie achtereenvolgende jaren faalt, dan zal dit een zwaar oordeel zijn, en de man van wijsheid zal er Gods stem in horen, roepende tot het land om berouw te hebben over het misbruik maken van de overvloed.

2. David zocht het aangezicht des Heeren vroeg de Heere er naar. Hoewel hijzelf een profeet was, moest hij toch het orakel raadplegen, om naar de verordineerde wijze Gods wil te weten te komen. Als wij ons onder Gods oordelen bevinden, dan moeten wij naar de oorzaak van de twist vragen. Doe mij weten waarover Gij met mij twist. Het is vreemd, dat David het orakel niet eerder geraadpleegd heeft niet voor het derde jaar, maar misschien heeft hij niet eerder begrepen dat het een buitengewoon oordeel was voor de een of andere bijzondere zonde. Zelfs Godvruchtige mensen zijn dikwijls traag en nalatig in het vervullen van hun plicht. Wij blijven in dwaling en onwetendheid, omdat wij verzuimen om de Heere te vragen.

3. God was gereed met Zijn antwoord, hoewel David langzaam was om te vragen: Het is om Saul. Gods oordelen zien dikwijls zeer ver terug, hetgeen ons verplicht om dit ook te doen als wij onder bestraffing zijn. Het betaamt ons niet er tegen op te komen, dat het volk lijdt om de zonde huns konings, misschien hebben zij er hem in geholpen, er hem toe aangezet, of dat dit geslacht lijdt om de zonde van het vorige geslacht, God bezoekt dikwijls de zonden van de vaderen aan de kinderen, en Zijn oordelen zijn een grote afgrond, Hij geeft geen rekenschap van Zijn daden. De tijd neemt de schuld van de zonde niet weg, en wij kunnen op het uitstel van de oordelen geen hoop op straffeloosheid bouwen. Er is geen wet van bepaling of verjaring in te roepen tegen de eisen Gods. "Nullum tempus occurrit Deo - God kan straffen wanneer Hij wil."

III. Er wordt wraak geoefend aan het huis van Saul, teneinde Gods toorn af te wenden van het land, dat nu lijdt om zijn zonde.

1. Door Goddelijke ingeving waarschijnlijk hiertoe geleid, liet David het aan de Gibeonieten zelf over om te zeggen welke vergoeding of voldoening hun gegeven kan worden voor het onrecht, dat hun aangedaan is, vers 3. Zij hadden gedurende vele jaren stilgezwegen, hadden geen beroep gedaan op David, het koninkrijk niet beroerd door hun klachten en eisen, maar eindelijk spreekt nu God voor hen, Ik ben als een man, die niet hoort - Gij zult verhoren Psalm 38:15, 16, en zij worden beloond voor hun geduld met deze eer, dat zij tot rechters aangesteld worden in hun eigen zaak en dat hun carteblanche wordt gegeven om er hun eisen op te schrijven. Wat gij zult zeggen, dat zal ik voor u doen, vers 4, opdat verzoening gedaan worde, en gij het erfdeel des Heeren zegent, vers 3. Het is treurig voor een geslacht of een volk, als de gebeden van de onschuldig verdrukten er tegen opgaan tot God, en daarom zijn de onkosten van een rechtvaardige vergoeding wel besteed om de zegen te verkrijgen dergenen, die verloren gingen, Job 29:13. "Mijn knecht Job, die gij verongelijkt hebt, zal voor u bidden", zegt God, "en dan, maar niet eerder, zal Ik met u verzoend zijn." Diegenen verstaan zichzelf niet, die de gebeden van de armen en geminachten niet op prijs stellen.

2. Zij verlangen dat zeven personen uit Sauls nageslacht ter dood gebracht zullen worden, en David stond hun eis toe.
a. Zij verlangden geen zilver en goud, vers 4. Geld kan geen bloed vergoeden, zie Numeri 35:31 - 33. Het is de aloude wet, bloed roept om bloed, Genesis 9:6, en diegenen overschatten het geld en onderschatten het leven, die het bloed hunner familieleden verkopen voor vergankelijke dingen, zoals zilver en goud. De Gibeonieten hadden nu een goede gelegenheid om van hun dienstbaarheid omslagen te worden ter vergoeding van het hun aangedane onrecht, volgens de billijkheid van de wet, Exodus 21:26. "Wanneer iemand het oog zijns dienstknechts of het oog van zijn dienstmaagd slaat en het verderft, hij zal hem vrij laten gaan voor zijn oog." Maar zij drongen hier niet op aan, hoewel het verbond door de andere zijde verbroken was zal het van hun zijde toch niet worden verbroken. Zij waren

Nethinim, gegeven aan God en het volk Israël, en zij willen de schijn niet aannemen van de dienst moede te zijn.

b. Zij eisten geen ander leven dan van Sauls geslacht, hij had hun het onrecht gedaan, en daarom moeten zijn kinderen er voor boeten. Wij spreken de erfgenamen aan voor de schuld hunner ouders. De mensen mogen dit beginsel niet uitstrekken tot het leven, Deuteronomium 24. 16. Naar de gewone loop van het recht, moeten de kinderen niet gedood worden voor de vaders, maar dit geval van de Gibeonieten was geheel buitengewoon. God zelf had zich partij gesteld in de zaak, en heeft het ongetwijfeld de Gibeonieten in het hart gegeven om die eis te doen, want Hij erkende wat gedaan werd, keurde het goed, vers 14, en Zijn oordelen zijn niet onderworpen aan de regelen, waaraan der mensen oordeel onderworpen moet zijn. Laat ouders zich wachten voor zonde, inzonderheid voor de zonde van wreedheid en verdrukking, om der wille hunner arme kinderen, die er door de rechtvaardige hand van God voor kunnen lijden, als zij in hun graf zijn. Schuld en een vloek zijn een treurig erfdeel voor een geslacht. Het schijnt dat Sauls nakomelingen in zijn voetstappen hebben gewandeld, want het wordt een bloedhuis genoemd, vers 1, het was de geest, de aard van dit geslacht, en daarom wordt er terecht met hen afgerekend voor zijn zonde, zowel als voor hun eigen zonde.

c. Zij wilden het David niet opleggen om die straf aan hen te voltrekken. Gij zult voor ons niemand doden in Israël, maar wij zullen het zelf doen, wij zullen hen de Heere ophangen, vers 6, zodat, indien er hardheid in is, zij er schuld van dragen, en niet David of zijn huis. Naar onze oude wet konden de bloedverwanten van een vermoorde, als er recht gesproken was tegen de moordenaar, de straf aan hem voltrekken.

d. Zij eisten dit niet uit boosaardigheid tegen Saul of zijn geslacht, (indien zij wraakzuchtig waren geweest, zij zouden lang tevoren dit voorstel gedaan hebben) maar uit liefde voor het volk van Israël, dat zij geplaagd zagen om het onrecht, dat hun aangedaan was. "Wij zullen hen de Heere ophangen, vers 6, om aan Zijn gerechtigheid te voldoen, niet om onze wraakzucht te bevredigen, tot welzijn van het publiek, niet voor onze eer."

e. De aanwijzing van de personen lieten zij aan David over, die zorg droeg om Mefiboseth te beveiligen om Jonathans wil, opdat hij, het verbreken van de ene eed wrekende, niet zelf een andere eed zou breken, vers 7, maar hij leverde hun twee van Sauls zonen over, die hij had bij een bijwijf, en vijf van zijn kleinzonen, die zijn dochter Merab aan Adriël gebaard had, 1 2 Samuël 18:19, maar die door zijn dochter Michal opgevoed werden, vers 8. Nu was ook Sauls verraad gestraft, waarmee hij Merab aan Adriël had gegeven na haar aan David beloofd te hebben, met het doel hem te tergen en tot toorn te verwekken. "Het is gevaarlijk", zegt bisschop Hall hier, "om aan een van Gods getrouwen kwaad te doen: als hun zachtmoedigheid het gemakkelijk vergeven heeft, zal hun God het toch niet voorbijzien, maar strenge vergelding doen, al is het ook lang daarna."

f. De plaats, de tijd en de wijze van hun terdoodbrenging hebben alle bijgedragen tot de plechtigheid van hun opgeofferd worden aan Gods gerechtigheid.

(1). Zij werden opgehangen als anathema's, onder een bijzonder teken van Gods misnoegen, want de wet heeft verklaard: "een opgehangene is Gode een vloek," Deuteronomium 21:23, Galaten 3:13. Christus, een vloek voor ons geworden zijnde, en stervende om te voldoen voor onze zonden en de toorn Gods af te wenden, is gehoorzaam geworden tot aan deze schandelijke dood.

(2). Zij werden opgehangen te Gibea Sauls, vers 6, om te tonen dat het voor zijn zonde was, dat zij stierven. Zij werden, als het ware, opgehangen voor hun eigen deur om de schuld van het huis Sauls te verzoenen, en zo heeft God het verderf van dat geslacht voleindigd voor het bloed van de priesters en hun gezin, dat nu ongetwijfeld in gedachtenis kwam voor God, Hij heeft het gezocht, Psalm 9:13. Maar alleen van het bloed van de Gibeonieten wordt melding gemaakt, omdat dit vergoten werd in schending van een heilige eed, die, hoewel lang tevoren gezworen, en hoewel hij door een list werd verkregen, en de belofte aan Kanaänieten gedaan was, toch nu zo streng gestraft wordt. Het verachten van de eed en het verbreken van het verbond zal gegeven worden op het hoofd van hen, die aldus Gods heilige naam ontheiligen, Ezechiel 17:18, 19. En aldus wilde God tonen dat bij Hem rijken en armen elkaar ontmoeten. Zelfs koninklijk bloed moet vergoten worden om het bloed van Gibeonieten te verzoenen, die toch slechts de vazallen waren van de vergadering.

(3). Zij werden ter dood gebracht in de dagen des oogstes, in het begin des gerstenoogstes, vers 9, om te tonen dat zij aldus opgeofferd waren om de toorn van God af te wenden, door welke hun de oogstzegeningen gedurende enige jaren onthouden waren, en Zijn gunst te verkrijgen voor de tegenwoordige oogst. Zo is er geen ander middel om Gods toorn te stillen dan door ons bederf en onze lusten te doden. Tevergeefs verwachten wij barmhartigheid van God, zo wij geen gerechtigheid oefenen aan onze zonden. Over die strafoefeningen moet niet geklaagd worden als wreed zijnde, die noodzakelijk zijn geworden voor het algemene welzijn. Het is beter dat zeven leden van Sauls bloedhuis gehangen worden, dan dat geheel Israël door hongersnood wordt geteisterd.

2 Samuël 21:10 - 14

I. Sauls zonen werden niet alleen gehangen, maar gehangen in ketenen, zodat hun dode lichamen openlijk tentoongesteld bleven totdat het oordeel zou ophouden door het zenden van regen op het land. Zij stierven als offers, en zo werden zij, in zekere zin, opgeofferd, niet terstond door vuur verteerd, maar langzamerhand door de lucht. Zij stierven als anathema's en door dit smadelijk gebruik werden zij voorgesteld als verfoeilijk, omdat ongerechtigheid op hen werd gelegd. Toen onze gezegende Heiland zonde voor ons werd gemaakt, is Hij een vloek voor ons geworden. Maar hoe zullen wij dit nu overeenbrengen met de wet, die uitdrukkelijk gebood om "het dode lichaam van gehangenen tenzelfden dage te begraven?" Deuteronomium 21:23. Een van de Joodse rabbijnen wenste dat deze passage uitgewist zou worden uit de geschiedenis, opdat de naam van God geheiligd zou worden, die hij denkt ontheiligd te zijn door Zijn aanneming van hetgeen een schending was van Zijn wet, maar dit was een geheel buitengewoon geval en viel niet onder deze wet, ja de reden zelf voor die wet is een reden voor deze uitzondering. Hij die aldus hangend gelaten wordt, is vervloekt, daarom moeten gewone misdadigers niet aldus behandeld worden, maar wel dezen, want zij waren opgeofferd, niet aan de gerechtigheid des volks, maar om de misdaad des volks, geen mindere misdaad dan schending van de openbare trouw, en ter bevrijding des volks van geen minder oordeel dan een algemene hongersnood. Aldus tot "uitvaagsel van de wereld gemaakt zijnde en aller afschrapsel, zijn zij een schouwspel geworden van de wereld," 1 Corinthiers 4:9, 13, o God dit alzo verordineerd, of tenminste toegelaten hebbende.

II. De dode lichamen worden bewaakt door Rizpa, de moeder van twee hunner, vers 10. Het was een grote beproeving voor haar in haar hoge ouderdom om haar twee zonen die, naar wij kunnen onderstellen, een troost voor haar geweest zijn, en haar waarschijnlijk ten steun zouden geweest zijn in haar afnemende jaren, op zo ontzettende wijze te zien afgesneden. Niemand weet welke smart nog voor hem weggelegd is. Zij mag hen niet op betamelijke wijze begraven zien, maar zij zorgt er voor dat zij behoorlijk worden bewaakt. Zij doet geen

poging om het vonnis, dat over hen geveld is, teniet te doen, dat zij daar moeten blijven hangen totdat God regen zendt, zij steelt de lijken niet, noch voert ze weg met geweld, hoewel de wet Gods aangevoerd had kunnen worden ter harer verdediging, neen geduldig onderwerpt zij zich, slaat een tent op van zakkenlinnen in de nabijheid van de galgen, waar zij met haar dienaren en vrienden de dode lichamen beschermt tegen roofvogels en wilde dieren. Aldus:

1. Geeft zij, zoals rouwdragenden allicht doen doelloos toe aan haar smart. Als in zulke gevallen de droefheid al te zeer de overhand dreigt te krijgen, doet men beter met haar af te leiden en te matigen, dan er aan toe te geven. Waarom zouden wij ons aldus verharden in onze droefheid? 2. Legt zij getuigenis af van haar liefde. Aldus maakte zij de wereld bekend, dat haar zonen stierven, niet om hun eigen zonde, niet als weerspannige, moedwillige zonen, welker ogen de gehoorzaamheid van de moeder veracht hadden, indien dit het geval ware geweest, zij zou ze "door de raven hebben laten uitpikken en door de jonge arenden laten eten," Spreuken 30:17. Maar dat zij stierven om de zonde huns vaders en daarom kon door hun hard lot haar ziel niet van hen worden vervreemd. Of schoon zij moeten sterven, zullen zij toch beklaagd en betreurd worden.

III. Hun dode lichamen worden met het gebeente van Saul en Jonathan plechtig begraven in hun familiegraf. Wel verre dat David misnoegd was over hetgeen Rizpa gedaan had, werd hij zelf er door opgewekt om het huis van Saul te eren, en onder andere ook deze takken er van, en zo bleek het, dat het niet uit persoonlijke misnoegdheid was op dat geslacht of uit haat, dat hij hen overgeleverd had, en dat hij de dodelijke dag niet heeft begeerd, maar dat hij verplicht was geweest het te doen voor het openbare welzijn.

1. Hij besloot nu om de dode lichamen van Saul en Jonathan weg te doen nemen van de plaats, waar de mannen van Jabes in Gilead ze wel met eerbied, doch in stilte begraven hadden onder een boom, 1 2 Samuël 31:12, 13. Het schild van Saul was smadelijk weggeworpen, alsof hij niet met olie gezalfd was, maar de koninklijke as moet toch niet verloren zijn of vermengd worden met die van het gemeen. De menselijkheid gebiedt ons menselijke lichamen te eerbiedigen, inzonderheid de lichamen van de groten en Godvruchtigen, uit aanmerking beide van wat zij geweest zijn en van wat zij zullen worden.

2. Met deze begroef hij ook de lichamen van de gehangenen, want toen Gods toorn was afgewend, moesten zij niet langer beschouwd worden als een vloek, vers 13, 14. Toen er water op hen drupte van de hemel, vers 10 dat is: toen God regen zond om de aarde te bevochtigen, (hetgeen misschien niet vele dagen was nadat zij waren opgehangen) werden zij afgenomen, want toen bleek het "dat God de lande verbeden was," Als op aarde gerechtigheid gedaan wordt, dan houdt de wraak des hemels op. Door Christus, die aan een hout was gehangen en aldus een vloek voor ons is gemaakt om onze schuld te verzoenen (hoewel Hijzelf schuldeloos was), is God met ons bevredigd, en is Hij ons verbeden, en in Handelingen 13:29 wordt gezegd: "als zij alles volbracht hadden wat van Hem geschreven was, namen zij ten teken daarvan en van Gods aanneming er van, Hem af van het hout en legden Hem in het graf."

2 Samuël 21:15 - 22

Wij hebben hier oorlogen met de Filistijnen die in het laatste gedeelte van Davids regering schijnen gevoerd te zijn. Hoewel hij hen zo ten onder had gebracht, dat zij niet weer talrijke legers te velde konden brengen, wilden zij zich toch, zolang er nog reuzen onder hen waren om hun kampioenen te zijn, nooit rustig houden, maar namen alle gelegenheden te baat om de vrede van Israël te verstoren, hen uit te dagen, of invallen bij hen te doen.

I. David zelf had de strijd aangebonden met een van de reuzen. De Filistijnen hadden de oorlog weer begonnen, vers 15. De vijanden van Gods Israël zijn rusteloos in hun aanslagen tegen hen. Hoewel David nu oud was, wilde hij toch niet vrijgesteld zijn van de krijgsdienst, maar ging af in eigen persoon om tegen de Filistijnen te strijden. "Senescit, non segnescit - Hij wordt oud, maar niet vadsig." Een teken dat hij streed, niet voor zijn eigen roem (op dat tijdstip was hij er mee beladen en had er geen meer nodig) maar tot welzijn van zijn rijk. Maar in dit gevecht vinden wij hem:

1. In nood en gevaar. Hij dacht dat hij de vermoeienissen van de krijg nog evengoed kon dragen als tevoren, zijn wil was goed, en hij hoopte te kunnen doen als op andere malen, maar hij vond zich teleurgesteld, de ouderdom had zijn haar afgesneden, en na een wijle werd hij moede. Zijn lichaam kon geen gelijke tred houden met zijn geest. De kampioen van de Filistijnen werd spoedig zijn voordeel gewaar, hij bemerkte dat Davids kracht hem begaf, en zelf sterk en welgewapend zijnde, dacht hij David te slaan, maar God was niet in zijn gedachten, en daarom zijn zij op die eigen dag allen omgekomen. De vijanden van Gods volk zijn dikwijls zeer sterk, zeer listig, en zeer zeker van de overwinning, zoals Isbi Benob, maar er is geen sterkte, noch raad, noch vertrouwen, tegen de Heere.

2. Wonderbaarlijk gered door Abisaï, die hem tijdig te hulp kwam, vers 17. Hierin moeten wij Abisaï's moed en trouw aan zijn vorst erkennen, daar hij om zijn leven te redden kloekmoedig het zijne gewaagd heeft, maar nog veel meer de goede voorzienigheid Gods, die hem David te hulp deed komen op het ogenblik van zijn uiterst gevaar. Zulk een zaak en zo'n kampioen kunnen wel in nood en gevaar wezen, maar zullen niet verlaten worden. Toen Abisaï hem hielp, hem een hartsterking gaf misschien, waardoor zijn falende kracht weer opgewekt werd, of hem steunde, sloeg hij (namelijk David, zoals ik het opvat) de Filistijn en doodde hem, want in vers 22 wordt gezegd dat David zelf de hand heeft gehad in het doden van de reuzen. David werd moede maar vlood niet, hoewel zijn kracht hem begaf heeft hij kloekmoedig stand gehouden, en toen zond God hem hulp in de tijd van zijn nood, die hij, hoewel zij hem gebracht werd door zijn jongere en mindere, dankbaar aannam en zo bereikte hij zijn doel en bleef overwinnaar. Christus werd in Zijn doodsbenauwdheid versterkt door een engel. In de geestelijke strijd worden zelfs krachtige heiligen soms moede, als Satan hen met woede aanvalt, maar zij, die stand houden en hem weerstaan, zullen hulp ontvangen en meer dan overwinnaars worden gemaakt.

3. Davids knechten hebben hierop besloten dat hij zich nooit meer aldus in gevaar zal begeven. Zij hebben hem gemakkelijk kunnen bewegen niet tegen Absalom te strijden, Hoofdstuk 18:3, maar tegen de Filistijnen wilde hij uittrekken, totdat, nu hij zo ternauwernood aan het gevaar ontkomen was, in de raad besloten werd en bevestigd met een eed, dat de lamp Israëls (zijn gids en zijn glorie, want dit was David) niet meer zo blootgesteld zou zijn aan het gevaar van te worden uitgeblust. Levens zo kostbaar als dat van David, moeten met dubbele zorg bewaard worden, zowel door henzelf als door anderen.

II. De overige reuzen vielen door de hand van Davids knechten.
1. Saf werd verslagen door Sibbechai, een van Davids helden, vers 18, 1 Kronieken 11:29. h.
2. Een ander, de broeder van Goliath, werd geslagen door Elhanan, van wie melding wordt gemaakt in Hoofdstuk 23:24.
3. Een andere was van zo'n buitengewone lengte en omvang, dat hij meer vingers en tenen had dan andere mensen, vers 20 en zo weergaloos onbeschaamd en driest, dat hij, hoewel hij de val had gezien van andere reuzen, Israël toch hoonde, hij werd verslagen door Jonathan, de

zoon van Simea. Simea had een zoon, Jonadab geheten, 2 2 Samuël 13:3. Ik zou hem voor dezelfde gehouden hebben als deze Jonathan, maar die was bekend voor zijn schranderheid, of liever listigheid, en deze voor zijn kloekmoedigheid. Deze reuzen waren waarschijnlijk de overblijfselen van de kinderen Enaks, die, hoewel zij lang gevreesd waren toch eindelijk gevallen zijn.

Merk nu op:
a. Dat het voor de sterke dwaasheid is te roemen in zijn kracht. Davids knechten waren niet groter of sterker dan andere mensen, maar door de hulp Gods hebben zij de ene reus na de andere overmeesterd. God verkiest door het zwakke de sterken te beschamen.
b. Het is iets gewoons dat zij die der helden schrik zijn geweest in het land van de levenden, ter helle nederdalen, Ezechiel 32:27.
c. De machtigste vijanden worden dikwijls voor het laatst bewaard. David begon zijn roem met de overwinning over een reus, en hier besluit hij hem met de overwinning. De dood is des Christens laatste vijand en een zoon Enaks, maar door Hem, die voor ons getriomfeerd heeft, hopen wij ten laatste ook over alle vijand meer dan overwinnaars te zullen zijn.

HOOFDSTUK 22

1 En David sprak de woorden dezes lieds tot de HEERE, ten dage als de HEERE hem verlost had uit de hand van al zijn vijanden, en uit de hand van Saul. 2 Hij zeide dan: De HEERE is mij mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper. 3 God is mijn Rots, ik zal op Hem betrouwen; mijn Schild en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek en mijn Toevlucht, mijn Verlosser! Van geweld hebt Gij mij verlost! 4 Ik riep de HEERE aan, Die te prijzen is, en ik werd verlost van mijn vijanden. 5 Want baren des doods hadden mij omvangen; beken Belials verschrikten mij. 6 Banden der hel omringden mij; strikken des doods bejegenden mij. 7 Als mij bange was, riep ik de HEERE aan, en riep tot mijn God; en Hij hoorde mijn stem uit Zijn paleis, en mijn geroep kwam in Zijn oren. 8 Toen daverde en beefde de aarde; de fondamenten des hemels beroerden zich, en daverden, omdat Hij ontstoken was. 9 Rook ging op van Zijn neus, en een vuur uit Zijn mond verteerde; kolen werden daarvan aangestoken. 10 En Hij boog de hemel, en daalde neder; en donkerheid was onder Zijn voeten. 11 En Hij voer op een cherub, en vloog, en werd gezien op de vleugelen des winds. 12 En Hij zette duisternis rondom Zich tot tenten, een samenbinding der wateren, wolken des hemels. 13 Van de glans voor Hem henen werden kolen des vuurs aangestoken. 14 De HEERE donderde van de hemel, en de Allerhoogste gaf Zijn stem. 15 En Hij zond pijlen uit en verstrooide ze; bliksemen en verschrikte ze. 16 En de diepe kolken der zee werden gezien, de gronden der wereld werden ontdekt, door het schelden des HEEREN, van het geblaas des winds van Zijn neus. 17 Hij zond van de hoogte, Hij nam mij, Hij trok mij op uit grote wateren. 18 Hij verloste mij van mijn sterken vijand, van mijn haters, omdat zij machtiger waren dan ik. 19 Zij hadden mij bejegend ten dage mijns ongevals; maar de HEERE was mij een Steunsel. 20 En Hij voerde mij uit in de ruimte, en rukte mij uit, want Hij had lust aan mij. 21 De HEERE vergold mij naar mijn gerechtigheid; Hij gaf mij weder naar de reinigheid mijner handen. 22 Want ik heb des HEEREN wegen gehouden, en ben van mijn God niet goddeloos afgegaan. 23 Want al Zijn rechten waren voor mij, en Zijn inzettingen, daarvan week ik niet af. 24 Maar ik was oprecht voor Hem; en ik wachtte mij voor mijn ongerechtigheid. 25 Zo gaf mij de HEERE weder naar mijn gerechtigheid, naar mijn reinigheid, voor Zijn ogen. 26 Bij de goedertierene houdt Gij U goedertieren; bij de oprechten held houdt Gij U oprecht. 27 Bij de reine houdt Gij U rein; maar bij de verkeerde houdt Gij U verdraaid. 28 En Gij verlost het bedrukte volk; maar Uw ogen zijn tegen de hogen, Gij zult hen vernederen. 29 Want Gij zijt mijn Lamp, o HEERE, en de HEERE doet mijn duisternis opklaren. 30 Want met U loop ik door een bende; met mijn God spring ik over een muur. 31 Gods weg is volmaakt; de rede des HEEREN is doorlouterd; Hij is een Schild allen, die op Hem betrouwen. 32 Want wie is God, behalve de HEERE, en wie is een rotssteen, behalve onze God? 33 God is mijn Sterkte en Kracht; en Hij heeft mijn weg volkomen geopend. 34 Hij maakt mijn voeten gelijk als der hinden, en stelt mij op mijn hoogten. 35 Hij leert mijn handen ten strijde, zodat een stalen boog met mijn armen verbroken is. 36 Ook hebt Gij mij gegeven het schild Uws heils, en door Uw verootmoedigen hebt Gij mij groot gemaakt. 37 Gij hebt mijn voetstap ruim gemaakt onder mij; en mijn enkelen hebben niet gewankeld. 38 Ik vervolgde mijn vijanden, en verdelgde hen, en keerde niet weder, totdat ik ze verdaan had. 39 En ik verteerde hen, en doorstak ze, dat zij niet weder opstonden; maar zij vielen onder mijn voeten. 40 Want Gij omgorddet mij met kracht ten strijde; Gij deedt onder mij nederbukken, die tegen mij opstonden. 41 En Gij gaaft mij de nek mijner vijanden, mijner haters, en ik vernielde hen. 42 Zij zagen uit, maar er was geen verlosser; naar de HEERE, maar Hij antwoordde hun niet. 43 Toen vergruisde ik hen als stof der aarde; ik stampte ze, ik breidde hen uit als slijk der straten. 44 Ook hebt Gij mij uitgeholpen van de twisten mijns volks, Gij hebt mij bewaard tot een hoofd der heidenen; het volk, dat ik niet kende, heeft mij gediend. 45 Vreemden hebben zich mij geveinsdelijk onderworpen; zo haast als hun oor van mij hoorde, hebben zij mij gehoorzaamd. 46 Vreemden zijn vervallen, en hebben zich aangegord uit hun sloten. 47 De HEERE leeft, en geloofd zij mijn Rotssteen; en verhoogd zij God, de Rotssteen mijns heils! 48 De God, Die mij volkomene wraak geeft, en de volken onder mij nederwerpt; 49 En Die mij uitvoert van mijn vijanden; en Gij verhoogt mij boven degenen, die tegen mij opstaan; Gij redt mij van de man alles gewelds. 50 Daarom zal ik U, o HEERE, loven onder de heidenen, en Uw Naam zal ik Psalmzingen. 51 Hij is een Toren der verlossingen Zijns konings, en Hij doet goedertierenheid aan Zijn gezalfde, aan David en aan zijn zaad, tot in eeuwigheid.

Dit hoofdstuk is een Psalm, een lofpsalm, wij vinden hem later opgenomen onder de Psalmen Davids Psalm 18, met enkele wijzigingen. Wij hebben hem hier, zoals hij het eerst samengesteld werd voor zijn eigen binnenkamer en zijn eigen harp, maar daar hebben wij hem, zoals hij later aan de opperzangmeester werd overgegeven voor de dienst van de kerk, een tweede editie met sommige verbeteringen, want hoewel hij in het eerst voornamelijk bedoeld was om uiting te geven aan Davids toestand, kunnen toch ook anderen er gebruik van maken om God te danken voor hun uitreddingen.
Of wel, hij was bestemd om het volk door het gebruik van deze Psalm zich met hem te laten verenigen in zijn dankzegging, omdat, daar hij een openbaar persoon was, zijn uitreddingen beschouwd konden worden als openbare weldaden en zegeningen, voor welke openbare dankerkentenis moest worden uitgesproken. De gewijde geschiedschrijver heeft in dit en het vorige boek uitvoerig Davids uitreddingen verhaald, inzonderheid een aan het einde van het vorige hoofdstuk, en nu acht hij het gepast om dit gewijde lied te vermelden als een gedenkschrift van alles wat tevoren verhaald is.
Sommigen denken dat David deze Psalm geschreven heeft toen hij oud was, na een algemene terugblik op de zegeningen van zijn leven, en de vele wonderdadige bewaringen, die hij van God had ervaren van het begin tot het einde. In onze lofzegging behoren wij zover terug te zien als wij kunnen, en het besef van Gods gunsten niet door de tijd laten verflauwen. Anderen denken dat hij hem schreef toen hij jong was, bij gelegenheid van sommige van zijn eerste uitreddingen, en hem voor zijn eigen gebruik bij zich gehouden heeft, en dat hij de gewoonte had om dit lied bij iedere nieuwe verlossing te zingen. Maar het Boek van de Psalmen toont dat hij naar de omstandigheid was, afwisseling heeft gebracht in zijn lof, en zich niet bij een formule heeft bepaald. Hier is:

I. Het opschrift van de Psalm, vers 1.
II. De Psalm zelf, waarin hij met zeer warme Godsvrucht en zeer grote vloeiendheid van taal en uitdrukking:
1. Eer en heerlijkheid geeft aan God.
2. Zich in Hem vertroost, en voor beide reden vindt.
a. In zijn ervaringen van Gods vroegere gunsten.
b. In de verwachting, die hij heeft van nog verdere gunstbewijzen. Deze zijn in geheel de Psalm dooreengemengd.

2 Samuël 22:1
Merk hier op:
1. Dat het dikwijls het lot is geweest van Gods volk om vele vijanden te hebben en in dreigend gevaar te zijn in hun handen te vallen. David was een man naar Gods hart, maar niet naar der mensen hart, velen hebben hem gehaat en zijn verderf gezocht, inzonderheid wordt Saul genoemd, hetzij:
a. Als onderscheiden van zijn vijanden onder de heidense volken, Saul haatte David, maar David heeft Saul niet gehaat, en daarom wilde hij hem niet onder zijn vijanden rekenen, of liever:
b. Als de voornaamsten van zijn vijanden, die kwaadwilliger en machtiger was dan al de anderen. Laat hen, die door God worden bemind, er zich niet over verwonderen zo de wereld hen haat.

2. Zij, die op God vertrouwen in de weg des plichts, zullen Hem een hulp vinden in benauwdheden en in de grootste gevaren. David deed dit, God heeft hem verlost uit de hand van Saul, daar neemt hij zeer bijzonder nota van, merkwaardige bewaringen moeten met bijzondere nadruk in onze dankzegging worden vermeld. Hij heeft hem ook verlost uit de

hand van al zijn vijanden, van de ene na de andere, soms op die wijze, dan wederom op een andere wijze, en uit zijn eigen ervaring heeft David ons verzekerd: "Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de Heere," Psalm 34:20. Eer wij in de hemel zijn, zullen wij nooit van al onze vijanden verlost worden, en voor dat hemels koninkrijk zal God al de Zijnen bewaren, 2 Timotheus 4:18.

3. Zij, die veel uitnemende zegeningen van de Heere hebben ontvangen, moeten er Hem de eer voor geven. Iedere nieuwe zegen in onze hand behoort een nieuw lied te leggen in onze mond, lofliederen ter ere van onze God. Waar een dankbaar hart is zal uit de overvloed van dat hart de mond spreken. David sprak niet voor zichzelf en alleen voor zijn eigen genoegen, of tot de hem omringenden, alleen tot hun onderrichting, maar tot de Heere tot Zijn eer, de woorden des lieds. Wij zingen Godvruchtiglijk als wij de Heere zingen. In benauwdheid "riep hij tot de Heere met zijn stem," Psalm 142:2, daarom heeft hij ook met zijn stem Gode dank toegebracht. Dat is de lieflijkste muziek.

4. Wij moeten spoed maken met onze dankerkentenis aan God uit te spreken, ten dage als de Heere hem verlost had, sprak hij de woorden dezes lieds. Laat terwijl de zegen nog nieuw is, en wij onder de indruk er van zijn, het dankoffer gebracht worden om aangestoken te worden met het vuur van onze dankbare liefde.

2 Samuël 22:2 - 51
Laat ons in dit lied des lofs opmerken:

I. Hoe David God aanbidt, en Hem de eer geeft van Zijn oneindige volmaaktheden. Er is niemand gelijk Hij, niemand, die bij Hem vergeleken kan worden, vers 32. Wie is God behalve de Heere. Alle anderen, die als godheden worden aangebeden, zijn namaaksels en bedriegers. Buiten Hem kan op niemand gesteund of vertrouwd worden. Wie is een rotssteen behalve onze God? Zij zijn dood, maar de Heere leeft, vers 47. Zij stellen hun aanbidders teleur, als die hen het meest nodig hebben. Maar Gods weg is volmaakt, vers 31. De mensen beginnen in vriendelijkheid, maar eindigen er niet in, zij beloven, maar volbrengen niet, maar God zal Zijn werk voleinden, Zijn woord is beproefd, wij kunnen er op vertrouwen.

II. Hoe hij juicht in zijn deel hebben in deze God en in de betrekking, waarin hij tot Hem staat, hetgeen hij beschouwt ais de grond van al de weldaden, die hij van Hem heeft ontvangen. Hij is mijn God, als zodanig riep hij tot Hem vers 7, en kleefde hij Hem aan, vers 33, en zo Hij mijn God is, dan is Hij mijn steenrots. vers 2, dat is: mijn sterkte en kracht, vers 33. De rots, onder welke ik schuil, en die mij is als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land, de rots, op welke ik mijn hoop bouw, vers 3. Welke mijn kracht en mijn steun ook mogen wezen, het is de God mijns rotssteens die ze aldus doen zijn, ja Hij is God, de rotssteen mijns heirs, vers 47, mijn behoudende kracht is in Hem en van Hem. David heeft dikwijls een schuilplaats gezocht in een rots, 1 2 Samuël 24:2, maar God was zijn voornaamste schuilplaats. "Hij is mijn burcht, in wie ik veilig ben en mij veilig acht, mijn hoog vertrek of sterkte, waarin ik buiten het bereik ben van wezenlijk kwaad, de toren van de verlossingen, vers 51, die noch beklommen noch beschoten, noch ondermijnd kan worden, de behoudenis zelf behoudt mij. Ben ik in benauwdheid? Hij is mijn verlosser. Worden slagen op mij gericht, of pijlen? Hij is mijn schild. Ben ik vervolgd? Hij is mijn toevlucht. Verdrukt? Hij is mijn redder, die mij verlost uit de handen desgenen, die mijn verderf zoeken. Ja meer, Hij is de hoorn mijns heils, die mij krachtiglijk beschermt, maar door welke mijn vijanden krachtiglijk worden gestoten."

Van Christus wordt gesproken als van de hoorn des heils in het huis van David Lukas 1:69. "Ben ik belast, en gereed neer te zinken? De Heere is mij een steunsel, vers 19, door wie ik gesteund, opgehouden word. Ben ik in het duister door de nacht overvallen in verlegenheid? Gij zijt mijn lamp, o Here, om mij de weg te wijzen, en zult mijn duisternis opklaren, vers 29. Indien wij in oprechtheid de Heere aannemen als onze God, dan zal Hij dit alles, en nog veel meer, voor ons zijn, alles wat wij nodig hebben of kunnen begeren.

III. Welk gebruik hij maakt van zijn deel in God. Als Hij de mijne is:
1. Dan zal ik op Hem vertrouwen, vers 3 :dat is: "Ik zal mij aan Hem overgeven, en dan vertrouwen op Zijn macht, en wijsheid, en goedheid om mij veilig en wel te leiden."
2. Hem zal ik aanroepen, vers 4, want Hij is te prijzen. Wat wij in God gevonden hebben, is waardig geprezen te worden, moet ons opwekken om tot Hem te bidden, en daarom loven wij Hem en geven Hem eer.
3. Ik zal Hem loven, vers 50, en dat wel in het openbaar, als hij onder de heidenen was, wilde hij noch vrezen, noch zich schamen om zijn verplichtingen te erkennen aan de God Israëls.

IV. De volledige en ruime rekening, die hij houdt voor zichzelf, en aan anderen mededeelt, van de grote en goede dingen, die God voor hem gedaan heeft. Dat is de voornaamste inhoud van het lied. Hij geeft Gode de eer beide van zijn uitreddingen en van zijn voorspoed, beide de gevaren tonende, waaruit hij gered was, en de macht, waartoe hij was verhoogd.

1. Hij verheerlijkt de grote verlossingen, die God voor hem heeft gewrocht. God brengt Zijn kinderen soms in zeer grote moeilijkheden en gevaren, opdat Hij de eer zou hebben van hen te verlossen, en zij de vertroosting zouden hebben van door Hem verlost te worden. Hij erkent: van geweld hebt Gij mij verlost, vers 3, van mijn vijanden, vers 4, van mijn sterke vijand, bedoelende Saul, die, zo God hem niet had ondersteund, hem te machtig zou zijn geweest, vers 18. Gij hebt mij gegeven het schild uws heils, vers 36. Om die verlossing te verheerlijken, merkt hij op:
a. Dat het gevaar zeer groot en dreigend was, waaruit hij verlost werd. Mannen zijn tegen hem opgestaan, vers 40, 49, die hem haatten, vers 41, een man des gewelds, vers 49 namelijk Saul, die boosaardig was in zijn bedoeling tegen hem en krachtig in zijn vervolgingen. Dit wordt uitgedrukt in overdrachtelijke bewoordingen, vers 5, 6. Aan alle zijden was hij omringd door de dood, bedreigd om overstelpt te worden, hij zag geen weg ter ontkoming. Met zo'n geweld sloegen de golven des doods tegen hem aan, zo vast hielden hem de koorden en strikken des doods dat hij zichzelf niet kon helpen, evenmin als een man, die in zijn graf is, zichzelf helpen kan. Beken Belials, dat is van de boze en zijn boze werktuigen, verschrikten hem, hij sidderde, om niet slechts de aarde, maar de dood en de hel tegen hem gewapend te zien.

b. Dat zijn verlossing een gebedsverhoring was, vers 7. Hij heeft ons hier een goed voorbeeld nagelaten om, als wij in benauwdheid zijn met aandrang tot God te roepen, zoals kinderen die bang zijn tot hun ouders roepen, en het is ons een grote bemoediging om dit te doen, dat hij God bereid heeft gevonden om in Zijn paleis in de hemel, waar Hij voortdurend gediend en aangebeden wordt, zijn gebed te horen en te verhoren.

c. Dat God op bijzondere en buitengewone wijze verschenen is voor hem en tegen zijn vijanden. de uitdrukkingen zijn ontleend aan het nederkomen van de Goddelijke majesteit op de berg Sinai, vers 8, 9 en verv. Wij bevinden niet dat God in Davids oorlogen voor hem gestreden heeft, hetzij met donder zoals in 2 Samuëls tijd, of met hagel zoals in de tijd van Jozua, of met de sterren in haar loop zoals in Debora's tijd, waar die verheven metaforen worden gebruikt:

(1). Om de heerlijkheid Gods te doen uitkomen, die geopenbaard werd in zijn uitredding, Zijn wijsheid en macht, Zijn goedheid en getrouwheid, Zijn gerechtigheid en heiligheid, Zijn soevereine heerschappij over alle schepselen en alle raadslagen van mensen, die verschenen ten gunste van David, waren zo duidelijk en klaar een ontdekking voor het oog des geloofs, als die geweest zouden zijn voor het lichamelijk oog.
(2). Om Gods misnoegen te doen uitkomen tegen Zijn vijanden. God heeft zozeer zijn zaak omhelsd dat Hij zich als de vijand betoonde van al zijn vijanden. Zijn toorn wordt voorgesteld door rook, die opging uit Zijn neus, en door vuur uit Zijn mond, vers 9, door kolen des vuurs, die aangestoken werden, vers 13, en doorpijlen vers 15. Wie kent de sterkte en de verschrikking van Zijn toorn? c. Om de grote verwarring voor te stellen, waarin zijn vijanden gebracht werden en de schrik, die zich van hen meester maakte, alsof de aarde had gebeefd en de gronden van de wereld ontdekt werden, vers 8, 16. Wie kan bestaan voor Gods toorn? d. Om te tonen hoe bereid God was om hem te helpen, Hij voer op een cherub en vloog, vers 11. God haastte zich tot zijn hulp, en kwam met tijdige bijstand tot hem. Hij scheen verre te zijn met Zijn hulp, maar Hij was "een God, die zich verborgen houdt," Jesaja 45:15, want Hij zette duisternis rondom zich tot tenten, vers 12, tot verschrikking van Zijn vijanden en ter bescherming van Zijn volk.

d. Dat God in deze verlossingen Zijn bijzondere gunst en goedertierenheid jegens hem heeft betoond, vers 20. Hij voerde mij uit in de ruimte, en redde mij uit, want Hij had lust aan mij. De verlossing kwam niet langs de weg van de gewone voorzienigheid, maar uit verbondsliefde, hij werd hierin behandeld als een gunsteling, dit bemerkte hij aan de mededelingen van Goddelijke genade en vertroosting aan zijn ziel met deze verlossingen, en de gemeenschap, die hij er in had met God. Hierin was hij een type van Christus, die God ondersteunde, omdat "Zijn ziel een welbehagen in Hem had," Jesaja 42:1, 2.

2. Hij verheerlijkt de grote voorspoed, waarmee God hem had gekroond. Hij had hem niet slechts bewaard, maar voorspoedig gemaakt. Hij was gezegend:
a. Met vrijheid en verruiming. Hij was uitgevoerd in de ruimte, vers 20, waar hij kon groeien en bloeien, en zijn voetstap was ruim gemaakt onder hem, vers 37, zodat hij ruimte had om zich te bewegen, hij was niet langer in de engte en beperkt.

b. Met krijgskundige bekwaamheid, en kracht, en vlugheid, hoewel hij opgevoed was voor de herdersstaf, was hij toch wèl onderwezen in de krijgskunde, en geschikt voor de vermoeienissen en gevaren van de oorlog. Daar God hem geroepen had om Zijn krijg te voeren, maakte Hij hem bekwaam voor de dienst, maakte Hij hem zeer vernuftig: Hij leert mijn handen ten strijde, vers 35, en dit vernuft was zo goed als kracht, want er volgt: zodat een stalen boog met mijn armen verbroken is, niet zozeer door kracht, als wel door behendigheid. Hij was ook zeer krachtig en kloekmoedig. Gij omgorddet mij met kracht ten strijde vers 40. Hij geeft God de eer voor al zijn kloekmoedigheid en bekwaamheid voor de dienst. Hij was ook zeer vaardig, Hij maakt mijn voeten als van de hinden, vers 34, dat van groot nut en voordeel is, zowel voor de aanval als voor het terugwijken.

c. Met de overwinning over zijn vijanden, niet alleen Saul en Absalom, maar de Filistijnen, de Moabieten, de Ammonieten de Syriërs en andere naburige volken, die hij ten onder gebracht en schatplichtig gemaakt heeft aan Israël. Zijn verwonderlijke overwinningen worden hier beschreven, vers 35 - 43. Het waren snelle overwinningen, ik keerde niet weer totdat ik hen verdaan had, vers 38, en volkomen overwinningen, de vijanden van Israël werden doorstoken, verteerd, vielen onder zijn voeten, werden vertreden, onbekwaam gemaakt om weer op te staan, hun nek in zijn macht gegeven. Zij riepen aarde en hemel om hulp aan, maar

tevergeefs, er was geen verlosser, niemand die voor hen durfde opkomen. God antwoordde hun niet, want zij waren niet aan Zijn zijde, ook hebben zij niet tot Hem geroepen voor zij in de alleruiterste nood waren gekomen aldus verlaten zijnde, werden zij een gemakkelijke prooi voor Davids rechtvaardig en overwinnend zwaard, zodat hij hen vergruisde als stof van de aarde, dat door de wind verstrooid en door elke voet vertreden wordt.

d. Met bevordering tot eer en macht. Daartoe was hij gezalfd eer zijn moeilijkheden begonnen, en eindelijk, "post tot discrimina rerum - na al zijn rampen en gevaren," heeft hij zijn doel bereikt. God heeft zijn weg volkomen geopend, vers 33, gaf hem voorspoed in al zijn ondernemingen, stelde hem op zijn hoogten, vers 34, waardoor beide veiligheid en waardigheid worden aangeduid. Gods verootmoedigen, Zijn genade en barmhartigheid, heeft hem groot gemaakt, vers 36, gaf hem grote rijkdom en groot gezag, en een naam zoals die van de groten van de aarde. Hij was bewaard tot een hoofd van de heidenen, vers 44. Zijn merkwaardige bewaringen toonden aan dat hij voor iets groots bestemd was - te heersen over Israël, niettegenstaande de twisten des volks, zodat het volk, dat hij niet kende, hem heeft gediend, velen van de verafgelegen volken. Aldus was hij verhoogd, verhoogd op de troon, boven degenen, die tegen hem opstonden, vers 49.

V. Zijn troostrijke gedachten omtrent zijn eigen oprechtheid, die God in deze wondervolle uitreddingen genadig had erkend en getuigd, vers 21 - 25. Hij bedoelt inzonderheid zijn oprechtheid in betrekking tot Saul en Isboseth, Absalom en Seba, en hen, die, hetzij zijn komst op de troon hebben tegengestaan, of getracht hebben hem te onttronen. Zij hebben hem valselijk beschuldigd en verkeerd voorgesteld, maar hij had het getuigenis van zijn geweten, dat hij geen eerzuchtig, naar grootheid hunkerend man was, geen vals bloeddorstig man, zoals zij hem noemden, dat hij nooit slinkse of onwettige middelen te baat heeft genomen om zich te verheffen, maar zich in al zijn handelingen op de weg zijns plichts heeft gehouden, en dat hij in geheel zijn levensloop over het algemeen zich toegelegd heeft op de Godsdienst, zodat hij Gods gunsten jegens hem kon beschouwen als het loon van zijn gerechtigheid, geen loon, dat hem verschuldigd was, maar dat hem uit genade was geschonken. God had hem beloond, niet voor zijn gerechtigheid, alsof zij iets van God verdiende, maar naar zijn gerechtigheid, waarin Hij een welgevallen had. Zijn geweten getuigde voor hem:

1. Dat hij zich het woord Gods ten richtsnoer had gesteld, en er zich aan heeft gehouden, vers 23. Waar hij zich ook bevond overal waren Gods rechten voor hem als zijn gids, waar hij ook heenging, nam hij zijn Godsdienst mede, en hoewel hij genoodzaakt was van zijn land te wijken, heengezonden was, als het ware, om andere goden. te dienen, van Gods inzettingen is hij niet geweken, hij is op de weg des Heeren gebleven en heeft er op gewandeld.

2. Dat hij zorgvuldig de bijpaden van de zonde had gemeden. Hij is van zijn God niet goddeloos afgegaan. Hij kon niet zeggen dat hij niet wel eens verkeerde stappen had gedaan maar hij heeft God niet verlaten, is van Zijn weg niet afgegaan. Van zonden van zwakheid kon hij zich niet vrijspreken, maar Gods genade had hem teruggehouden van trotsheden. Hoewel hij soms in zijn zwakheid van zijn plicht is afgeweken, is hij toch nooit goddeloos van God afgegaan. Hieruit bleek dat hij oprecht was voor God, of in Zijn ogen en met het oog op Hem, dat hij zich gewacht heeft voor zijn ongerechtigheid, niet slechts voor de bijzondere zonde van Saul te doden, toen het in zijn macht was om dit te doen, maar hij was in het algemeen bevreesd voor zonde, hij waakte er tegen, maakte zich een gewetenszaak van hetgeen hij zei en deed. De zaak van Uria is een uitzondering, 1 Koningen 15:5, zoals die in Hizkia’s karakter, 2 Kronieken 32:31. Een zorgvuldig aflaten van onze eigen ongerechtigheid is een van de beste bewijzen van onze oprechtheid en het getuigenis van ons geweten, dat wij

dit gedaan hebben, zal ons zo'n blijdschap geven, dat niet alleen de smart van een toestand van beproeving er door gelenigd wordt, maar de vertroostingen er door toenemen van een vergevorderde toestand. David dacht met meer vertroosting en blijdschap aan zijn overwinningen over zijn eigen ongerechtigheid, dan aan zijn overwinning over Goliath en het gehele heir van de onbesneden Filistijnen, en het getuigenis van zijn eigen hart voor zijn oprechtheid was lieflijker, hoewel stiller, muziek dan die van hen, die zongen: David heeft zijn tienduizenden verslagen. Als een groot man een Godvruchtig man is, dan zal zijn Godsvrucht hem meer voldoening wezen dan zijn grootheid. Laat gunst betoond worden aan de oprechte, en zijn oprechtheid zal haar verzoeten en verdubbelen.

VI. De troostrijke vooruitzichten, die hij heeft op Gods verdere gunst. Gelijk hij terug heeft gezien, zo ziet hij ook voorwaarts, dat is, met genoegen en hij verzekert zich van de goedertierenheid, die God weggelegd heeft voor al Zijn heiligen, voor hemzelf en voor zijn zaad.

1. Voor alle Godvruchtigen, vers 26 - 28. Gelijk God met hem gedaan heeft naar zijn oprechtheid, zo zal Hij ook met anderen doen. Hij neemt hier aanleiding om te wijzen op de vastgestelde regelen van Gods handelwijze met de kinderen van de mensen.
A. Dat Hij hun, die oprecht van hart zijn, goed zal doen. Naar wij voor God bevonden worden, zal Hij voor ons worden bevonden:
a. Gods goedertierenheid en genade zal de blijdschap wezen van hen, die barmhartig en genadig zijn. Zelfs de barmhartigen hebben barmhartigheid van node, en zij zullen haar verkrijgen.
b. Gods oprechtheid, Zijn gerechtigheid en getrouwheid, zullen de blijdschap wezen van hen, die oprecht, rechtvaardig en getrouw jegens God en de mensen zijn.
c. Gods reinheid en heiligheid zullen de blijdschap wezen van hen, die rein en heilig zijn, en daarom doen zij dankzegging er voor bij de herinnering er aan. En indien sommigen van deze Godvruchtigen bedrukt zijn, dan zal Hij hen verlossen, hetzij uit hun beproeving, of wel er door, en er na. Van de andere kant:

B. Hen, "die zich neigen tot hun kromme wegen, zal Hij weg doen gaan met de werkers van de ongerechtigheid", zoals hij zegt in een anderen Psalm. Met de verkeerden worstelt Hij, en zij, met wie God worstelt, zullen voorzeker overwonnen worden. Wee dien, die met zijn Formeerder twist! Hij zal in tegenheid wandelen met hen, die in tegenheid wandelen met Hem, en misnoegd op hen zijn. Wat de hoogmoedigen betreft, Zijn ogen zijn op hen, hen tekenende, als het ware, om naar bereden gebracht te worden, want Hij wederstaat de hovaardigen.

2. Voor zichzelf. Hij voorziet dat zijn veroveringen en zijn koninkrijk nog verder uitbreid zullen worden, vers 45, 46. Zelfs vreemden, die het gerucht zullen horen van zijn overwinningen en van de tekenen, dat God met hem is, zullen voor hem vrezen, en genoodzaakt zijn zich - al is het ook geveinsd - aan hem te onderwerpen. De voorspoed die reeds zijn deel was, beschouwt hij als een teken en onderpand van nog meer, wie durft hem nog tegenstaan, door wie zovelen reeds ten ondergebracht werden? Aldus gaat de Zone Davids uit, overwinnende, en opdat Hij overwinne, Openbaring 6:2. Zijn Evangelie, dat gezegevierd heeft, zal al meer en meer veld winnen.

3. Voor zijn zaad. Hij doet goedertierenheid aan Zijn Messias, vers 51, niet alleen aan David zelf, maar aan dit zijn zaad tot in eeuwigheid. David was zelf van God gezalfd, hij was geen overweldiger, maar werd geroepen tot de regering en er toe bekwaam gemaakt en daarom

twijfelde hij niet of God zou hem goedertierenheid betonen, die goedertierenheid welke Hij beloofd had niet van hem te zullen wegnemen, noch van zijn zaad, Hoofdstuk 7:15, 16. Op die belofte steunt hij met het oog op Christus, die alleen zijn zaad is tot in eeuwigheid, wiens troon en koninkrijk nog bestaan, en bestaan zullen blijven tot het einde, terwijl het zaad en geslacht van David reeds lang opgehouden hebben te bestaan. Zie Psalm 89:29,30. Aldus eindigen al zijn blijdschap en al zijn hoop, waar ook de onze moeten eindigen: in de grote Verlosser.

HOOFDSTUK 23

1 Voorts zijn dit de laatste woorden van David. David, de zoon van Isaï zegt, en de man, die hoog is opgericht, de gezalfde van Jakobs God, en liefelijk in Psalmen van Israël, zegt: 2 De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn tong geweest. 3 De God Israëls heeft gezegd, de Rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Er zal zijn een Heerser over de mensen, een Rechtvaardige, een Heerser in de vreze Gods. 4 En Hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat, des morgens zonder wolken, wanneer van de glans na de regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen. 5 Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten. 6 Maar de mannen Belials zullen altemaal zijn als doornen, die weggeworpen worden, omdat men ze met de hand niet kan vatten; 7 Maar een iegelijk, die ze zal aantasten, voorziet zich met ijzer en het hout ener spies; en zij zullen ganselijk met vuur verbrand worden ter zelver plaats.

8 Dit zijn de namen der helden, die David gehad heeft: Joscheb Baschebeth, de zoon van Tachkemoni, de voornaamste der hoofdlieden. Deze was Adino, de Ezniet, die zich stelde tegen achthonderd, die van hem verslagen werden op eenmaal. 9 En na hem was Eleazar, de zoon van Dodo, zoon van Ahohi, deze was onder de drie helden met David, toen zij de Filistijnen beschimpten, die aldaar ten strijde verzameld waren, en de mannen van Israël waren opgetogen. 10 Deze stond op, en sloeg onder de Filistijnen, totdat zijn hand moede werd, ja, zijn hand aan het zwaard kleefde; en de HEERE wrocht een groot heil ten zelven dage; en het volk keerde wederom hem na, alleenlijk om te plunderen. 11 Na hem nu was Samma, de zoon van Age, de Hararíet. Toen de Filistijnen verzameld waren in een dorp, en aldaar een stuk akkers was vol linzen, en het volk voor het aangezicht der Filistijnen vluchtte; 12 Zo stelde hij zich in het midden van dat stuk, en verloste dat, en sloeg de Filistijnen; en de HEERE wrocht een groot heil. 13 Ook gingen af drie van de dertig hoofden, en kwamen in de oogst tot David, in de spelonk van Adullam; en de hoop der Filistijnen had zich gelegerd in het dal Rafaim.

14 En David was toen in een vesting; en de bezetting der Filistijnen was toen te Bethlehem. 15 En David kreeg lust, en zeide: Wie zal mij water te drinken geven uit Bethlehems bornput, die in de poort is? 16 Toen braken die drie helden door het leger der Filistijnen, en putten water uit Bethlehems bornput, die in de poort is, en droegen het, en kwamen tot David; doch hij wilde dat niet drinken, maar goot het uit voor de HEERE. 17 En zeide: Het zij verre van mij, o HEERE, dat ik dit zou doen; zou ik drinken het bloed der mannen, die heengegaan zijn met gevaar van hun leven? En hij wilde het niet drinken. Dit deden die drie helden. 18 Abisaï, Joabs broeder, de zoon van Zeruja, die was ook een hoofd van drieen; en die hief zijn spies op tegen driehonderd, die van hem verslagen werden; en hij had een naam onder die drie. 19 Was hij niet de heerlijkste van die drie? Daarom was hij hun tot een overste. Maar hij kwam niet tot aan die eerste drie. 20 Voorts Benaja, de zoon van Jojada, de zoon van een dapperen man, groot van daden, van Kabzeel; die sloeg twee sterke leeuwen van Moab; ook ging hij af, en sloeg een leeuw in het midden van een kuil in de sneeuwtijd. 21 Daartoe sloeg hij een Egyptischen man, een man van aanzien; en in de hand des Egyptenaars was een spies, maar hij ging tot hem af met een staf; en hij rukte de spies uit de hand des Egyptenaars, en doodde hem met zijn eigen spies. 22 Die dingen deed Benaja, de zoon van Jojada; dies had hij een naam onder de drie helden. 23 Hij was de heerlijkste van de dertig, maar tot die drie eersten kwam hij niet; en David stelde hem over zijn trawanten. 24 Asahel, Joabs broeder, was onder de dertig; Elhanan, de zoon van Dodo, van Bethlehem; 25 Samma, de Harodiet; Elika, de Harodiet; 26 Helez, de Paltiet; Ira, de zoon van Ikes, de Thekoiet; 27 Abi - ezer, de Anetothiet; Mebunnai, de Husathiet; 28 Zalmon, de Ahohiet; Maharai, de Netofathiet; 29 Heleb, de zoon van Baena, de Netofathiet; Ithai, de zoon van Ribai, van Gibea der kinderen Benjamins; 30 Benaja, de Pirhathoniet; Hiddai, van de beken van Gaas; 31 Abi -

albon, de Arbathiet; Azmaveth, de Barhumiet; 32 Eljachba, de Saalboniet; van de zonen van Jazen, Jonathan; 33 Samma, de Hararіet; Ahiam, de zoon van Sarar, de Hararіet; 34 Elifelet, de zoon van Ahasbai, de zoon van een Maachathiet; Eliam, de zoon van Achitofel, de Giloniet; 35 Hezrai, de Karmeliet; Paerai, de Arbiet; 36 Jig - al, de zoon van Nathan, van Zoba; Bani, de Gadiet; 37 Zelek, de Ammoniet; Naharai, de Beerothiet, de wapendrager van Joab, de zoon van Zeruja; 38 Ira, de Jethriet; Gareb, de Jethriet; 39 Uria, de Hethiet, zeven en dertig in alles.

De geschiedschrijver nadert tot het einde van Davids regering, en daarop geeft hij ons nu een bericht

I. Van sommige van zijn laatste woorden, die hij door Goddelijke ingeving gesproken heeft, en die betrekking schijnen te hebben op zijn zaad, dat tot in eeuwigheid zal zijn, en waarvan gesproken werd aan het einde van het vorige hoofdstuk, vers 1 - 7.

II. Van de grote mannen, inzonderheid de grote mannen op militair gebied, die onder hem gebruikt werden, die eerste drie vers 8 - 17, twee van de volgende drie, vers 18 - 23. En dan de dertig, vers 24 - 39.

2 Samuël 23:1 - 7
Wij hebben hier het testament van koning David, of een codicil dat er aan toegevoegd is, nadat hij bepaald had dat de kroon op Salomo zou overgaan, en zijn schatten gebruikt zouden worden voor het bouwen van de tempel. De laatste woorden van grote en Godvruchtige mannen zijn waardig geacht om op een bijzondere wijze opgemerkt en bewaard te worden, David wilde dat er van deze kennis zou genomen worden, en dat zij zouden worden toegevoegd, hetzij aan zijn Psalmen, (zoals zij hier toegevoegd zijn aan die in het vorige hoofdstuk) of aan de kronieken van zijn regering. Wij kunnen onderstellen dat deze woorden, inzonderheid vers 5 hoewel tevoren vermeld, dikwijls door hem herhaald zijn tot zijn eigen vertroosting, en wel tot zijn laatste ademtocht, en daarom worden zij zijn laatste woorden genoemd. Als wij de dood zien naderen, dan moeten wij pogen God te eren met onze laatste woorden en de ons omringenden er mee te stichten. Laat hen, die een langdurige ervaring hebben gehad van Gods goedheid en het lieflijke van Zijn wijsheid, als zij er toe komen om hun loop te eindigen, een gedachtenis nalaten van die ervaring, en hun getuigenis afleggen van de waarheid van de belofte. De laatste woorden van Jakob en Mozes zijn in de geschiedenis vermeld, en hier heeft David deze zijn laatste woorden als een legaat nagelaten voor de hem overlevenden. Er wordt ons hier gezegd:

I. Wiens uiterste wil, of testament, dit is. Dit wordt meegedeeld, hetzij door de testamentmaker zelf, zoals dit de gewoonte is, of liever, door de geschiedschrijver, vers 1. Hij wordt beschreven:

1. In het geringe van zijn afkomst: hij was de zoon van Isaï. Het is goed voor hen, die bevorderd zijn om hoekstenen te wezen, om herinnerd te worden aan de rotssteen, waar zij uit gehouwen zijn, en dit ook zelf dikwijls te gedenken.

2. Aan de hoogte, waartoe hij was opgeheven. Hij was hoog opgericht, als een man, die door God werd begunstigd, en door Hem tot iets groots was bestemd, opgericht als een vorst, om hoger te zitten dan zijn naasten, en als een profeet, om verder te zien, want:
a. Hij was de gezalfde van de God Jakobs en zo was hij dienstbaar aan het volk van God in hun burgerlijke belangen, de bescherming van hun land en de bedeling des rechts onder hen.
b. Hij was lieflijk in Psalmen Israëls, en zo was hij hun van dienst in hun Godsdienstoefeningen, hij schreef de Psalmen heeft ze getoonzet, stelde de zangers aan

schreef de muziekinstrumenten voor, waardoor de Godsdienstige oefeningen van de vromen ten zeerste werden opgewekt en verruimd. Het zingen van Psalmen is een liefelijke inzetting, zeer aangenaam aan hen, die er zich in verlustigen God te loven. Het wordt tot de ere - ambten gerekend, waartoe David was verheven dat hij een Psalmist was, daarin was hij even waarlijk groot als in zijn hoedanigheid van gezalfde des Gods Jakobs. Het is ware bevordering om de kerk te dienen in daden van Godsvrucht, het werktuig te zijn om het gezegende werk van gebed en lofzegging te bevorderen.
Merk op: Was David een vorst? Hij was het voor Jakob. Was hij een Psalmist? Hij was het voor Israël. Aan een ieder wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is, en daarom, een ieder gelijk hij gaven ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve.

II. Wat er de inhoud van is. Het is een bericht omtrent zijn gemeenschap met God. Merk op:
1. Wat God tot hem zei, zowel tot zijn besturing als tot zijn bemoediging als koning, en om op die wijze ook nuttig te zijn voor zijn opvolgers. Godvruchtige mensen scheppen er behagen in om zich te binnen te brengen wat zij van God gehoord hebben, zich Zijn woord te herinneren en het bij zichzelf te overdenken. Aldus heeft David wat God eenmaal gesproken heeft, tweemaal gehoord, ja dikwijls gehoord.
Zie hier:

A. Wie sprak. De Geest des Heeren, de God Israëls, en de rotssteen Israëls, hetgeen, naar sommigen denken een aanduiding is van de Drieëenheid in de Godheid, de Vader, de God Israëls, de Zoon, de rotssteen Israëls en de Geest uitgaande van de Vader en de Zoon, die gesproken heeft door de profeten, en inzonderheid door David, en wiens woord niet alleen in zijn hart was, maar op zijn tong, tot nut en voordeel van anderen. David getuigt hier van zijn Goddelijke ingeving, dat in zijn Psalmen, en in hetgeen hij hier terneder schreef, de Geest Gods door hem heeft gesproken. Hij en andere heilige mannen spraken en schreven naar zij door de Heilige Geest gedreven werden. Het legt eer op het Boek van de Psalmen, en beveelt ons de Psalmen aan tot gebruik in onze Godsdienstige oefeningen, dat het woorden zijn, die de Heilige Geest leert.
B. Wat gesproken werd. Hier schijnt een onderscheid gemaakt te zijn tussen hetgeen de Geest Gods heeft gesproken door David, en al zijn Psalmen insluit, en wat de rotssteen Israëls heeft gesproken tot David, en hemzelf en zijn geslacht betrof. Laat leraren opmerken dat zij, door wie God spreekt tot anderen, moeten horen en ter harte nemen wat Hij tot hen spreekt. Zij, wier ambt het is anderen hun plicht te leren, moeten er aan denken om hun eigen plicht te leren en te doen.

Wat hier nu in vers 3 en 4 gezegd wordt kan aangemerkt worden:
(1). Met toepassing op David en zijn koninklijk geslacht. En zo is hier:
Ten eerste. De plicht, die aan magistraten wordt opgelegd. Als tot een koning van Godswege wordt gesproken, dan moest hij niet gevierd worden wegens zijn hoge waardigheid en de uitgebreidheid van zijn macht, maar hem moest zijn plicht worden voorgehouden, hij moet rechtvaardig wezen, heersen in de vreze Gods, en dat moeten ook alle mindere magistraten in hun plaats en roeping. Laat heersers gedenken, dat zij heersen over mensen, niet over dieren, die zij naar welgevallen dienstbaar kunnen maken en gebruiken, maar over redelijke schepselen, die met hen van gelijke rang zijn. Zij heersen over mensen, die hun dwaasheden en gebreken hebben, en die men dus moet verdragen.
Zij heersen over mensen maar onder God en voor Hem, en daarom:
1. Moeten zij rechtvaardig wezen, zowel jegens hen over wie zij heersen, door hen hun rechten en hun bezittingen toe te staan, als tussen hen, over wie zij heersen, hun macht gebruikende om recht te doen aan de verongelijkten tegenover hen, die hen verongelijkt

hebben. Zie Deuteronomium 1:16, 17. Het is niet genoeg, dat zij geen onrecht doen, maar zij moeten niet toelaten dat onrecht gedaan wordt.
2. Zij moeten heersen in de vreze Gods, dat is: zij moeten zelf vreze Gods hebben waardoor zij krachtdadig weerhouden zullen worden van alle daden van ongerechtigheid en verdrukking. Nehemia deed dit, Nehemia 5:15. "Ik heb alzo niet gedaan, om der vreze Gods wil, " en Jozef, Genesis 42:18. Zij moeten ook pogen de vreze Gods te bevorderen, dat is: de praktijk van de Godsdienst onder hen, over wie zij heersen. De magistraat moet de bewaarder zijn van de beide tafelen van de wet, beide godsvrucht en eerlijkheid beschermen.

Ten tweede. Hij, die heerst in de vreze Gods, zal zijn gelijk het licht des morgens, vers 4. Licht is lieflijk en aangenaam, en hij die zijn plicht doet zal er de vertroosting van hebben, zijn blijdschap zal het getuigenis van zijn geweten zijn. Licht is schitterend, en een goed vorst is doorluchtig, zijn rechtvaardigheid en Godsvrucht zullen zijn eer wezen. Licht is een zegen, en er zijn ook geen grotere en meer omvangrijke zegeningen voor een volk dan vorsten, die heersen in de vreze Gods. Het is als het licht van de morgen, dat te meer welkom is na de duisternis van de nacht dat was Davids regering na die van Saul, Psalm 75:4, en het neemt toe, schijnt al meer en meer tot de volle dag toe, dat is ook de toenemende luister van een goede regering. Zij wordt ook vergeleken bij de grasscheutjes, die de aarde voortbrengt ten dienste van de mens, zij brengt een oogst mee van zegeningen. Zie Psalm 72:6, 16, die ook sommigen van de laatste woorden waren van David, en naar deze hier schijnen te verwijzen.

(2). Met toepassing op Christus, de Zone Davids.
En dan moet het alles opgevat worden als profetie, en het oorspronkelijke laat die opvatting toe. Er zal een Heerser zijn onder de mensen of over de mensen, die rechtvaardig zal wezen en heersen zal in de vreze Gods, dat is al de zaken van de Godsdienst zal regelen, alsmede de openbare aanbidding Gods, overeenkomstig de wil Zijns Vaders, en Hij zal zijn als het licht van de morgen, enz, want Hij is het Licht van de wereld, en "als de grasscheutjes, want Hij is de Spruit des Heeren, en de vrucht van de aarde," Jesaja 4:2. Vergelijk dit met de beloften van Christus, die spreken van Zijn heersen in gerechtigheid en van Zijn rieken in de vreze des Heeren, Jesaja 11:1 - 5, 32:1, 2, Psalm 72:2. God heeft aan David door de Geest gegeven dit te voorzien, om hem te troosten onder de menigvuldige rampen van zijn gezin, en de treurige vooruitzichten, die hij had van de ontaarding van zijn geslacht.

III. Welk troostrijk gebruik hij heeft gemaakt van hetgeen God tot hem gesproken heeft. Het is niet ongelijk aan zijn overpeinzing bij gelegenheid van zo'n boodschap, 2 2 Samuël 7:18 en verv. Wat voorafgaat heeft de rotssteen Israëls tot hem gesproken, dit heeft de Geest Gods door hem gesproken, en het is een allervoortreffelijkste belijdenis van zijn geloof en zijn hoop in het eeuwig verbond. Hier is:
A. Verdriet of moeite ondersteld. Hoewel mijn huis zo niet is bij God en, hoewel Hij het niet doet wassen. Davids gezin was niet bij God, zoals beschreven is in vers 3 en 4, en zoals hij kon wensen, niet zo Godvruchtig en niet zo gelukkig. Het is niet zo geweest bij zijn leven, en hij voorzag dat het niet zo zijn zou als hij heengegaan zal zijn, dat zijn huis noch zo Godvruchtig, noch zo voorspoedig zou zijn, als men zou verwacht hebben dat het kroost van zo'n vader zijn zou
a. Niet zo bij God. Wij en de onzen zijn in werkelijkheid datgene wat wij zijn bij God. Hierop was Davids hart gezet betreffende zijn kinderen, dat zij recht mochten staan voor God, Hem getrouw mochten zijn, ijverig zouden zijn in Zijn dienst. Maar de kinderen van Godvruchtige ouders zijn dikwijls noch zo heilig, :noch zo gelukkig als men zou kunnen verwachten. Wij moeten leren begrijpen dat wel bederf, maar geen genade in het bloed is, dat de loop niet is van de snellen, maar dat God als vrijmachtige Zijn Geest geeft.

b. Niet doet wassen en toenemen of ze niet doet wassen, Psalm 107:41. Godvruchtige mensen hebben dikwijls het treurig vooruitzicht van een afnemend gezin. Davids huis was een type van Christus' kerk, die Zijn huis is, Hebreeen 3:3. Gesteld dat deze niet zo bij God is, als wij zouden wensen, gesteld dat zij kwijnend afnemend is, onteerd en verzwakt door dwaling en bederf, ja schier uitgestorven, maar God heeft een verbond gemaakt met het Hoofd van de kerk, de Zone Davids, dat Hij zich een zaad zal behouden, dat de poorten van de hel niet tegen Zijn huis zullen overmogen. Hiermede heeft onze Heiland zich vertroost in Zijn lijden, dat het verbond met Hem vaststond, Jesaja 53:10 - 12.

B. Vertroosting verzekerd. Nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld Welke ook de ramp of moeilijkheid zij, die een kind van God in het vooruitzicht heeft, er is de een of andere zegen, die hij er tegenover kan stellen 2 Corinthiers 4:8, 9, o en geen zo kostelijk als die van de Psalmist hier.
a. Het kan verstaan worden van het verbond van het koningschap (in het type) dat God maakte met David en zijn zaad aangaande het koninkrijk, Psalm 132:11, 12, maar:
b. Het moet verder zien, naar het verbond van de genade, gemaakt met alle gelovigen, dat God, in Christus, hun God zal zijn, hetgeen afgeschaduwd werd door het verbond van het koningschap, weshalve de beloften des verbonds de gewisse weldadigheden Davids worden genoemd, Jesaja 55:3. Dit alleen is het eeuwig verbond, en het is niet te denken dat David, die in zovele van zijn Psalmen zo duidelijk gesproken heeft van Christus en van de genade des Evangelies, het in zijn laatste woorden zou vergeten.
God heeft een verbond van de genade met ons gemaakt in Jezus Christus en hier wordt ons gezegd:
Ten eerste. Dat het een eeuwig verbond is, van eeuwigheid in de voortduur en de gevolgen er van.
Ten tweede. Dat het geordineerd, wel geordineerd en bewaard is in alles, uitnemend wel geordineerd en bewaard om de heerlijkheid Gods te bevorderen en de eer van de Middelaar en tegelijk ook de heiligheid en vertroosting van de gelovigen. Het is hierin wel geordineerd dat al, wat in het verbond vereist wordt, beloofd is, en dat iedere overtreding ons niet buiten het verbond werpt, en dat het onze zaligheid niet in onze eigen hoede en bewaring stelt, maar in de hoede en bewaring van de Middelaar.
Ten derde. Dat het wel bewaard, dat is zeker is, omdat het wel geordineerd is, de algemene aanbieding er van is zeker, de beloofde zegeningen zijn zeker, als de voorwaarden er van vervuld worden. De bijzondere toepassing er van op ware gelovigen is zeker het is vast voor al het zaad.
Ten vierde. Dat daarin al ons heil is, niets anders dan dit kan ons heil of verlossing werken, en dit is genoegzaam, dit is het alleen, waarvan ons heil, onze zaligheid afhangt.
Ten vijfde. Dat het daarom al onze lust moet wezen. Laat mij deel hebben aan dit verbond en de beloften er van, en ik heb genoeg, meer begeer ik niet.

3. Hier is het oordeel over de mannen Belials uitgesproken, vers 6, 7.
A. Zij zullen weggeworpen worden als doornen, verworpen, verlaten worden. Zij zijn als doornen, die men met de handen niet moet aanraken, zo hartstochtelijk en in woede ontstoken, dat men met geen wijze en getrouwe bestraffing met hen kan handelen, maar die beteugeld, in bedwang gehouden moeten worden door de wet en het zwaard van de gerechtigheid, Psalm 32:9, en daarom zullen zij:
B. Als doornen ten laatste "ganselijk met vuur verbrand worden terzelfder plaatse," Hebreeen 6:8. Nu is dit bedoeld hetzij:

a. Als een aanwijzing voor magistraten, om hun macht te gebruiken om goddeloosheid te straffen en te onderdrukken. Laat hen de mannen Belials wegwerpen, Zie Psalm 101:8. Of:
b. Als een waarschuwing aan magistraten, en inzonderheid aan Davids zonen en opvolgers, om wel toe te zien dat zij niet zelf mannen Belials zijn, (zoals maar al te velen van hen geweest zijn) want dan zal noch de waardigheid hunner plaats noch hun betrekking tot David, hen er voor bewaren om door de rechtvaardige oordelen Gods weggeworpen te worden. Hoewel de mensen niet met hen konden handelen, zal God het. Of:
c. Als een voorzegging van het verderf over al de onverzoenlijke vijanden van Christus' koninkrijk. Er zijn vijanden van buiten, die het openlijk tegenstaan en ertegen strijden en vijanden van binnen, die het in het geheim in stilte, verraden en er ontrouw aan zijn, beide zijn mannen Belials, kinderen van de boze, van het zaad van de slang, beide zijn als doornen, kwellend en pijn veroorzakend, maar beiden zullen zo weggeworpen worden, dat Christus Zijn koninkrijk zal oprichten ten spijt van hun vijandschap, op hen zal aanvallen, Jesaja 27:4. En ter bestemder tijd zal Hij Zijn kerk zegenen met zo'n vrede, dat er geen smartende doorn noch weedoende distel zal zijn.
En zij, die zich niet willen bekeren, Gode de eer niet willen geven, zullen in de oordeelsdag, (waarnaar de Chaldeeuwse paraphrast dit verwijst) met onuitblusselijk vuur verbrand worden. Zie Lukas 19:27.

2 Samuël 23:8 - 39
De lijst van de grote krijgshelden in Davids tijd, die de geschiedschrijver hier heeft opgenomen, is bedoeld:

1. Tot eer van David, die hen opgeleid heeft tot en geoefend heeft in de krijgskunst, en hun het voorbeeld heeft gegeven van moed en beleid. Het is de eer en roem, zowel als het voordeel, van een vorst, om omringd en gediend te zijn door zulke kloeke mannen als hier beschreven worden.
2. Ter ere van deze helden zelf, die medegewerkt hebben om David op de troon te brengen, er hem op bevestigd en beschermd hebben, en zijn veroveringen hebben uitgebreid. Zij, die in openbare betrekkingen hun leven aan gevaar blootstellen, zich te koste geven om de belangen van hun land te dienen, zijn dubbele eer waardig, moeten geëerd worden door hun eigen tijdgenoten en herdacht worden door het nageslacht.
3. Om hen, die later komen zullen, tot een edele wedstrijd op te wekken.
4. Om te tonen hoezeer de Godsdienst bijdraagt om de mensen met ware kloekmoedigheid te bezielen. Beide door zijn Psalmen en door zijn offeranden voor de tempeldienst heeft David grotelijks de Godsvrucht bevorderd onder de groten en aanzienlijken van het rijk, 1 Kronieken 29:6, en toen zij vermaard werden om hun Godsvrucht, werden zij ook vermaard om hun dapperheid.

Deze helden worden hier in drie orden gerangschikt.
I. De eerste drie, die de grootste krijgsdaden hadden verricht, en er de grootste roem door hadden verworven: Adino, vers 8, Eleazar, vers 9, 10, en Samma, vers 11, 12. Ik herinner mij niet dat wij van deze of van hun daden iets gelezen hebben in geheel de geschiedenis van David behalve hier en in de parallelplaats 1 Kronieken 11. Veel grote en merkwaardige gebeurtenissen zijn onvermeld gebleven in de annalen, welke eerder betrekking hebben op de vlekken dan op de glans van Davids regering, inzonderheid na zijn zonde in de zaak van Uria, zodat wij kunnen denken dat zij schitterender is geweest, dan zij ons toescheen terwijl wij er de geschiedenis van lazen. De heldendaden van dit dappere triumviraat zijn hier vermeld. Zij onderscheidden zich in de oorlogen van Israël tegen hun vijanden, inzonderheid tegen de Filistijnen.

1. Adino heeft achthonderd vijanden op eenmaal verslagen met zijn spies.

2. Eleazar hoonde de Filistijnen, zoals zij door Goliath Israël hadden gehoond, maar met meer succes en groter dapperheid, want toen de mannen Israëls weg waren gegaan is hij niet alleen stand blijven houden, maar hij stond op en sloeg onder de Filistijnen, over wie God een schrik deed komen, even groot als de kloekmoedigheid, waarmee deze held bezield was. Zijn hand was moede, maar zij kleefde aan zijn zwaard, zolang er nog enige kracht in hem was overgebleven hield hij zijn wapen vast en volgden zijn slagen elkaar op. Zo behoren wij in de dienst van God de gewilligheid en vastberadenheid van de geest op te houden, in weerwil van de zwakheid en vermoeidheid van het vlees, moede, nochtans vervolgende, Richteren 8:4, de hand moede, maar toch het zwaard blijvende vasthouden. Nu deze Eleazar de vijand had geslagen, zijn de mannen Israëls, die heen waren gegaan uit de krijg, vers 9, teruggekeerd om te plunderen, vers 10. Gewoonlijk zullen zij, die het veld verlaten als er iets gedaan moet worden, er zich heen spoeden als er iets te krijgen is.

3. Samma ontmoette een bende van de vijand, die aan het plunderen was, en versloeg haar, vers 11, 12. Doch merk op betreffende deze en de vorige heldendaad, dat hier gezegd wordt: de Heere wrocht een groot heil. Hoe groot de kloekmoedigheid ook is van de werktuigen, de lof voor de verrichting moet aan God gegeven worden. Zo beroeme de sterkte zich dan niet in zijn sterkheid, of in zijn krijgskundige verrichtingen. maar die roemt, roeme in de Heere.

II. De volgende drie waren onderscheiden van, en geëerd boven de dertig, maar tot de drie eersten kwamen zij niet, vers 23. Alle grote mannen zijn niet van dezelfde statuur. Menige heldere, weldadige ster schittert aan de hemel, die toch niet van de eerste grootte is, en er is menig goed schip, dat geen schip van de eerste klasse is. Van dit tweede triumviraat worden slechts twee genoemd, Abisaï en Benaja, die wij in de geschiedenis van David meermalen hebben aangetroffen, en die niet minder nuttig waren in de dienst, hoewel zij minder in waardigheid waren dan de eerste drie. Hier is:

1. Een kloeke daad door deze drie in vereniging met elkaar verricht. Zij hebben David vergezeld toen hij in moeilijkheid was en zich verborgen hield in de spelonk van Adullam, vers 13, zij hebben met hem geleden, en daarom zijn zij later door hem verhoogd. Toen David en de dappere mannen, die hem vergezelden en die zo krachtig tegen de Filistijnen waren opgetreden, door de ongerechtigheid van de tijden van Sauls regering genoodzaakt waren om zich in spelonken en vestingen te beschutten tegen zijn woede, was het niet te verwonderen dat de Filistijnen zich in het dal van Refaïm legerden, en in Bethlehem zelf een bezetting legden, vers 13, 14. Als de leidslieden van de kerk zo misleid zijn, dat zij sommigen van haar beste vrienden en kampioenen vervolgen, dan zal dit ongetwijfeld de algemene vijand zeer voordelig wezen. Indien David zijn vrijheid van beweging had gehad, dan zou Bethlehem nu niet in de handen van de Filistijnen zijn.
Maar dit zo zijnde, wordt ons hier meegedeeld:

a. Dat David vurig verlangde naar water uit Bethlehems bornput. Sommigen houden dit verlangen voor een begeerte naar het openbare welzijn, en dat zijn bedoeling was: "0 konden wij toch die Filistijnse bezetting uit Bethlehem verjagen, om aldus deze mijn geliefde stad weer tot de onze te maken", de bornput genomen zijnde voor de stad, zoals met de rivier dikwijls het land wordt aangeduid, waar zij doorheen stroomt. Maar indien hij het aldus heeft bedoeld, hebben de hem omringenden het toch zo niet begrepen, en daarom schijnt het veeleer een ogenblik van zwakheid bij hem geweest te zijn. Het was oogsttijd, het weer was warm, hij

had dorst, goed drinkwater was misschien schaars, en daarom begeert hij vurig: "Kon ik slechts een enkele teug hebben van het water uit Bethlehems bornput!" Met het water uit die bron had hij zich dikwijls verkwikt, toen hij een jongeling was, en nu kan hem geen ander dan dit water bevredigen, hoewel het schier onmogelijk is om er aan te komen. Ander water zou zijn dorst even goed kunnen lessen, maar hij achtte dit water nu boven alle andere water begeerlijk. Hij gaf toe aan een lust, zonder dat hij er eigenlijk reden voor kon geven. Het is dwaas om zodanige lust te hebben, en nog dwazer is het om hem te willen bevredigen. Wij behoren onze lusten te onderdrukken, als zij zo bovenmate uitgaan naar dingen, die werkelijk aangenamer zijn dan andere dingen. Laat u niet bevredigen door smakelijke spijzen, maar nog veel meer als zij uitgaan naar dingen, die slechts een opkomende gril betreffen.

b. Hoe kloekmoedig deze drie helden, Abisaï Benaja en een opgenoemde, door het leger van de Filistijnen heenbreken, het gevaar in de mond liepen, en, zonder Davids voorkennis, water uit Bethlehems bornput hebben gehaald. Toen hij er naar verlangde, was het verre van hem om te begeren dat iemand van zijn mannen zijn leven zou wagen om het te halen, maar deze drie hebben het gedaan, vers 16, om te tonen:

(1). Hoe hoog zij hun vorst waardeerden, en met welk een genoegen zij zich aan het grootste gevaar blootstelden en de grootste moeilijkheden verdroegen in zijn dienst. David was wel tot koning gezalfd, maar hij was toen nog een balling, een arme vorst, die zich door geen uitwendige voordelen aan de genegenheid en achting van zijn volgelingen kon aanbevelen, en hij was toen ook niet instaat hen te bevorderen of te belonen, maar deze drie waren aldus ijverig om hem voldoening te geven, omdat zij vast geloofden dat de tijd van de beloning komen zou. Laat ons bereid zijn om alles te wagen voor de zaak van Christus, zelfs als het een lijdende zaak is, ons er van verzekerd houdende dat zij zal overmogen, en dat wij er in het einde niets bij zullen verliezen. Waren zij zo ijverig om op de minste wenk van hun vorst hun leven te wagen en was het hun eerzucht hem te behagen? En zullen wij ons de Heere Jezus niet aanbevelen door een gereed volbrengen van Zijn wil, die ons te kennen wordt gegeven door Zijn woord, Zijn Geest, de leidingen van Zijn voorzienigheid?
(2). Hoe weinig zij de Filistijnen vreesden. Zij waren blij met een gelegenheid om hen te tarten. Of zij heimelijk door het leger zijn gebroken met zoveel voorzichtigheid en beleid dat de Filistijnen hen niet ontdekten, of openlijk, terwijl hun blik en houding zoveel schrik en ontzag inboezemden, dat de Filistijnen hen niet durfden tegentreden, is niet zeker, maar het schijnt wel dat zij zich met het zwaard in de vuist een weg gebaand hebben. Maar zie:

(3). Met hoeveel zelfverloochening David, toen hij dit van verre gehaalde en duurgekochte water verkregen had, het heeft uitgegoten voor de Heere, vers 16.
a. Aldus wilde hij tonen hoe dierbaar hem het leven van zijn krijgslieden was, en hoe verre het van hem was om hun bloed te willen verspillen, Psalm 72:14. Kostelijk in Gods oog is de dood van Zijn gunstgenoten.
b. Aldus wilde hij zijn leedwezen er over betuigen, dat hij het dwaze woord heeft gesproken, hetwelk aan deze mannen aanleiding heeft gegeven om hun leven in de waagschaai te stellen. Grote mannen moeten voorzichtig zijn in hun spreken, opdat van hetgeen zij zeggen geen slecht gebruik worde gemaakt door degenen, die hen omringen.
c. Aldus wilde hij een dergelijke roekeloosheid voor het vervolg voorkomen.
d. Aldus wilde hij die dwaze zin in hemzelf tegengaan en er zichzelf voor straffen die wens gekoesterd te hebben, en tonen dat hij sobere gedachten had, die zijn roekeloze gedachten in toom konden houden, en dat hij zich wist te verloochenen in hetgeen waar zijn hart het meest op gesteld was. Zodanige zelfverloochening betaamt hun die wijs, groot en Godvruchtig zijn.
e. Aldus wilde hij Gode eer en heerlijkheid geven. het water, tot zo dure prijs verkregen,

achtte hij te goed, te kostbaar om door hem gedronken te worden, en alleen geschikt om als een drankoffer voor de Heere te worden uitgegoten. Het was het bloed van deze mannen, het kwam aan God toe, want het bloed was altijd het Zijne.
f. Bisschop Patrick spreekt van sommigen, die denken dat David hiermede toonde dat het geen materieel water was, waarnaar hij verlangde, maar de Messias, die het water des levens had, die, naar hij wist, te Bethlehem geboren zou worden, dat de Filistijnen dus niet zullen kunnen vernietigen.
g. Eindelijk. Heeft David dit water als iets zeer kostelijks beschouwd, dat met gevaar van het bloed dier mannen verkregen was, en zullen wij dan niet nog veel meer de weldaden op prijs stellen, om welke te verkrijgen onze gezegende Heiland Zijn bloed heeft gestort? Laat ons het bloed des testaments niet onderschatten, zoals zij doen, die de zegeningen van het verbond onderschatten.

2. De kloeke daden van twee hunner bij andere gelegenheden. Abisaï heeft op eenmaal drie honderd mannen verslagen, vers 18, 19. Benaja heeft veel grote dingen gedaan.
a. Hij versloeg twee Moabieten, die mannen waren als leeuwen, vers 20, zo stoutmoedig en sterk, zo woest en woedend als leeuwen.
b. Hij sloeg een leeuw in een kuil, hetzij in zelfverdediging zoals Simson, of misschien uit vriendelijkheid voor het land, een leeuw, die kwaad had aangericht. Daar het in de sneeuwtijd was, was hij stijver en de leeuw woedender en hongeriger, en toch overmeesterde hij hem.
c. Hij sloeg een Egyptisch man, bij welke gelegenheid wordt niet gezegd. Hij - de Egyptenaar - was goed gewapend, maar Benaja viel hem aan met geen beter wapen dan een wandelstok, ontwrong hem handig zijn spies en doodde hem er mee, vers 21. Voor dit en andere dergelijke wapenfeiten heeft David hem bevorderd tot kapitein van de lijfwacht, of staande krijgsmacht, vers 23.

III. Minder dan het tweede drietal, maar toch van groot aanzien waren de een en dertig, die hier met name genoemd zijn, vers 24 en verv. Asahel is de eerste, hij werd verslagen door Abner in het begin van Davids regering, maar verloor zijn plaats niet op deze lijst. Elhanan is de volgende, hij was een broeder van Eleazar, een van de eerste drie, vers 9. De bijnamen, die hun hier worden gegeven, schijnen ontleend te zijn aan de plaatsen hunner geboorte of hunner woning, zoals dit ook met veel bijnamen onder ons oorspronkelijk het geval is geweest. Uit alle delen des lands werden de verstandigste en dapperste mannen gekozen om de koning te dienen. Verscheidenen van degenen, die hier genoemd zijn, vinden wij als oversten van de twaalf afdelingen door David aangesteld, een voor elke maand van het jaar, 1 Kronieken 27. Zij, die goed en heldhaftig gehandeld hadden, werden naar verdiensten bevorderd. Een hunner was de zoon van Achitofel, vers 34, de zoon vermaard in het leger, zoals de vader het geweest is in de raad. Maar Uria, de Hethiet die het laatst genoemd is, brengt de zonde van David weer in herinnering, en die zonde wordt er wel zeer door verzwaard, dat een man, die zich zo verdienstelijk heeft gemaakt jegens zijn koning en zijn land, op die wijze behandeld is geworden. Onder alle deze wordt Joab niet genoemd, hetzij:

1. Omdat hij zo groot was, dat het niet nodig was hem te noemen, de eerste van de eerste drie was de voornaamste onder de kapiteins, maar Joab was boven hen allen als generaal. Of:
2. Omdat hij niet verdiende genoemd te worden, want hoewel hij ontegenzeglijk een groot krijgsman was en genoeg Godsdienstzin had om zijn buit aan het huis Gods te wijden, 1 Kronieken 26:28, heeft hij toch evenveel van zijn eer verloren door twee van Davids vrienden te doden, als hij ooit eer behaald heeft door zijn vijanden te doden. Ook Christus, de Zone Davids, heeft Zijn helden, die evenals de helden van David geïnspireerd zijn door Zijn voorbeeld, Zijn strijd strijden tegen de geestelijke vijanden van Zijn koninkrijk, en in Zijn

kracht meer dan overwinnaars zijn. Christus' apostelen zijn Zijn onmiddellijke dienaren en volgelingen geweest, hebben veel voor Hem gedaan en geleden, en zijn er eindelijk toe gekomen om met Hem te heersen. Zij worden met ere vermeld in het Nieuwe Testament, zoals die in het Oude inzonderheid in Openbaring 21:14. Ja van al de krijgsknechten van Jezus Christus zijn de namen beter bewaard dan die zelfs van deze helden, want zij zijn geschreven in de hemel. Die eer hebben al Zijn heiligen.

HOOFDSTUK 24

1 En de toorn des HEEREN voer voort te ontsteken tegen Israël; en Hij porde David aan tegen henlieden, zeggende: Ga, tel Israël en Juda. 2 De koning dan zeide tot Joab, de krijgsoverste, die bij hem was: Trek nu om, door alle stammen van Israël, van Dan tot Ber - seba toe, en tel het volk, opdat ik het getal des volks wete. 3 Toen zeide Joab tot de koning: Nu doe de HEERE, uw God, tot dit volk, zoals deze en die nu zijn, honderdmaal meer, dat de ogen van mijn heer de koning het aanzien; maar waarom heeft mijn heer de koning lust tot deze zaak? 4 Doch des konings woord nam de overhand tegen Joab, en tegen de oversten des heirs. Alzo toog Joab uit, met de oversten des heirs, van des konings aangezicht, om het volk Israël te tellen. 5 En zij gingen over de Jordaan, en legerden zich bij Aroer, ter rechterhand der stad, die in het midden is van de beek van Gad, en aan Jaezer. 6 Voorts kwamen zij in Gilead, en in het lage land Hodsi; ook kwamen zij tot Dan - jaan, en rondom bij Sidon. 7 En zij kwamen tot de vesting van Tyrus, en alle steden der Hevieten en der Kanaanieten; en zij kwamen uit aan het zuiden van Juda te Ber - seba. 8 Alzo togen zij om door het ganse land; en ten einde van negen maanden en twintig dagen kwamen zij te Jeruzalem. 9 En Joab gaf de som van het getelde volk aan de koning; en in Israël waren achthonderd duizend strijdbare mannen, die het zwaard uittrokken, en de mannen van Juda waren vijfhonderd duizend man.

10 En Davids hart sloeg hem, nadat hij het volk geteld had; en David zeide tot de HEERE: Ik heb zeer gezondigd in hetgeen ik gedaan heb; maar nu, o HEERE, neem toch de misdaad Uws knechts weg, want ik heb zeer zottelijk gedaan. 11 Als nu David des morgens opstond, zo geschiedde het woord des HEEREN tot de profeet Gad, Davids ziener, zeggende: 12 Ga heen, en spreek tot David: Alzo zegt de HEERE: Drie dingen draag Ik u voor; verkies u een uit die, dat Ik u doe. 13 Zo kwam Gad tot David, en maakte het hem bekend, en zeide tot hem: Zal u een honger van zeven jaren in uw land komen? Of wilt gij drie maanden vlieden voor het aangezicht uwer vijanden, dat die u vervolgen? Of dat er drie dagen pestilentie in uw land zij? Merk nu, en zie toe, wat antwoord ik Dien zal wederbrengen, Die mij gezonden heeft.

14 Toen zeide David tot Gad: Mij is zeer bange; laat ons toch in de hand des HEEREN vallen, want Zijn barmhartigheden zijn vele, maar laat mij in de hand van mensen niet vallen. 15 Toen gaf de HEERE een pestilentie in Israël, van de morgen af tot de gezetten tijd toe; en er stierven van het volk, van Dan tot Ber - seba toe, zeventig duizend mannen.

16 Toen nu de engel zijn hand uitstrekte over Jeruzalem, om haar te verderven, berouwde het de HEERE over dat kwaad, en Hij zeide tot de engel, die het verderf onder het volk maakte: Het is genoeg, trek uw hand nu af. De engel des HEEREN nu was bij de dorsvloer van Arauna, de Jebusiet. 17 En David, als hij de engel zag, die het volk sloeg, sprak tot de HEERE, en zeide: Zie ik, ik heb gezondigd, en ik, ik heb onrecht gehandeld, maar wat hebben deze schapen gedaan? Uw hand zij toch tegen mij en tegen mijns vaders huis. 18 En Gad kwam tot David op dienzelfden dag, en zeide tot hem: Ga op, richt de HEERE een altaar op, op de dorsvloer van Arauna, de Jebusiet. 19 Alzo ging David op naar het woord van Gad, gelijk als de HEERE geboden had. 20 En Arauna zag toe, en zag de koning en zijn knechten tot zich overkomen; zo ging Arauna uit, en boog zich voor de koning met zijn aangezicht ter aarde. 21 En Arauna zeide: Waarom komt mijn heer de koning tot zijn knecht? En David zeide: Om dezen dorsvloer van u te kopen, om de HEERE een altaar te bouwen, opdat deze plage opgehouden worde van over het volk. 22 Toen zeide Arauna tot David: Mijn heer de koning neme en offere, wat goed is in zijn ogen; zie, daar de runderen ten brandoffer, en de sleden en het rundertuig tot hout. 23 Dit alles gaf Arauna, de koning, aan de koning. Voorts zeide Arauna tot de koning: De HEERE uw God neme een welgevallen in u! 24 Doch de koning zeide tot Arauna: Neen, maar ik zal het zekerlijk van u kopen voor de prijs; want ik zal de HEERE, mijn God, niet offeren brandofferen om niet. Alzo kocht David de dorsvloer en de runderen voor vijftig zilveren sikkelen. 25

En David bouwde aldaar de HEERE een altaar, en offerde brandofferen en dankofferen. Alzo werd de HEERE de lande verbeden, en deze plage van over Israël opgehouden.

De laatste woorden van David, die wij in het vorige hoofdstuk gelezen hebben, waren zeer goed, bewonderenswaardig goed, maar in dit hoofdstuk lezen wij van sommige van zijn laatste werken, die niet van de beste waren, maar hij heeft berouw gehad en zich bekeerd en hij heeft de eerste werken weer gedaan, en zo is hij toch goed geëindigd. Wij hebben hier:

I. Zijn zonde, die bestond in het volk te tellen in de hoogmoed van zijn hart, vers 1 - 9.
II. Zijn overtuiging van die zonde, en zijn berouw er over vers 10.
III. Het oordeel, dat deswege over hem gekomen is, vers 11 - 15.
IV. Het ophouden van het oordeel, vers 16, 17.
V. Het oprichten van een altaar ten teken dat God met hem en het volk verzoend was, vers 18 - 25.

2 Samuël 24:1 - 9
Wij hebben hier:
I. De order, die David aan Joab gaf om het volk van Israël en Juda te tellen, vers 1, 2. Er zijn twee dingen, die hier vreemd schijnen.

1. Het zondige er van. Welk kwaad was hierin gelegen? Heeft Mozes niet zonder enigerlei zonde of misdaad het volk tweemaal geteld? Behoort politieke rekenkunde niet tot het staatkundig beleid van een vorst? Moet de herder het getal van zijn schapen niet kennen? Kent de Zone Davids niet al de Zijnen bij naam? Zou hij van deze telling of berekening geen goed gebruik kunnen maken? Welk kwaad doet hij als hij dit doet?
Antwoord. Het is zeker dat het een zonde was, een grote zonde, maar waarin het kwaad er van lag, is niet zo zeker.
a. Sommigen denken dat de verkeerdheid hierin lag, dat hij degenen telde, die onder de twintig jaren oud waren, zo zij slechts de vereiste statuur en kracht hadden om de wapenen te kunnen dragen, en dat was de reden waarom het aantal van de getelden niet in de openbare gedenkschriften is aangetekend: zij was onwettig, 1 Kronieken 27:23, 24.
b. Anderen denken dat de fout hierin lag, dat hij de halve sikkel niet eiste, die opgebracht moest worden ten dienste van het heiligdom, telkenmale als het volk geteld werd, "tot verzoening hunner ziel," Exodus 30:12.
c. Anderen denken dat hij het deed met de bedoeling om een schatting van hen te heffen voor zichzelf, om in zijn schatkist gestort te worden. Als hij hun aantal kende, dan wist hij ook hoe hoog het bedrag dier heffing zijn zou, maar hiervan blijkt niets en David heeft ook nooit belastingen opgelegd.
d. De fout bestond hierin, dat hij het deed zonder orders van God om het te doen, en dat het toen ook niet nodig was. Het was een nutteloze moeite en last voor hemzelf en voor het volk.
e. Sommigen denken dat het een belediging was voor de aloude belofte door God gedaan aan Abraham, dat zijn zaad ontelbaar zou wezen als het stof van de aarde, het rook naar wantrouwen in die belofte, of een bedoeling om aan te tonen, dat zij niet naar de letter vervuld was. Hij wilde diegenen tellen, van wie God gezegd had, dat zij niet geteld zouden kunnen worden. Zij weten niet wat zij doen, die het woord van God zoeken te logenstraffen.
f. Het ergste in deze telling van het volk was, dat David het deed in de hoogmoed zijns harten, hetgeen Hizkia's zonde was in het tonen van zijn schatten aan de gezanten.

(1). Het was een trotse waan van zijn eigen grootheid, door het gebied te hebben over zo'n talrijk volk, alsof hun toeneming aan zijn beleid te danken was, terwijl zij alleen en uitsluitend toegeschreven moest worden aan de zegen van God.
(2). Het was een hoogmoedig vertrouwen op zijn eigen kracht. Door het getal van zijn volk ter kennis te brengen van de natiën, dacht hij hun zoveel te meer geducht toe te schijnen, en hij twijfelde niet of hij zou, indien er een oorlog mocht uitbreken, zijn vijanden overweldigen door het getal van zijn strijders, meer bebouwende op een vlezen arm dan hem betaamde, die zoveel geschreven heeft van op God alleen te vertrouwen. God oordeelt niet over de zonde zoals wij er over oordelen. Wat ons onschuldig en onschadelijk toeschijnt, of tenminste slechts een kleine overtreding, kan een grote zonde wezen in het oog van God, die de beginselen van de mensen ziet, en een oordeler is van de gedachten en van de overleggingen des harten.

2. De bron, waaruit het hier wordt gezegd voort te komen, is nog vreemder, vers 1. Het is niet vreemd dat de toorn des Heeren ontstoken was tegen Israël, daar was reden genoeg voor, zij waren ondankbaar voor de zegeningen van Davids regering, hadden zich op vreemde, onverklaarbare wijze laten bewegen eerst om Absalom te volgen en aan te hangen en daarna Seba. Wij hebben redenen te geloven dat hun vrede en hun overvloed hen zinnelijk maakten zodat zij zich aan vleselijke gerustheid overgaven, en daarom was God misnoegd op hen, maar dat Hij in Zijn misnoegdheid David heeft aangepord om het volk te tellen, dat is zeer vreemd. Wij zijn er zeker van dat God de werker niet is van zonde, Hij verzoekt niemand, er wordt ons gezegd 1 Kronieken 21:1, dat Satan David aanporde om Israël te tellen. Satan als een vijand opperde het, zoals hij het in het hart van Judas heeft gegeven om Christus te verraden. God, als rechtvaardig rechter, liet het toe, met de bedoeling om met deze zonde van David ook andere zonden van Israël te straffen, waarvoor Hij hen ook zonder dit rechtvaardig had kunnen straffen.
Maar, evenals Hij tevoren een hongersnood over hen bracht om de zonde van Saul, zo bracht Hij nu een pestilentie over hen om de zonde van David, opdat vorsten hieruit zullen leren om, als de oordelen Gods zijn uitgegaan, te vermoeden dat hun zonden de oorzaak zijn van de twist, en zich dus zullen bekeren en verbeteren, hetgeen dan een grote invloed zou uitoefenen op de nationale bekering en hervorming, en opdat het volk zou leren te bidden voor hen, die in hoogheid zijn, dat God hen weerhouden zal van zondigen, want als zij zondigen, zal het land er onder lijden.

II. Joabs oppositie tegen deze orders. Zelfs hij bespeurde Davids dwaasheid en ijdelheid in dit plan. Hij merkte op dat David er geen andere reden voor gaf, dan alleen deze: Tel het volk, opdat ik het getal des volks wete, en daarom tracht hij hem van zijn hoogmoed af te leiden, en wel op een veel behoorlijker wijze dan toen hij hem van zijn hartstocht zocht af te leiden bij de dood van Absalom, toen sprak hij op ruwe en beledigende wijze, Hoofdstuk 19:5 - 7, maar nu zoals het hem betaamde te spreken, vers 3. Nu doe de Heere, uw God, tot dit volk zoals deze en die nu zijn, honderdmaal meer. Het is niet nodig hun belasting op te leggen, of hen voor de krijgsdienst te werven, of hen op enigerlei wijze te verdelen. Zij zijn allen gerust en gelukkig, en het is zijn wens dat hun getal nog mocht toenemen, en dat de koning, hoewel hij reeds oud is, dit nog beleven zal en er de voldoening van zal hebben. Maar waarom heeft mijn heer de koning lust tot deze zaak? Waartoe is het nodig? "Pauperis est numerare pecus - Laat het aan de armen over om hun schapen te tellen."
En inzonderheid, waarom zou David, die zoveel spreekt van het zich verlustigen in God en in de oefeningen van de Godsvrucht, en die - oud zijnde - naar men zou denken, hetgeen eens kinds was teniet zou doen, lust hebben (zo noemt hij het op bescheiden wijze, maar hij bedoelt: de hoogmoed hebben) in iets van die aard? Veel dingen, die op zichzelf niet zondig

zijn, worden zonde voor ons, omdat wij er bovenmatig veel genot en genoegen in hebben. Joab bespeurde Davids ijdelheid hierin, maar David was er zich niet van bewust, bemerkte het niet. Het zou goed voor ons zijn een vriend te hebben, die ons getrouw vermaant en waarschuwt, als wij iets zeggen of doen, dat hoogmoedig en verwaand is, want dat gebeurt ons dikwijls zonder dat wij er ons van bewijst zijn.

III. De orders worden desniettemin ten uitvoer gebracht. Des konings woord nam de overhand, vers 4. hij stond er op dat het gedaan zou worden. Joab moet er geen bedenkingen tegen inbrengen opdat het de schijn niet zou hebben dat hij zijn tijd en moeite niet over had voor de dienst des konings. Het is voor grote mannen een ongeluk, dat zij personen in hun omgeving hebben, die hen behulpzaam willen zijn in hetgeen kwaad is. Overeenkomstig het bevel begeeft Joab er zich toe, schoon met enige weerzin, om dit onaangename werk te doen, en neemt de oversten des heirs mee om er hem bij te helpen. Zij begonnen in de verst afgelegen plaatsen, eerst in het oosten, aan de andere kant van de Jordaan, vers 5, toen togen zij naar Dan in het noorden, vers 7, en zo naar Tyrus in het oosten, en vandaar naar Berseba in het zuiden, vers 7. Meer dan negen maanden werden doorgebracht met die telling, veel moeite en verbazing werd er door veroorzaakt in het land, vers 8, en eindelijk werd de som totaal tot de koning te Jeruzalem gebracht, vers 9.
Of het aantal al of niet aan Davids verwachting beantwoordde wordt ons niet gezegd, ook niet of zijn hoogmoed er door gevoed dan wel terneergeslagen werd. Zij waren zeer talrijk, maar misschien toch niet zo talrijk als hij dacht. Zij hadden zich in Kanaän niet zo vermenigvuldigd als in Egypte, en hun getal was weinig meer dan verdubbeld sedert zij ongeveer vier honderd jaren tevoren onder Jozua in Kanaän waren gekomen, toch blijkt hieruit, dat Kanaän een zeer vruchtbaar land was, daar binnen zo enge grenzen zoveel duizenden gevoed konden worden.

2 Samuël 24:10 - 17
I. Wij hebben hier Davids berouw en belijdenis van zijn zonde het volk geteld te hebben. Terwijl de zaak gedaan werd, gedurende al die negen maanden, zien wij niet dat David zich bewust werd van zijn zonde (want dan zou hij de order herroepen hebben, die hij had gegeven). Maar toen de telling geschied was en de som totaal hem voorgelegd werd, toen, in diezelfde nacht, ontwaakte zijn geweten en gevoelde hij de smart op het ogenblik wanneer hij er zich het genoegen van had beloofd te smaken. Het feestmaal van de voldoening in het aantal zijns volks, werd tot gal in de aderen in zijn binnenste, schuldbesef wierp een nevel over de vreugde, vers 10.

1. Hij was tot overtuiging gekomen van zijn zonde, zijn hart sloeg hem eer de profeet nog tot hem gekomen was, zijn geweten toonde hem het kwaad van hetgeen hij gedaan had, nu bleek hem dat een zonde, zware zonde, te zijn, waarin hij tevoren geen kwaad had gezien. Met groot, innig leedwezen dacht hij er over na, en zijn hart sloeg hem. Het is goed dat, wanneer een mens gezondigd heeft, hij een hart heeft, dat hem er om slaat, het is een goed teken, dat er een beginsel van genade is in het hart, en een goede stap naar berouw en bekering.

2. Hij beleed het voor God, en bad vurig om vergeving er voor.
a. Hij erkent dat hij gezondigd heeft, grotelijks gezondigd heeft, hoewel er voor anderen geen of weinig zonde in scheen te zijn. Ware boetvaardigen, die een teder geweten hebben, zien het kwaad in de zonde, dat anderen er niet in zien.
b. Hij erkent zottelijk, zeer zottelijk gedaan te hebben, omdat hij het in de hoogmoed zijns harten gedaan heeft, en het was dwaas in hem hoogmoedig te zijn op het getal zijns volks, daar zij Gods volk waren, niet zijn volk, en hoevelen zij ook waren, God kon spoedig hun getal verminderen.

c. Hij roept tot God om vergeving: maar nu o Here, neem toch de misdaad Uws knechts weg. Als wij onze zonden belijden, dan mogen wij bidden in het geloof, dat God ze zal vergeven, en door vergevende genade de ongerechtigheid zal wegnemen, die wij door oprecht berouw hebben weggeworpen.

II. De rechtvaardige en noodzakelijke straf die hij voor zijn zonde heeft geleden. David was gedurende de nacht heen en weer geslingerd onder het besef van zijn zonde, hij had er geen rust om in zijn gebeente, en des morgens stond hij op, verwachtende Gods misnoegen tegen hem te zullen horen om hetgeen hij gedaan had, of zich voornemende om er met Gad, zijn ziener, over te spreken. Gad wordt zijn ziener genoemd, omdat hij hem altijd in zijn nabijheid had om met hem over de dingen Gods te raadplegen en gebruik van hem maakte als zijn geestelijke raadsman en gids. Maar God kwam hem voor, en bestuurde Gad in hetgeen hij tot hem zeggen moest, vers 11, en het wordt gesteld en aangenomen:

1. Dat David gestraft moet worden voor zijn verkeerdheid, het is een te grote misdaad, en doet God al te zeer oneer aan om ongestraft te kunnen blijven zelfs in David. Van de zeven dingen, die God haat, is hoogmoed het eerste, Spreuken 6:17. Zij, die waarlijk berouw hebben van hun zonden en er vergeving voor hebben ontvangen, zullen toch dikwijls in deze wereld er voor te lijden hebben.

2. De straf moet beantwoorden aan de zonde. Hij was trots op het grote aantal zijns volks, en daarom moet het oordeel, waarmee hij voor die zonde gekastijd wordt, van zo'n aard zijn, dat hun aantal vermindert. Het is rechtvaardig in God om hetgeen onze hoogmoed gaande maakt, van ons weg te nemen, of het ons tot bitterheid te maken, het op de een of andere wijze onze straf te doen zijn.

3. Het moet een straf zijn, waarin door het volk grotelijks gedeeld zal worden, want de toorn des Heeren was ontstoken tegen Israël vers 1. Hoewel het Davids zonde was, die de sluisdeuren heeft opengezet, heeft toch de zonde des volks bijgedragen tot de overstroming. Betreffende nu de straf, die opgelegd moet worden:
A. Wordt aan David gezegd de roede te kiezen, waarmee hij geslagen zal worden, vers 12, 13. Zijn hemelse Vader moet hem kastijden, maar om te tonen dat Hij het niet gaarne, niet van harte doet, geeft Hij aan David verlof om te kiezen of het door oorlog, hongersnood of pestilentie zal zijn, drie zware oordelen, die een volk grotelijks verzwakken en verminderen. Met hem aldus voor die keus te stellen, bedoelde God:
a. Hem temeer te verootmoedigen voor zijn zonde, die hij aldus als uitermate zondig zal leren kennen als hij zal bedenken hoe uitermate zwaar ieder van deze oordelen zijn zou.
b. Hem de trotse waan te verwijten, die hij had van zijn soevereiniteit over Israël, hij, die zo'n groot vorst is, begint te denken dat hij kan krijgen wat hij wil. "Komaan dan", zegt God, "welk van deze drie dingen wilt gij hebben?" Vergelijk Jeremia 34:17. "Ik roep een vrijheid tegen ulieden uit," maar het is een vrijheid zoals die van David, "een vrijheid ten zwaarde, ter pestilentie en ten honger," en Jeremia 15:2, "wie ten dood, ten dode." Of:
c. Om hem aan te moedigen onder de kastijding, hem latende weten dat God hem niet van Zijn gemeenschap uitstiet, maar dat Zijn verborgenheid toch nog voor hem was, en dat Hij, hem beproevende, zijn formering kende wist wat hij het best kon dragen. Of:
d. Dat hij zoveel geduldiger de roede zou verdragen, als het een roede is die hijzelf heeft gekozen. De profeet zegt hem met zichzelf te rade te gaan, en hem dan te zeggen welk antwoord hij die zal wederbrengen die hem gezonden heeft. Leraren worden van God tot ons gezonden, en zij moeten verslag doen van het succes hunner zending. Wij moeten dus wel

bedenken, welk antwoord zij van onzentwege zullen wederbrengen, opdat zij hun rekenschap van ons zullen geven met vreugde.

B. Hij verzet zich alleen tegen het oordeel des zwaards, maar wat de twee anderen betreft, hij laat het aan God over welk het zijn zal, maar geeft te kennen, dat hij nog eerder de pestilentie zou kiezen, vers 14. Mij is zeer bange, en wel mocht hij, als de vrees en de kuil en de strik over hem zijn, en zo hij aan het een ontkomt, noodwendig in het andere moet vallen, Jeremia 48:43, 44. Zonde brengt de mensen in het nauw, wijze en Godvruchtige mensen brengen zich dikwijls in benauwdheid door hun eigen dwaasheid.
a. Hij vraagt dat God hem niet in de handen van de mensen zal laten vallen, wat er ook geschiede: Laat mij niet drie maanden vlieden voor het aangezicht mijner vijanden, dat zou al de glorie bezoedelen van Davids triomfen en aan de vijanden van God en Israël aanleiding geven om zich trots te gedragen, zie Deuteronomium 32:26, 27. Hun barmhartigheden zijn wreed, en in drie maanden zullen zij de natie een schade toebrengen, die in vele jaren niet hersteld kan worden. Maar,

b. Hij geeft zich aan God over: Laat ons toch in de hand des Heeren vallen want zijn barmhartigheden zijn vele. Mensen zijn Gods hand, zo worden zij genoemd in Psalm 17:14. Het zwaard wordt door Hem gezonden, maar toch zijn er oordelen, die meer onmiddellijk van Zijn hand komen dan andere, zoals hongersnood en pestilentie, en welk van die de gesel zal zijn, laat hij aan God over, die het oordeel zendt, dat het kortst van duur is, opdat Hij zoveel eerder kan tonen verzoend te zijn. Maar sommigen denken dat David door deze woorden zijn keus van pestilentie had te kennen gegeven. Het land had zich nog niet geheel hersteld van de hongersnood, waaronder het drie jaren lang had geleden vanwege de Gibeonieten, en daarom: laat ons met die roede niet gekastijd worden, want ook dat zal een triomf wezen voor de naburen, vandaar dat wij lezen "van de smaadheid des hongers", Ezechiel 36:30. Maar zo Israël verminderd moet worden, laat het dan door de pestilentie zijn, want dat is: vallen in de hand des Heeren, die gewoonlijk dat oordeel deed komen door de hand van Zijn eigen, onmiddellijke dienaren, de engelen, zoals bij de dood van de eerstgeborenen in Egypte.
Dat is een oordeel, waaraan David zelf en zijn eigen gezin evenzeer blootgesteld zijn als de geringste onderdaan, maar zo is het niet met hongersnood of met het zwaard en daarom kiest David, die zich diep bewust is van zijn schuld, dat oordeel. Het zwaard en de honger zullen de een zowel verteren als de ander, maar men kan zich voorstellen, dat de verderfengel zijn zwaard zal trekken tegen hen, die bij God als de schuldigsten bekend zijn. Dit oordeel zal het kortst duren, en hij schrikt terug voor de gedachte om lang onder de tekenen van Gods misnoegen te moeten zijn. "Vreeslijk is het, zegt de apostel, te vallen in de handen des levenden Gods," Hebreeen 10:31, vreeslijk inderdaad voor zondaren, die zich door hun onboetvaardigheid uitgesloten hebben van alle hoop op Zijn genade. Maar David, een boetvaardige, durft zich in Gods hand werpen, wetende dat hij zal bevinden, dat Zijn barmhartigheden vele zijn. Godvruchtige mensen zullen, al liggen zij ook onder Gods misnoegen, geen andere dan goede gedachten van Hem koesteren. "Zo Hij mij doodde zal ik toch op Hem vertrouwen," Job 13:15.

c. Dientengevolge wordt een pestilentie gezonden vers 15, van Dan tot Ber - Seba, van het een uiteinde des rijks tot het andere, hetgeen aantoont, dat zij onmiddellijk van de hand Gods komt en niet door natuurlijke oorzaken. David heeft zijn keus, hij lijdt door een wonder en niet door gewone middelen. Zij duurde van de morgen (die eigen morgen, toen het in Davids keus gegeven werd, welke straf hij zou lijden) tot de gezette tijd, dat is: tot aan de derde dag. Dat is het gevoelen van Dr. Poole, of alleen tot aan de avond van de eerste dag, de gezette tijd voor het avondoffer, zoals bisschop Patrick en anderen het verstaan, die uitrekenen dat de

pestilentie slechts negen uur geduurd heeft, en dat God in ontferming over David de tijd, die Hij eerst genoemd had, heeft verkort. De sterfte door deze pestilentie veroorzaakt was zeer groot, er stierven zeventig duizend mannen, die allen in weinige uren gezond en ziek waren en stierven. Welk een ontzettend geschrei ging er toen, naar wij ons kunnen voorstellen, op in het land Israëls, zoals in Egypte toen de eerstgeborenen gedood werden, maar dat was te middernacht, nu was het overdag, Psalm 91:6. Zie de kracht van de engelen, als God hun een opdracht geeft, hetzij om te behouden of te verderven. Joab brengt negen maanden door met zijn pen, de engel slechts negen uren met zijn zwaard in al de hoeken en landpalen Israëls. Zie hoe gemakkelijk God de hoogmoedige zondaar terneer kan werpen en hoeveel wij dagelijks aan de lankmoedigheid Gods verschuldigd zijn. Davids overspel wordt voor het ogenblik gestraft met de dood van slechts een kind, zijn hoogmoed met de dood van al die duizenden zozeer wordt hoogmoed door God gehaat. Het getal van de verslagenen klimt schier op tot een halve decimatie zeventig duizend was ongeveer een op twintig. Nu kunnen wij onderstellen dat "de haren van Davids vlees te berge zijn gerezen van verschrikking voor God, en dat hij heeft gevreesd voor Zijn oordelen," Psalm 119:120.

III. God heeft genadig het oordeel doen ophouden toen het in Jeruzalem kwam, vers 16. De engel strekte zijn hand uit over Jeruzalem, alsof hij daar nog grotere verwoesting wilde gaan aanrichten dan overal elders, om het te verderven. Het land had van de bittere beker gedronken, maar Jeruzalem moet er de droesem van drinken. Het schijnt dat Jeruzalem het laatst geteld was, en daarom bleef die stad bewaard om het laatst door de plaag getroffen te worden, misschien was er in Jeruzalem meer goddeloosheid, inzonderheid meer hoogmoed, (en dat was de zonde, die nu bezocht werd) dan elders, en daarom is de hand des verderfengels er over uitgestrekt, maar toen berouwde het de Heere over dat kwaad, veranderde Hij, niet van zin, maar van wijze, en zei tot de verderfengel: Het is genoeg trek uw hand nu af, en laat de barmhartigheid roemen tegen het oordeel. Jeruzalem zal gespaard worden om der wille van de ark, want het is de plaats, die God verkoren heeft om er Zijn naam te stellen. Zie hier hoe bereid God is om te vergeven en hoe weinig behagen Hij vindt in te straffen, en laat het ons aanmoedigen om Hem op de weg van Zijn oordelen tegen te komen met berouw en bekering. Dit was op de berg Moria.
Dr. Lightfoot merkt op dat op de eigen plaats waar Abraham door een tegenbevel uit de hemel weerhouden werd zijn zoon te slachten, deze engel door een zelfde tegenbevel weerhouden werd om Jeruzalem te verderven/ Het is om de wil van het grote offer, dat ons verbeurd leven tegen de verderfengel wordt behoed.

IV. Davids vernieuwd berouw over zijn zonde bij deze gelegenheid, vers 17. Hij zag de engel (God had er zijn ogen voor geopend) zag zijn zwaard, uitgestrekt om te verderven, een vlammend zwaard, zag hem gereed om het op de hem gegeven orders met de verdelging op te houden, in de schede te steken. Dit ziende sprak hij, niet tot de engel, (hij wist beter dan zich in de tegenwoordigheid des Meesters tot de dienaar te richten of aan het schepsel de eer te geven, die alleen aan de Schepper toekomt) maar tot de Heere, en zei: Zie, ik heb gezondigd. Ware boetvaardigen zullen, hoe meer zij van Gods sparende, vergevende genade ontvangen, des te meer verootmoedigd zijn om de zonde en des te meer vastberaden om haar te haten en te vlieden. "Opdat gij u schaamt, wanneer Ik voor u verzoening doen zal," Ezechiel 16:63. Merk op:

1. Hoe hij zich beschuldigt, alsof hij geen woorden genoeg had om het slechte van zijn zonde in het licht te stellen, "ik heb gezondigd, en ik, ik heb onrecht gehandeld, mijn is de misdaad, daarom zij op mij het kruis. Uw hand zij toch tegen mij en tegen mijns vaders huis, ik ben de

zondaar, laat dan op mij de straf zijn", zo bereid was hij om de straf van zijn ongerechtigheid te dragen, hoewel hij tien duizend hunner waard was.

2. Hoe hij voorbede doet voor het vork, wier bitter klagen en kermen zijn hart pijn deed en zijn oren deed klinken. Deze schapen, wat hebben zij gedaan? Gedaan! Wel, zij hebben veel verkeerds gedaan, het was hun zonde, die God er toe bracht om David aan zichzelf over te laten om te doen wat hij gedaan heeft, maar zoals het een boetvaardige betaamt, is hij streng ten opzichte van zijn eigen schuld, terwijl hij die van hen verzacht en verkleint. Als de oordelen Gods uitgaan, zullen de meeste mensen anderen beschuldigen er de oorzaak van te zijn, er zich niet om bekommeren wie er onder lijden zal, zo zij zelf er slechts aan ontkomen, maar in zijn boetvaardigheid en liefde voor het volk was David van een geheel andere gezindheid. Laat dit ons doen gedenken aan de genade van de Heere Jezus, die zichzelf heeft overgegeven voor onze zonden en gewillig was om Gods hand tegen zich te laten zijn, opdat wij zouden ontkomen. De herder werd geslagen, opdat de schapen behouden zouden worden.

2 Samuël 24:18 - 25
I. Wij hebben hier een bevel, gezonden aan David, om een altaar op te richten op de plaats, waar hij de engel gezien had, vers 18. Dit moest aan David te kennen geven:

1. Dat op zijn onderworpenheid en herhaalde verootmoediging, God nu volkomen met hem verzoend was, want als het de Heere had behaagd hem te doden, Hij zou zijn offerande niet hebben aangenomen, en hem dus niet bevolen hebben een altaar te bouwen. Dat God ons aanmoedigt om Hem geestelijke offeranden te offeren, is een troostrijk bewijs, dat Hij met ons verzoend is.
2. Dat er vrede gemaakt is tussen God en de zondaren door offeranden, maar op geen andere wijze, namelijk door Christus, het grote zoenoffer, van wie al de offers van de wet typen zijn geweest. Het is om Zijnentwil, dat aan de verderfengel geboden wordt zijn hand af te trekken.
3. Dat wij, als Gods oordelen genadig ophouden, dit met dankbaarheid moeten erkennen tot Zijn lof. Dit altaar was bestemd voor dankoffers. Zie Jesaja 12:1.

II. Davids aankoop van de grond hiervoor. Het schijnt dat de eigenaar een Jebusiet was, Arauna genaamd, die ongetwijfeld tot de Joodse Godsdienst was bekeerd, hoewel hij van geboorte een heiden was, en wie het daarom vergund was niet alleen onder de Israëlieten te wonen, maar een eigen bezitting te hebben in de stad, Leviticus 25:29, 30. Het stuk gronds was een dorsvloer, een geringe plaats, en toch aldus geëerd, een plaats van arbeid, en daarom aldus geëerd.

1. David ging in eigen persoon tot de eigenaar, om met hem te onderhandelen. Let op zijn rechtvaardigheid, dat hij het in de tegenwoordige dringende omstandigheid, hoewel de eigenaar een vreemdeling en hij zelf een koning was, en hoewel hij uitdrukkelijke orders van God had om aldaar een altaar op te richten, niet wilde gebruiken voor hij het gekocht en betaald had. God haat de roof in het brandoffer. Zie zijn nederigheid, hoever het van hem was om pracht en staatsie te vertonen. Hoewel hij koning was, was hij nu een boeteling, en daarom heeft hij, ten teken van zijn zelfvernedering, noch Arauna bij zich ontboden, noch iemand gezonden om met hem te onderhandelen, maar is hij zelf tot hem gegaan, vers 19, en hoewel het een verkleining voor hem scheen, heeft hij er toch niets bij verloren van zijn eer of waardigheid. Toen Arauna hem zag, kwam hij en boog zich ter aarde voor de koning, vers 20. Grote mannen zullen om hun nederigheid nooit minder geëerbiedigd worden, maar wel des te meer.

2. Toen Arauna hoorde wat de zaak was, vers 21, bood hij hem edelmoedig niet alleen de grond aan, om er het altaar op te bouwen, maar ook runderen ten brandoffer, en andere dingen, die hem nuttig konden zijn tot deze dienst, vers 22, en dit alles gratis met een goed gebed er bij: De Heere, uw God, neme een welgevallen aan u! Dit deed hij:
a. Omdat hij met een grote bezitting een edelmoedig hart had. Hij gaf als een koning, vers 23, hoewel hij een gewoon onderdaan was, had hij de gezindheid van een vorst. In het Hebreeuws luidt de tekst: Hij gaf, namelijk de koning aan de koning, waaruit afgeleid wordt, dat Arauna aan die plaats koning van de Jebusieten is geweest, of een afstammeling was van hun koninklijke familie, ofschoon hij thans een schatplichtige was aan David.
b. Omdat hij David zeer vereerde, hoewel die zijn overwinnaar was, vanwege zijn persoonlijke verdiensten, en dacht dat hij nooit te veel kon doen om hem te verplichten.
c. Omdat hij genegenheid had voor Israël, en vurig begeerde dat de plaag zou ophouden van over het volk en de eer, dat zij ophield bij zijn dorsvloer achtte hij een zeer kostelijke vergoeding voor alles, wat hij nu aan David aanbood.

3. David besluit er de volle prijs voor te betalen, en doet dit, vers 25. Hier hebben twee edelmoedige zielen elkaar ter rechter tijd ontmoet. Arauna is gaarne bereid te geven, maar David is vast besloten te kopen, en om een goede reden, hij wil Gode niet offeren wat hem niets kost. Hij wilde zijn voordeel niet doen met des vromen Jebusiets edelmoedigheid. Ongetwijfeld betuigt hij hem dank voor zijn vriendelijk aanbod, maar betaalt hem nu vijftig zilveren sikkelen voor de dorsvloer en de runderen voor de tegenwoordige dienst, en later zes honderd gouden sikkelen voor de belendende grond om er de tempel op te bouwen. Diegenen weten niet wat Godsdienst is, die er alleen maar op uit zijn om hem goedkoop en gemakkelijk voor zichzelf te maken, en het meest ingenomen zijn met hetgeen hun de minste moeite en het minste geld kost. Waar anders hebben wij ons geld en goed voor dan om er God mee te eren? En hoe zou het beter besteed kunnen worden?

III. Het bouwen van het altaar en het offeren van de behoorlijke offers er op, vers 25, brandoffers ter ere van Gods gerechtigheid in het oordeel dat Hij over het volk heeft doen komen, en dankoffers ter ere van Zijn genade, waarmee Hij intijds de plaag heeft doen ophouden.
Hierop toonde God (men onderstelt door vuur van de hemel om de offeranden te verteren) dat Hij de lande verbeden was, en dat de plaag in genade was weggenomen ten teken, dat God met vorst en volk verzoend was.
Christus is ons altaar, ons offer, alleen in Hem kunnen wij verwachten gunst en genade bij God te vinden te ontkomen aan Zijn toorn, *en aan het zwaard, het vlammend zwaard van de cherubim, die de weg van de boom des levens bewaren.*